

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVE BURNS HOTTEST WHEN IT'S BLUE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHORS
**KRISTA & BECCA
RITCHIE**

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İÇİNDEKİLER

Başlık

Karakter

Listesi

Kappa Phi Delta Fly er

1. Harriet Fisher
2. Ben Cobalt
3. Ben Cobalt
4. Ben Cobalt
5. Ben Cobalt
6. Ben Cobalt
7. Harriet Fisher
8. Harriet Fisher
9. Harriet Fisher
10. Ben Cobalt
11. Ben Cobalt
12. Harriet Fisher
13. Ben Cobalt
14. Ben Cobalt
15. Ben Cobalt
16. Ben Cobalt
17. Harriet Fisher
18. Ben Cobalt
19. Ben Cobalt
20. Harriet Fisher
21. Ben Cobalt
22. Ben Cobalt
23. Harriet Fisher
24. Harriet Fisher
25. Harriet Fisher
26. Ben Cobalt

27. [Ben Cobalt](#)
28. [Ben Cobalt](#)
29. [Ben Cobalt](#)
30. [Harriet Fisher](#)
31. [Ben Cobalt](#)
32. [Ben Cobalt](#)
33. [Harriet Fisher](#)
34. [Ben Cobalt](#)
35. [Ben Cobalt](#)
36. [Ben Cobalt](#)
37. [Harriet Fisher](#)

[Metin Mesajları](#)

38. [Harriet Fisher](#)
39. [Harriet Fisher](#)
40. [Harriet Fisher](#)
41. [Ben Cobalt](#)
42. [Ben Cobalt](#)
43. [Harriet Fisher](#)
44. [Ben Cobalt](#)
45. [Harriet Fisher](#)
46. [Harriet Fisher](#)
47. [Harriet Fisher](#)
48. [Harriet Fisher](#)
49. [Harriet Fisher](#)
50. [Ben Cobalt](#)
51. [Ben Cobalt](#)
52. [Ben Cobalt](#)
53. [Ben Cobalt](#)
54. [Harriet Fisher](#)
55. [Harriet Fisher](#)
56. [Harriet Fisher](#)
57. [Ben Cobalt](#)
58. [Ben Cobalt](#)
59. [Harriet Fisher](#)

60. [Harriet Fisher](#)

61. [Ben Cobalt](#)

62. [Harriet Fisher](#)

63. [Ben Cobalt](#)

[Parlak Kış Tatili](#)

[Teşekkürler Krista &](#)

[Becca'nın Patreon'u](#)

[Krista & Becca'nın](#)

[diğer eserleri Yazarlar](#)

[hakkında](#)

BURN BRIGHT

YENİ YORK TIMESBESTSELLING YAZARLAR
KRISTA & BECCA
RITCHIE

Burn Bright Telif Hakkı© 2025 K.B. Ritchie

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz, ancak inceleme amacıyla kısa alıntılar yapan eleştirmenler hariçtir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitapta geçen isimler, yerler, karakterler, olaylar veya kişilerle olan benzerlikler, hayatta olan veya olmayan, tesadüfidir ve yazarın hayal gücünden kaynaklanmaktadır ve kurgusal olarak kullanılmıştır.

Kapak tasarımı: Krista & Becca Ritchie ve Nicole Lecht/Sourcebooks

Kapak Görselleri © Studio 2am/Creative Market, Davide Bassu/Creative Market, Samran wonglakorn/Shutterstock, MicrovOne/Getty Images, 2shoes4blues/Shutterstock

www.kbritchie.com

*Hiçbir yere ait olmadığını hissetmiş olan herkes için. Sen buraya
aitsin.*

KARAKTER LİSTESİ

KOBALT

Connor Cobalt & Rose Calloway

İlk doğan:

Jane Eleanor (26)

İkinci çocuk:

Charlie Keating (23)

Üçüncü çocuk:

Beckett Joyce (23)

Dördüncü çocuk:

Eliot Alice (22)

Beşinci çocuk:

Tom Carraway (21)

Altıncı çocuk:

Ben Pirrip (19)

Yedinci çocuk:

Audrey Virginia (16)

**PARTY WITH
KAPPA PHI DELTA
BEFORE FALL
SEMESTER BEGINS!**

Say goodbye to summer and ring in the
greatest year of our lives at
KPD House on Frat Row.

Doors open @ 10 p.m.

Come all who's down
for a night to
f#cking remember!!

HARRIET FISHER

Bira ve somurtkan yüzümü duvara götürüyorum. Ben ve duvar — harika arkadaşlar. Şu anda tek arkadaşım.

Bu parti, hipsterlar, sporcular, güzellik kraliçeleri ve dışlanmışların bir karışımı gibi. Tam bir *Breakfast Club* senaryosu. Ama beş kişinin cezayı paylaşması yerine, yüzün üzerinde kişi bir öğrenci yurdunda kalıyor.

Beyaz kısa üstüm ve kırmızı-siyah kareli, çok düşük bel pantolonum — 2000'lerin başındaki punk ihtişamını çok seviyorum — beni o kadar da öne çıkarmamalı. Beş dakika önce sivri uçlu tasma takan bir adam gördüğüme eminim.

Birayı sertçe
yudumluyorum. Yalnız
başına.

Diğerleriyle doğrudan göz teması kurmaktan kaçınıyorum.

Belki Manhattan Valley Üniversitesi'nde işlerin farklı olacağını düşünmüştüm.

Yeni şehir, yeni üniversite, yeni sonuçlar. Ama arkadaş edinme konusunda sorunun bir parçası ben olabilirim. Nasıl sıcak ve samimi davranacağımı bilmiyorum. Bunun suçunu somurtkan yüzüm ve sürekli asık suratlı halime atabilirim, ama gerçekte daha yumuşak davranmak için daha fazla çaba sarf edebilirim. Daha yaklaşılabılır olabilirim. Yine de, insanların aktif olarak yaklaşmak *isteyeceği* biri olma düşüncesi beni daha da somurtkan yapıyor. Bu tuhaf mı? Arkadaşlar istemek ama aynı zamanda istememek?

Elbette, arkadaş sahibi olmak harika bir fikir. Birlikte vakit geçirebileceğiniz, gülebileceğiniz, sinemaya gidebileceğiniz ve alışveriş merkezine çıkabileceğiniz insanlar. Ancak arkadaşlar aynı zamanda dram da getirir — ya beni yargırlarsa? Benden nefret ederlerse? Ya bir hata yapıp her şeyi mahvedersem? Ya da daha kötüsü, harika arkadaşlarsa ve benden daha fazlasını istemeye başlarsa? Bu yüzden

Hayatımı paylaşmaya ve geçmişimi anlatmaya başlamam gerekecek ve tüm bunlar o kadar yorucu geliyor ki, kendimi kimsenin bulamayacağı Güney Kutbu'ndaki harap bir kulübeye atmak istiyorum.

Arkadaşlar... bazen hayal gerçeklikten daha iyi görünebilir.

Ve bu şekilde iletişim kurmakta zorlandığım sadece kızlar değil. Hiçbir erkekle arkadaşlık kurmadım. Hiçbir zaman *erkeklerin* arasına kabul edilmek istemedim. Erkeklerin kız arkadaşlarının nasıl olduğunu bile anlayamıyorum. Bana sahte ve saçma geliyor.

Bu gece arkadaş edinmeye bile çalışmıyorum. Hedeflerim tam anlamıyla yerle bir oldu. Bu partide ortalamanın üzerinde bir zaman geçirmek istiyorum sadece.

Temiz hava almak için arka bahçeye çıktığımda, bir düşünce aklıma takılır.

Buraya gelmemeliydim.

Belki de içeride kalıp sıva ile bütünleşmeliydim. Kappa üyeleri çimlerde bira pongu oynarken, çiftler havuzda tavuk oyunu oynayarak gülüşüyorlar ve ben *sadece* çitin bir köşesine ulaşmaya çalışıyorum.

"O çok minik," diyor devasa bir gülümsemeyle 1,80 boyundaki bir pislik. MVU Row Team tişörtü giyiyor ve preppy arkadaşının yanına dirsek atıyor. "Küçük bir Polly Pocket gibi." Birlikte kıkırdıyorlar.

Sporcuyu ikinci kez geçmeye çalışıyorum.

O *yine* yana kayıyor. "Vay canına, Polly, boyun kaç?" Kafamı okşamaya çalışıyor ve ben geri çekiliyorum.

"Beni rahat bırak." Sesimi yükseltirim, sesim kısık ve sert çıkar. Ama cam gibi gözleri, dört bira içtiklerini ve benim bir Chihuahua kadar tehditkar olduğumu söylüyor. "Hadi ama, *eğlenceli* olman gerekiyor... *boyutlu*." Büyük bir yudum alır. "*Eğlenceli* olsun."

Arkadaşı güler, sonra sporcuya eğilip fısıldar, "Ama bunlar kesinlikle parti boyu." Ağır göz kapakları göğüslerime düşer.

Evet, ortalamadan daha büyük göğüslerim var. Onuncu sınıftan beri bu son derece ilginç olmayan gerçeği duyuyorum. Erkekler sanki bu benim için sürprizmiş gibi davranıyorlar. Sanki göğüslerimin, bilmiyorum, lanet olası vücuduma *bağlı* olduğunu fark etmiyormuşum gibi.

Onları görebiliyorum.

Büyük olduklarını biliyorum.

Keşke evde biramı bitirmeseydim. Onun yüzüne fırlatırdım. Bardağı da. Bunun yerine, iki orta parmağımı kaldırıp onlara sırtımı dönüyorum. "Bu eğlenceli mi?"

Sanki şaka yapıyormuşum gibi kıkırdıyorlar. Sanki bu sadece bir oyunmuş ve rahatlamam gerekiyormuş gibi. Bu bir parti, değil mi? Kampüsteki bir öğrenci yurdundayız. Burada kimse hiçbir şeyi ciddiye almıyor.

Ben eğlenceyi bozan kişiyim.

Ama belki de 1,55 boyundaki parti favorisi olmak istemiyorum.

"Cidden," diye homurdanıyorum. "Beni geçirin." Sporcuyu geçmeye çalışıyorum.

Beni engelliyor.

Ona sert bir
bakış atıyorum.

"*Dostum.*"

"*Polly.*"

Ne oluyor lan?!

"Oooh, onu kızdırdın Cameron," diyor benim somurtkan yüzüme bakarak. "Isırır mı?" Cameron gülüyor, sonra tekrar sarışın saçlarımı okşamaya çalışıyor.

saçımı okşamaya çalışıyor.

Elini itiyorum. "Bana dokunma."

"Aww, o bir ısırgan kaplumbağa." Cameron birasını preppy arkadaşına uzatır. "Kaplumbağaların neye ihtiyacı olduğunu biliyor musun?"

Nabzım hızlanıyor. Geri çekilip içeri girmeye çalışıyorum, ama Cameron beni belimden kaldırmadan önce zar zor dönmüşüm. Beni omzuna atarken tekmeliyorum ve "Su!" diye bağıriyorum.

"Beni indir!" diye bağıriyorum, yumruğumu sırtına vurarak. Beni havuza taşıırken kıvranıp uzaklaşmaya çalışıyorum. Hayır, hayır, *hayır*. Panik ve öfke beni sarıyor, onun kürekçi gücüne karşı direniyorum.

"Suya girmelisin, kaplumbağa!" Ben onun tutuşuna karşı kıvranırken o homurdanıyor. Beni omzuna daha sıkı bastırıyor. "Seni kurtarıyorum!"

"Su! Su! Su!" Havuzun etrafındaki insanlar slogan atıyor.

"Hayır, hayır!" Boğazım yanacak kadar yüksek sesle, öfkeyle çığlık atıyorum. Beni havuza atmaya hazırlanırken, kanlı bir cinayet çığlığı atıyorum. "Beni

Beni bırak!" Korku beni mahvediyor. "Beni bırak!" Gözlerimdeki sıcak cam tabakasının ötesini göremiyorum.

Sadece güçlü, emir veren bir ses duyuyorum. "HEY! Onu bırak! Ne yapıyorsun sen?!"

Arkadan belimden birinin beni çektiğini hissediyorum. Biri beni Cameron'ın kolları arasından çekip alıyor. Biri beni nazikçe ayağa kaldırıyor. Biri beni bırakıyor.

Kim olduğunu görmek için arkamı döndüğümde, onu görünce şok oldum. Bir adım geriye sendeledim, nefesim ciğerlerimde daha da derinleşti. Onun keskin çene hattını görebilmek için boynumu uzatmam gerekti.

Fury kaslı vücudunu, atletik bedenini sergiliyor. Boyu gökdelenler kadar uzun. Buradaki çoğu öğrenciden daha uzun. Dalgalı kahverengi saçları soluk mavi beyzbol şapkasının altından görünüyor. Kimse beyzbol şapkasını onun kadar çekici takamıyor — New York'ta var olmaması gereken bu sert seksapeli ile. Bu kadar uyumsuz görünmesi gerekirdi, ama öyle değil.

O buraya tam uyuyor.

Her zaman insanlara uyum sağlıyor gibi görünüyor. Ve mavi gözlerinde, sana bakışında çok yıkıcı bir şey var. Sanki sen onun tüm dünyasıymışsın gibi... ama bunun doğru olmadığını biliyorum.

Onun dünyası muazzam ve görkemli.

Ben onun içinde küçük ve sıkıcıyım.

Gözlerim onun göğsüne kayıyor. Artık Ivy League'de olmamamıza rağmen, eski bir Penn Hockey tişörtü giyiyor. Hokeyi bırakmamış mıydı?

"Bu Ben Cobalt mı?" Fısıltılar duyuyorum.

"Vay canına, bu bir Cobalt."

"Ben!" diye tanıdık bir ses duyuluyor.

"Hey, buradasın Ben," diyor Cameron, sanki arkadaşlarmış gibi neşeyle. "Bizimle kalmalısın dostum. Parti burada."

Ben onları görmezden geliyor ve bana bakıyor. Yaralanma belirtisi var mı diye beni inceliyor. "Buradan çıkmak ister misin?" diye soruyor.

Evet.

Hâlâ nabzımı yavaşlatamıyorum. Tek bir kelime bile söyleyemiyorum. Boğazımda bir yumru oluşuyor. Cameron'ın arkamdan geldiğini hissediyorum. Geri çekiliyorum ve Ben uzanıp onu geri itiyor.

"Ondan uzak dur," diye Ben içgüdüsel bir öfkeyle uyar.

Beklemedim. İlgüdüsel olarak koşarak kardeşlik evine geri döndüm. Kalbim kulaklarımda çarpıyordu.

"Harriet!" Ben arkamdan seslenir ve onun partiyi ve arkadaşlarını terk ettiğini hissederim. Peşimden koşar. Hiç kimse beni iyi bir şey için kontrol etmeye gelmemiştir.

Düşünmüyorum. Bira şişeleri ve ping-pong toplarıyla dolu geniş merdivenleri hızla çıkıyorum. İkinci kata varıyorum ve hemen bir banyo buluyorum. İçeri girer girmez kapıyı kapatıyorum.

Ağır ağır nefes alırken, avuçlarımı ahşaba yapıştırıyorum.

"Hey," diyor Ben kapının hemen dışından. Kapı kilitli değil, ama içeri girmiyor. Kapıya bir ağırlık hissediyorum ve avuçlarının diğer tarafta olduğunu hayal ediyorum. O da kapıya baskı uyguluyor.

Yavaşça nefes veriyorum, sakinleşmeye başlıyorum. "Hey," diyorum, midemdeki garip hissi ve dudaklarımda hissettiğim daha da garip çekişi anlamaya çalışarak. Ben... gülümsüyor muyum?

Kafamı sallıyorum. *Ne oluyor sana, Harriet?*

Karışık duygularımı geri püskürtüyorum. Karmaşık hayatımın bir Cobalt ile çarpışacağını hiç düşünmemiştim.

Gerçekten, *bu* Cobalt.

Beş erkek kardeş, iki kız kardeş, her çocuğun hayalini kurduğu bir anne ve baba var — birbirleri için savaştan sıkı sıkıya bağlı bir aile. Ve zenginler.

Mavi kanlı, yüksek sosyete Philadelphians, bu şehre ne kadar sık geldiklerine bakılırsa New Yorklular da olabilirler. McMansions, özel jetler, yatlar ve güven fonları var, dünyanın en popüler soda şirketine sahip olmanın getirdiği her şeye sahipler.

Ama onlar tipik milyarderlerden çok daha fazlası.

Korumaları var.

Sosyal medyada milyonlarca takipçileri var.

Fanaticon'da onlara adanmış Reddit forumları ve hayran sayfaları var. Hayranları her hareketlerini takip ediyor ve her gün her dakika ne yaptıklarını teorize ediyorlar.

İsimleri, neslimizin en tanınmış aktörleri ve pop yıldızları kadar yaygındır. Yine de, filmlerde oynamıyorlar ve Billboard Hot 100 listesinde yer almalarıyla tanınmıyorlar. Şöhretleri

Amerikan toplumunun dokusunda o kadar derin bir kökene sahip ki, çoğu kişi onların *nasıl* dikkat çekici hale geldiğini unutmuş durumda.

Onlar, Fortune 500 şirketlerinin sahibi olan diğer milyarderler gibi olmalıydılar. Pepsi ve Coca-Cola'nın arkasındaki yüzler gibi. Onlar *önemsiz* olmalıydılar. Ama bu, bir Cobalt hakkında söyleyebileceğiniz en son şey.

Hiçbiri önemsiz değildir.

Hepsi zarafet, zeka ve gücün temelleri olarak önemlidir. Kobalt İmparatorluğu'nun mitosudur bu.

İnsanlar onlardan Zeus'un çocuklarıymış gibi bahsederler: tanrısal, bazıları kibirli, ama inanılmaz derecede *güçlü*. Sanki onlardan birine rastlarsanız, tüm dünyanız eksenini etrafında dönecekmiş gibi. *Değişeceksiniz*.

Kimse, onların yörüngesine girmeye çalıştığınızda (iyi niyetle) reddedildiğinizde ne olacağı hakkında konuşmaz. Bu, bir balinanın ağzından tükürülmek gibi bir his verir. Aslanlar yüzünüze kükrer ve sonra sırtlarını dönerler. Hayvanlar alemi sizi aşağılık olarak nitelendirir.

Ama beni bir kenara atan Cobalt, bu partide olan kişi değil. Birkaç kez karşılaştığımızda, Ben beni hiç hor görmedi. İkimiz de Penn'e gittik ve bu dönem MVU'ya transfer olduk — eminim farklı nedenlerle — ama bu taşınmanın nasıl bir his olduğunu anlayabilecek biri varsa, o da odur.

Bu yüzden kapı kolunu tutmak doğal bir şey. Ve onu içeri aldım.

Gözlerim onun göğüs kemiği hizasında. Boyu *1,95 metre*. Başımın tepesi zar zor omuzlarına ulaşıyor. Göğsüne bu kadar yakın olmak kalbimin atışını hızlandırıyor. Geri çekilip ahşap dolaplara yaslanıyorum, çiziklerle dolu fayanslara kayıyorum.

Ben kapıyı kapatıyor. Durumumu değerlendirdiğini hissedebiliyorum, ki çoğunlukla sinirliyim.

Yanımdaki gri tüylü banyo halısını çekiştiriyorum. "Arkadaşın bir pislik," diyorum.

"Cameron Dunphy mi?" O da bana katılır, Kappa Phi Delta çıkartmaları ve Budweiser, Koning Lite, Coors gibi bira etiketleriyle kaplı ahşap dolaba yaslanır. "O benim arkadaşım sayılmaz."

"Soyadını biliyorsun," diyorum, sanki bu yeterli bir kanıtmış gibi.

Ben önce gözleriyle gülümser. Şapkasının kavisli kenarı gölge yapsa da, o bebek mavisi gözler, dudakları yukarı doğru kıvrılmadan önce duygularını çok net bir şekilde yansıtır. "Birçok insanın soyadını biliyorum. Seninki de dahil, Fisher."

Flush yanaklarıma ulaşmaya çalışıyor.

Özellikle de "Ama sen benim arkadaşımsın" diye eklediğinde.

Doğru. Bu cümleyi kızlara kaç kez kullandığını merak ediyorum.

Ona bir göz atıyorum. "Ve bunu kanıtlayan uzun bir mesajlaşmamız var."

Ben bunun üzerine telefonunu çıkarır. Onunla son karşılaşmamızda numaralarımızı değiş tokuş etmiştik, ama hiç mesajlaşmadık, hiç aramadık, birbirimizin cep telefonlarında var olmak dışında hiçbir şey yapmadık. Ona sevdiğim havalı bir grunge grubu hakkında sıradan bir mesaj göndermeyi düşündüm, ama onun binlerce rastgele kişinin memler ve davetlerle spam yaptığı ve bir tane daha gerekmediğini düşündüm.

Özetle, Penn'de beş dakikalık bir etkileşimden sonra Cobalt'ı gerçek bir arkadaş olarak görmek kesinlikle *hayalperestlik* olurdu.

Parmakları ekranın üzerinde uçuyor.

Telefonum aniden kalçamdaki klipte titremeye başladı, eski tip bir çağrı cihazını andırıyordu. Mesajını gördüm.

BEN

Saçını çok beğendim.

Bu yaz, tereyağı rengi sarı saçlarımin ön kısmını biraz uzattım ve onun mesajına bakarken saçlarım kirpiklerime değiyor. Telefonumu belimden çıkarıp cevap yazıyorum.

HARRIET

Teşekkürler, dostum.

Çok hızlı.

BEN

Yine bu noktaya geleceğimizi biliyordum.

Bana utangaç bakışlar atıyor ve ben bu garip duyguyu uzak tutmak için yanağımın içini ısırıyorum.

HARRİET

Daha önce buraya gelmiş miydik?

Onun cevabını gereğinden fazla bekliyorum. Parmaklarının telefonunda hassas bir şekilde dans etmesini izliyorum. Sil düğmesine basmıyor. Cevabını fazla karmaşıktırmıyor. Sadece *gönder düğmesine* basıyor.

Bakıyorum.

BEN

Evet. Daha önce buraya gelmiştik. Bana ilk kez "arkadaş" demedin.

HARRİET

Doğru. Senin doğum günündü.

BEN

Hatırladığın için mutluyum.

Bana attığı yan bakış nefesimi kesiyor ve ben de kareli pantolonumdaki küçük yamaya bakmak zorunda kalıyorum.

Mart ayıydı. Onun doğum günüydü. Bu bizim son karşılaşmamızdı. Penn'deki bir fen laboratuvarında bana rastladı. Ben'in doğru zamanda doğru yerde olup bana yardım etmesi ilk kez olmuyordu.

Cevap vermiyorum ve telefonum avucumda titriyor.

BEN

Unutmaya çalışmıyorsan tabii?

"Bu konuyu açtığım için özür dilerim," diyor yüksek sesle. "Senin için iyi bir gün olmadığını biliyorum."

Omuz silkiyorum. "Olay oldu, geçti. Üzerinde durup durmayacağım." Kollarımı bacaklarımın etrafına dolayarak onları göğsüme yaklaştırıyorum. "İnternette buraya transfer olacağını gördüm," diyorum, şakağımı dolaba dayayarak.

O da aynısını yapar ve bana bakar. "Magazin dergileri mi?"

"Evet. Maalesef manşette değildin, sadece bir dipnot olarak geçiyordun."

"Öyle olması daha iyi," der. "Manşette olan kardeşlerim ve kuzenlerim daha zor durumda. Benim şöhretim onlara kıyasla daha kolay."

Başımı sallıyorum. "Kampüste ne kadar süredir bulunuyorsun?"

Mavi plakalı Omega saatine bakar. Şu anda servetinin tek belirgin göstergesi budur. "İki saat. Aslında MVU'ya ilk kez geliyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ama birkaç hafta önce kampüsü gezip Cameron Dun-fuckface ile tanıştın, değil mi?"

Ben gülüyor, ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor. Bu, tüm sinir sistemimde bir heyecan dalgası yaratıyor. Aşırı şarj olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen %30 pil ömrüyle yaşıyorum. Neşeli değilim. Kesinlikle neşeli değilim. Eğer bitmek üzere olan bir pil isem, o zaman aynı zamanda gazsız bir içeceğim, ama kimin umurunda?

Enerji dolu bir tavşan gibi davranmaya çalışmıyorum. Gözlerimi ondan ayırıyorum.

Kendine gel.

Bazı kardeşleri ölümcül derecede çekici olarak tanımlanabilir ve o da Venn diyagramının bu çeyreğine girebilir.

"Hiç tur yapmadım," diyor Ben, bana gülümserken. "Cameron ve kürek takımının yarısıyla bir saat önce tanıştım."

Tabii ki öyle.

Ben yalnız birisi değil. O bir ezik değil.

O lanet olası bir sosyal *kelebek*. Güneş, ay ve çöp tenekesiyle bile arkadaş olabilecek biri. Bir saat içinde ya da daha kısa sürede.

Ve o delinin teki. "Sen cidden dengesizsin," diyorum. "Ivy'ye giderken bu üniversiteye hiç adımını atmadan transfer oldun."

"Sen de transfer oldun."

"Broşür aldım. Üç saatlik bir tur yaptım. Bu taşınmanın mali giderlerini listeleyen bir Excel tablosu hazırladım, tabii senin bunu yapmana gerek yok."

"MVU'yu Google'da aradım," diyor, neredeyse alaycı bir gülümsemeyle.

"Oh, Google'da arama yapmış." Onu cesaretlendirmek için ponponları taklit ediyorum, dudaklarım onun dudaklarıyla birlikte hafifçe yukarı kalkıyor. "Bu, çalışkan ailede en az bir iki puan kaybetmene neden olur, Cobalt çocuk."

"Muhtemelen beş puan. Anneme söyleme. Araştırmamın, Dean Ferreira ile bire bir görüşme değil, bir web tarayıcısına *Manhattan Valley* yazmaktan ibaret olduğunu öğrenirse kalp krizi geçirir."

"Sanki Rose Calloway Cobalt ile yüz yüze gelebilirmişim gibi," diye düşünmeden söylüyorum. Annesi tam bir bomba gibi bir kadın ve ölüleri kahraman olarak görmeyi tercih etmeseydim, onun kadınsı vahşiliğini idolize ederdim. Ölüler, yaşayanlar kadar sizi hayal kırıklığına uğratmazlar.

"Asla bilemezsin," diyor Ben, sanki hayat daha garip dönüşler yapmış gibi. Bu, havayı gerginleştiriyor ve dikkatleri bize çekiyor. Nasıl *tekrar* karşılaştığımıza. Nasıl çarpışma rotasında olduğumuza. Gözlerimiz ani sessizlikte çarpışıyor, birkaç saniyeden daha uzun süre birbirine yapışık kalmak için mücadele ediyor.

"Bu partiyi nasıl duydun?" diye soruyorum.

"Leif Westergaard'ı tanıyan bir arkadaşımın arkadaşından. O, kardeşliğin başkanı."

"Kappa başkanından üç derece uzaktasın," diye alay ediyorum.

O gülüyor, sonra saati tekrar kontrol ediyor. "Muhtemelen birkaç saat sonra Philly'ye döneceğim."

Midem düğümlenir, ama sonra daha da karışır. "New York'ta kalmayacak mısın?"

"Dersler gelecek haftaya kadar başlamıyor. O zamana kadar buraya taşınmayacağım." Hızlıca soruyor, "Peki ya sen? Ne zamandır buradasın?"

"Birkaç gündür. Onur Programı için bir haftalık oryantasyona katılmam gerekiyor."

"Aşırı başarılı," diyor bana.

Ellerimle bir kalp yapıp onu ikiye ayırıyorum. "Yarısını ister misin?"

Ellerime, sonra gözlerime bakar. "Arkadaşların için her zaman kalbini kırıyor musun?"

O benim tek arkadaşım olacaktı.

Eğer bu gerçek olsaydı.

"Bu hayal ürünü, Ben," diye mırıldanıyorum. "Yarın, bir sonraki garip karşılaşmamıza kadar sanki ben hiç var olmamışım gibi davranacaksın. Öyle değil mi?" Onunla benim aramda elimi sallıyorum.

"Hayır." Başını sallar, banyoyu gözden geçirir, sonra dirseğini bükülmüş dizine dayar. "Hayır, öyle değil, Harriet." Sesi neredeyse bir fısıltıdır ve bana daha da nazik bir bakış atar. "Yabancı olmak zorunda değiliz."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

O da ekliyor, "Senin arkadaşın olmak istiyorum."

Cameron Dun-siktir yüzlü beni dışarıdaki kaldırıma mı düşürdü? Kafamı mı çarptım? "Tamam."

"Tamam," diye tekrarlar Ben, sonra gözlerini kısar. "Hâlâ bana inanmadığını hissediyorum."

"Deniyorum, dostum."

Biraz gülümser, bu da benim gülümsememi tetikler. Vay canına, bu konuda *gerçekten* bunda çok iyi...

Muhtemelen arkadaş edinmenin püf noktalarını not almalıyım, ama onun sahip olduğu şey bir yetenek gibi geliyor bana. Öğrenilen bir özellik değil, doğuştan gelen bir özellik.

"Bu geceki desteğin için teşekkürler," diyorum çok sessizce. Gözlerinde öfke parıldadığını görene kadar duyup duymadığından emin değilim.

"Bu tür partiler tam bir felaket olabilir." Duvara bakıyor, çene kasları seğiriyor. "Başına gelenler için üzgünüm. Benden önce biri bunu durdurmalıydı."

"En azından sosyal intihar pahasına bir şey yaptın."

"Ben bir Cobalt'ım. Bu bedel düşük." Uzun, yorgun bir nefes verir. "Bunu daha önce de yaptık." Bana yardım etmek gibi.

Bunu mesajla zaten söylemişti.

Dizlerimi tutarak, onun çirkin kahverengi boyadaki lekeye gözünü kırpmadan bakışını izliyorum. "Evet, ama bir dahaki sefere sana yardım eden ben olacağım," diye söz veriyorum. "Doğru yerde, doğru zamanda, orada olacağım. Ve bir söz verdiğimde, genellikle onu tutarım."

Bana güvenebilirsin, diye eklemek istiyorum, ama birini pek tanımadığın ve o da seni pek tanımadığı zaman, bu klişe cümlenin ne kadar ağırlığı olabilir ki?

Ben, bakışlarımı bir süre sabit bir şekilde tutar ve bana bir şey söylemek üzereymiş gibi nefes alırken, kapı çalınır.

"Ben, orada mısın?!"

"Tabii ki orada. Bodyguard'ı kapının önünde duruyor."

"Ben, gel bizimle bir shot iç!"

İlk ben ayağa kalkarım. "Çağırdın, Kobalt çocuk."

Yerden kalkması çok uzun sürüyor. Kapıya bakıyor, sonra bana bakıyor. Yerdeyken boy farkımızı unutmuştum. O *çok uzun*. Onun kollarında tutulduğumu hayal etmemeye çalışıyorum.

Onun tarafından tutulduğumu hayal etmemeye çalışıyorum. Bu gece 0,2 saniye boyunca bunu hissettim ve *herkes* ondan çok daha fazlasını isterken, ben daha fazlasını isteyeceğimden endişeleniyorum. Onun gibi bir insan benim gibi birine ne kadarını verebilir ki?

"Ben muhtemelen çıkacağım," diyorum ona. "Yapmam gereken bazı işler var." Uyumak gibi. Ben ve yastığım da arkadaşız.

Üzgün mü görünüyor? Yoksa bu benim hayalim mi – *belki* benimle daha uzun süre takılmak istediği için

mi? "Ben!" diye arkadaşı seslenir.

"Seni mutfakta bulurum, Reece!" diye bağıyor, ama sadece bana bakıyor, bakışları beni buraya çiviliyor. Vücuduma yayılan en sıcak hislerden biri, tek bir müdahaleci, şefkatli bakışla *tutulmak* ve *kavranmak* hissi.

Ayak sesleri uzaklaşıyor.

Kısa bir nefes alıp, sarı saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına koyuyorum. "Sonra görüşürüz?" Şüphemi duyuyorum.

Bir parçam bu dostluğun bir yanılsama olduğuna inanıyor. Hayatımda tamamen talihsizliklerle karşılaşmış değilim – lanet olsun, *hayalimdeki* üniversitede okuyorum – ama yine de, benim için hiç çaba sarf etmediğim gerçekliğimin içindeki güzel noktaları kabul etmek zor. İyi şeyler ayağıma gelmesi... bu nadiren olur.

Ben de muhtemelen benim alaycılığımı duyuyor.

Bu yüzden mi benden ayrılmıyor? Bana daha fazla inanmamı mı istiyor? Midem ters dönüyor ve aramızdaki ilişkinin burada bitmeyeceğine inanmak istediğimi fark ediyorum.

Telefonuna bakıyor. Bana mesaj atacak mı, yoksa yine bir sessizlik dalgası mı gelecek diye merak ediyorum, sonra aniden, birdenbire, "Bir işe ihtiyacım var" diyor.

Şaşırdım.

Bana dalga geçtiğini anlayarak yavaşça başımı sallıyorum. "Doğru. Benim de bir işe ihtiyacım var, ama gerçek bir işe. Eskiden Philadelphia'da, hazırlık okuluna giden alaycı bir çocuğa davul dersleri veriyordum, ama New York'ta böyle bir iş bulmak o kadar kolay olmayabilir."

"Ben ciddiym," diyor Ben hızlıca, kapıya, sonra bana bakarak. Sanki bu bir sırmaş gibi.

Şaşkınlıkla ağırlığımı değiştiriyorum. "Ama sen... *zenginsin*." "Beş parasızım."

Ağzım açık kalır. "Ne... nasıl? Bu mümkün mü? Güven fonun yok mu?"

"Vakıf fonlarımız sınırsız değil. Sonra açıklarım." Benimle geçireceği zaman azalıyor. "Ama iş olarak başvurmaya değer bir şey bulursan, bana haber ver. Belki birlikte çalışabiliriz."

Birlikte çalışmak mı...?

Şimdi benimle çalışmak mı istiyor? Belki kafasını vurmuştur. Çünkü hiç kimse, ama *hiç kimse* benimle bir saatten fazla vakit geçirmekten heyecan duymadı. Tabii dizlerimin üzerine çökmediğim sürece.

Ama Ben oral seks istemiyor.

Arkadaşlık istiyor. Benim hiç vermediğim tek şey tek şey.

"Belki, evet," diyorum tek bir nefeste. Ben Cobalt ile birlikte çalışmak isterdim

Ben Cobalt ile çalışmak isterdim. Kim istemez ki?

O kapıya doğru giderken, aramızdaki mesafeyi artırırken, bir soru kafamı kurcalıyor ve ben, "Kim bilir?" diye sesleniyorum.

"Kim benim parasız olduğumu biliyor?" "Evet. Kime söyledin?" "Sadece sana."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve dudaklarım açılıyor ama sadece nefesim çıkıyor. Sadece sana mı?

Sadece bana mı?

SADECE BANA MI????

Beynim yeterince hızlı çalışmıyor. *Hiç* çalışmıyor.

Kapı kolunu tuttu ama bana dönerek, "Ailemden kimse bilmiyor ve böyle kalması gerekiyor." dedi.

Ne...?

Bu sadece hayatını mahvedecek kadar büyük bir sır değil. Para karşılığında magazin dergilerine sızdırılacak kadar büyük bir sır. Bu, evimin masraflarını ödememe yardımcı olabilir.

Ben'i bir saniyede ele verebilirim. Bu bilgiyi kullanıp para kazanmak çok kolay olurdu. Onu mahvetmemi engelleyecek neredeyse hiçbir şey yok.

"Sen dengesizsin," diyorum yine. "Beni neredeyse hiç tanımıyorsun, ama intikam için seni mahvedebileceğimi biliyorsun - kardeşinden nefret ediyorum ve o da benden nefret ediyor - ya da çaresizlikten. Çünkü paraya ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

"Evet... Bunu sır olarak saklamayı umuyorum."

"Umut mu?" Bu kelimeyi duyunca midem bulanır ve ona yaklaşıyorum. "Buna mı güveniyorsun?"

"Sana güveniyorum." Beyzbol şapkasının altından bana bakıyor. "Sana güveniyorum, Harriet." Derin sesi okşayıcı. Bütün vücudumda hissetmek istemem korkutucu. "Seni henüz çok iyi tanımıyor olabilirim, ama kalbinin iyi olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye tekrar ediyorum, sanki aklını kaçırmış gibi. "Sen delisin." Ellerim boynuma düşmeden önce başımın arkasına koyuyorum, nabzım hızlanıyor. Sanki kasımı incitmişim gibi omuzlarımı tutuyorum. Neredeyse kaldığım tek ders dokuzuncu sınıftaki beden eğitimi dersiydi.

Dayanıklılık koşucusu olmadığım için, bir mil ölüm koşusu canı cehenneme.

Ama Ben'le birlikteyken hissettiğim bu tuhaf nefes nefese kalma hissini sevmiyorum. Bu his, beklentiden, duvarları yıkıp uçan şeylerden doğan bir his. Hayatı o kadar çok yalnız yaşadım ki, bu anı bir başkasıyla paylaşmak başımı döndürüyor, sersemletiyor, *çıldırıyor*.

Ve fark ediyorum ki... ben de kendimi kaybediyorum.

Ben bana bakıyor. "Sana olan inancımı kaybetmemi söyle. Korkmam gerektiğini söyle." Gözlerimiz birbirinden ayrılamıyor.

"Hayatın için biraz korkmalısın. Kendini koruma içgüdün nerede, dostum?"

"Korku olmadan cesaret olmaz. Hepimiz bir noktada bizi korkutan şeylerle yüzleşmek zorundayız."

Yani bu onu korkutuyor.

Onu ihanet edebileceğim düşüncesi.

Bana bir değil *iki kez* yardım eden birini aldatmayı hayal bile edemiyorum. Bu sır, beni havaya uçuracak bir el bombası değil. Daha çok onun kalbi gibi geliyor. Sanki o organı ikiye bölen kendisiymiş gibi. Onu veren de kendisiymiş gibi.

"Yanlış kişiyi seçmiş olabilirsin." Onu şimdi uyarmak daha iyi. "Hiç kimse için güvenlik ağı olmadım. Paraşütümde muhtemelen delikler vardır."

Kapı kolunu çevirir. "Sanırım birlikte hızlı bir iniş yapacağız, Fisher." Şapkasının kenarından bana selam verir. "Görüşürüz, *dostum*."

Kalbim yavaşlayamıyor. "Görüşürüz, dostum."

BEN COBALT

BİR HAFTA SONRA

Dört ağabeyi olmak nasıl bir şey? İki kız kardeşi olmak nasıl bir şey? Feminist bir ikonun ve efsanevi bir milyarderin oğlu olmak nasıl bir şey? Cobalt İmparatorluğu'nun bir parçası olmak nasıl bir şey?

Herkes gerçeği bilmek istiyor. Çok azı öğrenebilecek.

Aileme girmek, Wonka Bar'da altın bilet bulmak gibidir, ancak daha sonra Kolezyum'da savaşta sınanırsınız. Ölüm, zaferden daha olasıdır.

Aslanlar arasında kara koyun gibi hissetmeme rağmen, sarsılmaz ailem hakkında sevdiğim çok şey var. Dünyada kötü niyetli insanlar varken, hepimize ulaşmanın kolay olmaması hoşuma gidiyor. Onların var olduğunu biliyorum, Charlie başkalarının zulmüne karşı çok *naif* olduğumu iddia etse de.

Bunu görüyorum.

Bunu çok net görüyorum. Güvenin çok değerli bir şey olduğunu görüyorum.

Yine de, kardeşlerimin çoğundan daha kolay güveniyorum, ama bir bakıma, hepimiz yabancılardan hangi parçaları saklamamız gerektiğini biliyoruz. Ve hepimiz hangi parçaların her zaman birbirimize ait olacağını biliyoruz.

Sert bir düşüş yaşadığınızda sizi ayağa kaldıran türden bir sevgiden doğan mutsuzluk, mutsuzluktan çok uzaktır. Ve geçen yıl, ben de sert *bir düşüş yaşadım*. Bu düşüş, buzun üzerine vurulmaktan daha kötüydü. Hokey sahasında aldığım herhangi bir darbeden daha kötüydü.

Bu yüzden Philly'den ayrıldım.

Ama Audrey'i bu kadar erken terk etmek istemedim. Küçük kardeşim yüzünden çok uzun süre tereddüt ettim. Hala, burada olmam gerekip gerekmediğini, bunun da yaptığım başka bir hata olup olmadığını bilmiyorum, ama üniversite kayıtlarım Manhattan Valley Üniversitesi'ne çoktan aktarıldı.

Yarın ilk dersim var.

Bu seçimin beni nereye götüreceğini görmek zorundayım. Planımın bir parçası olmasa bile.

Telefonumu kulağıma dayayarak, diğer elimle tutamağa tutunuyorum. Metro vagonu raylar üzerinde sarsılarak ilerliyor ve ağabeyimin yumuşak, sakin sesini duyuyorum.

"Ne zaman geleceksin?" diye sorar Beckett. "Seni alırım."

"Yani şoförün beni alacak," diye fısıldarım, halka açık bir yerdeyken. İş kıyafeti bluz ve etek giymiş kızlar tabletlerinde kitap okuyorlar ve onların duyacak kadar yakın olup olmadıklarını ya da beni tanıyıp tanımadıklarını bilemiyorum. Ya da benim bir Cobalt olduğumu *umursuyorlar* mı?

Halkın beni nasıl algıladığına pek dikkat etmiyorum. Ama ailemden bazıları son derece mahremdir. Beckett *en* mahrem olanıdır, onun kişisel hayatının herhangi bir yönünü hayranlarına, basına, medyaya ifşa etmek istemiyorum, bu yüzden dikkatli olmaya çalışıyorum.

"Şoförümle birlikte olacağım," diyor Beckett. "Bu geceki performansı iptal ediyorum..."

"Yapma."

"Ben..."

"Benim için baleyi kaçırma." Başımı eğiyorum, eski beyzbol şapkamın siperliği gözlerimi koruyor. "Vardığımda oraya varırım."

Beckett uzun bir nefes verir. Gerçek şu ki, New York'a taşınmamın tek nedeni onun isteği. Başka bir kardeşim olsaydı, hatalarımın yükü altında tek başıma acı çekerdim. Ama Beckett Joyce... Onu hatırlayabildiğim kadarıyla hep sevdim.

Yedi kardeşin altısıyım.

O ise üçüncü. Ve tüm ağabeylerim *beni sürekli dürtüp dururken*, o beni kucaklayıp sarılırdı. Hatta bazen, hepimizin kendi tarzında saygı duyduğu ve hayran olduğu babamdan daha çok onu severdim.

Ama bazen Beckett'in babam olmasını dilediğim zamanlar da oldu.

Sonra baleyle evlendi ve hayatının aşkı olan *dansla* birlikte olmak için on altı yaşında evden ayrıldı. Prestijli bir konservatuarda eğitim aldıktan sonra New York Bale Topluluğu'na kabul edildi. Amerika'nın en iyisi. Baş dansçı ve onu hiç izlememiş olanlar, soyadından dolayı bu pozisyona geldiğini düşünebilir.

Ancak onu sahnede gördüğünüzde, gerçeği açıkça görebilirsiniz.

Bu imrenilen unvanı tamamen yeteneği sayesinde elde etti. O zarafet ve güzelliğin vücut bulmuş hali ve balet eleştirmenlerine göre tekniği eşsiz.

Onu bundan uzaklaştıramam — benim onun dairesinde kalmam gibi geçici bir şey için... umarım çok uzun sürmez.

Sadece Beckett ile yaşıyorum. Dört ağabeyim de Hell's Kitchen'da dört yatak odalı bir daireyi paylaşıyor. En son hepimiz aynı çatı altında yaşadığımızda *on iki* yaşıdaydım ve birkaç haftadan fazla kalırsam dairenin çökmeyeceğini sanmıyorum.

Yani evet, bu geçici bir şey olmalı.

Onların hayatını zorlaştırmaya çalışmıyorum. Güneşe çok yaklaşıp kanatlarım eridiği için beni kurtarmaları gerektiği hissine kapılmaları yeterince kötü.

Aramanın arka planında boğuk sesler duyuyorum ve Beckett hemen "Kapatmam lazım. Sonra konuşuruz, tamam mı?" diyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum, o telefonu kapatmadan hemen önce. Keşke o, kardeşlerim arasında en meşgul olanı olmasaydı. Onunla kaliteli zaman geçirmek, bir kuşu yakalamak gibi.

Metro vagonu duruyor.

Arkamda birinin durduğunu hissediyorum. Omzumu zar zor çevirip korumamın kahverengi gözlerine bakıyorum.

İtalyan-Hırvat kökenli zeytin rengi teni, titizlikle şekillendirilmiş kıvrıkcık ceviz rengi saçları, bej pantolonu ve keten gömleği. Brooklyn'in moda semtlerinde yaşayan ortalama bir otuzlu gibi ortama uyum sağlıyor.

Chris Novak, ben on yaşımdan beri benim korumam olarak atanmıştı. Benim iki büyüme dönemimde de benimle birlikte olmak gibi bir talihsizliği yaşadı. Ortaokulda boyum 1,80 metreye çıktı, sonra dokuzuncu sınıfta 1,85 metreye çıktığımda sırtımda çatlaklar oluştu.

Bu benim için gerçekten sinir bozucu bir yıldır ve Novak şikayetlerimin çoğunu dinledi.

"Bir sonraki durak," diyorum ona.

Bana kısa bir baş sallama ile cevap veriyor. Bakışları benimkinden ayrılmış ve dar metro vagonunda dolaşıyor. Onun hayatını kolaylaştırmadığımı biliyorum. Taksi çağırabilirdim. Birçok şeyi farklı yapabilirdim. Ama şu anda cimri davranmasam bile, yine de dünyayı geldiğimden daha iyi bir yer haline getirmeye çalışırdım. Karbon ayak izim benim için önemli ve insanların bu konuda ne düşündüğü umurumda değil.

Mesajlarımı kontrol ediyorum.

Metro vagonu tekrar durduğunda, Novak benimle birlikte platformdan inerken ben de ekranımı kaydırıp ilerlerim. Genellikle önüme geçerek yol açar, ama insanlar aceleyle dışarı çıkarken ikimiz de doğal olarak akışla birlikte yürürüz.

Son üç saat içinde mesajlarım patladı.

SANTIAGO A.P. ENGLISH LİT (DALTON AKADEMİSİ)

New York'a mı taşınyorsun? Dostum!

RİTA CARRAWAYS SHOW

NYC'ye taşındığını duydum. Bir şeyler içelim.

PRESCOTT KAPPA PHİ DELTA (MVU)

Selam Ben. Kappa Phi'ye katılmayı unutma.

Yıllar boyunca tanıştığım farklı kişilerden gönderilen beş mesajı daha gözden geçiriyorum ve otuz dakika önce gönderilmiş bir mesaj dizisine rastladığımda gülümsüyorum. Mesajı tıklayıp tekrar okuyorum.

HARRİET FİSHER

İş görüşmesi için hala saat 3'te buluşuyor muyuz?

BEN COBALT

10. ve 55. caddelerin köşesinde buluşuruz.

HARRİET FİSHER

İşe alınma şansım düşük ama siktir et. En kötü ne olabilir ki?

BEN COBALT

Olumlu düşün, Fisher.

HARRİET FİSHER

Sen bunun için buradasın, Kobalt çocuk.

Gülümsemem genişliyor ve telefonumdan saati kontrol ediyorum.

Saat 10 ve göğsüme, gerekli eşyalarımı koyduğum kanvas bir spor çantası asmış durumdayım. Keşke saati 3'e alıp hemen onunla buluşabilsem, ama bu taşınmayı daha fazla erteleyemem.

Kardeşlerimle birlikte olma zamanı geldi.

Bu düşünce hem rahatlatıcı hem de gerginlik yaratıyor. Bir paradoks. Ve komik olan, ailem bunları çok seviyor.

BEN COBALT

Burası ucuz bir apartman kompleksi değil. Bellboy, giriş güvenliği, sadece üyelere açık bir kulüp salonu, sonsuzluk havuzu, buhar odası ve sauna ve diğer lüks olanakları ile lüks ve şık bir yer. Daha önce buraya gelmiştim, ama hiç bu kadar uzun kalmamıştım.

Asansör zili çalar ve ben 21-kata ıkarım. Evet, bunu davetkar olarak nitelendiremem. Belki de uğursuz diyebilirim. Koridor, koyu kırmızı duvarları, loş işığı ve altın rengi aksesuarlarıyla ürkütücü bir zarafete sahiptir. Sanki *The Shining* filmine adım atmışım gibi. Potansiyel bir kan banyosu yaşanabilir.

Ve bunun hangi kardeşi olacağını da çok iyi biliyorum.

Derin bir nefes alıp, kollarımı sallıyorum, daha hiçbir şey olmamışken kaslarım sıcak bantlar halinde yanıyor. Koyu renkli ahşap kapıdaki altın kaplama 2166 apartman numarasını izliyorum. Kendime güvenim eksik değil.

Bu, içime çok derinlere işlemiş.

Bence bu durumları kolaylaştırıyor. Empire State Binası'nı aşmak zereymişim gibi hissettiğim durumları. Koyu renkli kot pantolonumdan onların evinin anahtarını çıkarıyorum.

Onların evi... Evet, onun da benim olacağına henüz alışamadım

.
İçeri girdiğimde, yalnız olduğumu hemen anlıyorum.

Geniş, aşırı temiz bir mermer mutfakla karşılaşıyorum. Çoğu ift kahve ve espresso makinesi hariç, diğer aletler kaldırılmış. Limon kokulu Lysol ve yumuşatıcı kokuyor. Zeminler tertemiz ve derinlemesine temizlik yaptırmışlar gibi bir his var içimde.

Acaba bu haftalık bir şey mi?

Daire açık planlı ve içeri doğru ilerlerken, tertemiz mutfak adasına yaslanmış bar taburelerini geçiyorum. Oturma odasının tonozlu tavanında endüstriyel aydınlatma armatürleri asılı ve deve derisi kanepe, 360 derece dönebilen iki koyu mavi şezlonga bakıyor.

Televizyon yok.

Sadece bir duvarda bir Van Gogh tablosu ve diğer duvarda koyu renkli ahşap kitaplıkların yer aldığı mermer bir şömine var.

Tüm vazoları, bibloları, eserleri ve çeşitli deri ciltli kitapları yeterince hızlı bir şekilde inceleyemiyorum. Kantharos'tan (bir tür Yunan kadehi) birbirine sarılmış iki bedenin cam heykelciğine, oyulmuş tahta pipodan eski bir flüte, kalın siyah ciltli Shakespeare'in tüm eserlerine kadar.

Çoğu, eminim ki Charlie'nin seyahatlerinden kalma. Sosyal medyada paylaşım yapsa, dünya çapında jet sosyete hayatı yaşıyor olabilir, ama çoğu zaman nereye gittiğini bile bilmiyoruz.

Raflarda aile fotoğrafı yok. Kardeşlerim duygusal değiller değil, ama daha önce burada partiler verdikleri ve eşyalar "gizemli" bir şekilde kaybolduktan sonra "gizemli" bir şekilde eBay'de satışa çıktığı için kişisel eşyalarını yatak odalarında tutuyorlar.

Çantamı kanepeye atıp, şehri gören devasa pencerelere doğru büyük adımlarla yaklaşıyorum. Sabahın geç saatleri ve güneş, camdan yüksek binalara yansıyor. Ancak renkli camlar nedeniyle doğal ışık sönük kalıyor.

Beton ormanı.

New York'u sevmiyorum.

Hiç sevmedim. Çocukken, egzoz sesini veya sinirli sürücülerin kornalarını duymak istemediğim için ağlayıp anneme beni eve götürmesi için yalvarırdım. Rüzgârın meşe ağaçlarının yapraklarını hışırdatmasını dinlemek isterdim. Central Park'ta bile şehir *gözümün önündeydi*.

Şimdi ise içinde yaşıyorum.

Burada olmanın olası sonuçlarını düşünürken burnum genişliyor. Dürüst olmak gerekirse, bazıları pek iyi hissettirmiyor. Bazıları ise berbat hissettiriyor.

"Ve böylece o geldi." Kuru, biraz sıkılmış tonu sadece bir kardeşimize ait olabilirdi.

Siktir.

Önce Eliot'la karşılaşmayı umuyordum.

Gergin bir şekilde, isteksizce dönüp Charlie'yi kısa bir koridorun kemerli girişinde omzunu dayamış halde görüyorum. Bu koridorun onun ve Beckett'in yatak odasına çıktığını hatırlıyorum. Ayak bilekleri çaprazlanmış, elleri beyaz düğmeli gömleğinin üzerinde gevşekçe duruyor, gömlek haki pantolonundan kısmen dışarı çıkmış.

Altın kahverengi saçları dağınıktı. Hiçbir şeyi umursamıyor gibi görünüyordu, çünkü gerçekten *hiçbir* şeyi umursamıyordu. Neredeyse hiçbir şeyi.

Charlie Keating — o ikinci sırada.

Kendimi bildim bileli ondan nefret ediyorum, ama o benden nefret etmeye başlamadan önce değil.

"Hoş geldin kardeşim," diyor Charlie, bozuk konfeti makinesi gibi coşkuyla. "Ama görünüşe bakılırsa, bunu kendine ait yapmak istemiyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini biliyorum.

Sadece Charlie'nin içimden geçenleri bilmediği halde kafamın içinden okurmuş gibi davranmasından hoşlanmıyorum. Ama adil olmak gerekirse, o *dayanılmaz derecede* zeki ve insanları olduğu kadar ortamı da okuyabiliyor. "Sadece bir çanta getirdin." Ses tonu sinirli ve sert bir el hareketiyle

"Geri kalanını daha sonra getirmek niyetinde değilsen tabii."

Değilim. O da bunu biliyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Charlie gözlerini devirir. "Bu çok eğlenceli olacak." Kapıdan uzaklaşır ve yaklaşır. Sağ bacağını kullanır ve hafif topallamasını izlediğimi fark edince, bakışlarımı pencereye çeviririm.

Göğsümde suçluluk duygusu büyüyor. Onun yaralanmasına neden olduğum için çözemediğim bir düğüm bu.

Üzerinde "*endişelenme, capy ol*" yazan ve üzerine kapibara nakışlı elastik bir bilekliği parmağımla okşuyorum. Kuzenim Winona Meadows yıllar önce bana vermişti ve onunla olan dostluğumun yok olması düşüncesi düğümü daha da sıkılaştırıyor.

Elastik bilekliği bileğime takıyorum.

"Unut gitsin," diyor Charlie sert bir sesle, mavi sandalyelerden birine sırtını dayayarak.

Çenemi sıkıyorum.

Charlie hakkındaki gerçek mi? İkiz kardeşi dışında kimseye gerçek bir empati *duymuyor*. Beckett'e olan koşulsuz sevgisi, onun en iyi özelliği.

Bu, onunla ilgili tek şey ama bu asla yeterli olmadı.

Şimdi de duyguları ortadan kaldırmak çok kolaymış gibi davranıyor. Sanki onları hiç anlamıyormuş gibi. Ona kalsaydı, vücudumdaki her bir duyguyu oyup toz haline getirirdi.

Hiçbir şey hissetmemi istiyor. Onun gözünde en hassas Kobalt benim. Zırhsız olan. En savunmasız olan. En ölümcül kusurları olan.

Ona göre ben sadece
zayıfım. Sürünün en
küçüğü.

Erken ölmesi gereken kişi. Benim ömrümün uzun sürmesi gerekmiyordu, belki de sadece ailemiz sayesinde hayatta kaldım. Çünkü annemiz, zorluk çeken yavruları boynundan yakalayıp sürünün yanında tutan bir dişi aslan gibidir.

Ne pahasına olursa
olsun. "*Ben*."

Aşağıya doğru bakışlarımı Charlie'ye çeviriyorum. Sandalyesinde öne eğilmiş, tanımadığım bir bakışla bana bakıyor.

"Beni rahat bırak," diyorum gergin bir nefesle. Beyzbol şapkamı çıkarıyorum, dalgalı saçlarımı parmaklarımla tarıyorum, sonra şapkayı spor çantamın üstüne atıyorum.

Charlie açıkça sinirlenmiş. "Üç yıl önce bir araba kazasıydı."

"Evet, ve arabayı süren bendim!" Gözlerim ateş gibi yanarken bağıriyorum. "Arabanın içindeki herkese, *sana* da dahil, verdiği zararı umursadığım için üzgünüm." Son kelimeyi alaycı bir şekilde söylüyorum.

Charlie inler ve başını geriye atar. "Siktir et
."

Dişlerimi sıkıp pencereye bakarak gözlerimi kırpmadan bakıyorum. Ne düşünüyordum ki? Birkaç hafta birlikte kalmamız imkansız.

Bu gidişle, yirmi dört saat bile dayanamayabiliriz. Beyzbol şapkamı tekrar takıp, spor çantamın askısını yakaladım.

"Ben mi duyuyorum?!" diye bir erkek sesi duyulur, her hecede neşe sızmaktadır. Doğrusu, neşe doğduğundan beri vücudunun her *zerresine* işlemiştir.

Gülümsemek istiyorum ama Charlie'nin acımasız bakışlarının sıcaklığı altında bu duygu kayboluyor.

Eliot dairesinin kendi tarafından çıkar ve gelişen, sinsi gülümsemesi odayı ateşe verebilir.

Tehlikeli bir şekilde.

Her zaman belirli bir tür tehlikeye doğru koşmuşumdur, ama belki de Eliot'un sağladığı hedonistik türden bir tehlikeye değil.

O, heykel gibi beline kadar inen gri bir eşofman giyiyor. Onu uyandırmış olabilirim. NHL oyuncusu gibi kaslı, benden bile daha iri, ama hiç sporla ilgilenmemiş. Sadece ağırlık kaldırıyor.

"Sonra dönerim," diyorum Eliot'a, kapıya doğru yürürken. Belki Harriet'le erken buluşup öğle yemeği yiyebilirim.

"Sonra mı?" Eliot'un yavaş yürüyüşü acil bir koşuya dönüşür. Bana daha hızlı ulaşmak için kanepenin üzerinden atlar ve elini göğsüme bastırır. "Daha yeni geldin, sevgili kardeşim." Charlie'ye bir bakış atar, sonra bana gülümser. "Onu alacağım. Çok teşekkürler." Ben itiraz etmeden önce çantamı alır ve geniş omzuna askısını geçirir.

Sanırım kalacağım.

Üçüne kadar.

Eliot beni boğucu bir kucaklamayla sıkarken, beyzbol şapkamı ters çeviriyorum. Bir keresinde kaburgamı kırdığını yemin ederim. Dokuz yaşındaydım ve ona beni kucaklamaktan korkmasını istemediğim için hiçbir şey söylemedim. Onun bunu bırakmasını hiç istemedim.

O dördüncü sırada.

Eliot Alice—o, her zaman inandığım gibi, engelsiz bir zevk ve keyif kaynağıdır. Boyu neredeyse benimle aynı. *Neredeyse*. Babamız gibi 1,93 metre boyunda. Gerçekten, herkesten en çok babamıza benzeyen kişi o. Mükemmel dalgalı kahverengi saçları, modellik yapmaya uygun güçlü çene hattı ve derin, büyüleyici mavi gözleri var.

Şimdi geri çekilirken, o derin mavi gözlere bakmak için aşağıya bakmama bile gerek yok.

"Burayı seveceksin, Ben." Kocaman bir gülümsemeyeyle. "Yapacağımız şeyler."

"Üniversitem var," diye hatırlatıyorum ona.

"Saatler geçtikten sonra." Beni işaret ediyor. "Sen benimsin."

Dionysus'un sefahat ölçeğini hayal ediyorum, ama gerçekte Eliot'un New York'ta ne yaptığını bilmiyorum. Onlarla bir gün geçirecek kadar yaşlı olmadım ve yalan söyleyemem, bu çok cazip. Onlara daha yakın olmak.

Onlar tarafından sevilmek.

Ama benim saçmalıklarımla onları incitmek istemiyorum.

Oturma odasında başka bagaj var mı diye etrafa bakınıyor. "Theodore nerede?" O ve Tom'un bir süre önce bana hediye ettiği papağanım. O kuşu çok seviyorum, hatta Penn'in yönetimini onu yurttan tutmama izin vermesi için ikna ettim. Kardeşlerimin onun burada olmasına daha da az itiraz edeceklerini biliyorum.

"Onu Audrey'e bıraktım. Ben yokken yalnız hissetmesini istemedim."

"Bu hoşuma gitti. Biz New York'a taşınıyoruz, sana kuşu veriyoruz. Sen New York'a taşınıyorsun, ona kuşu veriyorsun. Buna ne diyoruz biliyor musun? *Simetri*. Mükemmel daireler." Yine etrafına bakınıyor, sonra spor çantasına dokunuyor. "Bu mu?"

Arkamda Charlie'nin alaycı bir şekilde başını eğdiğini hissediyorum. Bakıyorum. *Evet*. İşte orada. Ayaklarını cam sehpaye uzatmış, parmaklarını şakağına dayamış. "Bu mu, Ben?" diyor Charlie, sinir bozucu bir ağabey gibi.

"Hecklers," Eliot şaka yapıyor. "Onları görmezden gel, Ben. Ben hep öyle yaparım."

"Sen heckled olmayı seviyorsun," diyor Charlie açıkça. "Dikkat çekmek için her yolu denersin."

Nefesini tutar. "Bu heckler az önce bana ilgi manyağı mı dedi?" Gülümsemesi yayılır.

"Anlaşıldı."

Eliot bana doğru eğilir ve fısıldıyormuş gibi yapar. "Bana takıntılı takıntılı."

"Ne yazık ki tam tersi," diyor Charlie.

"Ben bunu yargılayabilir." Eliot omzundaki askıyı düzeltir ve sanki kaçacak mıyım diye ölçer gibi bana kısa bir bakış atar. "Artık bizimle yaşayacağın için. Kaosun ön sırasından." Gülümsemesi samimidir. Benim de gülümsememi sağlar. "Bekar evine hoş geldin." Kaşlarını kaldırıp indirir. "Günahların işlendiği ve duaların edildiği yer."

Tüm kardeşlerim bekar ve yirmili yaşlarında olduğu için burası gerçek bir bekar evi.

Ben de öyle... ama on dokuz yaşımdayım. Yine de yaşımlı hissetmiyorum.

Son birkaç yılda, on yıl daha yaşlanmış gibi hissediyorum.

"Sana odanı göstereyim, genç prens," diyor Eliot, sanki bir tiyatro oyunundaymışız gibi topuklarını döndürüyor. Onun için hayat, güzel bir sahne.

Gülümsemeye başlıyorum, ama bir şey fark edince gülümsemem hızla sönüyor. "Odam mı?"

Geriye doğru yürürken gözlerini gözlerime diker. "Yerde uyumanıza izin vereceğimizi mi sandınız?"

Umuyordum.

Göğsüme bir taş saplanır ve Eliot'u dairesinin o tarafına kadar takip ederim, tam da Charlie bana "Beckett senin burada olduğunu biliyor mu?" diye seslendiği sırada.

"Hayır." Olduğum yerde duruyorum. "Onu almaya gelmem için endişelenmemesini söyledim."

"

Charlie içinden küfür eder, ayaklarını yere indirir, ve hemen kardeşimizi arar. Telefonu kulağına dayar. "O zaten burada... tamam. Il est énervé contre moi." *Bana kızgın.* Uzun bir sessizlik. "Je ne peux pas être tenu responsable de lui." *Onun için sorumlu tutulamam.* "Oui, oui. À plus tard." *Evet, evet. Görüşürüz.* Telefonu kapatır.

"Beckett'in bu akşam bir gösterisi var," diyorum

Charlie'ye. "Senin için bu akşam izin alıyor."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ona yapmamasını söyledim."

"Tebrikler. Akşam performansını feda edeceği birkaç kişiden birisin."

Siktir. Yüzümü buruşturup ciğerlerimdeki havayı büyük bir nefesle dışarı veriyorum. "Bu beni daha iyi hissettirecek mi?"

"Nasıl hissettiğin umurumda değil," diyor Charlie. "Bu sadece gerçek."

"Acımasızsın kardeşim," diyor Eliot daha az şakacı bir şekilde.

"Hepinize ona karşı yumuşak davranmayacağımı söylemiştim."

Sinir bozukluğu boynumu kaplıyor ve kelimeler kusar gibi, "Senin Maximoff olacağını beklemiyordum" diye karşılık veriyorum. Charlie ile bir dargın bir barışık olan büyük kuzenimiz. Sanırım şu anda *barışıklar*, ama bir gerçek değişmez: Maximoff tamamen iyi ise, Charlie tamamen kötüdür. Gece ve gündüz. Kahraman ve kötü adam.

Nedense, kötü kardeşle baş başa kaldım.

Charlie, Moffy'den bahsettiğim için benim kadar sinirli. "Onun burada olup seni on iki yaşında bir çocuk gibi şımartmaması için üzgünüm."

"Sadece sen *şımartmanın nazik* olmakla eşdeğer olduğunu düşünürsün."

"Ben nazik değilim. Moffy en iyisidir. Moffy en harikasıdır," diyor Charlie alaycı, ilgisiz bir tonla. "Onun bokunun kokusundan bıkmadın mı? Yoksa gerçekten, gerçekten kokmadığını mı düşünüyorsun?" Başını bana doğru eğiyor. "Onun mükemmel olmadığını anladığında çok acı çekeceksin."

Onun öyle olduğunu hiç düşünmedim. Ama en azından Maximoff Hale, beni lanet olası bir duvara yumruk atmak istememe neden olmadı.

Bu sefer Charlie'yi görmezden geliyorum. "Nereye gidiyoruz?" diye Eliot'a soruyorum. "Bu taraftan." Beni kısa koridordan geçirip bir kapıyı açıyor.

"Önden buyurun." Kolunu uzatır ve ben içeri girerim... onun yatak odasına.

Tüm odayı, kalın bordo renkli bir kanopi ve daha da koyu renkli yatak örtüleri ile süslü dört direkli bir yatak kaplıyor. Köşede sıkışmış bir okuma köşesi var ve ağır perdelerin altında, yığınlarca el yazması ve Poe'nun değerli kopyalarının bulunduğu bir masa duruyor. Bu oda, onun çocukluk yatak odası kadar tanıdık ve gotik. Duvarlar bile aynı kan kırmızısı renginde.

Benim çantamı yere bırakıyor. "Yatağı söküp yeni çarşafları takmak yaklaşık on dakikamı alır, sonra da tüm bunları temizlerim." El yazmalarına işaret ediyor — sanırım tiyatro oyunları. Eskiden Hell's Kitchen'da prestijli bir tiyatro grubunda çalışıyordu, ama geçen yılın sonunda o işi kaybetti.

Yerden bir karton kutu alır. Onu durdurmak için öne çıkarım. "Senin odanı istemiyorum," derim.

"Boya yüzünden mi? Tom seni korkutabileceğini söyledi. İstedığın zaman maviye boyayabilirsin." Sevimli bir gülümseme takınıyor. "Empire için."

Gülüyorum, sesim göğsümde hafifçe yankılanıyor. "Evet, İmparatorluk için. Çünkü ben buraya çok yakışıyorum." Dışarıda kalmış olmaktan dolayı acı çekmiyorum. *Bu* benim için sadece bir gerçek.

"Hiçbirimiz aynı değiliz kardeşim," diye hatırlatıyor Eliot. "Bizi insanlar arasında tanrılar yapan da bu."

"Sadece Rose Calloway ve Connor Cobalt'tan doğmakla olacağını sanıyordum."

"Tanrıların annesi ve babası," diye bağılıyor, sanki stadyumda onların girişini duyuruyormuş gibi.

Gülümsüyorum, ama bu günlerde bunu yapmak daha zor. "Seni yerinden etmiyorum dostum. Yapamam."

"Bizim için sorun değil. Tom ve ben dokuzuncu ve onuncu sınıflarda aynı odayı paylaşmıştık."

"Artık lisede değilsiniz."

"Ah, ama bazılarına göre ben Peter Pan sendromuna sahibim. Yani bazılarının gözünde ben asla büyümeyeceğim." Bu mantıkla elini açar. "Peki ne dersin?"

"*Yapamam* diyorum."

Boş kutuyu bir kenara atar, sonra iki güçlü eliyle yüzümü kavrar. "Yapabilirsin."

"Yapamam."

Eliot gözlerini kısar. "Yapabilirsin." Sanki bu benim içimde işlenecekmiş gibi kendine doğru başını sallar.

"Yapamam."

"Bu oyunu sevdiğimi sanmıyorum."

"Muhtemelen bu bir oyun olmadığı

içindir." "Vrai, vrai, vrai." *Doğru,*

doğru, doğru.

Sonra kapı açılır. "Dostum, ona inanamıyorum..." Tom telefonundan başını kaldırıp beni görünce sözünü keser. "Oh, buradasın."

Eliot, Tom'un koluna yumruk atar.

"Oh, buradasın!" Tom sahte bir heyecanla ses tonunu değiştirir.

Boynumun yanını ovuşturuyorum. "Merak etme, uzun sürmeyecek," diyorum.

"Ne? Hayır, *hayır.*" Tom telefonu elinde kaldırır. "Üzgünüm, Ben. Senin bizimle yaşamam beni çok mutlu ediyor. İnan bana."

Lütfen. Ama şu anda başımın en büyük belasıyla uğraşıyorum."

Eliot yatak direğine yaslanarak düşünür, "O senin orada olmasını istediğin için başının belası mı?"

"Phoenix'ten bahsetmiyorum ve hayır, dostum, ben de Phoenix'le yatmak istemiyorum." Tom yatağa kadar inleyerek gider ve yüzüstü buruşuk yorganın üzerine düşer.

O beş numara.

Tom Carraway—Eliot'tan on bir ay küçük ve çocukluktan beri çok yakın arkadaşlar. Eliot, hiçbirimizin aynı olmadığını söylerken haklıydı. Ateşle oynamak konusunda benzer olabilirler, ama genellikle alevlere boğulan Eliot'tur.

Ben altıncı çocuk, o ise beşinci çocuk olduğu için Tom'a daha yakın olmam gerektiğini hissediyorum, ama o tüm hayatını Eliot'un yanında geçirdi.

Nedenini anlayabiliyorum.

Eliot insanları olağanüstü hissettirmeyi bilir. Bana defalarca kendimi her şey gibi hissettirdi. Bir numaralı kardeş. Dünyadaki en iyi insan. Ölümsüz bir takımyıldızın yıldızı. Ama bazen varlığımı bile unuttuğunu hissediyorum. Ardında bıraktığı gölge dayanılmaz. Herkes onun ışığında olmak istiyor.

Tom'a "Seni kim rahatsız ediyor?" diye sorarken çantamı alıyorum.

Sırt üstü yatar, gözlerini ön koluyla kapatır. Charlie'ye en çok benzeyen odur. Aynı altın kahverengi saçları vardır, ama Tom'un ki daha dağınıktır ve sık sık gözlerine düşer. Vans ayakkabıları ve The All-American Rejects grubunun tişörtünü giymektedir. Charlie'nin giyeceği türden şeyler değildir.

"Hayır, bugün Alfie Bugsby ile ilgili değil," diyor Tom, sorunu adlandırarak. Ölümlerden uyanmış bir zombi gibi ayağa kalkıyor. "Seninle ilgili. Tamamen sana odaklandım dostum."

Dürüst olmak gerekirse, onun bana odaklanmasını istemiyorum. Kardeşlerimin, benim burada olmamla başlarına açtığım beladan başka hayatları var ve benim için hayatlarını değiştirmelerini *hiç* istemiyorum.

"Alfie Bugsby," diye tekrar ediyorum. "Bu senin yeni davulcun değil mi? Plak şirketinin grubuna kattığı adam?"

"O." Tom telefonuna fiziksel olarak irkildi. "Cidden üç şarkımı yeniden yazmaya çalışıyor. Zaten

EP'mizin temposunu *canlı olarak* değiştirdikten sonra. *Canlı olarak*, Ben. Tangerine'de sahnede. Tüm konseri mahvetti. Bu gidişle, ilk albümümüzü asla yayınlamayacağız."

"The Carraways'i mahvetmeyelim," diyor Eliot.

"Grubum mahvoldu. Phoenix'i davulcumuz olarak seçmediğim anda, onun çok seksi olması ve dikkatimi dağıtacağından korktuğum için —mahvoldu." Tom bana üzgün bir bakış attı. "Onları dinlemiyorsun, değil mi? Phoenix'in davul çaldığı grubu?"

"Nothing Personal mı?" diye soruyorum.

"Grubun adını biliyor," diyor Tom, Eliot'a. "Adını biliyor," diyor Eliot, sanki bu iyi bir şey değilmiş gibi.

Neredeyse gülmek üzereyim. "Her Çarşamba Akşamı Yemeğinde onlardan şikayet ediyorsun," diye Tom'a hatırlatıyorum.

"Asla isim vermeden."

"Onların rock single'ı da radyolarda sürekli çalıyor."

"Ne zamandan beri radyo dinliyorsun?" diye sorguluyor, sanki bu onu üzmemek için hazırlanmış bir komploymuş gibi.

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Senin müziğin de dahil olmak üzere birçok şey dinliyorum. Ki senin müziğini çok seviyorum." Bu onu uçurumun kenarından zar zor uzaklaştırıyor. Carraways'in EP'si sürekli tekrar tekrar çalıyor. My Chemical Romance gibi daha çok emo-punk tarzında ve Nothing Personal kadar ana akım değil.

"Radyo yasak," diyor Eliot. "Adı anılmayacak grup dağılana kadar kimse radyoyu açamaz."

Tom, bu harika bir fikirmiş gibi defalarca başını sallar. Dramatik olsa da *harika*. Bu delilik. Ailem resmen *deli*. Biraz daha gülümserim. Ta ki bana "Onların şarkılarını çalma listende kaydetmedin, değil mi?" diyene kadar.

Evet, var.

Her tür rock müziği severim ve Spotify bana onların şarkılarını milyarlarca kez önerdi. Tom'un bu grupla bir husumeti olduğunu biliyordum, ama benim çalma listelerimi göreceğini veya bu konuda beni sorguya çekeceğini düşünmemiştim.

Yalan söyleyebilirdim.

Yalan söyleme yeteneğim var ve bunu oldukça iyi yapıyorum. Kanıt: Daha önce terapistime yalan söyledim ve o hiç fark etmedi. Ama kardeşlerim arasında en iyi yalancı ben değilim. Kurnaz ve aldatacak kadar yetenekli olmak, Kobaltlar arasında alışkanır. Bu olumlu bir özelliktir.

Ama yalan söylemeyi sevmiyorum, özellikle de onlara.

Bu yüzden, boş banka hesabımın gerçeğini saklamak imkansız derecede zor olacak.

Yanağımdaki güzellik lekesini parmağımla okşuyorum. "Belki birkaç şarkılarını kaydetmiş olabilirim..."

Tom, ben cümlemi bitirmeden inleyerek yatağa geriye doğru uzanır. "Siktir lan, dostum."

"Ne kadar ensestçisin," diye alay eder Eliot.

"Kapa çeneni," diye Tom avuçlarının içine inleyerek. "Ben Pirrip, onlara dinleyici, rakamlar, *hitler* kazandırıyorsun."

Eliot başını bana doğru eğiyor. "Düşmanın müziğini dinleme. Dayanışma, kardeşim."

"Sileceğim." Telefonumu çıkarır ve Nothing Personal'ın tüm izlerini kolayca silerim. Tom ve Eliot'un ne kadar *sadakatle* yaşadıklarını, nefes aldıklarını ve sıçıtlıklarını hatırlarım. Bu, hepimizin damarlarında bir dereceye kadar akar, ama onlarınki aşırı derecededir.

Telefonumu cebime geri koyarken gerginleşiyorum.

Tom'un Harriet Fisher ile çok kötü bir geçmişi var. Onunla iş görüşmesi için buluşacağımı bilseydi... Evet, bu işin sonu iyi olmazdı. Ama kimse dikkatli davranarak bir yere varamaz.

Tom için sevdiğim bir şarkıyı silebilirim. Ama bir insanı silemem. Bu da sadakat konusunda berbat olduğum anlamına geliyor.

Muhtemelen istemediğim bir şeyi yapmaya zorlanamayacağım içindir. Titanyum kadar güçlü bir omurgam var.

Bu da beni bir Kobalt yapıyor.

Sadece çok iyi bir Kobalt değilim.

"Aile toplantısı!" Charlie oturma odasından sesleniyor. "Beckett eve geldi!"

Tom yataktan fırlar ve saçlarını gözlerinden çeker. Eliot onu takip eder.

Son çıkan benim, ama duvardaki devasa, süslü çerçeveli tablo bir anlığına beni kendine hapseder.

Eski bir Roma kentinin yağmalanmasını ve yok edilmesini anlatan karanlık yağlı boya tablo karşısında gözlerim fal taşı gibi açılır. Savaşçılar esirleri öldürürken ve yakalarken arka planda bir fırtına kopmaktadır. Beyaz giysili bir kadın saldırgan tarafından geriye doğru çekilmektedir. Mermer sütunlar yıkılmaktadır. Bir köprü yıkılmıştır. İnsanlar suda boğulmaktadır. Binalar ve tekneler yanmaktadır.

Bu, Thomas Cole'un *İmparatorluğun Yıkılışı* adlı tablosu.

"İmparatorluğun Gidişatı" serisindeki beş tablodan dördüncüsü. Ailemiz bize bu seriden birer kopya verdi. Bu tablolar bir medeniyetin yükselişini ve çöküşünü anlatıyor. Tom ve Eliot'a verilen bu tablo beni hep rahatsız etmiştir.

Bu, savaş halindeki bir
imparatorluk. "BEN!"
diye bağıyorlar.

Kendimi oradan koparıyorum. "Evet, geliyorum!" Omzumdaki çantayla kardeşlerimin yanına gidiyorum.

BEN COBALT

"Kanepede uyuyacağım," diyorum Beckett'e doğrudan, dört ağabeyimin hepsine bakarken. Şu anda kanepede oturan tek kişi benim. O, Charlie'nin yanındaki mavi koltukta oturuyor.

"O kanepede çekilebilir değil," diyor Beckett, yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesiyle - bu ifade ancak *melek gibi* olarak tanımlanabilir.

A.) Charlie bir iblis ve B.) ikiz kardeşler oldukları halde, bu özelliği Charlie ile paylaşması garip. Aslında birbirlerine pek benzemiyorlar. Beckett'in saçları çok daha koyu kahverengi ve boyu 1,85 metre ile birkaç santim daha kısa. Ama ikisinin de aynı delici sarı-yeşil gözleri ve zayıf vücutları var.

Ama Beckett çok *kaslı*.

Vücudu muhtemelen sanat ve beşeri bilimler derslerinde incelenebilir.

Deri ceketini çıkarınca, kolunda çiçek desenli dövme olduğunu fark ettim. Şirketinde "balenin kötü çocuğu" olarak biliniyor, ama bunun nasıl doğru olabileceğini hiç anlamamıştım. Ta ki son birkaç yıla kadar.

"Kanepede bana yeterince uzun," diyorum ona. "Üzerine birkaç battaniye atabilirim."

"Kral boy yatak yerine *kanepeyi* mi tercih edersin?" Beckett çok şaşırmış. Charlie'ye, *ne kadarını kaçırdım* diye bir bakış atıyor. Kısa bir bakış alışverişinde bulunuyorlar. Gözleriyle konuşuyorlar.

Bunu sık sık yaparlar.

"Belki Eliot'un odasında bizim burnumuzun alamadığı bir koku vardır," diyor Tom, mutfak sandalyesine ters oturarak. Sandalyeyi buraya sürüklemiş.

"Bronwyn bir şey söylerdi," diye cevaplar Eliot, ayakta duran tek kişi. Çıplak ayağı, cam sehpanın üzerinde.

Beckett'ı rahatsız etmek, çünkü bu kesinlikle annemizi rahatsız ederdi. "İki gece önce buradaydı."

"Bronwyn mı?" diye soruyorum, bu kızı hiç tanımıyorum ve isimleri hatırlamakta oldukça iyiyimdir.

Diliyle yanağının içini ısırıp havayı emdi. Oral seks yapıyormuş gibi.

Onunla yatmış. Muhtemelen geçici bir ilişki. Eliot, kadınlarla yatma konusunda pek sessiz değildir.

"Çarşafı değiştirecek misin?" Beckett Eliot'a sorar. "Ben'e değiştireceğimi söyledim bile."

"Mesele o değil," diye araya giriyorum. "Tamam, sadece kanepenin daha iyi olduğunu düşünüyorum." Onlarla mantıklı bir şekilde konuşmakta çok başarısızım.

Onların gözünde, benim isteğim saçma. Mantıksızım.

Mantıklı olan yatakta uyumaktır.

"Burada mahremiyet yok," diye hatırlatıyor Beckett.

Omuz silkiyorum. "Umurumda değil."

*Burada uzun süre kalmayı
planlamıyorum. Yakında gitmiş
olacağım.*

Endişelenme.

"Bir çekyat alabiliriz," diyor Tom, Zippo çakmağını açıp kapatarak. *Tıkır tıkır* sesi gergin sessizliği dolduruyor.

Charlie, beş metre uzaktan kazı yapıyormuş gibi bana bakıyor. İçimi kazıyor.

Yanıyorum.

Eliot, dirseğini bükülmüş dizine dayayarak bana doğru eğilir ve "Odamda bir sorun mu var, Ben?" diye sorar.

Ellerimle beyzbol şapkamı ezip duruyorum. "Clue filminin setindeymişiz ve sen de Bay Green'mişsin gibi davranmasak olmaz mı?"

"Yapabiliriz, çünkü ben sadece Albay Mustard rolünü oynarım."

Cevap vermek için ağzımı açarım, ama sonunda gülmeye başlarım. Canlı ses çok çabuk sönüyor ve ben daha da geriye yaslanıp, içtenlikle sevdiğim kardeşlerime bakmamak için başka yerlere bakmaya çalışıyorum, bu da Charlie'ye bakmamı sağlıyor. Birkaç kez gözlerimi kırpiyorum, sonra "Odanın bir sorunu yok, Eliot" diyorum.

O bir kez başını sallar. "Yalan yok."

"Ne zaman yalan söyledi ki?" Charlie bunu sanki başka bir eksiklikmiş gibi söylüyor.

"Çünkü beni çok iyi tanıyorsun," diye ona ters bir şekilde cevap veriyorum. "Çünkü sen çok karmaşıksın."

"Çünkü bunu yapabilecek *tek kişi* sensin," diye karşılık veriyorum.

Charlie kuru bir kahkaha atar, yüzü sinirinden buruşur ve benimle işi bitmiş gibi ayağa fırlar. Neden bu beni incitti bilmiyorum. Benim istediğim de bu değil mi?

Beni kurcalamayı bırakmasını.

"Charlie," diye yalvarır Beckett, sonra bana bakar. "Sadece burada rahat olmanı istiyoruz, Ben."

Charlie'nin tekrar oturduğunu izlerim.

Gerginlik vücudumdan hiç gitmez. "Yerde yatabilirim, sorun olmaz. Her gece kanepeyi hazırlayabilirim ve her sabah battaniyeleri toplayabilirim. Burada olduğumu fark etmezsiniz bile."

Beckett, "*Ne oluyor lan?*" ifadesini fiziksel olarak yüzünde gösterir. "Senin bizimle yaşamamanın amacı bu değil."

Saçlarımı sert bir el hareketiyle tarıyorum. Hayatımın en kötü gecelerinden biri zihnime geri dönmeye çalışırken gözlerim yanıyor. Göğsümde atamadığım bir öfke birikiyor.

Sonra korku.

Çünkü Audrey'i terk ettim.

Audrey'i terk ettim.

Belki de onu bu kadar erken terk etmemeliydim. O hazırlık okulundan mezun olana kadar Philly'de kalabilirdim. O daha on altı yaşında.

"Pip," diyor Beckett çok yumuşak, çok nazik bir sesle. Bana *Pip* diyen birkaç kişiden biri. Bana Pippy diyen tek kişi ablamız.

Ona "Bu kalıcı bir şey değil" demek için boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Charlie kaşlarını kaldırır. "Başka bir yere mi gitmen gerekiyor?"

Seninle birlikte burada olmadığım herhangi bir yere.

Kampüs içindeki yurtlar benim ilk tercihim olurdu. İkinci tercihim ise Charlie ile birlikte *olmayan* bir daire olurdu. Her ikisi de şu anda sahip olmadığım paraya mal oluyor ve ona parasız olduğumu söylemektense dilimi kesmeyi tercih ederim.

"Senin neyin var?" diye karşılık veriyorum. "Sen beni burada istemiyorsun bile."

Beckett ona benim anlayamadığım bir bakış atar.

Charlie beni baştan aşağı süzer. "Benim ne istediğim önemli değil. Senin burada olman gerekiyor."

"Burada olmam gerekiyor," diye tekrarlar ve birkaç kez başımı sallar.

"Je vais bien."

Vraiment. *Ben iyiyim. Gerçekten.*

"Tu ne vas pas bien," diyor Beckett çok nazikçe. *İyi değilsin.*

Onun Fransızca konuşmasını dinlemeyi çok seviyorum, sadece ritmi güzel olduğu için değil, aynı zamanda ipeksi sesi adeta morfin damlası gibi olduğu için. Bu bana babamızı hatırlatıyor, birkaç kelimeyle beni nasıl sakinleştirebildiğini. Buna tutunuyorum ve kaslarımın sanki tüm vücudumdan kaçmam gerekiyormuş gibi yanmasına değil. Alnımı ovuşturuyorum ve yüzümün yanını elime sürtüyorum. "Je vais bien," diye tekrar ediyorum. "Je vais bien."

Bana bakışlarından nefret ediyorum.

Sanki arızalı bir nükleer reaktörmüşüm gibi. Ve kardeşlerim bir tane barındıracak kadar kendilerine güveniyorlar. Yaralanamayacaklarını bildikleri için paramparça olmaya hazırlar.

Kobaltlar yenilmez, duymadın mı?

Görünüşe göre ben hariç hepsi.

Beckett gelip yanıma oturuyor. Kolu sanki çok tanıdık bir şekilde sırtıma kayıyor. Omuzlarımı tutuyor ve onun teselli edici dokunuşuyla daha derin nefes alıyorum. Dört, beş, yedi yaşımdayım ve o, görünüşte aptalca bir şey için ağlarken kolunu bana doluyor.

Arka bahçemizdeki yuvadan bir kuş düşmüş ve çimlerin üzerinde acı içinde hırıltılı nefes alıyordu.

Tom ve Eliot bir biberiye çalını ateşe verdi.

Bir kız Disneyland'da dizlerini sıyırdı ve babası ona çok kötü davrandı. Nedenini anlamadım.

Beckett çocukluğumuzda yanımdaydı. Hayalini gerçekleştirmek için ayrılmadan önce. Ben on dokuz yaşımdayım ve o yine burada. Tam yanımda.

Bu benim rüyam gibi geliyor, sanki *rüya görüyor* gibiyim. Çünkü bu sonsuza kadar süremez. Uyanmam gerek.

"Sen de bizimle birlikte bu şehirde olmalısın," diyor Beckett sessizce, bakışlarını kendine çekerek. "New York, senin *yaşamak için*, yani gerçekten yaşamak için ideal bir yer. Şimdi bencil olmanın, hırslarının peşinden gitmenin, geceleri eğlenmenin, her şeyi boşvermenin tam zamanı... Biz de seninle birlikte olacağız. Burada yalnız değilsin, Pip."

Kanımın kaynamasını yatıştırmaya çalışarak birkaç kez başımı sallıyorum.

"Babamla konuştun mu?" diye sorar Tom. "O gece olanlar hakkında?"

O gece.

Ne yaptığımı zar zor görebiliyorum. Öfke beni ele geçirdi. Sanırım yarısında bayılmışım. Bir Porsche'yi beyzbol sopasıyla parçaladım. Sonra sahibini bayılttım. Onu ön bahçesinde saldırdım ve beni durdurmasalardı onu öldürürdüm sanırım.

Peki babamla konuştum mu? Charlie ile neredeyse %100 aynı olan babamla? Asla çılgın bir maymun gibi öfkelenmeyecek olan babamla? Hayır, konuşmadım. "Babamın beni psikanaliz etmesini istemiyorum," diye fısıldıyorum.

"O zaman annem mi?"

Kafamı sallıyorum. "Pek sayılmaz." O adamı yüksek topuklu ayakkabısıyla deşeceğini zaten söylemişti. O intikamın savunucusudur. Ama bu beni pek rahatlatmadı.

Kardeşlerim, kontrolümü kaybettiğim anda hemen New York'a gelmemi istediler. Tüm bunları tek başıma yaptığımı duyduktan sonra. Kimsenin bunu beklemediğini sanmıyorum.

"Sende bir şeyler oluyor," demişti Jane. "Pippy? Bize anlat. Hepimiz buradayız."

O bir numara.

Jane Eleanor, aramızdaki en iyisi. Ve bu seferlik, kimse buna itiraz etmedi.

Nefes almaya çalışıyorum.

Kanepe fikrini kabul ettiklerinde daha çok rahatladım. Beckett, çekyat alacaklarını söyledi. Ödemeyi ben yapmayı teklif ettim. Kredi kartımla ödeyeceğim.

Maliyeti gündeme getirdiğimde tuhaf davranıyorlar. Ağustos ayındayız ve üç aydan az bir süre önce güven fonlarımız dudak uçuklatan bir miktarla dolduruldu. Hepimiz son derece zengin olmalıyız.

Tüm güven fonları, bunları kimin kurduğuna bağlı olarak farklıdır. Bizimki, kobalt mavisi gökyüzünden yağan bedava para değildir.

Ailemin sahip olduğu milyarlarca dolara da erişimim yok. Ailemin şirketlerinden miras kalan ve bana hediye edilen hisseler, belirli bir tarihe kadar ulaşamaz. *Yıllar* sonra.

Temettü almıyorum. Hisse senetlerini nakit karşılığında satamıyorum. Bunların hepsi, sadece birisi Google'da net değerimi aradığında bir anlam ifade eden, inci kapıların ardında kilitli miras kalan servet. Ben sadece on dokuz yaşındayım. Gökkuşağının sonunda altın potlarını nakde çevirmem gerekecek kadar zor durumda değilim.

Ancak benim güven fonum daha erişilebilir.

Ebeveynlerimiz, mali sorumluluk bilincini öğrenmemiz için tüm güven fonlarımızı aynı şekilde planladılar. Milyarlarca dolarlık servete sahip çocuklara zor bir ders. Her yıl 15 Mayıs'ta (makul sınırlar içinde) herhangi bir yaşta

—güven fonumuzdan toplu bir ödeme alabilirdik. Bir kısmı eğitim için harcamak zorundaydık, ama geri kalanıyla istediğimizi yapabilirdik.

Harcayabilir, savurganlık yapabilir, yatırım yapabilirdik. Fark etmezdi.

Karar bize aitti ve eğer her şeyi mahvedersek, o zaman bu eylemlerin sonuçlarına katlanmak zorundaydık. Bizi kurtarmazlar veya daha fazla para vermezlerdi.

Bir sonraki 15 Mayıs'ı beklememiz gerekiyor.

Her yıl aldığımız miktar, yıllık ortalama gelirin *çok çok* üzerinde. Yeni bir iş kurmaya yetecek, geleceğimizi güvence altına almaya yetecek kadar ve hiçbir kural yok. Ailem bize batma ya da yüzme fırsatı verdi ve şu anda ben Atlantik'in dibinde bir çapa gibiyim.

Tasarruf hesabım *sıfır*.

Çek hesabım *sıfır*.

Bu rakamın artması için neredeyse bir yıl beklemem gerekecek. Sahip olduğum tek şey birkaç kredi kartı ve bunları yakın zamanda ödeyemeyecek durumda olduğum için kullanmaya pek hevesli değilim.

Eliot bana "Tuvaletimizi kullanabilirsin" dediğinde dikkatimi ona veriyorum. Ben Beckett'in tuvaletini kullanmaya niyetim olmasa da, o Tom'la ortak kullandıkları tuvaleti kastediyor. Ben pek dağınık biri değilim, ama Beckett eşyalarını kendine özgü bir şekilde düzenliyor. Ürün etiketleri dışa bakacak şekilde,

banyo havluları simetrik ve çubukta hizalı, kulak temizleme çubukları bir kapta düz duruyor. Ve bunlar sadece benim bildiğim şeyler.

"Ya da sadece tuvaleti kullanabilirim," diyorum.

"Duş yok," diyor Tom, bu da bizi sünger banyosu hakkında şakalaşmaya sürüklüyor ve belki de kokan benim. Ben kokmuyorum lan. Eliot koltuk altlarımı kokluyor. Sedir ve çam koktuğumu onaylıyor.

Sonra toz banyosunu denemekten bahsediyorlar. Daha büyük hale getirmekten.

"HOA izin vermez," diyor Charlie. "Ben zaten denedim."

"Daire *bizim*," diye şikayet ediyor Tom. "Bize öylece hayır diyemezler."

hay

ır "Aslında izin veremezler."

diye "Apartman kompleksini satın alabiliriz," diyor Eliot. "Ne

me

zler.

"

Ne dersiniz, hepimiz para yatırsak?"

"Sence ne kadar eder?" Beckett, sanki bu makul bir seçenekmiş gibi Charlie'ye sorar.

Yüzümden kan çekilmeye başlar. Bir kez olsun, *zengin* olmamız hoşuma gitmez.

"Finansmanla, kolayca yüz milyon," diyor Charlie.

"Kızım, bu çok fazla," diye bağırır. "Bu çok fazla," diye bağırır.

"*Kardeşim.*"

"O parayla başka ne alabilirim biliyor musun? Ne için? Banyo mu?"

Ağzımı kapalı tutuyorum.

Beckett, Charlie'ye "Aynı kompleks içinde daha büyük bir daire satın alabiliriz" diyor.

"Daha büyük ama manzarası daha kötü."

Yüzümü ovuşturuyorum. Onları buradan uzaklaştırmak, en son istediğim şey.

Eliot yere doğru işaret eder. "Luna ve Xander'ı da dahil edelim. Onlar da aynı apartman kompleksinde yaşıyorlar." Aşırı zengin kuzenlerimiz¹⁸ katta bizden üç kat aşağıda yaşıyorlar. Annelerimiz Calloway kardeşler ve büyükbabamız Calloway (

huzur içinde yatsın) dünyanın en popüler gazlı içeceklerinden biri olan Fizzle'ı yaratan kişiydi. Servetimizin büyük kısmı buradan geliyor. Ancak ailelerimizin gazlı içecek imparatorluğunun dışında bir sürü şirketi var.

Hales'lerden bahsedilince yüzümü daha sert ovuşturuyorum. Luna Hale.

Xander Hale.

İkisi yaz aylarında taşındılar. Bu dönem MVU'ya da gidecekler ve Xander birinci sınıf öğrencisi olacak. Luna, Tom ve Eliot'un *en iyi arkadaşı*, bu yüzden onu burada göreceğimi hep düşünmüştüm, ama Xander'la hiçbir yerde karşılaşmamayı umuyordum.

Yaşlandıkça, aynı havayı paylaştığımız her an bir kutup soğuğu hissediyoruz. Tundrada çıplak kalmış gibi hissediyorum ve karları eritemiyorum.

"Luna'yı arayacağım," diyor Tom, fikrini ortaya koymak üzere.

Ayağa kalkıyorum. "Kimse yirmi milyonu ödemek zorunda değil."

"On dört milyon olabilir," diyor Eliot, Tom'un telefonunu işaret ederek. "Sadece iki alıcı daha lazım."

"Tuvaletinizi kullanacağım," diyorum. "Hemen şimdi." Bu sonuçtan memnun olduğumu onlara gösteriyorum. Oraya giderken bile gülümsüyorum. "Paylaştığınız için teşekkürler!"

"Her zaman!" diye bağırır Eliot. Kardeşlerimize sesini alçaltırken, "Bence o iyi olacak" dediğini zar zor duyuyorum.

Göğsüm sıkışır ve kapıyı kapatırım.

Geniş banyoda *devasa* bir cam duş kabini var. Siyah fayans, siyah derz ve LED aydınlatmalı devasa bir yağmur duş başlığı. Eliot, istediğim renkte duş alabilmem için uygulamayı indirmemi söyledi bile. Cehennemin renklerini seçtiğini hayal ediyorum. Kırmızı renkte banyo yapmak.

Saç ürünleri veya tıraş bıçakları tezgahın üzerinde durmuyor. Taş lavabo tertemiz ve tütsüden sandal ağacı kokusu geliyor. Kardeşlerim banyoyu düzenli tutuyorlar. Beckett kadar düzenli değil ama bu, ev işlerini her zaman temizlikçilere yaptırmayan, çok düzenli ebeveynlere sahip olmanın bir alışkanlığı.

Muhtemelen şımarık, nepotizmle büyümüş veletler yetiştirmekten korkuyorlardı ve özel jetler, yatlar, dergi kapakları, hayal edilemez zenginliklerle çevrili bir hayatta bizi bir şekilde alçakgönüllü tutmak zorundaydılar.

Eliot ve Tom da gençliklerinde sürekli cezalandırılırdı ve annemiz ceza olarak ev işleri vermeyi tercih ederdi. Scrub Daddy ile çok iyi tanıştıklarını şaka yaparlardı.

Tuvalet kapağına oturuyorum.

Son yarım saat içinde çeşitli kişilerden aldığım kırk yeni mesajı kaydırırken bacağım titriyor. Gözlerim birkaç mesajda duruyor.

ANNE

Taşınman iyi geçti mi, gremlin? Eğer kardeşlerinden herhangi biri sana sıkıntı verdiyse, onları şahsen saçları dökülerek cezalandıracağım.

Yüzümde sıcak bir gülümseme belirir ve bir saniye boyunca mesajlaşırız.

BEN COBALT

Saç dökülmesine neden olacak gücün olduğunu sanmıyorum.

ANNE

Ben senin annenim. Güçlerim sınırsızdır.

BEN COBALT

Muhtemelen bana kullanmaktan daha iyi bir kullanım alanı vardır.

ANNE

Katılmıyorum. Gücümün en büyük kısmı her zaman çocuklarım için saklı kalacak. Ve buna sen de dahilsin.

"Biliyorum," diye telefona fısıldıyorum. O kadar korkmuş ki, akademik ve yaratıcı zihne sahip ailemizin en az "entelektüel" üyesi olduğum için kendimi dışlanmış hissediyorum. Ben Shakespeare'den hoşlanmayan, Austen'ı hiç okumamış ve Faulkner'dan bahsetmeye bile başlamayacağım bir sporcuyum. Migrenimi tetikliyor.

Büyük ve güçlü Rose ve Connor'ın sevdiği her şeye ben hiç ilgi duymuyorum.

Ama ailem, *mükemmel* Cobalt standardına ulaşamadığım için beni yetersizmişim gibi davranmadı. Benzersizliğimizi değer verdiler ve hatta onu beslediler. Daha fazlasını başarmak ya da olduğumdan daha fazlası olmak için hiç baskı hissetmedim. En azından onlardan değil.

Başka bir mesaja geçiyorum.

BABA

New York'tayken Frederick'i görmek ister misin?

Onun hayat boyu terapisti mi? *Charlie'nin* Dr. Frederick Cothrell'i görmesine bile izin vermedi. Anladığım kadarıyla, babamız Charlie'nin Frederick'i kendi seansları hakkında ayrıntılar vermeye zorlayacağından korkuyor. Bu arada, hepimiz terapi görüyoruz. Ya bu dünyadaki garip yerimizi anlamak ya da içimizi dökmek için ya da açıkça paylaşmadığımız bilinmeyen kişisel nedenlerden dolayı. İkincisi *benim için* geçerli.

Yedi kişiden hepsi çeşitli zamanlarda terapistte gitti. Bazıları diğerlerinden daha fazla. Bildiğim kadarıyla, Tom ve Charlie en çok gidenler.

Ben belki üçüncü sıradayım.

Metni yaklaşık yirmi kez okudum, bacağım yine sallanmaya başladı. Babama güveniyorum.

Ama aynı zamanda, onun benim için duyduğu endişenin Everest Dağı'nın zirvesine ulaştığına da inanıyorum. Ailemin benim güvenliğim ve iyiliğim için *her şeyi* yapacağına inanıyorum. Bu, benim haberim olmadan gizlice beni gözetlemek anlamına gelse bile.

Niyet safsa, bu yine de mahremiyetin ihlali olur mu?

Evet, muhtemelen.

Ama beni bu kadar derinden önemsemelerini sevmemek daha zor. Onların ilgisizliğini asla tercih etmem. Bu da aklıma Charlie'yi getiriyor. Onu bir baba olarak *hayal* bile edemiyorum. O çocuk için çok *korkuyorum*.

Peki Frederick, doktor-hasta gizliliğini bozup aileme seanslarımızdan bahseder mi? *Hayır* demek istiyorum. Babam Frederick'in tarafsız ve mantıklı biri olduğunu söylemiştir. Ama babamın Frederick'in zihnini karıştırmak için yeterince zeki olduğunu biliyorum, bu yüzden hayır... Onun terapistini görmek istemiyorum.

Bazen ailemde olmak devasa bir satranç oyunu gibi geliyor.

Sorun şu ki, ben satrancı da sevmiyorum.

Neredeyse her seferinde kaybederim. Ama bu yüzden en az oynayan ben değilim. Zihnimi zorlamaktansa bacaklarımı esnetmeyi tercih ederim.

BEN COBALT

Dr. Wheeler'ı görmeye devam etmeyi tercih ederim. Video görüşmeleri kabul edeceğini söyledi.

Mesajı gönderdikten sonra bir saniye beklerim, elimle ağzımı kapatırım ve babamın bir şeylerden şüphelenmemesini umarım. Mesela, Dr. Wheeler'ın benim için iyi olmadığını. Mesela, belki de terapiyi gerektiği gibi ciddiye almadığım içindir. *Dürüstçe*.

Cevap vermesi birkaç saniye sürüyor.

BABA

Eğer fikrini değiştirirsen, bana haber ver. Her zaman senin yanıdayım.

Evet.

Bunu da biliyorum.

Elimi ağzımdan çekince, diğer mesajları da gözden geçirip Harriet ile olan eski yazışmaya geliyorum. Onun isminin üzerinde duruyorum.

Harriet Fisher.

Bana göre dikkat çekici birisi olmamalıydı, ama Penn'de yaşadığımız tek karşılaşma uzun zamandır kafamda dönüp duruyordu. Biyolojiye Giriş dersine yetişmek için acele ediyordum ve mavi Ziff spor içeceği içiyordum. Hemen ardından hokey antrenmanı olduğu için spor çantam omzumdaydı. Üniversitede sıradan, normal bir gün olmalıydı.

Özel bir şey yoktu.

Önemli bir şey yoktu.

Ortalama bir şeydi.

Geçerken bilim laboratuvarına göz attım, ama yaşlı bir profesöre sert bir bakış atan bir kız gördüm. Bu beni

geriye doğru sıçradım. Çünkü yalnızdılar.

Laboratuvar neredeyse boştu, dokunulmamış beherler, şişeler ve temiz siyah masalar vardı.

Bu... yanlış geliyordu.

Koridorun sonundaki kapılar çarpılmaya başladı. Ayak sesleri uzaklaştı. Ders başlamak üzereydi. Bina sessizleşti ve ben geç kalacaktım.

Notlarımı önemsiyordum. Biyoloji dersinden kalmak, koçun beni asla buza çıkarmayacağı anlamına geliyordu. Ama hokey ile ilişkim... karmaşıktı.

Derse gitmedim. Sözlerinden çıkan buharın sesini duydum. Onun da benzer bir öfkeyle onun alanına girdiğini gördüm. Anlaşamıyorlardı. Kötü bir sınav ya da not verme tartışması kadar medeni değildi. Kişisel bir şeydi.

İçgüdüsel olarak laboratuvara girdim. Profesör beni henüz görmemişti. Ta ki onun dirseğini tutana kadar. O anda öne atıldım, ona bağırarak onu çok kolay bir şekilde korkutup kaçırdım.

O gittikten sonra, kız o kadar hızlı nefes alıyordu ki, panik atak geçirecek mi diye merak ettim. Ona su isteyip istemediğini soracaktım, ama kaşlarını çatması, okyanus mavisini gözlerini öfkeli dalgalara dönüştürdü. Hareket etmedim, çünkü tek bir ses bile onun öfkelenmesine neden olabileceğini hissettim.

Ama kaçmayacaktım.

Ondan korkmuyordum bile.

Hatta, onun sessiz düşmanlığı beni ona daha da yaklaştırdı.

O kadar kısaydı ki, aşağıya baktığımda boynumdaki kasların gerildiğini hissedebiliyordum. 1,65 metre, belki? Kaynayan kitap çantasını düzeltti — kanvas kumaşa dikilmiş bir blink-182 yaması, ayrıca gülen bir kafatası ve "*henüz ölmedin mi?*" yazan bir tabut vardı.

Dalgalı sarı saçları, yumuşak ve narin yüzünü okşuyordu. Bu kızın yumuşak olan tek özelliği buydu. Ekose pantolonu dizinden yırtılmıştı, bordo deri ceketini minik vücudunu yutuyordu ve savaş botları ayak bileklerine kadar bağlanmıştı. Onu hemen tanıdım. Bir önceki dönem kuzenim Luna'nın laboratuvar partneriydi.

Konuşmak için nefesini alırken, bana defolup gitmemi söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama o, "Teşekkürler" dedi.

O anın o an olup olmadığını merak ettim. O an mı kafama takıldı? O an mı onu düşüncelerimden silemedim? Bana teşekkür etmesini beklemiyordum. *Teşekkür* beklemiyordum bile.

Kaşlarımı çattım ve profesörün laboratuvarından koştuğu kapıya baktım. "O da neydi?"

"Profesör Turner. Yaşamın Moleküler Biyolojisi dersini veriyor. Luna ve ben geçen dönem onun dersini aldık."

Spor ieceğimi ona doğru uzattım. "Hayır, ne olduğunu kastettim. Neden kolunu öyle tuttu?"

Sarışın kâkülleri hışırdayacak kadar sert bir nefes verdi. "O bir pislik, o yüzden."

Bunu bırakamazdım, çünkü az önce gördüklerimden sonra bunu yapamazdım. "Neden pisliliğin teki? Ne yaptı?"

"Sen Scooby Doo mu oldun?" Kaşlarını daha da çatarak, yüzündeki somurtkan ifade daha da koyulaştı. Belki de insanların onun sinirli yüzünü görmezden gelmesine alışmıştı. Arkalarına dönüp uzaklaşmalarına.

"Bilmiyorum. Bu özölmesi gereken bir gizem mi, Harriet Fisher?"

Muhtemelen adını hatırladığım için şaşırarak irkildi. Sonra çenesini kaldırarak gözlerime baktı. "Burada bir gizem yok, kalbini kırdığım için üzgünüm. Turner, anlaşma yaptıktan sonra yanlış bir izlenim edindi." *Anlaşma mı?* Kollarını kavuşturdu. "Kardeşin Tom'un benden nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?"

Her zaman Tom'a dönüyordu.

"Bir sonraki Cobalt partisine davet edilmeyeceğinden eminim," diye ekledi.

"Bu aslında imkansız," dedim ona. "Tüm kardeşlerimi kızdırabilirim, ama yine de beni davet edip, ayrıntılı bir aile müdahalesi yapmaya çalışırlar."

Yavaşça başını salladı. "Acımasız sevgi." Bunu tiksinti veya kıskanılıkla değil, bir yabancı hazineyi değerlendirir gibi söyledi. Daha önce hiç eline almadıkları bir şeyin gerçek değerinden emin olamayan biri gibi.

"Ama benim bakış açımdan, Kobaltlar yabancıları veya davetsiz misafirleri sevmezler."

"İstediğim kişiyle arkadaş olabilirim."

"Ne zamandan beri arkadaşız?" diye sordu Harriet.

Arkadaşlığın tanımı hakkında, kardeşlik partisinde onunla yaptığım gibi, konu dışına çıktık. Ona, resmi olarak benim tek arkadaşım olduğunu söyledim. Kappa Phi Delta evinde olduğu gibi bana inandı, ama ben gerçekten yalan söylemiyordum. O anda, bunu kanıtlamak için telefonumdaki tüm kişileri silerdim.

Onu tanımiyordum, ama onu kaybetmek istemediğimi biliyordum.

Sonunda profesörle yaptığı "anlaşmaya" geri döndü. "Bak, bu büyük bir mesele değil dostum. Turner'a bir iyilik karşılığında oral seks yaptım ve şimdi birden fazla oral seks istiyor, bu yüzden çirkin bir çekiç başlı köpekbaliğini savuşturuyorum."

Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Beynim bunun ne anlama geldiğini düşünmek için deli gibi çalışıyordu.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bir şey söyle, dostum."

"Ne tür bir iyilik, bir çekiç başlı köpekbaliğini havaya uçurmaya değer olabilir ki?" Kapıya sert bir bakış attım, keşke ona ellerimi uzatabilseydim diye düşündüm. Keşke yüzü yere çarpsaydı diye düşündüm. Öfke kanımda kaynıyordu ve elim yanımda seğiriyordu, yumruk yapmak için can atıyordu.

O, onun *profesörüydü*. O, bir *öğretmendi*. Ve bir *öğrencisini*, onu, suistimal etti.

Harriet, bu iyiliğin laboratuvar derslerini kaçıran Luna için olduğunu ağzından kaçırdı. Profesörleri, kuzenimin saldırı sonucu hastanede yattığı ulusal haberlere rağmen, Luna'nın kampüs dışında dersi bitirmesine izin vermeyi reddetmişti.

Harriet, kuzenimin dersi geçebilmesi için Profesör Turner ile pazarlık yaptı ve ona eve götürebileceği ödevler verdi.

"Luna'ya söylemez misin? Lütfen?" Harriet yalvardı. "Bana anlaşma yapmamı o istemedi. Laboratuvar derslerini kaçırdığı için üzüldüğüm için kendi isteğimle yaptım."

Tüm iyilikler arasında... kendisi için bile ona oral seks yapmadı. Harriet'in sadece üniversitedeki laboratuvar arkadaşı olarak gördüğü, arkadaşı bile olmayan bir kız için yaptı.

Ve o *benim* dengesiz *olduğumu* düşünüyor.

"Tekrar söylüyorum, önemli bir şey değil." diye ekledi. "Hiçbir anlamı yoktu, daha azı için de oral seks yaptım. Adam için çıplak kalmadım ki."

Onu ihbar edip etmeme konusunda kararsız kaldık, ama ben kararı ona bıraktım ve bir daha başı belaya girerse diye ona numaramı verdim. Bana sonbaharda MVU'ya transfer olacağını söyledi. Tıp hazırlık bölümü, ki onu hiç öyle birine benzetmemiştim. O benim için bir gizemdi ve Harriet Fisher'ın sırlarını ya da fırtınalı derinliklerini asla keşfedemeyeceğimi kabullenmem gerektiğini düşündüm. Onun telefon numarasını bilmek yeterliydi.

Ben de onu bıraktım. Koridorda yürüdüğünü izledim. "Görüşürüz, Fisher."

"Görüşürüz, doğum günü çocuğu."

Geriye doğru sallandım. Kalbim bir an durdu. Sadece şaşkına dönmüştüm. Tek bir arkadaşım bile, o sabah kampüste karşılaştığım yirmi kişiden biri bile, bana mutlu yıllar dilememişti. Ailem tabii ki dilemişti, ama arkadaşlarım... Ya fark etmemişlerdi ya da unutmuşlardı. Doğum günümü büyük bir olay haline getirmedim. Bahsetmedim. Dikkat çekmek için kullanmadım.

Geriye doğru yürüdü, benden yavaşça uzaklaştı. "Seni takip etmedim. Bir süre önce Tom hakkında ödev yapıyordum. Davul seçmeleri için. Sayfan oldukça küçüktü." Parmaklarını sıktı. "Övgüler nerede?"

Gülümsedim, vücuduma sıcaklık yayılan bir gülümseme. "Kardeşlerim hepsini aldı."

Yumruklarıyla gözyaşları taklidi yaptı, dudakları yukarı kalktı. Gülümsemem onu şaşırttı ve birdenbire kaşlarını çatı. Bence çok sevimliydi. Tamamen kaybolmadan önce bana daha sert bir el salladı.

İletişimde kalmadık.

Gerçekten çok istemesem de, ona hiç mesaj atmadım. O zamanlar New York'a taşınmak planlarım arasında yoktu. Onu MVU'ya kadar takip edeceğimi düşünmemiştim ve Harriet ile olan arkadaşlığımız kilometrelerce uzakta olunca samimi gelmiyordu. Ama sonra New York'a taşındım ve... kardeşlik partisi oldu.

İki kez, benim varlığım onun hayatındaki bir felaketi önledi. İki kez, onu bir pisliğin elinden kurtardım. Bu

her zaman gerçekleşmez. Doğru zamanda, doğru yerde olmak. Özellikle benim için. Kader ya da alın yazısına pek inanmam, ama Harriet'te beni her şeyi mahvetmeyeceğimi hissettiren bir şey olduğuna inanıyorum.

Tek istediğim, bu hissi bir saniye daha uzun süre yaşayabilmek.

BEN COBALT

Bir işe başvuruyorum. Kapıdan çıkarken kardeşlerime söylemek için pek de iyi bir şey değil. Beckett'in klasik "ne oluyor lan" yüzünü ve Tom'un sanki kanalı değiştirebilecekmiş gibi iki kez göz kırpmasını şimdiden hayal edebiliyorum.

Bu yüzden onlara bir arkadaşım la buluşacağımı söylüyorum. Birçok arkadaşım olduğunu biliyorlar. Ayrıca arkadaşlıklarımın bir Napoliten pizza kadar derin olduğunu da biliyorlar.

"Beni beklemeyin!" diye bağıriyorum kapıyı açarken.

"Beklemeyi düşünmüyordum," diyor Charlie ciddi bir ifadeyle.

"Dostum," Tom, Charlie'nin ölü bir atı dövüyormuş gibi inliyor — o at da *benim*.

Kendime "*Charlie'nin seni sinirlendirmesine izin verme*" demek kolay. Ama o benim kanımda dolaşırken bunu başarmak zor. Koridora kaçıp göğsümdeki öfke bulutunu dışarı soluyorum, sonra korumama lobide buluşmak için mesaj atıyorum.

Asansörü beklerken, düğmeye birkaç kez basarım ve telefonum kot pantolonumun cebinde titrer. Kalbim deli gibi çarparak telefonu cebimden çıkarırım. O mu?

Kalbim "H" harfini, ardından "a" harfini görünce hızla atmaya başlar, ancak ismin geri kalanını görünce birdenbire durur. *Haddock (Koç MVU)*. Ekrana bakarak bu acımasız hayal kırıklığını sindirmeye çalışırım. Hayal kırıklığı, kısa bir milisaniye süren heyecanı tamamen bastırmıştır. Lanet olası bir *telefon görüşmesi* için heyecanlandığım için başıma gelen budur.

Asansör yirmi birinci katta açıldığında telefonu açıyorum. "Merhaba, Koç." İçeri girip lobi düğmesine basıyorum, takıma girmeye çalışmakla ilgili konuşmasını belirsiz bir şekilde dinliyorum. Beni takıma almaya üçüncü denemesi bu.

Hokey. İlk kez, *bunu sonsuza kadar yapabileceğimi* düşündüğümü hatırlıyorum. *Buzdan hiç ayrılmak istemiyordum*, yedi yaşındaydım. Kapalı bir buz pistinde değildim. Soğuk bir Noel'di ve Smoky Dağları'ndaki ailemin tatil evinin yanındaki göl buz tutmuştu. Turuncu güneş, ladin ağaçlarıyla çevrili zirvelerin üzerinde parlıyordu ve ben bir sopa tutup kaleye doğru uçuyordum. Yalnız değildim. Amcam Ryke Meadows ve kuzenim Maximoff Hale de oradaydı, benimle birlikte oynuyorlardı ve soğuk havayı ciğerlerime çekerek kendimi canlı hissediyordum.

O yıl neredeyse her gün oynadım. Buzda oynayamadığım zamanlarda, patenlerimi giyip Meadows'un çıkmaz sokağında gol atmaya çalışırdım. Sonra bir takımda oynadım, bir grup çocuğun küçük bir kupa kazanmasına yardım ettim, ama onların sevinci benim için *her şeydi*. Onların mutluluğundan beslendim.

Ben de devam ettim. Ergenlik dönemim boyunca hazırlık okulunda oynadım. Sonra on altı yaşında, üniversiteye hazırlanmak için gençler hokeyi oynadım. Gençken hokey benim için sürekli bir sevgi kaynağı olmuştu. Ona güvenebilirdim, ona bağlı olabilirdim.

Son birkaç yılda, kafamda bazı şeyler değişmeye başladı. Bir zamanlar zevk aldığım şeyin yavaş yavaş yok olması, sürekli bir düşüş yaşandı. Üniversitedeki spor deneyimim de yardımcı olmadı.

Buzda kaymaktan çok yedek kulübesinde oturuyordum. Sürekli olarak yeterince iyi olmadığım ve "her şeyin sana sunulmayacağı" söyleniyordu, oysa ben takımda en azından dördüncü en iyi oyuncu olduğumu düşünüyordum.

Şu anda telefonda konuştuğum Koç Haddock, muhtemelen Penn'de oynadığım maçların birkaç görüntüsünü bulmuştur. Ayrıca eski koçumdan tavsiye almak için onunla iletişime geçtiğini de itiraf etti. Anladığım kadarıyla, eski koçum Haddock'a benim berbat olduğumu ve benim gibi "pislik bir çocuk" için zamanını boşa harcamamasını söylemiş.

Haddock neden beni takımına almak için tekrar aramış olabilir ki? MVU bir D1 üniversitesidir. Oyuncuların büyük bir kısmı NHL'ye seçilir. O, potansiyel bir hokey dahisini seçebilecek *rüya gibi* bir koçtur.

Ben o harika çocuk değilim ve MVU'nun hokey takımı galibiyet için çaballıyor da değil. Kendi liglerinde sürekli olarak playofflara yükseliyorlar. Bu yüzden

kafamın bir köşesinde, onun sadece şöhret peşinde olabileceğini düşünüyorum.

Cobalt'ın yedek kulübesinde oturup biletleri satması.

Ancak, o sadece benim potansiyelimden bahsetti. Her zaman *nazikti*. Bu yüzden onu memnun etmek istiyorum. Bu duygudan kurtulamıyorum.

"Eğer reklamdan endişeleniyorsan, özel bir deneme yapabiliriz," diyor bana, ailemin şöhretine ilgi duyduğu fikrini daha da ortadan kaldırarak. "Sadece ben ve Koç Zamora olacağız."

Sorun bu değil. "Biraz daha düşünebilir miyim?" diye soruyorum, daha çok onun kafasında oluşturduğu fikri bir balta ile parçalamaktan kaçınmak için. Annem bana en ince gülümsemesiyle başını sallar. "Onları nazikçe hayal kırıklığına uğrat" onun kimseyle başa çıkma rehberinde yer alan bir cümle değildir.

Annem moda sektöründe, babam ise yüksek kâr marjı olan her alanda iş yapmaktadır. Doğduğumuzdan beri sahip olduğumuz Cobalt Inc. şirketi, mıknaş, boya, etik kaynaklı elmas, video oyunları ve sayamayacağım kadar çok sektörde faaliyet gösteren yan şirketlere sahiptir. Başka bir hayatta, acaba akademik alanda çalışıp eski İngiliz edebiyatı ve Orta İngilizce yazılmış metinler üzerine tartışır mıydılar diye merak ediyorum.

"Tabii ki yapabilirsin." Haddock'un sesi neşeli, bu beni mutlu ediyor ama aynı zamanda midemi bulandırıyor. Çünkü... ben hokey oynamıyorum. Artık oynayamıyorum. "Sezon Eylül sonuna kadar başlamıyor. Bolca vaktimiz var, Ben."

Sanki ben zaten takımın bir parçasıymışım gibi *"biz"* demesi beni şaşırttı. Eski koçum, ben takımdayken beni dışlamak için elinden geleni yapıyordu. Ben, her gün cezalandırmaya çalıştığı parlak bir yıldızdım.

Onu suçlayamazdım bile. Kobaltlar gökyüzünde doğarlar. Toprağa karşı hislerim her zaman zor olmuştur, ama toprakta ve çamurda yuvarlanmayı hep sevmişimdir. Kelimenin tam anlamıyla. Annem, dışarıda uzun bir gün geçirdikten sonra beni eve almadan önce hortumla yıkardı.

Asansör inerken bu anıyı hatırlayıp gülümsüyorum ve Koç Haddock'un son bir ricada bulunmasını dinliyorum. "Tesisleri seveceksin."

Birkaç yıl önce buz pistini yenilediler. Henüz görmediysen, istediğin zaman sana gezdirebilirim. Ya da arkadaşlardan birine seni gezdirmesini söyleyebilirim. Takımla tanıştıırım.

Asansör aniden on sekizinci katta durdu. Lobiden daha çok uzaktık. Telefonu kulağıma yapıştırmış halde dururken, kapılar açıldı ve karşı duvarda asansörü bekleyen uzun boylu bir adam ortaya çıktı.

Kırmızı, hacimli kulaklıklar kulaklarını kaplıyor ve başına siyah bir kapüşon geçirilmiş, bu da iki kez bakmaya ve dört arabanın çarpışmasına neden olabilecek çarpıcı özelliklerini gölgeliyor. Asansör kapıları artık tamamen açılmış. Bir *zil* sesi duyuluyor. Duvardan uzaklaşıyor, sonra beni görünce duruyor.

Keskin elmacık kemikleri ve erimiş karamel gibi kehribar rengi gözleri var, ama bana baktığında gözleri hiç de tatlı değil.

"Hey, seni sonra ararım," diyorum Haddock'a hızlıca ve Koç "Ben buradayım" dediğinde telefonu kapatıyorum. Sonra kapılar kapanmaya çalışırken asansörün kenarından tutunuyorum.

Onun içeri girmesini beklerim.

Duvara yaslanır. "Bir sonrakine bineceğim."

Emin olup olmadığını sormak üzereyim, ama o çoktan benden başka her şeye bakmaya başlamış. Çenesini sıkarken, çene hattı camı kesebilecek kadar keskinleşir. Onu bırakırım ve asansör kapıları kapanır. Kaslarım kramp girer.

Evet.

Bunu kişisel olarak alıyorum.

Çünkü o benim kuzenim.

Xander Hale.

Harriet, kalabalık bir köşede beni bekliyor, hızlı yürüyen New Yorkluların omuzlarından ve dirseklerinden kaçınıyor. Sonunda beni gördüğünde, göğsü rahat bir nefesle çöküyor. Varlığımın *ona rahatlık* verdiğini bilmek içimi aydınlatıyor.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Harriet Fisher," diyorum, onun kısa boyuna ulaştığımda.

"Kobalt çocuk." Sırt çantasının askısını düzeltiyor. Ben sadece bir su şişesi taşıyorum. Mavi alüminyumun üzerine çeşitli çevre ve yaban hayatı çıkartmaları yapıştırılmış.

"Bana bir *Ben* bile yok mu?" diye alay ediyorum.

"Belki sonra." Beni baştan aşağı süzer. Üzerimde sadece 70'ler tarzı beyaz bir tişört var, üzerinde "*Give a Hoot, Don't Pollute!*" (Önem ver, kirletme!) yazıyor ve bir baykuş resmi var. O, benim kaslı bicepslerime, kaslarımın etrafını saran sıkı kumaşa takılır. "Güzel takım elbise ve kravat."

"Sana da." Düşük bel, asit yıkamalı kot pantolon ve göğüs kafesini zar zor örten file kamuflaj üst giyiyor. Bu röportaj için punk-rock tarzını değiştirmiyor. *Olduğun gibi gel* yaklaşımını saygıyla karşılıyorum. "Göbek piercingini beğendim."

Omuzlarını kaldırarak, sanki espriye karşı koymaya hazırlanır gibi tedirgin oluyor.

Ona daha yumuşak bir bakış attım, sonra bir adam yanımdan koşarak geçerken deri çantasıyla ona çarpmaması için onu engelledim. "Ciddiydim," dedim ona. "Beğendim." Onun minik göbek deliğine takılı mücevherli piercingi işaret ettim.

Omuzları düşer. "Teşekkürler." Başını önümüzdeki kaldırıma doğru çevirir. "Hadi bu röportajı bombalayalım."

"İnançsızsın, Fisher," diyorum.

"Sen burada olduğun için şansım arttı. Buna inanıyorum," diyor, Hell's Kitchen'daki kardeşlerimin dairesinden çok uzak olmayan bir yerde yan yana yürürken. "Ama bizi batıran ben olabilirim."

Evet, bunun nasıl olabileceğini anlayamıyorum. Cosmo yapmaya çalışırken martini bardağını kırmazsa tabii. Ama bar müdürü bizim kokteyl yapma becerilerimizi test etmeyebilir bile.

Yaka ve kravatlı üniformalar, elli dolarlık kokteyller ve keten masa örtüleri olan lüks bir restoranda çalışmak için başvuruda bulunmuyoruz. Onun arkadaşının söylediğine göre The End of the World, ucuz bir bar. Sosyal medyada hesabı yok, web sitesi yok ve Yelp'te tek bir 5 yıldızlı yorum var. Fotoğraf yok.

"Belki de öyle bir yer yoktur," diyor Harriet.

"Uyuşturucu yuvası olabilir."

Bana sert bir bakış atıyor. "Bunu bu kadar endişeyle söylemen çok hoşuma gitti."

Dudaklarım yukarı kalkıyor. "Paniklemenin bir anlamı yok. Henüz oraya bile varmadık."

Harriet başını sallar, sonra uzun bir nefes verir ve bara vardığımızda, dışarıdaki karanlık pencerede spreyci boya ile yazılmış tam isme elimi uzatırım. *Dünyanın Sonunda Olmak İstediyin Yer.*

"Bu gerçek," diyorum ona.

"Bir mucize," der kuru bir şekilde. "Bunları eskiden kullanır mıydın?" Gülümserim. "Evet, her bilim sınavından tam not aldığımdayım."

O, burun kıvrarak güler, sonra önüme geçip içeri girer. O anda saçlarının arkasını görürüm. Beyaz kalıntılar, sarı saç tellerinden yapışkan bir nehir gibi aşağıya doğru akmaktadır.

"Harriet." Sırt çantasını yakalayıp onu geri çekiyorum.

"Sakin bana korkuyorsun deme." Bana doğru döner, sonra benim yüzümdeki acı ifademi görünce yüzünü buruşturur. "Ne oldu?"

Sadece söylüyorum. "Saçına kuş pislemiş."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne... *olamaz, hayır.*" Sesi anormal derecede yükselir, sonra gözleri yanımdan geçen ve bize hiç aldırmayan yayalara kayar. Times Meydanı'nda değiliz, burada turistlerin dikkatini çekip, sanki kaldırımda solucan dansı yapan bir süper kahraman sokak sanatçısıymışım gibi davranmam. Barın dışındaki tuğla duvara yaklaşıyoruz. "Ne kadar kötü?" Ben su şişemi açarken o soruyor. Elleri başının etrafında dolaşıyor. "Güvercin pisliğinin kaç tane hastalık taşıdığını biliyor musun?"

"Dokunma."

"Sen dokunma," diye karşılık veriyor. "Sadece kes şunu, Ben."

"Kuş pisliği yüzünden saçını kesmeyeceğim." Tişörtümü ensemden tutup başımdan çıkardım. Sonra kumaşı suyla ıslattım. "Arkanı dön."

Donmuş ve gözleri fal taşı gibi açılmış, çıplak göğsüme bakıyor. Halka açık bir yerdeyken, gömleksiz halimi yavaşça, yavaşça sindirmeye çalışıyor. Bir anlığına karın kaslarıma bakışını yakalıyorum.

Neredeyse gülmek üzereydim. "Petit oiseau." Parmağımı havada döndürdüm. "Tourne-toi." *Küçük kuş, arkanı dön.*

"Senin hem zeki hem de kaslı olduğunu unutmuştım."

"Beyinden çok kas," diye düzeltiyorum. "Ailemdeki herkes akıcı Fransızca konuşabilir." Bu durumu idare etme konusundaki kendime güvenimin onun paniğini hafiflettiğini anlayabiliyorum. Yeterince, bana sırtını dönüyor. Yine de, o sert bir punk-rock heykeli gibi ve hayatında hiç güven düşüşü yapmamış gibi bir hisse kapılıyorum.

şimdi güveniyor. Beni itip barın tuvaletine koşabilecekken, saçını temizlemem için bana güvendiğini anlıyorum.

Kafası omuzlarımin yüksekliğine zar zor ulaşıyor ve nemli tişörtümü bir bez gibi kullanarak sarı saçlarını tarayıp beyaz yapışkan kalıntıları temizliyorum. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, kuşlar tarafından bundan çok daha kötü şekilde pisletildim."

Kafasını biraz çevirip bana bakmaya çalışıyor, ama vazgeçiyor. "Ne tür kuşlar?"

"oğunlukla kakadu."

"*Evcil* kuşlar mı? Kendin beslediğin ve muhtemelen bakteri enfeksiyonları taşıyan petri kabı taşımayanlar mı?" Sesi yine garip bir şekilde yükselir. "Kesmeliyiz."

"Hepsini çıkaracağım," diye temin ettim. "Söz veriyorum. Bunu daha önce de yaptım." Harriet'i daha iyi tutmam gerekiyordu, bu yüzden "Sana dokunacağım," dedim.

"Bana dokunuyorsun."

"Evet, bundan biraz daha fazla, dostum."

Sessizleşir. Sırt çantasının askısını, sanki bir savaş uçağındaki emniyet kemeriymiş gibi sıkıca tutar, benden uzaklaşmaya hazırdır. *Hayır* demesini beklerim. Bunun yerine, sert bir sesle, "Beni uyarmana gerek yok," der.

Onun ateşli ses tonuna gülümserim. "Vücudun aksini söylüyor." Ama onun ipucunu alarak, sol elimle omzunu kavrar, sağ elimle saçlarını okşarım.

Rahatlamaya alışır. "Nesin sen, beden dilini okuma ustası mı?"

"Daha çok acemi seviyesindeyim."

"Sen en az kibirli Cobalt olmalısın."

"Sadece dürüst." İki saç teli arasına sıkışmış pis bir parçayı çıkarmaya çalışıyorum ve daha iyi tutabilmek için parmaklarımı omzundan yumuşak ensesine ve ipeksi saçlarına kaydırıyorum. Başının yanını tutuyorum ve avucumun içindeki sıcaklığına odaklanmamaya çalışıyorum. Ya da nasıl göğsüme doğru eğilip bana yaklaşmasına. Nefesi, sanki bir rollercoaster'a binmiş gibi derinleşiyor ve aniden onu kendime çekip kollarımı ona sıkıca sarma isteği duyuyorum.

Kucaklanmaya ihtiyacı var gibi görünüyor. Bir milyon soru bir anda aklımı dolduruyor. Hiç kucaklanmış mı? Kucaklanmayı seviyor mu?

"Çıktı mı?" diye soruyor, sesi kısık.

Kot pantolonumun içindeki aletim seçiriyor. *Siktir*. "Evet, neredeyse." Onun iyiliği için, oldukça hızlı bitiriyorum, ama saçını biraz daha suyla ıslatmam gerekiyor. İşimi bitirdiğimde, başının arkası ıslak. Ben de beyzbol şapkamı çıkarıp onun başına takıyorum. Ona çok büyük geliyor, ben de arka kayışı sıkıştırıp kumaşı metal toka ile çekiyorum.

Yeterince iyi. "İşte oldu. Kuş pisliği yok."

Harriet arkasını döndü, şapkamın siperliği gözlerini tamamen gizliyordu. Şapkayı yukarı kaldırdım ve onun ölümcül bakışını gördüm.

Gülüyorum. "Umarım bu, başına gelen en *kötü* şeydir."

"Hiç de öyle değil," diyor, güzel yüz hatlarında bir gülümseme beliriyor.

Kafamı düşünerek eğiyorum, umarım sadece benimle şaka yapıyordur. "Büyük röportajımızdan önce üzerine pisenmekten daha kötü ne olabilir ki?"

Omuzlarını silkiyor, gülümsemesi kayboluyor ve ben sorduğuma neredeyse pişman oluyorum. Sonra bana başını sallıyor, "Gerçekten gömleksiz mi gireceksin?" Kirli tişörtümü arka cebime tıktırmamı izliyor.

Ben de ona omuz silkiyorum. "Neden olmasın?" Bunun üzerine bara giriyorum ve Harriet daha da merakla peşimden geliyor. Şapkamı hiç çıkarmıyor.

BEN COBALT

Barmenlik konusunda hiçbir tecrübem yok. Harriet'in de yok ve henüz yirmi bir yaşında olmadığımız ve yasal olarak içki içemediğimiz halde, New York'ta alkol servisi yapmak bizim için yasal.

Bar müdürü Gavin, Novak'ın yaşlarında, bakır saçlı, otuzlu yaşlarında bir adam. Kalem kadar ince bir vücudu ve bıyık-keçi sakalı kombinasyonu var, sanki şiir dinletisi sunucusu gibi, bar saat altı açılmadan önce yıpranmış masalardan tahta sandalyeleri kaldırmakla uğraşmıyor gibi.

"Ben Cobalt, gerçekten geldin," diyor Gavin, sanki altın bulmuş gibi eğri büğrü, aptalca bir gülümsemeyle.

"Çıplak tenimle," diye şaka yapıp göğsümü işaret ediyorum. "Kuş pisliği üstüme düşmüş. İnanmayacaksın dostum."

O gülüyor. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Kesinlikle. Ama bu işin alınmamı sağlarsa, o zaman belki de o küçük kuşa teşekkür etmeliyim." Harriet'e bakıyorum.

Bana burnunu kıvrıyor, ama yanakları sanki gülümsemek üzereymiş gibi kıvrılıyor. Gavin onu baştan aşağı süzdüğünde, bu ifade tam bir somurtmaya dönüşüyor.

Gavin göğüslerine çok uzun süre bakınca göğsümde ateş yanmaya başlar.

"Bu Harriet Fisher," diye araya girdim ve dikkatini tekrar bana çevirdim. "Birlikte başvuruyoruz."

O başını salladı. "Peki o kim?" Kapıda duran stoik adamı işaret ederek başparmağını uzattı.

"Chris Novak. O benim korumam. Size engel olmaz, ama ben buradayken o da buralarda olacaktır."

"Kişisel güvenlik ekibi. Bu çok havalı dostum." Elini bara vurup, tezgahın etrafından dolaşarak raftan bir bardak bira aldı

almak için tezgahın etrafından dolaşır. "Demek burası End of the World." Etrafı işaret eder. "Küçük ama inatçı bir yer. On yıllardır burada ama son sekiz yıldır sahibi adına işletiyorum. Terry emekli oldu ve artık brownstone'unda dinleniyor. Ara sıra viski sour içmek için uğrar ama ne zaman istersek ne istersek yapmamıza izin verir."

Bu mekanın 80'lerden beri ayakta kalmasının nedenini anlayabiliyorum. Yırtık dergiler, sıvalı duvarları reklamlar ve yırtık makalelerle kaplıyor, sanki Nirvana ve Stone Temple Pilots'un grunge dönemindeki bir gencin yatak odasındaymışız gibi. Eskimiş vinil koltuklar, çıkartmalarla kaplı masalar ve tuğla duvarın üzerinde *Breakfast at Tiffany's* filmi gösteren bir projektör ekranı ile sıcak ve çekici bir ortamı var.

Gavin, turuncu bir kedinin ikonik turkuaz göz maskesi takan uyuyan Audrey Hepburn'e pençesini uzatırken beni izlediğini fark ediyor. Küçük kız kardeşimin adaşı görünce midem sıkışıyor.

"Filmler haftanın her günü gösterilir," diye açıklıyor. "Terry'nin tek şartı budur. Ve hepsinin ortak bir özelliği olması gerekir."

"Nedir o?" diye sorar Harriet.

"Tüm filmler New York'ta geçiyor."

Bir kahkaha attım. Tabii ki New York'ta beni New York ile ezecek bir işe başvurmayı seçtim.

Gavin kendine bir bira doldurdu, sonra köpüklü bir yudum aldı. "Başlayalım."

Bu oldukça kısa bir görüşme. Gavin'in beş dakika boyunca kız arkadaşının baloya nasıl takıntılı olduğunu ve kardeşim Beckett'ı yaklaşık iki yüz kez dans ederken izlediğini anlatması hariç. "O, onun izin belgesi," diyor, sanki kız arkadaşının kardeşimle yatmasına izin verdiğini söylememiş gibi rahat bir tavırla.

Harriet'in yüzü, ekşi süt yutmuş gibi buruşuyor. Ona bu röportajın berbat olduğunu söylemesini bekliyorum. Söylemediğinde daha da şaşıyorum. Sabırsızca ayaklarını sallamıyor ya da hayal kırıklığıyla iç çekmiyor. Gavin'i sessizce değerlendiriyor, bu da yüzünü utanç ve somurtkanlık arasında bir ifadeye çekiyor.

Ben psikiyatrist değilim, ama sanki dilini ısırtıyor gibi görünüyor. Belki de Harriet, kafasında dönen her Şeyi bastırmaya daha alışkındır.

Ben daha çok filtrelenmemiş insanlarla birlikte olmaya alışkım. Ve *insanlar*, yani ailem.

Gavin barın arkasındaki deneyimlerimizi sormuyor. Terry uğrarsa diye bize viski sour hazırlatıyor. Harriet burbonu hassas bir Şekilde  l  yor. Ben ise kendimden emin bir Şekilde göz kararıyla yapıyorum.

Yeterince utanç duymadan (utanç nereye gitti? Eminim hiç var olmamıştı), onu taklit ediyorum. İlk başta kızdığını düşünüyorum ama sonra gözlerini devirip i kiye ne koyulacağını tam olarak gösteriyor.      ben hiçbir fikrim yok.

"Bunu sık sık yapar mısın?" diye soruyorum ona, Gavin son sandalyeleri yerleştirip bizi barın arkasında yalnız bırakırken.

"Bir ya da iki kez." Harriet,  l   kabındaki limon suyuyla göz hizasına gelmek için eğilir. Çok titiz davranır.

"Tadını sevmiyor musun?" diye merak ediyorum.

Dikleşirken biraz gerginleşir. "Hiç denemedim. Kendim için yapmadım."

O zaman kimin için?

Muhtemelen burnumu sokmamalıyım, ama onu incelerken, birkaç teori kafamda çok agresif bir Şekilde  arpışıyor. Birini dile getiriyorum. "Eski erkek arkadaşın mı?"

"Evet ve hayır." Limon suyunu kokteyl  alkalayıcısına döker. "Annemin eski erkek arkadaşı." Yanakları kızarır. Her yeri yanıyor mu acaba?

Tamam. Bu hassas bir konu. *Dikkatli davranmalıyım*. "Beni geçtin      ben hayatımda hiç bunu yapmadım."

" yle mi?" Kaşları kaşlarına kadar yükseldi. "Hiç fark etmemiştim ."

Ne kadar limon suyu kullandığını tahmin ederken gülümsüyorum. Shaker'ıma sağlıklı bir miktar olduğunu düşündüğüm kadarını döküyorum.

"3/4 ons," diyor, sanki elimizde bıçak yokken, zarar verme tehlikesi yokken, elimi kesecekmişim gibi ses tonu yükseliyor.

Durup sakinleşmek için derin bir nefes almasını izliyorum. Hiç paniklemedim. Bu bir ölüm kalım meselesi değil, ama neden böyle olduğunu merak ediyorum.

O öyle hissediyor. "Üçte dördü gibi görünüyordu," diyorum. "Sence de öyle değil mi?"

"Hayır," diyor ciddiyetle. "Yarım bardak gibi görünüyordu. Bu da *dört* ons eder."

Siktir. Burbon şişesini alıp, *ölçmeden* biraz daha ekliyorum. ölçmeden biraz daha ekliyorum.

"Sen şeytansın," diyor, yakından izleyerek. "Devam et. Devam et." Onun tavsiyesine uydum. Gavin'in yanaklarını kalıcı olarak buruşturacak narenciye tadını bastırmak için yeterince likör ekledikten sonra, alkolü bir kenara koydum.

Bar tezgahının altında basit şurubu bulur. "Yani bunu hiç yapmadın, ama daha önce içtin mi?"

"Hayır, pek içki içen biri değilim." Normalde burada bırakırdım, ama gözlerimiz buluştuğunda, onun okyanus mavisini gözleri beni sert dalgalar gibi sardı. Ve kendimi daha derine dalmış buldum. "Ara sıra bira içerim, ama ilk kez sarhoş olduğumda, pek tanımadığım insanların yanında kendimi çok kontrolsüz hissettim. Sonunda, votka ile düello yapıyormuşum gibi etkilerini yenmeye çalıştım."

"Kim kazandı?" diye sordu.

Bu anıyı hatırlayarak kafamın arkasını kaşıyorum. On beş yaşındaydım ve bir takım arkadaşımın evinde parti vardı. Ailesi evde değildi. "Muhtemelen votka."

Ben ayrıntılara girmeyince, sanki paylaşmak istemediğim kötü bir an olduğunu anlarmış gibi yavaşça başını sallar, ama o başka yere bakarken, ben sadece onun geri dönmesini isterim.

"Arkadaşımın partisinde bayılmak üzere olduğumu hissettim," diye açıklıyorum ve onun bakışlarını tekrar bana çekiyorum. "Bu yüzden kendimi onun ailesinin şarap mahzenine kilitledim ve ablamı arayıp beni almaya gelmesini istedim."

Harriet bunu sindirir. "Sızırken birinin sana bulaşacağından mı korktun? Senin kolayca güvendiğini sanıyordum." *Bana güvendiğini* söylemekten çekiniyor.

"Herkes değil," diye fısıldarım.

O daha güçlü bir şekilde başını sallar, sonra basit şurubu bana uzatır. "Benim yaptığının üç katını yapmalısın, ve eğer hile yapacaksan, o zaman belki de *iyi* hile yapmalısın, Kobalt çocuk, ve bu sefer ölçüp ayarlamalısın."

"Hile," diye gülmek üzereyim. Bu sözün beni incitmediğini belli ediyorum. "Bunun benim ailemde kavga çıkaran bir kelime olduğunu biliyor musun?"

"O zaman onlarla çok kavga ediyorsundur."

Haksız değil. "Daha akıllı olsaydım, hile yapmadığımı, sadece gözlem becerilerimi kullandığımı söyledim."

"Yani daha kibirli olsaydın demek istiyorsun."

Daha akıllı demek istedim, ama belki de o haklıdır. Belki de beni kardeşlerimden ayıran şey zeka eksikliğim değil, kibir eksikliğimdir. Hiç kimse bana hayatım hakkında böyle yeni bir bakış açısı kazandırmamıştı, ama ben de hiç bir arkadaşıma bu kadar açık davranmamıştım.

Bar müdürü bize geri döndüğünde, viski sour'larımızı bitirmeye odaklanıyoruz. Gavin tadına baktığında, benimkinin hala çok fazla limonlu olduğu açıkça belli oluyor. Üç kez gözlerini kırptıyor ve geriye doğru savruluyor. "Vay canına, bir dahaki sefere narenciyeyi azaltın," diye tavsiye ediyor.

Bir dahaki sefer mi?

Harriet'in içkisini denediğinde sadece başını salladı, ama ben bunun mkemmел olması gerektiğini biliyorum. O son kararını veremedi, Harriet bir telefon aldı.

"zgnm." Zili sessize almak üzere.

"Cevap ver," diyor Gavin ve Harriet tereddüt ettikten sonra onun iznini kabul ediyor. Pencerenin yanındaki, uzakta bir kabine geçiyor.

Gavin'in yanındaki barın etrafından dolaşıyorum ve o, çiziklerle dolu aħřap masaya kolunu dayayarak bana doğru eğiliyor. "Dinle," diyor fısıltıyla.

Onun bunu duymasını istemiyordu. Öfke ciğerlerimde birikmeye başlar. Onu bastırırım. "Evet?"

Harriet'e çok uzun süre bakar. Telefonu kulağına dayamış, diğer eliyle filmi duymamak için kulağını tıkamıştır. Bizden uzaklaşmadan önce, gözlerinin kenarlarında derin kırışıklıklar oluşur.

Bu, dudaklarımı aşağı doğru çeker.

"Harikasın," diyor Gavin, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Terry hafta sonları barda Cobalt'ı çok sevecek, ama arkadaşına iş veremem."

"Neden?" diye soruyorum ve onun görüşünü engellemek için yana kayıyorum. Onu bir sorunmuş gibi sürekli izlemesi çok sinir bozucu.

"Onun sayesinde mülakata girdik. Burada çalışan arkadaşı bizi tavsiye etti."

Gavin yüzünü buruşturur. "Ashton'ı mı kastediyorsun? Ona oral seks yaptı ve geceyi onun kanepesinde geçirdi. Onların arkadaş olduklarını sanmıyorum dostum."

Şaşkınlık, endişe dalgası ve şu anda anlam veremediğim karmaşık duygular içinde, kendimi Harriet'e bakmamak için zorluyorum. Boynumdaki kaslar yanıyor ve Gavin'in söylediklerini kabullenirken ona olan kızgınlığım artıyor. "Her ne olursa olsun, Harriet benden daha iyi kokteyl yapar. Eğer sadece bir pozisyon varsa, o da ona verilmeli." Sesimdeki öfkeyi gizlemiyorum.

O da benim sinirli olduğumu anlıyor.

Onu işe al, diye bağırmak üzereyim.

"Öyle değil." Gavin savunma amaçlı ellerini kaldırır. "O..." Omzumun üzerinden ona bir kez daha bakmaya çalışır. Onun görüşünü engelleyerek, bakışlarını bana çeviririm. "Ona yaklaşmak imkansız. Bütün bu zaman boyunca, burada olmaktan bile *rahatsız* görünüyordu. Hatta *bana* kızgın gibi görünüyordu. Sanki boğazımı parçalayacakmış gibi."

Belki de öyle yapmalı.

Siktir, bu işin sonunda onun damarını koparabilirim.

"New York'ta kızgın görünen tek barmen o olamaz," diye karşılık veriyorum.

Gavin, *haklı olabileceğini ima* edencesine avuçlarını açar. "Bak, bunu inkar etmiyorum, ama müşterilerimizin yüzde doksan dokuzu o barda çalışıyorsa oraya uğramayacak. Hatta bazıları onunla kavga bile çıkarabilir."

Kahretsin. Saçımı sertçe tarıyorum. Harriet'in yanıldığını kanıtlamak istiyorum — bu görüşmenin zaman kaybı ya da başarısızlık olmadığını, sorunun onda olduğunu ve onsuz bir işi kabul etmemin mümkün olmadığını. Harriet'i terk etmeyeceğim. İşe hiç girmeyi tercih ederim.

Gavin'e bakarken artık kambur durmuyorum, dik duruyorum. O henüz farkında değil, ama ben neredeyse her zaman istediğimi elde ederim.

"Çok yazık," diyorum ona, sanki birkaç saniye sonra çıkacakmışım gibi kapıya bakarak. "Çünkü ikimiz bir pakettir. Eğer

onu işe almazsan, beni de alamazsın."

Gavin inler, "Ben. Sana söylüyorum, o burada uzun süre dayanamaz. Ona bir iyilik yapıyorum."

Ben daha ateşli bir sesle konuşuyorum. "Ona bir şans bile vermedin."

Kollarını kavuşturur ve ayaklarına bakar. İşte burada, "*Ona bir şans vereceğim*" demesi gerekir. Ama bu söz ağzından çıkmaz. Çenemi sıkırım. "Hafta sonları burada bir Cobalt istiyorsan, o zaman ikimizi de işe al. Gerekirse ikimizi aynı vardiyaya koy." Zaten benim istediğim de bu.

Dişlerini gıcırdatıyor, sonra barın arkasında bulunmamın faydalarını tartar gibi beni değerlendiriyor. Kafasında bir boşluk bulmaya çalışır gibi dişlilerin döndüğünü görebiliyorum.

"Onu arkaya koyarsan bu iş olmaz," diye ekliyorum hemen. "Bahşışlere ihtiyacı var, o yüzden benimle birlikte barmenlik yapmasına izin vereceksin."

Gavin ağır, pes etmiş bir nefes verir, kollarını açarak sakalını ovuşturur. "Ben de senin iyi biri olduğumu sanıyordum."

"Ha?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Bilirsin, 'Kobalt İmparatorluğu'ndan." Parmaklarıyla tırnak işareti yapar. "En küçük oğlanın en iyi huylu olması gerektiğini duymuştum, ama sen burada Connor Cobalt gibi iş anlaşması yapıyormuş gibi pazarlık yapmaya çalışıyorsun."

Bir an için kanım donar. Anlamıyor. Ben babam gibi değilim. *Değilim*. Sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum. Hepsi bu.

"Anlaştık mı o zaman?" diye soruyorum, onun yorumunu görmezden gelerek. "Evet, anlaştık." Elini uzatıp tokalaşmak istiyor. Ardından, korumam bara yaklaşır ve ben telefonumda mesajları kontrol ederim, sadece önemli olanları okurum.

ELIOT COBALT

Küçük kız kardeşim seni suçluluk duygusuna kapılmaya zorlayarak eve dönmeni sağlayacak. Ona izin verme. Güçlü ol kardeşim.

"Ben'in çalıştığı gecelerde güvenlik konusunu konuşmamız gerekecek," diyor Novak bar müdürüne ve ben onun işini yapması için oradan ayrılıyorum.

Harriet başını kabineye dayamış, benim beyzbol şapkam grafitiyle kaplı masanın üzerinde duruyor ve o yavaşça alnını yıpranmış tahtaya vuruyor.

"Hey, Fisher." Diğer tarafa kayarak, kafasını tekrar tahtaya vurmadan önce onu yakalamak için bir saniye kala yetişiyorum. "Bu yeni bir davul çalma yöntemi mi?" diye gülümseyerek alay ediyorum.

Bana bakarken inliyor. Alnında kırmızı bir iz oluşmuş bile ve bunu görünce gülümsemem kayboluyor. "Bu patentli bir yöntem," diyor üzgün bir şekilde. "Bunu taklit etmeye kalkışma. Dava ederim."

"Evet, şanslısın ki kardeşim gibi müzik yeteneğim yok." Oysa o davulda oldukça başarılı. En azından öyle duydum. Aslında onu çalarken hiç görmedim. Masadaki cep telefonuna başımı sallıyorum. "O kimdi?"

"Manhattan Valley'nin kabul ofisi. Görünüşe göre Mantık ve Eleştirel Düşünme dersinden aldığım transfer kredisi, beşeri bilimler dersi olarak kabul edilmiyor, bu yüzden mezuniyet için gerekli olan on iki saatlik beşeri bilimler ve sanat dersine sayılmayacak."

Bize gerekiyor. Evet, ben de o on iki saate ihtiyacım var, çünkü beşeri bilimler ve sanatlar, ana dal ne olursa olsun, zorunlu bir ders.

"Ve bu, alnına Meg White yazdırmak için yeterince büyük bir sorun mu?"

Bana gözlerini kısarak bakıyor. "Meg White'ı tanıyor musun?"

"*The White Stripes'in* davulcusu." Suyumu yudumlarken ona bir bakış atıyorum

sonra yutuyorum. "Sence ben ne tür müzik dinlerim?"

"Bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor. "Kemanların ön planda olduğu enstrümantal müzik."

Gülmekten kırılıyorum.

Gülümserken dudağını ısırır. "Ailenizden biri mutlaka Chopin ve Çaykovski sever."

Düşünerek başımı eğdim. "Muhtemelen Beckett'tir, çünkü bütün gün onu dinlemek zorunda, ama Cinderella'nın müziğinden nefret ettiğini söyleyip durur. Onu bu konuda konuşturmak istemezsin."

Harriet koltuğa yaslanır. "Sanki kardeşlerinle tanışacakmışım gibi davranıyorsun." Gözlerimden biraz kaçır, çantasını karıştırır ve bir Jolly Rancher çıkarır. Plastiğin yavaşça açılmasını izlerim.

Parlak, ışıltılı boncuklu bilezikler bileklerinde şingırdar. Kendin yapabileceğin ya da eski bir otomat makinesinden bir çeyreklikle satın alabileceğin türden. Blok harfler. Gülen yüzler. Kalpler.

Onun benzer chokerlar taktığını görmüştüm, üzerinde "*bitch*" ve *benzeri* kelimeler yazılı boncuklar vardı.

"Olabilir," diyorum. "Zaten bir tanesiyle tanıştın."

Tom'un adı geçince yüzü buruşuyor.

Kahretsin. "Üzgünüm, onu gündeme getirmek istememiştim..." Telefonum video görüşmesi için titreyince sözümü kestim. "Bir saniye bekle," dedim Harriet'e. İçgüdüsel olarak telefonu açtım ve küçük kız kardeşim karşımda belirdi. Viktorya dönemine ait elbisesinin siyah peçesi ve kabarık siyah kolları karşısında şaşkınlıkla irkildim.

Audrey genellikle *pembe* giyerdi.

"Biri mi öldü?" diye sorarım.

"Philly yas tutuyor, ben de öyle." Dört direkli yatağının ayak ucundaki şezlonga çöküyor. "Eliot ve Tom'a, seni bana teslim edene kadar tamamen siyah giyeceğimi söyledim bile." Güzel yüzünden duvağını çıkarıyor. Havuç rengi saçları yumuşak yanaklarını okşuyor.

O yedinci sırada.

Audrey Virginia, aramızdaki en küçüğü ve tartışmasız en dramatik olanı. (Eliot bu unvanı mücadele etmeden bırakmayacaktır.) Kardeşlerimiz çocukluk evimizi tek tek terk ettikçe, o benim en yakın kardeşim oldu, ama ben küçük çocukluğumuzdan beri onu her zaman koruyacağıma yemin ettim.

Ayrılmak içimde tam olarak iyileşmeyecek bir yara açıyor. "Bu arada, halka açık bir yerdeyim," diye Audrey'i uyarıyorum.

"Arkadaşım Harriet'le birlikteyim."

arkadaşım Harriet'le birlikteyim."

Neyse ki Harriet, kiraz kırmızısı Jolly Rancher'ı ağzına koymamış, çünkü bence boğulurdu. Büyük ceylan gözleri şaşkınlıkla irileşir.

"Merhaba Harriet," diyor Audrey somurtkan bir şekilde. "Ben'e eve gelmesini söyle."

Harriet beni okşadı. "Eve git, dostum." Bunu pek inandırıcı olmayan bir şekilde söyledi.

Ona gülümsedim, sonra Audrey nefes nefese sızlanmaya başlayınca bakışlarımı tekrar telefonuma çevirdim. "*Ben*. Bu çok adaletsiz. Hepsi

birlikte New York'talar. Seni de götürmeleri gerekmiyordu."

"Beni kaçırmadılar, Audrey. Hey, şuna bak." Kamerayı çevirip projektör ekranındaki *Tiffany'de Kahvaltı filmine* doğru uzatıyorum, tam da Audrey Hepburn'ün yağmurun camlara çarptığı bir takside oturduğu sahneye. "Ne kadar havalı, değil mi? Sanki sen de benimle buradasın." "O da benim hissettiğim kadar üzgün görünüyor." Audrey Hepburn ağlamaya ramak kalmış, kamerayı tekrar yüzüme çevirdiğimde kız kardeşim Audrey'nin de öyle olduğunu fark ettim.

"Audrey..."

"En küçük olmak nefret ediyorum," diye ağlayarak hıçkırıyor, sanki gözyaşlarını bastırmaya çalışıyor gibi. Hızla gözyaşlarını siliyor, ama gözyaşlarının yanaklarından sessizce akmasını görmek beni çok üzüyor. "Sen yokken ev çok sessiz."

Bensiz de iyi olacaksın. Öyle olmak zorunda.

"Çarşamba gecesi yemeğine geleceğim," diye söz verdim. Ailelerimizle yüzleşmek midemi bulandırsa da, bu yemekleri kaçırmayı düşünmüyordum. Her şey yolundaymış gibi davranmak en iyisi. Çarşamba gecelerini kaçırırsam, alarm zilleri çalmaya başlar. *Ben iyi değil! Ben'e ne oldu?!*

Buna gerek yok.

Genelde Audrey için bu akşam yemeklerine giderim, bu yüzden henüz bir değişiklik yapamam.

Ailemizden bir şey saklamak, hiçbirimizin uzun süre sürdüremeyeceği bir zihinsel jimnastik gerektirir. Onlar yüksek IQ'lu, sertifikalı dahiler ve bilgiyi besin piramidinin temeliymiş gibi tüketirler.

Bizden gerçeği nasıl çıkaracaklarını bilirler ya da biz itiraf etmeden önce cevapları zaten görürler. Ailemin benim parasız olduğumu zaten biliyor mu diye merak ettim, ama benim banka hesaplarıma erişimleri yok. Bizim özerkliğimize ve bağımsızlığımıza inanıyorlar ve bu şekilde mahremiyetimizi ihlal etmezler.

"Umarım öyledir," Audrey nefes nefese bir iç çekerek diyor. "Theodore!" Kakaduya sesleniyor, sonra daha derin bir iç çekiyor. "Beni hiç dinlemiyor."

"O seni seviyor."

"Hayır, bence en çok seni özlüyor."

Göğsüme bir ağırlık çöküyor. "Ona iyi bakacaksın," diye temin On ediyorum.
u.

"Tabii ki bakacağım." Çenesini kaldırır. "Ben dünyanın en iyi kuş bakıcısıyım."
bakıcısıyım."

"O artık senin," diye hatırlatırım. "Bu sadece kuş bakıcılığından daha fazlası." Gözlerini kaçırır, aniden dolan gözyaşlarını kontrol etmeye çalışır.

"Üzgünüm."

"Ağladığın için üzülme."

"Sana bunu zorlaştırmaya çalışmıyorum... Aslında, çalışıyorum," diyor ve ben gülüyorum, o ise devam ediyor: "Seni gerçekten çok özledim, Ben. Ve *günler* geçti."

"Bir gün," diye düzeltiyorum.

Çenesi titriyor. "Ben iyi olacağım." Monogramlı mendiliyle burnunu siliyor. "Çünkü ben bir Cobalt'ım ve biz her şeye dayanacak şekilde yaratıldık."

Ona birkaç kez başımı sallayarak onay veriyorum, ama bu sözler onun kadar içime sinmiyor. Fransızca vedalaştıktan sonra telefonu kapatıyoruz ve ben telefonumu cebime koyuyorum.

Harriet'in gözlerinde sorular var. Dilini kullanarak Jolly Rancher'ı ağzında yavaşça hareket ettirir, sonra "MVU'ya transfer olmamış olmayı dilediğini mi?" der.

Onun soracağını düşündüğüm şey bu değildi. "Philadelphia'ya geri dönmek aklımın ucundan bile geçmedi," diyorum dürüstçe. "Yani hayır derim." Sonra ona başımı sallıyorum, "Alnına ne oldu, dostum?" Hala çok kırmızı ve konuşmamızın nerede bittiğini unutmadım.

Sert şekerlemeyi ısıyor ve bileğindeki bileziği çeviriyor. "O derste çok uğraştım ve şimdi tekrar almak zorundayım." Gözleri kısılıyor, daha da üzülüyor. "Bazı dersleri bir araya getiremezsem veya bazıları doğru dönemlerde açılmazsa, tıp fakültesine başvurmamda gecikmeye neden olabilir. Bu sadece başka bir engel ve ben bunlardan bıktım."

Tıp hazırlık. Doktor olmak için izlenecek yolun ne kadar zorlu ve yorucu olduğunu hayal bile edemiyorum. Henüz bölümümü bile seçmedim. Belirli bir kariyer hedefim yok. Hokey dışında başka bir konuda başarılı olduğum da söylenemez.

"Her şeyi bırakıp davulcu olmak istemiyor musun?"

"Sanki o daha kolaymış gibi," diye mırıldanıyor ve bileğinden bir bileziği çıkarıp diğerine takıyor.

Elimi ensemin arkasına sürterim, sonra ona doğru eğilirim. "Belki bunun iyi bir yanı vardır."

İlgiyle bakıyor. "Dinliyorum."

"Benim de beşeri bilimler için aynı temel gereksinimlerim var," diyorum ona. "Neden aynı dersi almıyoruz?"

"Aynı dersi mi alalım?" diye tekrarlar, sanki Fransızca konuşuyormuşum gibi.

"Evet," diye başımı sallıyorum. "İhtiyacın olan ders doluysa, dekanla görüşüp bizi derse kaydettiririm. Genelde Cobalts için torpil yaparlar."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirir. "Bundan ne kazanacaksın?"

"Beşeri bilimler dersini tek başıma çekmek zorunda kalmam. Arkadaşlarımla ders almayı seviyorum." Düşünerek başımı eğiyorum. "Ve sana yardım etmiş olurum."

Kaşları yükseldi. "Ben senin hayırseverlik projen miyim?"

Elimi sallıyorum. "İnsanları mutlu etmekten zevk alıyorum. O durumda belki, ama belki de almam, çünkü bir bakıma bu daha çok benim için, senin için değilmiş gibi geliyor."

Gülümsemek için kendini zor tutuyor. "Garip bir şekilde dürüstsün." "Bundan nefret etmiyorsun," diyorum.

"Sevmiyorum," diye kabul ediyor, öne doğru eğiliyor. Bana daha yakın. Parmaklarımız neredeyse birbirine değiyor. Sessizleşiyor. Jolly Rancher'ı emerek derin düşüncelere dalıyor.

Reddedilmek üzere olduğumu hissediyorum. "Tabii," diyorum, "sınıfında arkadaşların olmasını sevmiyorsan, ki benim dikkatini dağıttığımı düşünüyorsan bunu anlarım. Ama ben iyi bir sınıf arkadaşıyım. Seni rahatsız etmem. Gerçi, ortalama bir çalışma arkadaşısıyım. Flash kartlarım her zaman oldukça basit."

Bir saniye gözlerini kırptırdıktan sonra şöyle dedi: "Sormak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi? Bekleyip benim girebilecek miyim diye bakabilir, sonra hangi beşeri bilimler dersini aldığımı öğrenip... aynı derse kaydolabilirsin."

Gülümsüyorum. "Takip etmekten pek hoşlanmıyorum."

"Bu takip mi, yoksa kaynaklarını kullanmak mı?"

"Sınıfında beni gördüğünde korkmana neden olmamak için, Fisher." Masadaki beyzbol şapkamı, sonra da beni keser. "Ya senin kesinlikle nefret edeceğin bir dersi seçersem?"

"Ne olduğu umurumda değil," diye itiraf ettim. "Tıp fakültesine zamanında girmek için ne gerekiyorsa onu seç."

"Evet, tamam..."

"Siz ikiniz," Gavin onu keser ve onun varlığıyla nabzım aniden düzleşir. "İkiniz de bu Cumartesi başlıyorsunuz. İşe başlama belgelerinizi e-posta ile göndereceğim."

"Bekle..." Harriet kaşlarını çatı. "İkimiz de mi?" Bana ve müdüre şüpheli bir bakış attı. "İşi aldım mı?"

Gavin, neyse ki, bana bakarak "Evet, aynı vardiyada birlikte çalışacaksınız. Aynı anda eğitmek daha kolay olacak" der. Bir süre durur. "Ve Harriet."

Ona uyarıcı bir bakış attım. *Ona kötü davranma.*

"Öyle mi?" Kendini yıkıcı bir darbeye hazırlıyor.

"Arada bir gülümseyebilirsin, biliyorsun." Bunu dostça bir tavsiye olarak değil, bir iğneleme olarak söylüyor.

Yine de Harriet başını sallar, "Evet, üzerinde çalışacağım."

O gittikten sonra ona, "İstemiyorsan gülümsemek zorunda değilsin. Biz barmenlik yaparken o muhtemelen burada olmayacak bile." diyorum.

Sırt çantasının askısını tuttu. "Bunu ilk kez duymuyorum." Benim beyzbol şapkamı kaptı, sonra bana uzattı. "Al bakalım, dostum."

"Sende kalsın." Onun takmasını seviyorum.

Harriet nefesini tutar, nefesini vermez. "Uh, yapamam." Kabinden kayar, sonra ben ayağa kalktığımda şapkayı göğsüme iter. "Senin. Sonra görüşürüz?" Çıkışa doğru koşar, ama yavaşlar ve dönerek benim cevabımı bekler.

"Seni ararım," diyorum ona.

Yemin ederim, kapıdan çıkarken gülümsüyor.

HARRIET FISHER

Onu düşünmeden duramıyorum.

End of the World'den ayrıldıktan sonra metro yolculuğu boyunca, kolay, doğal ve hiç yorucu olmayan konuşmalarımızı tekrar tekrar düşündüm. Sanki arka arkaya üç Lightning Bolt! enerji içeceği içmişim gibi kafam çok karışık.

Sersemlemiş bir şekilde nemli saçlarımın uçlarına dokunuyorum. Güçlü elinin boynuma kayarak başımın yanını okşadığını hatırlıyorum. Nabzımın hızlandığını, tüm ağırlığımı onun çıplak göğsüne yaslamak istediğimi, onun yanında olmanın verdiği rahatlık ve artan coşkuyu hatırlıyorum.

Bir kuş üzerime pisledi, ama o bana hiçbir şeyin mahvolmadığını hissettirdi.

Ne saçım, ne günüm, ne o an, ne de *ben*. Ben iyidim.

O beni iyi hissettirdi.

Şapkasını takmama izin verdi. Gerçekten de telaşlanmam gereken bir şey yoktu, ama şapkasını kafama nasıl taktığını, benim için nasıl sıkıldığını tekrar tekrar düşünürken kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başladı. Garip bir şekilde yine nefesim kesildi.

Harriet. Adımı avuçlarımın içine haykırmak istiyorum, ama yolcu vagonu raylar üzerinde sallanırken sessiz ve hareketsiz kalıyorum. Bu kadar *basit* bir şey için heyecanlanmak çok saçma geliyor, ama dostluk bunu getiriyorsa... o zaman ben de buna katılabilirim.

Arkadaşlık.

Boş ellerime bakıyorum. Şu anda Ben Cobalt'ın yıpranmış beyzbol şapkasını tutuyor olabilirdim ve onu geri verdiğim için aptalca davrandığımı biliyorum. Cobalt'lı bir çocuğun giydiği bir giysiyi kim reddeder ki? Ama pişman değilim. Çünkü onun bir daha o şapkeyi takmadığını hayal edemiyorum.

Evet, şapkayı kabul etmedim. Eminim kızların büyük bir kısmı bana minnettar kalırdı.

MVU kampüsünün bulunduğu Upper West Side'a gitmek için metroyla kuzeye gidiyorum. Konakladığım yer kampüsün içinde değil, ama sadece on blok uzaklıkta. Sınıfa yürümek istemiyorsam bisikletle gidebilirim.

Sadece bir bisiklet almam gerekiyor. Ve bisiklet sürmeyi öğrenmem. Bu da başka bir gün için başka bir görev.

Bunu zihnimde bir kenara koyuyorum, ki bu çok kolay bir şey, çünkü Ben şu anda beynimin yaklaşık %80'ini işgal ediyor.

Yürüyerek eski apartman kompleksine vardığımda, asansörle dördüncü kata çıkıyorum ve *yine* onu düşünüyorum.

Onu kafamdan silmek istiyorum, ama sonra vazgeçiyorum. Çünkü her hatırladığımda, geri çağırdığımda ve tekrar yaşadığımda içimi kaplayan bu tuhaf, tüy kadar hafif hissi seviyorum. Tecrübelerime göre, anılar her zaman yeniden yaşanmaya değer değildir. Çoğu zaman, canlı canlı pişiriliyormuşum gibi rahatsız edici bir bunalı getirirler.

Ama bunlar öyle değil.

Bunları gerçekten seviyorum galiba.

"Neden aynı dersi almıyoruz?"

Dudaklarım seğiriyor, daha yükseğe çıkmak için can atıyor. Sınıfta bir arkadaşın olması, anında bir avantaj elde etmek gibidir. Notlarımızı paylaşabiliriz. Birlikte çalışabiliriz. Dersleri tartışabilir ve ödevlerde birbirimize yardım edebiliriz. Bu avantajı elde edebildiğim tek zaman, laboratuvar partnerleri atanan derslerdir.

Beşeri bilimler laboratuvarı yoktur. Normalde bu avantaja asla sahip olamazdım. Tek başıma uğraşmak zorunda kalırdım.

Yine de Ben bana bunu sanki hiçbir şey değilmiş gibi teklif etti.

Peki neden, neden ilk düşüncem sevinç ve mutluluk dolu olmadı? Bunun yerine, *benden bıkacak diye* düşünmeye devam ettim.

Aynı vardiyalarda çalışıyoruz. Birbirimizle giderek daha fazla zaman geçireceğiz.

Ve şimdi aynı sınıfta olacağız.

Sadece varlığımın insanları bir batarya emen girdap gibi tükettiği söylendi. Ve bunu söyleyen kendi annemdi. Bu arkadaşlığı daha başlamadan mahvetmek istemiyorum, ama

Harriet'in aşırılığı en güçlü dışadönükleri bile yıpratacağından endişeleniyorum.

Yeni oda arkadaşım Eden Marks'ın dışadönüklük ölçeğinde nerede yer aldığını henüz belirleyemedim. Paris sokaklarına yakışan dramatik bir çene uzunluğunda bob kesimi saçları var. Neredeyse siyah saçları, soluk beyaz teni ve yaz aylarında kış uykusuna yatmış gibi çilsiz, berrak bir cildi var. Denim tulum elbise, fırfırlı beyaz üst ve Mary Jane ayakkabılar, stil spektrumunda iki farklı ölçekte olduğumuzu hatırlatıyor.

Dördüncü sınıfa geçiyor ve muhasebe okuyor, bu da birlikte ders almayacağımız anlamına geliyor. Böylesi daha iyi. Burada Harriet'in fazlasıyla bulunma riski yok.

Kapıdan iki adım attığımda Eden ayakkabılarımı çıkarmamı istiyor. "Üzgünüm, bu kişisel bir şey."

"Sorun değil," diyorum, hiç umursamadan. Botlarımın bağcıklarını çözerken, çenemi normal dinlenme pozisyonundan çıkarmaya çalışıyorum. *Gülümsemem*, annemin sesini kafamda duyuyorum, sonraki sözlerini de, *ama öyle değil*. Çenemi eski pozisyonuna geri getiriyorum.

Eden, kasap tezgahındaki dağınık tabakları toplayıp, daracık mutfakta bir demlik kahve hazırlamakla meşgul. Burası, dünyanın en ince ocağı ve buzdolabının bulunduğu yer. Mikrodalga yok, bulaşık makinesi yok.

Küçük ama sevimli tek yatak odalı daire 500 fit kare altındadır. Buradaki mobilyaların hiçbirine katkım olmadı. Zaten fazla yer de yok. Pütürlü limon yeşili bir kanepa, ahşap bir medya konsolunun üzerindeki küçük bir televizyona bakıyor ve tek pencerenin altında turuncu bir koltuk duruyor. Eden'in 70'lerden kalma her şeyi toplamayı sevdiğini hissediyorum. Kahverengi ve turuncu kenarlı tabakları bile otantik görünüyor.

Annem burayı olduğu gibi, mobilyalı olarak kiralardı. Duvarlara Fleetwood Mac plakları asardı. Bu gruba olan takıntısı, benim ikinci adımın *Stevie* olmasına neden oldu. Stevie Nicks'ten esinlenerek.

Muhtemelen müzik sevgisini ondan aldım, ama 70'lere olan sevgisini almadım. Dekorasyon pek benim zevkime uygun değil, ama şu anda konut konusunda seçici olmaktan çok uzağım. Eden doldurulmuş tavşanlara veya kavanozlarda saklanan ayak tırnaklarına ilgi duyuyor olabilir, ben de bununla başa çıkabilirim.

70'lerden olmadığı belli olan şey ise tuğla duvarlarda çerçevesiz siyah-beyaz fotoğraflar. Eden'in aile fotoğrafları, annesi, babası ve dört kardeşi ile kumulların yanında poz verdikleri plaj fotoğraflarından anladığım kadarıyla.

Diğer birkaç fotoğrafta ise rıhtımda güneşlenen muhteşem bir çift var. Erkeğe sokulan kız açıkça Eden. "O benim erkek arkadaşım," diye gururla söyledi ve erkek çok yakışıklı olduğu için nedenini anlayabiliyorum. Görünüşe göre fotoğraflar Champlain Gölü'ndeki yaz tatillerinde çekilmiş.

Aile duvarını yapmış ve karın kaslarını herkesin görmesi için sergilemiş olmasına rağmen, ona taşınmasını istememiş olmasına şaşırdım. Sadece dört aydır birlikte oldukları için bu taahhüdün "çok erken" olduğunu kısaca belirtti. Sanırım işler kötü giderse bir fotoğrafı çöpe atmak daha kolaydır. Birini evinden kovmak o kadar kolay değildir.

Ayakkabımın bağcıklarını yavaşça çözerken, onun aile fotoğraflarına şaşkınlıkla bakıyorum ve midem kıskançlıkla burkuluyor. Neredeyse onun tahnitçiliğe bağımlı olmasını tercih ederdim, ama bu iyi, sorun yok. O ailesini seviyor ve ben onu tanımıyorum bile, bu yüzden ona sorumsuz bir baba ve berbat bir anne dilemeyeceğim.

Eden, papatya süslemeli bir tabağı dolaba koyarken tabaklar tıkırdar. "Valley Boards'da bana cevap verdiğin için gerçekten çok mutluyum," der. "Bir an için, bu dönem kimse cevap vermeyecek sandım."

Valley Boards, MVU öğrencilerinin birbirleriyle iletişim kurmaları için bir araçtır. Çalışma arkadaşları bulmak, yeni kampüs içi spor etkinliklerini duyurmak ve hatta oda arkadaşı ilanları vermek için kullanılır. MVU'ya transferim kabul edilir edilmez hemen Eden'la iletişime geçtim.

İlanı basitti: *Çekyat, ortak banyo ve park yeri, hepsi ayda sadece 700 dolara! (Kampüsten on blok uzaklıkta.)*

Park yeri benim için asıl cazip olan şeydi. On altı yaşımdan beri arabam benim hayatımın vazgeçilmez bir parçasıydı ve buraya taşındığımda arabamı ne yapacağıma karar vermek benim için en büyük dertlerden biriydi.

Ayrıca kampüs içindeki yurtların fiyatından da şaşırtıcı derecede ucuzdu. Bu lüks, bir kol, bacak, böbrek ve muhtemelen ilk çocuğumun dalağını

Kahve makinesi gürültüyle çalışmaya başlar. "Demek tıp hazırlık okuyorsun?" Gözleri inanamıyormuş gibi kısılır ve ben botlarımı tek tek çıkarırken bakışları botlarıma kayar. "Doc Martens giyen doktor tanımıyorum, alınma ama."

TJ Maxx botlarımı gerçek Doc Martens sanmasına biraz şaşıyorum. "Vücudu dövme ve piercinglerle kaplı bir doktor tanıyorum," diyorum. "İnan bana, botların bir önemi yok." Gerçi tıp fakültesi mülakatına bu botlarla gitmeyeceğim. Bugün bu barmenlik işine fazla çaba sarf etmedim çünkü müdürün umursamayacağını düşündüm.

Doktorlar, kısa üst ve kot pantolonla gidersem beni kabul ederler mi? Tabii *önce* mülakata girebilirim. Bu engeli aşabilmek için yapmam gereken yüz binlerce şey var.

Eden bir süre daha beni dikkatle süzdü. "Tıp fakültesi *gerçekten* zor. Muhasebe dışında, tıp hazırlık MVU'da en zor bölüm. Çok zeki olman lazım."

Yavaşça başımı sallayıp ayakkabılarımı ceket askısının altındaki kareli paspasın üzerine koyuyorum. "Zor olduğunu biliyorum."

O sert bir gülümsemeye, "Sadece emin olmak istedim. İkinci sınıfta bölüm değiştirmek, son sınıfta değiştirmekten daha kolaydır." der. Kahve demliğini kontrol eder. "Nereden transfer oldun demiştin? NYU mu?"

Ona daha önce gittiğim okulu hiç söylemedim ve şimdi söylersem, aşırı başarılı bir pislik gibi görüneceğim. Büyürken, sınavlarda ortalamayı yükseltmek, akademik ödüller kazanmak, altıncı sınıfta "öğretmenin gözdesi" olmak gibi nedenlerle pek çok kez yan gözle bakıldım. Sırf notlarıma önem verdiğim için. Onları ciddiye aldığım için. Okulu *sevdiğim için*.

Büyük şok, değil mi? Bu yüzden insanlar bana kendimi sorduğunda her zaman ani bir geri çekilme dürtüsü hissediyorum. Küçümsemek için. Sadece daralmış bakışlardan kaçınmak için.

Ama Eden benim oda arkadaşım ve ondan temel şeyleri saklamamalıyım. Beni aşırı başarılı bir pislik olarak görse ne olur? Ne olmuş yani?

"Penn," diyorum sıkıca.

O, eski bir kahve fincanına kahve doldurur. "Penn State iyi bir okul, ama MVU çok daha zor."

Yüzümü buruşturuyorum. "Aslında, Pennsylvania Üniversitesi'ydi."

O, bu hataya yüzünü buruşturur. Bu garip iletişim hatası karşısında ikimiz de yüzümüzü buruşturmuş durumdayız ve bunun suçlusu tamamen benim.

"Oh..." diye nefes verir.

"Evet," diyorum ve uzun bir süre başımı sallıyorum.

"O bir Ivy League üniversitesi," diyor, sanki bir anda her şeyi anlamış gibi. "Çok zorlu olmalı. Bu yüzden mi transfer oluyorsun?"

Penn'de aldığım tüm A'ları söylemiyorum. Ona gerçeği söylüyorum. "MVU'da olduğu gibi Onur Evi yok."

Eden'in kaşları havaya kalkar. "Onur Evi'ne mi başvuracaksın?"

"Evet," diyorum yavaşça. "Sorun olur mu? Kabul edilirse, burada sadece birkaç ay kalabilirim." Buraya transfer olduğum ilk andan itibaren Honors House'u hedeflemiştim. Kampüste, lisans öğrencilerine ücretsiz konaklama imkanı sunan prestijli bir akademik topluluk.

Temelde karma öğrenci kulübü/kardeşlik kulübüne eşdeğer.

Tek dezavantajı, son derece seçici olması. Samanyolu'nda yeni bir gezegen keşfetmek, buraya kabul edilmek daha kolay olabilir, ama Honors House'a katılmak, doktor olma planımın en önemli parçası. Banka hesabımda meteor büyüklüğünde bir çukur açmayacak bir yere ihtiyacım var ve bu, tıp fakültesi başvurularımda önemli bir artı olacak.

Eden başını sallar. "Bu çok havalı." Beni baştan aşağı süzer. "Yani sen *gerçekten* zeki birisin?"

Hayır, ben hayalperestim. Kafamdaki alaycı düşünceler yüzümdeki somurtkan ifadeye yardımcı olmuyor, eminim.

Gözlerimi devirmekten kaçınıyorum ve ona beşinci sınıfı atladığımı kesinlikle söylemiyorum. "İyiyim," diyorum, maalesef önemsizmiş gibi göstererek.

Oturma odasını işaret eder. Mutfaktan doğrudan pütürlü limon yeşili kanepeyi görebiliyoruz. "Çekyat nasıl?"

Yatağın biraz... yaylı olduğunu biliyorum. Yastıkların üzerinde uyumayı tercih edersen, seni yargılamam.

"Rahat," diyorum başımı sallayarak.

O gülerek burnunu çeker. "Yalan söylemene gerek yok." "Hayır, ciddi," omuz silkerim. "Rahat."

"Tamam." Eden, çekyatın birazcık bile rahat olduğunu düşünmem garipmiş gibi gözlerini kısıyor.

Kendime kızmamaya çalışıyorum. Keşke bugün karşılaşmasaydık diyorum içimden. Bir sürü kaçırılmış bağlantının ardından, bu ilk hafta hayalet bir oda arkadaşı gibiydi. Etkileşimlerimiz çok seyrek oldu.

Sırt çantamı kanepeye atıyorum. Pencere kenarında saksı bitkileri var ve başka bir tuğla binanın arka tarafını görüyorum. Güneş batmaya başlıyor ve ben New York'a bakarak hafifçe gülümsüyorum. Şehrin en kötü manzarası bile olsa, hayatım artık daha iyi bir yolda gibi geliyor.

Bir işim var. Şimdilik evim diyebileceğim bir yerim var. Dairenin ışıkları sıcak ve rahatlatıcı. Genel olarak, çok rahat. Şirin.

"Daha fazla depolama alanına ihtiyacın varsa, bu sabah ceket dolabını boşalttım," diyor Eden, kahvesinden bir yudum alırken mesaj yazıyor. "Hepsi senin."

"Teşekkürler." Bana bakmıyor olsa da, biraz daha gülümsemeye çalışıyorum.

Telefonuna odaklanmış durumda.

İki beyaz kapıya bakıyorum. Biri yatak odasına, diğeri diğeri ise ortak kullandığımız küçük banyoya açılıyor. Bu, Penn'deyken yaptığım gibi spor salonunda duş almaktan daha iyi.

Rahatlama içime işliyor. Bir yatağım (kanepem), banyom ve hatta giysilerim için bir dolabım var. Artık spor çantamda yaşamak zorunda değilim. Bunu fazla abartmak istemiyorum. Her şey bir anda yok olabilir diye fazla sevinmek istemiyorum.

Her neyse, rehavete kapılmamalıyım. Bu benim bitiş çizgim değil. Bu, gitmek istediğim yönde bir basamak.

"Fazla bir şey olmadığını biliyorum," diyor Eden. "Harika," diyorum, içtenlikle.

Gülümsüyor. "Peki, aslen nerelisin?" diye soruyor, sonra elindeki cep telefonu çalıyor. "Pardon, bunu cevaplamam lazım. Austin arıyor." Erkek arkadaşı.

Yatak odasına çekilir ve kapıyı arkasından kapatır.

Eşyalarımı onun evine çok fazla getirmekten çekiniyordum, ama artık dolabım olduğuna göre, daha fazla eşyayı almaya karar verdim. Daireden çıkıp, otoparka gidip Harold'ı ziyaret ettim — on altı yaşındayken Wendy's'teki eski patronumdan satın aldığım ve o zamandan beri en değerli varlığım olan Honda Civic'im.

"Harold," diye selam verip gümüş rengi bagajını okşuyorum. Arka koltukta yastıklar, battaniyeler ve sırt çantam var. Sürücü kapısını açıp orta konsoldan telefon şarj cihazımı alıyorum ve yolcu tarafındaki ayak boşluğundan eski, boş bir Taco Bell poşeti çıkarıyorum. Bagajdan küçük bir spor çantası çıkarıp içindekileri kontrol ediyorum.

Giysiler. Sütyen. İç çamaşırı. Şampuan ve saç kremi, diş macunu ve diş fırçası içeren üç galonluk plastik poşetler ve üçüncü poşetteki küçük vibratörüm.

İç çekiyorum. Oturma odasının ortasında uyumak, kendime ayırdığım zamanı mahvedecek. Eden beni parmaklarken yakaladığı için daireden atılmak istemiyorum. Hayır, teşekkürler. Kuru dönem, geliyor.

Yaşasın.

Zaten bu aralar spank bankamda iyi malzeme yok.

Ben'in keskin çene hattı aniden aklıma geliyor. Bana şapkasını verdikten sonra rüzgarda dalgalanan kabarık kahverengi saçları. Bana baktığında yüzünde yayılan gülümsemesi.

Onun ellerinin tekrar üzerimde olduğunu hayal ediyorum ve yanaklarım kızarıyor. O, benim taş gibi soğuk bir yanıma eritmiş ve kafamda kesinlikle tüylerimi diken diken eden cinsel fanteziler yaratabiliyorum. Özellikle de 1,95 metrelik boyuyla beni kollarında kaldırdığını hayal ettiğimde. Onun penisinin benim vajinama sürtündüğünde ne kadar büyük hissettireceğini merak ediyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum kendi kendime. "Sen onunla sadece arkadaşsın." Çantamı kapatıyorum. "Sadece arkadaş, Harriet."

Son baktığımda, arkadaşlar birbirleriyle sevişmiyorlardı. Kesinlikle birbirlerinin resimlerine bakarak mastürbasyon yapmıyorlar, değil mi? Ama bu gerçekten çok seksi geliyor.

Hareketlerimi yavaşlatıyorum, heyecanla nefesim hızlanıyor, onun heykel gibi vücudunu benim daha küçük bedenime yasladığını hayal ediyorum. Kollarını bana sıkıca doladığını hayal ediyorum. Sarılmaktan *hiç* hoşlanmam, ama neden onun beni boğacakmış gibi sarılması fikrine takıntılıyım?

Elinin bacaklarımın arasına indiğini hayal ediyorum. Klitorisim dokunulmak için zonkluyor ve ben kendime gelmeye çalışıyorum, omzumdaki çantamın askısını omzuma atıyorum.

Arkadaşlar birbirlerine çekilebilirler, diye düşünüyorum, ve belirli koşullar altında, belki de bu çekiciliği eğlenceye dönüştürebilirler. Ama bizim için bu koşullar oluşmadı ve ben de aktif olarak böyle bir durum yaratmayacağım.

Telefonum kalça klipsimde titriyor ve sanki Tanrı'nın kendisi benim şehvetli zihnimi dinliyormuş gibi neredeyse yerimden sıçrayacağım.

Çok dindar bir insan olduğumdan değil, ama ayin, küçükken babamla gittiğim birkaç şeyden biriydi.

Bir elimle bagajı kapatırken, diğer elimle aramayı cevaplıyorum.

"Harry, ayda mısın? Jüpiter'de mi? NASA'ya girip Mars'a giden bir roket gemisine binecek kadar zeki olduğunu biliyorum, ama yine de konum hizmetlerini *açık* tutmanı bekliyorum. Aksi takdirde, bir kraterde mi oturuyorsun yoksa açık uzayda mı süzülüyorsun, nasıl bileceğim? *Lanet olsun*, Fava, o bitkiden çık, seni küçük kurbağa."

Helena teyzemin sesini duymak, sanki yumuşak bir bulutun üzerinde yürüyormuşum gibi içimi hafifletiyor. Bana Harry diye seslenmesine izin verdiğim tek kişi o. On bir yaşımdan beri onu görmemiş olsam da, Fava'nın (üç tüysüz kedisinden biri) saksıdaki eğrelti otunu kazdığını gözümün önüne getirebiliyorum. Teyzemin bahçıvanlık yeteneği çok iyidir. San Francisco'daki 75 metrekare büyüklüğündeki küçük stüdyo dairesinde Fava, Pinto ve Lima ile birlikte bitkiler de yaşıyor.

Üç Fasulye, buruşuk küçük penisler gibi görünüyorlar, ama çok sevimli

.

Arayan numarayı hoparlöre alıp telefonumun ayarlarına giriyorum. "Son güncellemede konum hizmetleri kapatılmış olabilir." Nitekim, kapalı. Tekrar açıyorum. "Düzeltildi."

Uzun bir süre sonra Helena teyze nefesini tuttu. "New York mu? Hayır, bu doğru olamaz. Angelica senin Baltimore'da olacağını söylemişti. O asla yanılmaz."

Angelica onun yakın arkadaşı ve bir medyum.

"Belki kristal küresi tozlanmıştı."

"Canım, o kartları okur. Neden New York'tasın?" "Okul.

Transfer oldum..."

"Lanet olsun," diye küfrediyor. Bana değil. Arka planda yüksek bir inilti duyduğuma eminim. "Bu borular her an patlayabilir. Yemin ederim." Kira kontrollü bir dairede yaşıyor. On sekiz yaşında taşındığı dairede. Ev sahibinin kapıyı kırıp çürümüş cesedini dışarı sürüklemesi gerekeceğini defalarca söyledi. Umarım Three Beans onu önce yemezler — en azından kedilerin ölü sahiplerini yemeye başladığını duydum.

"Üzgünüm," diye özür diler. "Okul mu değiştirdin? Bu harika. Ya da harika olduğunu varsayıyorum. On beş adım ötesini düşünmeden böyle bir adım atmazsın." Nefesini tutar. "Yoksa, *bir... erkek* mi var işin içinde?" Konuyu dikkatlice ele alıyormuş gibi sorar.

Yanaklarım kızarır ve Ben Cobalt'ın kadınları baştan çıkaran gülümsemesi bir kez daha beynimde belirir. *Tanrım*. Özür dilerim, Tanrım. Kahretsin. Lanet olsun. Burun köprümü sıkıştırırım.

"Bir erkek yok..."

"Yalan söylüyor olabileceğini düşünüyorum," diye sözümü keserek hızlıca araya girdi. "Belki Angelica'yı üçlü görüşmeye almalıyız..."

O, psişik arkadaşını hızlı aramaya fırsat bulamadan sözünü kestim. "Tamam, erkeklere yakın bir şey."

Helena teyze derin bir nefes aldı. "Bu ne demek oluyor? Yani... o... yarı amfibi mi?"

Neredeyse gülmek üzereydim. "O bir deniz adamı değil, Helena teyze."

"Sanırım robotun bir parçası olması daha olası," diyor, çok ciddi bir şekilde. "İnsanlara mikroçip takmaya başladıklarını duydum."

Aklını kullan, Harry. Sen şık pantolonlu bir doktor olduğunda, lütfen yapay zeka değil, insanların tarafında ol.

"Her zaman İnsan Takımı," diyorum ona.

"Ne kadar erkeklere yakınsın. Teorilerim sona erdi. Bu ne anlama geliyor?"

"Okul için transfer oldum," diye açıklıyorum, "ama transfer olan başka bir çocuk daha var. Dünyalarımız... dönüyor, sanırım." Bir süre durakladıktan sonra ekliyorum, "Biz arkadaşız." Bunu kendime inandığım için kendinden emin bir şekilde söylüyorum ve kendi kendime gülümsüyorum.

Diğer uçta uzun bir sessizlik olur.

Gülümsemem kaybolur. "Helena teyze?"

"Ağlamıyorum." Burnunu çekiyor. Gözlerimi deviriyorum, ama biraz gülmekten kendimi alamıyorum. "Sadece... *bir arkadaşın* var. Dördüncü sınıftan beri arkadaşın yoktu."

Hatırlattığın için teşekkürler.

"Muhtemelen uzun sürmeyecek," diye mırıldanıyorum. "Ağlamaya gerek yok."

"Göstermek, Harry. *Göstermek*. Eğer istersen sürecektir."

Bunun doğru olduğundan emin değilim. Ne zaman bir şeyi gerçekleştirmek istesem, evren bana onu paket içinde ve fiyonklu olarak vermiyor. Çalışmam gerekiyor. Ve çalışmam. Ve istediğim şey için *çalışmam gerekiyor*.

Gerçi Ben'in arkadaşı olmayı gerçekten çok istiyorum. Belki bunun kalıcı olmasını gerçekleştiremem, ama bunu mahvetmemek için elimden geleni yapabilirim.

"Hala Hope'un numarasını engelliyor musun?" diye sordu teyzem, konuyu o kadar ani değiştirdi ki, hafif bir şok yaşadım.

"Evet." Onun adını duyunca tüylerim diken diken oldu. Hope.

Annem.

On beş yaş kadar küçük kız kardeşi.

"İyi," diyor Helena teyze. "Bana ulaşmaya çalıştı. Sanırım sana da ulaşmanın bir yolunu bulmuş olabilir."

Annemle tekrar konuşmak zorunda kalacağım düşüncesi mideme ekşime yapıyor. "Sessizlik," diye mırıldanıyorum ve teyzeme telefonun nasıl olduğunu sorabilirim, ama bilmek istemiyorum. Annem söz konusu olduğunda, bilmemek mutluluktur.

"Lanet olsun, sen de mi Pinto!" Helena teyze Beans'lerden birine bağıırır. "Monstera'yı mahvetmeden önce gitmeliyim. Seni seviyorum Harry."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıyoruz ve ben bir dakika boyunca telefona bakıyorum, hayatımda onun olduğu için minnettar olmaya çalışıyorum. Beni önemseyen biri. Nerede olduğumu bilmediğinde beni arayan biri. Belki yeterince konuşmuyoruz. Belki ayda bir kez yaptığımız telefon görüşmesi çoğu kişi için normal bir iletişim şekli değildir, ama benim için her şey demek.

Gerçekten sahip olduğum tek şey bu.

HARRIET FISHER

“Neden kusacakmış gibi görünüyorsun?” diye soruyor Ben, koltuklarımıza yerleşirken. Sert bir şekilde oturuyorum ve gerçekten de her an kusacakmış gibi hissediyorum. Bunun koltukların suçu değil. Koltuklar geniş, yumuşak ve rahat. Bordo kumaşa altın renkli kuşlar işlenmiş. MVU’nun maskotu ve renkleri.

Kuş bir kartal ya da şahin değil, bir çalıkuşu. Gözlerimi projektör ekranının üzerindeki SOAR, THRASHERS, SOAR! afişine odaklamaya çalışıyorum, böylece zemin seviyesindeki podyuma bakmam. En azından arkasında kimse durmuyor. Ders resmi olarak başlamadı.

Bu dersi zorunlu olarak seçtim. Boş yerler vardı, bu yüzden Ben bizi derse sokmak için dekanın gözüne girmek zorunda kalmadı. Muhtemelen sınıfın büyüklüğü nedeniyle.

Boynumu sağa sola çeviriyorum. Ben ve ben, devasa bir amfide orta sırada yan yana oturuyoruz. Bu amfiye iki yüz öğrenci rahatlıkla sığabilir.

Neden kusacakmış gibi görünüyorsun? Ben’in sorusu kafamda yankılanıyor.

“Çünkü *klasik mitoloji dersi* alıyoruz,” odada kulaklar varmış gibi fısıldayarak söylüyorum. Ama neredeyse tek başımızayız. Ben’in koruması sessizce arkamıza oturdu. Burada sadece iki öğrenci daha var ve onlar da profesörün kürsüsüne çok daha yakın olan ilk sıranın en arkasında oturdular.

Belki de benim de orada olmam gerekir. Notları verecek kişiye en yakın yerde.

Ya da belki de olmamalıyım.

Son ihtiyacım olan şey, profesöre kusmak. Erken geldiğimiz için çok mutluyum. Tam olarak yirmi dakika erken. Ama

yirmi dört saat erken gelseydim, yine de midem bulanırdı.

Ben, kapının yanındaki çöp kutusunu kapıp çenemin altına tutmak üzereymiş gibi endişeli görünüyor. Kolunu auditorium tarzı sandalyenin arkasına dayayıp bana dönüyor ve ben onun bana gösterdiği bu yoğun ilgiden telaşlanmamaya çalışıyorum. En son ne zaman birinin bana bu kadar enerji ve ilgi gösterdiğini hatırlamıyorum.

"Neden fısıldıyorsun?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum, sesim normal seviyeye yükseliyor. "Gerginim, tamam mı? Beşeri bilimler derslerinin çoğunu almaktan kaçındım. Biyolojiyi anlıyorum. Kimya, sorun değil. Matematik, çocuk oyuncağı. Ama benden bir makale yazmamı isterseniz... ben... kurdeşen dökerim." Yere çöküyorum. Abartmıyorum. Penn'deki ilk dönemimde İngilizce 102 dersini almak zorunda kaldığımda kurdeşen dökmüştüm. Kararlılıkla, uykusuz geceler boyunca yeniden yazarak ve Benadryl ile bu dersi atlattım.

Dikkatimi dağıtmak için, Ben'in bordo renkli MVU sweatshirt'ünün sandalyeye nasıl uyum sağladığına ve kolları dirseklerine kadar nasıl sıvadığına odaklanmaya çalışıyorum. Güçlü kollarında damarlar belirginleşiyor ve o güzel, erkeksi ön kollar beni panik halimden çıkarmalı.

Ama aslında, en çok yardımcı olan şey, beni okşayan bebek mavisi gözleri.

Kaşları tamamen kalkmış. "Kurdeşen mi?" Vücudumu, döküntü olup olmadığını kontrol eder gibi gözden geçiriyor.

"Evet, Benjamin. *Hives*."

"Sadece Ben."

Bu beni bir an şaşırtır. Biraz dikleşirim. "Bekle, ailen sana *Ben* adını vermiş. Sadece Ben mi? Bennet değil mi? Benedict değil mi? Benvolio değil mi?"

O, parlak bir kahkaha atar. "*Tanrım*. Benvolio mu?" Wikipedia sayfasını yeterince okumamış biri için bana çok fazla ilgiyle bakıyor.

"Ailen Shakespeare'i seviyor," diye hatırlatıyorum ona, ama bunun aptalca bir şey olduğunu hemen anlıyorum. Tabii ki o, internette temel bilgileri öğrenen birinden daha iyi ailesini tanıyor. Sıcak

(ve iyi anlamda değil) dñřñnerek. "Benvolio iyi bir tahmin," diyorum hızlıca, ama sesimdeki savunmacı tonu engelleyemiyorum.

Ben bunu umursamıyor gibi görñnñyor. Gülmsemesi parıldayan gözlerine kadar uzanıyor. "Bu tahmini ilk kez *birisi* yaptı, bu yüzden tüm yaratıcılık puanlarını sen alıyorsun."

Yüzümü buruşturuyorum.

O kaşlarını çatar. "Ne?"

"Yaratıcı mı?" Bu kelimeyi sanki nekrotizan fasiit gibi söylüyorum. Hayatımda et yiyen bakteriler kadar yabancı bir kelime. "Kimse bana yaratıcı demedi. Üçñncñ sınıf öğretmenim bir keresinde hayal gücümñn bir su birikintisi kadar geniş olduğunu söylemişti."

O öne doğru eğildiğinde yüzñnü göremedim ama onun acıma dolu olduğunu tahmin ediyorum.

Kahretsin. Neden ağızımı açtım ki? "Bunu sana acımam için söylemiyorum..."

"Sana acımıyorum," diye hızla sözñmñ kesiyor, şimdi geriye yaslanıyor ve mavi gözlerindeki bakışı görüyorum. Oh... *kızmış.*

Yüzü alev alev yanıyor. "Ne tür bir boktan üçñncñ sınıf öğretmeni bir çocuğa böyle bir şey söyler?" Sanki konferans salonundan fırlayıp, ilkokul öğretmenimi bulup, ona sert sözler söylemek istiyor gibi. Bu duruma alışkın değilim. Koruma mı? Savunma mı? Silahlı bir infaz mangası mı? Bundan nefret etmiyorum. Sadece bunu hak ettiğimden emin değilim.

"Bayan Larsen'i savunmak gerekirse, ben onun geometri derslerinde onu düzeltirdim. Dörtgenlerde pek iyi değildi. İlkokulda biraz pislik bir çocuktum. Ayrıca sadece sarı boya kalemi kullanırdım, bu da onu çok sinirlendirirdi."

Ben başını sallar. "Sekiz yaşında ne kadar pislik olduğun umurumda değil. Sen hala bir çocuktun."

"Sanırım," derim omuz silkerek. Sırt çantamın fermuarını açıp kırmızı bir kalem kılıfı çıkarırım. Mavi tükenmez kalemlelerinden birini masama koyar koymaz, o da onu çalar. Arkadaşlar böyle mi yapar? Kalemlerini paylaşır mı?

Sanki yüz yıldır böyleymişiz gibi rahat hissediyorum. Belki de bu yüzden, çocukluğum hakkında daha fazla şey bildiğñ halde koltuğumda kıvranmıyorum. Normalde, bu konuyu konuşmaktan kaçınmanın bir yolunu bulurdum. Gençken ne kadar ukala olduğum utanç verici, ama onun tarafından yargıldığımı hissetmiyorum.

Ben hala sarsılmış durumda. Gözlerinde, kafasında binlerce çarkın döndüğünü görebiliyorum. Anladığım kadarıyla, o kolayca bir şeyi bir kenara atabilecek biri değil. Kalem kulağının arkasına takıyor, beyzbol şapkasını ters takıyor. Bana yaklaşmak için omzuma yaslanıyor ve daha fazla öğrenci amfiye girerken sesi alçalıyor. "Ailene öğretmeninden bahsettin mi?"

"Biraz," diyorum. "Beni sevmediğini söyledim ve 'su birikintisi' olayından bahsettim."

Omuzları rahatlamış bir şekilde gevşer. "Peki ne yaptılar?"

"Ne mi yaptılar?" Üniversite defterimi açarken yavaşlarım.

"Evet," Ben başını sallar. "Annem okula gidip öğretmeninize hayal gücünün farklı tonları ve boyutları olduğunu, sarıysa sarıdır ve seni yıkmamak gerektiğini... uzun uzun anlatırdı."

"Harika birine benziyor," diyorum, hüzünlü görünmemeye çalışarak. Böyle bir anneye *ihtiyacım* yok. Beni savunacak bir ordusu olmasa da gayet iyiyim.

"Öyle," diyor Ben sevgiyle, ama sorusuna tam olarak cevap vermediğim için endişesi üç katına çıkmış durumda. "Hiçbir şey yapmadılar mı?"

"Çok meşgullerdi," diyorum yumuşak bir sesle. "Bayan Larsen'e daha nazik davranmam söylendi."

Bir kez daha başını sallar, öfkesi kollarındaki damarlardan parmak eklemlerine kadar uzanır. Hayal kırıklığıyla nefes verir. "Kardeşimi bilirsin..."

"Hangisine bağlı," diye araya girdim.

Başını bana doğru eğdi. "Akıllı olanı."

"Hepiniz akıllı değil misiniz?" diye şaka yaptım ve ikimiz de gülümsedik. Gözlerimiz yukarı aşağı kaydı, bakışlarımızdan dudaklarımıza. Birbirimizi gülümsetmemizin farkına varınca, tüy kadar hafif hislerimizin arasına yeni bir sıcaklık girdi.

Çekim, üzerime çullanmak isteyen vahşi bir canavar gibidir. Hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim, hele de en sıradan anlarda hiç. Bu bir randevu değil, tamam mı? Ben bir *sınıfta* bulunuyorum.

Programımdaki en kötü dersi (zorunlu bir kötülük) çekmek üzereyim.

"En zeki kardeş," diye boğuk bir sesle açıklıyor. Gürültüyü ortadan kaldırıyor ve ben onun sözlerine odaklandığım için bunun ne kadar seksi olduğunu zihnimde bile sınıflandıramıyorum. "Sana çok benziyordu. Küçükken öğretmenlere karşılık verirdi... ya da bana öyle söylendi."

"*Ya da sana öyle söylendi,*" diye tekrar ediyorum. "En küçük kardeş olmanın avantajları. Tüm bu bilgileri ikinci elden almak. Sanki küçük bir hatıra dükkanı gibi."

"Ve o senin yaratıcı olmadığını söyledi." Kalemimi alıp burnuma vurur.

Anında somurtuyorum. Neden bundan nefret etmedim ki?

Gülümser. "Her neyse, Charlie öğretmenlerine karşı pislikti, senin de dediğin gibi. Babam sürekli veli toplantılarına katılıyordu ve sonra Charlie'ye bir şeylerin değişmesi gerektiğini söyledi. Onun için zorlayıcı bir ortam olmadığını ve bazı sınıfları atlaması gerektiğini söyledi."

Onun babası ortalamanın üzerinde bir adam. Bunu hiç sorgulamadım.

Onları istemiyorum. Onlara özlem duymuyorum. Bu kadar uzun süre, kendi ailemin yerine başka bir aile hayal etmeden geçirdim. Babam, o kadar da kötü biri değil. Onu karanlık bir ışıktaki göstermek istemiyorum. Ailem, ikonik Rose Calloway ve Connor Cobalt'tan farklı.

Charlie'den bahsetmek bana dün geceyi hatırlatıyor. Ben benimle telefonda konuştu. "Sadece öyle." Hiç kimse beni sırf sohbet etmek için birdenbire aramamıştı.

Bana ne yaptığımı sordu. Paramore dinlerken ayak tırnaklarımı koyu kırmızıya boyuyor ve organik kimya ders kitabımı okuyordum. Kitabı kampüsün kitapçısından yeni kiralamıştım.

"Ne yapıyorsun, Kobalt çocuk?" Sakin geçen gecemi anlattıktan sonra cevap verdim. "Düşmanlarının gözyaşlarında yıkanıyor musun?"

Gülüldü. Onun coşkulu kahkahasını hatırlamak bile vücuduma elektrik akımı geçiriyor. "Eliot her gece düşmanlarının gözyaşlarıyla banyo yapıyordur." Bir süre durakladıktan sonra, "Taşınmayı atlattım" dedi.

"Hayatta kalamayacağından mı korktun?" diye sordum, ojeyi kapağına kapatarak.

"Bir ihtimal vardı. Charlie'nin doğduğumdan beri kalbimi kanatmak istediğinden eminim. Sanırım sana

"Yarısı." Sesi alaycıydı ve dudaklarımın yukarı doğru kıvrıldığını hissedebiliyordum. Ama gülümseme yüzümde kalmadı.

"Yani söylentiler doğru mu?" Kaşlarımı çatarak merak ettim. "Sen ve Charlie anlaşıyor musunuz?"

Ben taşın altında yaşıyorum. Charlie'nin Ben ile çatıştığını duydum. Magazin dergileri, Charlie Cobalt ile Ben'in kuzeni Maximoff Hale arasındaki kavgaları yakaladıkları gibi, onların birbirlerine sözlü olarak saldırdıklarını yakalamadılar, bu yüzden *belki de* bunların hepsi medyaya bilgi sızdıran sahte bir arkadaşın cebini doldurmak için uydurulmuş olduğunu düşündüm.

"Maalesef bunlar doğru, evet," diye doğruladı Ben telefonda.

O zaman kalbim sızladı ve şimdi de Charlie'yi anlatışını dinlemek kalbimi sızlatıyor.

Konferans salonunda onun bakışlarını yakalarım. "Charlie birkaç sınıf atlaması gerekiyordu," diye az önce söylediği şeyi tekrarlarım. "Senin kavgalı olduğun kardeşin mi?" diye fısıldayarak sorarım, kimse duymasın diye.

Ben başını sallar. "Tek ve eşsiz Charlie Keating Cobalt."

Kahretsin. "Üzücü ama Cobalt, artık senin düşmanınla senden daha fazla ortak nokta var." Bu sözler göğsümü sıkıştırıyor ve nedenini bilmiyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye kaşlarını çatıyor.

"Beşinci sınıfı atladım," diyorum ona. "Rehberlik danışmanı, babanın Charlie hakkında fark ettiği şeyi fark etti. Altıncı sınıfa geçmem ve sadece işlerini yapmaya çalışan eğitimcilere pislik gibi davranmayı bırakmam gerektiğini söyledi."

Kalemi kulağının arkasına geri koyuyor, ama artık yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum. "İyi. Birinin sana göz kulak olmasına sevindim." Bunu kesinlikle ailemi hedef alarak söylüyor ve üzücü olan şey, onları gerçekten savunamamam. Meşgul olduklarını ve dikkatlerinin dağınık olduğunu kabul etmekten başka. Kötü bir boşanma böyle olur.

Oda gittikçe doldukça sessizleşiyoruz. Beyaz bir kız ve koyu kahverengi tenli arkadaşı, stratejik olarak Ben'in sandalyesinin hemen önündeki koltukları seçiyorlar. Birbirleriyle selfie çekiyormuş gibi yapıyorlar, ama Ben'in de kadraja girdiği açık. Ben, beyzbol şapkasını ters çevirip gözlerinin üzerine indiriyor ve omuzlarını düşürüyor.

Onu dikkatlerden korunmak için kullandığını görünce, onu geri verdiğim için daha da mutlu oldum.

Öğrenciler not almak için dizüstü bilgisayarlarını ve tabletlerini çıkarırlar, ben de telefonumdan saati kontrol ederim. Hala on dakikamız var. Mide bulantısı geri gelir. Bilim dersleri benim gözümde çok daha kolaydır. Belirli cevapları vardır. Doğru ya da yanlış. Çoktan seçmeli.

Kompozisyonlar çok öznel ve deneyimlere dayanarak, öğretmenler onları daha çok sevdikleri öğrencilere daha olumlu değerlendirirler. Bu bir popülerlik yarışmasıdır ve bu konuda ben büyük bir kaybedenim.

Ben çantasından tabletini çıkarır ve ben ona bir bakış atarım. "Kaleme ne ihtiyacın var?" diye sorarım, masasına koyduğu ucuz tükenmez kalem izlerken. Onu acil servisin bekleme odasından çalmıştım.

"Bunu yapabiliyordim." Onu eline alır ve parmak batonunu ustaca kullanır gibi parmakları arasında döndürür.

Böyle anlarda hatırlıyorum... O bir sporcu. Popüler, yakışıklı *bir sporcu*. Ve ben, onun kalem baton rutini büyüleyici bulacak kadar aptalım.

Bir şey içimi kemiriyor ve sormak zorundayım. "Peki neden *sadece* Ben?" diye merak ediyorum. "Neden Shakespeare ile ilgili bir şey değil?"

"Çünkü," diyor Ben, kalem kulağının arkasına takarak. "Ailem Shakespeare'i sever, ama Loren amcamı daha çok severler. Bana onun adını verdiler."

Oh, bu çok tatlı... ama aynı zamanda şeytani. Eğer bir çocuğum olsaydı, ona isim vermek için kimseye güvenmezdim.

Onun *Loren Amca* demesini duymak da garip, çünkü onun Loren Hale'den, Lily Calloway'ın kocasından bahsettiğini çok iyi biliyorum.

Lily, annesinin küçük kız kardeşi. Temel olarak, üç Calloway kız kardeşi sayesinde, üç ünlü aile var.

Cobaltlar.

Meadows

ailesi.

Hales.

Hayranlar, spor takımları gibi farklı ailelere bağlılıklarını seçerler.

Cobalts ailesi entelektüel bir ailedir, yetenekleri ve becerileriyle saygı duyulan bir ailedir. Kraliyet ailesi arasında tanrılar gibidirler.

Meadows ailesi maceracılarıdır, dağlara tırmanan ve motosikletleriyle otoyollarda yarışanlardır. Michelin yıldızlı bir restoranda yemek yemektense, ulusal bir parkta kamp yaparken yakalanma olasılıkları daha yüksektir.

Hales ailesi pop kültür meraklılarıdır, süper kahramanları o kadar severler ki bir çizgi roman yayıncılık şirketi ve çizgi roman temalı bir kahve dükkanı sahibi olmuşlardır. Ayrıca, bebek ürünleri üreten dev bir şirketin arkasındadırlar. *Hale Co.* Bu nesiller boyu süren bir servettir.

Ben de buna sahiptir.

Yüzeysel şeylerin ötesinde, Lily Calloway iyileşmekte olan bir seks bağımlısı olarak, kocası ise iyileşmekte olan bir alkolik olarak tanınır. Onlarca yıldır aralıklı olarak yayınlanan Emmy ödüllü bir belgesel dizisinde hayatlarını derinlemesine anlatıyorlar. Hiç izlemedim, ama Ben'in ailesinin çoğunun bu programa çıktığını biliyorum. Hales ailesi, bağımlılıkla mücadeleleri konusunda samimi ve içten oldukları için medyada en popüler, belki de en sevilen, ama aynı zamanda en çok eleştirilen ailedir.

Çevrimiçi ortamda bir aileye sevgimi, memler paylaşarak veya biyografime "Cobalt'ın evlatlık kızı" yazarak hiç göstermedim. Ama Hales ailesi kapılarını açıp beni yanlarına alsalardı hayatım nasıl olurdu diye merak ettim. Uyumsuzları ve kırık oyuncakları evlerine kabul etmeleriyle tanınan bu aile, beni aralarına kabul edecek en muhtemel adaylardı.

Cobaltlar ise tam *tersidir*. Cobalt mavisi kanı olmayan herkese altın kapıları çarparak kapatmalarıyla ünlüdürler.

Hale ailesi de Cobalt ailesinden çok daha az sayıda olduğu için, hayalimde Hale ailesi üyesi olmak daha mantıklı geliyordu. Altı kişilik bir ailede bana yer vardı, ama ailemi terk edip Hale ailesine katılmak istediğimden değil. Sadece kendimi o ailenin bir parçası olarak hayal ediyordum.

Maximoff, Luna, Xander, *Harriet* ve sonra Kinney. Tamamen hayal ürünü bir fantezi.

Daha akıllı olsaydım, belki de Penn'de Luna'nın sadece laboratuvar partneri değil, en iyi arkadaşı olmaya çalışırdım. *Bir fırsatım* vardı, ama bu ilişkiyi bir aileye girmek için kullanmak iğrenç geliyordu. O *onun* ailesi.

Benim değil.

Bu her zaman sadece bir fantezi olarak kalmalıydı. Tek çocuk sendromu daha da şiddetlendiğinde kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan bir fantezi.

Yanımdaki Ben'e bakıyorum. Bir Cobalt'la (özellikle *bu* Cobalt'la) arkadaş olduğum bu gerçekliği gerçekten seviyorum. Bir bakıma yine de inanılmaz geliyor, ama bunu tamamen kucaklamak ve daha fazla savunma duvarları örmemek istiyorum.

"Amcan sana neden Ben adını verdi?" diye soruyorum, bağlantıyı bulmaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. Ben adında Marvel süper kahramanları var mı? Çizgi roman okumam ama filmleri yeterince izledim ve Spider-Man'deki Ben Amca'yı hatırlıyorum.

Vücudunu bana doğru daha fazla eğiyor, artık kızın açık saçık selfie'lerinin olduğu yöne doğru bakmıyor. "Amcam Star Wars hayranıdır," diye açıklıyor. "Adım Obi-Wan Kenobi'den geliyor, o Tatooine'de saklanırken 'Ben' adını kullanıyordu. Şahsen, bana Anakin adını verme fırsatını kaçırdıklarını düşünüyorum. Bu çok havalı olurdu."

Gözlerimi deviriyorum. Tam bir erkek. "Jabba the Hutt'ı seçmediğine şükret."

Ben gülüyor. "Annemin bunu veto edeceğini düşünmek istiyorum." Sesi, aniden yükselen yüksek fısıltılarla neredeyse boğuluyor. Ses seviyesi tüm odada yükseliyor ve Ben ile ikimiz de kaynağı bulmak için başlarımızı çeviriyoruz.

Bu karışıklığı fark etmek bir saniyeden az sürer.

Boynunda kırmızı kulaklıklar, başında siyah kapüşonlu sweatshirt olsa bile, Xander Hale'i tanımamak imkansızdır. Kalın kumaştan dolayı aniden terlemiş gibi kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkardığında, kadınların duyulabilir nefes alıp verme sesleri ve çığlıkları salonda yankılanır ve yankılanır. Özellikle de tişörtü kapüşonlu sweatshirt'üne yapışıp göğsünde biraz fazla yukarı çıkarak, hızlıca siyah tişörtünü aşağı çekmeden önce oyulmuş karın kaslarını ortaya çıkarması.

Bir kız neredeyse hiperventilasyona giriyor. Umarım arkadaşı ona derin nefes almasını söyler, yoksa gerçekten bayılabilir.

Bu da tamamen abartılı bir tepki değil.

Xander Hale'in cazibesi gerçektir. Dağınık kahverengi saçları, keskin çene hattı ve ince yapılı vücudu ile belirgin pazı kasları vardır —bu, yıllar önce lisedeki kızların kullandığı

ona Jack Skellington şık demek. Ama izleyenleri tamamen etkisiz hale getiren, onun dikkat çekici kehribar rengi gözleridir. Ben de buna karşı bağışık olduğumdan emin değilim. Onun güzelliği karşısında garip bir şekilde neredeyse oksijensiz kalmış gibi hissediyorum.

Erken gelen herkes sandalyelerinde dönerek onu izliyor, telefonlarıyla filme alıyor, görüntüsünü hafızalarına kazıyor.

Onun on sıra altımızda bir merdivende donmuş olduğunu fark edene kadar bunun üzerinde durmadım. Omzunun üzerinden bakıp arkasındaki dövmeli adama fısıldayarak konuşuyor. *Onun koruması*. Paul Donnelly.

Geçen dönem, Xander Penn'de kız kardeşi Luna'yı ziyaret ederken Xander ve Donnelly ile tesadüfen karşılaştım. Hangisi daha gerçek dışı geliyor bilmiyorum: Philadelphia'da Hales ailesinin etrafında dolaştığım birkaç ay mı, yoksa New York'ta Ben Cobalt ile arkadaş olduğum şu anki durum mu?

Merdivenlerde, Xander korumasına fısıldamaya devam ediyor.

Donnelly, muhtemelen ortama uyum sağlamak için beyaz bir MVU Thrashers tişörtü giyiyor. Dövmeli kolları, piercingli kulakları ve rahat-havalı tavırları onu Xander'dan daha fazla öne çıkarmalı, ama ikisinden de Hale'in daha çok dikkat çektiği açık.

Bunun kısmen Xander'ın bilinen bir münzevi olması nedeniyle olduğuna eminim. Çevrimiçi popülerliğine rağmen, nadiren dışarıda görülür.

Kabul ediyorum, beden dilini okumakta pek iyi değilim, ama merdivenlerden ayrılmamasının bir nedeni olmalı. İçten içe çıldırıyor olabilir mi? Yani, o kadar insan bana bakıyor olsaydı, ben olsam çıldırırdım.

Hızla Ben'e dönüyorum, Xander'ı çağırmasını bekliyorum, çünkü onlar *kuzenler*. Ama Ben, diğer öğrenciler gibi sessizce Xander'ı izliyor. Kafam karışıyor. "Onu çağıracak mısın?" diyorum.

Ben benden Xander'a, sonra tekrar bana bakar. "İstiyor musun?"

Bu, beklediğim cevap değildi. "Muhtemelen nereye oturacağını bilmiyor. Değil mi?" diye soruyorum, kendim de emin olmadan. Kızlar, yanlarındaki boş sandalyeyi seçmesini umarak, kelimenin tam anlamıyla koltuklarının kenarında oturuyorlar. Önümüzde oturan iki kız, "selfie" çekmeyi bırakıp, cep telefonlarını daha açık bir şekilde Xander'ın yönüne çevirmişler. Onu filme aldıklarını saklamıyorlar.

Ben bana cevap vermek için ağzını açıyor.

"Xander!" Bu ses, salonun diğer tarafından geliyor. Minyon bir esmer elini sallıyor ve koltuğunda zıplıyor. "Buraya gel otur!"

Xander duymamış gibi davranarak merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ediyor. Kız kıpkırmızı oluyor ve yüzünü ders kitabıyla kapatıyor. Ugh, reddedilmeyi dolaylı olarak hissediyorum ve midem ağrıyor.

Ben, kuzeni bizim sıramıza yaklaştıkça daha derin nefes alır, ama Xander, konferans salonu kalabalıklaşmaya başladığı için bizi tam olarak fark etmemiştir. "Sanırım o arkada oturmayı tercih eder," diye fısıldar Ben bana.

"Öyle mi dersin?" Kaşlarımı çattım. "Bir sürü yabancı bana saldırıyorsa, kuzenimle oturmak isterdim. Bilirsin, dostça bir yüz." Omuz silktim.

"Ben dostça bir yüz değilim, Fisher," diyor sert bir sesle.

Bekle. "Sen de Xander'la sorun mu yaşıyorsun?" diye şok olmuş bir şekilde fısıldayarak soruyorum. Bildiğim kadarıyla *bu* konu kamuoyuna açıklanmadı. Tabii, Fanaticon'un derinliklerine dalmadım. O forumlardaki insanlar bu ailelerin attığı her nefesi inceliyorlar, bu yüzden belki Xander ve Ben arasındaki anlaşmazlıklarla ilgili teoriler veya videolar vardır.

"Sorun demek doğru olmaz," diye aceleyle fısıldadı, çünkü Xander yaklaşıyordu. "Ona karşı bir şeyim yok. Ama o benden nefret ediyor."

Benden nefret ediyor. Bu sözleri kafamda tekrarlamak zorundayım çünkü bana tam olarak mantıklı gelmiyor. Kim Ben'den nefret edebilir ki? O, tanıdığım en nazik insanlardan biri... Tamam, belki onu henüz tam olarak tanımıyorum, ama *nefret* çok acımasız bir kelime.

Bu beni daha da şaşırtıyor ve kuzeninin merdivenleri çıkmaya devam etmesini izliyorum. Amfide herkes nefesini tutmuş, onun nereye oturacağını merak edercesine olağanüstü bir sessizlik hakim.

Xander üç basamak daha çıkıyor, sonra gözleri sağa kayıyor ve doğrudan... bana... odaklanıyor.

HARRIET FISHER

Xander'ın bakışları üzerimdeyken, yüzünde bir tanıdık ifade beliriyor ve ardından duygusal gözlerinde hemen bir rahatlama beliriyor. Katıldığım tüm partiler birden aklıma geliyor.

Duvarın yanında tek başıma durduğum partiler.

En azından kemiklerimde hissettiğim garip gerginliği giderecek tek bir kişi bile tanıdığımı dilediğim partiler.

Onun içindeki duyguyu anlıyorum. Sadece kalabalığın içinde dostça davranan kişi olacağımı hiç düşünmemiştim. Birbirimizi pek tanımıyoruz. Artık laboratuvar arkadaşı olmadığımız için artık konuşmadığım kız kardeşi sayesinde tanışıyoruz.

Bana doğru bir adım atarak sıramıza giriyor.

Bir ayağı içeri girince durur. Bakışları omzumun üzerinden Ben'i görür. Xander'ın yüzü solgunlaşır.

"Selam," Ben dostça başını sallayarak selam veriyor. "Sana yer ayırdık." Yanımdaki boş koltuğu işaret ediyor.

Xander Ben'e, sonra bana, sonra tekrar Ben'e bakar. "Sorun değil." Sesi kısık ve boğuktur. "Arkada oturmayı tercih ederim." Sıradan geri adım atar ve merdivenlerin geri kalanını hızla tırmanır.

Midem kıvrılır ve kıvrılır. Sanki Xander'ı reddetmişim gibi hissediyorum ve o açıkça bir can simidi ararken tek başına bir adada kalmış olmasını hiç sevmiyorum. İç lastikte ona yer olmadığını mı düşündü? Ben'in tek koltuğu işgal ettiğini mi?

Xander'ın arka sıraya ulaşp boş bir sandalyeye çökmesini izlemek için boynumu zorladığımdan boynum ağrıyor. Donnelly ise solundaki sandalyeyi kapıyor.

Xander, sağındaki boş koltuğa oturmak için hızlı adımlarla yürüyen cesur sarışını fark edince tüm kasları gerildi.

Onu durdurabilirim.

"*Xander'a yardım et*" sözleri beynimde donuyor. Vücudum tepki veriyor, ayağa fırlıyorum, sırt çantamı kapıyorum ve merdivenleri tırmanıyorum.

Yeterince rahat davranarak, hızlıca koltuğa ulaştım ve Xander'ın yanındaki koltuğa oturdum. Sarışının aniden durduğunu hissettim, sonra birkaç sıra ötedeki rastgele bir yeri seçti.

Xander nefesini bırakır. Tüm vücudu gevşer. "Teşekkürler," der o kadar derin bir sesle ki, seçimimden çok memnun olmam gerekir.

Ben de başımı sallarım, midem hala pretzel şeklinde kıvrılmış durumdadır.

Öne doğru baktığımda, az önce ne yaptığımı anladım. Ben'i terk etmiştim.

Kalbim bedenimden düşer ve benden uzaklaşır. Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*. Gördün mü, işte bu yüzden arkadaşlıklar çok karmaşıktır. Bu yüzden ben onları sürdürmek için yaratılmamış olabilirim.

Daha da kötüsü, Ben'i onu açıkça nefret eden kuzeni için terk ettiğimi bilmek. Ughhh. Bacaklarımı göğsüme çekip dizlerimin arkasına saklanmak istiyorum.

"İyi misin?" diye fısıldıyor Xander.

Omuz silkiyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Xander sırt çantasını karıştırır. "Sana su verirdim ama... sanırım burada yok."

"Hayatta kalacağım," diye fısıldıyorum, sonunda konuşabiliyorum.

"Sen kalacak mısın?"

"Eski bir soru." Başının arkasını duvara dayayarak bana bakıyor.

"Bu, en iyi arkadaşımla almadığım tek ders."

"O kim?"

"Easton Mulligan."

"Adını hiç duymadım."

"Ünlü değil. Aynı mahallede büyüdük." Xander boynundaki kulaklıkları çıkarır. "Birini önceden tanımak, bu tür durumları çok daha kolay hale getiriyor."

Bugün erken saatlerde ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

Ama bariz olanı söylemiyorum. *Ben'in* en iyisi olduğunu nasıl bilebilir ki?

en iyi şekilde bilmesi gerektiğini. "Peki ya bodyguard desteği?"

Donnelly eliyle bir *taş* hareketi yaparak beni selamlıyor.

Ona dostça bir *selam* olarak sert bir el hareketi yapıyorum.

"Donnelly olmasaydı üniversiteye gitmezdim," diye itiraf eder Xander ve zayıf bir kahkaha atar. "Biliyorum, bu muhtemelen aptalca görünüyor."

Gözlerine bakıyorum. "Neden aptalca olsun ki?" "Belki de destek olmadan var olamadığım içindir."

"Dostum, ortaya çıktığında herkesin *nefesini* tuttuğunu duymadın mı? Kimsenin sana saldırmadığına şaşırdım. Kimse güvenli olmak istediğin için seni eleştirmeye hakkı yok."

Topun hala boğazımda kısmen sıkışmış olduğunu duymuş olmalı. Ya da belki hasta gibi görünüyorum. "İyi misin, Harriet?"

Sırt çantamda bir Jolly Rancher buluyorum, umarım midemi rahatlatır. "Bu ders pek bana göre değil," diye fısıldayarak itiraf ediyorum, Ben'i unutmaya çalışıyorum. *Boş ver, Harriet*. Zamanı geri alıp ona geri dönecek değilim ya. Doğru şeyi yaptığımı inanmam lazım, ama birkaç sıra önümdeki Ben'in ensesine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Üzgün mü? Yıkılmış mı? Onun hayatındaki önemimi abartıyor muyum? Ya hiç umursamıyorsa? Ya hiç aldırış etmiyorsa? Ve bu neden daha çok acıtıyor?

"Klasik Mitoloji mi?" diye soruyor Xander.

"Evet." Yeşil şekerlemeyi ağzıma atıp kendimi işaret ediyorum. "Bilim meraklısı."

Xander göğsünü işaret eder. "Tarih meraklısı. Sana yardım edebilirim."

Çoğu insanın birden fazla arkadaşı vardır, ama Ben ile Xander ile olan arkadaşlığımın bir arada var olabileceğinden emin değilim. Teklifi kabul etmeyi düşünürken şekerlemeyi yanağımın bir tarafından diğer tarafına geçiriyorum.

Sonra profesör içeri girer. Amfi sessizliğe bürünür ve dikkatimiz ona yönelir.

Athena ve Achilles gibi kişilerle yaşamış gibi görünüyor. *O kadar* yaşlı. Profesör Wellington'un saçları beyaz ve bulutlar gibi kabarık, podyuma o kadar yavaş yürüyor ki, hepimiz nefesimizi tutuyoruz, sanki düşerse 9-1-1'i aramak için kırmızı alarmdayız.

Podyumu geçer ve titrek bir şekilde ilk sıradaki bir öğrenciye bir yığın kağıt uzatır. "Klasik Mitoloji dersine hoş geldiniz," der yumuşak, tatlı bir sesle. Mikrofonla konuşmasına rağmen her şeyi duymak için kulaklarımı zorlamam gerekiyor. Tamam, ön sırada oturmak doğru bir karardı.

Öğrenciler kağıtları birbirlerine uzatmaya başlayınca ve yığın Ben'e ulaşınca, onun bir tane aldığını görüyorum, sonra ayağa kalkıp yığını yan koridordaki bir çocuğa uzatıyor. Ben eşyaları teslim ettikten sonra, yerine geri döneceğini düşünüyorum.

Ancak o, sırt çantasını omzuna asarak merdivenleri tırmanıyor. Şapkasının siperliğinin altından bana gülümsüyor.

Kalbim hızla atmaya başlar ve onun doğrudan bana doğru geldiğini fark ettiğimde, kafamdaki karışıklık yerini mutluluk verici bir rahatlama bırakır. Yanımdaki boş koltuğa oturur.

"Bunu unuttun, Fisher." Kalem çantamı masama koyar.

"Kahramanım," diye alay ediyorum. "Havalı çocukların olduğu orta sıraya mı dönüyorsun?" *Lütfen hayır de.*

Katlanabilir masayı açar ve su şişesini üzerine koyar. "Hayır, ben soğuk kanlı arka sıra çocuklarıyla kalacağım."

Xander daha da kamburlaşıp, çenesi sıkılıyormuş gibi elmacık kemikleri keskinleşir.

Ben bunu görebiliyorum. "Senin için sorun yok mu dostum?"

"Evet, ne istersen yap." Boş projektör ekranına gözünü kırpmadan bakar.

Kağıtlar bizim sıramıza geldiğinde, Xander en üsttekini alıp bana yığını uzattı. El yazısı ile yazılmış notu gördüğümde midem bir anda düğümlendi. Profesör ders programını el yazısı ile yazmış ve taramıştı. Bilgisayarı yok mu acaba? Ders programını gözden geçirdiğimde güvenim bir anda yerle bir oldu.

Dört sınav.

İki makale.

Ve lanet olası bir grup sunumu.

İçimde yükselen histeriden kulaklarım çınlıyor.

"Sınavlar sözlü olarak yapılacak," diyor Profesör Wellington. "Soruları yüksek sesle okuyacağım ve siz cevaplarınızı bir kağıda yazacaksınız."

Odadaki fısıltılar yankılanıyor ve ben yumuşak bir "Ne oluyor lan?" diyorum. Ben vücudumu yavaşça bir kez gözden geçiriyor. "Kurdeşen mi çıkmaya başladı?" "Daha kötü bir şey kapmış olabilirim."

, aniden boğuluyormuş gibi hissediyorum.

Bana su şişesini uzattı ve ben ona "*Emin misin?*" der gibi yan gözle baktım.

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Bitler diye bir şey yoktur." "Herpes vardır."

"Herpesim yok," diye temin ederken, ben minnetle bir yudum su içerim. Şişenin kapağını kapatırken Xander gözlerime bakar ve ben gerginleşirim, bana su ikram etmek istediğini hatırlayarak.

"Cobalts'a şükürler olsun, değil mi?" Xander, hafif bir acı ile sessizce diyor. "Onlar olmasa hayatta kalamazdık." Bu, Ben'e kişisel bir saldırı gibi geliyor, ama Xander bunu söylediği için anında yüzünde suçluluk ifadesi beliriyor. Yumuşak bir "Siktir" diyor.

Ben duyar. "Aslında *Cobalts'a* Cobalts için teşekkür etmeliyiz." Bunu oldukça şakacı bir şekilde söyler.

"Düzeltilme için teşekkürler dostum. Sizin biz ölümlü insanlar arasında tanrılar olduğunuzu unutmuşum." Xander'ın sözleri alaycı bir tonda. Elini yüzüne sürer, sonra çıkışa bakar.

"Ateşkes ilan ediyoruz." Ders programını tekrar okudum ve birçok konuda paniğe kapıldım. "Gerçekten kurşunlara maruz kalmak istemiyorum."

Xander gülüyor. "Nişan alma becerim berbat, bu yüzden endişen haklı." Kafasının arkasını tekrar duvara dayıyor ve kızaran gözleriyle dümdüz önüne bakıyor.

Ben bana baktı, sonra tekrar kuzenine döndü. Onun için endişeleniyor gibiydi. Ben, iki çılgın yakışıklı, özellikle Hale ve Cobalt arasında oturmuş olmama ve on dakika öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığım potansiyel bir düşmanlığa değil, yüzün üzerinde öğrenciye sunmamız gereken potansiyel sunuma konsantre olmaya çalıştım.

"Hey, olumlu tarafından bakarsak," Ben bana fısıldar, "profesörün bilgisayarı yoksa, ki bu muhtemel görünüyor, ödevler için tüm bilgileri Wikipedia'dan alabilirsin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şimdiden kopya çekmeyi mi planlıyorsun?"

Xander da Ben'in bilinmeyen bir yaratığa dönüşmüş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Ben'in ikiyüzlü akademik alışkanlıklarını hiç kimseye söylemediğini hissediyorum.

"Ne olursa olsun, dostum," diyor Ben. "Hile yapmak muhtemelen mide ülseri yapar."

"Bunu kabul edemeyiz. Midenize bu işe karışmamasını söyle." Neredeyse gülümsüyorum. "Midem çok meraklıdır."

Kafasını eğip göbek piercingime konuşmasını bekliyorum, ama Xander'ın yanımda olduğunu çok iyi biliyor gibi görünüyor.

Profesör herkese sakın olmalarını söylediğinde ikimiz de sessizleşiyoruz. Wellington, dönem boyunca ele alınacak konuları açıklamak için uzun uzun konuşurken, sonraki yarım saat çok yavaş geçiyor.

Ders bittiğinde, Xander bir roket gibi fırlar. Hızlıca "Hoşça kal, Harriet" der ve çoğu öğrenci ayağa kalkmadan önce çıkar.

Ben, biz eşyalarımızı toplarken Xander'ın gidişini izliyor. Yüzündeki gerginlikten, bu etkileşimin onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum. Yarısı kalemimi bana geri vermekle meşgul, ama çoğunlukla Xander'ın kaybolduğu kapıya bakıyor.

Oditoryumdan çıkıp, siyah-beyaz kareli mermer koridordan aşağı doğru ilerliyoruz. Kemerli tavanlar ve karmaşık kirişler, zengin bir mimarın MVU'yu Avrupa katedrallerine benzetmek için inşa ettiğini hatırlatıyor. Neredeyse her binada vitray pencereler ve gargoye kuleleri var.

Birlikte dışarı çıkıyoruz ve güneş, öğrencilerin ders kitapları ve arkadaşlarıyla uzandıkları çimenli avluya vuruyor. Arka planda New York'un gökdelenleri görünüyor ve aslında şehirde olduğumuzu hatırlatıyor, ama ben MVU kampüsünün تنها üniversite atmosferini seviyorum.

"Özür dilerim," diyorum hızlıca, içimden atmam gerekiyor. "Xander için seni yüzüstü bırakmak istemedim. Ben sadece..."

"Yardıma ihtiyacı olan bir adam gördün ve onu kurtardın. Üzülecek bir şey yok." Beni baştan aşağı süzer. "Bir gün harika bir doktor olacaksın, petit oiseau."

Bu sözler bedenimdeki yükü kaldırır ve kalbimi doldurur. Tamamen başımı döndürür. Onun kendine güveni gerçekten

güzellik. " biliyorum senin beni beni *küçük* kuş ama olan doğru takma ad, olanlara göre *küçük kuş boku* olurdu."

"Merde de petit oiseau?" Gülererek, Fransızca olarak çok daha uzun bir cümle kurar.

Tamamen şaşkınım, ama yanaklarım yanıyor. "Bu bir Google çeviri durumu mu olacak?" diye soruyorum ona.

Gülümsemesi bulaşıcı. "Senin hakkında boktan bir şey yok dedim." Onun çevirisi içime daha da işliyor.

Yanağımın içini ısııyorum, gülümsememin bilinmeyen boyutlara ulaştığını hissediyorum.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Ben biraz su içtikten sonra soruyor.

Telefonumdan programımı açıyorum. "Onur danışmanımla görüşeceğim," diyorum, "kuzey kampüsünde."

"Biz kuzey kampüsündeyiz," diyor gülümseyerek.

"Ne şanslıyım." Düşen sırt çantamın askısını yukarı çekiyorum. "Nereye gidiyorsun?"

Telefonunu bana göstermek için kaldırıyor. *Yirmi iki cevapsız mesaj* var. Sınıfta hiç sesini duymadığım için telefonunu sessize almış olmalı. "Kardeşlerim," diye açıklıyor. "Hiç pes etmiyorlar."

"Ne istiyorlar?" diye soruyorum.

"Her zamanki gibi. Onlarla takılmamı istiyorlar. Sanırım Beckett onları kışkırtmış olmalı. New York'tan nefret edeceğimden endişeleniyorlar."

"Yani şimdi senin burayı sevmeni sağlamak için grup halinde görev mi üstlendiler?" "Daha çok iki hafta içinde taşınmamamı sağlamak için."

Benden kalmamı istiyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Ayrılma tehlikesi mi var?"

O başını sallar, bu da midemi bulandırır. "Onlarla bütün yıl yaşayamam. Charlie ve ben birbirimizi öldürebiliriz."

Tamam, yani New York'ta kalmayı planlıyor. Sadece yeni bir yatacak yer bulması gerekiyor, ki bu da onun mali durumu göz önüne alındığında zor olmalı. Güven fonunun şartlarını bana açıkladıktan sonra bile *neden* parasız kaldığını hala anlamış değilim.

Belki utanç verici bir hikayedir. Büyük bir serveti dolandırılmış ya da elinden alınmış olabilir. Ailesine anlatmak istememesinin nedeni anlaşılabilir.

Hazır olduğunda, açılacaktır diye düşünüyorum. Sanki benim geçmişıme balta sallıyor gibi değil. Nazikçe sallıyor. Ben de öyle yapıyorum.

"Daire mi arıyorsun?" diye soruyorum ona.

"Henüz değil. Önce kardeşlerimi tek başıma idare edebileceğime ikna etmem gerekiyor. Bu da onlarla normalden çok daha fazla vakit geçirmem anlamına geliyor."

Aklımda pek çok soru var. Kardeşleri neden onun iyi olacağını düşünmüyor? Ve neden onlarla vakit geçirmek istemiyor? Charlie'yi anlıyorum, ama diğer üçüne karşı herhangi bir kin beslemiyor.

Sormak istiyorum ama geç kalıyorum.

Ben saatime baktığımı görüyor. "Kardeşlerimle nasıl gittiğini sana haber veririm." Bana bakıyor. "Senin onur danışmanlığı işinin nasıl gittiğini de bana haber ver, olur mu?"

Göğsüm o kadar ani bir şekilde oksijenle doluyor ki, sanki gökyüzüne uçacakmışım gibi hissediyorum. "Evet, tabii," diyorum, sanki hiç önemsemiyormuş gibi davranmaya çalışarak. Harika. Beynime, "*Sakin ol,*" diyorum. *Yakışıklı bir adam sana gününün nasıl geçtiğini sordu ve sana da kendi gününün nasıl geçtiğini anlatacak. Sana aşkını itiraf etmedi ve çocuklarını doğurmanı istemedi. Her şey yolunda.*

Her şey yolunda.

BEN COBALT

New York'taki ilk haftamda uyumak zor oldu, ama bunun nedeni çekilme değildi. Bütün yıl boyunca iyi uyuyamadım. Telefonum yanımda patlıyor. Sessiz mesajlar ekranı ateşe veriyor ve genellikle arkadaşlarıma olumlu bir şey yapmak için cevap veririm.

Gülümseme emojisi. Gülme-ağlama emojisi. Gönder.

Şimdi telefonu yatağın üzerine atıp dirseklerimi bükülmüş dizlerimin üzerine koyuyorum, beyaz çarşaf hareketimle birlikte geriliyor.

Eskiden, başkalarının hayatlarında iyi bir etki yarattığımı bilmek yeterliydi, ama şimdi en çok sevdiğim insanlara zarar veriyor olabileceğim gerçeği beni rahatsız ediyor. Ailem. Kız kardeşlerim. Erkek kardeşlerim. Bu çok... mantıksız geliyor. Çünkü ben yanlış bir şey yapmadım. Oturma odasına bomba yerleştirmiyorum. Ama geceleri zihnim dönüp dururken bu düşünceyi kafamdan atamıyorum.

Burada olmak içimde sessiz bir panik yaratıyor, ama ben yaşayan bir çelişki olmalıyım. Çünkü yedi gün geçmesine rağmen hala burada kalmak istediğimi hissediyorum. Bir röntgenci olmaktan daha fazlası olmak istiyorum.

Beckett'in her zaman ilk uyanan kişi olduğunu gördüm. Güneş gökyüzünü turuncuya boyamadan önce, duşunu almış ve buzdolabını açarak protein açısından zengin, doyurucu bir kahvaltı hazırlıyor. Hindi sosisi, avokado, dört adet güneşli yumurta, bir dilim ekşi mayalı ekmek. Yoğun bale programına enerji sağlamak için.

Ben istemeden bile bana badem ezmeli muzlu smoothie hazırlıyor. Taşındığımdan beri her sabah kahvaltıyı birlikte yapıyoruz ve o geceki olaydan dolayı bana baskı yapmıyor.

Beckett sadece şu anda benim hayatımla ilgileniyor. On altı yaşında New York'a gittiğinden beri böyle.

bizden daha iyi yakalamayı beceriyor çünkü bunu çok uzun zamandır yapıyor ve bilmek istemesi çok samimi. Sanki sözlerim onun kaçırdığı tüm anları resmediyor ve kısa bir saniye için bunları bir film gibi izleyebiliyor.

Hayatımın filmini izlemek istemesi onu daha da sevmemi sağlıyor, ama keşke daha heyecanlı bir film olsaydı. Dün çoğunlukla hokeyden bahsettim. Manhattan Valley takımına katılmayı düşündüğümü söyledim.

"Oynamak ister misin?" diye sordu, çatalını yumurtalarının üzerinde gezdirerek.

Bir saniye düşündüm. "Bir şeyde iyi olmak istiyorum. Bu, şimdiye kadar başarılı olduğum tek şey, Beck, ve o kadar da iyi değilim."

Yüzünü buruşturdu. "Sen iyisin."

"Asla *o kadar* iyi olamayacağım."

"Neye kıyasla?" diye sordu şaşkınlıkla. "Takımdaki diğer çocuklardan daha iyi değilsin mi? Yoksa NHL için yeterince iyi değilsin mi?"

"Muhtemelen ikisi de."

"Emin misin?" İnanamayan bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Sen *gerçekten* iyisin, Pip. Hepimiz senin oynadığını gördük."

"Sen ailemden birisin. Beni en iyi olarak görürsün. Bu doğal bir önyargı."

Kaşları çatık kalmıştı. Anlaşılan aynı fikirde değildi, ama konuyu geçiştirip doğrudan sordu: "Hokeyi sever misin?"

"Seviyor muyum?"

"Evet," diye başını salladı. "Sanki tek düşündüğün şey buymuş gibi. Tek hayal ettiğin şey buymuş gibi. Bunun için uykunu kaçırsın. Acıyla uyanırsın ama yine de buz pistine çıkarsın çünkü her şeyin sona ereceği günden daha çok korkarsın."

Onu uzun bir süre baktım. "Bale senin için de öyle mi?" "Her şey," dedi Beckett içtenlikle. "Peki hokey...?"

"Öyle değil," diye fısıldadım. "Sadece bir şeyde ortalamanın biraz üzerinde olmak hoşuma gidiyor."

Beckett'e nihai planımdan bahsetmedim.

Bir süredir üzerinde çalıştığım şey. Kimse benim bunu yapmamı istemez, ama işler çoktan yoluna girmiş durumda.

En büyük aksaklık New York oldu. Asla burada olmamalıydım.

Yeni bir adım: Sömestr bitmeden MVU'dan ayrılmam gerekiyor. Ocak ayından çok önce. Sezon boyunca kalamayacaksam takıma katılmanın bir anlamı yok. Koç Haddock'un beni takıma almaya çalışmasının boşuna olmadığını hissetmesini istiyorum. Belki deneme antrenmanları ona bunu sağlayabilir.

Ama bu yeni adımı hiç olmadığı kadar nefret ediyorum. Harriet yüzünden. Onunla derslere gitmeye alışmaya başladığım için. Onsuz bir yerde olmaktansa, bu dayanıklı kızla birlikte olmayı tercih ederim, gerçekten.

Kahvaltıda, hokey konusunu değiştirip Beckett'e sordum: "Genelde yalnız mı yemek yersin? Yani, ben taşınmadan önce." Geçen hafta kimse bize katılmamıştı.

Koridordaki Eliot ve Tom'un odalarına doğru baktı. "Bazen Eliot egzersiz yapmadan önce erken uyanır." Sarı-yeşil gözleri bana, sonra avokadosuna kaydı. "Ve çoğu zaman Charlie çoktan uyanmış olur, ama her zaman değil." Hızlıca ekledi: "Haftanın yedi günü boyunca nadiren New York'ta olur. Bu senin yüzünden değil."

Buna da şahit oldum.

Charlie bütün gün ortadan kaybolurdu. Onu daireden çıkarken hiç görmezdim, ama birdenbire valizi kapının önünde dururdu. Pasaportu mutfak tezgahının üzerinde olurdu. Yurt dışından bir yerden dönmüş olurdu.

"Nereye gittin?" diye sordum Cumartesi günü. Saat sabahın üçünü geçmişti.

Gözlerimin içine baktı. "Eve yeni gelen ben değilim." Daireye girdiğimi duymuştu. Harriet'le birlikte End of the World'de ilk vardiyamdan yeni dönmüştüm.

"Dışarıdaydım," dedim.

Charlie beni çok uzun süre

inceledi. Ben de ekledim: "Barda.

Ya sen?"

"Montreal." Odasına yürüdü ve kapıyı kapattı. Konuyu orada bıraktı.

Dürüst olmak gerekirse, bu Charlie'nin her zamanki daha büyük bir cevaptı.

Geçen hafta, Beckett sabahlarımı işgal ediyorsa, Eliot da gecelerimi ele geçirmeye çalışıyor.

"Benimle tiyatroya gel, Ben."

"10. Cadde'deki Duke's'u seveceksin, Ben. Hayatında yediğin en iyi patates kızartması."

"*Chicago*'yu izledin mi? Senin adına fazladan bir biletim var, Ben. Ne dersin, kardeşim?"

Hayır dedim.

Çalışmam gerektiğini söyledim. Aslında, bir nevi çalıştım da. Harriet ile telefonda, mitoloji dersimiz için *The Odyssey*'i sesli kitap olarak indirmekten bahsettik.

Arkadaşlarımla buluşacağımı söyledim. Ayrıca, iş yerinde Harriet ile buluştum.

Eliot'u her reddettiğimde canım yanıyordu, ama o, kalbine birkaç bıçak darbesi alsa da sana ve bıçağa doğru yürümeye devam edecek bir kardeş. Hiçbirimizden vazgeçmeden önce ölür.

Oturma odasının sakini olarak, Eliot'ı ve benim olmadığım gecelerini gözlemledim. Sabah saat ikide saatinde, beline sarılmış kıkırdayan bir kızla içeri girecek. Onu yatak odasına götürdüğünde, kızın beni çekyatın üzerinde görmemesi için şakacı bir şekilde ellerini kızın gözlerine kapatacak. Hatta bana göz kırpacak.

Birkaç saat sonra o ayrıldığında, ben genellikle yarı uykulu durumdayım ve onun kapıda ona veda ettiğini duyuyorum. Bu neredeyse her gece olan bir şey, ama aynı kızla değil. Asla ikiden fazla olmaz.

Beckett, cuma gecesi bir kızı eve getirdiğinde daha dikkatli davrandı. Benim uyuduğumu sanıyordu. Sessiz adımları onu ele vermezdi, ama kızın hayranlık dolu sesi verdi. "Vay canına, burası senin evin mi?" diye haykırdı. "O senin kardeşin mi?"

Onun fısıldayarak verdiği cevabı duyamadım. Onu yatak odasına götürdü. Kızın ayrıldığını duymadım, ama ortadan kaybolmuş da değildi. Beckett'i tanıyorsam, muhtemelen kızıdan çıkarken daha sessiz olmasını istemiştir.

Kahvaltıda ona onu sorduğumda, "Pink Noir'da tanıştığım bir kızdı" dedi. Orası, tüm dansçıların gösterilerden sonra sık sık gittiği bir kulüptü. Beckett, o gece balet topluluğundaki arkadaşlarıyla buluşmak için beni de davet etti, ama ben onu da ektim.

O gece de onu ektim.

Bu hala ciğerlerimi acı verici bir şekilde sıkıştırıyor. Beckett, benim en kötü kardeş olduğumu düşünmese bile, benim öyle olduğum oldukça açık.

"Onu tekrar görecek misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi kesin bir şekilde. "İlişkiler emek ister ve Leo ile işim çok yoğun." Beckett'in sesindeki alışılmadık sertlik, NYBC'deki rakibine yönelikti. "Şirket, birkaç hafta sonra *Giselle'in* ilk kadrosunda Albrecht rolünü ona veriyor." *Giselle*, Beckett'in dans etmeyi en sevdiği baledir ve baş dansçı olarak daha önce de başrolü almıştır. Ancak her yapımda en önemli erkek roller için Leo Valavanis ile rekabet etmektedir. Çoğu yapımda çift kadro vardır ve Beckett'in başrolü almaya mahkum olduğunu biliyorum.

İkinci kadrodaki rol, JV takımına atılmak gibidir.

Ona biraz destekleyici sözler söylemek üzereydim. Kardeşlerim ve ben, New York Bale Topluluğu'nun Leo ve Beckett'i birbirlerine düşürerek drama yaratmayı sevdiğini biliyoruz, bu da daha önce bilet satışlarını artırmıştı. Bu, kardeşimizin yeteneğini yansıtmıyor.

Ama o, "Hayatımda aşkın karmaşıklığına yer yok. Seks basittir" diye ekledi. Yumurtalarını çatal ve bıçakla kesti. "L'amour romantique est une maladie." *Romantik aşk bir hastalıktır.*

Bana da aynı şey mi oluyor acaba diye merak ettim.

Harriet ile tanıştığımdan beri kendimi iyi hissetmiyorum muyum? Onunla birlikte olduğumda, hatta onu düşündüğümde, panik hissi azalıyor. İçimdeki huzursuzluk yatışıyor. Derimin altında hissettiğim karıncalanma donmaya başlıyor.

Her nefesim daha derin oluyor. Her gülümsemem daha büyük oluyor.

Eğer romantizm bir hastalık ise, o zaman onun bana bulaştırdığı her ne hastalığı varsa, ben de ona yakalanmak istiyorum. Kendimi onu bir uyuşturucu gibi kovalarken buluyorum.

Bu yüzden şimdi yatağımda yatıp telefonuma bakıyorum. Uyuşturucuya ihtiyaç duyan bir bağımlı gibi, bu saatte ona mesaj atıp atmamayı tartışıyorum.

Onu boğma. Onu korkutursun.

Harriet kolayca irkileniyor gibi görünüyor ve başlangıçta çok sert davranırsam onu kaçırabilirim. Konuştuğum çoğu insan, sanki orada bir yuva kurmayı planlar gibi

benim dünyama giriyorlar, sanki orada bir yuva kuracaklarmış gibi.

Harriet ise daha temkinli. Parmak uçlarında dengede duruyor, koşmaya ve kendini kurtarmaya hazır.

Acaba biri onu incitmiş olabilir

mi? Bu beni çok üzüyor.

Onunla konuşma isteğim daha da artıyor, ama belki de küçük adımlarla ilerlemeliyim.

Kendimi çekme yatağından kaldırıyorum. Uyuyamıyorum, gömme raflara yaklaşıyorum. Sadece koyu mavi boxer şort giyiyorum, klimanın soğuk havası ısınmış tenimi ürpertiyor. Victor Hugo'nun Les Misérables gibi Fransız romanları dikkatimi çekiyor. Başka Fransız yazarlar: Proust, Voltaire, Émile Zola.

Bunlar bana yabancı değil. Dil de öyle. Hepimiz, okulda genç yaşta Fransızca öğrenen ebeveynlerimizden Fransızca öğrendik. Evde yaptığımız sohbetler ve Avrupa seyahatlerimizle bilgimizi pekiştirdiler. Kardeşlerim gibi ben de Fransızca'yı hep biliyormuşum gibi geliyor.

Başka bir kitap dikkatimi çekiyor. Onu çekip çıkararak, Charles Dickens'ın *Grandes Esperanzas* adlı ciltli kitabını karıştırıyorum.

İspanyolca okumaktan daha iyi konuşabiliyorum — Meadows ailesiyle geçirdiğim zamanlar sayesinde. Ryke amcam da çocukken okulda öğrendiği için akıcı bir şekilde konuşuyor ve kızları (Sullivan ve Winona), Maximoff Hale ve bana da İspanyolca öğretmeye yardımcı oldu.

Ryke amcam ve Daisy teyzemle çok yakınız. Çocukken bazı aylar Cobalt Malikanesi'nden daha çok Meadows Kulübesi'nde vakit geçirirdim. Sokağın hemen aşağısındaydılar, ama en geniş ormanları, en gizli saklanma yerleri ve en çok dere geçebileceğiniz yerler onlardaydı.

Üniversiteye gittiğimden beri oraya gitmedim. Winona'dan uzaklaştığımdan beri. Kuzenimle olan dostluğumu kaybetmek acı vericiydi, ama teyzem ve amcamla geçirdiğim zamanları kaybetmek bir şekilde daha da acı verici.

Elimdeki kitaba bakıyorum. Bu İspanyolca baskı *Great Expectations* kitabı Charlie'ye ait olmalı. O da babamız gibi çok dilli ve sayabileceğimden daha fazla dil biliyor. İspanyolca da o dillerden biri.

Sararmış sayfalar parmaklarımı okşarken, başparmağım birine takılır ve *Pip'i* görürüm. Pirrip'ten.

Benim ikinci adım.

Kalbim hızla atıyor. Kitabı kapatıyorum. Diğer klasiklerin arasına geri koyuyorum. Sonra kantharos'u iki sapından birinden tutuyorum. Siyah Yunan kadehinde, bir kızın meyve tuttuğu karmaşık bir resim var... belki de nar?

Karanlıkta başka bir şey göremiyorum. Bu yüzden ışığı kullanmak için telefonumu almaya yöneliyorum. El fenerini açmak için uygulamaya dokunduğumda, kupayı elimden geçiriyorum. Kayıyor ve düşüyor.

Ve sert ahşap zeminde parçalanır.

Siktir.

Gözlerimi kocaman açmış, nefes almadan, çıplak ayaklarımın dibindeki çömlek parçalarına bakıyorum. Oldukça yüksek bir ses çıkarmış olmalıyım ki, sanki birini uyandırmışım gibi ayak sesleri duyuyorum.

Lütfen Beckett olsun.

Lütfen Beckett ol.

Parçaları toplamak için çömeliyorum. Tam o sırada gömleksiz Charlie ortaya çıkıyor. Gri pamuklu pantolon giymiş ve yüzünde hiçbir ifade yok.

Yaklaşıyor, sonra elini mavi döner sandalyeye koyuyor. Belki destek olarak kullanmak için. Bilmiyorum lan.

Tek bildiğim, onun için değerli bir hatırayı kırdığımı. O, *görüntüleniyordu*. Bu onun için bir anlam ifade ediyor olmalıydı.

Dağınıklığı görüyor. "Şarap içmeyi mi planlıyordun?" Sesinde hiçbir duygu yok. Okunamaz.

"Ne?" İlk nefesimi veriyorum.

Gözlerini devirir. "O bir kantharos'tu. Şarap içmek için kullanılır."

Kantharos'un ne olduğunu biliyorum. Beni Jeopardy yarışmasında iyi bir yarışmacı yapacak rastgele bilgilerle doluyum. Çarşamba Gecesi Yemekleri sırasında çok şey öğrendim. Bazıları beynime kalıcı olarak kazındı. Bazıları ise ilgisizliğimden dolayı tamamen unuttum.

Hala Charlie'yi tam olarak anlayamıyorum. "Kupanı kırdım," diyorum, dağınık parçaları toplarken. "Üzgünüm. Elimden düştü..." Onun eşyalarına dokunmamalıyım. Burada olmamalıyım. Harriet'i arasaydım, onu almazdım. Kırmazdım. Bu olmazdı.

"Bu bir fincan, organ değil," diyor sanki aşırı tepki veriyormuşum gibi.

Gerçekten umursamıyor mu? "Nereden aldın?"

"Sifnos'tan."

Kaşlarımı çattım. "Orası neresi?" "Yunanistan."

Bunun orijinal olmasına şaşırmadım. Keşke Crate & Barrel'dan çevrimiçi sipariş edebileceğim bir taklit olsaydı. "O zaman oraya uçup bir tane daha alabilirim, değil mi? Tam olarak bu bardağı?" Yapamayacağımı biliyorum. Midem ağzıma geldi. Kusacak gibi hissediyorum.

"Bana bir şey almana gerek yok. *Ben* de aynısından alabilirim." Charlie sandalyeden kalkıp bana yaklaşıyor. Diz çökerken, sakat bacağını zorluyor ve biraz yüzünü buruşturuyor.

"Yapma," diyorum ona. "Bunu kendim temizleyebilirim. Benim hatam."

Başını eğiyor, kaşlarını çatıyor. "Neden sanki dünya başının üstüne yıkılmış gibi davranıyorsun?"

"Senin dünyanın öbür ucunda bulduğun, yeri doldurulamaz bir eseri kırdım," diyorum tek bir nefesle.

"Umurumda değil. Öyleyse neden senin umurunda olsun ki?" O bana öfkeyle bakıyor. Ben de ona öfkeyle bakıyorum. "Bırak da bunu temizleyeyim." Bunu düzeltmeliyim, ya kendini çömlekle keserse? Onu *yeterince* incittim.

Charlie altın kahverengi saçlarını sinirli bir şekilde taradı.

Aynı eliyle bana işaret ediyor. "Yatağına dön."

"Yapamam..."

"*Dur*," diye alaycı bir şekilde bana bakıyor. "Kendini suçlama rutininden bıktım. Acımın sebebi sen değilsin. Bana zarar veremezsin. Aptal bir fincanı kırarak değil. Benden bir buçuk metre uzakta yaşayarak da değil." Beni itiyor. "Anladın mı?"

Tek anladığımı, boğazımda krater büyüklüğünde bir taş olduğu. "Hayır," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Charlie bana o kadar derin bir şekilde bakar ki, aniden gözlerim yaşlarla dolar ve "Sen her şeyi hissediyorsun. Ben *hiçbir* şey hissetmiyorum" der.

Göğsüme bir itme gibi baskı yapıyor. "Uyu," diyor uyuşmuş bir sesle.

Bunun üzerine, ona çömleği veriyorum. Son parçaları toplarken, ben banyoya gidiyorum. O kalan parçaları süpürürken yanında olamıyorum.

Tuvaletin yanındaki yere çöküyorum. Ve ağlıyorum. Neden ağladığımı bile bilmiyorum, sadece vücudumdaki bu düğümü çözmek istediğim için.

Charlie Beckett'ı aramış olmalı.

İçeri girip karşımda yere oturur. Saçları, aniden uyanmış gibi dağınıktır. Siyah ipli pantolonu beline kadar inmiştir, dövmeleleri kaslı pazılarına kadar uzanır. Banyodaki ışık, gözleri alışana kadar biraz gözlerini kısmasına neden olur.

"Uyumaya ihtiyacın var," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. "Benim için endişelenme. Ben iyiyim." Her şeyi mahvediyorum. Islak yüzümü sertçe ovuyorum.

"Burada olmayı tercih ederim," diye fısıldadı, sesi Charlie'nin sesine kıyasla çok yatıştırıcıydı. Pişmanlık duyuyordu. "Charlie sana ne dediyse..."

"Mesele o değil." Beckett'in ikizinin adına özür dilemeye çalıştığı ilk sefer bu değil. *Onun Grecian kupasını kırdım.* O umursamıyor. *Peki ben neden umursuyorum?* Bilmiyorum.

Bilmiyorum.

Yeterince bilgisi olmayan tek Cobalt ben miyim? *"Hiç bilmiyorum"* diye düşünen tek kişi ben miyim?

Gözüme avucumun içini daha sert bastırarak, karmaşık duygularımı dışa vurmamaya çalışıyorum. "Aşacağım" diyebiliyorum. Umarım.

Ön kollarını dizlerine dayadı. "Babanla konuşmalısın."

Kafamı o kadar sert sallıyorum ki, boynumdaki kaslar durmam için çılgılık atıyor. *O anlamaz.* Mantıksız davranıyorum. "Ben iyiyim," diye söz veriyorum. "Ben iyiyim, gerçekten, dostum. Bu sadece... benim kendim olmam, anlıyor musun?"

Duyarlı.

Kırılğan.

Mantıksız.

Ben.

Yumruğumun kenarıyla yüzümün geri kalanını kuruluyorum.

Beckett yanıma kayarak diğer tarafıma sıkışıyor. Kolunu omuzlarıma doluyor. "Seni seviyorum Pip.

olduğun gibi olmanı seviyorum." Beni her zamankinden biraz daha sıkı sarar. "N'en doute jamais."

Bundan asla şüphe etme.

Gözlerim yanıyor. "Ben de seni seviyorum, Beck." Nefes alıyorum, nefes veriyorum. Daha derin. Ta ki kayayı yutana kadar. "N'en doute jamais." *Bundan asla şüphe etme.*

"Je n'ai jamais pu," diye mırıldanır. *Asla yapamadım.*

Gitmek istemiyorum. Bu tek saniyede, kardeşimin yanında, bu banyonun güvenliğinde sessizce var olmak istiyorum. Zamanı dondurmak ve her şeyin yolunda olduğunu bilmek istiyorum. Her şey sonsuza kadar yolunda olacak.

Ben iyiyim.

BEN COBALT

Ertesi sabah, sıcak su kirpiklerimden damlıyor. Buhar, banyoyu bulutlu bir sisle kaplıyor. LED ışıklar duş başlığından neon mavisi bir renkte parlıyor ve tüm kabini sakinleştirici bir koza ile kaplıyor.

Suyun kafama ve enseme çarptığı sırada avucumu siyah fayansın üzerine koyuyorum. Pahalı şampuanlar ve vücut şampuanları iki rafı kaplıyor. Tahmin etmek gerekirse, Dior duş jeli Eliot'a ait.

O markalı şeyleri sever, ama Tom cilt bakım ürünlerinde cimri davranmaz. Yani kim bilir? Kardeşlerimle banyoyu paylaşarak büyümedim. Şimdiye kadar.

Çocukluğumuzu geçirdiğimiz evimize sevgiyle Cobalt Malikanesi deriz, ama bu mülkte at ahırları, birden fazla havuzlu evler veya özel tenis kortları bulamazsınız. Milyon dolarlık gün batımı manzarası bile yok.

Yanlış anlamayın, ailemizin evi bir malikane.

Marmur giriş holü, etkileyici merdivenleri ve kristal avizesi ile bir Disney kalesine yakışır, ama içinde kaybolacak kadar büyük bir ev değil. Ailemin parasıyla satın alabileceği evlerin sadece bir kısmı bile değil.

Ailemiz, yedi haneli gelirleri olan ailelerin yaşadığı, güvenli bir mahallede bir ev satın aldı. Annemin kız kardeşlerinin yaşamak istediği yer olduğu için burayı seçtiler, annem de onlara yakın olmak ve bizim kuzenlerimizle birlikte büyümemizi istedi.

Biz de öyle yaptık.

Hales ve Meadows aileleri, Philadelphia'nın zengin bir banliyösünde, bizim sokağın hemen aşağısında yaşıyordu.

Bazı kuzenlerimiz en iyi arkadaşlarımız oldu ve benim için de en iyi arkadaşlarımdı. Geçmiş zaman. Bir zamanlar,

Xander'ın da onlardan biri olduğunu söyledim.

Onu kafamdan silmeye çalışıyorum, her salı ve perşembe günü Harriet'in arka sırada aramıza sıkıştığı Klasik Mitoloji dersinde bana verdiği soğuklukla birlikte. Xander'ın soğuk tavırları, onun yanında oturmamı engellemiyor.

Kardeşlerime ve burada olmaya odaklanmak garip bir şekilde daha kolay. Cobalt Malikanesi'nde her birimizin kendi alanı ve mahremiyeti vardı, ama kardeşlerim New York'a taşındıklarında bunu bir kenara attılar. Şimdi şehirdeki çoğu insan için lüks sayılabilecek 4 yatak odalı, 2 banyolu bir dairede yaşıyorlar, ama bizim büyüdüğümüz yere kıyasla burası gerçekten bir ayakkabı kutusu gibi.

Küçük bir çocukken, banyo zamanını vebadan kaçır gibi kaçırdım, çünkü kirin, çamurlu toprağın kokusunu seviyordum. Büyüdükçe, duşumu bir dakikadan kısa sürede bitirirdim. Önemli yerleri sabunla yıkar, durulayıp çıkardım. Daha az su kullanırsam, gezegenin lehine bir fark yaratabileceğimi düşünüyordum.

Sonra bir gün, her zamanki gibi duş rutiniyle koşarken, birden... orada kaldım. Suyun yağmur gibi yağdığı altında donakaldım, suyun cildimden damlayıp giderde birikmesine izin verdim. Sıcaklık, terk etmek istemediğim bir kucaklamaydı. Terk edemedim. Kafamın içinde *terk etmem* için çığlıklar atmasına rağmen. *Çık dışarı, seni israfçı piç.*

Orada yirmi dakika kaldım. Hayatımın en uzun duşuydu.

Bu üç ay önceydi.

Ve bugün, kendimi yine duшта sıkışmış buluyorum, su beni rahatlatan bir şey. Ama kendimi azarlamak yerine, öfkeli gözleri olan kısa boylu, güzel bir sarışını düşünmeye başlıyorum. Onun görüntüsünü kafamdan silmiyorum. O gittiğinde onun yerini neyin dolduracağından neredeyse korkuyorum.

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmeyecek. Hiçbir şey duygularımı ya da kanımı kaynatmayacak. Hiçbir şey gerçekten isteyeceğim bir şey olmayacak.

Onu hayal ediyorum.

Benimle birlikte duшта, tamamen giyinik olan Harriet, çenesini yukarı kaldırarak gözlerime bakıyor. Islak sarı saçları yumuşak yanaklarına yapışmış. Sevimli piercingli kulakları görünüyor.

Islak saçları. Kolları, koruyucu ve savunmacı bir duruşla göğüslerinin üzerinde kavuşturulmuş, ama benim güvenime sarıldıkça, kolları yanlarına düşüyor. Benim ona güvendiğim gibi, o da bana güveniyor.

Gözlerimi yavaşça vücuduna indiriyorum, beyaz pamuklu bluzunun göğüslerine yapıştığını görüyorum. Bluzu sıırılsıklam. Meme uçları kumaşın üzerinde belirginleşmiş, ama pembe dudakları açılıp heyecanlı bir nefes verirken yüzüne bakıyorum. Kendimi sertleşirken hissediyorum.

"Siktir," diye homurdanıyorum, sikim zonkluyor. Ellerimi kalçalarına kaydırmak istiyorum, vücudunun bana nasıl tepki vereceğini görmek için. Bu kızın bilinmeyen bir zevkle titremesini istiyorum. Ekstaziden düş karolarına yığılmasını istiyorum, böylece onu bana doğru çekmek için kaldırmam gerekecek.

Harriet'in içine girmek istiyorum.

Zihnine, kalbine, amına. Derin... daha derine. Tıpkı onun benim kafama kök saldığı gibi. Gözleri bulanıklaşana ve tek söyleyebildiği kelime *Ben* olana kadar onu sikmek istiyorum.

Sağ elimle kaya gibi sertleşmiş aletimi okşarken, sol elimle fayans duvara yumruk atıyorum. Nefesim zorlaşıyor ve boğazımdan bir inilti çıkmaya çalışıyor. Daha önce hiç oral seks yapılmış mı?

Dizlerimin üzerine çöküp, ıslak külotunu ayak bileklerine kadar indiriyorum. Siyah. Dantelli, belki.

Ne olacağını bilmeden omuzlarımı sıkıca tutuyor. Ona yıldızları gösteririm.

"Bana aldırma!" Eliot'un boğuk sesi beni ateşli görüntünün dışına çıkarır ve ben anında elimi sikimden çekerim.

Ne. Lanet. Banyo kapısı birden açılır.

Sisli cama yumruğumu sürterek, evet, ağabeyimin buraya daldığını doğruluyorum.

Eliot, alçakgönüllülük gösterisi yaparak eliyle gözlerini korurken, lavaboya doğru ilerler. "Lanet olsun kardeşim, çok uzun süre düş alıyorsun. Tasarruf modunda olduğunu sanıyordum?"

"Bu onun varsayılan moduysa mod sayılır mı?" Tom'un sesi banyoya girmeden önce duyulur.

Sadece lacivert boxer şort giyen Eliot'un aksine, Tom tamamen giyinik, siyah bir kaslı tişört ve yırtık asit yıkama kot pantolon giyiyor.

Hemen lavabonun altındaki dolaba eğiliyor. Sinirlenmeli miyim, kızmalı mıyım, yoksa şaşkın mı kalmalıyım, bilemiyorum.

"İyi noktaya değindin," diye Eliot Tom'a cevap veriyor.

"Ne oluyor lan?" İkisine de sesleniyorum. "Merhaba? Duş alıyorum."

"Eğer tek yaptığın buysa, acele etmiyorum," diyor Tom. "Saçım berbat durumda dostum. Birkaç saat sonra fotoğraf çekimim var. Bu *çok kötü* bir durum."

Göğsümde hayal kırıklığının inlemesi yankılanıyor. Gözlerimden suyu siliyorum. "Kapıyı kilitledim," diyorum onlara. Ne? Anahtarları falan mı var?

"Kilit artık çalışmıyor, bunu söylemeyi unutmuşuz." Eliot aynaya bakarak kendi kendine konuşur. "Geçen ayki partide kırıldı."

"Dört ay önce," diye düzeltir Tom. Eliot

ıslık çalar. "Zaman alçak herif."

Beckett dün gece beni burada ağlarken bulduğunu onlara anlatmış mıdır acaba, ama sanki kendiliğinden yanacakmışım gibi etrafımda dolanmıyorlar. Ama Eliot profesyonel bir tiyatro oyuncusu, isterse endişesini gizleyebilir.

Tom ise belki de yapamaz. Ama bana yangın battaniyesi ve ilk yardım çantası atmaya hazır görünmüyor. Bu, endişemi hafifletiyor.

Sertleşmiş olan resmi olarak yumuşadı, suyu kapattım ve LED ışıklar söndü. "En azından bana bir havlu atabilir misin?" Kardeşlerimin birbirleriyle arasında hiçbir sınır olmadığı açık ve ben kıskanç mı olmalıyım yoksa sinirlenmeli miyim bilmiyorum. Eliot ve Tom, Eliot'un anaokulunu tekrar almak zorunda kalması nedeniyle neredeyse ikiz gibi büyüdüler, bu da onu okulun geri kalanında Tom'un sınıfına yerleştirdi.

Oysa gerçek ikizler olan Charlie ve Beckett, aslında aynı okula gitmediler. Charlie üçüncü ve dördüncü sınıfları atladi, bu yüzden ablamız Jane ile aynı sınıfa girdi, Beckett ise balenin hayatını ele geçirmesinden sonra evde eğitim almayı tercih etti.

Eliot siyah banyo havlusunu duşa atar ve ben ıslak fayansların üzerine düşmeden onu yakalarım. Hızla havluyu belime sarar ve düşümlerim. Duştan çıktığımda buhar peşimden gelir. Tom dolapta bir şey ararken, Eliot diş fırçasına diş macunu sıkar.

Eliot bana bakıyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme var. "Bir şeyi mi böldük?"

Lavabonun altında başı yarı gizli olan Tom, "Kesinlikle mastürbasyon yapıyordum" diyor.

İnliyorum. "Bu gerçek olamaz."

"İstersen tüm bunların bir rüya olduğunu varsayabiliriz," diyor Eliot, diş fırçasını ağzına sokmuş halde mırıldanarak. Bana büyü yapıyormuş gibi elini sallıyor. "Buraya hiç gelmedik."

Tom kıkırdar.

Evet, ikisi de eğlenceli, ama ben gülme havasında değilim. Göğsümde atamadığım bir baskı var. Ben iyiyim, gerçekten. Onlar da buna inanmalı.

Alnımdan ter damlaları akıyor. Avucumun içiyle çenemdeki suyu siliyorum, ama ıslak saçlarım boynumdan daha fazla damla akıtıyor, bu yüzden belimdeki havluyu çıkarıp başımı kuruluyorum. Onların önünde çıplak olmayı umursamıyorum. Utangaç değilim. Soyunma odalarında giyinip soyunmak beni bu durumdan kurtardı.

Sadece onlar buraya geldiğinde *mastürbasyon* yapıyordum diye utanıyorum. "Bir daha yapmaz mısın?" diyorum.

"Sadece kime mastürbasyon yaptığını söylersen." Eliot lavaboya tükürüyor ve onu tanıımıyorsam şaka yaptığını düşünürdüm. Ama onu çok iyi tanıyorum. *Quid pro quo* (karşılıklı menfaat) onun kıkına dövme yapılmış gibi. *Lex talionis'in* hemen yanında. Göze göz.

"Ben öyle demedim..." diye kaçamak cevap veriyorum.

"Dostum, sen 30 saniye duş alıyorsun." Tom, bir kol dolusu saç ürünüyle dolaptan çıkarken araya girer. "Mastürbasyon yapmıyorsan, ne yapıyordun?"

Hayatım mahvoldu. "Bilmek istiyorsan, son mastürbasyon yaptığın kişiyi bana söylemelisin." Bu onları geri çekilmeye zorlar... Sanırım.

Eliot ellerini açar. "Bu adil. Benimki nefret dolu bir mastürbasyondur." Yüzümü buruşturuyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Düşmanımın kız kardeşine siktir git demek için mastürbasyon yaptım demek."

Kim olduğunu sormak istiyor muyum ki? Ailemizi az da olsa küçük düşüren herkesi Eliot silmiş ve liste uzun.

Tom, ürün etiketini okumakla meşgul gibi davranıyor. "Peki ya sen?" diye merak ediyorum.

"Hmm?"

Eliot kolunu itti. "Paylaş."

Tom ona şaşkın bir bakış attı. Yani... benimle paylaşmak istemiyor mu? Harika, bana da bir çıkış yolu sunuyor. "Birbimize hiçbir şey söylemek zorunda değiliz..." diyorum.

"İstemediğimden değil. Sadece, şey, bu bir sır gibi." Tom bir gözünü kapatır. "Beckett'ten."

Kaşlarım havaya kalkar. "Beckett'ten bir sır mı saklıyorsun?

Neden?" Eliot, Tom'a hayal kırıklığıyla bakar. "Kardeşim, olmaz."

"Elimde değil Eliot. O *çok seksi*. Hem de aşırı seksi ve bana göz kırptı."

"O tek seferlik bir şeydi, belki de gözü seğirmiştir," diye itiraz eder Eliot, sonra bana ipucu verir, "Leo Valavanis."

Kaşlarım çatılır. "Beckett ondan gerçekten *nefret ediyor*." Beckett'in Leo'ya yaptığı gibi birini lanetlediğini hiç duymadım. Dürüst olmak gerekirse, Tom'un Harriet'e olan düşmanlığının bile buna eşdeğer olduğundan emin değilim.

Eliot başını sallar. "Düşmanından intikam almak için bir pisliği nefret etmek başka bir şey.

Kardeşinin ölümcül düşmanını sikmek için başka bir şey daha.

Tom inler, "Aslında Leo ile birlikte olmayacağım. Bunun muhtemelen mümkün olmadığını biliyorum."

"İmkansız," diye düzeltir Eliot.

"İmkansız," diye onaylar Tom, sonra bana bakar. "Sıra sende."

Bunu gerçekten itiraf etmek zorundayım. Onlara duşta durup suyu boşa harcadığımı söylersem, milyonlarca alarm sinyali gönderirim. Eliot zaten bana odaklanmış, cevabı bekliyor.

Gerçeği söylemek istiyorum, ama bunu nasıl yapabilirim ki? Onun adını söylemek bile içimde bir savaş yaratıyor. Tom, onun davulcu seçmelerine katıldıktan sonra onun hayranı değil ve bu sadece aramızda gerginlik yaratır. Daha fazla sürtüşme yaratmamak için uğraşıyorum, *uğraşıyorum*.

Havluyu enseme sürtüyorum. "Üniversiteden bir kız."

Eliot ağzını çalkaladı. "Onu tanıyor muyuz?"

"Olabilir." Önemli değilmiş gibi davranarak, dikkatlerini başka yöne çekmeye çalışıyorum.

"Öyle görünüyor," diyor Tom, cevabımdan memnunmuş gibi görünüyor. Bir saç ürününün etiketini yarı yarıya okuyup, şişeyi

şişeyi geri kutuya atıyor.

Belime sardığım havluyu yeniden bağlarım. "Danışmanımla bir toplantım var." Çıkışa ulaşmak için ikisinin yanından geçiyorum, ama Eliot, kapı kolunu tutmadan önce hızla elini kapıya koyuyor.

"Neden bu kadar gizemlisin?" Kaşlarını çatıyor. "Biz kardeşiz, *kardeşim*." Kapıya daha fazla ağırlığını veriyor ve çıkmamı engelliyor. "Bu arada, bir grup takvimi oluşturun. Hepimiz programlarımızı birbirimizle paylaşacağız. Sana bağlantıyı gönderirim."

Kaşlarımı çattım. "Charlie de mi?" "O da bilgilendirildi."

Gülüyorum. "Onun katılacağına imkan yok."

"Onu ikna etmeye çalışıyoruz," diyor Tom, şişeleri ve spreyleri lavabonun üzerine bırakarak.

Eliot da araya girer: "Ben de Charlie'nin her gün nereye gittiğini görmek isterim."

Bu Charlie ile ilgili olamaz, yoksa ben buraya taşınmadan önce bu grup takvimi olayını uydurmuş olurlardı.

"Çoğunlukla kampüsteyim," diyorum onlara. "Sıkıcı."

"Eğlenmek istemiyoruz, Ben Pirrip," diyor Tom. "Sadece herkesin nerede olduğunu bilmek istiyoruz. Biz sıradan insanlar değiliz. Luna geçen yıl saldırıya uğradı." Kuzenimizden, *onların* en iyi arkadaşından bahsedilmesi banyoyu gerginleştiriyor.

Bu rastgele bir saldırı değildi. Hedefli bir saldırıydı. O ünlü biriydi ve saldırganlar hızlı para kazanmak için olayı medyaya sattılar. Ailelerimiz bu yıl bize "her zaman bodyguardınızı yanınızda bulundurun" diye baskı yaptılar. Bu yüzden Novak şu anda adeta gölgem gibi peşimde.

"Birbirimizi gözetim altında tutmalıyız," diye ekliyor Tom. "Böyle daha güvenli."

Derin bir nefes verdim. "Evet, tamam," diye kabul ettim.

Çoğunlukla barmenlik işimi gizlemeye çalışıyorum. Bunu takvimden çıkarabilirim. Eliot hala elini kapıya dayamış durumda. Beni inceliyor, ama

Charlie kendini satranç tahtasındaki kral, kraliçe, kale ve fil gibi hissediyorsa, Eliot sadece at gibidir. Bana göre çok daha az tehditkar.

Dik durdu, böylece neredeyse aynı boyda olduk. "Biliyorsun, aramızda bu kadar gizem olmasaydı, sen ve ben çok daha yakın olabilirdik

"Belki de sana daha yakın olmak istemiyorum," diyorum düşünüyor. Bu gerçek değil, ama tamamen yalan da değil.

Tom derin bir nefes alır. "Lanet olsun."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Kendimi kötü hissetmemeye çalışıyorum. Eliot ve Tom, Charlie gibi değiller. Beni aktif olarak nefret etmiyorlar. Ve en son istediğim şey, Charlie gibi bir pislik olmak.

"Harriet," diye patlarım. "O kız." Başımı duşa doğru çeviririm.

Tom aniden donar. "Anlamadım. *Kim?*" "Harriet," diye tekrarlarım.

"Harriet'i tanıyorum." *Lütfen o olduğunu söyleme der* gibi bana bakar, ama onu kirli, karanlık bir sır gibi saklamak istemiyorum. Utanılacak bir şey gibi.

"Evet, aynı Harriet."

Tom, sıcak eliyle altın kahverengi saçlarını yüzünden çekiyor. "Dostum, o sorunlu bir kız. Onu fantezilerine eklemene gerek yok. Tamam mı? O, ahlaksız düşüncelerden çok uzak durmalı."

Ne? Ona tuhaf bir bakış atıyorum. "Bana beladan uzak durmamı mı söylüyorsun? Beckett'in bale rakibine mastürbasyon yapıyorsun ve üç hafta önce pazına kelimenin tam anlamıyla *"sorun çıkaran"* yazısını dövme yaptırdın." Koluna dövmeyle yazılmış el yazısı harfleri işaret ediyorum — kaslı tişört giydiği için çok belirgin görünüyor.

"Dövmelerimi görmezden gel," diyor hafif panik içinde. "Yaptıklarımı görmezden gel, ama söylediklerimi görmezden gelme."

New York'ta olmaktan mutlu hissettiren tek kızıdan uzak durmamı söylüyor. "Yapamam. Biz arkadaşız."

Çenesi düşüyor. *"Arkadaş mıyız?"* Onay almak için Eliot'a dönüyor. "Doğru mu duydum?"

Eliot bana bakıyor. "Parfaitement." *Mükemmel.*

"Onunla olan sorununuzu anlamıyorum," diyorum Tom'a. "Yani, on yedi yaşındayken senin grubuna katılmak için seçmelere katıldı. *Onu* reddeden sensin, sırf on sekiz yaşından küçük olduğu için. Aslında, sana kızgın olması gerekirdi, tersi değil."

"Bana kızgın mı?" Tom inanamıyormuş gibi göğsüne dokunur. "Evet, onu reddettim, ama on sekiz yaşına geldiğinde bana e-posta gönderip gruba katılabilir miyim diye soran oydu. Ona *hayır* dedim, peki o ne yaptı? Unuttu mu? Hayatına devam mı etti? Hayır, başımıza The Carraways'i nasıl batıracağımı anlatan uzun bir e-posta *gönderdi*. Bana mı kızgın?" O, ellerini cebine sokmuş, odada volta atıyor. "Dostum. O. Delinin teki."

Tom'a el sallıyorum ama Eliot'a bakıyorum. "Bir e-posta yüzünden bu kadar sinirleniyor mu?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Tom neredeyse üzerine atlayacak, ama Eliot gömleğinin bir kısmını yakalayıp onu geriye doğru çeker.

Tom onun elinden kurtulur ve sakinleşmeye çalışarak ellerini tekrar başına koyar.

"Bu onun grubu, Ben," diye hatırlatır Eliot. "Sanki vücudunun bir parçası gibi."

Onun grubu. Tom, The Carraways'i on dört yaşındayken, hazırlık okulunda okuduğu dönemde başçı Warner ile birlikte kurdu. Üç kişilik punk rock grubu yıllar içinde birçok davulcu değiştirdi, ama Warner, grubun kurulduğu yedi yıl boyunca Tom'u hiç terk etmedi. Harriet'in e-postası sinirlerini bozduysa, o e-postayı göndermeden önce Warner ile Tom arasında bir anlaşmazlık olmuş olabilir diye tahmin ediyorum.

"Üzgünüm," diyorum Tom'a daha fazla sempatiyle. "Dürüst olmak gerekirse... Bir şeyi, onun için üçüncü bir kol çıkacak kadar sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum." Ağırlığımı değiştirip belimdeki havluyu sıkıca tutuyorum. "Keşke bilseydim."

Tom bir saniye durur, ellerini yanlarına indirir. Kaşlarını çatıyor. "Hokeyi seviyor musun?"

O emin değil. Son zamanlarda tüm kardeşlerimin bu spora olan sevgimi sorguladığını hissediyorum. Penn'den ayrılmak, hokey takımını bırakmak... Bu beni yıkmadı. Sevdiğin bir şeyi bırakmak yıkıcı bir his olmalı.

"Müziği sevdiğin gibi değil," diyorum Tom'a, Beckett'e söylediğim gibi. Sonra Eliot'a bakıyorum, sessizce kapıdan uzaklaşmasını söylüyorum.

O kıpırdamıyor. "Bir parti var. Cuma gecesi en sevdiğimiz kulüplerden birinde. Bizimle gel, kardeşim."

"Hayır, teşekkürler," diyorum, otomatik olarak.

"Beckett de orada olacak," diye araya giriyor Tom.

"Hayır," diye tekrar söylüyorum. Cuma gecesi kardeşlerimle birlikte kalabalık bir kulüpte olmak, en son istediğim şey. Çok fazla şey ters gidebilir.

Tom ve Eliot sessizce birbirlerine bakışırlar, sonra Eliot, "O zaman Harriet'i de getir" der.

"*Eliot*," Tom sanki bu bir ihanetmiş gibi öfkeyle bağırır.

Eliot şimdi sadece bana bakıyor, gözleri yalvarıyor.

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Tom benim..."

"Ama izin verecek," diye sözümü kesiyor Eliot. "Değil mi, Tom? Küçük kardeşim için."

"Doğru," diyor Tom, sanki pil asidi yutmuş gibi. "Ama sen başka *herhangi birini* de getirebilirsin. Charlie'nin nefret ettiği biri gibi. Eminim o liste CVS fişinden daha uzundur."

"Ya da Harriet'i getirebilirsin," diye Eliot tekrar teklifte bulunur.

Tom, yüzündeki ifadeyi yakaladığım anda yerinden kıpırdar. İçinde bir çöküntü yaşıyor. Alnını tezgaha dayayıp inlememesine yarı şaşıyorum.

Eliot omuzlarımı tutarak dikkatimi Tom'dan uzaklaştırır. "Onu da getir," der sert bir sesle. Gerçekten benim de onlarla birlikte çıkmamı istiyorlar.

Bu cazibenin altında eziliyorum. Üniversite dışında, iş dışında Harriet ile daha fazla zaman geçirme fikrinin altında. Kardeşlerimle birlikte olma arzusunun altında. O da orada olursa daha iyi olacakmış gibi geliyor.

Hepsi beni
cezbediyor.

"Düşüneceğim."

HARRIET FISHER

"Yapamam," diyorum, Ben'in davetini reddeder etmez midem düğümleniyor. Ben Cobalt ile cuma gecesi dışarı çıkmak çoğu kızın hayallerindeki bir görüntü gibi gelebilir, ama benim bir hayal panom olsaydı, iki resim diğerlerini gölgede bırakırdı.

Onur Evi'ne girmek. Doktor olmak.

Hell's Kitchen'daki terli, yapışkan bir kulüpte vücut vücuda olmak pek de çekici gelmemeli, ama Ben'i ve ellerini üzerimde hayal eder etmez, kimse bana çarpmaması için beni kendine doğru çekmesini hayal eder etmez, O-Chem için moleküler model kitimle karboksilik asitleri modellemek yerine CSI'nin eski bölümlerini izleyerek geçireceğim yalnız bir geceden milyar kat daha fazla arzuluyorum.

Ben, yağmur camlara vururken dairemdeki pencere pervazına yaslanıyor. Kaslı kolları rahat bir şekilde kavuşturulmuş. Az önce ona büyük bir reddedilme yaşattığım halde, vücudunda neredeyse hiç gerginlik yok.

Bu gece daireme gelip bana şahsen sorduğunu söylemiş miydim? Neyse ki, o gelmeden önce kanepeyi hazırladım. Örgü battaniyeler katlanıp yastığımla birlikte dolaba kaldırıldı.

Çarpık limon yeşili kanepede bacak bacak üstüne atmış oturuyorum, ufak bir kağıt tabakta sandviçim uyluklarımın üzerinde dengede duruyor. Karnım guruluyor. Kampüsteki genetik araştırma laboratuvarında bir görüşme olduğu için öğle yemeğini atlamak zorunda kaldım. Karnım buna razı olmasa da, bu gerekli bir fedakarlıktı.

"Akşam yemeğinde hep sandviç mi yiyorsun?" diye soruyor Ben.

"En çok tüketilen üç akşam yemeği malzemesinden biri." Diyagonal kesilmiş beyaz ekmeği alıyorum. "Ben Michelin yıldızlı bir şef değilim."

"Aynı." Dudakları gülümsemeye başlar. "Ne tür bir sandviç bu?"

"Ton balığı salatası." Ben hakkında, hayvansal ürünleri tüketmeyi reddetmesi de dahil olmak üzere çok şey öğrendim. Büyük bir ısırık alıp çiğnerken konuşuyorum. "Bu, vegan ruhunu incitiyor mu?"

Eğik bir gülümsemeyle "Hayatta kalırım." "Hay aksi," diyorum ciddi bir ifadeyle.

"Bütün Kobalt'ları tek tek öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye alay etti.

"Kardeşin önce nişan aldı, ben de şansımı denemeliyim." Bir sonraki ısırığım daha büyük. Hızlıca fark ediyorum ki, hanımefendi gibi davranmaktan çok açgözlü davranıyorum. Neyse. Ben Kobalt'a kur yapmıyorum ya da kadınsı hilelerle onu etkilemeye çalışmıyorum. Biz sadece arkadaşız. Başparmağımı yalayıp devam ediyorum, "Audisyonlar konusunda acı ve kırgın konuşuyorum, biliyorum, ama oradaki *en iyi* davulcu bendim. Herkesin sahneye çıkıp grup için performans sergilediğini izledim ve en iyisi bendim. Kendi değerimi biliyorum ve Tom..."

"O hata yaptı," diye Ben de aynı fikirde olduğunu belirtir. Yüzüme tuğla atmış gibi. Sürpriz yine de aynı.

"Beni hiç çalarken görmedin."

Omuzlarını rahatça kaldırıp indirerek omuz silkiyor. "Görmeme gerek yok. Tom, seçmelere katılanlar arasında en iyisinin sen olduğunu itiraf etti, ama sen çok gençtin." Yarıyı yenmiş sandviçi gözleriyle izliyor. "Henüz beni öldürme, tamam mı?"

"Sanmıyorum." Sandviçimi ağzıma götürüyorum. "Kobaltlar asla ölmez."

Bir anlığına gülümser. "Bu sözü sevdim."

"Övgüyü kabul ediyorum, ama bu sözün sahibi ben değilim."

"Biliyorum," diye gülüyor. "Daha önce duymuştum. Ailemizin birçok sloganı var."

Bu bana bir şeyi hatırlatıyor. "Aslan sürüsü nasıl ortaya çıktı?" diye merak ediyorum, çünkü kobaltlar bu hayvanla ilişkilendirilir. Mavi rengi bariz. *Kobalt mavisî*, tabii ki. Ama aslanlar, o kadar değil. "Bu, ormanın kralı gibi bir şey mi?"

"Kısmen olabilir."

"Emin değil misin?"

"Hayır, Kobalt İmparatorluğu ile ilgili bu tür şeylerin çoğu efsane gibi. Efsaneler. Onlarca yıldır

onlarca yıl boyunca insandan insana aktarıldı ve kendi hayatlarını yarattılar. Onları benimsiyoruz çünkü neden olmasın ki? Bazıları, eminim, ailem tarafından başlatılmıştır. Bazıları kesinlikle bizim tarafımızdan başlatılmıştır. Her halükarda, bu bizi bir aile olarak her zaman daha da yakınlaştırdı." Düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Ancak, kardeşlerim arasında, ben aslanlardan çok kara koyunum diyebilirim."

"Hmm," yavaşça çiğnerim, sonra yutarım.

"Aynı." "Ailenin kara koyunu mu?"

"Evet. Görünüşe göre biz aynı türdeniz, dostum."

"Bir bağ hissettiğimi biliyordum, Fisher." Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirir.

Ton balığına kızarma, Harriet. Çok geç.

Ben pencere pervazından seramik bir saksıyı kaldırır. Üzgün küçük bitkiyi ve sarkık kalp şeklindeki yaprakları inceler. "Aslında davul seçmeleri, kardeşimin seninle sorunu olmasının sebebi değil, değil mi?" Gözleri bana döner.

Ton balığı midemin dibine çöküyor. "Başçıya e-posta gönderdiğimi sana söyledi," diye tahmin ediyorum.

O, sanki hiçbir şey olmamış gibi başını sallar, bu da yüzüme bir tuğla daha yemiş gibi hissettirir.

Bir başka gerçek daha aklıma geliyor. "Biliyordun ve yine de benimle bu partiye gitmemi mi istediniz?" Onun hayal gördüğünü düşünerek soruyorum. "Ben, Tom'u kendi grubundan atmaya çalışan kindar bir velettim."

"İntikamcı veletler, ailemdeki çoğu insanı tam olarak tanımlayabilir, ama ben onları yine de seviyorum." Beni de sevdiğini *mi* söylüyor? *Hayır. Kesinlikle hayır. Saçmalama Harriet.* Ben, sanki ağzından kaçırıp bana olan derin duygularını itiraf etmiş gibi telaşlanmıyor bile. Sadece kalp şeklindeki yaprağa dokunuyor. "Bu hoya daha fazla suya ihtiyaç duyuyor."

Başım dönüyor. O bir bitki uzmanı mı? "Benim değil. Ama Eden'e haber veririm."

Hoya'yı elinde tutarak kanepenin önünden geçip yakındaki mutfığa ulaşıyor. Lavaboyu açıyor ve Eden için bitkiye su veriyor. Bebek mavisi gözleri dairede dolaşıyor. "Çubukları görüyorum." Kahve masasındaki davul çubuklarına doğru başını sallıyor. "Ama davul setin nerede?"

Ha?

Hâlâ zihnimde, benim yaramaz e-postamı bildiği gerçeğine takılıp kalmış durumdayım. Boğazımdaki yumruyu bir yudum limonata ile yutuyorum, sonra "Benim yok... Aslında hiç olmadı." diyorum.

Ben musluğu kapatır. "O zaman çalmayı nasıl öğrendin?"

"Pittsburgh'da bir müzik mağazası." Onun saksıyı pencere pervazına geri koymasını izliyorum, gözleri benimkilerle buluşurken tekrar oturma odasını geçiyor. "Benim büyüdüğüm yerin aşağısındaydı. Okuldan sonra her gün oraya gider ve davul çalardım. Yönetici beni kovabilirdi, çünkü on yaşındaki bir çocuk *elbette* hiçbir şey satın almayacaktı, ama bunun yerine bana çalmasını öğretmeye başladı."

Ben, paylaşmayı kolaylaştıran bu güçlü rahatlıkla içime daha derinlemesine bakıyor. Neredeyse çok kolay. Sanki görüyor, anlıyor ve koruyacakmış gibi. Herkese karşı böyle mi davranıyor diye kendime sormayı bırakıyorum.

Sadece benim için olduğuna inanmaya başlıyorum. "Adı neydi?" diye soruyor.

O kanepenin yanıma otururken, ben küçük bir gülümsemeyle mücadele ediyorum. "Sunny... Soyadını hatırlayamıyorum. Sanırım hiç bahsetmemişti. Bildiğim kadarıyla Sunny de bir takma ad olabilir." Yanağımın içini ısıırıyorum. "Yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve Pittsburgh çevresinde küçük konserler veren yerel bir grupta çalışıyordu. Anneme Sunny'nin konserlerinden birine götürmesi için *yalvardım* ama o hep hayır dedi."

Bir davul sopası alırken bana şaşkın bir bakış attı. "Annen buna hayır dedi, ama müzik mağazasında tek başına takılmana izin mi verdi?"

Ton balıklı sandviçime gülüyorum. "Evet, bazen çok katı davranırdı, bazen de beni tamamen unuturdu. Sanki seçici hafıza kaybı yaşıyordu ve birdenbire anne olduğunu hatırladığında, üç kat daha fazla çaba göstermeye başlıyordu." Limonatadan bir yudum daha aldıktan sonra, bardağı sehpa koydum. "Muhtemelen boşanmayla ve babama, onun babalığından daha iyi bir anne olduğunu kanıtlamak istemesiyle ilgiliydi."

"Baban da aynı derecede katı mıydı?"

"Pek sayılmaz... ama onunla sadece birkaç yaz geçirdim." Ben yumuşak bir bakışla gözlerimi yakaladı. "Boşanmış ebeveynler mi?"

"Evet, ayrıldıklarında ben sadece beş yaşındaydım. Benimle daha fazla zaman geçirmek için gerçekten mücadele etmeden Pittsburgh'dan ayrıldı. Sonra yeniden evlendi ve kısa süre sonra iki çocuğu daha oldu."

Yepyeni bir aile.

Üvey kardeşlerim Siggy ve Chance'den sadece kısaca bahsediyorum. "Onlarla olduğumdan daha çok, sokağın aşağısındaki eczacı ile yakın bir ilişkim var" diye açıklıyorum. "Ve Valley Drugs'taki bayanı sadece doğum kontrol haplarımı almak için bir kez gördüm. Ama en azından birbirimize *selam* verdik."

Doğum kontrolünü bıraktığımı çok rahat bir şekilde söyledim, ama bu cinsel olarak aktif olduğum anlamına gelmez. Doğum kontrolünü kullanmak için başka nedenler de var. Kramplara veya PCOS'a yardımcı olmak, endometriozis semptomlarını hafifletmek, yumurtalık kistlerini önlemek, sivilceleri temizlemek gibi. Liste gerçekten çok uzun.

Garip olan, onun bana nedenini sormasını istemem.

Neden, Harriet? Kendimi inlememek için zorluyorum. Nedenim *basit*.

Hamileliği önlemek için.

Neden onun bunu bilmesini istiyorum?

Belki de bu hissi seviyorumdur. Biriyle o kadar rahat olmak ki, bu samimi sorular masadan kalkmaz, ama yargılamadan ve çekinmeden özgürce sorulur ve cevaplanır.

Ben parmakları arasında davul çubuğunu çeviriyor. Tepkimi incelediğini hissediyorum. *Bana sor. Sor bana. Sor bana. Bana soru sormayı bırakma. Lütfen.*

"Hala Sunny ile konuşuyor musun?" diye merak ediyor Ben.

Bu, istediğim soru değil, ama yine de bu soruyu seviyorum.

Kafamı bir kez sallıyorum. "Bir gün mağazaya gittim ve o orada değildi. Numarası bende yoktu, ama yeni müdür onun Sedona'ya taşındığını söyledi. Batıya." Kaşlarımı çatıyorum. "On beş yaşındaydım ve onun bana bir açıklama borçlu olduğunu düşünmüyordum. İnsanlar her zaman yeni şehirlere taşınır. İnsanlar her zaman aynı yerde kalmazlar." Babamı düşünüyorum. "Ama onun gittiğini ve geri dönmeyeceğini bilmek çok kötüydü." Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "Ve onun benim için benim onun için olduğumdan daha önemli olduğunu fark ettim."

Dudakları aşağı doğru kıvrılır. "Neden böyle söylüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü beni düşünseydi, belki bir not bırakırdı. En azından bir not bırakmasını isterdim."

Parmakları arasında davul çubuğunu çevirmeyi bırakır. Bir şeyi düşünürken kaşları çatılır. "Sunny'nin seni umursamadığını söylemiyorum, ama neden ailenizi aramadığını ya da neden hep orada olduğunu anlamaya çalışmadığını anlamıyorum."

"Davul çalmayı sevdiğimi ve evde davulum olmadığını biliyordu."

"Senin bir evin olup olmadığını biliyor muydu ki?"

Kaşlarım daha da çatılır, sonra tekrar başımı sallarım. "Hayatım hakkında pek soru sormazdı."

Ben tavana kısa bir bakış attıktan sonra bana, "Ben sormuş olurdum," dedi.

İçimde bir duygu kabardı. *O sormuş olurdu.* Kalbim, başka hiç kimseye hissetmediğim kadar bu adama yakın hissettiğim için hızla atıyordu. Ve biz hala birbirimizi pek tanı mıyordum. "Mesele şu ki, Kobalt çocuk," diye fısıldadım, "hiç sormadığı için mutluydum. O zamanlar geri dönmeyi kolaylaştırıyordu. Belki de o bunu biliyordu."

"Evet, umarım öyledir." Gözlerime bakarak, "Gittiği için üzgünüm" dedi.

Ben de. "Her gün kötü şeyler olur. Bunları kontrol edemeyiz."

Bir anlığına uzaklara bakar, sonra sopayı kafamın üstüne vurur. Bu beni rahatsız etmeliydi, ama dudaklarım hafifçe gülümser. "Demek davul setin yok," der, "ama davul çalmayı o kadar seviyorsun ki on yedi yaşında seçmelere katıldın."

"O kadar da uzun zaman önce değildi. Ben daha on sekiz yaşındayım."

"Biliyorum," diyor şakacı bir gülümsemeyle. "Matematik yapabilirim. Ama Jane kadar iyi değilim." Ablasından bahsediyor, ama ona sormadan, "Hala çalmayı seviyor musun?" diyor.

"Evet. Her zaman çalmayı seveceğim."

Bunu sindirmeme izin veriyor. "Neyini seviyorsun?"

Bana daha önce hiç bu soru sorulmamıştı, bu yüzden cevap bulmak için biraz zamanım gerekiyor. "Fiziksel yönünü seviyorum... kalabalığın içinde kendini ifşa etmeden dans ediyormuş gibi hissettiriyor. Ham enerjisini seviyorum. *Agresifliğini.* İçimde tuttuğum her şey dışarı çıkabiliyor ve bu sosyal olarak kabul edilebilir bir şey. Yatak odamı mahvetmek sadece

sert bir şekilde cezalandırılmamla kalmaz, muhtemelen annemin erkek arkadaşını o kadar kızdırırdı ki o da..." Aniden sözümü kestim, kalbim gırtlığıma kadar çıktı.

Ben'in çene kası seğirdi, sonra kolunu omuzlarımin yanındaki yastığın arkasına kaydırdı. Nedense, bu beni rahatlattı — aniden cinsel yolla bulaşan bir hastalık ya da iskorbüt kapmışım gibi uzaklaşmak yerine yaklaşması.

"O bir pislik olurdu," diye belirsiz bir şekilde bitirdim. "Kenneth, şu anki kocasıyla tanışana kadar çoğunlukla pisliklerle çıkıyordu. Ama o da pislik olabilirdi, yani... birbirlerine yakıştırlardı, değil mi?"

Ben ısrar etmez. Sadece başını sallar. O çok tatlıdır.

Ben o kadar nazik değilim.

Artık midemdeki ağrıyı daha fazla görmezden gelemem. Kağıt tabağımyı sıkıca kavrarım. "Tom'un başçısına gönderdiğim e-postadan pişman olmadığımı bilmeni isterim." Kalbim göğsümde hızla atıyor. Bunu kimseye söylemeyi beklemiyordum, ama bunu kendime saklamak, suçun kendisinden daha büyük bir suç gibi geliyor. "Ve zamanda geriye dönmek zorunda kalsam, on defadan onunda aynı seçimi yapardım. Çünkü... çünkü..." Nabzım kulaklarımda çınlıyor.

Ben kağıt tabağın diğer tarafını tuttu ve bu hareket benim tabağı sıkıca tutan elimi serbest bıraktı. Gözlerimiz buluştuğunda, bana "*sorun yok*" demek istercesine başını salladı.

"Kızgındım," itiraf ediyorum. "Çok kızgındım. Arabamda yaşıyordum ve o konser benim için bir güvenlik ağı gibiydi. Bir can simidi. Ve Tom bunu çok rahat bir şekilde elimden aldı. Onun da benim kadar acı çekmesini istedim - ve bunun yanlış olduğunu biliyorum çünkü bu Tom'un grubu. Bana bir borcu yoktu. Ama on defadan onunda, evet, yine aynısını yapardım." Derin bir nefes alıyorum, göğsümde ağır bir yük var. "Bu yüzden benimle arkadaş olmak istememenizi anlarım."

Ben uzun bir süre sessiz kaldı, ama gözlerinde yargılama görmedim. "Ya sana hala seninle arkadaş olmak istediğimi söylersem?"

"Senin akıl hastası olduğunu söyleyebilirim."

Gülümsüyor. "Bu benim için bir hakaret bile değil."

Bu sözler benim de dudaklarımyı yukarı doğru kıvrıyor. O bana kağıt tabağı uzatırken sessiz kalıyoruz ve ben ton balıklı sandviçi bitiriyorum. O, benim onun yanında balık yediğimi umursamıyor gibi görünüyor.

benim yanında balık yediğimi umursamıyor gibi görünüyor. Zaten başka bir şey de yoktu. Kiler rafında ton balığı, ekmek ve birkaç kutu rotini makarnadan başka bir şey yoktu.

Ben yine tavuk budu çevirip bana bakar. "Bu gece kulüpte Tom'la karşılaşmaktan endişeleniyorsan, onun sorun çıkarmamasını sağlayabilirim."

"Tom ya da sorunlar hakkında endişelenmiyorum." Tabağı çöpe atmak için ayağa kalkıyorum. "Sadece bu gece partiye gitmek için vaktim yok. Tıp hazırlık öğrencisiyim. Tıp fakültesine girmek, tüm notların A olduğu bir karne sunmak kadar kolay değil. Diğer adaylar arasında öne çıkmam gerekiyor ve bunun için bir sürü ekstra şey yapmam gerekiyor."

"Ne gibi?" diye sordu Ben.

"Seni sıkıkmak istemem."

"Sıkılsaydım, çoktan gitmiş olurdum Fisher. Yapılacaklar listende neler var?"

Elimi kaldırıp parmaklarımı açarak başparmağımdan saymaya başlıyorum. "Bir. Lisans araştırma pozisyonu bulmam gerekiyor, bunu da bu sabah Dr. Venison'un araştırma laboratuvarında hallettim."

Kaşları yükselir. "Dr. Venison mu?"

"Merak etme, Bambi ile bir ilgisi yok."

"Rahatladım, çünkü kesinlikle zavallı Bambi'nin annesini parçaladığını düşünüyordum." Davul sopasıyla bana ilerlememi işaret ediyor. "Devam et."

Ona fareleri parçalayacağımı söylemekten kaçınıyorum. Vegan Ben'in bunu onaylayacağından emin değilim ve onun onayını alamamak birdenbire nitrik asit yutmak kadar muhteşem bir his uyandırıyor.

"İki." Bir sonraki parmağımı gösteririm. "Hastanede gönüllü çalışmak. Bu sabah başvurdum, muhtemelen daha sonra bir mülakat süreci olacak. Üç: Bir kulübe katılmak. Dört: Gölge pozisyonu almak."

Gölge pozisyonu, mükemmel bir özgeçmişin kutsal kasesidir ve aynı zamanda bir lisans öğrencisinin gölgesinde çalışmasına izin verecek bir doktor bulmak da inanılmaz derecede zordur. Çoğu zaman, ebeveynleri doktor olan veya hastanede bağlantıları olan öğrenciler bu gölge pozisyonlarını alırlar. Bu, "kimi tanıdığın"ın önemli olduğu bir ortamdır ve bu benim için henüz bir fayda sağlamıyor.

"Beş: Dönem sonuna kadar Honors House'a kabul edilmek. Bunun için başvuru yapmak, etkinliklerine katılmak, zorlu sınavlarını geçmek ve umarım tıp alanında her türlü bağlantısı olan mevcut üyelere puan toplamak gerekiyor. Ve altı..."

"Tanrım, altı mı var?" Ben yüzünü buruşturuyor.

"MCAT," diyorum, diğer elimle sayarak. "Şu anda ikinci sınıftayım ve üçüncü sınıfın bahar döneminde sınava gireceğim. Bu da çalışmak için bir yıldan biraz fazla zamanım olduğu anlamına geliyor, yani şimdi başlamam gerekiyor." Kollarımı tamamen indiriyorum ve bir an için kendimi çok kötü hissediyorum. Kardeşine kötü davrandığım için onu korkutup kaçırmadım, ama şimdi ne kadar az boş zamanım olduğunu öğrendiği için onu kesinlikle korkutup kaçırdım.

Gitmeye hazırmış gibi ayağa kalkıyor. "Tamam," diyor ve yerden mavi sırt çantasını alıyor. Kalbim ayaklarımın dibindeymiş gibi hissediyorum. Neden... neden bu *tek* iyi şeyi mahvetmek zorundaydım? *Benim gerçek durumumu bilmesi gerekiyordu*, kendime hatırlatıyorum.

Çanta askısını omzuna geçirip bana uzun ve bekleyiş dolu bir bakış atıyor. "Geliyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Üç numara. Bir kulübe katıl. Henüz bunu yaptığını söylemedin, o yüzden hadi bir kulübe katılalım." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Ama tercihen satranç kulübü olmasın. Tamam mı?"

Nedenini sormuyorum. Kalbim ayaklarımdan yükselip göğsüme geri yerleşiyor. Dolaptan sırt çantamı alıp onu kapıdan dışarı takip ederken kendimi çok mutlu hissediyorum.

Yirmi birinci yüzyılda yaşıyor olsak ve internet gerçekten vazgeçilmez olsa da, kulüpler öğrenci merkezindeki bir bültenle tanıtılıyor. Ben ve Ben, cam duvarları ve konferans masası olan küçük bir çalışma odasında kampüse geri döndük. Toplantı yerleri ve saatlerinin yazılı olduğu renkli broşürler mantar panosuna iğnelenmiş.

Koruma görevlisi kapıda sessizce bekliyor, ama koridorlarda neredeyse kimse yok. Üniversitenin ikinci haftasının cuma gecesi. Çoğu öğrenci muhtemelen yurt partilerinde ya da telaşla meşgul.

"Badminton Kulübü mü?" Ben parlak sarı bir broşürü işaret ediyor.

"Ne yazık ki, hiç raket tutmadım." Onun Ultimate Frisbee Kulübü'nü izlediğini görüyorum. "Aslında... spordan tamamen uzak duralım. En son ne zaman sınav çektiğimi hatırlamıyorum."

O gülüyor. "Muhtemelen benim aileme benden daha iyi uyum sağlarsın

dah

a iyi "Bundan çok şüpheliyim. Arabamda yaşıyordum, hatırladın mı?"

uyu "Bunu konuşacak mıyız?" diye soruyor, başını eğerek.

m

sağl

arsı

n."

"Sen daha on yedi yaşındaydın." Eminim o anda ailemin nerede olduğunu merak ediyordur.

"Aslında on altı," diye fısıldıyorum. "On altı yaşında Honda'mı evim olarak görüyordum." Daha yüksek sesle ekliyorum, "Artık arabamda yaşamadığım için konuşacak bir şey yok."

"Hmm... tamam." Birkaç kez başını sallar. "Şimdilik bu konuyu kapatayım."

Onun mavi gözlerinden gözlerimi ayırmak daha zor. Ben'e tamamen aşık olmamaya çalışıyorum, ama o ne zaman kurcalayıp ne zaman bırakacağını çok iyi biliyor. Onun bu özelliğini seviyorum. Benim bu becerim olduğunu sanmıyorum.

Sosyal kelebekler ilginç bir tür. Ondan bir şeyler öğrenebilirim, ama daha çok, onun yanında olmayı gerçekten çok seviyorum.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak, ilan tahtasını aramaya çalışıyorum. Ama kafam tamamen başka yerde. "Bana kardeşlerinden bahset. Bu akşam onları göreceksen, Wikipedia'dan daha iyi bir kaynaktan onlar hakkında daha fazla bilgi edinmeliyim."

Gülümsemesi daha da genişliyor.

Gözlerimi koruyorum. "*Vay canına*, güneşe bakmak gibi. Dişlerinin mükemmel olduğunu farkında mısın? Hiç zorlu bir ergenlik dönemi geçirdin mi? Diş teli taktın mı? Sivilcen oldu mu? Ayak parmağında çirkin bir siğil..."

"Benim hakkımda mı, yoksa kardeşlerim hakkında mı daha fazla bilgi edinmek istiyorsun?" diye soruyor.

Sen. "İkisini de."

"Açıklığa kavuşturmak için, bu akşam partiye geleceğın anlamına mı geliyor?"

Parmakla tahtayı işaret ediyorum. "Sen benim listemdeki bir maddeyi tamamlamama yardım ediyorsun. Karşılığını ödemek en doğrusu, dostum."

Ayrıca, sonunda biriyle birlikte bir partiye katılmak, tek başıma gitmekten daha eğlenceli olacak gibi görünüyor. Ben, bu tek bir cazibeye kapılsam bile hedeflerimin suya düşmeyeceğini hissettiriyor. Belki sonunda buna değecek bile.

"Kardeşlerimle ilgili bir şey..." Ben, mantar panosunu dikkatle incelerken derin düşüncelere dalar. Bakışları broşürlerden kayar ve aniden yoğun bir şekilde bana odaklanır. "Beni New York'a çağırđılar. Aslında, teknik olarak ilk çağırđan Beckett'ti. Buraya taşınmak gibi bir planım yoktu, ama yazdan hemen önce olanlardan sonra ısrarcı davrandılar."

Oda birdenbire daha küçük hissettiriyor, sanki onun sözleri bu kadar büyük bir alana uygun değilmiş gibi. Kardeşlerinin yalvarmasıyla buraya geldiğini bilmiyordum. Ailemin beni aktif olarak yanlarında *istediğini* bilmiyorum. Ama onun son sözleri aklımdan çıkmıyor. *Yazdan hemen önce olanlar*. İçimde rahatsız edici bir his var. Sormamı istediğini hissediyorum ve bilmek istememe engel olamıyorum. Ben'in sırlarını günlüğüme yazmak ya da para karşılığında magazin dergilerine sızdırmak için değil. Sadece onu daha iyi anlayabilmek için.

Neredeyse fısıldayarak soruyorum: "Yazdan önce ne oldu?"

BEN COBALT

"Ben iyi bir insan değilim," diye Harriet'i uyarıyorum. "Olmaya çalışsam bile..." Beyzbol şapkamı çıkarıp saçlarımı elime alıyorum. Sonra şapka ile ona işaret ediyorum. "Bunun için oturmalısın."

Kaşları sevimli bir şekilde çatılır. "Bayılacağımdan mı korkuyorsun?" "Doktor adayı sensin, sen söyle."

"Ayaklarımın üzerinde gayet iyiyim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Beni korkutup kaçırmayacaksın."

"Öyle mi?" Onu baştan aşağı süzerim, ne kadar kararlı ve sabit olduğunu görürüm. Harriet kararlı bir kızdır, ama kararlılığının benim etrafımda döneceğini düşünmemiştim. "Bu konuda biraz endişeliydim."

"Hiçbir yere gitmiyorum, Ben."

Beni Cobalt boy ya da Friend değil de *Ben* diye çağırması beni hazırlıksız yakaladı. Beni görmek için boynunu rahatça uzatamayacak kadar uzanıyor, ben de kışımı konferans masasının kenarına dayıyorum. Daha alçak bir yükseklikte.

Bileğimdeki Cappybara bileziğini parmağımla okşuyorum. "Uzun zamandır terapistime yalan söylüyorum — bu arada, bir terapistim var. Dr. Wheeler." Sanırım oradan başlamalıyım. "Kendimi daha iyi hissetmek için terapiye hiç gitmedim. İlk başta, ailemin benim için endişelenmemesi içindi. Sonra Adderall reçetesi almak içindi."

Kaşlarını çattı. "Adderall mı?"

"Ona ihtiyacım olduğunu düşündümdüm."

"Yani uyuşturucuyu kötüye kullanıyorsun... uyanık kalmak için mi?"

"Hayır, ben almadım bile. Hazırlık okulunda onu isteyen bir pisliğe verdim. Anlaşma yaptık. Ben ona Adderall verirdim, o da en iyi arkadaşımı taciz etmeyi bırakırdı. Bir süreliğine bıraktı da. Sonra mezun oldum ve... onun taciz etmeye devam etmek için bir nedeni olmadığını düşündüm."

Winona'ya. O, benden tepki almak için onunla uğraşıyordu ve ben artık *orada* değildim.

"Winona Meadows mı?" Kuzenimin, eski en iyi arkadaşımın adını söylüyor, ki o da son derece mahrem biridir. Winona'nın fotoğrafçılığı sevmesi ironik. Telefonumun kilit ekranındaki neredeyse tüm resimler onun çektiği orman, nehir, dağ ve gökyüzü fotoğrafları. Yine de, yüzünün dergilerde görünmesine tahammül edemiyor. Magazin dergileri genellikle aynı şeyi yazıyor:

Winona Meadows, süper model annesi gibi! Bir başka bomba seks sembolü daha geliyor!

"Süpermodel" annesi, yani Daisy teyzem, modellik yapmanın pek de iyi bir deneyim olmadığını açıkça belirtmiş olsa da, bu önemli değil.

Hepimiz, dünyaca ünlü, olağanüstü ebeveynlerin çocukları olmakla başa çıkmak zorundayız, ama Winona annesine çok benzediği için, bu onun için farklı bir şekilde daha zor.

Mart ayında on sekiz yaşına girdiğinde durumu daha da kötüleşecek. Artık reşit olunca medya onun vücudu hakkında istedikleri her şeyi yazabilecek. Onun gençliğine sanki hayatının son çareymiş gibi sarıldığını gördüm.

Ben ondan büyüğüm ve o hep peşimden koşardı. Ben bir ağaca tırmandığımda, o da benim tırmandığım dala ulaşmaya *çalışırdı*.

Elini tutup onu yukarı çekmek zorunda kalırdım.

Aramızdaki ilişki hep böyle oldu. Ben bir derede belime kadar çamura batmışsam, o çeneye kadar batardı, ben de onu sırtıma alırdım.

Çocukken aptalca hayvan sesleri çıkarırdı. Fil, keçi, koala, sırtlan. Bunları çok komik bulurdum. Sesimiz kısılana kadar gülerdik.

Yaşlandıkça, onu üniversite hayatına çok erken sokmak istemedim. Onun yaşadığı son *güzel* anları mahvetmek istemedim. Bu yüzden aramıza fiziksel ve duygusal bir mesafe koydum.

Bütün bunları Harriet'e anlatıyorum, çünkü o gece olanları Winona'yı anlatmadan nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Bu onunla ilgili.

Ve özel bir kız hakkında özel detayları paylaşmak muhtemelen bana ağır gelmelidir, ama Winona ile ilgili bu karmaşada o kadar *dolanıp duruyorum* ki...

içinde tutmak daha acı verici.

Harriet bunu kime söyleyecek ki? Bir tabloid gazetesine koşmayacağına inanıyorum. Bir yabancıya ispiyonlamayacağına inanıyorum. Bu bilgiyi koruyacağına inanıyorum, çünkü korumazsa başka bir kıza zarar verecektir.

Yıpranmış beyzbol şapkamı arkamdaki masanın üzerine koydum. "Üniversiteye gittiğimde, Winona'yı tek başına bırakmış gibi değildim. Onun üç tane daha en iyi arkadaşı var. Onlar ailemdeki en küçük dört kız." Bir an durup, onun bunu bilip bilmediğini görmek için bekledim.

Gözlerinde bir parıltı belirdi. "Kız kardeşin de onlardan biri mi?"

"Evet, hepsi aynı yaşlarda olduğu için onlara kız takımı diyoruz. Audrey Cobalt, Winona Meadows, Kinney Hale ve Vada Abbey."

"Vada...? Onu duymuşluğum var ama üzülerek söylüyorum, bu konuda ödevimi yapmadım."

Biraz gülümsüyorum. "Bu hiç Harriet'e yakışmadı." "Cobalt'a yakışmadı mı demek istiyorsun?"

"Ah, sen henüz Cobalt değilsin. Sana teklifte bulunmadım, dostum."

Yanakları kıpkırmızı oldu. *Çok mu ileri gittim?* Yüz hatlarını daha dikkatli incelerken, "Tamam, benimle dalga geçiyorsun." dedi.

"Sadece biraz." Gülümsemem genişliyor ve dürüst olmak gerekirse, bu acı dolu geçmişi anlatırken gülümsediğime bile inanamıyorum. Onun dudaklarında da bir gülümseme beliriyor. "Seninle o kadar sert bir şekilde uğraşmazdım, Harriet."

Sırt çantasını ayaklarının dibine bırakır. "Bunu kaldıramayacağımı mı düşünüyorsun?" "Muhtemelen kaldırabilirsin. Ben sadece hafifçe... nazikçe alay etmeyi tercih ediyorum."

Harriet, benim onu incelediğim gibi beni inceliyor. Gözlerimiz birbirine değip okşarken, kanım vücudumun aşağısına akıyor. Acaba beni yatakta hayal ediyor mu diye merak ediyorum, çünkü şu anda ben onu çarşafların altında kollarımda hayal ediyorum.

Masayı iki yanımdan sıkıca tutuyorum. Penisim zonklamaması için parmaklarımı ahşaba daha sert bastırıyorum. "Ee, Vada?" Boğazımdaki heyecanı atmam gerekiyor.

"O kim?" Harriet, büyük beden deri ceketini çıkarırken soruyor. Sıcak olmalı. Göbek piercingine bakıyorum. Kırmızı ekose pantolonu kalçalarının üzerinde düşük duruyor ve beyaz kısa üstü göğüslerine sıkıca yapışıyor, küçük vücuduna göre göğüsleri büyük.

Evet, kanım hala aşağıya doğru akıyor. *Neredeyse* görünmeye başlayan külotunun çok ince askısına parmağımı takmak istiyorum. Daha çok, ellerimin orada olmasını isteyip istemediğini görmek için.

Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. *Bunu açıklığa kavuşturman gerekiyor.* "Vada, amcalarım aracılığıyla Meadows ve Hales aileleriyle akraba. Benimle ya da Cobalt ailesiyle kan bağı yok."

"Ama birlikte mi büyüdünüz?"

"Evet," diye başımı sallıyorum. "O da aynı aile gezilerine sık sık katılırdı. Bisiklet yarışlarına katılır. BMX. O ve Winona aynı sınıfta, bu yüzden çok yakındırlar. Penn'e gittiğimde, Winona'nın iyi olacağını düşündüm, ama Vada..." Kendime sinirlenerek gözlerimi deviriyorum. "Vada bu yıl Winona konusunda beni *çok* rahatsız etti. Arkadaşlıklarını düzeltmemi istiyordu, ama ben bununla hiçbir ilgim olsun istemiyordum. Nedense düşündüm ki..." Halıdaki koyu renkli su lekesine gözlerimi kırpmadan bakarken gözlerim yanıyor. "Vada, o pisliğin okulda yine Winona'ya kötü davrandığını söylediğinde, onunla ilişkilerini düzeltmem için beni duygusal olarak manipüle etmeye çalıştığını düşündüm. Kalbimi sızlatmaya çalışıyordu, anlarsın ya?"

Harriet masanın üzerine atlayarak yanıma oturdu. "Vada da öyle mi?"

Gülerek cevap veriyorum. "*Hayır.* Aptalca olan da bu. *Öyle değil,* ama Winona her şeyin yolunda olduğunu söyleyip duruyordu. Bana daha önce hiç böyle yalan söylememiştii, ama neden gerçeği söylemediğini anlıyorum. Aramıza devasa bir duvar örmüştüm ve ilk kez ona bu duvarı aşması için yardım etmeyi bırakmıştım." Duygularım yoğunlaşınca burnum akmaya başladı ve yumruğumun kenarıyla sildim. "Yani Vada'ya karşı duygusuz bir pislik gibi davrandım. Neden onu dışladığımı, neden Winona'ya soğuk davrandığımı anlamadı ve ben de tüm bu süre boyunca her şeyin düzeldiğini, sorunların çözüldüğünü düşündüm."

Göğsümün içinde acı bir düğüm var ve onu çözemiyorum. Sonra ne olduğunu hatırladığımda, nasıl olduğunu hiç anlamadım.

"Vada, Winona'yı sonunda bana neler olduğunu anlatmaya ikna etti," diyorum nefes nefese. "Winona bana *ağlayarak* geldi ve *okulda* uyuşturulduğunu düşündüğünü anlattı. O, su şişesine bir şey koymuş ve Winona tuvalette bayılmak üzereymiş."

Harriet hareketsiz kalır. "O...?"

Kafamı sertçe sallıyorum. "Vada'yı yeterince zamanında aradı." Tavana bakıyorum. "Koruma görevlisi binada değildi. Dalton Akademisi'nin yönetimi berbattı ve ebeveynlerimizin tacizle ilgili şikayetlerini neredeyse hiç dinlemiyordu. Ben oradayken bile. Bu pisliğin dedesi, hazırlık okulunun doğu kanadının masraflarını neredeyse tek başına karşıladı. O eski bir zengin ailesindendi ve bazı öğretmenler, 'ünlü' çocuklar olduğumuz için daha kalın derili olmamız gerektiğini düşünüyordu. Sanki olanları abartıyormuşuz gibi."

Dürüst olmak gerekirse, boğazımdan geçmeyen bir yumruyu yutmak için bir süre durdum. Sonra su şişemin kapağını açtım, büyük bir yudum aldım ve Harriet'e de ikram ettim.

Bir yudum almadan önce, "Bu olayda senin nasıl kötü adam olduğunu anlamıyorum" diyor.

"Kendimi kaybettim," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "O gece, Winona bana onun yaptıklarını anlattığında, tek düşündüğüm şey, onun Winona'ya yaptığı gibi ona zarar vermektir. Bu yüzden elime bir beyzbol sopası alıp onun evine gittim. Porsche'sini parçaladım. Onu dövdüm. Harriet, hareket etmiyordu. Neredeyse... Neredeyse onu öldürüyordu. Sanırım öldürecektim, ama Donnelly..."

"Donnelly mi?"

"Evet, Xander'ın koruması. O gece benim güvenliğimden sorumlu olan oydu. Kalıcı bir hasar vermeden onu benden uzaklaştırdı." Dilimi azı dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Beni kurtardığını söyleyebilirim, ama komik olan şey, ben kurtarılmak istemiyordum." Gözlerim yanarken birkaç kez göz kırpyorum. "Ailemi korkuttum. *Birlikte* intikam almak başka bir şey. Tek başına yapmak başka bir şey. Benim *tek başıma* acı çektiğimi düşünüyorlar." Şimdi ona bakıyorum. "Belki de haklılar. Ama onları bu işe karıştırırsam çok fazla değişken olurdu. Çok fazla şey ters gidebilirdi."

Su şişesinin kapağını yavaşça kapatır, sonra kaşlarını çatarak bana geri verir. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," diye başımı sallayarak onayladım. "Öyle." Onun bağcıklı savaş botlarına baktım. "Winona olanları ailesine anlattıktan sonra, son sınıfta sadece kızların gittiği bir okula gitmek istediğine karar verdi. *Yatılı okul*. Buradan çok uzak olmayan, New York'un kuzeyinde bir okul. Vada da onunla gitti. Bu, kız kardeşimin bu yıl bu kadar üzgün olmasının bir başka nedeni.

. Ben Philly'den ayrıldım. En yakın iki arkadaşı Philly'den ayrıldı. Şimdi sadece Kinney Hale kaldı."

"Kız kardeşin neden geride kaldı?" diye sordu Harriet.

"Bunu itiraf etmiyor ama Audrey annemize ve babamıza oldukça bağlı. Henüz on altı yaşında. Onlarsız yaşamaya henüz hazır olduğunu sanmıyorum."

"Onu suçlayamam." Harriet bir Jolly Rancher şekerini açarken, onun on altı yaşında ve bir Honda'da yaşadığını hatırlıyorum. Tüm gerçekleri bilmesem bile, genç kızlarını terk eden anne ve babasına kızgınlık duymamak zor. O bana "Senin gibi bir anne babam olsaydı, onları asla terk etmezdim, alınma ama" derken, ben de bunu unutmaya çalışıyorum.

"Önemli değil." Ona gülümsüyorum. "Sevdiğin birini geride bırakmak dünyadaki en zor şeydir, ama amcam Ryke'ye sorarsan, en zor şeyler genellikle doğru şeylerdir der."

Ağızındaki şekeri çiğniyor. "Meadows'un bilgeliği bir Cobalt için de geçerli mi?"

Umarım geçerlidir. "Bana evrensel gibi geliyor." Masadan atlıyorum, sonra elini tutup onu ayağa kaldırıyorum. Ben bültene yaklaşırken o yanımda kalıyor ve ben raptiyeden neon turuncu bir broşür koparıp ona gösteriyorum. "Peki ya bu?"

"Masa Oyunları Kulübü mü?" "Şınav çekmek gerekmiyor."

Küçük gülümsemesi geri gelir, sonra küçük yazıları okur. "Görünüşe göre bir sonraki toplantıda Catan oynayacaklar. Bu bir strateji masa oyunu, değil mi? Hiç oynamadım."

"Evet. Çok zor değil. Beckett çok seviyor, ben de birkaç kez oynadım."

"Satrançtan daha mı iyi?" Satranç Kulübü'nün yasak olduğunu söylediğim için alaycı bir şekilde sordu.

Neredeyse gülüyordum. "Catan'ı senin için halledebilirim, Fisher. Benim için endişelenme."

"Endişelenmemeye çalışacağım, dostum." Onun gülümsemesi benim gülümsememi daha da artırıyor. Evet, birbirimizi gülümsetiyoruz. Göğsüm daha hafif hissediyor ve bir şeyi fark etmem bir saniye sürüyor.

Ellerimizi hiç bırakmadık.

BEN COBALT

, hayatta olmaz.

Telefonumdaki adresi on kez okudum, sonra anladım. Eliot bana parti adresini vermedi. Tabii, The Labyrinth Library'nin bir gece kulübü için tuhaf bir isim olduğunu düşünmüştüm, ama Edgar Allan Poe temalı bir mekan bulduğunu düşünmüştüm.

Poe hayranı olan kardeşim için çok uygun bir isim olurdu.

Uzakta taksiler kornaya basıyor. Gece gökyüzü bulutlu ve yağmur dinmiş. Tipik bir kahverengi taş binaya bakıyorum, üzerinde küçük bir pirinç levha var, bu da bana bir yeraltı kulübüden çok kandırıldığımı hissettiriyor.

Kardeşlerim içeride olmalı. Dört koruma görevlisi de ıslak beton merdivenlerde toplanmış durumda. Harriet ve Novak ile birlikte ortaya çıkar çıkmaz sohbetlerini kesiyorlar. Koruma görevlim kaldırımdan onlara dostça el sallıyor ve girişin dışında onlara katılıyor. Sanırım mekan güvenli. Belki de bizimle birlikte içeri girmiyorlarsa özel bir yer.

Harriet'e internette The Labyrinth Library'yi hiç aramadığımı söyledikten sonra, o telefonunda gezinmeye başlar. Ben sadece güvenerek Maps'e adresi girmiştım. Eliot'un bana bu kadar şaka yapacağını düşünmemiştim. New York'ta yaşamamı istediği halde.

"Tamam, Yelp'te buldum." Harriet okurken gözlerini kısıyor. "4,7 yıldız. Oh..."

"Oh? Oh, ne?" Onun başının üzerinden okumaya çalışıyorum. "Bizi porno dükkanına mı falan gönderdi?"

"Daha iyisi. Bir kaçış odası."

Ne lan bu?

"Eliot," göğsümden bir inilti çıkar.

"Eliot?" Kız, kıvrıkcık saçlarını düşmanca bakan gözlerinden itti. "Seni bilerek kandırdı mı?"

"Muhtemelen, evet."

Bakışları karardı. "Şaka yapıyordum."

"O kaosun ustasıdır. Ailede bozulan dostlukları onarmak için ayrıntılı planlar yapar." Kahverengi taş binaya yüzümü buruşturuyorum. "Beni ve Xander'ı bir araya getirmeye çalıştığı sayı iğrenç ve etkileyici. Ama hiç işe yaramadı. *Asla* işe yaramayacak." Donnelly'nin beton merdivenlerdeki korumalar arasında olmadığını hemen fark ediyorum, bu yüzden Xander burada olamaz.

Mesele Hales ailesi değil.

Bu benim yakın ailemle ilgili. Kardeşlerimle ve benimle ilgili. Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, şapkam arka cebimde. Heyecanım artıyor. "Hayır, biliyor musun, bunu yapmaktansa dildo ve anal plug satın almayı tercih ederdim."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Kardeşlerimle kaçış odası oynamak kabus gibi geliyor."

Telefonunu siyah çivili postacı çantasına atıyor. Fermuarlı ceplerin üzerine zincirler asılı. *Kulübe* gideceğimizi düşünerek, sırt çantasını bıraktığı dairesinde mola vermiştik. Şimdi bana, "İstemiyorsan gitmek zorunda değiliz. İki blok ötede bir seks dükkânı gördüğümünden eminim" diyor.

Neredeyse gülmek üzereydim ama şaka mı yapıyor, yoksa ciddi mi, anlayamıyorum, fırtınalı okyanus mavisi gözleri benimkilerle buluştuğunda bile. *Ne* yapmak istediğini gerçekten anlayamıyorum. Açıkçası Harriet'le her yere giderim. Her şeyden çok onun arkadaşlığını arıyorum ve planlar değiştiği için şimdi vazgeçmek isteyip istemediğini merak ediyorum.

Kardeşlerimle birdenbire tanışmak da önemsiz bir şey değil. Onlar çok güçlü bir güç ve 5. kategori bir kasırgaya girmek herkes için sinir bozucu olur. Gözleri silah gibi olan bir kız için bile.

Arabalar yanıımızdan hızla geçiyor. Sisli gecede şehir ışıkları yanıp sönüyor, ama ben sadece ona bakıyorum.

"Fisher," diyorum daha sakin bir nefesle.

"Arkadaşım." Dudakları o sıkı gülümsemelerinden birini takındı. "Kaçış odaları hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Bir rüzgar esintisi gelirken deri ceketini vücuduna sıkıca sarar. "Hiç gitmedim." Gözleri kapıda kalır. "Ama videolarını izledim, devasa mantık bulmacaları gibi görünüyorlar. Eğlenceli olabilir, sanırım."

"Sen seç," diyorum. "Seks dükkanı, kaçış odası ya da Yelp'te bulduğumuz gerçek bir kulüp."

"Peki seks dükkanını seçersem?" diyor sanki deliymişim gibi. Ama Harriet'e her güvendiğimde, yüksek bir ipte yürüyor gibi hissediyorum. Adrenalin patlaması yaşıyorum. Mutluluk verici bir his.

"O zaman gidip eğlenceli oyuncaklar seçeriz." O hemen somurtarak baktığı bir gülümseme takındım.

Daha fazla düşünürken kaşları neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşır. "Biliyor musun, *hayır*. Kardeşlerini yüzüstü bırakmana neden olmayacağım. Biri zaten benden nefret ediyor. Dördünün de Harriet karşıtı olmasını istemem. Sen seç."

Bunu düşünmemiştim, ama haklı. Bu sefer onları yüzüstü bırakırsam kardeşlerim onu suçlayabilir ve sonra onu başka davetlere dahil etmeyebilirler. Bu, tüm bu tuzaktan kaçmaktan daha kötü bir durum gibi görünüyor.

"Kaçış odası olsun."

BEN COBALT

Tozlu, loş ışıklı kahverengi taş binaya giriyoruz. Ağır kapı . Harriet dirseğine hapşırır. "Çok yaşa," derim.

"Teşekkürler..." Yine hapşırıyor. Neye doğru yürüdüğümüzden emin olamadığım için koruyucu bir şekilde elimi omzuna koyuyorum. Küflü, kirli görünümlü bir kütüphane dışında.

Yıpranmış kitaplar, tavandan tabana uzanan koyu meşe kitaplıkların raflarını dolduruyor. Küreler ve eski eserler, yüksek ciltli kitap yığınlarının üzerine yığılmış. Biri bana 1800'lü yılların antika kitapçısının film setine girdiğimizi söylese, ona inanırdım.

Başının üstüne dokunarak vücudunu sardım. "Arkamda kal, tamam mı?"

İtiraz etmiyor. "Toz fırtınası yaratacağımdan mı korkuyorsun?"

"Daha çok yarasaların üzerimize uçacağından korkuyorum."

"Yarasalar mı?" Açık kahverengi kaşları düzensiz kâkülleriyle birleşiyor. "Kuduz aşısı olmak istemiyorum. Eskisi kadar acı verici olmasa da umurumda değil, bu bir dizi iğne, Ben."

Ona gülümsüyorum. "İğnelerden korkuyor musun?" Tıp fakültesine hazırlanan biri için bu ironik olabilir, ama bana o kadar da tuhaf gelmiyor. Çoğu zaman, aynı anda çok fazla çelişkili şey hissediyorum.

"Sadece ağrı eşliğim... çok yüksek değil." Sanki bu utanç verici bir özellikmiş gibi boynuna kırmızı bir kızarıklık yayılıyor. Acaba ailesi ona sık sık "katlan" mı diyordu?

"Bu yüzden takım için bir tane alacağım. Arkamda kal, petit oiseau."

Harriet sırtıma daha da yaklaşır ve ben arkama uzanıp elini tutarım. Elini tutuşu, bu akşam çalışma odasında olduğundan çok daha sıkıdır.

Dağınık fuayeye doğru ilerliyoruz. Süslü ahşap podyumda kimse oturuyor değil. Pirinç çanı çalıyorum. Çan çalıyor. Harriet sağa sola, yukarı aşağı bakıyor ve korkusu azaldıkça merakını fark ediyorum.

"Tamam, burası harika," diye fısıldıyor, sanki gerçek bir kütüphanedeymişiz gibi.

Zile kimse cevap vermez. Biz de boğuk sesleri takip ederek dolambaçlı bir patikadan ilerleriz. Burası tam olarak bir salon değildir. Yerdeki deri ciltli kitap yığınları bölmeler oluşturur ve bizi ileriye yönlendiren kıvrımlı, eğimli bir alan bırakır.

Kitapların sayısı bana İtalya'da Libreria Acqua Alta adlı bir dükkânı hatırlatıyor. Venedik'te aile tatilinde geçirdiğimiz sıcak bir yaz günü, en büyük ağabeyim her zamanki gibi ortadan kayboldu.

Charlie o zamanlar on beş yaşındaydı ve bir grup koruma, Venedik sokaklarının labirentinde onu bulmak için dağıldı. Ben on bir yaşındaydım ve babamın yanında dolaşıyordum ki, babam Libreria Acqua Alta'yı kontrol etme fikrini ortaya attı. Charlie'yi kitapçının tekir kedilerinden biri bacaklarının etrafında dolanırken bulduk. Dante Alighieri'nin *La Divina Commedia* kitabını sanki hiçbir şey olmamış gibi karıştırıyordu.

Babam Charlie'ye ders vermek yerine, Dante ve Inferno hakkında konuştu.

Bu beni çok kızdırdı. Charlie, *Charlie* olduğu için özel muamele görüyordu. Çünkü o, kendisini asla anlamayacak bir dünyada sıkışık kalmış bir dahiydi.

Charlie'yi neyin rahatsız ettiğini anladığımı iddia etmiyorum. Sadece bana aynı nezaketin gösterilmemesinden nefret ediyorum.

Sen her şeyi hissediyorsun. Ben hiçbir şey hissetmiyorum.

Daireden gelen, içimi parçalayan, zihnimi altüst eden sözleri kulaklarımda çınlarken, boğuk seslerin geldiği yere doğru yürür ve eski bir salona gireriz. İçgüdüsel olarak, buradan ayrılmak isterim. Charlie'ye bu kadar yakın olmak yerine, şehir trafiğinde Frogger oynamayı tercih ederim.

Harriet'e bakıyorum. Kaşlarını çatarak "siktir git" seviyesine ulaşan bakışlarına. Kararlı bakışlarını ileriye doğru tutmasına. Benim için burada olmasına.

Ve sonra kalmak istiyorum.

Salona giriyoruz. Siyah lake duvarlar, at sırtında devrimcilerin süslü altın çerçeveli portreleri, kırmızı kadife Chesterfield kanepeler ve kabarık bulutların içindeki tanrıların yağlı boya tavanı bizi Versay'daki oturma odalarını anımsatan görkemli bir alana çekiyor.

Alevler şömine içinde parıldıyor ve vardığımızda kapalı alanda sıcaklığı hissediyorum.

Dört kardeşim de sessizleşir ve başlarını çevirir. Hareketsiz bir kareye benziyorlar. Vogue dergisinden çıkmış bir fotoğraf gibi, ve hangisinin daha cömert olduğunu bilemiyorum. Onlar mı, yoksa üzerimizde resmedilen tanrılar mı?

Beckett, yanan sigarayı dudaklarına götürüyor, esnek hareketleri çok etkileyici. Gözlerimi ondan ayırmam imkansız. Siyah deri ceket ve koyu renk kot pantolon giymiş, Beckett ne kadar sakın olsa da, sarı-yeşil gözleri keskin bir yoğunlukla delici bir bakış atıyor. Harriet'i değerlendiriyor —çünkü onu sadece duymuştu. Kahvaltılarımızda sık sık ondan bahsederim. Uzun bir nefes alır, sonra sigarayı Charlie'ye uzatır.

Eliot kitaplığın yüksek rafına tutunur. Bu durum için, şaşırtıcı olmayan bir şekilde temaya uygun olarak haki renkli bir trençkot seçmiştir. Parlak düğmeleri ve özel dikimi, pahalı bir tasarımcı ürünü olduğuna emin olmama neden olacak kadar pahalı görünür. Tom, kulüp koltuğunun üstünde oturur, Sharpie kalemiyle çizdiği Vans ayakkabıları minder üzerindedir. Yırtık kot pantolon ve siyah kaslı tişört giymektedir.

Charlie en editoryal görünüyor. Şöminenin yanında, siyah pantolon ve derin V yakalı büyük beden siyah hırka giymiş, altında gömlek giymediği belli, sigarayı sıkıştırıyor ve *bana* bakıyor.

Harriet gergin bir nefes veriyor. Sertleşiyor, sonra elini benim elimden çekiyor. Onların fark ettikleri çok açık.

İncinen yok. Savunma amaçlı olarak kollarını kavuşturuyor. Onlarla baş edemeyeceğini düşünseydim, onu buraya davet etmezdim.

Charlie kolunu duvara yaslayarak Harriet ve bana sinirli bir bakış attı. "Geldiğin için teşekkürler." Saatine bakarken sigarasını içti. "Yirmi dakika geç kaldın." Dumanı bana doğru üfledi.

Gözlerimi kısarak havayı kokladım. "Bunun zamanla ilgili olduğunu bilmiyordum. Bir kulübe gideceğimizi sanıyordum."

Beckett, Eliot'a suçlayıcı bir bakış attı. "Ona yalan mı söyledin?"

"Kaçış odası olduğunu bilseydi gelmeyeceğini düşündüm," diye itiraf eder Eliot, pişmanlık belirtisi göstermeden. Ve haklıdır.

Onu reddederdim. Yine.

Charlie sigarayı Beckett'a geri verir. "Google diye bir şey var." Bana kaşlarını kaldırır. "Ama tabii ki sen aramamışsındır."

Kızgın bir şekilde bakarım. "Evet, çünkü kendi kardeşim bana yalan söylemez diye düşündüm."

Beckett, Charlie'ye "*kes sesini*" der gibi güçlü ve uyarıcı bir bakış atar. Charlie'nin bundan sonra ne söyleyeceği bir sır olarak kalır, çünkü neyse ki susar.

Elimi Harriet'in omzuna koyarak onu tanıtırım. "Bu Harriet Fisher. MVU'da arkadaşım."

"Onun kim olduğunu biliyoruz," diyor Tom, sesinde açıkça kin var. Beckett sinirli bir nefes alıyor ve ben de diğer kardeşlerimize *nazik olmaları* için moral konuşması mı yaptı diye merak ediyorum.

Tom'a "Ona kötü davranma" diye uyarıyorum.

"Sorun yok, Ben." Harriet, Tom'a sanki o farlar, Tom ise yoluna çıkan bir geyikmiş gibi bakıyor. "Ben de senin kim olduğunu biliyorum."

Tom gümüş bir Zippo çakmağı açar. "Duyalım bakalım, Harry. Ben kimim?"

"Tamam, *Tommy*. The Carraways'in solisti. Müzik zevkin berbat." Benim inatçı aileme bir darbe indirmek için daha sert vurması gerekecek. Tom'un onu kışkırtmasından hoşlanmıyorum, ama en azından o geri adım atmıyor.

"Müzik zevkim berbat mı?" Tom yüzünü buruşturur. "Avril Lavigne taklidi yapmaya çalışan bir kızın sözleri. O pantolonu nereden aldın? Hot Topic'ten mi?"

Kızgın bir bakış atar. "En azından son canlı performansımda sesim bok gibi değildi."

Tom sinirlenir. "En azından benim canlı performanslarım var." "Muhtemelen uzun sürmeyecek."

Bu, Tom'un sinirine dokunur. Tom boğuk bir ses çıkarır. "*Benim* grubuma katılmak için *bana* yalvardın."

"Ve ben onu geliştirebilirdim, ama bunu asla bilemeyeceksin." Tom kollarını açar. "Çözmek istemediğim bir gizem."

"Senin ilgilendiğin bir gizemi çözmek için burada olduğumuza sevindim," diye karşılık verir.

Eliot, Tom'a yardım etmek istercesine ona yaklaşır. Charlie ve Beckett, salonun diğer ucundan anlaşılmasa bakışlar alışverişinde bulunurlar.

Harriet'in yanından hiç ayrılmıyorum.

Hayal kırıklığına uğrayan Tom, Eliot'a destek için döner. "Dostum?"

"Küçük olmasına rağmen çok cesurdur," diye alıntı yapıyor Eliot. Neredeyse gülmek üzereyim, bu da gerginliği ortadan kaldırıyor.

Tom inliyor. "Onun için Shakespeare'den alıntı yapmadın, değil mi?"

"

Charlie gözlerini devirir. "Sanki o, bu sözü özel insanlar için saklıymuş gibi davranıyorsun

. O, 16. yüzyıl oyunlarının yürüyen sözlüğüdür."

Eliot dramatik bir şekilde selam verir, sonra Tom'dan Zippo'yu çalar. Çakmak aslında Eliot'a aittir ve o, tek bir hareketle çakmağı kapatır. "Başlayalım mı, kardeşlerim ve Harriet?"

"Lütfen," der Beckett yumuşak bir sesle, dumanı bizden uzaklaştırarak

.

Eliot, Harriet'e yaklaşırken şakacı bir şekilde kaşlarını oynatır.

ben. Onun kaşları daha da çatılır ve o bana oyun talimatlarının yazılı olduğu bir kağıt verirken gülümser. O doğuştan bir flörtçüdür, ama kardeşim beni hiç tehdit etmez.

Birincisi, kızların ilgisini çekmek için rekabet etsek bile, istersem sonunda kazanacağıma eminim. Ama en önemlisi, Eliot benim getirdiğim bir kıza asla asılmaz. Böyle bir ihanet onu içten içe mahveder. Bu yüzden, birçok yönden, kardeşlerimi her zaman ve sonsuza kadar güveneceğim, beni aldatsalar bile. Niyetleri her zaman saf.

Benimki de öyle.

Talimatları alıyorum, ancak salonda hala bir gerginlik hakim olduğu için yazılan yazı tipine odaklanmakta zorlanıyorum.

Anladığım kadarıyla, Eliot Harriet'i seviyor gibi görünüyor. Charlie şu ana kadar onun hakkında hiçbir fikir belirtmedi ve Beckett onun tepkisinden çok benim tepkimi izliyor. En sevdiğim kardeşim için bu kadar endişeleneceğimi tahmin etmemiştim, ama bana karşı bu kadar aşırı dikkatli olmaya devam ederse, sorunlar yaşayabilirim.

Siktir.

Evet... Onlardan çok şey saklıyorum. Mesela parasız olduğumu. Mesela *neden* para sorunlarım olduğunu.

Beckett'in bu gece çok fazla araştırmasını istemiyorum. Bu ilgiyi nasıl önemsememeyi çözeceğimden önce, Sherlock Holmes kostümü giydiğini tahmin ettiğim bir adam odaya giriyor.

"Labirent Kütüphane'ye hoş geldiniz. Çıkış kapısı kilitlenmek üzere ve anahtarı bulana kadar kilitli kalacak. Oyun başladıktan sonra telefon kullanmak yasaktır." Telefonlarımızı koymamız için bir sepet uzatıyor.

Benimkini oraya atmak üzereyim.

"Bekle," diyor Beckett, telefonunu kulağına götürürken. Bu oyun yöneticisinin telefonlarımızı saklayacağına güvenmeyerek, korumasına telefonlarımızı almaya gelmesini söylüyor.

Telefon yok. Kardeşlerimle bir odada sıkışıp kaldık. Tek bir çıkış yolu var.
var.

Çok büyük bir felaketin başlangıcı gibi.

Onu öldüreceğim. Eliot'un zaman sınırı *olmayan* bir kaçış odası seçtiğini öğrendikten sonra cinayet makul bir çözüm gibi görünüyor. Yani, anahtarı bulamazsak bir saat içinde bitmeyecek. Burada sıkışıp kaldık.

On dakika geçti ve hayatımda hiç bu kadar hedef odaklı olmamıştım

Salonu hızlıca taradıktan sonra, üç farklı odadaki asma kilitler. İlki antika bir masanın çekmecesinde, ikincisi teneke bir kutuya takılı ve üçüncüsü bir eczacı dolabının kapısını kilitliyor

Eşeklerin kaçtığı bir odada, üç asma kilitli dolap vardı. Kilitleri açmak için üç anahtar bulmamız gerektiği açıktı. Umarım bu bizi kaçış odasından çıkmanın son ipucuna götürür.

Charlie, sanki bu bir takım etkinliği değilmiş gibi, kanepeye çöküp *Far from the Madding Crowd'u* okumaya başladı. Tom, kitapların renginin önemli olduğunu düşünüyor ve eğri, sallanan bir rafta ciltli kitapları titizlikle yeniden düzenliyor. Eliot ve Beckett, antika masanın üzerinde yayılmış mürekkep lekeli bir haritanın üzerinde eğilmişler, Harriet ve ben ise eczacı dolabını ipucu aramak için didik didik ediyoruz.

"Bu gerçekten korkunçtu, üzgünüm," diyor Harriet hızlıca fısıldayarak, bakışları Tom'un en üst rafa ulaşmak için sandalyenin üzerinde dengede durduğu kitaplığa kayıyor.

"Aslında iyi gittiğini düşünüyorum." Ona eğik bir gülümseme atıyorum. Sert bir şekerlemeyi çıtır çıtır çiğniyor.

"Saçmalıyorsun."

"Hayır, gerçekten." Eczacı dolabındaki cam şişeleri karıştırıyorum, ne aradığımı bilmiyorum. "Kendini savundun ve diğer kardeşlerimi kızdırmadın. Dürüst olmak gerekirse, daha iyi olamazdı."

Derin bir nefes alır.

Ona bakıyorum. "Bu seni rahatsız mı ediyordu?"

"Hayır," der, kalın bir alaycılıkla. "Buraya Tom'la kavga etmeye geldim." Sönük bir zafer işareti yapar. "Hatta cephaneye bile getirdim. Bombalar. Bıçaklar. Pirinç muşta."

"Tamam, Katil," diyorum gülerek.

Dudakları neredeyse gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrılır. Gözlerimi ondan ayırmak zor. Hatta, onu daha özel bir yere çekip o gülümsemeyi daha da ortaya çıkarmak için uğraşmak zor. Bunu daha fazla hayal etme şansım olmaz çünkü Eliot yanıma yaklaşır ve kolunu omzuma atar.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Korkunç," diyorum ciddiyetle, çünkü on beş dakika önce olduğumuzdan daha fazla anahtarı bulmaya yaklaşmış değiliz.

"Korkunç derecede harika," diye yeniden ifade ediyor Eliot. "Biz Kobaltlarız kardeşim. Her şeyi çözebiliriz." Geniş omuzlarımı motive edici bir şekilde sıkıyor, sonra deri ciltli bir kitap alıyor. Sanki

sarılaşmış sayfalarının cevabı içerdiğini düşünür gibi davranıyor, sonra ilgisizce omzunun üzerinden atıyor.

Kitap, yakut kırmızısı halıya çarparak düşer. Beckett, atılan kitaba, ardından Tom'un kitapları yeniden yerleştirdiği eğri raflara, sonra da antika masanın üzerine dağılmış birkaç kağıda bakıyor. Elinde gerginlikle bir sigara daha yakıyor ve dağınıklığı bırakıp Charlie'nin yanındaki kanepeye oturuyor.

Charlie'nin okurken ayağa kalktığını izlerim ve bakmadan düşen kitabı alır ve Tom'un raflarından birine koyar. "Renk hakkındaki teorin hiçbir işe yaramayacak," der Charlie. "Devam et..."

"Sakin söyleme," diye fısıldayarak tıslar Tom. "Dostum, bir saat geçene kadar yardım etmeyeceğine söz vermiştin. Ne oldu?"

"Çok uzun sürüyor," der Charlie alaycı bir şekilde. "*Acele et.*"

Tom benim bakışlarımı fark etmez ve Eliot bir cabernet şarabının mantarını açar. Şarap şişesinden içerken salonda rahatça dolaşır.

Evet, sadece Harriet asmayı nasıl açacağını bulmaya kararlı görünüyor. Bir sürahidenden parlak pembe bir sıvıyı şişelere dolduruyor, sonra bunları pirinç bir teraziye koyuyor.

"Daha yeni geldik," diyor Tom, Charlie'ye yeterince sessiz olmayan bir sesle. "Bunu geçen seferki gibi beş dakikada çözemezsin. A—bu hiç eğlenceli değil, ve B—bu, onu bizimle dışarı çıkmaya ikna edebildiğimiz tek gece."

Suçluluk duygusu bir balyoz gibi geri döner.

Charlie, sanki sorun Tom'da gibi ona öfkeyle bakıyor.

"Sakin ol dostum," diye karşılık veriyor Tom. "Bu gece hepimiz yapmak istemediğimiz şeyler yapıyoruz. Onunla bir odada kilitli kalmayı sevdiğimi mi sanıyorsun?"

Harriet dinlemiyor. Şimdi şişkin cam şişeden sıvı döküyor.

Kulaklarımda nabzım daha hızlı atıyor.

"Onunla olan sorunların birkaç farklı şekilde çözülebilir," diyor Charlie, "ama sen *çatışmasız* bir hayatı sevmediğin için düşmanlık beslemeyi tercih ediyorsun. Sen ve Eliot çatışmalardan besleniyorsunuz."

"Asıl kaynağı sen oluşturuyorsun," diyor Tom, Charlie'yi hiç sinirlendirmeden, yaramaz bir gülümsemeyle. "Duydun mu, Eliot Alice?"

Charlie bizi çözmüş. Çatışmalardan besleniyoruz."

"Biz olmadan sorunlar anlamsızdır," diyor Eliot, sonra şarabını yudumlarken başka bir kitabı yere atıyor.

Charlie iyice sinirlenmiş görünüyor. Bu da Tom'un daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık vermesine neden oluyor. "Kazanamayacağın bir savaşa girme, Charlie Keating."

"Kardeşler arasındaki savaşta kazanan olmaz," diyor Charlie açıkça ve kısaca, çok kısaca, gözleri benimkilere ulaşıyor. Bu beni bir adım geriye savuruyor ve ben, suçluluk, incinme, özlem ve korkunun karışımı dışında ne hissettiğimden emin olamadan yerimden kıpırdanıyorum.

"Çok doğru," der Eliot ve şarap şişesine hafifçe vurur.

Harriet'in yeni bir şişe aramasını engellemek için onun önünden çekilirim. Göğsüm sıkışır, özellikle de Beckett gözlerini kapattığında. Charlie onu görür ve Tom'a "Bırak ben halledeyim..." der.

"Charlie, ben iyiyim," diye araya girer Beckett, iki parmağıyla sigarayı tutarak şakağını ovuşturur. Gözlerini açar ve ona bakar. "Buradan aceleyle çıkmamıza gerek yok."

"Amaç bu değil mi?" diye araya giriyorum, dikkatlerinin bana yöneldiğini hissederek. Kardeşlerimin her birine bakıyorum. "*Kaçmak* istememiz gerekir."

"Sadece seninle güzel vakit geçirmek istiyoruz, Ben Pirrip," der Tom.

Daha iyi yollar olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum, ama var mı? Bunu benim için planladılar. Benimle olmak için. Çünkü ben her fırsatta onları uzaklaştırıyorum. Birçok insan, kendileriyle olmak için bu kadar çaba sarf eden bir kardeşe sahip olmak için yalvarırdı —ve benim dört tane var.

Evet, Charlie bile. Gerçi onu buraya Beckett getirmiş olabilir.

Harriet bir şişeyi kapatırken gözlerine bakıyorum. Bir keresinde ailem hakkında *acımasız sevgi* demişti. O kadar derin bir sevgiyi hiç tatmamış ve ben de onlarla geçirdiğim bu zamanın tadını çıkaramadığım için kendimden nefret ediyorum.

Rahatlayamıyorum.

Rahatla. Bunun tadını çıkar. "Evet, biz de öyle yapıyoruz," diyorum onlara. "Ben buradayım."

Eliot şişeyi boynundan kaldırır. "Kutlama zamanı." Büyük bir yudum aldıktan sonra, şarabı bana uzatır. Ben de bir yudum alırım, zengin

sıvı boğazımdan yumuşakça geçer ve Harriet'e de biraz ikram ederim.

Şaşırtıcı bir şekilde şişeden bir yudum alır, sonra dudaklarından kırmızı kalıntıları yalar. *Onu öpmek istiyorum.* Bu düşünce kalbimin atışını hızlandırır.

Eliot yüksek bir kitap yığınınına atlayıp neredeyse kışını kırarken, ben başka yere bakarak gülüyorum, ama o dengesini korumayı başarıyor.

Tom da gülüyor. Sonra Beckett'ten kahkahalar yükseliyor ve bu neşeli sesler ciğerlerimi sevdiğim şekilde dolduruyor. Bir an için Charlie'nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdiğini bile düşünüyorum.

"Tanrılar ve ölümlü hanımefendi," diye duyurur Eliot, "Bu geceyi gizli bir aile meselesi olarak onaylıyorum. Bu sisli gecede bu dört duvar arasında olanlar korunacak ve asla kötüye kullanılmayacaktır. Kobalt kararnamesine göre, hepimiz birbirimize söz veriyoruz. Doğruysa evet deyin."

"Evet," Beckett gülümser.

"Evet." Tom yumruğunu havaya kaldırır. "Evet," Charlie de aynı fikirde olduğunu belirtir.

Kardeşlerimin hepsi bana odaklanınca daha da gerginleşerek başımı sallarım. "Evet."

Harriet'e bakıyorlar. O ağırlığını değiştiriyor, gözleri bana doğru kayıyor. "Evet, sanırım?" Bana şarap şişesini uzatıyor, sonra fısıldayarak soruyor, "Kaçış oyununu mu oynuyoruz yoksa...?"

"Bence sadece benimle bağ kurmaya çalışıyorlar," diye fısıldayarak cevap veriyorum. Bana ulaşmaya çalışıyorlar. Gecenin içinde süzülüyorum, karanlığa doğru gittikçe uzaklaşıyorum ve onlar beni geri çekiyorlar.

Bir yanım onların başarılı olmasını istiyor. Diğer yanım ise başarılı olurlarsa dehşete kapılıyor.

Daha büyük bir yudum alıyorum. Kaslarım kasılmaya çalışıyor.

Eliot kitap kulesinden atlar, sonra Zippo çakmağını açar ve elinde bir alevle durur. Zamanının çoğunu şehirdeki yeni oyunların seçmelerine katılarak geçiriyor. "Charlie gibi işsiz gezginlik yapmaya çalıştım, ama bu benim seviyemin altında," dedi dün gece, Agatha Christie'nin cinayet gizemi *The Mousetrap'ta* rol alabileceğini söyledikten sonra. Bu yüzden, bu gezintiyi bir prova gibi ele almasına şaşırmadım.

Harriet tereddütle başka bir şişeyi eline aldı. "Neden bakireyi kurban etmek üzereymiş gibi görünüyor?"

"Çünkü o Eliot," dedi diyorum diyorum sanki bu
her şeyi her şeyi
Dürüst olmak gerekirse, şu anda o kadar geniş gülümsüyorum ki yüzüm
ağrımaya başladı.

Eliot Harriet'e dönüyor. "Bu odada kurban edilecek bir bakire var mı,
ölümlü hanımefendi?" Onu duymuş olmalı.

Kadın somurtuyor. "Sen söyle."

"Seve seve."

BEN COBALT

Eliot gözlerinde bir parıltıyla kaşlarını kaldırıp indiriyor. Sürpriz, Harriet'i bir an için donduracak kadar şaşırtıyor. Belki de hayatları hakkında daha ketum olacaklarını düşünmüştü, ama aslında bu odanın dışında hiçbir şey söylememe yemini etmişti. Eliot koltuğundaki Beckett'e eliyle işaret ediyor. "Bakire mi?"

"Çok geç kaldın," diyor Beckett, parmakları arasında yanan sigarayı dudaklarına götürüyor.

"Charlie?" Eliot Zippo çakmağını kapatıp tekrar açar. "Ne kadar bakirisin, kardeşim?"

"Hiç de değil." Hâlâ sinirli. Sesinden bunu anlayabiliyorum ve uzaktan antika masanın üzerindeki haritayı inceliyor.

"Biraz daha ayrıntı verir misin?" diye sorar Eliot. "İnsanlar bilmek istiyor." "*Sen* bilmek istiyorsun," diye düzeltir Charlie, "ama asla öğrenemeyeceksin."

"Meydan okumanı kabul ediyorum, sevgili kardeşim," Eliot sırtır ve Charlie, Beckett'e doğru eğilerek kulağına fısıldar. Eliot'u görmezden gelerek ona fısıldar, Eliot ise Harriet'e "Seks bir yarışma olsaydı, zaferi benim alacağıma eminim," der. Tom'a doğru işaret eder. "Bakir misin?"

"Hayır." Tom sandalyenin üzerinde durarak bir kitabı karıştırır. "Tek bakire umudumuz, küçük kardeşim ve onun kız arkadaşı."

"Biz çıkmıyoruz," diye açıklıyor Harriet. "*Arkadaşız*." Bizim aramızı işaret ederek vurgular.

Onaylayarak bir kez başımı sallıyorum, ama onun tepkilerini incelemem zor. Daha fazlasını ister mi? Bu düşünceyle sikim seğiriyor. *Siktir*.

Heyecanımı bastırmak için bir yudum alıyorum. Sonra Eliot elimizden şarap şişesini alıyor ve "Siz sikişen arkadaş mısınız

Sikişen mi? Yoksa sikişmeyen mi?"

"İkincisi," derim, Harriet'in yanakları kızarıırken. Sürekli meraklı bakışlara çok alışkırım, bu yüzden beni pek rahatsız etmiyor. Ama bilmesini istediğim için ona, "Daha önce biriyle yattıysan paylaşmak zorunda değilsin," derim.

"Teşekkürler." Harriet, durumu değerlendirirken ağzındaki şekeri hareket ettirir. "Ama bu büyük bir sır değil." Yarısı dolu şişeyi tartıya koyarken Eliot'a "Bakire değilim" der.

"Ne büyük bir keşif," diyor Charlie, yeri doldurulamaz Philippe Dufour saatine bakarak kuru bir şekilde.

Eliot bana sinsin sinsin gülümser. "Peki ya Ben? Sen henüz kaybettin mi?" Cevabı biliyor. Tıpkı hiçbirimizin bakır olmadığını bildiği gibi.

"Birkaç yıl önce. Bu arada, prezervatifler için teşekkürler." Homecoming gecesi Eliot'a prezervatif olup olmadığını sormuştum. Courtney ile o kadar ileri gidebileceğimi düşünmüştüm, ama eczaneye gidip prezervatif almaya vaktim olmamıştı.

"Gece seni nereye götürürse götürsün, bende bolca var." Gözleri benden Harriet'e, sonra tekrar bana kayıyor ve Cheshire kedisi gibi sırtıyor. Cupid rolünü oynamasına saniyeler kaldı.

Lanet Eliot. Akli başında hiç kimse ona yay ve ok verip çöpçatanlık yapmasına izin vermez. Xander ile bozulan arkadaşlığımı bile düzeltemiyor. Onarmıyor. Yıkıyor.

"Hayır, teşekkürler dostum," diyor Harriet, şekerini ısırarak. "Zaten prezervatifim var. Senin hiçbir şeye ihtiyacım yok." Eczacı dolabını tekrar inceliyor ve Eliot'u merak içinde bırakıyor.

Başını bana doğru eğiyor. "O her zaman bir penisi koparacakmış gibi mi görünüyor?"

"Neredeyse."

Gülerek sırtıma vurur, "Toplarını koru derdim ama belki de zorlukları seviyorsundur."

"Bence öyle değil," diye fısıldıyorum, Harriet'in yakalanırsa ısırp saldıracak uçarı, kuduz bir yarasa gibi olduğunu bilsem de. O bir meydan okuma, ama onunla ilgili beni en çok ilgilendiren şey bu değil. Benimle kendini en güvende hissedebilmesini seviyorum — hiç iyi bir yere konamadığı zamanlarda benim onun için bir sığınak olmamı seviyorum.

Onu kollarımın arasına almak istiyorum. Onu korumak istiyorum. Ona güven ve hayatı boyunca eksikliğini çektiği sevgiyi vermek istiyorum. Bu duygu, doyurmam mümkün olmayan bir açlık gibi içimi kemiriyor. Planım yüzünden.

Gidiyorum.

Yine de, onu ne kadar sevdiğime takılıp kalmaktan kendimi alamıyorum. Dolaba döndüğümde, bana bir şişe uzatıp sanki laboratuvar ortağıymışım gibi emirler yağdırmasına takılıyorum. Bana sıvıyı dökmem için güvenmesi, oysa benim ona yüz kat daha fazla odaklandığımı bilmesi gerektiği halde. Dudaklarından hoşnutsuz bir nefes verip çömelerek dolap çekmecesini açması. Konsantrasyonla daha da çatlayan kaşları.

Ona gülümsediğimi fark edince, yanakları yine kızarıyor. *Evet, şu anda sana bakıyorum, bakmamam gerekirken,* demek istiyorum.

Onunla bunu yapmamalıyım. Ama yapıyorum. Durduramıyorum.

İçimdeki bu keskin paniği bastırmasını çok seviyorum. Bu gecenin olası en kötü sonuçlarına ya da mevcut tehlikelere takılmıyorum. Bir kez olsun, kardeşlerimle eğlenmeme izin veriyorum.

Charlie hariç hepimiz elimizdeki göreve geri döndük ve on beş dakika sonra Harriet pirinç terazide doğru ağırlığı dengeledi. Odanın içinde sahte şimşekler çaktı ve gök gürültüsü sesleri duyuldu. Sonra şömine söndü ve metal bir puro kutusu sahte odunların üzerine düştü.

İki parmağımla yüksek sesle ıslık çaldım, sonra Harriet'e alkış tuttum. "Hepsi senin sayende, Fisher."

Beckett ve Eliot gururla gülümseyerek onu alkışladılar. Tom'un içten ama isteksiz alkışları - sanki diş çekmek gibi bir çaba gerektiriyormuş gibi - beni güldürdü.

"Önemli değil," diyor Harriet, odunların üzerine doğru yürürken bakışlarımdan kaçarak.

Bu beni şaşırttı. Harriet dışında kimse bu kaçış odasının tek bir bölümünü bile çözememişti. "Bu hiçbir şey değildi."

Omuzlarını silkiyor, hepimizin yüzüne vurması gereken bir başarıyı önemsizleştiriyor.

Beckett bana gizlice bir bakış attı. "Auto-dérisoire." *Kendini küçümseyen.*

Eliot ekliyor, "Uysal." *Alçakgönüllü.*

Onun bu özelliklere sahip olduğunu düşünmüyorum, ama zekasını kutlamasını çok isterim. Alkışlanmaya değer. Harriet'i savunmak içgüdüselidir ve kardeşlerime karşılık veririm, "Elle peut être sans prétention." *O iddiasız olabilir.*

Beckett ellerini kaldırarak saldırmadığını belirtir. "Ce n'est pas un mal à moins que quelqu'un ne la fasse se sentir petite." *Birisi onu küçük hissettirmedikçe bu kötü bir şey değildir.*

Eliot gözlerini kısar. "Cette personne devra mourir." *O kişi ölmeli.*

Ailem için çok dramatik ve marka için de öyle, evet, ve kaslarım da bu duyguyu paylaşıyor. Harriet metal puro kutusunu açıp ilk anahtarı çıkarırken ben de ona doğru yöneliyorum. Eczacı dolabının kilidini açtıktan sonra, üç parçalı bir bilmeceyi içeren bir kağıt parçası buluyor.

with pointed fangs I sit and wait

Bu biraz zaman alacak ve kendimi gülümserken buluyorum. Heyecanlanıyorum. Beckett ve ben harita üzerinde birlikte çalışıyoruz.

"Bu, duvardaki aplikleri gösteriyor," Beckett parmağını mürekkepli çizginin üzerinde gezdirir. "Muhtemelen ışıkları yeniden konumlandırmamız gerekecek." Tom sandalyeden atlayarak ışıkları tavana doğru çevirir ve bu da antika masanın üzerindeki şifreyi aydınlatır.

Beckett ve ben, elik asma kilide numaraları girerken birbirimize gülümsüyoruz. Kilit tıklıyor ve üçüncü çekmecenin anahtarını buluyoruz. İçinde, bilmeceye ait ikinci parçayı keşfediyoruz. Eliot elimdeki buruşuk kağıdı okumaya çalışıyor, ama kaşları, büyürken binlerce kez gördüğüm şekilde çatılıyor.

"Al." Ona kağıdı uzattım, belki de sadece daha yakından bakması ve yazılanları anlaması için biraz daha zamana ihtiyacı vardır diye düşündüm. Bazen tek gereken budur, ya da belki de çok iyi numara yapıyordur, anlamadığını bana inandırmaya çalışıyor olabilir. Ama bu sefer kağıdı geri verdi.

"Bana oku."

"*Keskin bir güçle kaderi ezip geçiyorum,*" diyorum Eliot'a ve umarım o da bizim ailede en etkileyici kişilerden biri olduğunu düşündüğümü bilir. Charlie'den bile daha fazla. O çok şiddetli bir disleksi hastası, ama bu onun edebiyata olan tutkusunu ya da sanat alanında kariyer yapma arzusunu asla engellemedi. Cobalt Empire'ın sporcusu olabilirdi, hokeyde benden daha iyi performans gösterebilirdi, ama o kolay olanı asla yapmadı. Sevdiği şeyi yaptı. Her şeyden önce.

Gitmeden önce ona söylemeliyim.

Bu ani düşünce midemi bulandırıyor. Bunun sonlu olduğunu hatırlatıyor. Onlarla geçirdiğim zaman sonsuza kadar sürmeyecek.

Geriye kalan tek şey, bilmeceyi çözenin son aşaması için teneke kutunun anahtarı. Bu, bizi on dakika boyunca zorlar. Charlie'nin dediği gibi, Tom'un ciltli kitapların rengiyle ilgili teorisi çıkmaza girer.

Harriet ve ben yerde kitapları karıştırarak ipucu arıyoruz. Tom çekmeceleri boşaltmış ve şişelerin yarısını kırmış. Halı ve parke zemini cam parçalarıyla dolu. Eliot resimleri duvardan söküyor, tuvalini çerçevesinden koparıyor. Gizli mesajlar var mı diye bakıyor ama hiçbir şey bulamıyor.

Oda şiddetli bir fırtına geçirmiş gibi görünüyor. *Her yer pislik içinde.* Dağınıklık beni rahatsız etmiyor ama Beckett'in kanepeye geri döndüğünü fark ediyorum. İki kağıt parçasındaki tek cümlelik bilmeceyi tekrar okurken sigara içiyor. Eminim etrafındaki yıkımı görmezden gelmeye çalışıyordur.

Charlie, Beckett'le daha uyumlu görünüyor. Kitabını kapatır ve sonra bana baktığını fark eder.

Eklemlerim beton gibi sertleşiyor. Charlie, beni cam kavanoza hapsolmuş bir ateşböceği gibi hissettirmeyi başarıyor. Dikkatimi başka yöne çevirmek üzereyken, aniden bana "Neden o?" diye soruyor.

Harriet donar.

Ona bakışımı sertleştiriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden onu *getirdin*?" diye sinirlenerek açıklıyor. Bu odada sıkışıp kalmak onu daha da pislik yapıyor. Altın kahverengi saçlarını eliyle tarıyor, özellikle Tom *başka* bir şişeyi kırdığında saçlarını çekiyor. Beckett sigarasını mermer küllükte söndürüyor.

Charlie ayağa kalkar.

"Ben iyiyim," diyor Beckett sakın bir sesle. "*Charlie*. S'il te plaît."

Lütfen.

"O iyi," diye araya girer Eliot.

Charlie yönünü Tom'a çevirir ve umarım bakışları orada kalır. "Eşyaları kırmayı bırak. Çok uzağındasın, utanç verici."

"Seni şaşırtmaya çalışmıyorum, Charlie Keating." Tom, Eliot'a bir silindir şapka fırlatır, Eliot onu yakalar ve başına takar. Sonra Eliot, hiç batıl inançlı değilmiş gibi, iç mekanda siyah bir şemsiye açar. Bu konuda babamıza çekmiş, ama Tom sanki kendini sonsuza kadar lanetlemiş gibi utanç içinde. "Dostum, hayır."

"*Ben*," Charlie maalesef dikkatimi tekrar üzerine çekiyor. "Neden o?"

Harriet kitap yığınlarıyla meşgul oluyor, ama gerginlik havayı sıkıştırıyor.

"O benim arkadaşım," diye savunuyorum.

Koltuk koluna yaslanır. "Telefon rehberini gördüm. Bir milyon numara var, ama neden onun dışında sözde arkadaşlarından hiçbirisiyle tanışmadık?"

"Uyuşturucu satıyorsun, kardeşim?" Eliot alaycı bir şekilde sordu, ama şakanın arkasında endişe vardı. Çünkü bunun doğru olup olmadığından emin değildi.

Adderall'ı bilmiyorlar. Sadece Tate Townsend'ın Winona'ya yaptıkları için onu dövdüğümü biliyorlar. Evet, o pisliğin bir adı var. Sadece hatırlamak istemiyorum.

"Hazırlık okulundaki takım arkadaşarımla tanıştın..."

"Bu aynı şey değil," diye Charlie sözümü kesti. "Bunun farklı olduğunu biliyorsun. Neden o?"

"Bu sorgulama da ne?"

"Sorgulama falan yok," diyor Beckett yumuşak bir sesle. "Bu gecenin amacı bu değil." Ona inanıyorum, ama aynı zamanda benimle ilgili olanları daha derinlemesine araştırmak istediklerini ve tüm silahlarını bana karşı kullanırlarsa kaçacağımdan korktuklarını da biliyorum.

Yanılmıyorlar.

Ben çok rahatım, ama Charlie buz gibi soğuk. Soğuk bakışları Harriet'e yöneliyor ve ben o kadar endişeleniyorum ki Eliot'a "Bir keresinde uyuşturucu satmıştım" diyorum. Bu, herkesin bana bakmasına neden oluyor. "Bir adama Adderall vermiştim."

Sessizleşirler. Hareketsiz kalırlar. Tom ağırlığını kaydırırken spor ayakkabısının altında camın çıtırtısını duyuyorum.

"Kime?" diye sorar Eliot.

"Tate Townsend'a. Winona'ya bulaşmasını engellemek için bir anlaşma yaptım. Tabii ki işe yaramadı."

"Kahretsin," diye küfür eder Beckett, derin bir kaş çatarak, muhtemelen o gece öfkemin neden on iki seviye olduğunu anlamış olarak.

Charlie başını eğdi. "Adderall'ı nereden buldun?" Her zaman en zor soruları sormasını hiç sevmiyorum.

"Başka bir arkadaş." Tamamen yalan sayılmaz. Terapistimle arkadaşız.

"Senin pek çok arkadaşın var," diyor sanki ben çok şeffafmışım gibi.

"Belki bir arkadaşın olsaydı anlardın," diye karşılık veriyorum, mini bir el bombası attığım anda suçluluk duygusu içimi kaplıyor.

Charlie etkilenmemiş gibi kaşlarını kaldırır. "Haklısın, benim hiç yok. Benim arkadaşlık tanımım seninkinden farklı ve benim tanımıma göre, senin *sadece... bir tane arkadaşın* var gibi geliyor." Parmaklarını şıklatır ve Harriet'i işaret eder, sonra aynı eliyle ona alaycı bir şekilde el sallar.

Harriet dizlerinin üzerinde tahta gibi sertleşir, ne yapacağını bilemez.

Ayağa kalkıp onun doğrudan görüş alanından onu engelliyorum. Charlie kuru bir kahkaha atıyor. "Küçük kız arkadaşına zarar vereceğimi mi sanıyorsun? Tek yaptığın bana başka bir zayıf nokta olduğunu göstermek. Bu da seni ağlatmanın bitmek bilmeyen yöntemleri listesine eklensin."

"Çünkü saldırıya çok açık biriyim."

"Evet, öylesin," diyor Charlie açıkça. "Manipülasyona o kadar yatkınsın ki, bir pisliğe Adderall vermeye kandırıldın ve o *hala* eski en iyi arkadaşını uyuşturdu..."

İçimde öfke kabardıkça öne atıldım, ama Eliot hızlıydı ve omuzlarımı yakalayıp beni Charlie'den uzaklaştırdı, Charlie ise hiç kıpırdamadı bile. Charlie ona yumruk atmamı mı istiyor? Öyle mi? Yüzüne yumruk atmamı mı istiyor?

"Yapmasak olmaz mı?" diye sorar Tom.

Charlie'ye odaklandım ve eğer bir şey hissetmek istiyorsa, tam olarak nereye vurmam gerektiğini biliyorum. "Dünya *senin babana* çok benzediğini düşünüyor, ama sen onun hasta, *kötü niyetli* bir versiyonusun."

Adem elması sallanıyor, ama yüzünde hiçbir duygu yok. Hiçbir tepki yok. "O zaman bu seni en acınası versiyon yapar."

"Hayır," Beckett neredeyse inliyor ve ben Eliot'un kucağında sıçrayarak en büyük ağabeyime *saldırmaya* çalışıyorum. Bu dürtü, aşındırıcı metalden yapılmış bir pinball gibi içimi parçalıyor.

Charlie kollarını göğsünün üzerinde rahatça kavuşturur. Sonra eğilip bedenimin ötesine, Harriet'e bakar. "Bu seni tahrik ediyor mu?" Benim öfkemi kastediyor.

"Siktir git," diye homurdandım.

"*Daha kalın bir deri edin* derdim *ve belki de öyle yaparım*, ama kırılğan şeyleri parçalamaktan hoşlanmıyorum. Dayanabilecek insanları parçalamayı tercih ederim." Bana zayıf diyor.

"Bunu kaldırabilen insanlar," diye tekrar ediyorum öfkeyle. "Moffy gibi mi?" Onlar pek çok kavgaya karışmışlardır. Yine de, Charlie'ye hiç bir darbe indiremedim. Sinir ve bastırılmış öfkemden dolayı onu pek çok kez yaralayabilirdim, ama her zaman bizi ayıran biri vardı. Bunun planlı olup olmadığını bilemiyorum. Fiziksel şiddetle sonuçlanmayacağını bildiği anlarda beni kışkırtıyor mu?

Çünkü Moffy ve Charlie kavga ettiğinde kan dökülür. Ve Charlie benim yumruklarımdan daha çok korkuyor gibi de değil, çünkü kuzenimiz benden daha güçlü... Sanırım Charlie için önemli olan her açıdan.

Çene kasları seğiriyor. "Moffy'yi bu kadar çok seviyorsan, o şimdi nerede?" Alaycı bir şekilde, keskin bakışlarla salonu tarıyor. "Maximoff Hale, buralarda mısın? En sevmediğin kuzenin burada olmanı diliyor."

En az sevdiğim. Bunun canımı yakmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Moffy seni seviyor," diyor Beckett kesin bir şekilde. "Charlie, bu kadar yeter."

"Bu, yapabileceğim şeylerin yanında devede kulak bile değil." Harriet beni iterek geçer. "Senin neyin var lan?"

Charlie sadece bana bakıyor. "Bırak senin için savaşsın. Belki o zaman bu lanet olası sert dünyada hayatta kalabilirsin."

Birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum, gözlerim yanıyor. "Ben savunmasız değilim, *Charlie*. Benim oyuna getirildiğimi anlamadığımı mı sanıyorsun?" "Eğer biliyorsan ve isteyerek tuzağa giriyorsan, o zaman sadece saf değilsin, *aptalsın*."

Parasız olduğumu bilmemeliler.

Asla.

Kaslarım kramp giriyor.

"Onu rahat bırak, dahi çocuk." Harriet somurtuyor.

Charlie ona neredeyse aldırış etmez. "Sen zeki değilsin."

"Ben de senin o kadar akıllı olduğuna inanmıyorum," diye karşılık verir. "Sen sadece acımasız *bir pisliksin*."

O cevap vermek üzereyken, salonda tiz bir ses *duyulur*.

WEE-WOO! WEE-WOO!!

Siren sesi. *Kahretsin*. Ellerimi kulaklarıma götürüyorum, ses yangın alarmından daha yüksek. Hepimiz ayağa kalkıyoruz. İlk aklıma gelen *Harriet*. Avuç içlerini kulaklarına bastırıyor ve başını kapıya doğru çevirerek bana gitmemi işaret ediyor. Kapıya koşuyorum ve kolu çeviriyorum. Kilitli.

Siktir, hâlâ burada kilitliyiz. Sıcak ellerimle saçlarımı tarıyorum. Beckett yanıma geliyor, o da çıkışı kontrol ediyor. Ağzı hareket ediyor ama sözlerini duyamıyorum. Tekrar ettiğinde dudaklarını okuyorum: *Ses nereden geliyor?*

Kafamı sallayıp tavanı taradım. Emin değilim. Duvara takılı bir alarm da değil. Yanıp sönen ışık yok.

Eliot konuşuyor ama duyamıyorum. Tom da öyle.

Harriet yerden iki kağıt parçasını alır. Bilmece. Eğer bunu çözebilirsek, belki de bu kulakları sağır eden

gürültüyü kapatabiliriz.

"BU KAÇIŞ ODASININ BİR PARÇASI MI?!" Tom avazı çıktığı kadar bağırır.

Eliot cevap vermeye çalışır ama sözleri boğuk çıkar.

"SESİNİ DUYAMIYORUM!" diye bağırır Tom.

Charlie Harriet'in yanına gider, ben de onu korumak için ona doğru büyük adımlarla yürürüm. Bana gözlerini devirir, sonra benim yaptığım gibi kağıt parçalarına 0,2 saniye bakar.

with pointed fangs I sit and wait

with piercing force I crush out fate

Bulmacanın son parçası eksik. Teneke kutu... Onu nasıl açacağımızı bulmamız gerekiyor.

WEE-WOO! WEE-WOO!!!! Siktir, lanet olsun. Kulaklarım keskin bir acı ile sızladığında yüzümü buruşturuyorum. Ses gittikçe yükseliyor mu?

"İyi misin?!" Harriet'e bağırıyorum.

Yüzü kocaman bir acı ifadesiyle buruşuyor. Kağıtları bırakıp yine kulaklarını kapatıyor. Sesin etkisini azaltmak için ellerimi onun ellerinin üzerine koyuyorum.

Kaşları karışık bir şekilde birleşir. Dudaklarını okurum. *Ya sen?* Elleri çekerek benim ellerimi onunkilerden ayırmaya çalışır.

Buna izin vermedim. "İYİYİM!" diye bağıryorum, keskin sesi duymazdan gelmeye çalışarak. Tek umursadığım şey o. Tek umursadığım şey kardeşlerim. Bana ne olacağı umurumda değil. Uzun zamandır umurumda değil... belki... belki de hayatım boyunca.

Sakinleşir ve ona yardım etmeme izin verir.

Tom ve Eliot kapıyı yumruklamaya başlarlar. Tom kapıya karşı bağırr. "BİZİ DIŞARI ÇIKARIN, SİKTİRİN GİDİN! KULAKLARIMI PATLATACAKSINIZ!"

Tom müzisyen olmasına rağmen, sahnede kulak tıkacı taktığından yüzde doksan dokuz eminim, yani o da bu şiddetli sese alışık değil.

"TOM, DUR!" diye bağıryorum. "SADECE KULAKLARINI KAPAT!"

Beni duymuyor. Kapıya bağıryor.

Eliot, kapıyı fiziksel olarak kırmak için ayağıyla kapıya vuruyor. Beckett teneke kutuyu eline almış ve bir ataşla kilidi kırmaya çalışıyor.

Harriet bacağıma tekme atarak dikkatimi dağıtır. Onun boyuna eğilirim ve o kulağıma fısıldar: "Yılan, yarasa, vampir." Bilmece. Bilmeceyi çözmeye çalışıyor.

Sol kulağından ellerimizi çekip avucumu dudaklarımın etrafına kapatıyorum. Fısıldayarak soruyorum, "Rafta hayvanlarla ilgili kitaplar var mıydı?" Bakışlarımız kitaplığa kayarken kulağını tekrar kapatıyorum. Sayfaların arasında bir anahtar olabilir.

Biz kitaplığa bakarken, Charlie masadaki çekmeceleri tek tek açarak zımbayı çıkarır. Zımbayı açar ve metal zimba teli olması gereken yerde ince bir iskelet anahtar vardır.

Bulmuştu.

"TEŞEKKÜRLER CHARLIE!" Tom sevinçle bağırr, Charlie'nin omuzlarını sallar, neredeyse sırtına atlar. En büyük

kardeşimiz onu görmezden gelir ve iskelet anahtarını kapıya sokar. Kapı kolayca açılır.

Cevap zimba makinesiydi. Bunu asla tahmin edemezdim, ama alarım aniden durmasına sevindim.

Kulaklarım, heavy metal konserinin ön sırasından çıkmışım gibi çınıyor. Ellerimi Harriet'ten çekiyorum. Nefesi sığ görünüyor, boynu kızarmış ve bu gece normalden çok daha fazla birbirimize dokunduğumuzu fark ediyorum.

"İyi misin?" diye tekrar soruyorum, kendi sesimi bile duymakta zorlanıyorum.

"Kulakları sağır eden desibel sesine maruz kalan ben değilim." Parmak uçlarına yükselerek kulaklarıma bakmaya çalışıyor ama yaklaşıyor.

Dudaklarım gülümser. "Bana muayene mi yapmaya çalışıyorsun, Dr. Fisher?"

"Sadece beni hala duyabildiğinden emin olmak için, dostum."

Gülümsemem yumuşar, o ise ayakları üzerinde dengesini kaybeder. "Seni hala duyabiliyorum." Sesim neredeyse bir fısıltıdır. Gardını indirir, gözleri benimkilere yapışır ve onu göğsüme çekmeyi düşünürüm. Ta ki bakışlarını başka yöne çevirip Charlie'ye bir kez daha bakana kadar.

Kaşları hayal kırıklığıyla çatıldı. "Üçüncü ipucu olmadan bunu çözdüğüne inanmıyorum." Teneke kutudaki ipucuyu kastediyor. Biz onu hiç açmadık bile.

Charlie sevinçle sırtıtmıyor, ama Harriet'in kaşları yine çatılmış. Hatta kollarını da kavuşturmuş.

"Keşke önce sen çözseydin?" diye soruyorum.

"Biraz... tamam, evet. Kolay bir bilmeceydi." Kendinden utanır. "Bunu çok kelime anlamıyla düşünüyordum."

"Yine de sana tam not veririm," diyorum. "Ve sadece seni sevimli bulduğum için değil."

Kaşları kalkar ve dudakları aralanır. Göğsümde bir inilti yankılanır. O çok sevimli ve huysuz tavırları geri döndüğünde bu düşünce dört katına çıkar. "Kendime B eksi verirdim ve sana A verirdim, çünkü bence çok seksisin."

Gülmekten kırılıyorum. "Yakışıklılığım gerçekten işime yarıyor."

"Çok şanslısın, Kobalt çocuk."

Ŗu anda ona dokunmamak çok zor. Parmaklarımı onun kâk  leri arasında gezdiriyorum, sadece onun g  zel fırtınalı g  zlerinin benimkilere kilitlendiğini g  rmek için. Dudakları g  l  msemeyle kıvrılıyor. Elimi onun dalgalı sarı saçlarında daha da gezdiriyorum, sonra başının arkasını tutup onu g  ğs  me çekiyorum.

Kollarımı onun k   k bedenine dolayarak sarılırim. Karşılık verip vermemesi umurumda bile değil, ama kolları belime dolandığında ağızım yukarı doğru kıvrılır.

Sherlock Holmes k  şeyi d  n  yor. "Labirent K  t  phanesi'nden katığınız için tebrikler! Alarm için   z  r dilerim. Kapı zorla açıldığında devreye girmesi gerekiyordu, ama beklenmedik bir Ŗekilde alıştı. Ve kapıyı açmadan devre dışı bırakmanın bir yolu yoktu, bu da oyunun gerçekçiliğini bozardı. Ama hepiniz son anda  zd  n  z!" G  l  msemesi zoraki ve g  zlerinin arkasında bir endişe seziyorum.

O bizim kim olduğumuzu biliyor.

Ailem y  zlerce avukatla anlaşmalı ve o muhtemelen sorunsuz bir Ŗekilde buradan çıkacağımızı umut ediyor. Ama kardeşlerimin alarmı çaldırıp da bununla ilgili sorun çıkaracaklarını sanmıyorum,  nk   genellikle alarmı aldıranlar onlardır.

Beckett'in koruması telefon sepetiyle ortaya çıktığında Harriet'i bıraktım. Onunkini ona geri verdim, sonra kendiminkini aldım ve k   k kız kardeşimden on beş cevapsız arama olduğunu g  rd  m.

Kanım dondu.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, nabzım hızlanıyor. Audrey'den bu kadar çok arka arkaya gelen arama, bir sorun olduğu anlamına geliyor. D  rt ya da beş arama olsaydı, belki de   nemli bir Ŗey olmazdı, ama on beş? *Ciddi* bir sorun yaşasaydı, t  m kardeşlerimizi,   zellikle Charlie ve Eliot'u arardı.

Kardeşlerim telefonlarını kontrol ediyorlar, ama kimse   zg  n ya da paniklemiş g  r  nm  yor. Eliot, cevapsız mesajlarını dinliyor ve g  l  ms  yor.

Telefonumu yumruğumda tutuyorum, sonra Harriet'in messenger çantasını almaya giderken ona d  n  p soruyorum. "Hey, bana on dakika m  saade eder misin? Kız kardeşimi aramam lazım."

"Tabii, elbette."

Mahremiyet için tuvalete gidiyorum, ama kapıdan içeri girdiğimde Beckett'in "Ne oldu, Tom?" dediğini duyuyorum.

Midem bir anda aşağıya doğru düşer. Geri dönüp bakınca Tom'un boğazını tuttuğunu görürüm. "Her şeyi mahvettim," der boğuk bir sesle. "Beck..." Sesi *çatlar*. Panik, genişleyen gözlerine yansır. O, grubunun solistidir.

Siktir.

Siktir, siktir, siktir. Nefesim kesildi ve boğulmuş bir nefesle tuvalete ulaşmak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Kapı arkamdan kapanıyor. Kız kardeşimi hemen aramıyorum.

Ellerimi lavabonun iki yanına dayarım. Ne oluyor lan... Ne oluyor lan? Öfkeli bir endişe beni sarar. Alnımda ter damlaları birikir ve gömleğimin yakasını çekiştiririm. Boğuluyorum... Boğuluyor muyum? Neden nefes almak bu kadar zor? Dengesiz bir nefes alırım ve yüzüme su serperim.

İnleyerek sakinleşmeye çalışıyorum, ama başaramıyorum... Başaramıyorum çünkü tek düşündüğüm Tom'un ses tellerini muhtemelen *zarar verdiği*. Buraya gelmemeliydim. Burada olmamalıydım. Dairede kalsaydım bu olmazdı. Lavabonun kenarına kollarımı koyup alnımı onlara dayıyorum, kendimi kötü hissediyorum.

Bu çok aptalca.

Çok aptalım. Bu benim hatam değil. *Bu benim hatam değil*. Ama buna ben neden oldum. Buraya gelmem buna neden oldu. Her şeyin bir sonucu vardır.

Sıcak gözyaşları gözlerimin kıvrımlarını yakıyor. "Dur," diye kendime dişimi sıkıyorum. "*Dur*."

Şimdi dizlerimin üstüne çökmüş, porselen kaseye kusuyorum. Tuvaletin üstüne beyaz parmaklarımla tutunuyorum, içim yanıyor. Bütün vücudum ters dönmeye çalışıyor. Harriet'i düşünmeye çalışıyorum.

Ona zarar vermedim.

En azından ona zarar vermedim.

Harriet.

Birkaç derin nefes alarak, yavaşça... çok yavaşça... sakinleşmeye başlıyorum. Tükürüyorum, sonra elimi ağzıma götürüp siliyorum ve başımı eğiyorum. Nefes alıyorum. Sadece nefes almaya çalışıyorum.

HARRIET FISHER

Beckett ve Eliot, kahverengi taştan yapılmış binanın küçük giriş salonunda, ciddi şekilde paniğe kapılmış Tom'u teselli ediyorlar. Ben tuvalete gittiğinde onları salondan dışarıya kadar takip ettim ve Tom sağa sola dolaşırken geride kaldım. Dirseği kitap yığınınına çarptı.

Dönerek birkaçını yakalamaya çalışıyor. "Siktir lan." Sesinin kısılması bakışlarını genişletiyor. Panik içinde ellerini başının üstüne koyuyor.

"Konuşma," diye tavsiye etti Beckett.

"Laringoloğunu arayacağım," dedi Eliot, Tom'un telefonunu alıp rehberini karıştırarak.

"Gece yarısı geçti," der Tom, gözleri yaşlarla dolarken. "Muhtemelen uyuyordur. Aman Tanrım." Boğuk sesi artık bir fısıltıya dönüşmüştür.

"*Konuşma*," diye vurgular Beckett.

Tom parmaklarını saçlarında birkaç kez gezdirip tekrar volta atmaya başlar. Onun benim düşmanım olduğunu ve onun sarsıldığını görünce içten içe sevinmem gerektiğini biliyorum, ama nedense kendimi kötü hissediyorum. Biri benim iki başparmağımı kırıp cerrah olmama engel olsaydı, yıkılırdım. Hiçbir yanımda, bir rüyanın yok olma ihtimalini kutlamak istemiyor. O rüya *Tom'un* rüyası olsa bile.

"Umarım kalıcı bir şey değildir." Bu sözleri ağızımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Üçü de sanki Tom'a büyü yapmışım gibi bana bakıyorlar. Yeterince samimi gelmedim mi? Somurtuyor muyum? Tanrım, alaycı mı konuştum? "Ciddiyim," diyorum hemen, omzumdaki çantamın askısını düzelterek. "Kötü biri olmak istemiyorum. Yani, kötü biri olabilirim, ama bu sefer öyle değil." Yüzüm yanıyor. Kendiliğinden alev alabilirim.

Tom, bunun da kalıcı olmadığını kendine ikna etmeye çalışır gibi hızla başını sallar. Gözlerini kısar. Beckett ise bana delici bakışlar atar. O kadar yoğun ki bir adım geri atıyorum. (Paranormal fanfic dönemimde) rastladığım, Cobalts'ın zihin okuyucular olduğu hakkındaki tek fanfic aklıma geliyor. Ama bu çok saçma. Güçler diye bir şey yok. Yine de...

"Ben... Ben'i bulacağım," diyorum, sonra koşarak uzaklaşıyorum. *Ne oluyor, Harriet?* Derin nefesler alıp hızlanan kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıyorum. Gözlerimi kısarak mırıldanıyorum, "Topla kendini. Sen vahşisin. Sen bomba gibi bir kadınsın. Hiç kimse ve hiçbir şey seni korkutamaz." Beckett hariç mi?

Beni sevmiyor mu? Sadece kardeşlerini aşırı korumaya mı çalışıyor? Onlara zarar vereceğimi mi düşünüyor?

Ben'i asla kasten incitmezdim. Charlie'nin onu nasıl *derinden* etkileyip pes etmediğini gördükten sonra, Ben Cobalt'ın savunma ekibine katılma isteğim aşırı derecede arttı. Ama ilk izlenimler benim güçlü yanımdır, bu yüzden neden kardeşleriyle durumun farklı olacağını düşündüğümü bilmiyorum. Yine de Ben'i terk etmeyeceğim. Hepsi benimle başa çıkmak zorunda kalacaklar.

Tuvaleti bulmak için geçici yolu takip ediyorum. Ama hemen kayboluyorum.

Adımlarımı geri takip ederek, hepimizin mahsur kaldığı eski salonun önünde yavaşlayıp duruyorum. Charlie hala orada. Kadife kırmızı kanepede uzanmış, tavandaki yağlı boya duvar resmine bakarak sigara içiyor.

Oda darmadağın.

Cam parçaları karanlık döşeme tahtalarını ve kırmızı halıyı kaplamış. Eğrilmiş resim çerçeveleri üzüntüyle duvarlarda asılı dururken, resimler yırtılmış. Kitaplar her yere dağılmış ve Charlie de enkazın arasında yatıyor, sanki bulutlar gerçekmiş gibi beyaz boya izlerini izliyor. Gözlerini göremeseydim, kafası iyi mi diye merak ederdim. Gözleri kan çanağı değil. Göz bebekleri büyümemiş.

En küçük kardeşi ile arasında olanlara pişman mı yoksa kayıtsız mı, anlayamıyorum. Belki de aklında hiç yok. Belki de sadece sanatı hayranlıkla izliyor.

Midem bulanıyor ve Ben'i koruma ihtiyacı giderek artıyor. Omzumun üzerinden arkama bakıyorum, arkamda kimse yok.

ve salona girip kapıyı kapatıyorum.

Sırtımı ahşaba dayıyorum.

"Apothéose d'Hercule'," diyor Charlie, bana bakmadan. "1736 civarında François Lemoyne tarafından yapılmış. Herkül, herkes onu kutlarken Olimpos Dağı'na tırmanıyor. Tanrılar. Tanrıçalar. Zeus, Hera, Athena." Bir nefes çekiyor, kolunu kanepenin minderinden sarkıtıyor. "Bu bir kopya. Gerçek tablo Salon d'Hercule'nin tavanında."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, konuşursam ona bağırmaktan korkuyorum.

Charlie doğrulur. "Versay Sarayı'nda," der, sanki bilmediğimi görmüş gibi. "Fransa." Külleri yere vurur.

"Versay'ın nerede olduğunu biliyorum," derim öfkeyle.

Bana bakışını daraltır ve sarı-yeşil gözleri kendi yargılarıyla dolar. "Çıkışı bulamadığına göre, şüphelerim vardı." Parmağını kapıya doğru sallar. "O tarafa dön."

Hareket etmiyorum.

Charlie, sigarasını küllükte söndürürken beni süzer. Görünür bir dövmesi yok ve gördüğüm tek piercing, kulağının köşesindeki küçük altın halka. "Klasik Mitoloji'de hızlandırılmış ders vermeyeceğim, böylece kardeşimden A alabilirsin."

"Klasik Mitoloji dersini aldığınızı biliyor musun?"

"Kardeşlerim ve ben artık aynı takvimi paylaşıyoruz." Acı dolu sesi, hassas kulaklarıma sert geliyor. "Ben de sizin birlikte ders aldığınızı söyledim. Beni sadece bir pislik olarak görebilirsin, ama ben aptal değilim. Dinliyorum."

"Buraya bize ders vermeni istemek için gelmedim." Nasıl bu sonuca vardığını anlamadım.

"Benden ne istiyorsun, Harriet?" Charlie doğrudan soruyor. Eğer dolambaçlı konuşmak gerekirse, dallarını testereyle kesmeyi tercih ediyor gibi görünüyor.

Çantamı yere bırakıyorum. Kalbim çarpıyor ve vücudumda batmakta olan bir ağırlık gibi aşağıya doğru iniyor. "Ben'den uzak durmanı istiyorum."

"Onun küçük duygularını inciteceğimden mi korkuyorsun?" Charlie kanepeye yaslanır. "Zavallı *Ben*. Ateşe atladığında sıcağı kaldıramıyor."

Kızgın bir şekilde bakarım. "Ateşin içindeysen bunu söylemek kolay."

"Dişleri var." Charlie, ben yaklaşırken bana doğrudan bakar. "Daha sert ısır, Harriet. Bunu neredeyse hissetmedim bile."

Bu aptalca tuzağa düşmem. Kendi hedefim var ve o da Charlie Keating Cobalt ile sözlü bir çatışmaya girmek değil. "Seninle bir anlaşma yapacağım," diyorum ona, sesim şu anda hissettiğim kadar sert ve keskin. Güç içimi kaplıyor ve bu bana yabancı değil. Bunu daha önce de hissetmiştim. Kontrol bende. Kontrol bende. Charlie gibi birinin üzerinde bile.

Ayağa kalkar ve ben ona doğru ilerlerken bana doğru yaklaşır, ama Charlie'ye ulaşmadan, ışıklandırılmamış şömineye doğru döner. Kafam karışır, neredeyse duraksarım. Şimdi duramam.

Bu yüzden onu takip ediyorum.

Bir saniye odunlara bakar, sonra ben oraya vardığımda dönüp bana bakar. Boyu benden çok daha uzun, bu yüzden boynumu yukarı doğru uzatmak zorunda kalırım.

Charlie çenesini aşağı eğerek gözlerime bakıyor. "Ben senin anlaşma yapmak isteyeceğin biri değilim, Zeki Kız."

Ben. Aklımda sadece o var. Beni gerçekten tanımadan önce benim için nasıl orada olduğunu. Karşılığında aynı çabayı hak ettiğini. Aynı şiddetle sevgiyi hak ettiğini ve benim sevdiğim ve beni seven bir arkadaşım olmadığını biliyorum. Helena teyzem dışında beni umursayan kimse olmadığını biliyorum, ama Ben umursuyor.

Ve ben onu umursuyorum.

Önemsiyorum.

"Seni sinirlendiren insanlarla yaşamak nasıl bir şey biliyorum ve Ben *kendi kardeşinden* bunu hak etmiyor. Onu rahat bırak dostum. Artık alaycı yorumlar yok. Artık kışkırtma yok. Eğer pislik olmak istiyorsan, git buradan uzaklaş, *dahi çocuk.*"

Charlie gözünü bile kırpmıyor. "Benim hakkımda ne istersen düşünebilirsin. düşünebilirsin."

Eğlenceli olmayan kahkaham nefes nefese çıkıyor. Lise Charlie Cobalt'a takıntılı olduğuna inanamıyorum. O bir muamma. Kimsenin onu tam olarak anlayamadığı, ama herkesin üzerine tüm çılgın fantezilerini yükleyebildiği biri.

Küçük kardeşine pislik gibi davrandığını bilseler bile onu severler miydi? Cevap muhtemelen evet ve bu Ben için kalbimi kırıyor.

"Onunla sorunun ne ki?" diye soruyorum.

Charlie dirseğini şömine rafına dayar, parmaklarını çenesine götürür ve sonra bırakır. "Henüz anlamadıysan, Ben ve benim dünya hakkında çok farklı görüşlerimiz var. Ben insanlığa karşı kayıtsızım. O ise *sinir bozucu* derecede idealist. Bu durum, senin asla anlayamayacağın şekilde beni çok rahatsız ediyor. Çünkü on defadan dokuzunda, acımasız ve bencil olanlar her zaman kazanır ve o, onlar tarafından kullanılıp istismar edileceğini bilmesine rağmen bir şansı olduğunu düşünüyor. Benim ateş olduğumu mu düşünüyorsun? Ben onun yanmadan önce boğulacağından daha eminim."

"O zaman ona yardım et," diye karşılık verdim.

"İstesem bile onun özünü değiştiremem."

Ben'in değişmesini istemem, bunun farkındayım. O bencil olmaktan çok uzak biridir. Kendini kurtarmadan önce sık sık başkalarını düşünür. Kahretsin, ben kaybetmeyeyim diye kalıcı işitme kaybı riskine girdi.

Kendini koruma içgüdüğü nerede, dostum? Bir keresinde ona sormuştum.

Charlie'den korkmuyorum. "O zaman en azından Ben'den uzak dur. Hayatını kolaylaştır. Anlaşmayı kabul et." Büyük beden deri ceketimi çıkarıp arkamdaki kırmızı kadife kanepeye attım.

Charlie beni baştan aşağı süzer. "Peki, küçük kardeşime mükemmel bir melek gibi davranmanın karşılığında ne alacağım?"

Bileğimden siyah bir saç lastiği çıkarıyorum ve saçımı at kuyruğu yaparken onun dikkatle beni izlediğini hissediyorum. "Sana oral seks yapacağım." Bu üç kelime dilimden şarap gibi akıyor. Mide bulandırıcı derecede tatlı. Artık midemi bulandırmayacak kadar çok içtiğim bir şişe.

Garip bir şekilde, midem bulanmaya başlıyor.

Charlie başını bana doğru eğiyor, yüz hatlarımı incelerken bakışları daha da müdahaleci hale geliyor. "Peki, benim sikimi emmeni istediğimi sana düşündüren ne, Harriet?"

Kalbim aniden hızla çarpmaya başlar, ama kontrolümü kaybetmemek için derin bir nefes alırım. "Buna değecek." Kendime güvenim biraz geri gelir. "Daha önce hiç şikayet almadım. Muhtemelen bittiğinde bir tane daha isteyeceksin." *Erkekler genellikle ister.*

Charlie düşünüyor. Kafasında hızlıca düşüncelerinin döndüğünü görüyorum. Gözleri üzerimde dolaşıyor. Sonra çenesini yere doğru sallayarak sessizce dizlerimin üzerine çökmemi işaret ediyor.

Ben'e yardım et. Dizlerimin üzerine çöküyorum, soğuk parke dizlerimi acıtıyor.

—ve daha keskin bir şeyle. Siktir, *siktir*. Cam. Kırık şişeleri unutmuşum, ama ayağa kalkmıyorum. Küçük keskin parçalar pantolonumu yırtarken acının alevlenmesine izin veriyorum. Sorun yok.

Sorun yok. Midemdeki mide bulantısından çok cildimin yanmasına odaklanıyorum. Bu karışık, mide bulandırıcı hissi yaşamaktansa acı çekmeyi tercih ederim. Bunu o kadar çok yaptım ki, bu gece neden farklı hissettiğimi bilmiyorum.

İyi bir arkadaş ol. Kalbim, ani paniğime uyumlu olarak kulaklarımda gürleyen bir davul gibi atıyor.

Ona layık biri ol. Charlie'ye bakıyorum ve yılan rengi sarı-yeşil gözleri duygudan yoksun.

Altın kahverengi saçlarının yumuşak bukleleri alnına düşüyor ve o sadece bana bakıyor. Bekliyor. İzliyor. Ne yapacağımı görmek için.

Pantolonunun fermuarını aç, diye kendime emir vermeye çalışıyorum. Kurumuş dudaklarımı yalıyorum. Nabzım hızlanıyor. Göz teması manyetik bir yoğunlukta ve ben bundan kurtulamıyorum. Onun gücü altında kalıyorum ve bu beni korkutuyor. Yine de fermuarını açmaya uzanıyorum. Elim havada kalır kalmaz, o önümde dizlerinin üzerine çöküyor.

Bana dokunmuyor, ama bu hareketin etkisi ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Ne halt ediyor bu adam? Camın üzerine diz çökmesine rağmen acı çekmiş gibi bir tepki vermiyor. Artık göz hizamda olan bakışları benimkini arıyor, sanki her seferinde kendimi bu duruma soktuğumda beni ortaya çıkarıyormuş gibi. Sanki biliyor gibi.

Görüyormuş gibi.

Şiddetli, kontrol edilemez bir şekilde açığa çıkmış hissediyorum. Uzun bir dakika boyunca birbirimize bakiştikten sonra, sonunda konuşuyor.

"Biz bu dünyada çarpık varlıklarız." Sesi yumuşak ama acımasız bir darbe gibi. "Eğri, budaklı, bükülmüş varlıklar." Tanımadığım bir şiirden alıntı gibi geliyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." "Dizlerinin üstünden kalk demek."

"Hayır, öyle değil." Hain bir gözyaşını öfkeyle silerim.

Çenesi seğiriyor. "Ben'le arkadaş olabilirsin, ama onun sana karşı hisleri olduğu açık. Ve sen az önce onun kardeşini becermeye çalıştın. Onu o kadar nefret etmiyorum ki, buna izin veremem. Onu hiç nefret etmedim." Sözleri mideme ağır bir yük gibi çöküyor, karnımın derinliklerine doğru sürükleniyor. Gözünü bile kırpmadan ekliyor: "Sen çok boktan birisin."

Nefesim kesilir. Hava ince.

Charlie, "Hepimiz kendi çapımızda berbat durumdayız. Sadece senin kardeşim için en kötü şey mi yoksa en iyi şey mi olacağını bilemiyorum" diyor.

"Ben..."

"Ne oluyor lan?" Beckett'in yumuşak sesi vücudumda bir alarmı tetikliyor, ama onu kapıda dururken gördüğümde doğal olmayan bir şekilde donup kalıyorum. Kapıyı açtığını bile duymadım. Daralan gözleriyle, benimle Charlie arasında bakışlarını gezdiriyor ve gözlerinde pek çok yakıcı soru var.

Charlie ve ben dizlerimizin üstüne çökmüş durumdayız, ki bu pek hoş bir manzara değil. Tabii ki planladığımdan daha kötü bir durum değil. *Planladığım şey.* Tanrım. Kahretsin.

Ayağa fırlıyorum. Gözlerim sıcak gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor. Ne için kendimi utandırdım? *Hiçbir şey* için. Hiçbir anlamı yoktu.

Hepsi boşunaydı. Her şeyi mahvettim.

Koşuyorum. Siyah postacı çantamı yerden alıp, kapıda duran Beckett'i iterek geçiyorum ve beni yakalamaya çalışırken onun elinden kurtuluyorum. "Harriet," diye sesleniyor, sonra "Charlie, ne halt ettin sen?" diye sorduğunu duyuyorum.

Dağınık kitapların arasında yolumu bulmaya çalışırken başım dönüyor. Bir yığına takılıp düşüyorum ve postacı çantamı vücuduma daha yakın tutuyorum. Kendimi toparlayıp, Eliot ve Tom'un içeride beklediği ön kapıya doğru sendeleyerek yürüyorum.

Kırmızı ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü onlardan saklamak için deri ceketimi arıyorum, ama parmaklarım sadece kısa bluzumun kumaşını yakalıyor. Hayır, lanet olsun. Ceketimi salonda bırakmışım. Geri dönüp onu almamın imkanı yok.

"Ağlıyor musun?" Eliot, gözleri karararak sorar. Kafası, az önce koştuğum yola doğru döner. "Ne oldu?"

Benim karşılaştığımı ve kaçtığımı düşündüğü tehlikeye atılmak üzere.

Hiçbir şey söylemiyorum. Ayaklarım yanıyormuş gibi Eliot ve Tom'un yanından koşarak geçiyorum.

Ben öğrenecek. Charlie ona söyleyecek. Ön kapıdan dışarı çıkıp sıcak ve nemli geceye adım attığımda, safra yükselir ve boğazımı yakar. Yağmur taş basamaklara damlar. Verandada, tek bir nefes almaya çalışırım.

Kardeşini becermeye
çalıştım. Kafam çok
karışık.

Charlie dizlerinin üzerine çökmeseydi yapardım. Yapardım.
Yapardım.

Kalbim çok hızlı atıyor ve kaldırımda rahatça duran beş adamın Cobalt kardeşlerin korumaları olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Hepsi bana, binadan kaçan ıslak, başıboş bir kediymişim gibi dönüyorlar.

Göz teması kurmaktan kaçınarak merdivenlerden aşağı koşuyorum ve botlarım kaldırıma çarpıyor.

"Harriet!" Eliot arkamdan seslenir.

"Ben iyiyim!" diye gece havasına doğru ona bağıriyorum. Güvenliğe. Beni takip etmemeleri için umursayan herkese. Beni kovalamalarına gerek yok. Ben iyiyim. *İyiyim.*

Ben'in ağabeyine oral seks yapmaya çalıştım, ama aslında Ben'e aşık olduğumu düşünüyorum. Ama iyiyim.

Ben. İyiyim.

Arkamda ayak sesleri duyulur ve ben hızımı artırırım. Yavaş değilim. Bu andan kaçıyorum. Utancımdan. Bu hayattan.

Yıllar sonra herkesin güleceği kızlardan biri olacağım. Harriet'i hatırlıyor musun? Evet, Ben'e yardım etmek için Charlie'yi becermeye çalışan çılgın kız. Çılgın zamanlardı.

Her şey acıtıyor.

"DUR! HARRIET!" Tom'un boğuk sesi neredeyse beni tökezletiyor. *Tom* mu? Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum. Bana deli gibi koşan kişi o.

Nedenini anlamıyorum. Durup öğrenmek de istemiyorum.

Sadece gitmek istiyorum. Ortadan kaybolmak istiyorum. Ben Pirrip Cobalt ve dört kardeşiyle hiç tanışmamış olmak istiyorum.

BEN COBALT

Küçük kız kardeşim telefonda ağlarken nefes alamıyor. Labirent Kütüphanesi'nin tuvaletinde sadece birkaç dakikadır bulunuyorum; bu süre zarfında mide içeriğimi tuvalete boşalttım.

Onun üzüntüsünün nedenini tam olarak anlayamadım. Çoğunlukla, en kötü senaryoya atlamamaya çalışıyorum, çünkü bu herhangi bir şey olabilir. Başarısız bir not. Moda ile ilgili bir acil durum. Dalton'da berbat bir gün - özellikle de Winona ve Vada artık orada olmadığı için. Belki de onlarla birlikte yatılı okula gitmediğine pişmanlık duyuyordur.

Garip olan şey: Audrey beni hemen görüntülü görüşmeye almadı. Normalde, Eliot ve Tom'un şaka yapmak için benim kimliğimi taklit etmediklerinden emin olmak için yüzümü görmek isterdi.

"Audrey, nefes al," diyorum, kaşlarımı çatarak. "Sadece nefes al." Hıçkırıklar arasında nefes aldı.

"Ne oldu? Ne oldu?" diye soruyorum.

Ağlaması şiddetlenirken, anlamsızca mırıldanıyor. Elimi porselen lavaboya dayayıp, konsantre olmaya ve sözlerini anlamaya çalışıyorum. Lavanta kokusu duyularımı bastırıyor. Loş ışık, gözlerimi yormayacak şekilde sarı-altın rengi bir parıltı yayıyor, ama yutkunurken boğazım zımpara kağıdı gibi. Ve kulaklarım hala sirenin sesiyle çınlıyor.

Odaklanmak zor. Özellikle de tek hayal edebildiğim Tom'un panik içinde boğazını ovuşturması. Acil çıkışları sormalıydım. Suçluluk duygusu midemde bir yara açıyor ve ben sadece tekrar kusmamaya çalışıyorum.

"Theo..." Audrey'nin sesi beni düşüncelerimden koparıyor. Ağlamaları arasında "Theodore" diye seslendiğini duyuyorum.

Evcil papağanımdan bahsedildiğinde tüylerim diken diken oluyor—
ya da daha doğrusu *onun*

evcil hayvanı. Onu ona ben verdim. "Beni videoya çek, Audrey."

"Yapam-yapamam." Hıçkırıyor. "Onu bu halde görmeni istemiyorum."

Elimi yüzüme sürtüyorum. "Nesi var?" Kaburgalarım ciğerlerimi sıkıştırıyor. *Bu olamaz. Neden oluyor bu?*

"Hareketleri biraz yavaş." Derin bir nefes aldı. "*Theodore*. Theodore, hadi. *Lütfen*."

"Kafesinde mi?"

Sessiz kaldı.

"Audrey?"

"Yerde yatıyor. Muhtemelen sadece uyuyor." Sesi kırılır ve tizleşir. "Uyuyor olabilir."

Kalp atışlarım hızlanmaya devam ediyor. Ter, gömleğimi göğsüme yapıştırıyor. Oksijen almak ve net konuşmak için her şeyi yapıyorum. "Annem ve babam nerede?"

Cevap vermiyor. Bir sonraki kısa duraklamada, cansız, gri tüylü kuşu dürterken, beyaz yanaklarından sessizce akan gözyaşlarını hayal ediyorum. Enerjik bir kişiliği var, bunu ilk olarak Eliot ve Tom tarafından yetiştirilmesine bağlıyorum. Etrafta zıplamayı *seviyor*. Müziğin ritmine göre küçük kafasını sallıyor.

Onu hareketsiz hayal etmek istemiyorum.

Gözlerimin köşeleri ıslanır ve iki damla gözyaşı istem dışı olarak terli cildime damlar.

"Onu ben mi öldürdüm, Ben?" Artık hıçkırarak ağlamıyor ve bu beni daha da endişelendiriyor. "Ona su verdim. Onu besledim. Elimde tuttuğum dilimlenmiş elmayı yedi. Birlikte eğlenceli bir halka atma oyunu oynamayı öğreniyorduk. Aramızda *bir bağ* oluşuyordu."

Gömleğimi kaldırıp nemli kumaşla yüzümü siliyorum.

Belki elma çekirdeği yemiştir. Bu çok zehirlidir. "O-o uyuyor olmalı. Öyle olmalı."

"Olabilir," diye teselli ediyorum, birkaç kez nefes vererek. "Annemle babamı çağır, yoksa telefonu kapatıp kendim arayacağım."

Ayak seslerinin gmbrtsn duyarım ve beklerken, altın çerçeveleli aynada kızaran gözlerime bakarım.

Bir hata daha yaptım. Audrey'e kuşumu verdim. Ben yokken onu hatırlatacak bir şeyin olması *iyi* olur diye düşündm. Tutunabileceği bir şey. Kakadu papağanlarının ortalama ömrü on beş ila yirmi beş yıldır, bazıları otuz yıla kadar yaşar, o halde neden onun yakında öleceğinden endişeleneyim ki? Onu ona verdikten *iki* hafta sonra öleceğini düşünmek bile imkansız.

Kafamı yavaşça sallıyorum.

Hayat döngüler ve tekrarlarla dolu değildir. Döngüsel değildir. Audrey, Theodore'a sahip olmak için yaratılmamıştı çünkü Eliot ve Tom onu bir zamanlar bana hediye etmişti. Bu, bunun kanıtı değil mi? Kader diye bir şey yoktur.

Hayat, sapmalarla dolu, öngörülemez bir domino dizisidir. Her eylemin bir tepkisi vardır. Sonuçları vardır.

Bazıları acımasızdır. Bazıları yürek paralayıcıdır.

Onun hayatta olma ihtimaline tutunuyorum. Belki nefes alışı zayıftır. Belki hastadır.

"Audrey? Ne oldu, ma petite?" Babamın sakinleştiren sesini duyuyorum.

İkisi de daha da boğuklaşıyor. Audrey beni haberlerden korumak için telefonu kulağına kapatmış olabilir mi acaba?

Saniyeler sonra, "Ben?" diye bir ses duyuyorum.

"Anne?" diye soruyorum. "Ne oluyor?"

"Bekle, seni görüntülü görüşmeye alacağım."

Arka planda Audrey, "Bekle! Lütfen ona gösterme!" diye haykırıyor.

"Sadece onunla konuşuyorum," diye temin ediyor.

Videoda annem, parlak kahverengi saçlarını omzundan itiyor. Köprücük kemikleri belirgin, dudakları büzülmüş ve gözleri alev alev. Siyah ipek bornozu, boynundaki ışıltılı elmas kolyeyle tezat oluşturuyor. O, yumuşak, anne sıcaklığının tam tersi. Soğuk, keskin bir sur gibi. Ve hayatım boyunca, ondan başka bir şey istemedim ya da ihtiyacım olmadı.

Kucaklamaları elik gibi olabilir, ama her zaman sevgi doludur.

O ortaya çıktığında içim rahatlıyor. Nefes alıyorum. "O iyi mi?" diye soruyorum.

"Bilmiyoruz." Sesi buz gibi. Annem ekranı öyle ayarlıyor ki sadece onun yüzünü görebiliyorum. O da sadece benim yüzümü görüyor. Demir gibi iradeli ifadesinden, sanki üzüntümü öldürmeye hazırmış gibi, böylece üzüntü bile bana zarar veremezmiş gibi, onun öldüğünü anlıyorum.

Onun öldüğünü biliyorum.

İçimden başımı sallıyorum, çökmeden bunu kabul etmeye çalışıyorum. *Çalışıyorum.* Küçük kız kardeşime odaklanmak daha kolay. Onun iyi olmasını istiyorum.

Arka planda babamın Audrey'e "Nefes almıyor" dediğini duyuyorum.

"Ona kalp masajı yap," diye ısrar ediyor.

"Ölüm sertliği başlıyor, Audrey. Çok uzun süredir ölü."

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı," diye ağlıyor.

"Onun hayatta olduğunu varsaymak dışında, yapabileceğimiz hiçbir şey yok." *"Richard,"* annem ona sert bir bakış atar.

"Rose," der babam daha sakın bir sesle, sesinde neredeyse bir gülümsemeyle. "Bu hayatın döngüsü. Ölülerin dirilemeyeceğini biliyorlar. Ve bu ölen ilk evcil hayvan değil."

Annem yanlışlıkla telefonu döndürür ve Audrey'i odasının zemininde görürüm. Başı siyah saten pijamalarına gömülmüştür. Babam, dört direkli yatağının ayak ucundaki şezlongda oturmuş, sırtını yatıştırıcı hareketlerle ovuşturmaktadır.

"O daha çok uzun yıllar yaşayabilirdi," diyor Audrey ağlayarak. "Bu benim hatam."

"Senin suçun değil," diyorum ona. "Seni suçlamıyorum." Gerçekten suçlamıyorum. Sadece kendimi suçluyorum. Bu benim suçum. Annem ona bakmak zorunda kalmamalıydı ve ben bu olasılığı hesaba katmalıydım. Bu her zaman vardı.

"Yarın sabah onu veterinerine götürebiliriz," diyor annem, yüzü yine ekranı dolduruyor. "Ölüm nedenini öğrenmek için otopsi yaptıracağız."

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum. "Hayır, bunu istemiyorum." Ailemdeki azınlıkta olanlardan biriyim, bilgiyi istemiyorum. Cevapları. Ama bilmemenin daha huzurlu olduğuna inanıyorum. Özellikle Audrey için. Eğer gerçekten ona yanlışlıkla verdiği elma çekirdeği yüzünden öldüyse, bu onu mahveder.

"Onu gömeceğiz," diyor annem beni teselli etmek için. "*Düzgün* bir cenaze töreni de olacak. En sevdiğin meşe ağacının altında bir tören. Tüylü küçük poposu kuş cenneti'nde huzur içinde yatsın."

"*Anne*," diye ağlar Audrey. "Sadece birkaç dakika oldu. Şaka yapmayabilir miyiz?"

"Ben ciddiydim," diyor keskin bir sesle, ama beni üzdüğünü merak ederek tepkimi incelediğini hissediyorum.

Ben iyiyim. Göğsüm ağrıyor ve boğazım yanıyor, ama iyiyim. "Ben?" diye sorar babam.

"Ben iyiyim," diye sesli olarak söylerim.

"Cenazeye gelir misin?" diye sorar ekranın dışından.

Annemin gözleri ona kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Sen de geliyorsun." Bu bir emir, ama yapamazsam beni zorlamayacak.

"Evet, deneyeceğim." Sesim yumuşar. "Audrey'nin iyi olduğundan emin ol. Bu durumu çok fazla kafasına takmasını istemiyorum."

Dudakları düzleşir ve gözleri sonsuz bir endişeyle dolar. Yatak odasından çıkıp, telefonunu da alıp aşağıdaki ev ofisine doğru yürür. Muhtemelen mahremiyet için. Maun masasına dik bir şekilde oturduktan sonra, "Hepimiz senin duygularını daha çok önemsiyoruz. Audrey kuşu önemsiyor, ama seni daha çok önemsiyor." der.

Çenemi sıkarak birkaç kez başımı sallarım.

"*Ben*." Adımı agresif bir şekilde söylemesi, sarı-yeşil gözlerinin beni delip geçmesi... Acaba başka bir şey mi endişelendiriyor onu?

"Ne?" diye soruyorum.

Gözlerini kırıştırır ve bir düşünceyi kafasından silkeler gibi başını sallar. "Sadece... Theodore için ağlamaman sana göre değil. O yıllardır seninle birlikteydi."

"Sen telefona çıkmadan önce ağladım." Çok az. Kesinlikle normal bir şey değil ve onun da çok fazla ağlamadığımı anlayabileceğini düşünüyorum. Bu yüzden ekliyorum, "Sen de nadiren bir şey için ağlarsın."

"Sen soğuk kanlı bir kaltak değilsin. Sen benim tatlı huylu, korkusuz oğlumsun..."

"Sadece şok oldum," diyorum hızlıca. "İnan bana, cenaze töreninde gözyaşları akacak." *Ben değişmedim anne.*

Omzundan saçlarını geriye itiyor. "Kardeşlerinle orada mutlu musun?" diye soruyor. "Çünkü bana ya da babana ihtiyacın olursa, eve gelebilirsin."

"Hayır, kalmak istiyorum. New York'ta durumum o kadar da kötü değil. Her sabah Beckett'le kahvaltı yapıyorum ve şimdi hepsiyle birlikte dışarıdayım. Birlikte kaçış odasındayız."

Dudakları gülümsemeye seğirir. "Hasar ne kadar?"

Gülüyorum. "Eliot ve Tom kesinlikle bir fatura ödedi, öyle diyelim."

Onaylamadığını gösteren bir ses çıkarır. "Ugh, yemin ederim ki onlar dizginlenemeyen küçük pislikler."

"Aslında Eliot kendini büyük pislik sanıyor."

"Onun egosu her geçen gün babaninkine rakip oluyor."

"Saat başı," diye gülümseyerek şaka yapıyorum, bu da onun gülümsemesine neden oluyor. "Peki Charlie...?" Sormakta tereddüt ediyor. "Onunla yaşamak nasıl gidiyor

"

Onu babamın hasta, kötü niyetli bir versiyonu olarak nitelendirdim, o da beni zavallı olarak nitelendirdi, bu yüzden *gayet iyi* idare ediyoruz diyebilirim. Her ebeveynin iki oğlu için isteyeceği şey tam olarak bu. Bizi üç bacaklı çuval yarışına kaydettirin, başlangıç çizgisinden itibaren kesinlikle yüzüstü düşeriz.

Neşeli bir yalan söylemek zor, ama ben ve tüm kardeşlerim arasında, anne babamıza ispiyonlamayacağımız konusunda sessiz bir anlaşma var.

Biz beş yaşında değiliz. Charlie'nin tam bir şeytan olduğunu bilmelerine gerek yok ve açıkçası, bilmelerini de istemiyorum. Bir yanımda, onun yorumlarını önemsemeyeceklerine inanıyor. Onun için bir bahane uydururlar. Henüz uydurmadılar, ama bunun nedeni onlara bu fırsatı vermemiş olmam.

"Charlie ile sorun yok," diyorum ona. "Hepsi bu akşam bir arkadaşım ile tanıştı."

"Hokeyden mi?"

"Hayır, henüz takıma girmeye çalışmadım, ama o MVU'ya gidiyor."

Gözleri şüpheyi kısılar. "O mu?"

Daha geniş gülümserim. "Evet, arkadaşım bir kız..."

"Ben." Beckett banyo kapısına yumruğunu vurur.

"Gitmem gerek," diyorum ona çabucak, Beckett'in sesindeki aciliyeti duymamasını umarak. "Gitmeye hazır olmalılar."

"Seni seviyorum, tatlı gremlin."

"Ben de seni seviyorum anne." Beckett tekrar kapıyı çaldığında telefonu kapatıyorum.

Kapıyı açtığımda, yüzündeki üzüntü beni mahvetti.

"Harri..." Adını bitirmeden, kendi endişemle koridora fırladım.

"Nerede o?" Onu kardeşlerimle bırakmanın sorun olmayacağını düşünmüştüm. Beckett tişörtümün arkasını yakalayıp beni durdurur, ben de onun elinden kurtulurum.

Beni sakinleştirmek için ellerini kaldırdığında yüz yüze geldik. "Nefes al, Pip."

Aynı şeyi Audrey'e de söylemiştim.

Ama ağlamıyorum.

Hıçkırımıyorum.

Kimse ölmedi, değil mi?

"Ne oldu lan, Beck?" diye soruyorum. "Harriet nerede?"

Sanki kötü tepki vereceğimi bekliyormuş gibi elini kaldırmış durumda. Deri ceketi koluna asılı. Her şey endişemi yeni, dengesiz boyutlara taşıyor. "Kaçtı..."

Ön kapıya koşmadan önce duyduğum tek şey bu. Kapıyı itip açıyorum ve öfkeli adımlarla New York gecesine çıkıyorum. Hafif yağmur havayı nemlendirirken, korumalar ıslak kaldırımda diğer kardeşlerimle birlikte duruyorlar. Gözüm sadece bir kişide.

Lamba direğinin yanında sigara içen adam.

Beni gördüğü anda gözlerini deviren adam. Bununla bir ilgisi olduğunu bildiğim adam.

"Charlie!" diye bağırlıyorum. "Ne halt ettin sen?!"

Sigarasını kaldırıma atar ve cilalı ayakkabısıyla rahatça ezer. Eliot ve Tom önüme geçince ondan üç metre uzaktayım ve tek istediğim onu ezip geçmek. Öfke bedenimi sarar ve patlamaya hazırım. Ama Eliot'un elleri göğsüme yapışır ve beni fiziksel olarak zapt edebilecek tek kardeşim odur.

"Dur." Eliot'un aciliyeti nabzımı hızlandırır. Onu ittiğimde, boynumun yanını kavrar ve beni göğsüne daha yakın tutar.

"*Eliot.*"

"Charlie ile daha sonra kavga edebilirsin. Şimdi zaman yok."

"Harriet kaçtı," diye Tom zayıf bir fısıltıyla söylüyor. "Ağlıyordu. Onu yakalayamadım. Küçük ama çok hızlı." "*Hız canavarı*" diye mırıldanıyor.

Öfkem yeni bir hedefe yönelir. "Onu bulmam lazım." Eliot'tan uzaklaşıp en yakın metro istasyonuna doğru yönelirim.

"Ben Pirrip!" Tom sesini yükseltir ve beni durdurur. Gözlerim yanar. "Benim için kendine zarar verme." *Lütfen.*

Tom, kaldırımda park etmiş iki aynı Range Rover'dan birini işaret eder. Güvenlik araçları. Bazı kardeşlerim, korumalarını özel şoför olarak kullanıyor. Onların arabasına binmek, birçok nedenden dolayı daha iyi bir seçenek değil; en önemlisi, *daha yavaş* olması.

"Trafiğe takılırsak, boku yedim," diyorum onlara.

"Metroda kalabalık tarafından kuşatılabilirsin," diye açıklıyor Eliot. "Eğer biri seni tanırsa..."

"Kimse beni tanımıyor dostum," diye sözünü kesiyorum. Ben kardeşlerim gibi değilim.

O kadar kolay fark edilmeyeceğim.

"Evet, ama beni tanıyabilirler," diye Tom sert bir sesle söyler.

"Ve beni de," diye ekler Eliot. "Sen istesen de istemesen de seninle geliyoruz."

Tanrım. Siktir. *Tamam.*

Başım dönüyor, ama otomatik pilotta gidiyorum. Range Rover'a atlıyorum ve Tom peşimden geldiğinde koltuğu yatırıp üçüncü sıraya giriyor. Sonra Eliot koltuğu tekrar dik konuma getiriyor. İkinci sırada yanıma oturuyor. Bir saniye sonra Beckett arabaya biniyor ve diğer tarafıma oturuyor.

Yolcu kapısı aniden açıldığında, doğru gördüğümünden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırpyorum.

Charlie birdenbire arka koltuğa bakmadan ön koltuğa oturuyor. Sanki benimle bu arabada olması gayet normalmiş gibi.

Her şey çok doğal geliyor. Sanki hiç şüphe yokmuş gibi. Dört kardeşim her zaman Harriet'i bulmak için benimle birlikteydi. Sinirlerim hala yatışmadı. Onu görene kadar yatışmayacağını düşünüyorum.

Kim sürüyor? Charlie'nin koruması direksiyona geçince gizem çabucak çözüldü.

Oscar Oliveira, 34 yaşında deneyimli bir profesyonel, Yale mezunu, eski profesyonel boksör ve ailemin en sevdiği güvenlik görevlilerinden biri. Cidden, babam Oscar'ı kovmaktansa kolunu kesmeyi tercih ederdi. Charlie'nin korumalığında kalmayı başaran tek bodyguard o. Diğerleri ya istifa etti ya da kovuldu.

Oscar direksiyonu gevşek bir şekilde tutuyor, beyaz gömleğinin kolları güçlü ön kollarını ortaya çıkarmak için kıvrılmış. O, altın kahverengi tenli ve koyu kıvrıkcık saçlı Brezilya asıllı bir Amerikalı ve eminim ki bu da Cobalt'ta geçen yoğun gecelerden biri. O hiç etkilenmemiş.

Arka aynadan bakarak gözlerime bakıyor. "Nereye gidiyoruz, Ben?"

Harriet'in adresini hafızamdan ona söylüyorum, sonra boynumu arkaya uzatıp Tom'un arkasından bakıyorum. Arka camdan ikinci Range Rover'ı görüyorum. Diğer korumalarımız araca biniyor ve Oscar radyolarından varış noktasını bildirirken caddeye çıkıyorlar.

Ama sonunda bizi takip etmeye başlarlar. Yola çıktığımızda herkes o kadar sessizdir ki, kulaklarım yine çınlamaya başlar.

Ben konuşmak üzereyim, ama Tom öne doğru eğilip, "Gördün mü, işte bu yüzden iç mekanlarda şemsiye açmamalısın, Eliot Alice. Kötü şeyler olur. Muhtemelen sesimi *sonsuza kadar* kaybedeceğim."

Mide bulantısı başlıyor.

Beckett ona bir bakış atar. "Konuşmaya devam ettiğin için sesini kaybedeceksin."

"Hayır, şemsiyeyi suçlayalım," diyor Charlie, alaycı bir tonla. "Çünkü onu beş dakika boyunca banshee gibi çığlık attıran kesinlikle şemsiyeydi."

"Beni zaman mı tutuyordun?" diye sorar Tom boğuk bir sesle. "Beni zaman mı tutuyordu?" diye sorar Eliot'a.

"Kardeşim, seni seviyorum," diyor Eliot, "ama sus. Kendi iyiliğin için."

Tom derin bir nefes alarak koltuğuna geri kayar ve ben de gergin boynumu ıtlatırım, sinirlerim her kasımı gerer. "Bana ne olduğunu kimse söyleyecek mi?" diye sorarım. "Tuvalette o kadar uzun kalmadım."

"Bilmiyorum dostum," diye fısıldadı Tom, sesi giderek yumuşuyordu. "*Ağlayarak* binadan ıktı. Tek gördüğüm bu."

"Aynı şekilde," diyor Eliot. "Onlar da sevinç gözyaşları değildi."

Midem düğümleniyor ve konuşurken ona nerede olduğunu soran bir mesaj gönderiyorum. "Neden kaçıyordu?"

Beckett derin bir nefes alır. "Kamadan önce Charlie ile salondaydı. Ne olduğunu bana söylemiyor." Charlie'nin koltuk başlığının arkasına öfkeyle bakar ve bunun bir tartışma konusu olup olmadığını merak ederim.

Öne eğilip, en büyük ağabeyimi boğmak için başımı sürücü ve yolcu koltuğu arasına sokmaya hazırlanıyorum. "Demek bir şey yaptın," diye suçluyorum, Eliot ve Beckett beni koltuğa geri çekiyorlar.

Kardeşlerim arasında en öfkeli olan benim ve bu gece bu çok bariz. Eskiden hokey yardımcı oluyordu, buz üzerinde öfkemi boşaltıyordum. Tüm gerginliğimi atıyordum.

O ıkış kapandı ve benim sabrım da tükendi.

"Ben hiçbir şey yapmadım." Charlie koltuğunda dönerek bize doğru yüzünü çevirdi. "Ve Beckett'e de söylediğim gibi, bu gece olanları anlatacak havada değilim. O senin sözde arkadaşın. Eğer sana anlatmak isterse, anlatabilir. Aksi takdirde, kütüphanede ne olduğunu asla bilemeyeceğiz."

"Bahse girerim muhlukla Profesör Plum yapmıştır," diye espri yapar Eliot. "O mor pi." Düşmanlığı ortadan kaldırma girişimi bende işe yaramaz. Charlie gülümser ve bu benim içimde biriken öfkeyi daha da artırır.

Söylediği bir şeye takılıyorum. *Sözde* arkadaş. Charlie lafını esirgemez. Ne demek istediğini açıkça söyler.

"O benim arkadaşım," diyorum ona. "Bunda *sözde* falan yok, Charlie."

"Sen nasıl istersen." Radyoyu açar. Yumuşak pop müziği arabayı doldurur ve Charlie'nin *Beckett'a* olanları anlatmadığını düşünmeden edemem.

neler olduğunu anlatmadığını düşünmeden edemiyorum. Neden? Kimden koruyor? Kendisinden diyebilirim, ama Charlie kötü adam olarak gösterilmeyi hiç umursamamıştır.

İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü hiç umursamadı.

Ön kollarımı uyluklarımın üzerine koyup nefes nefese kalıyorum. Charlie'yi sorgulamakla bir yere varabileceğimi sanmıyorum. Onu bulmam gerekiyor.

Beckett elini sırtıma koyuyor. Bu beni sakinleştiriyor ve birkaç derin nefes alıyorum. *Onu bulacağım*, kendime söz veriyorum.

Onu bulacağım. Çünkü bulana kadar durmayacağım.

Kimse yolun geri kalanında konuşmaz. Çoğunlukla Tom'un araya girmesini engellemek için. Onun sesini korumasına yardım ederiz ve Oscar apartmanın yanına geldiğinde, o fren yapmadan ben kemerimi çözmüşümdür bile.

Eliot da kemerini çözdüğünde, "Hepiniz burada kalın," diyorum. O isteksizce başını sallar. "Nasıl istersen."

Beckett gözlerimi kilitler. "Onu bulursan bize haber ver."

"Evet, haber veririm." Araba durur ve ben kapı kolunu tutarken Oscar, "Bodyguard'ını bekle. Diğer araç kırmızı ışıktaki takıldı," der.

Bekleyecek vaktim yok. Kafamı sallayarak kapıyı açtım.

"Ben!" Oscar bağılıyor ve ben, tuğla apartman kompleksine doğru koşmaya başlamadan önce, onun "Novak buna bayılacak" diye mırıldandığını zar zor duyuyorum. Burası, benim yaşadığım lüks gökdelenin yaklaşık üçte biri büyüklüğünde. Pencerelerden kalın klima üniteleri çıkıntı yapıyor ve yangın merdiveni paslanmış görünüyor.

Bir dakikadan az bir süre sonra, yankılı binanın içindeyim ve asansörü bekliyorum. O kadar odaklanmış durumdayım ki, Charlie'nin yanıma geldiğini fark etmem bir saniye sürüyor. Oscar geride kalıyor ve yakasındaki mikrofona fısıldayarak konuşuyor.

Kardeşıme kaşlarımı çatıyorum. "Sana arabada kalmanı söylemiştim."

"Ve ben yapmadım. Oops." Onun alaycı tavrı şaşırtıcı bir şekilde beni rahatsız etmiyor. Oscar'ın onu takip edebilmesi için arabadan atladığını hissediyorum. Böylece onun yanında olmakla dolaylı olarak güvenlik sağlayabilirdim. Yine de, pirinçten yapılmış 92 numaralı kutudan postaları alan genç beyaz bir kadın onu izliyor. Sanırım Charlie'yi nereden tanıdığını hatırlamaya çalışıyor.

O da kadını fark ediyor ve bana elini uzatıyor. "Şapkanı ver."

Arka cebimden beyzbol şapkamı çıkarıp eline uzattım.

Şapkayı takarken, siperliğini gözlerinin üzerine indirir. Harika bir kılık değiştirme değil, ama en kötüsü de değil. Onu inceliyorum. Vücudunu nasıl eğdiğini, ama garip bir şekilde ameliyat olduğu sağ bacağına daha fazla ağırlık verdiğini. Ve dizleri ıslak mı?

Siyah pantolon giydiği için tam olarak anlayamıyorum, ama salonun her yerine cam parçaları dağılmıştı, yani... "Kanıyor musun?"

"Önemli değil." Soğuk bakışları asansöre sabitlenmiş durumda.

Oscar, Charlie'ye ciddi bir endişeyle bakar. Acaba bu konuyu kardeşimle konuşmuş mudur diye merak ederim. Oscar sessiz kalır, sonra tekrar öne döner. Onların Novak'la benim ilişkiden daha yakın bir ilişkileri var ve Oscar'ın kardeşim hakkında benim bilmediğim şeyler biliyor olması garip değil, çünkü neredeyse her gün, bütün gün onunla birlikte.

Başka bir şey söylemiyoruz. Harriet'in dairesine vardığımızda bile.

Kapıyı çaldım, kalbim deli gibi atıyordu.

Charlie'nin burada olması belki de iyidir. Eğer bir şey yaptıysa, özür dileyebilir. Durumu düzeltebilir... tabii ki bu iki konuda da hiç iyi olmadığı halde.

Kimse cevap vermiyor. Kahretsin, burada olması gerek. Başka nerede arayabilirim bilmiyorum. Saçımı elime alıp tekrar kapıyı çalıyorum. Kapı açılıyor ve polka noktalı pijama giymiş uzun boylu bir kız karşımıza çıkıyor. Koyu renkli kâkülleri gümüş tokalarıyla geriye toplanmış, gözleri ağzı kadar yuvarlak.

"Aman *Tanrım*." Kardeşime bakıyor ve beyzbol şapkamın onu ne kadar kötü sakladığı neredeyse gülünç.

Kardeşim zorla gülümsüyor.

Kız, kardeşim tek diz çökmüş gibi nefesini tutuyor.

"Sen Eden'sın, değil mi?" diye araya girdim. "Harriet'in oda arkadaşı."

Gözlerini bana çevirdiğinde ağzı daha da açık kalır. "Adımı biliyor musun?"

"Harriet evde mi?" diye soruyorum, Eden ön kapıyı bizim için daha fazla açarken. İçeri giriyorum, ama kardeşim sanki henüz davet edilmemiş ölümsüz bir vampir gibi geride kalıyor.

"Burada değil," diyor Eden, saçındaki tokayı hızla çıkarıyor. Parmaklarıyla ön saçlarını aşağı doğru tarıyor.

"Her ihtimale karşı odasına bakabilir miyim?" diye soruyorum.

Eden kaşlarını çatır. "Kanepede uyuyor." Oturma odasının ortasındaki pütürlü limon yeşili kanepeyi gösterir. "Çekyatını kir alıyor."

Midem birdenbire ağzıma geliyor. Ben de kanepede yatıyorum, o yüzden Harriet'in her gece kanepede yatmasının beni neden daha fazla endişelendirdiğini bilmiyorum. Ayrıca neden onun oda arkadaşıyla aynı odayı paylaştığını varsaydığımı da bilmiyorum. Yurt odası gibi. Ranzalar... Aslında yatak odasına hiç girmedim, fark ettim.

"Nerede olabileceğini biliyor musun?" diye soruyorum.

Charlie kapı eşiğinde belini dayamış, her şeyi dinliyor. Muhtemelen Harriet'i o kadar iyi tanımadığımı analiz ediyor. Ama yanılıyor. Kanepede uyuduğunu bilmiyordum, ne olmuş yani? O da benim kanepede uyuduğumu bilmiyor. Bunun bir anlamı yok.

"Hayır," Eden kelimeyi uzatarak, gözleri benimle Charlie arasında gidip gelirken, bunu hafızasına kazımaya çalışır gibi. "Dürüst olmak gerekirse, Harriet ile pek konuşmam. Birbirimize karışmayız. Onu nereden tanıyorsun ki?"

"Üniversiteden," diyorum belirsiz bir şekilde, sonra bir şey hatırlıyorum. Harriet arabasında yaşıyordu. Ortak bir oturma odasından daha özel bir yere gitmesi gerekiyorsa, eminim orası olurdu.

Aklıma bir fikir gelince Eden'a dönerek umutla soruyorum. "Apartmanında park yeri var mı?"

BEN COBALT

Oscar, Honda'dan üç araba ötedeki açık bir alana park eder ve ben arabadan inerken kardeşlerim şükürler olsun ki Range Rover'da kalırlar. Harriet'in arabasına yaklaşırken nabzım hızlanır ve otoparktaki idrar kokusu da hiç yardımcı olmaz.

Tampona yaklaşıp arka camdan içeri bakıyorum ve —*kahretsin*. Sürücü koltuğunda ya da yolcu koltuğunda kimseyi görmüyorum.

Gümüş rengi Honda ile mavi Dodge Charger arasında kayarak, koyu renkli camdan arka koltuğa doğru gözlerimi kısarak bakıyorum. Onu gördüğümde omuzlarım rahat bir şekilde düşüyor. Gözleri kapalı, kalın kulaklıklar takmış, başının altında bir yastık var ve uzunlamasına yatıyor. Bulanık pembe Hello Kitty battaniyesi, ince vücudunu kısmen örtüyor.

Parmak eklemlerimle camı tıklatıyorum. Gözleri anında açılıyor ve uyanık bir ifadeyle bana bakıyor. Beni tanıması iki saniye sürüyor, sonra kaşları derin bir şaşkınlıkla birleşiyor. Onu kontrol etmeye gelmeyeceğimi mi sanmıştı?

Kapıya doğru hareket etmiyor.

Kilit açması için işaret etmek amacıyla kapı kolunu işaret ettim. Sanki ağır bir düşünceyi kafasından silkeliyormuş gibi dört kez gözlerini kırptı.

Öne eğilerek, benim için kilidi açar.

Arka koltuğa kayıyorum ve arkamdaki kapıyı kapatıyorum. Omuzlarımı cama yaslarım. Ona dönük olarak. Arka aynadan bir köknar ağacı kokulu hava spreyi sarkıyor ve araca şenlikli bir çam kokusu yayıyor. Harriet kulaklıklarını boynuna indirir ve yastığını göğsüne sıkıca sarar. Karşı kapıya yaslanmak için geri kayar. İlk olarak, mavi gözlerinin ne kadar kan çanağına döndüğüne takılıyorum. Göz kapaklarının şişkinliği, gözlerini tamamen açmasını zorlaştırıyor.

Sadece onun acısını dindirmek istiyorum. Bunun nedeninin ben olabileceğini düşünmüyorum. Çünkü bu konuyu çok derinlemesine düşünürsem, o uçurumdan asla çıkamayabilirim.

"Hello Kitty'den hoşlanacağını düşünmemiştim," diyorum gülümsemeyle, ama bu sefer onun gülümsemesini çekemiyorum.

Dudakları büyük bir kaş çatışına dönüşüyor ve sesi neredeyse bir fısıltı. "Walmart'taki yüzde doksan indirimli satışları daha çok seviyorum."

Onun bakışları bacaklarına düştüğünde, kaburgalarım sıkışarak başımı sallıyorum. Bacaklarını vücuduna daha yakın tutuyor. Ben burada sıkışmış durumdayım, ama onun alanına girmiyorum. Arabasını gözden geçiriyorum ve ayak boşluğunda bir ilk yardım çantası, bandaj ambalajları, kanlı kağıt havluların olduğu plastik bir market poşeti ve bu gece giydiği ekose pantolonunu görüyorum. Pantolonunun dizleri de kanla lekelenmiş görünüyor.

Şu anda battaniye bacaklarını, dizlerini, belini gizliyor, ama ben bazı parçaları birleştiriyorum. *Onun için diz çökmüş müydü?*

Boğazım şişerken ve gözlerim acıyarak, tek umursadığım şey o. Şu anda incinmiş olmasından tüm kalbimle nefret ediyorum.

Sadece duygusal olarak değil, fiziksel olarak da... "Harriet," diye fısıldıyorum.

"Burada ne yapıyorsun, Ben?" diye boğuk bir sesle soruyor. Onun kafasının karışık olması benim kafamı da karıştırıyor. Bunun çok açık olması gerektiğini hissediyorum.

"Seni kontrol etmeye geldim," diyorum. "Arkadaşım ağlayarak kaçtığında, sanki hiçbir şey olmamış gibi eve gidip donmuş pizza pişirmeyeceğim."

Kafasını salladı, kâkülleri gözlerine düştü. Hızlı bir hareketle onları geri itti. "Anlamıyorum," dedi, sonra dudakları şokla aralandı. "Sana söylemedi mi?" Burnu genişledi.

Midem acı bir düğüm gibi bükülür. "Charlie bir şey yaptı. Bildiğim tek şey bu."

Kaşları daha da çatıldı, ama çenesi kapanmadı. "Sana bunu o mu söyledi?"

"Hayır, ben..." Yüzü parçalanırken sesim kesildi. Parmakları yastığa daha sıkı sarıldı ve gözyaşlarını tutmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Yanılmış olabileceğimin farkına varmak, barajın yıkılmasından sonra binlerce

galon su gibi çarptı. Boğazım kum kağıdı gibi kurumuşken, "Beckett, seni ve Charlie'yi salonda gördüğünü ve o sırada ağlayarak kaçtığını söyledi." İlk yardım çantasını, kanı, pantolonunu gündeme getirmek istiyorum, ama çenesi titremeye başlıyor. "Harriet?"

"Gitmelisin, Ben," diyor bana, yüzündeki kırıklığa kıyasla sesi şaşırtıcı derecede monoton.

Bunu böyle bırakamam. Onu *böyle* bırakamam. Her şey beni deli ediyor. "Yapabileceğimi sanmıyorum. Hello Kitty indirimli battaniye oldukça rahat görünüyor."

Boğuk bir ses çıkararak, gözlerini bana dikti. "Şu anda ciddi olamazsın." Biraz gülümsüyorum ve dudakları hafifçe kıvrılıyor, sonra yüzü ağlamak üzereyken buruşuyor. "Dur, Ben."

"Evet, kızginken benim adımlı kullanmanı sevdiğimi sanmıyorum. Arkadaş'a dön, *Arkadaş*."

Yastığı bana fırlatıyor, gülümsemesi kederiyle mücadele ediyor ve ben sadece onun kalmasını istiyorum. Sadece onun zarar görmemesini, incinmemesini... mutlu olmasını istiyorum.

Yastığı yakalıyorum.

Sonra kollarını kavuşturur ve kapıya yaslanarak oturur, bana somurtarak bakar.

Yastığı sırtıma dayıyorum. Rahat bir pozisyon alıyorum. O bunu görüyor ve gözlerini devirip başını sallıyor. "Gitmek isteyeceksin," diyor, sesi çok titriyor. "Bu geceden sonra benimle arkadaş olmak istemeyeceksin. O yüzden şimdi vedalaşabiliriz." Elini uzatmak için öne eğiliyor. "Seni tanımak güzeldi, Kobalt ocuk."

Sanki son birkaç haftamızı kapatıyor, paketliyor, uzun süre unutulacak anılar olarak geçmişe gönderiyor gibi hissediyorum. Buna hazır değilim... Bu acı verici şekilde bu bölümü kapatmaya niyetim yok.

Bunu kabul edemem. Ne onun için ne de kendim için.

Eline bile bakmıyorum. Ona dikkatimi vermiyorum. Bakışlarım sarsılmaz bir şekilde gözlerinde kalıyor. "Böyle bitmeyecek, dostum."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" Gözleri dolmaya başlar, ama sözleri hiç de sertliğini kaybetmez. "Kristal küreyi ovdun mu? Kobaltlar

geleceği de görebiliyor mu?"

"       ben bir Kobaltım," diyorum ona, "ama geleceği göremeyiz, sadece istediğimiz geleceği yaratmayı biliriz. Ve sen benim geleceğimde bundan daha uzun süredir varsın, Harriet. Sonumuz böyle olmayacak."

Gözyaşı d   meden önce gözünün altını avucunun i iyle siler. "Bunun burada bitmesini istemiyorum."  enesi şiddetle titriyor. "Ama ben her şeyi mahvettim, dostum." Yüzü boğazından gelen h  kırıklarla buru ur ve ben yerinde duramam.  ne doğru eğilip, iki g     elimle onun yumuşak, sıcak yanaklarını avuçlarım, dokunu umla vücudu rahat bir şekilde sarsılır ve o benim  n kollarımı kavrar.

Beni itecek mi yoksa yakla tıracak mı anlayamıyorum, ama fısıldıyorum, "Sana sarılmama izin ver."

Nefesi kesilir ve kızarmış gözleri tekrar dolar. "Karde inle bir anla ma yapmaya çalıştım," diye daha hızlı konuşur. "Onu neredeyse patlatacakken beni tutmak istemeyeceksin."

"Evet, istiyorum," derim, itirafına hiç  a ırmadan. Tereddüt etmeden Harriet'i kucağıma çekerim, bacakları koltuğun üzerine yayılırken ben de kollarımı onun sırtına dolarım. Elleri gömleğimi yumruklar, ama bana ağırlığını veriyor, benim gibi bu yakınlığı istiyor.

Hello Kitty battaniyesi baldırlarına kadar kaymı .  zerinde sadece kırmızı harflerle "*Monday*" yazan pamuklu siyah külot var. Bugün cuma. Dizleri bandajlı. Camın  zerine diz   km   olabileceği aklıma geldi. Ama Charlie'nin neden öyle bir şey yapacağını anlamıyorum.

"Anlaşmanın diğer tarafı neydi?" diye soruyorum ona.

Gözleri kararır. " nemli mi?" Yumrukları gev er, gömleğimi bırakır ve avuç i leri göğsüme düz bir şekilde konur, ki bu pek hoşuma gitmez. Bir sonraki adım, Harriet'in benden uzaklaşması olacaktır. "Karde in için dizlerimin üzerine çöktüm. Az önce kavga ettiğin kardeşin." Sesi sıkıntıyla yükselir. "Ben *iğrenç* biriyim, Ben."

"Lütfen bir daha böyle bir şey söyleme," diyorum sert bir sesle, elim saçlarına kayıyor. "Ve evet, önemi var.       tanıdağım kız, laboratuvar partnerine yardım etmek için ' eki  ba lı k pekbalığına' oral seks yaptı. Yani bir arkadaşına yardım etmek için lanet olası  eytana oral seks yapmasını hiç de garip bulmam."

O geri  ekilmiyor. "Bilmek hiçbir şeyi deği tirmeyecek."

"Yine de bilmek istiyorum."

Derin bir nefes alır. "Sana taciz etmemesini söyledim. Anlaşmamız böyleydi."

Aklım bir saniye boyunca dönüyor. "O almadı," diyorum, Charlie'nin iyi niyetli olduğunu varsayarak, çünkü ona böyle bir şey yapmayacağına inanmak istiyorum. Eğer o anlaşmayı kabul etmişse, Harriet'i kullanmışsa, onu affedebilir miyim bilmiyorum... Bu, zaten zayıf olan ilişkimizi tamamen yok eder. "Aldığını sandım. Dizlerimin üzerine çöktüm. Neredeyse pantolonunun fermuarını açacaktım ve sonra o... vazgeçti."

Pencereye bakıyorum. "Dizleri kanıyor galiba."

Harriet ağlamamak için dudak köşesini ısıyor. "O da dizlerinin üzerine çöktü... ve seni bunu yapacak kadar nefret etmediğini söyledi. Seni hiç nefret etmediğini söyledi."

Charlie benden nefret etmiyor mu?

O benim duygularımı hiç önemsemediği için buna inanmak zor. Ama bu gece ilişkimizin çökmesini engelledi. Beni biraz olsun önemsemesi gerekir, değil mi? Ya da belki Beckett'in ona kızacağını biliyordu ve onunla olan ilişkisini korumaya çalışıyordu.

Ben bunu düşünürken, kolları uzadı, göğsü benden uzaklaştı. Benden uzaklaşıyor.

Onun uyluğunu tutuyorum. "Harriet..."

"Anlamıyorsun." Sanki her nefesini hissetmek istermiş gibi avucunu göğsüne bastırıyor. "Bunu yapardım Ben. Sonuna kadar giderdim, bunu bilmen gerek." Gözlerinden hiç ayrılmıyorum. "Şimdi neden arkadaş olamayacağımızı anladın mı?" diye sorduğunda bile.

"Hayır, tam da bu yüzden arkadaşız. Çünkü neden yaptığını anlıyorum."

Kafasını defalarca sallıyor. "Hayır, Ben. Yapamazsın. Yapamayız. Bundan sonra senin yanında kalabileceğimi gerçekten düşünüyor musun? Sana her baktığımda, tek düşüneceğim şey anlaşma ve ne kadar berbat durumda olduğum olacak. Her zaman, *her zaman* seksin sorunların çözümü olduğunu düşündüğüm. Bir para birimi. Bu, senin yanında bile kaçamadığım bir döngü."

Bunun onun için bir sorun olabileceğini düşünmüştüm, ama onun bunu itiraf etmesini duymak, bu teoriyi gerçeğe dönüştürdü. Bu sadece kalmak istememi sağlıyor. Gözlerimi ovuşturup, kendinden emin bir şekilde şöyle diyorum: "Beni gördüğünde bunu tekrar tekrar hatırlamana gerek yok. Seni yargılamıyorum..."

"Kardeşlerin..."

"Muhtemelen sırtını sıvazlardı, Harriet. Benim gördüğümü görürlerdi."

O çok sessiz. "Ne görüyorsun?"

"Neredeyse hiç tanımadığın insanlara yardım etmek için dünyanın öbür ucuna gidiyorsun. Sevdiğin biri için ne yapacağını bir düşün."

Gözlerini arka camdan dışarıya çevirir ve bu, onu şaşırtan hassas bir noktaya ulaştığında aniden gözyaşlarına boğulur. Harriet göğsüne yaslanırken onu kucaklarım. Battaniyeyi bacaklarından yukarı kaldırırken, vücudunun bana karşı titrediğini hissedirim.

"Sen hiçbir şeyi mahvetmedin," diye fısıldarım, saçlarını okşayarak, sonra kollarımı onun küçük bedenine sıkıca sararım. O bana gömülür, ben de onu biraz sallayarak çenemi kafasına dayarım. "Bu burada bitmiyor, petit oiseau."

Onun sakinliğini hissetmek beni de sakinleştiriyor. Ona zarar vermiyorum. Ona zarar vermedim. Birkaç dakika sonra gözyaşları durur ve nefes alış yavaşlar. Ben ona bakarken o da bana bakar.

"Yalnız değilsin, biliyorsun," diyorum ona. "Ben mükemmel olmaktan çok uzağım."

Hepimiz geri almak istediğimiz şeyler yaparız."

"Sen de bir şeyler karşılığında oral seks mi yapıyorsun?" Onun ifadesiz sesi beni gülümsetir.

Onun tekrar şaka yapmasını duymak beni mutlu ediyor. "Keşke. Çok etkili bir takas gibi görünüyor."

"Bu geceye kadar öyleydi."

Kahretsin. Onu korumak için içimden gelen dürtü beni derinden etkiliyor. Ona güvenli olup olmadığını sormak istiyorum. O adamlardan herhangi biri ona zarar vermiş mi diye sormak istiyorum. Eğer vermişlerse, onlara zarar vermek istiyorum. O bunu ne zamandır yapıyor... kim bilir. "Ne zaman başladığını sorabilir miyim?"

Başını çeviriyor, yanağı beni saran pazıma yaslanıyor. "Yıllar önce, sanırım." Birkaç dakika sonra bir sonraki kelimeleri topluyor. "Annemin eski erkek arkadaşlarından biri, muhtemelen en kötüsü, çok katıydı ve... aptalca şeylerden dolayı sinirlenirdi. Ben geldim..."

mesaj atmadan eve geç geldi. Okula gitmeden önce p çıkarmayı unuttum. Lazanyayı mikrodalgada çok uzun süre ısıttı. Bana, ona televizyon kumandasını, lambaları, sandalyeleri fırlatırdı... ve o her zaman bahaneler uydururdu." Harriet'in yüzünde bir tiksinti belirlediğini görüyorum. "*Kıskandığım* için ondan nefret ettiğimi iddia ederdi. O benim vücuduma baktığında *bana* kızardı, ama bu Hope için normal bir şeydi. Erkek arkadaşları bana öyle baktıklarında, bu her zaman *benim* hatamdı..." Sesi giderek azalıyor.

O uzun ve derin bir nefes alırken, onu kendime daha da yaklaştırıyorum. Sonra şöyle diyor: "Bir gün, onun iğrenç fantezilerini ona karşı kullanabileceğimi fark ettim. Annemi terk edip bir daha bizi grmeyecekse ona oral seks yapacağımı söyledim. O da sonsuza kadar gidecekti." Nefes alıyor. "Ve işe yaradı. Çoğunlukla, onu kaydetmiş olabileceğimi düşündüğü için. Hapse girecekti, bu yüzden... parmaklıklar ve biz olmadan bir hayatı seçti."

Arabanın tavanına bakıyorum. Başıam ağırlaşıyor. "Kaç yaşındaydın?" "On beş."

Pencereden bakışlarımı ayırdım, bunun ağırlığını ve acısını hissederek. "Siktir et onu," dedim. "Hapiste olmayı hak ediyor."

"Aslında onu kaydetmedim." Biraz daha dik oturur. "Bu benim ilk oral seks deneyimim değildi, o sapığın beni mahvettiğini falan düşünmeyin. Kontrol bendeydi. Bu *benim* fikrimdi ve o benim kafamın arkasında zarar vermiyor." Benim ona kırılmış gibi bakmadığımı görünce gözlerime bakmaya devam etti. "Nasıl hala benimle birlikte olmak isteyebilirsin...?"

"Kendini yeterince takdir etmiyorsun, Fisher," diye fısıldıyorum. "Hepimizin başlangıç noktaları farklı ve seninki benimkinden çok daha gerideydi. Yine de, hiç yardım almadan bu kadar uzağı geldin. Düşmek için daha fazla nedenin varken, tekrar tekrar ayağı kalktın. Devam ettin. Bunun takdire şayan olduğunu düşünmüyor musun?"

Omuzlarını silkiyor. "Kimse beni gerçekten takdir etmedi, o yüzden bilmiyorum."

"Senin ilk hayranın olmam çok yazık. Sanki bütün dünya sana hayran olmalı gibi geliyor."

Harriet bana *ters* bir bakış atar. Sanki ona yağı ekiyormuşum gibi.

Gülümserim. "Gözlerimi mi istiyorsun? Onları çıkarıp sana veririm. Böylece beni nasıl gördüğümü tam olarak görebilirsin."

azimli, şefkatli, zeki, güzelsin — pek çok yönden. Sen benim etrafımda olmasını istediğim her şeysin."

Gözleri yaşlarla dolar. "O organ öyle çalışmaz, Kobalt çocuk. O yüzden benim için gözlerini oyma."

Gülümsemem genişler ve ona bakmaktan kendimi alamam. Onun gülümsemesinin yeniden ortaya çıkmasını izlemek, vücudumdaki tüm gürültüyü susturur. Çıplak ayakla çiğli çimlerin üzerinde yürümek gibidir. Sabah havasının yapışkanlığını hissetmek. Islak toprağın ve tomurcuklanan manolya çiçeklerinin kokusunu almak. "Sen, tek kişi..." Sesimi keserim, bunu yüksek sesle nasıl tarif edeceğimi bilemeden.

"Kim ne?"

"Sana zarar vermeyeceğimi hissettiğim tek kişi."

Biraz şaşkın, ve onu suçlayamam. Eminim bu çok saçma bir durum. Ama Harriet'in yanında sessiz bir rahatlık hissediyorum. Beynimin bir köşesinde, onun hayatında olumlu bir etki yarattığıma eminim. Benim varlığım, çekiç başlı köpekbالیğının uzaklaşmasına neden oldu. Üniversite partisinde havuza atılmadı. Artık arabasının arkasında üzgün değil.

Bana, ona bakışımdan dolayı yavaşça gülümsüyor. O, hayatımda kaybetmek istemediğim iyi bir şey. Kaybetmekten korkuyorum, ama kaybetmek zorundayım... Bu acı verici düşünceyi kafamdan atıyorum.

Sonra telefonum arka cebimde koltuğa çarparak titrer ve huzurlu sessizliği bozar.

"Anladın mı?" Harriet soruyor, benden kaymak üzere, ama ben onu tutuyorum ve telefonumu çıkarıp arayanın kim olduğunu kontrol ediyorum.

"Beckett arıyor. Muhtemelen hepinizin iyi olup olmadığını merak ediyorlar." Kafamı pencereye doğru çeviriyorum. "Birkaç araba ötedeki park yerinde duruyorlar."

Kaşları kalkıyor. "Burada mı?"

"Evet." Onun şaşkınlığına gülmemeye çalışıyorum. "Biz genelde 'gelen herkesi kabul eden' bir aileyiz."

Dudakları aralık, pencereden dışarı bakıyor, belki de onların görüş alanında olup olmadıklarını düşünüyor.

Gerginlik vücudunu kaskatı yapıyor ve ben soruyorum: "Bandajı bir çırpıda sökmek mi istiyorsun? Onlarla şimdi yüzleşmek mi?"

"Şimdi mi?"

"Hemen şimdi. Dışarı çıkmadan önce bir pantolon giymeni öneririm." Ona alaycı bir gülümseme atıyorum. "Nefes al, Fisher."

Burnundan nefes alır, sonra "Neden olmasın ki? Şimdi yapmak daha iyi." der. Dolabını karıştırır, sonra siyah bir eşofman altı çıkarır. "Bakalım kaç kardeşin Anti-Harriet trenine atlamış."

HARRIET FISHER

Cobalt kardeşler — hepsi bir arada olduklarında çok korkutucu oluyorlar. Kendimi bu konuyu açığa çıkarmak için hazırlamak ve Ben'in deyimiyle "bandajı bir kerede çekmek" için yarım saniye kadar zaman harcadım. Şimdi hepsi Range Rover'larından indiler ve ben, Ben'in şükürler olsun ki yanımda olduğu bu yankılı, boş otoparkta onlarla karşı karşıyayım — onların özgüvenleri, panik içindeki bir tavşan karşısında aslan sürüsü gibi benim özgüvenimi ezip geçiyor.

Tanrım, kendimi paniklemiş olarak nitelendiriyorum.

Tamamen hareketsiz duruyorum. Koşmak üzere değilim. Gözlerim şişmiş gibi hissediyorum ve bir daha asla gözyaşı dökmezsem, sidik lekeli betona öpücük kondururum herhalde. Bu çok şey ifade ediyor.

Ve bak, kaybedecek pek bir şey yok. Ben hala arkadaş olmak istediğini çok açık bir şekilde belirtti ve bu, bundan sonra olacak her şeyden daha önemli.

Bu yüzden onlar bir kelime bile söylemeden, "Charlie'ye bir anlaşma önerdim. Ben'den uzak durması için ona oral seks yapacaktım. Kabul etmedi ve anlaşma tamamen iptal oldu. Geri çekildi." Eminim ki tüm yüzüm büyük bir öfkeyle parlıyor.

Tom'un kaşları alnından fırlamış. Eliot sırıtıyor.

Beckett sadece Charlie'ye bakıyor.

Charlie ise kapalı araba kapısına yaslanmış, sanki selofandan yapılmışım gibi doğrudan bana bakıyor.

"Şunu bilin ki" — Eliot ilk konuşan oldu, bu da kardeşlerini hiç şaşırtmadı — "Charlie oral seksle ikna edilemez."

Charlie gülümsüyor mu?

"Ve sen." Eliot parmağını bana doğrultup alkışladı. Otoparkta alkışlar aşırı yüksek sesliydi, sanki yirmi el bir araya gelmiş gibi, iki el değil. "Küçük kardeşimizi korumak için çok ilham verici bir taktik."

"Terapi bir an önce başlasa iyi olur," diye fısıldar Tom, sonra bana cansız bir şekilde başparmağını kaldırır. Bu, beklediğim orta parmaktan çok daha iyidir.

"İyi misin?" diye sorar Beckett.

Şoktan irkilmemeye çalışıyorum. Bir kez başımı sallıyorum, dikkat çekmekten yanaklarım kızarıyor. "Evet, iyiyim." Sıcak, tanıdık olmayan bir duygu beni sarıyor ve anında bunun kalmasını diliyorum. Kollarımı kavuşturuyorum, belirsizlikle ağırlığımı değiştiriyorum.

"Ben?" diye sorar Beckett.

"Her şey yolunda," diyor Ben, sonra bana bakıp gülümsüyor.

Onların ellerinde dirgen olmadığını fark edince gerginliğim yavaşça azalır. Tam tersi bir durum var. Beni gerçekten düşman olarak görmüyorlar mı? Ya da en azından, kardeşleriyle arkadaş olacak kadar dengeli biri olarak görmüyorlar mı?

Kimse başka bir kelime bile edemiyor — bir arabanın gürültüsü yaklaşırken. Herkes, kırmızı çizgili şık siyah bir Audi, Range Rover'ın arkasında yavaşlayıp durduğunda dönüp bakıyor. Sürücü kapısı açılmadan hemen önce, onların hiç endişelenmediklerini anlıyorum.

Dışarı çıkarken, siyah botlar yere değiyor ve yukarı bakınca, siyah pantolon, siyah kemer ve içine sokulmuş siyah V yakalı tişörtün altında fit, erkeksi bir vücut görüyorum. Beyaz teninde, boynuna kadar uzanan çok sayıda dövme var. Travma çantasını sallıyor. Sakızla balon yapıyor, ağzında patlatıyor. Sonra güneş gözlüklerini kül rengi saçlarına kaldırıyor — bu saçları daha önce beyaz, siyah, hatta maviye boyanmış olarak görmüştüm (ama hiç şahsen değil, hep internette ve magazin dergilerinde).

"Zahmetsizce havalı" bir kişi olsaydı, bu adam olurdu.

"Ünlü olanlar," diyor Cobalts'a, sesi doğal olarak kaba ve derin, ama kendisi sakın. "Bagajı açın." Zaten tıbbi eldivenlerini giyiyor. "Kanaması olanlar önce." Kendimi ona kilitlenmiş buluyorum. Charlie ve Tom'u nasıl triyaj yaptığına kilitlenmiş buluyorum. Tom'u nasıl muayene ettiğine. Kendinden emin tavırlarına. O bir sağlık görevlisi değil. Yale

tıp fakültesi mezunu. Wiki'de yaptığım araştırmaya göre, Philadelphia Genel Hastanesinde ihtisasını tamamlamış.

O bir doktor.

Onu gerçek hayatta görmek, nadir bir albino geyik görmek gibi bir şey değil, tamam, ama bu küçük kıskançlık-hayranlık tohumları, *bunu başarmış* birine bu kadar yakın olmakla birlikte büyüyor. İşini bilen. Zorlu bir süreçten geçmiş, tıp doktoru olmuş, tıp pratiği yapan ve hastalarının yardımına güvenen biri. Cobalt'ın çocuklarının onu kurtarmaya gelmesi için sabahın ikisinde aradıkları belli. Şimdi ise rastgele bir New York otoparkında, sanki sıradan bir cuma gecesiymiş gibi davranıyor.

"O Farrow," Ben bana fısıldıyor, muhtemelen Charlie açılmış bagajın üzerine atlarken benim ona hayran hayran baktığımı görmüş. Umarım Ben, ailelerinin acil durum doktoruna aşık olduğumu düşünmüyordur.

Merakımdan bu pozisyonu araştırdığım için, onun iş unvanının bu olduğundan yüzde doksan dokuz eminim.

Hepimiz Range Rover'ın arkasında toplanmış durumdayız. Charlie'nin koruması da bize katıldı, ama ben herkesten uzak duruyorum.

Sadece Ben yanımda duruyor ve ben de fısıldayarak cevap veriyorum: "Farrow Redford Keene, adını duydum."

"*Hale*," diye düzeltiyor Ben, hafifçe gülümseyerek. "Kuzenim Maximoff ile evli." Ben'in en büyük kuzeninden bahsederken sesinde tatlı bir saygı var ve kaçış odasında Maximoff'tan nasıl bahsettiğini görünce, orada büyük bir sevgi olduğunu hissediyorum.

Xander ile olan sorunlarının diğer Hales'lerle olan ilişkisini bozmamış olması çok güzel. Ben Farrow'dan nefret ediyor olsaydı, ona *bu kadar* odaklandığım için kendimi çok kötü hissederdim. Ben'e, Farrow'u sadece Maximoff ile olan çok konuşulan ilişkisi nedeniyle tanıdığımı bile söylemiyorum. Aksi takdirde, ailelerinin özel doktorunun internette bu kadar çok yer alacağını sanmıyorum.

Farrow çömelir ve Charlie'nin pantolon paçasını yavaşça, sonra da diz kapağında hala cam parçaları olduğunu görünce daha hızlı (ama dikkatli) bir şekilde sıyrır.

Eminim dikiş atılması gerekecek. Kesikleri benimkinden daha derin görünüyor, sanki camın üzerine tüm ağırlığını vermiş gibi. Suçluluk duymalıyım, ama sormadım.

dizlerinin üzerine çökmesini söyledi. Bana sadece ayağa kalkmamı söyleyebilirdi.

Kırmızı kan nehirleri Charlie'nin bacaklarından aşağı akıyor. Tom yüzünü buruşturarak nefesini tutuyor.

Eliot yüzünü buruşturur. "Oof. Bayılma, Tom." Tom öğürmeye başlayınca kardeşinin omzunu tutar. Kanlı yaralar tamamen görünür hale gelir.

"Bu, anlattığından daha kötü, Charlie," der Beckett kardeşine sessizce.

"Neredeyse hiç kanamıyor," der Charlie.

"Eh, bir daha dene, Cobalt." Farrow, görünen kesiklerin derinliğini ve boyutunu inceler. "Bu az değil." Ona nasıl hissettiği hakkında birkaç soru sorar. Mesela, "Başın dönüyor mu? Miden bulanıyor mu?" Charlie cevap verdikten sonra Farrow yaraları temizler, sonra bir iğne ve bir şişe... lidokain mi? Gözlerimi kısıyım ama buradan etiketi okuyamam. Charlie'ye "Sana lokal anestezi yapacağım..." diye açıklar.

"Boş ver," diye araya girer Charlie. Delirdi mi bu? Ben olsam yaralarımı sargı yapmadan önce seve seve uyuştururdum.

Farrow kaşlarını çatı. "Sadece lidokain." Bu konuda haklıydım, *evet*

evet

"İhtiyacım yok."

"Dostum, yaklaşık *beş* parça cam çıkaracağım.

Sonra en az iki kesik dikiş atacağım. Bir tanesi *dört* dikiş gerektirebilir dikiş gerekebilir. Lidokain isteyeceksin."

"Charlie," diye mırıldanır Beckett.

"Tamam," der Charlie. "Acele et, Tom bir daha Bohemian Rhapsody'yi söyleyemeyeceği için paniğe kapılmış olmalı."

"Komik değil," diye boğuk bir sesle Tom.

Farrow ona yan gözle bakar. "Seni muayene edene kadar konuşma."

Ben'in kardeşleri arasında şakalaşma tırmanır, ama Farrow her iki dizine de lidokain iğnesi yaparken dikkatim başka yöne kayar. Charlie'ye yaraya yakın bir yeri bastırıldığında bir şey hissedip hissetmediğini sorar. Uyuşunca, devam eder.

Charlie'nin derisinden cam parçalarını almak için forseps kullandığını izliyorum. Çömelmış durumda, ama hiç kıpırdamıyor. Hızlı. Titiz. Elleri hiç titremez.

O dikiş setini çıkardığında, yaklaşmamak için kendimi zor tutuyorum. *Bu kadar meraklı olma, Harriet.* Bunu izleme izni aldığım için şanslıyım.

Charlie'nin yaraları dikilip temizlendikten ve bandajlandıktan sonra, Farrow kirli eldivenlerini çıkarır ve yeni bir çift takar. Sonra Tom'un kardeşlerine "Sesini nasıl zorladı?" diye sorar.

"Aptallık," diye cevaplar Charlie.

Tom iki eliyle ona orta parmak gösterir.

"Siren sesini bastırmak için bağırıyordu," diyor Ben Farrow'a.

"Siren mi?" Sakız çiğnerken piercingli kaşları kalkar. "Kötü sonuçlanan bir kaçış oyunu," diye açıklıyor Beckett.

Farrow Tom'a döner. Ondan birkaç santim daha uzundur, bu yüzden muayeneyi ayakta yapabilir. Ben hastamı oturtmam gerekir. "Boynuna dokunup boğazını kontrol edeceğim. Sorun olur mu?"

Tom'un yüzü biraz kızarmış. Ayrıca gergin, ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyor ve başını sallıyor. "Yapın," diye fısıldıyor.

Farrow parmaklarını Tom'un boynuna bastırır. "Tom hariç herkes bir saniye sessiz olsun." Ona konuşmasını istiyor ve ben de hırıltı olup olmadığını dinlediğini merak ediyorum. Sonra Farrow küçük bir el feneri çıkarır. "Dilini çıkar ve *ahh* de."

Tom talimatları yerine getirir. "Ahhhh." Sesi hırıltılıdır.

Farrow boğazına ışık tutar ve durumu değerlendirir. Yüzünden prognozun ciddiyetini anlayamıyorum, ama Tom'a "Muhtemelen sadece ses tellerinde zorlanma var, ama laringoskopi yapmadan ses tellerinde ezilme olup olmadığını kesin olarak söyleyemem" demek için fazla zaman harcamıyor.

"Burada laringoskopi mi yapacaksınız?" diyorum, heyecanım beni ele geçiriyor. Siktir, *siktir*. Herkes bana bakıyor. Ben'in gülümsediğini fark ediyorum.

"Harriet Fisher?" Farrow tahmin ediyor. "Luna'nın laboratuvar ortağı mı?" Hafızası çok güçlü olmalı, çünkü ben onunla hiç etkileşimde bulunmadım ve Hale ailesinden kimsenin benden birden fazla kez bahsettiğini sanmıyorum.

"Eski laboratuvar arkadaşı," diye başımı sallıyorum.

"Farrow," diye kendini tanıtır ve Dr. Hale dememesine şaşırıyorum. Bütün yabancılara ilk adını söylüyor olmalı, çünkü

bu ailelerin iç çevresine girmiş olmamın imkanı yok. Hâlâ dış çevrede bir yerde olmalıyım.

Farrow, Tom ve bana, "Laringoskopiye ofiste yapmam gerekiyor. Orası steril ve tüm ekipmanlar orada," diyor.

"Orası Philadelphia'da," diye hatırlatıyor Beckett Tom'a.

Farrow, Tom'un seçeneklerini sıralar. Bunlar arasında Farrow'un amcasının, ki o da bir doktor, ekipmanı New York'a getirmesini de içerir. Bu ailelerin işe alması gereken tek concierge doktorun Farrow olmadığını anlarım.

Tom, bu sorunu hemen çözmek istiyorsa şehirdeki bir hastaneye de gidebilir.

"Çürük olursa ne olur?" diye sorar Eliot.

"Kalıcı bir hasar olmaz. Yüzeysel bir morluk kendiliğinden çabuk iyileşir, ancak kanamalı polip... kan kabarcığı varsa, ameliyat gerekir, ancak ameliyat olsa bile ses genellikle eski haline döner. Yani, nasıl bakarsan bak, şansın çok yüksek, Tom. Stres yapma. Sadece hiç konuşmamaya çalış. Konuşman gerekiyorsa, fısıldayarak konuşabilirsin. Bol sıvı iç, nebulizör ve nemlendirici kullan ve sigara içme. Sadece ses tellerinde zorlanma varsa, sesin birkaç gün içinde iyileşir."

Tom, Farrow'un bu gece Philadelphia'da laringoskopi yapmasını tercih eder. O zaman ben bunu göremeyeceğim. Moralimi bozmamaya çalışırım. Eliot, kardeşiyle birlikte gitmeyi teklif eder, Philadelphia bölgesinde bulunan ailelerinin evinde kalacaklardır.

Anne ve babalarının kapısı her zaman açık olması ne güzel olmalı. Ne zaman istersen eve hoş geldin.

Farrow eldivenlerini çıkarır. "Başka muayene edilecek kimse var mı?"

O anda Ben bana bakar. Kalbim garip bir şekilde hızla atmaya başlar, özellikle de dört kardeşinin de bana baktığını fark ettiğimde.

"Evet, Harriet'in bakılması gerekiyor," diyor Ben. "Camın üzerine diz çökmüş."

Donakaldım. "Hayır... hayır, ben..." Kaşlarım, kafamın karışıklığını gösteren tüylü küçük tırtıllar gibi. Farrow çoktan yaklaşıyor. "Dostum, ben concierge hizmeti için para ödemiyorum. Ben 'ünlü' biri değilim." Onun sözlerini alıntılar için parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum.

"Eğer yaralanmışsan, seni tedavi edeceğim. Para umurumda bile değil." Tekrar çömeliyor ve travma çantasının fermuarını açıyor. "Tıp ile hiç para için ilgilenmedim."

Ben de. Aslında asistanların çok fazla kazanmadığını duydum, demek istiyorum. *Bu doğru mu?* Bunu içimde saklayıp, o yeni bir çift eldiven giyerken ben de eşofmanımı sıvıyorum. "Yaraları temizleyip kapattım bile. Charlie'ninkiler kadar derin değillerdi. Onları da sardım."

"Kapattın mı?" diye sorar Farrow, bandajımı çıkarırken. "Neyle...?"

"Süper yapıştırıcı." Neden kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor? Diz kapaklarımdaki birkaç kesikleri kontrol ederken çok gerginim.

"Enfeksiyon olup olmadığına dikkat et."

Sertçe başımı sallıyorum, nabzım hala düzensizken, her iki dizime temiz bandajları yapıştırmasını izliyorum. Sonra üzerime doğru yükseliyor ve eldivenlerini çıkarıyor. "İyi iş çıkardın," diyor kahverengi gözlerinde parıldayan bir ışıkla. Dudakları gülümsemeye başlamadan önce bir gülümseme beliriyor. Sonra gitmek için eşyalarını topluyor. İyi iş mi?

Aferin.

Aferin.

Güzel iş mi?!

Sanırım sevinçten bayılıyorum.

Ve Ben sessizce "Sence senin tıp öğrencisi olduğunu biliyor mu?" diye alay edince kendime geliyorum.

Umarım kızarmamışımdır. "Olmaz. Bir bebek bile benim yaptığımı yapabilir.

yapabileceğim bir şey."

"Hangi bebeklere süper yapıştırıcı emanet ediyorsun?" O gülmek üzere

gülüyor ve içim tuhaf bir şekilde dalgalanıyor.

"Kardeşin gibi dahi bebekler."

"Senin gibi," Ben gülümsüyor.

Başımı sallamaya başlıyorum ama kendimi durduruyorum, özellikle de Charlie Beckett ile yaklaşırken. Tom ve Eliot Range Rover'dan eşyalarını topluyorlar, ama Charlie'nin yüksek sesle "Ne öğrendiniz çocuklar?" dediğini duyuyorlar.

"Tom günlerce konuşamayacak," diyor Beckett.

Eliot, "Hayat bir labirentten başka bir şey değildir" diye bağıırır. Ne... oluyor? "Şemsiyeler ateşe verilebilir" diye fısıldar Tom ve arabanın kapısını çarpar.

"Harriet tüm övgüyü hak ediyor," Ben bana gülümsüyor.

Bir açıklama bekliyorum, ama hiçbir şey söylemiyorlar. Küçük kelime oyunları sona eriyor ve ben de her birine bakıyorum. "Hepiniz gerçekten çok garipsiniz."

Ben gülüyor, "Hiç bilmiyorsun."

Dudaklarım neredeyse küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. Herkes araçlara binmeye başlarken, bir anlığına ona takılıyorum.

Yaptığım hatadan sonra, bu gecenin kesinlikle *berbat* geçeceğini düşünmüştüm. Sonra o beni buldu. Beni arabamda tuttu, saçımı okşadı, beni salladı... ve ben bundan nefret edeceğimi düşündüm. Ama onunla yaşadığım o samimi anların hiç bitmemesini istedim.

Moralim bozukken beni neşelendirmek için uğraşan kimse olmamıştı. Onun yaptığı kadar derinlemesine. Boğucu, taşan çöp konteynerinden kendim çıkmak zorunda kaldım.

Ve beni oradan çıkarmak için çöp konteynerine girmeyi göze alacak kadar beni önemseyen birinin olması beni çok etkiliyor. Sanki güneş doğarken ve cildimi ısıtırken, ayak parmaklarımın hiç dokunmadığı bir kumsala adım atıyormuşum gibi. Bu bir sıcaklık. Bu gece, kemiklerimi donduran bir soğuk beklerken, çok sıcak geçti.

Daha fazlasını istemekten korkmamaya çalışıyorum. Çünkü şimdiye kadar hep kendime güvenmişken, başka birinin sağladığı bir duyguyu özlemek çok korkutucu. Ya bu duygu sona ererse? Bu sıcaklığı tattıktan sonra, onsuz hayat on milyar kat daha soğuk mu olacak?

"Geri dönüş yok" tabelasını geçip geçmediğimi merak ediyorum. Cobalt'ın beni sonsuza dek değiştirdiği an bu mu acaba?

BEN COBALT

Bu hafta sonu Philly'ye dönenler sadece Tom ve Eliot değil. Kardeşlerim kuşumun öldüğünü duyunca her şey değişir ve pazar günü hepimiz Cobalt Malikanesi'nde buluşuruz.

Çocukluğumun geçtiği ev, kaçınmaya çalıştığım acı bir nostalji uyandırıyor. Taş teras ve ısıtılmalı havuzun ötesindeki arka bahçenin derinliklerinde bulunan devasa meşe ağacı, çocukken en sevdiğim yerlerden biriydi. Lüks ev kütüphanesinde geçirdiğim saatlerden daha fazlasını, kalın ve budaklı dalların arasında kaybolarak geçirdim.

Dürüst olmak gerekirse, kardeşlerimin çoğu bu arka bahçe cenazelerini saçma buluyor, ama katılmaları da garip değil.

Büyürken, Eliot'un Jane'in kara kedisi Lady Macbeth'e yedirmeye çalıştığı bir akvaryum balığı vardı. Balık öldüğünde, annem onu tuvalete atmak yerine, hiçbiri gerçekten ciddiye almadığı bu ayrıntılı cenaze törenini düzenledi. Tom, bir bando şefinin batonu gibi bir pistonu salladı ve Eliot bir şişe viski kaçırdı. Bu da ona büyük bir bela açtı.

"Bu tören viskisi. Ölüye kadeh kaldırmadan cenaze töreni olur mu, baba?" demesine rağmen.

O zaman on dört yaşındaydı.

Daha sonra, Pip-Squeak öldüğünde, bu beni çok üzdü. Ben bu papağanla birlikte büyüdüm, ama annem onu nispeten yaşlıyken almıştı, bu yüzden onun üniversitede benimle birlikte olacak kadar uzun yaşamayacağını biliyordum. Annemin, gerçekten bir yuvaya ihtiyacı olan, sevilmemiş bu kuşu seçmesini çok sevmiştim.

Onun için, Pip-Squeak'in geçici bir şey olması ve otuz yıllık bir taahhüt olmaması fikrini sevdiğini düşünüyorum. Hayvanları pek sevmez, ama nedense evcil hayvanlarımız her zaman onun soğuk doğasına ısınır.

Pip-Squeak'in arka bahçesindeki cenazesini dn gibi hatırlıyorum.
Tam bir kaos vardı.

Kardeşlerim, özenle hazırlanmış dev bir kağıt hamuru kakadu heykeli yaptılar. Jane, Charlie ve Beckett, bu heykeli ağaçtan ağaca uzanan bir zip-line ile bağladılar. Tren sırasında, bir buçuk metrelik kakadu uçarken, Tom ve Eliot ona havai fişek attılar.

Kağıt hamuru alev aldı. En sevdiğim meşe ağacının dalları da yle.

Jane'in beyaz kedisi Ophelia, kollarından kaçıp ağaç gövdesine tırmandı. Bazılarımız kanat takmıştık ve ben düşünmeden kedinin peşinden koştum.

Beckett de benim peşimden koştu.

Ophelia'yı yakaladığım anda, Beckett beni aşağı çekti, ama kanatları alev aldı.

Hayatımda Charlie'nin bu kadar hızlı koştuğunu hiç görmemiştim. Saniyeler içinde Beckett'in yanan kanatlarını çıkardı. Ben yapamadan önce. Annem topuklarıyla kanatları ezdi. Babam hepimizi geri çekti ve itfaiyeyi aradı.

Ağaç ve Ophelia kurtuldu.

Bir evcil hayvan cenazesindeyken eski evcil hayvan cenazelerini düşünmemek zor. Genellikle, ağlayacak kadar önemseyen tek kişi bendim. Gmdğmz evcil hayvanların çoğı benimdi.

Bunu benim için yaptılar ve bu cenazelerin ne kadar saçma, aptalca veya anlamsız olduğunu düşünseler de, ne kadar kaotik hale gelirlerse gelsinler, her saniyesini sevdim — nk hepsi oradaydı.

Her zaman benim için oradaydılar.

şimdi yetişkin olsalar bile, hala buradalar.

Birden yediye kadar. Hepimiz taze bir toprak yığınının etrafında toplanmışız. Beyaz pamuk şeker bulutları en mavi Ağustos gökyüzünde szlyor ve cenaze törenine daha yeni başladık ama şimdiden bunun şimdiye kadarki en tuhaf cenaze töreni olduğunu söyleyebilirim.

Çünkü herkes en iyi davranışlarını sergiliyor.

Charlie henüz mezarı sigara atarak kirletmedi. Hatta sigara bile içmiyor. Kimse öbür dünya veya Big Bird hakkında esprili bir yorum yapmadı. Hemen hemen herkes, sanki bu ciddi bir olaymış gibi cenaze kıyafetleri giymiş.

Yanımda, Audrey geniş kenarlı siyah şapkasını düzeltiyor, duvak, kabarık kollu ve çan etekli Viktorya dönemi elbisesine uyuyor. Bu sıcakta terliyor olmalı.

Annem klasik siyah bir elbise seçti. Bu pek de sıra dışı değil. O her zaman siyah giyinir. Yanında, babam beyaz gömleğini bırakıp siyah bir gömlek giymiş. Normalde lacivert takım elbise giyerdi, ama şuna bakın. O da *tamamen siyah* giyinmiş.

Ona uzun süre bakamıyorum. Derin mavi gözleri benimkilere değişiyor ve gergin bir ter damlası enseme ıslatıyor.

Bordo renkli MVU tişörtüm tenime yapışıyor ve beyzbol şapkamı ters çeviriyorum. Tüm kardeşlerim de siyah giyiniyor ve *Charlie* için kıyafet kurallarına uymak çok tuhaf bir şey.

Kardeşlerimin annemizin tasarladığı erkek takım elbise giydiklerini hemen fark ettim. Bu yıl, annemizle bağ kurmak için, annemize kendi tarzımıza göre takım elbise tasarlamasına yardım ettik. Her birine bizim adlarımızı verdi: Charlie, Beckett, Eliot, Tom, Ben. Calloway Couture erkek koleksiyonunun podyumda ve reklamlarda mankenliğini yaptığımız için, net kârın yarısı bize verilecek.

Moda koleksiyonu bu baharda piyasaya çıktı ve ilk maaşımızı Ocak ayında alacağız. Ama o zamana kadar bunun bana pek bir faydası olmayacak.

Her neyse, *Ben'in* iyi sattığını hiç sanmıyorum — Eliot'un Romeo'dan esinlenerek tasarladığı frak ve iç çamaşırı ile Tom'un fermuarlı kolları ve kemer halkası ile cebinde zincir bulunan punk-rock ceketinin aksine, Ben'inki en basit siyah takım elbise. Hayranlar, sırf Charlie'ye ait olduğu için *Charlie'yi* satın almak için can atıyorlar. Onunki siyah kadife ve ceketinin altında gömlek yok. Ya da belki *Beckett'i* satın alacaklar, çünkü bence en iyisi o — dar kesim siyah takım elbise ve manşetlerinde gümüş dikişli siyah iç çamaşırı. Şık ve havalı.

Birinin konuşmasını bekliyorum.

Garip, saygılı bir sessizlik oluyor — *beş* dakika falan mı? Evet, bir dakika genellikle zorlayıcıdır.

Bu değil.

Ablama bakıyorum.

Jane. Dalgalı kahverengi saçları, yanaklarında çiller ve sinsi gülümsemeleriyle, annemiz ve babamızın neşeli bir karışımıdır.

. Bir SOS mesajıyla bizim için her şeyi bırakacak olan mükemmel abla.

Bu Cobalt etkinliği için siyah tül etek ve zebra desenli üst giymiş. Kıyafetleri *birbirine uyumlu*. Ne oluyor yahu?

Kıyafetleri hiçbir zaman birbirine uymuyor, o kadar ki *Celebrity Crush'ın* En Kötü Giyinenler listesinde sonsuza kadar yer alıyor. Bu, moda tasarımcısı annemizin dünyasını sarımsalı, ama annemiz bizim *kendimiz* olmamızı istiyor. Berbat bir stil ve her şey, diye alay eder Charlie.

Jane bakışlarımı fark ediyor. Bana parlak bir gülümsemeye bakıyor, sonra silindir şapkanın ucunu taklit ediyor. Beni neşelendirmek için ilk deneyeceği kişi o olurdu. Beckett'ten hemen önce.

"Oh Pippy," derdi biz küçükken. "Ağlama. Ben buradayım. Her şeyi düzelteceğim ve ablan olarak, bunun gerçekleşmesi için her yıldıza dilek tutacağım."

Jane, tavsiye almak için gittiğim kişiydi, bu yüzden Princeton'a gittiğinde yıkılmışım. Telefonda konuştuk ve kendimi bunun aynı şey olduğuna ikna etmeye çalıştım. Ama aslında öyle değildi. Bence en küçüğün en zor yanı bu. Büyük kardeşlerim tüm ergenlik dönemlerini hepimizle ya da çoğumuzla geçirebildiler.

Audrey ve ben, evin dolu olduğu sınırlı bir süre geçirdik. Üç yıl boyunca, kardeşlerim New York'ta ve Jane Moffy ile yaşarken, sadece biz ve ailemiz Philadelphia'da kaldık. Onların asla anlayamayacağı üç uzun yıl.

Jane'e gülümsemeye çalışıyorum, ama beynim dönüyor olduğu için bu biraz zor. Neden hepsi normal davranıyor?

Ben notu kaçırdım mı? Kesinlikle bir not gönderilmişti. Korkarım notta şöyle yazıyordu: *Ben için Theodore'un cenazesini ciddiye alın. Kilise fareleri gibi davranın.*

Jane, 2 metre boyundaki stoik kocasına bakar. O, burada benden daha uzun tek kişidir. Kahverengi saçları kulaklarının arkasında kıvrılır. Güçlü, sıkı çenesi tıraşsızdır ve onu her zaman aşırı sert ve düşünceli gösterir.

Thatcher Moretti, deniz piyadesi gazisi, tek yumurta ikizi, Jane'in tam zamanlı koruması ve Cobalt duvarlarını aşan tek kişidir. Aileme girmek için gerçek bir *deniz piyadesi* gerekti. Bunun

tekrar bu kadar kolay olacağından emin değilim ve onun için de kolay olmadı. Aylarca, hepimiz onu bir dizi ayrıntılı Doğruluk mu Cesaret mi oyunuyla sınıdık. Kişisel hayatını kurcaladık. Jane için ne kadar ileri gidebileceğini gördük.

O, alışılmadık derecede huysuz dokuz aylık bebeği kollarında sallıyor. Maeve Rose Moretti. Ağlayan tek kişi yeğenim. Ve cenazede ağlayan bebeğe *kimsenin* bir şey dememesi tam bir muamma.

Annem, bebek ağlamasından nefret ettiği için hafifçe yüzünü buruşturarak parmaklarını şakağına koyuyor, ama Maeve'yi kesinlikle çok sevdiği belli çünkü bebeği çevreden uzaklaştırmıyor.

"Şşş, şşş," diyor Thatcher, bebek Maeve'nin sırtını okşayarak.

Jane çok eski bir peluş hayvanı sallıyor. "Bak, Bay Aslan! Sen Bay Aslan'ı seviyorsun."

Tom, yıpranmış oyuncağa tiksinererek bakıyor. "İğrenç," diye fısıldıyor, sesini korumaya çalışarak. Neyse ki sesinde hasar yok. Farrow, sadece zorlandığını teşhis etti.

"Bay Aslan'ı ağarttım," diyor Jane. "Yenisi gibi oldu."

Tom cevap vermek için ağzını açar, ama Eliot Tom'un bacaklarına tekme atar. Tom susar.

Jane'in mavi gözleri bana doğru kayar, sonra o da sessizleşir. Artık çok bariz davranıyorlar.

"Başlayalım mı anne?" diye sorar Audrey.

"Evet, bu sessizlik yeterince uzun sürdü."

Katılıyorum.

Annemiz buketinden her birimize beyaz güller dağıtır. Yemin ederim ki bana *sıcak bir* gülümseme atmaya çalışır, ama yüzü robotik bir seçirme yapar.

Ne oluyor lan?

Annem babamın yanına döndüğünde, babamın "Aşırıya kaçıyorsun, hayatım" diye fısıldadığını duyarım.

Annem babamın yan tarafına vurur. "O bizi izliyor."

Babam benimle doğrudan göz teması kurar ve ben ona kısa, şaşkın bir baş sallama ile cevap veririm. Yüzündeki ifadeleri okumak imkansızdır.

Bu yüzden Theodore'a odaklanmaya çalışıyorum. Hepimizin burada olma sebebi o. Sanırım.

Audrey siyah ipek eldivenler giymiş. Eğilip elimi tutuyor ve kız kardeşim kendisinin rahatını aramak yerine beni teselli etmeye çalıştığını hissedince göğsüm daha da duyguyla doluyor.

"Theodore," diyor. "Sen sevilen bir insandın. Senin onuruna bir şiir okumak istiyorum." Derin bir nefes alıyor ve ezberden okuma başlıyor. "Mezarımın başında durup ağlama. Ben orada değilim, uyumuyorum—Ben esen binlerce rüzgârım, karda parıldayan elmasım. Olgunlaşmış tahılın üzerindeki güneş ışığıym, nazik sonbahar yağmuruyum."

Şiiri tanıyorum. Clare Harner'ın "Ölümsüzlük" şiiri. Tom, Çarşamba Gecesi Yemeklerinde birkaç kez okumuştur.

Audrey'in okuduğunu hiç duymamıştım ve onun tuhaf, nefes nefese sesiyle, içimdeki ham parçaları sarsıyor.

"Sabahın sessizliğinde uyandığında, ben hızlı, yukarı doğru fırlayan bir akıntı gibiyim. Daireler çizerek uçan sessiz kuşlar gibi. Ben geceyi aşan gündüzüm. Mezarımın başında durup ağlama, ben orada değilim." Derin bir nefes alır. "Ben ölmedim."

Gözlerimi kırıştıtırırım, gözyaşları beklerim. Ağlama. Bir şey.

Duygular göğsümün içinde kıvrılmış gibi hissediyorum. Açılmış iplikler değil, sıkıca sarılmış iplikler gibi. "Çok güzeldi, Audrey," diyorum. "Teşekkürler." Kolumu omuzlarına doluyorum ve şapkasının altındaki kafasının arkasını avuçlarımla tutuyorum, ona teselliye ihtiyacım olmadığını anlamasını sağlamaya çalışıyorum. *Ben iyiyim.*

"Theodore." Annem beyaz gülünü mezarın üzerine atar. "Senin hakkında ne söyleyebilirim ki? Sen, gece sessiz saatlerine uymayan, sevilen kanatlı bir yaratıkdın. Bir keresinde, sana *nazikçe* suyunu değiştirirken, elmas kolyemi boğazımdan çekip koparmıştın. Ve taklit etmeyi en sevdiğin kelime *Şeytan'dı*, bunun için öğretmenlerin Eliot ve Tom'u suçluyorum."

Eliot, "Harika bir öğrenciydi" diye mırıldanır. "En iyisiydi" diye fısıldar Tom.

Güllerini toprağa koyarlar.

Annem devam eder, "Ama sen de '*kuş*' derdin ve ben bunu senin öz farkındalığında sevimli bulurdum. Sonuçta, fena değildin." Derin bir nefes alır. "Sanırım... seni özleyeceğim." Bana bakar ve ekler, "Çok özleyeceğim."

Şimdi gülümsüyorum. Bu ona çok yakışıyor ve annemin Theodore'u sevdiğini kabul etmesi için alabileceğim en iyi itiraf bu. Babam çömelir ve beyaz gülü toprağa koyar. "Memoria De valens vivat tamque vestri."

Latinceyi çeviremiyorum, ama sanırım bunun *anıt... anı ile ilgili bir şey* olduğunu düşünüyorum.

Audrey anladığını belirtircesine başını sallar ve Jane ile kardeşlerimin de çevirisini bildiklerinden şüphem yoktur. Ancak ailemizde sıkça olduğu gibi, ben de bunu sormak için pek havamda değilim.

Charlie hiçbir şey söylemez, sadece gülü diğerlerinin yanına koyar.

"Seni özleyeceğiz," diye fısıldar Beckett, çömelerek gülünü toprağa koyar.

"Sonsuza kadar sevilecek ve değer verilecek," diyor Jane neşeli bir ses tonuyla.

Bir gül daha atılır.

Thatcher çiçeğini diğerlerinin yanına koyar, sonra Baby Maeve'ye yardım eder. Jane ciddi şekilde etkilenmiştir.

Son olarak ben kalktım ve dizlerim toprağa gömüldü. Ayakkabı kutusunu gömdüğüm yere elimi bastırdım. "Güzel bir yolculuktu," diye fısıldadım. "Üzgünüm." Benim hatamdı. *Üzgünüm*. "Teşekkürler." Birkaç kez başımı salladım, sonra ayağa kalktım.

Kimse tek kelime etmiyor.

Komik bir sessizlik var.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyorum. *Hayır, hayır, hayır* diye mırıldanıyorlar.

Tekrar tekrar başımı sallayarak, bunun etkisini hissettiriyorum.

"Eliot ve Tom'un ona neden Theodore adını verdiklerini kimse söylemeyecek mi?"

Eliot'un yüzünde kötücül bir gülümseme yayılıyor.

Annem ona sert bir bakış atar. "Dilini kitaplığımızdaki bir kavanoza koyup *fermente* edeceğiz."

Eliot elini kalbine koyar. "Kendi annem beni dilsiz yapardı."

"Evrene bir armağan."

"Kitap rafına bir armağan."

Annem elini kaldırır. "Cenazedeyiz. Bu *ciddi* bir konu."

Eliot sırtıtmayı keser. Yüzündeki gülümseme bir anda kaybolur. Çok erken pes eder. Etrafıma bakınırım, başka birinin konuşmasını beklerim.

"Charlie?" diye sorarım.

Omuzlarını silkiyor, sıkılmış görünüyor.

Yere, sonra gökyüzüne kaşlarımı çatarak bakarım. Birden aklıma gelir. Belki de geçmişte bana saygı göstermeyerek beni incittiklerini düşünüyorlardır. Ve şimdi bunu telafi etmeye çalışıyorlar. "Umarım hepiniz, sizi olduğunuz gibi sevdiğimi biliyorsunuzdur," diyorum çok sessizce, ama sert sessizlikte hepsi duyabiliyor. "Sizlerden hiçbiri gibi olmayabilirim ve sizler benim evcil hayvanlarımı benim sevdiğim gibi sevmemiş olabilirsiniz, ama ben sizi, buraya gelerek bana değer verdiğiniz için sevdim. Bu kaosu sevdim."

O olmasaydı hayatım daha az dolu olurdu.

"Değişme," diye fısıldıyorum, zamanla her şeyin değiştiğini, hiçbir şeyin sabit kalmadığını bilsem de. Biz hissetmesek bile, toprak altımızda kayıyor. Ağaçlar büyüyecek. Sonunda biri onları kereste için kesecek, sonra umarım yerine yenisini dikecek. "Lütfen."

"Biz...?" Audrey, en büyük kardeşlerimize o kadar da gizlice bakmıyor. "Konuşmalı mıyız?"

"Yani bir plan mı vardı?" diye soruyorum onlara.

Audrey patlar: "Annem, hiçbirimizin uymayı başaramadığı anaokulu kuralını uygulamamız gerektiğini söyledi. *Eğer söyleyecek güzel bir şeyin yoksa, hiç bir şey söyleme.* Ayrıca, bu kuralın, birazcık bile olsa aşırı, kötü niyetli veya kaba olan her şeyi de kapsadığını söyledi."

"Audrey Virginia, annemizi ispiyonluyorsun," diye fısıldar Tom. Yanakları kızarır. "Ben... ben ispiyonlamadım."

"Yalan söylüyor," diye Jane ona destek olur. "O sadece... titiz davranıyordu." Audrey'e kendinden emin bir şekilde başını sallar, Audrey de aynı kararlılıkla başını sallar. Annem, çoğunlukla kız kardeşlerime gösterdiği nadir görülen içten bir gülümsemeyle bakar.

"Son derece sinir bozucu," diye mırıldanır Charlie.

Audrey nefesini tutar. Neden onun övgüsünü aradığını hiç anlamıyorum. Charlie'nin ona en iyi kız kardeş, en iyi dinleyici, en iyi sır saklayan, *her şeyde* en iyi olduğunu söylemesini istiyor. Oysa gerçekte, Charlie zamanının çoğunu onu kızdırmakla geçiriyor.

Babamızın yüzünde annemize karşı güçlü bir gülümseme belirir. "Kendi anaokulu kuralını çiğneyen ilk kişi sen değil miydin?"

"Hafızan zayıflıyor," diye karşılık verir. "Zamanı gelmişti." "Yas tutacağın bir zaman."

Dudaklarını büzüyor ama inkar etmiyor. Kolunu belinin alt kısmına kaydırıyor ve beni tekrar izlerken yakalamadan önce herkese, "Söylemeniz gereken ne varsa söyleyin" diyorum.

Eliot öne çıkar, boğazını temizler ve şöyle der: "Kuş türlerinin tarihindeki en büyük kuş adına..."

"Gerçekçi olalım," diye araya girer annem, "babanı kızdırmak için bu zavallı, kırılgan hayvana sıkıcı, ilginç olmayan birinin adını verdin. Özellikle de onun yatılı okulda *bir ay* süren aşkının adını."

"Babamın tepkisi daha iyi olabilirdi," diye fısıldar Tom.

"Hala bolca zaman var," der Eliot babamıza. "Öfkeyle gözünü kırpmayla? Sinirlenip tüylerini diken diken etme?"

Babam gülümsüyor. "Beni asla rahatsız etmeyecek bir şeye sinirlenemem, ama denemeye devam edebilirsiniz. Her zamanki gibi, çabalarınız eğlenceli."

"Onları cesaretlendirme," diyor annem. "Savunmasız, küçük gagalı bir yaratığı *lanetlediler*."

Jane gülmesini
zorlukla bastırıyor. Bu
beni gülümsetiyor.

"Lanetler diye bir şey yoktur, canım," diyor babam.

"Lütfen ama, sen Godzilla'yı bile boğabilecek bir egoyla lanetlenmişsin."

Hepimiz gülüyoruz.

"Hediye ettim," diye düzeltir.

"Kendine de hediye ettin mi?"

"Bu egonun tanımıdır, Rose."

Elini onun yüzüne doğru kaldırır. "Ve bu kadarı yeter." Onun yüzündeki gülümseme hiç kaybolmaz.

"Annem ve babam öpüşecek," diye Tom öksürerek fısıldar.

"*Tom*," diye hep birlikte söyleriz. O gerçekten kendini tutamaz ve ben gülmeye başlarım — hemen ardından onların kahkahaları da benimkini takip eder. Ruhu dolduran,

canlı ve gürültülü sesler etrafımızdaki ağaçların arasında yankılanır. Bu iyi hissettirir, ta ki hissettirmez hale gelene kadar.

Hala kardeşlerimle uzun süre birlikte yaşayamayacağımı hissediyorum. Tom benim yüzümden sesini neredeyse kaybetmek üzereydi — bu, onların yanında olamayacağımı hatırlatıyor bana. İstesem bile, *bunu* sevmeme rağmen. Planımı uygulamaya devam etmeliyim.

Ben ve Audrey hariç herkes, Şef Michael'ın hazırladığı kahvaltı için içeri giriyor. O, yıllardır ailemin özel şefi ve her pazar benim için ağır sulandıran vegan yaban mersinli krepler yapıyordu.

Karnımın guruldamasını görmezden gelerek, buradayken kız kardeşimle daha fazla zaman geçiriyorum.

Audrey, Beckett'in yıllar önce onun için diktiği yorganı serer. "Onun aşk dili hediye vermektir," der Audrey, yorgana baktığımı görünce, sonra kafamdaki beyzbol şapkasını görünce gülümser.

En sevdiğim, eskimiş mavi beyzbol şapkam Beckett'in hediyesiydi. Çocukken ona aitti. "Bunu çok iyi yapıyor," diyorum.

"Çok iyi. Kıskanıyorum." Ben yere uzanıp bulutları seyrederken, o yorganın üzerine uzanıyor. Hemen bana, "Herkes senin için endişeleniyor, biliyorsun" diyor.

Yan dönüp dirseğime dayanarak ona bakarım. "Kimse benim yanımda dikkatli davranmak zorunda değil. Ben iyiyim."

"Ama hâlâ Winona ile konuşmuyorsun. O senin en iyi arkadaşındı."

"O senin en iyi arkadaşlarından biri."

"Yıllardır olduğu gibi ikimiz de aynı en iyi arkadaşsa sahip olabiliriz. Güzel zamanlardı, değil mi Ben?" Eldivenlerini çıkarır ve benim cevabımı bekler.

"Evet," diye başımı sallıyorum. *Öyleydi.* Çocukluğum ve gençliğim hakkında hiçbir şikayetim yok. En üzücü günler bile sevgiyi silip süpüremezdi. Hales ve Meadows aileleri de dahil olmak üzere geniş ailem sayesinde kendimi zengin hissediyordum. Dünya çapında yaptığım seyahatler, güven fonu, lüks arabalar, malikaneler yüzünden değil. Şu anda cebim boş olabilir, ama eve asla geri dönmediğimde kendimi en fakir hissedeceğim.

Bunu biliyorum.

Göğsümdeki acıyı bastırıyorum. Bunu yaparken Harriet'i düşünmemek zor. Onu bu arka bahçedeki cenazeye davet etmeyi düşündüm, ama onu kardeşlerimin arasında değil, tek başına ailemle tanıştırmayı tercih ederim. Bu, çoğu insanı bunaltır ve Cuma gecesi olanlardan sonra, kaostan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olabilir.

Ayrıca... henüz bunu yapmak iyi bir fikir olmayabilir. Durumumu daha ayrıntılı açıklamadan ona yaklaşmamalıyım. Evet, önce bunu yapmam gerekiyor.

Kız kardeşime odaklanıyorum. "Okul nasıl gidiyor?" Her gün bana mesajla haber veriyor. "Sonunda tiyatro kulübünü seni kabul etmeye ikna edebildin mi?" O ve Kinney, Winona ve Vada'nın yokluğunu unutmak için ders dışı etkinliklere daha fazla katılmaya başladılar.

"Hayır, korkarım bu boşuna bir çaba. Mandy Dean'in benden nefret ettiğini öğrendim çünkü Eliot, Dalton'dayken ablasıyla üçüncü kez çıkmak istememiş. Babam lanetlere inanmayabilir ama Eliot kesinlikle bana lanet okudu. Artık lanet okuyan biriyle rahatça yaşayamazsın." Peçesini kaldırıyor, böylece yüzünü daha net görebiliyorum. Gözlerinde acı dolu kırılganlıklar var.

Eliot'u sana tercih etmedim, ona söylemek istiyorum. Ama ettim.

"Kimse sana kötü davranmıyor mu? Hiç kimse seninle ya da Kinney ile uğraşmıyor mu?"

Audrey iç çeker. "Her konuştuğumuzda bunu sormana gerek yok." Eldivenlerini yavaşça katlar. "Biri beni taciz ediyorsa sana söyledim."

"Winona hakkında bana söylediğin gibi mi?"

"Orası benim yerim değildi ve ben durumun ciddiyetini bile bilmiyordum. Vada gibi değildim." Şimdi şapkasını tamamen çıkarıyor. Havuç rengi saçları hafif rüzgarda dalgalanıyor. "Ve zaten, *kimse* Kinney'e ya da bana bir şey yapmaya kalkışmayacak. Tate'i hastaneye gönderdiğinden sonra olmaz. Sanırım bu, okuldaki herkesi korkuttu."

Tate kuzenime ilaç vermiş olsa da, yine de saldırı suçlamasıyla yargılanmam gerekirdi. Ne kadar şanslı olduğumu,

. Yalnızca dava tehdidi bile Tate'in ailesinin sessizce uzlaşması için yeterliydi.

"Bu da istenmeyen bir fayda oldu sanırım." Çimlerden bir ot koparıyorum. "Yatılı okula gitmediğin için pişman mısın?"

"Bir saniye bile." Sanki bir sırmış gibi çok sessizce konuşuyor. "Onlarla birlikte olmak istemediğim için neredeyse suçluluk duyuyorum. Ama sadece ailemize yakın olmak için Philadelphia'da kalmadım."

"Jane ve Thatcher mı?" Sanırım onlar da buradalar.

"Sadece onlar da değil."

Kaşlarımı çattım. "Tamam, kafam karıştı."

"Sen ve kardeşlerimiz." Daha da açıklıyor: "Philadelphia'dan New York'a gelip seni görmek için sadece iki saatlik bir yolculuk olduğunu biliyor musun? Yatılı okuldan Hell's Kitchen'a ulaşmak üç saatten fazla sürer. Buraya geri dönmek ise daha da uzun sürer. Gerçekten çok uzak ve ben sizlerden sonsuza kadar uzak kalmak istemiyorum. Ve bir gün ben de New York'ta olacağım. Yine birlikte olacağız. Buna güvenebilirsin."

Orada olmayacağım, Audrey.

Bu konuşma düşündüğümünden daha acı verici. "Sen olsan New York daha güzel olurdu." Ona gülümsemeye çalışıyorum.

"Hepimiz. Birlikte en iyisiyiz." "Ya da en kötüsü."

"İmkansız." Mavi gözleri bana dikilir, yüzümü inceler. "Çok garip. Hâlâ ağlamadın."

"Ağlamamamı sen söyledin," diyorum hafifçe. "Hatırladın mı? Şiir?"

Gözlerini devirir, ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Evet, ama... bu gerçekten *garip*. Tom bile bu sabah ağlamazsan şüpheli olacağını söyledi."

Onun "şüpheli" demesi beni çok güldürdü. Çimlere uzandım.

"Ne?" Benim kahkahama gülümsüyor.

"Tom'dan alıntı yaptığında, bu çok güzel oluyor." Sanki bir Brontë romanında sıkışmış gibi konuşuyor ve Tom, tipik bir 21 yaşındaki genç gibi argo kullanıyor.

"Sen *sus'sun*," parmağıyla koluma dokunuyor, gülümsemesi bir anlık.

Oturuyorum. "Her şey yolunda, gerçekten, Audrey." Beyzbol şapkamı çıkarıyorum.

Parmaklarımla saçlarımı tararım.

Yalanımı ortaya çıkarmak için gözlerimi inceliyor, ama hiçbir şey bulamıyor. Siyah dantelli bir yelpaze açarak, parıldayan yüzünü serinletiyor. "Annemle babamın konuşmalarını kulak misafiri oldum."

"Ne hakkında?"

"New York'ta bir barda çalıştığımı söylediler. Barmen olarak."

Göğsümden çıkan iniltiyi bastırıyorum. *Kahretsin*. Kahretsin. Gözlerimi ovuyorum. "Gerçekten mi?" Bu bilgiyi aileme sızdırabilecek tek bir kişi var. Yıllardır güvendiğim tek kişi.

Koruma görevlim. *Chris Novak*.

Çenemi sıkıyorum. Neden onlara söylediğini bilmesem de, ihanet ağır bir yük gibi üzerime çöküyor. Güvenlik nedeniyle mi? Onların bilmesi gerektiğini mi düşündü? Daha kötü sırları saklamıştı, ama belki de benim Rambo moduna geçmemden sonra sadakati sarsılmıştı.

Kaşlarını çatar. "Bu doğru değil mi? Bir kıza daha yakın olmak için barmenlik yaptığını söylediler. Adını veya tarifini vermediler, ama ben Harriet olduğunu düşündüm."

Audrey'nin Harriet ile tanıştığı görüntülü sohbetten sonra, kız kardeşime ondan bahsettim. Bir kez. İki kez... birçok kez. Onun hakkında konuşmayı seviyorum.

"Evet, Harriet," diye başımı salladım.

Kız kardeşim canlanır. "Numarasını alabilir miyim? Hangi bar?"

"Onunla yüz yüze görüştüğünde, numarasını isteyebilirsin. Benim verebileceğim bir şey değil." Kafamın arkasını kaşıyorum. "Ve sana barın adını söylersem, kardeşlerimize söylemeyeceksin. Cidden, Tom ve Eliot'un işyerime gelip beni ve Harriet'i kovdurmasını istemiyorum."

"Söz veriyorum. Söylemem."

Ona söylememeliyim. "Sana baskı yapsalar bile..."

"Ben pes etmeyeceğim." Ellerini birleştirir. "Lütfen, *lütfe*n bana bir şans verin. Daha önce sır saklamakta pek başarılı olmadığımı biliyorum, ama başarılı olmak için bir fırsat lazım ve..."

"Tamam, tamam." Ona güveniyorum, ama bu büyük bir risk. "*Where You Want to Be at the End of the World* adlı bir yerde barmenlik yapıyoruz. Telefonda konuştuğumuzda *Breakfast at Tiffany's* filmi oynuyordu."

Gözleri parlar. "Seni orada ziyaret edebilir miyim?" "Girmek için on sekiz yaşında olman gerekiyor."

Omuzları çöküyor. "En genç Cobalt olmak gerçekten çok kötü."

Gülümserim. "Biliyorum. Ama neredeyse oradasın."

"On altı yaşındayım. On sekiz yaşına gelmek *çok uzun* zaman alacak." Dramatik bir şekilde yorganın üzerine düşer ve gerçekten, onu drama kulübüne almayan Mandy Dean'i lanetler.

"Cheer seçmeleri ne zaman?" diye soruyorum.

"Haftaya," der gökyüzüne bakarak. "Eğer üniversite takımına giremezsem, beni buraya göm."

"Başaracaksın." Geçen yıl JV cheer takımındaydı ve üniversite takımına girecek kadar iyi. Derslerim ve MVU'nun Penn ile aynı zorlukta olduğu hakkında daha fazla konuşuyoruz. Sınıfında *hiç* sevimli erkek olmadığını bana bildiriyor.

Birçok kez aşık olmuş, ama hiç okuldan birine aşık olmamış. Bu benim için harika, çünkü Dalton'da okurken küçük kız kardeşimin arkadaşlarımdan biriyle çıkma ihtimalini hiç düşünmek zorunda kalmadım. Hokey takımındaki birçok arkadaşım onunla çıkmak istiyordu. Bu çok sinir bozucuydu.

"Erkekler çok çocukça," diye yakınıyor. "Ve yumuşak. Ben sadece bir *erkek* istiyorum." Charlie bize doğru yürürken duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyor. "Kaba davranılmak gerçekten çok mu zor?"

Böyle şeyler söylediğinde beni endişelendiriyor. "Hangi erkeğe sorduğuna bağlı, sonuçta sen hala *on altı* yaşındasın." Çimlere kazdığım otları atıyorum.

"La tragédie." Yelpazesini kapatıyor. "Hayallerimin erkeği dışarıda bir yerde. Ve beni çok *sert bir şekilde* ayaklarımdan kaldıracak."

Charlie yorganın önünde durur. "Bak, bu gün boyunca duyduğum en kötü konuşma."

Çenesini kaldırır. "Romantizmimle dalga geçme."

"Dalga geçmiyorum. Hayal gücünle dalga geçiyorum."

Çenesi düşer ve ben Charlie'ye sert bir bakış atarım, ama o kız kardeşimize dikkat etmiyor. Bana hafifçe başını sallar. "Babam seninle konuşmak istiyor."

"Sonra, ben..."

"Kahvaltıdan önce, dedi."

Siktir. Çimlerden kalkıyorum. "Bu bana bir uyarı mı?"

"Hayır, sadece temiz hava almak istedim." Kuru sesi ve sinirlenmesi belliydi. "Sen onu bulmazsan, o seni bulur."

Yani bana uyarıyor. "Teşekkürler," diyorum kardeşim, midemde garip bir his dolaşıyor. Charlie nazik mi davranıyor?

Malikaneye geri dönerken, beni arayan babamla karşılaşıyorum. Ve tabii ki, "Yemekten önce konuşabilir miyiz?" diyor.

Gözlerindeki ciddiyet hoşuma gitmiyor. Kaçmak faydasız. Bu olacak.

BEN COBALT

Babamın beni ofisine, çalışma odasına veya kütüphaneye götürmesini beklerdim, ama hiç içeri girmezdik. Verandaya vardığımızda, hasır minderli kanepayı seçerdi. Çocukken havuz kenarındaki hamakta sallanmayı çok severdim, ama bu kanepeler her zaman en sevdiğim yerlerden biriydi. Demir pergola sayesinde. Mor wisteria sarmaşıkları dört direğe tırmanır ve başımın üzerindeki demir çıtaların üzerine sarkardı.

Saatlerce arıları izler ve kuşlara ısıklık çaldım.

Acaba bu yüzden mi burayı, açık havayı seçiyor? Yoksa ben fazla mı anlam çıkarıyorum?

Evet, çok şüpheli.

Babamın IQ'su çoğu kişininkinden yüksektir. Hatta acımasızca zeki olan anneminkinden bile. Her ölçekte üst sıralarda yer alır. Dedüksiyon. Hafıza. Hırs. Beyninde rastgele bilgilerden oluşan bir ansiklopedi vardır ve Charlie'den bile daha fazla dil konuşabilir.

Bu adamdan ne kadar astronomik olarak farklı olduğumu düşünmediğim bir gün bile geçmiyor. Biz aynı madalyonun farklı yüzleri değiliz. O eski bir Roma eyalet madalyonu, ben ise standart bir Amerikan penisi.

"Anlat bakalım." Karşısındaki minderli koltuğa çöküyorum. "Benim için çok endişeleniyorsun. Theodore için ağlamadım. Bir sorun olmalı ve Dr. Wheeler'ı bırakıp New York'taki terapistine gitmem gerekiyor."

Kaşlarını kaldırarak, rahatça arkasına yaslandı. Ayak bileği dizine dayalı, kolu kanepenin üstüne uzanmış. Connor Cobalt nereye giderse gitsin, sanki dünya, hava, su, yaşamın tüm gereklilikleri ona aitmiş gibi bir havası var ve bunun doğru olduğuna inanmak çok kolay. Onun çocuğuyum, ama nasıl oldu da ondan doğduğumu anlamıyorum.

Kendime güveniyorum, ama bu konuda hiç de öyle değilim.

O, çatışmacı olmayan ve sakin bir şekilde şöyle diyor: "Frederick'i görmek istemediğini zaten söyledin. Seni daha fazla zorlamayacağım."

"O zaman ne?" Elimde beyzbol şapkası, kenarını sıkıca yumruğumla kıvırıyorum.

"Üç yaşındayken, Tom bir tırtılın üzerine bastı ve sen ağladın," diyor bana. "Ertesi hafta, bir karıncaya bastın ve günlerce teselli edilemedin. Sana ortalama bir bahçe karıncasının yaklaşık bir yıl yaşadığını, yaşam döngülerini anlattığımda bile, umutsuzluğun değişmedi. Yedi yaşındayken, Jane'in odasındaki örümceği kimsenin ezmediğinden emin oldun. Onu bir bardağa yakaladın ve dışarıya bıraktın..."

Sinirli bir nefes vererek sözünü kestim. "Evet, gereksiz yere bir şeyleri öldürmekten hoşlanmıyorum. Bu yeni bir keşif değil. Lanet olası şeyi korumak isteyen tek kişi ben olmamalıyım..." Kendimi durdurdum, ailemin yanında binlerce *küfür* etmemek için çaba sarf ettim. "Gezegeni ve içindeki şeyleri."

"Bu bir keşif değil, Ben," dedi. "Sen busun. Şefkatinin derinliği yıllar boyunca hiç azalmadı."

Şefkat. Babamın gerçekten değer verdiği bir şey değil. Bu, bir dahinin sana parmak boyamada iyi olduğunu söylemesi gibi bir şey. Bu yüzden, bunun bana gurur duyduğunu söylemek için yaptığı büyük bir jest olduğunu düşünerek kendimi kandırıyorum. Buna ihtiyacım yok.

Zihninde kendisinin kopyası olan bir oğlu var. *Charlie*.

Vücut olarak kendisine benzeyen bir oğlu var. *Eliot*.

Oğlunda da kendisiyle aynı hırs var. *Tom*.

Oğlunun yetenekleri ise onu aşmıştır. *Beckett*.

Ve sonra ben varım.

Onun gözünde bir hayal kırıklığı değilim. Bunu biliyorum. Ama özel biri de değilim.

Ona verecek bir cevabım yok ve sessizliğin havayı doldurmasına izin veriyorum.

Tekrar konuşmadan önce bir an bekliyor. Parmakları dalgalı kahverengi saçlarını okşuyor, sonra dizine düşüyor. "O gece hakkında konuşmadık

konuşmadık, Ben," diyor bana, endişesi üzerime çöküyor.

İşte bu.

Her zaman Tate'e saldırmamla ilgili bir konuya geliyor. O, uyuşturucu ve Winona hakkında her şeyi biliyor. Dün gece babama Adderall'ı itiraf ettim, çünkü kardeşlerime sırrımı açığa çıkardım ve o *çok* endişelendi, özellikle de Adderall'ı nasıl elde ettiğim konusunda. Şimdi terapistimi değiştirmemi bu kadar çok istemesinin bir başka nedeni daha oldu.

"Evet, konuştuk," diye cevap veriyorum. "Neden yaptığımı sana anlattım."

"Ve bir gecede Niccolò Machiavelli'ye dönüştüğüne inanmam mı gerekiyor?" diye soruyor bana. "Ne zaman amaçların araçları haklı çıkardığına inandın ki?"

"İnançlar değişir," diyorum ona. "Bunu herkesten çok *senin* anlamaman gerekmez mi? Basında, annemden önce aşk kavramına inanmadığını milyarlarca kez okudum. Ve *bize* de bundan bahsetmiştin." Çok açık ve dürüst biridir ve bizi sevdiğini söylediğinde - az kişiyi ve nadiren seven bir adam olarak - ona inanıyorum.

Çünkü farklılıklarımız olsa da, babamın sevgisini hissediyorum. Beni birazcık bile sevmeseydi, bu konuşmayı yapmıyor olurduk.

"Bu bir gecede olmadı, Ben. Annenle tanışıp sihirli bir şekilde aşık olmadım. Bazı duyguları hissedemeyeceğimi sanıyordum. Aşık olabileceğime inanmak... Bu *çok zordu*. Terapi ve kendime yatırım yapmam gerekti."

Hiçbir şey söylemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Panik ve heyecan dalgası kan dolaşımda yayılıyor ve yerinde durmakta bile zorlanıyorum. *Parasız olduğumu öğrenmemesi lazım*. Dizim titremeye başlıyor.

Geriye yaslanmak, sonra öne eğilmek istiyorum.

Sabit kalmak için tüm gücümü kullanıyorum.

Pahalı ayakkabısının tabanı dizinden düşer ve taşın üzerine çarpar. Ellerini kase şeklinde birleştirir ve ruhumu delip geçen bakışları benimkinden hiç ayrılmaz.

O, tanrısal Zeus gibi bir figür olabilir, ama şu anda ondan korkmuyorum. Sonuçta o benim babam.

Devam ediyor: "Birini incittin ve benim tanıdığım Ben, diğer kişinin bunu hak edip etmediğini umursamazdı, bu onu etkilerdi. Onu mahvederdi."

Bu beni mahvediyor, ama onun düşündüğü şekilde değil. Tate'in o ölü tırtıl gibi ağlamıyorum. Yıkılmadım. Hatta pişman bile değilim.

Ama intikamdan korkuyorum. Yarattığım acıyı evrenin düzeltmesinden korkuyorum. Ailemin incineceği kaçınılmaz gibi geliyor. Bunu *ona* nasıl açıklayabilirim ki? Anlamayacaktır.

"Ezilmiş gibi mi görünüyor?" diye soruyorum.

"Hayır, ve beni korkutan da bu," diyor. "Duygularını saklıyorsun, gömüyorsun ya da onlardan kaçınıyorsun..."

"Ve bu senin uzman görüşün, toplamda beş tane duyguna sahip olduğun için duyguların ustası olduğunu düşünürsek." Sözlerimin ne kadar duygusuz olduğunu hemen pişman olurum, ama bu suçluluk duygusunu içime gömerim.

Yavaşça gözlerini kırıştırıyor, ama bana tanımadığı bir yabancıymışım gibi bakmıyor. Derin, dizginlenemeyen bir endişeyle bana bakıyor. Bugün onun endişesini bir kenara atmaya kararlıysam, bu konuda berbat bir iş çıkarıyorum.

"Sen haklısın, ben terapist değilim," diyor. "Ama bence Dr. Wheeler dışında başka birine görünmelisin. Bence o sana uygun değil."

Gerçek şu ki, hiçbir terapistin bana iyi geleceğini sanmıyorum. Zeki babam bile beni anlamıyorsa, bir profesyonel nasıl anlayabilir ki? Mantıksız davrandığımı zaten biliyorum, bunu bana söylemelerine gerek yok.

Şapkamı takıp ayağa kalkıyorum. "O benim seçimim. Bununla yaşamak zorundasın."

O da benimle birlikte ayağa kalkar. "Bir şeyler değişmeli." Ben eve dönük olduğum için beklemem için elini uzatır. "Acı çektiğini biliyorum..."

"Bir şey değişti," diye karşılık veriyorum. "Lanet olası New York'a taşındım." Sesim, hayal kırıklığımla birlikte yükseliyor. "Bu yetmez mi?!"

"Ben..."

"Anılarını hatırlamak mı istiyorsun?" diye soruyorum ona, göğsüm ağır, kontrolsüz nefeslerle inip kalkıyor. "Ben çok küçükken hatırlıyor musun? Annem uyurken ciğerlerini keseceğini söylediğinde, ona ciğerlerini alabileceğini ama bunun bir hata olacağını, çünkü senin havanı solumayı özleyeceğini söylediğini hatırlıyor musun? O gece, anne babamın birbirlerini öldüreceklerini düşünerek saatlerce yatağımda *ağladım*. Ryke amcaı aradım, o kadar perişan durumdaydım ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyordum. *Yedi* yaşımdaydım." Gözyaşları gözlerimi yakmaya çalışıyor. "Kardeşlerimin ilk günden beri anladıkları şeyi anlamam bile yıllarımı aldı: abartılar, şakalar, espriler... Ben sizler gibi değilim. Sizin gibi düşünmüyorum."

"Ryke ile her zaman konuşabilirsin. Sırf Winona..."

"Baba, bunu yapamam." Nabzım kontrolden çıktı. Kaburgalarım acı verici bir düğüm oluşuyor. Kendimi kaybediyorum ve Harriet'in burada olmasını diliyorum. Beni rahatsız eden şeyi bir anlığına da olsa uzaklaştırmak istiyorum. Panik hissinin geçmesini istiyorum. "Sadece senin ve diğerlerinin *durmasını* istiyorum." Lütfen.

Beni bırakın.

İkimiz de gözlerimizi kırpmıyoruz.

"Tu nous repousses," diyor nazik bir fısıltıyla. *Bizi uzaklaştırıyorsun*. "Pourquoi?" *Neden?*

Kafamı sallıyorum, yalan söyleyip hayır diyeceğim.

Herkesten uzaklaşıyordum ve beni kendilerine yaklaştırmak için yaptıkları en büyük başarı, kardeşlerimin yanına taşınmam oldu. Ama o durumda bile, bir ayağım kapının dışında.

"Tu n'es pas obligé," diye fısıldadı. *Yapmak zorunda değilsin*. "Nous pouvons t'aider." *Sana yardım edebiliriz*. Elini uzatıyor ve kısmen onu sakinleştirmek için, kısmen de babamın kucaklamasını hayal edilebileceğinden daha fazla arzuladığım için, kendimi onun göğsüne çekmesine izin veriyorum. Sanki sivri bir uçurumun kenarına tutunmuş gibi omzunu sıkıca tutuyorum, bırakmak istemiyorum. Düşmekten korkuyorum. Aşağıda beni bekleyenle karşılaşmaktan korkuyorum.

Ama onların iyiliği için, sonunda bunu yapmak zorunda olduğumu hissediyorum. *Cesaret*.

Tehlikeli, korkutucu şeylerin peşinden koşmak için cesaretim hiç eksik olmadı. Özellikle de bunun başka birini kurtaracağını bildiğimde.

Beni kucaklıyor, eli kafamın arkasına uzanıyor. Tıpkı cenazede Audrey'i teselli ettiğim gibi. Fark ediyorum,

benimle onun arasındaki benzerliği fark ettim ve kalbim atladı.

Vücudumdaki gerginliği nefes vererek atıyorum ve uzun bir süre babama sarılıyorum. Ayrıldığımızda, çenemi avuçlayıp bana başını sallar. "Aklın seni hangi yöne götürürse götürsün, sen hala bir Cobalt'sın. Hala benim oğlumsun."

Bu beni neredeyse yıkıyor.

Ve bu sabah ilk kez ağlıyorum.

HARRIET FISHER

Dünyanın Sonu'nda yağmurlu ve sakin bir pazar gecesi, Ben bana evcil papağanının öldüğünü söylüyor. 2002 yapımı *Spider-Man* filmi devasa projektör ekranında oynuyor, Tobey Maguire New York'ta ağlarını atıyor ve Ben yapışkan bar tezgahını ıslak bir bezle siliyor. Theodore'un ölümünden çok etkilenmediğini ve bunun nedenini bilmediğini söylüyor. Çocukluğundan beri beslediği kuşu Pip-Squeak öldüğünde, yedi gün boyunca yataktan çıkamamıştı.

Keşke doğru sözleri bulabilseydim.

Ölüm, benim çok aşına olduğum bir şey değil. Büyürken hiç evcil hayvanım olmadı. Büyükannem ve büyükbabamla hiç ilişkim olmadı. Hiç beklenmedik bir şekilde... ya da beklenen bir şekilde vefat eden bir arkadaşım ya da sevdiğim biri olmadı. Şanslıydım. Ama aynı zamanda doktor olmayı planlıyorum ve ölüm muhtemelen hayatımda büyük bir faktör olacak.

"Belki şoktansındır," diyorum ona, barın altındaki mini buzdolabındaki azalan kabın içine limon dilimler keserken.

"Belki de sadece pes ettim," diye yenik bir ses tonuyla cevap veriyor. "Theodore'u Audrey'e verdiğimde, ona veda etmişim bile."

Annem aklıma geliyor. Kafamda ona veda ettim. Eğer vefat etse, çok üzülmezdim sanırım. "Anlıyorum. Bazı vedalar diğerlerinden daha kesin gelir."

Beni merakla süzüyor, ama bu konuyu daha fazla uzatmıyoruz çünkü sırlıslık olmuş üniversite öğrencileri boş bara giriyorlar. Islak yağmurluklarını omuzlarından atıyorlar. "Harika, bu akşam Spider-Man var," diyor biri.

Ertesi pazar günü, *When Harry Met Sally...* birçok müşterinin zevkine hitap ediyor. New York merkezli filmlerin döngüsünü seviyorum. *West Side Story*, *Annie*, *Paris is Burning* ve *Big*.

Hafta sonu barmenlik yapmak, hızla haftamın en önemli olayı haline geliyor. Kısa sürede, en sevdiğim aktivite haline geliyor. Bunun Ben sayesinde olduğunu itiraf edebilirim. Ders dışında onunla vakit geçirmek hala beni garip bir şekilde heyecanlandırıyor ve birbirimize yakınlaştıkça, bunu iple çekmeye başladığımı hissediyorum. Cumartesi ve pazar günlerini, onunla birlikte çalışmak için geri sayıyorum.

Üç hafta içinde, iyi bira servisi sanatını mükemmelleştirdi ve viski sour'u benimkini bile geride bıraktı. Bir müşteriyi yanlışlıkla kızdırdığımı düşündüğümde, o çekici gülümsemesi ve doğru sözleriyle devreye giriyor.

Benim pürüzlerimi, sert kenarlarımı yumuşatıyor. Ama asla sertliğim ve keskinliğim için özür dilemem gerektiğini hissettirmiyor. O etrafta olduğunda kendim olmak *daha kolay*. Bu duyguya bağlanmak, ona bağlanmak anlamına geliyor, değil mi?

Bazen Ben'in bu kadar yakınımda olmasını istemek beni korkutuyor, ama lanet olsun, hayatın anlamı bu değil mi? Hayatı *daha az* zor hale getiren insanları bulmak ve kendinizi onlarla çevrelemek.

Manhattan Valley kampüsünde Ben Cobalt'ın burada düzenli olarak çalıştığı haberi yayılınca, The End of the World uykulu bir bar olmaktan çıkıp yirmili yaşlar için popüler bir mekan haline gelir.

Ben, küçük kız kardeşine gerçeği söylediği ve özellikle de ebeveynleri bunu korumadan öğrendiği için kardeşlerinin hala bilmiyor olmasının bir mucize olduğunu söylüyor. Bunun bir sır olduğunu fark etmeden, Rose ve Connor bunu onun için saklamışlar.

Keşke annemle de böyle bir ilişkim olsaydı.

Hala onunla konuşuyor olsaydım, muhtemelen en derin sırlarımı yazıp baskıya gönderir ve şehrin her sokak lambasına yapıştırırdı. O her zaman haklı çıkmanın bir yolunu bulur. Benim hatalı olduğumu kanıtlamanın bir yolunu bulur. *Asla* ondan daha iyi olamayacağımı bana hissettirmenin bir yolunu bulur.

Helena teyze, Hope'un babamı o kadar çok nefret ettiği için, benim DNA'mın yarısının ona ait olduğunu göremediğini söylüyor. Beni aşağılamak, ona zarar vermek için kullandığı bir yöntem sanırım.

Neyse ki, yoğun üniversite programım, onunla ilgili düşüncelerimin çoğunu kafamdan uzaklaştırıyor.

Ağustos, ödevler,
lisans araştırmaları, hastanede gönüllü çalışma, ilk sınavlar

benim daireme sayısız geceler boyunca gelir. Anatomisi dersim için flash kartlar hazırlamama yardım eder, dolaşım sistemi hakkında bana sorular sorar ve Onur Evi'ne başvurum için yazdığım makaleyi okur. Balina avcılığı hakkında şikayetlerini dinliyor ve mikroplastikler hakkında hayatımda hiç bilmediğim kadar çok şey öğreniyorum. Bana davranışlarımı değiştirmem için baskı yapmıyor, ama bilgi büyük sorumluluk getirir (bunun için Spider-Man'e de biraz teşekkürler) ve plastik Tupperware'lerimi, bir ikinci el mağazasında bulduğum cam olanlarla değiştirmemin daha iyi olacağına karar veriyorum.

Bana jackfruit'u tanıttı ve bu beni çok şaşırttı. Kıyılmış etle aynı dokuya sahip ve lezzetli, hafif bir tadı var. Aşırı avlanma ve yan avlanma hakkında açıklamalarından sonra, sandviçlerimde ton balığı yerine bunu kullanmaya başladım. Aklımda sadece balık ağlarına takılıp çöp gibi atılan küçük deniz kaplumbağaları ve deniz kuşları var.

Şaşırtıcı bir şekilde, kendimi de aynı derecede konuşurken buluyorum.

Daha da şaşırtıcı olanı, o benden bıkmamış.

Times Meydanı'nın ortasında durup bu sözleri turist kalabalığının içine haykırmak istiyorum. Bu devrim niteliğinde bir şey. Yoğun programıma rağmen, sanki My Life adlı bağımlılık yapan dizinin yeni bölümüymüş gibi, her gece onunla telefonlaşmayı özlüyorum.

Bu gece, Twizzler'ın ucunu çiğniyor, kulaklıklarımı takmış, sınıf programlarımızı girdiğimiz paylaşımlı notlar uygulamasını kaydırıyorum — kampüste birlikte bir şeyler yemek için uygun bir zaman bulmaya çalışıyoruz.

6:35

68

HARRIET'İN PROGRAM

Pazartesi, Çarşamba, Cuma 1

1:30 — 12:20: Latince III

Çarşamba

8:00 — 11:10: Organik Kimya I Laboratuvarı 13:50

— 17:00: Anatomi ve Fizyoloji Laboratuvarı

Salı, Perşembe

9:35 — 10:50: Klasik Mitoloji 12:45 —

14:00: Organik Kimya I 14:20 15:35:

Anatomi ve Fizyoloji

BPC PROGRAM

Salı, Perşembe

9:35 — 10:50: Klasik Mitoloji 12:45 —

14:00: Deniz Biyolojisi 14:20 — 15:35:

Dünya Medeniyetleri 15:55 — 17:10:

Başlangıç Seviyesi Voleybol

Bunu okurken gülümsüyorum. Tüm derslerini Salı ve Perşembe günlerine yığma stratejisini seçtiğini biliyordum. Ben de aynısını yapardım, ama Latince sadece Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri verilirdi ve Salı veya Perşembe günlerine üç saatlik laboratuvar derslerini sığdırmak neredeyse imkansızdı.

"Başlangıç Seviyesi Voleybol kursuna seninle birlikte katılmalıydım," diyorum, sesim kulaklığımın mikrofonuna yansıyor. Telefonum kahve masasının üzerinde yüzüstü duruyor. Ekranda Ben'in resmi var.

İş yerinde, rehberimde onun fotoğrafının olmadığını fark edince çekmiş. İmza niteliğindeki beyzbol şapkasını takmış, barış işareti yapıyor ve kameraya sırtıyor. Yalan söylemeyeceğim, çok yakışıklı.

Telefonumda seksi bir sporcunun fotoğrafı var. Telefonumda *Ben Cobalt'ın* fotoğrafı var.

Tüm bunlar beni pütürlü kanepelerine çökertiyor, sanki ayaklarımla tekme atıp *kahkaha atmak* üzereymişim gibi.

Bu duygular nedir, Harriet?

Artık lisede değilim. Bu, on birinci sınıfta yaşamış olmam gereken bir şey gibi geliyor. Görünüşe göre bunu kaçırmışım.

Ama aşık olmanın gerçekten bir yaş sınırı var mı? Aman Tanrım, ona *aşık* mı oldum?

"Hayır, voleybolu sevmezdin," diyor Ben kulaklıklarımın. "Hannah Payne dün Kappa Phi'den bir salak ona topu sertçe attıktan sonra burnunu kırdı. Tüm saha kanla doldu."

Onun rastgele insanları tam adlarıyla anmasına alıştım. Bazıları onun arkadaşları. Onu partilere davet eden ya da sınıfta yanına oturup notlarını paylaşan türden arkadaşlar. Diğerleri ise yeni tanıştığı insanlar, ama konuşma tarzından bunu asla anlayamazsın.

"Payne'e gerçekten *acı* çektirdiler," diyorum ciddi bir ifadeyle. O gülüyor. "Zeki kız."

Twizzler'ımı neredeyse boğazıma kaçıırıyordum. Yüzüm yanıyor ve kızardığımı görmediği için minnettarım. *Kendine gel Harriet, sana seksi cadaloz demedi ki.* Beynimle aynı fikirde değilim. Nedense onun söylediği şey daha da iyiydi. Yeni bir tahrik unsuru keşfedildi.

Arkadaşımdan tahrik olmamam gerekir. Ve onun kardeşine neredeyse oral seks yapacağımı öğrendikten sonra, bu konuda kesin kararımı verdim.

. Daha fazlası olabileceğimiz küçük, mikroskobik bir şans olsa bile, bunu "Charlie Cobalt Oral Seks Patlaması" adlı patlayıcı bir kimyasal reaksiyonla mahvettim.

Konuyu daha da berbat etmeden önce asıl konuya geri dönüyorum. "Sadece beden eğitimi dersini almak zorunda kalmaktan korkuyorum. Bu ders üniversitede yasaklanmalı. Lisede her hafta ölümcül koşu yapmak yeterince kötüydü." Stresli bir nefes veriyorum. "Seninle birlikte yapsaydık daha kolay olurdu."

"O zaman benimle yaparsın. Gelecek dönem istediğin beden eğitimi dersine kaydolurum."

Şekeri yavaşça çiğniyorum. "Bu, ihtiyacın olmayan bir krediyi tekrarlamak olur."

"Ah, bunu bilemezsin, Fisher," diyor. "Hâlâ bölümümü belirlemedim, unuttun mu? Kinesiyoloji bölümüne girebilirim ve o zaman doğru yolda olurum."

"Ya da istemeden seni batırabilirim," diye mırıldanıyorum ve onun ders programına gözlerimi kısarak bakıyorum. "Bekle, yirmi dakikada Deniz Biyolojisi'nden Dünya Medeniyetleri'ne nasıl geçeceksin? Bunlar kampüsün zıt uçlarında."

"Bacaklarım uzun."

Ağzım açık kalır, Twizzler ağzımdan düşer. "*Koşuyor* musun?"

"Bence bu enerjiyi, bilim laboratuvarının sana sadece bir kredi saati vermesine rağmen üç saatini almasına yönlendirmeliyiz. Bu çok yanlış."

Ona hak vermek üzereyken kapı kilidi çınlar. "Bekle," derim Ben'e ve sadece oda arkadaşım olduğundan emin olmak için otururum.

Kapı kahkahalar eşliğinde açılır ve Eden'in topuklu ayakkabılarını çıkardığını görünce rahatlarım. Arkasında, çarpıcı bir çene hattına sahip uzun boylu siyahi bir adam daireye girer ve Eden'in tişörtünün askısını parmaklarıyla oynar. Benim ona baktığımı görünce elini itekler. "Oh, Harriet."

Austin bana dostça el sallar ve centilmen bir şekilde kız arkadaşından uzaklaşır. "Selam Harriet. Tıp hazırlık nasıl gidiyor?"

"Şu ana kadar her şey yolunda," diye başımı sallayarak cevap veriyorum.

Eden ayakları üzerinde sallanıyor. "Bu gece Üroloji bölümünde gönüllü olarak çalışacağını sanıyordum."

"Nefroloji," diye düzeltiyorum. "Ve o da pazartesi geceleri." Adrenalin dolu bir iş değil. Çoğunlukla hasta odalarında eldiven ve kusmuk torbalarını yeniliyorum ve sonra hemşire odasında bir lisans öğrencisinin yapabileceği diğer temel görevleri bekliyorum. En azından hemşireler, beni duvar kağıdıymışım gibi görmezden gelmek varken, benimle küçük sohbetler yapacak kadar nazikler.

Eden yüzünü buruşturur ve Austin'in kulağına bir şey fısıldar. Austin'in bakışları, Eden'in vücudunu yavaşça, teklifkar bir şekilde süzer ve ben de gözlerimi kaçırırım. *Eden için ne mutlu.* En azından birimiz bu dairede seks yapıyor.

"Harriet." Eden kanepenin önüne yürürken Austin yatak odasına girer. "Senden küçük bir ricam var."

Ben çoktan yerden sırt çantamı alıyorum. "Bu gece daireyi sana verebilirim."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Belki de itiraz edeceğimi düşünmüştü.

Twizzlers'ımı koltuk altına sıkıştırıp sırt çantamı omzuma asıyorum. "Evet, sorun değil."

"Sen harikasin. *Teşekkürler.*" Neredeyse bana sarılacaktı ama bir adım kala durdu ve elini eteğinin içine sokarak hatasını örtbas etmeye çalıştı. *Kahretsin.* Yüzümden olmalı. Somurtuyorum, yoksa neden sarılmayı yarıda bırakmış olsun ki?

Aramızda bir garip sessizlik hakim. "Ben... gidiyorum." O da başını sallar. "Tekrar teşekkürler."

Ona eğlenmesini söylemek istiyorum, ama belki bu oda arkadaşı ilişkimiz için fazla cüretkar olur. Bu yüzden dolaptan yastığımı alıp çıkıyorum.

"Kendi dairenizde yatmayacak mısınız?" Ben'in sesi beni irkiltir.

"Siktir," diye küfür ediyorum, onun hala kulaklıklarımdan benimle telefonda olduğunu tamamen unutmuşum. "Beni çok korkuttun."

"Üzgünüm," diyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Harold," Honda'mın adını söylüyorum.

"Arabanın içinde mi uyuyacaksın?"

"İki yıl boyunca yaptım. Bir gece daha beni öldürmez."

"Buraya gel," dedi. "Bu gece benimle kal." Sözleri o kadar rahat ve soğukkanlıydı ki, Ben Cobalt'ın beni geceyi onunla geçirmem için davet ettiğini asla düşünemezdim! Panikledim ve ayaklarım şimdi momentum kaybetme zamanının geldiğine karar verdi.

Koridorda duruyorum, botlarım şimdiye kadar gördüğüm en çirkin mor halının üzerindeki lekenin yanında donmuş durumda. "Unuttuysan hatırlatayım dostum, sen kanepede yatıyorsun."

"O çekyat. Yerde yatabilirim."

"Hayır, araba yerden daha iyidir."

"O zaman çekmeceli kanepeyi paylaşabiliriz. İki kişi için yeterince büyük."

İnanamayan bir ses çıkarırım, ama yanaklarım muhtemelen itfaiye arabası kırmızısıdır. Bu fikir beni ateşler.

"Bacaklarım sığıyor, Fisher. Bu sana ne anlatıyor?"

"Geceleri cenin pozisyonunda kıvrılıyorsun." Dudaklarımı ısıyorum, gülümsemeye başlıyorum.

O gülüyor. "Tanrım. Seni ikna etmek için ne yapmam gerekiyor? Mezurayı çıkarırken görüntülü arama yapmamı mı istiyorsun?"

Dudaklarım daha büyük bir gülümsemeye çekilir. Kalbim çok hızlı atıyor. "Buna gerek yok..." Bana görüntülü arama yapıyor.

Aramayı kabul ettiğimde, yüzü ekranı dolduruyor. Saçları alnına düşüyor ve mavi gözleri o kadar büyüleyici ki, kaç kızı yatağa attığını merak ediyorum. On mu? Yirmi mi? Vücut sayımız benzer mi acaba? Arkadaşlar muhtemelen bu bilgiyi aktif olarak istememelidir. Belki bu beni aşırı meraklı bir arkadaş yapar. Bununla yaşayabilirim.

"Harriet Fisher," diyor, çok ciddi bir şekilde. "Lütfen bu gece benim evimde kal." Onunla bir gece geçirmek, arkadaş olarak bile olsa, arabada uyumaktan on kat daha iyidir. Direnmek boşuna, ama soracak sorularım var.

"Kardeşlerin buna razı mı?" diye soruyorum.

Bir ay önceki kaçış oyunundaki o geceden beri hiçbirini görmedim. Aslında, onlardan tamamen kaçınıyordum. Onlar çok yoğun ve gerçekten de tıp doktoru olmayan ilk korkutucu insanlar.

adlarının arkasına. Ama Ben ile arkadaş olmak, er ya da geç onun kardeşleriyle de karşılaşacağım anlamına geliyor.

"Eğer bunu kabul etmezlerse, dünyadaki en büyük ikiyüzlüler olurlar." Oh, kardeşleri eve sevgililerini getiriyorlar.

Bu... hiç bilmediğim bir bilgi. Kamerayı, tasarımcı showroomundan alınmış gibi görünen uzun bir deve derisi kanepeye çeviriyor.

Çevre dostu deriden yapılmış olmalı. Ben bana mantar, tik ağacı yaprakları ve hatta kaktüslerden yapılan birçok farklı tür olduğunu söylemişti.

Bu yüzden Ben'in sığır derisi üzerinde uyuduğunu hayal edemiyorum, özellikle de ceketimin gerçek deri olup olmadığını sorduktan sonra. Neredeyse gülecektim. %100 suni deri. Gerçek deriyi almaya param yetmezdi, zaten çok da istemiyordum.

Ailesinden çevreye duyarlı olan başka biri olup olmadığını sordum. Kardeşi Beckett'in gerçek deri giymediğini söyledi, ama bunun nedeni çoğunlukla ona olan saygısından kaynaklanıyormuş.

Hâlâ kanepeye bakıyorum. Ben'in uyuduğu yere. Ve... kardeşlerinin yaşadığı yere. Orası *ortak* bir oturma odası.

"Ama kardeşlerin dostça yatıya kalıyor mu, yoksa *dostça* yatıya kalıyor mu?" İkinci "dostça" kelimesini kaşlarımı kaldırarak vurguluyorum.

Ben sırtıyor. "Muhtemelen ikincisi."

"O zaman kardeşlerin de bizim *dostça* yatıya kaldığımızı düşünmeyecekler mi?"

"Onlara bunun normal bir dostluk olduğunu anlatacağım."

Dudaklarımın köşesini ısıyorum. "Tamam."

Yüzü aydınlanıyor. "Tamam, on beş dakika sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıyoruz ve ayaklarım tekrar hareket etmeye başlıyor. Ama sokağa çıktığımda neler olduğunu anlıyorum. Geceyi Cobalt kardeşlerin dairesinde geçireceğim.

Hay sıçayım.

Geceyi Ben'le geçireceğim.

HARRIET FISHER

Burası sadece girdiğim en lüks apartman değil, aynı zamanda en güzel yer. Altın armatürler, lobide tertemiz mermer zeminler, Lush'ın banyo bombası gibi lavanta kokusu... Bu kadar seçkin bir yer daha önce hiç görmedim.

Bellboy, giriş güvenliği ve Susanne adında bir yönetici bayan, kimi görmeye geldiğimi *defalarca* soruyorlar. Kimliğimi bir makineye tarıyorlar. Sanki yalan söylüyormuşum gibi *daha fazla* güvenlik görevlisi çağırıyorlar. Cobalt Stalker'ın alnımda yazılı olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Ben lobide benimle buluşmayı teklif etmişti. Ona, "Ayaklarım var Cobalt çocuk. Eskort gerekmez. Bana daire numaranı söyle yeter" demiştim.

Hata yaptım.

Bu, Ben'in yanımda olması benim yeteneklerimi gölgelemediğinin büyük bir kanıtıdır. O sadece zor anları daha az yorucu hale getiriyor. Bu konuşmanın sonunda, adımı on kez doğruladım.

Evet, ben Harriet Stevie Fisher'im.

Ben Cobalt'ın geleceğini söylediği Harriet.

Ve personel bana ılık bir özür diler. "Genellikle sizin yaşınızdaki insanlar Cobaltları görmek için binaya gizlice girmeye çalışır. Hales ailesi taşındığından beri bu yaz yirmiden fazla girişim oldu. Çok dikkatli olmalıyız. İyi geceler, hanımefendi." Kimliğim bana iade edildi, şimdi asansöre doğru gidiyorum, tam vücut araması yapılmadığı için mutluyum.

Belli ki ortalama yirmili yaşlarındaki gençler burada daire kiralamıyor. 21-kata basmadan önce, asansör kibarca bir ses çıkardı.

Vay canına, asansör bile kibar.

Bu ortam bana göre değil, ama bu beni ilerlemekten asla alıkoymaz. Sırt çantamın ağırlığını omzumda değiştirerek koridorda yürüyorum. Koyu kırmızı duvarlar. Sıcak aydınlatma. Hoşuma gitti. Burada yaşayabilirim — tabii ki o bana taşınmamı istemiyor, tamam mı? *Bin kez geri adım at, Harriet.*

Ben Cobalt'a takıntılı değilim. Sadece binanın karanlık dekorunu seviyorum. Evet... Dudaklarımı şapırdatıp 2166 numaralı kapının önünde duruyorum.

Kapıyı çalıyorum.

Hızla artan beklenti sinirlerimi gerginleştiriyor. Dudaklarımı düzeltip, sağa sola bakarak bekliyorum. Kapı zili var mı?

Hayır.

Yumruğumu daha sert vuruyorum. Seni ekmiyor. *Bu bir şaka değil.* O senin arkadaşın. Sen iyisin. Beynimdeki çirkin eski kanepenin altından çıkan tozlu güvensizlikleri susturuyorum. Muhtemelen tuvalete gitmiş ya da bitki sulamış ya da...

Koridorun sonunda bir kapı açılır ve başımı çevirip, gümüş rengi yüksek topuklu ayakkabılarını giyerken, parlak bir çantayı koltuğunun altına sıkıştırmaya çalışan güzel bir kız görürüm. Ayakkabısını ayağına sokmak için zıplamaktadır.

Kahretsin, beni izlediğimi fark etti — ya da somurttuğumu.

Kafası karışmış gibi kahverengi kaşlarını çatıyor. *Bakmayı kes, Harriet.* Genç olduğum için aşağıda sahte FBI sorgusundan sonra, orta yaşlı Wall Street brokerlarıyla karşılaşmayı bekliyordum. Benim yaşlarımda biriyle değil.

"Hey," diyor, daha meraklı bir sesle. Ben misafirim. O kiracı... belki? O da birini ziyaret ediyor olabilir.

"Merhaba," diyorum, daha sert bir sesle.

Topuklu ayakkabılarını giyen kız, ince ve atletik vücudunu saran ve altın kahverengi tenini tamamlayan kısa gümüş kokteyl elbisesini aşağı çekiyor. Kahretsin, bu tarafa doğru yürüyor. Tekrar kapıyı çalsam bile gözlerini benden ayırmıyor.

Çift Fransız örgülerini hızla çözüyor. Koyu kahverengi buklelerini sallayarak, yavaşlıyor ve hangi daireye girmeye çalıştığını görüyor.

2166.

Kız gülerek, "Oh, inan bana, her kimsen, oraya girmek istemezsin. Bütün daire kendini beğenmiş erkek egosunun kokusuyla dolu. İğrenç." der. Son sözünü söylerken kapı açılır.

Geri çekiliyorum ama hareket etmiyorum... Lanet olsun, bu Ben değil. Beni karşılayan, onun ağabeylerinden biri.

Beckett sadece beyaz *bir havluyla* sarınmış. Bir eli kapı çerçevesine, diğer eli belindeki havlunun düğmesine dayanmış. Çenesinden su damlıyor, saç ıslak, ama gözlerimi çeken şey vücudu, pazılarındaki dövmeler bile değil.

Karın kaslarının her santimi belirgin. Her bir kas, sanki mermerden oyulmuş gibi.

Arkamdaki kız bile, sanki onun varlığı oksijeni alıyor gibi topuklu ayakkabılarında sendeliyor. Dengede durmaya çalışırken, topuklu ayakkabısının içinde ayak parmaklarını kıpırdatıyor, sonra eğilip ayak bileği kayışını düzeltiyor. "Ve en kötü suçlu da burada."

Ha?

Cobalt çocuklarıyla olan sınırlı deneyimlerime göre, Beckett'i en kibirli olarak seçmezdim. En yoğun olanı, kesinlikle. Şu anda olduğu gibi. Sarı-yeşil gözleri ona kilitlenmiş durumda.

"Ve işte yerleşik işgalci," diyor Beckett yumuşak bir sesle. "Yoksa koridorun sonundaki veledi mi tercih edersin?" Yüzünün hatlarında hafif bir rahatsızlık var. Sanırım onu sevmiyor.

Kız dikleşir. "Joana Oliveira'yı tercih ederim... ondan." Beni işaret eder. "Senden... adımı ağzına almayın."

"O zaman beni rahatsız etmek için gelmeyi bırak, yoksa ağzımda olmaktan hoşlandığını düşünmeye başlayabilirim."

Bana bakmaya başlar, belki de onu dışlamak için, ama o kadının dikkatini çok fazla çekiyor. Anlıyorum. Kobaltlar yakalamakta ve sarmalamakta ustalar gibi görünüyor. Onun kancası çoktan kadına takılmış.

"O senin için biraz genç, sence de öyle değil mi?" diye sorar Joana.

Gerginleşirim, keşke gerçek bir duvar kağıdı olsaydım. Garip bir sessizlik olur, gerçek yaşımdan daha genç göründüğümü biliyorum, ama *yapma ama*.

Beckett biraz kaşlarını çatar, sonra bana "Kaç yaşındasın?" diye sorar. "On sekiz."

"Sınırın tam üstünde," Joana ona kaşlarını kaldırır.

O da sert bir bakış atar. "O *Ben'in* arkadaşı," der, ipeksi ses tonunda hiçbir sertlik yoktur. "Sen hala burada ne yapıyorsun?"

Görünüşe göre onu rahatsız ediyorum. "Sırtındaki yatağı kontrol ediyorum. Her zaman yanında taşıdığın yatağı. Yıpranmış ve yaylı olanı. O eski şeyin üzerinde kızları kırdığın için endişeleniyorum."

"Hâlâ bir tane taşıyor musun?" Sesi çok şehvetli. "Yoksa sonunda arkadan becerilmeyi tercih ettiğini mi fark ettin? Benim tarafımdan." Kahretsin.

Şu anda onların arasında durmamalıyım. Yine topuklarında sendeliyor. "Hayır."

"Hayır mı?" Bakışları vücudunu baştan aşağı süzdü.

"Hmmmm-hayır. Hayallerinde, Cobalt." Bana başını sallar. "Görüşürüz, Ben'in arkadaşı."

"Harriet Fisher," diye tanıtıyorum.

Bana gülümser, sonra asansöre doğru geriye doğru yürür ve "Ağabeyim Charlie'nin tam zamanlı koruması. Oscar Oliveira. Ve ben Oscar'ın dairesinde *kalıyorum*, işgal etmiyorum." der.

"Güvenlik tarafından ödendi," diyor Beckett. "O, izinsiz oturuyor." Gülümsemesi yayılıyor. "Bir kız bağlantılarını kullanmak zorundadır."

Onun gidişini izliyorum. Oldukça cesur bir kız.

Beckett, asansöre girip kaybolana kadar onu izliyor. Kapıyı daha fazla açarak beni daireye içeri alıyor. Havluyla altını hafifçe düzelttiğini görüyorum, sanki sertleşmesini bastırmaya çalışıyormuş gibi, ve bakışlarımı fark edince yüzüm kızarıyor.

O ise hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Kızgın değil, utanmış da değil. Hiç rahatsız olmamış. Bu, erkeksi büyük penis enerjisi. Sadece "Ben telefonda. Yakında çıkacaktır" diyor. Mutfığa doğru rahat adımlarla ilerliyor.

Beckett Cobalt bir ruh hali.

Ben koridordan içeri girerken, mermer tezgahdan yarı açık bir Lucky Charms kutusunu alır.

"Hey, pardon," diyor Ben, telefonunu gri eşofmanının cebine koyarken. Bu hareket gözlerimi onun kasıklarına doğru çekiyor. Orada kalıyorum çünkü o pantolon benim bilmediğim bir gerçeği ortaya çıkarıyor. Ben'in aleti büyük.

Aman Tanrım, Harriet. Buraya bastırılmış duygularımı işkence etmek için gelmedim. Buraya *uyumak* için bir yer arıyordum.

O da gömleksiz. Keskin pazılarına bakmak daha güvenli olmalı, ama ben sadece arabamın sığınağında onun tarafından kucaklandığımı hatırlıyorum. Onun şefkatli kucaklamasının gücü ve Ben'in kucağına tekrar sarılmak için can atıyorum.

Ben, sanki benim ilgimi çektiğimi anlayabiliyormuş gibi gülümsüyor, ama neyse ki, konuyu geçiştirip şöyle açıklıyor: "MVU'nun hokey koçuyla konuşuyordum. Pazartesi günü deneme antrenmanına katılacağım."

Başımı sallıyorum. "Kararsızlıktan kurtulduğuna sevindim, dostum." Denemeye karar vermekte tereddüt ettiğini biliyordum. Takıma girerse teklifi her zaman reddedebileceğini söyledim. Ve eğer *hayır* derlerse, o zaman seçim zaten onun için yapılmış olur.

"Bunu onun için mi bıraktın?" Beckett, mısır gevreğini kaldırarak Ben'e sordu. "Çünkü bırakmadıysan, ben kaldıracağım."

"Hayır. Tom muhtemelen kaldırmayı unutmuştur." Ben bana başını sallar. "Aç mısın, Fisher?"

Beckett mısır gevreği kutusunu sallıyor.

"Ben iyiyim. Az önce bir sürü Twizzlers yedim." Beckett'in mısır gevreğini çok düzenli bir mutfak dolabına yerleştirmesini izlerim.

Bu normalliğin rahatlatıcı etkisine kapılıyorum ve etrafa bakıyorum.

Video görüşmesinde dairenin bazı kısımlarını görmüştüm. Burada olmak çok farklı. Neden kirli çamaşır sepetleri ve boş bira şişeleriyle dolu Animal House'u hayal ettiğimi bilmiyorum. Burası tertemiz ve lobiden bile daha güzel kokuyor.

Demek Joana yanılmış. Kötü bir koku yok. Sadece Ben'den yayılan çok çekici bir misk ve çam kokusu var. Özellikle de yaklaştıkça.

O benim sırt çantamı omzumdan indirirken kalbim hızla atmaya başladı. Kollarımda oluşan tüylerim diken diken olmasını görmezden gelerek, "Sen iyi korunan bir kalede mi yaşıyorsun?" dedim. Beni soyup Cobalt4Ever külot giyip giymediğimi kontrol etmed

iyi korunan bir kalede yaşıyorsun. *Cobalt4Ever* külot giyip giymediğimi görmek için beni soymadıklarına şaşırdım."

"Seni aradılar mı?" Endişe, bebek mavisi gözlerini karartıyor.

"Hayır," diyorum. "Sadece dalga geçiyorum. O kadar da kötü değildi." Ama benim iyiliğimle ilgili endişesi, ciğerlerimi çarpıyor. Bundan bu kadar hoşlanmam garip.

Ben, Beckett'e bakarken, ağabeyi mutfak adasının etrafından gelip ona şöyle der: "Bir dahaki sefere arkadaşlarını buraya korumalarıyla birlikte getir." Ben'in omzuna sakinleştirici bir şekilde elini koyar ve çıkarken şöyle der: "Eliot sana prezervatif atarsa, ona şunu söyle..." Fransızca konuşur.

Ben içten güler, sonra aynı dilde cevap verir. Parlak gülümsemesi bana da yansır. Söylediklerinin yüzde sıfırını anlamama rağmen, bir şekilde kendimi dışlanmış değil, dahil hissettirir.

Aklımdan bir düşünce geçer. Sevmek böyle bir şey mi? Yoksa bu sıradan bir aşk mı? Aradaki farkı nasıl anlayabilirim ki?

Beckett gittikten sonra Ben beni de konuya dahil eder. "Eliot'a, çok fazla seks yaptığı için prezervatif hediye etmek zorunda olmadığını, prezervatif Noel Baba'sı olmaya gerek olmadığını söylememi istedi."

Neredeyse gülümsüyorum, ama Ben'in bana ne kadar güvendiği konusunda kafam çok karışık. Bana kardeşleri hakkında çok fazla bilgi veriyor, oysa Beckett, Eliot'un seks hayatını benden gizlemek için Fransızca konuşmuş olabilir.

Kalbim sürekli çarpıyor. Ben'i takip ederek sırt çantamı çekmeceye koyuyorum. Kanepe minderleri zaten yerden tavana kadar uzanan pencerelerin yanında istiflenmiş durumda. Işıltılı, büyüleyici şehir manzarası neredeyse ciğerlerimdeki oksijeni emiyor.

Geceleri her şey parıldıyor. Vay canına.

Sırt çantamı açılmış şilteye koyuyor. "Kardeşlerim bizim birlikte olmadığımızı biliyor," diyor, "ve senin daireninden atıldığını ve kalacak bir yere ihtiyacın olduğunu."

Birkaç kez başımı sallıyorum, "Birlikte değiliz" demesini bu kadar kolay söylemesine kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum. Tabii ki birlikte değiliz. Bu, benim de onun da değiştirmeye çalışmadığımız bir gerçek.

Etrafa bakıyorum. "Tüm arkadaşlarına prezervatif mi fırlatıyor?"

"Onların evine götürdüğüm tek kişi sensin." Ben mutfağa geri girer, benim ilk olduğumu önemsemez, ama bu dairenin *onun* evi olmadığını fark ederim.

Bu onun için hala geçici bir yaşam durumu. Henüz bu bölgede daha iyi bir ev bulmak için yeterli bahşış kazanamadı.

Ben dönüp bana, "Aşağıda olanlar için üzgünüm," diyor.

"Önemli değil," diye onu teselli ediyorum ve o buzdolabına yaklaşırken arkasından gidiyorum. "Gerçekten, seninle buluşmamalıydım. Dersimi aldım. Cobalt'ın yardımcısı olmak dünyadaki *en kötü* şey değil, özellikle de o Cobalt sen isen."

Gülümsemesi daha da seksi bir hal aldı. "*Akıllıca bir seçim* olduğunu söyleyebilirim Fisher, ama son seçilen Cobalt'ı seçmiş olursun."

"Ne derler bilirsin" — lavaboya yaslanıyorum — "en iyisini sona sakla."

Yüzündeki ifadenin yumuşadığını görüyorum, ama bakışlarımız sanki çalkantılı bir deniz gibi çarpışıyor. Dudaklarımın köşesini ısıırıyorum, kalbim hızla atıyor.

Parmaklarını dalgalı saçlarının arasından geçirir, sonra boğazındaki heyecanı temizler. Tanrım, bu dünyadaki en sevdiğim ses olabilir, ki bu çok aptalca. Daha iyi olması gereken milyarlarca başka ses var — Green Day'in "She" şarkısını çalarken snare ve basın sesi gibi.

"Güvenlik her zamankinden daha sıkı." Ben omuzlarını buzdolabına dayadı, benden uzaklaşmadı ama aramızdaki mesafeyi de kapatmadı. "Ben Xander veya Charlie kadar ünlü değilim. Ama ailelerimiz yine de hepimizin kaçırılıp para için şantaja uğramasından endişe ediyor."

"Ah, o kadar ünlü olmak," Tom aniden mutfakta belirir.

Ben ve ben hızla birbirimizden gözlerimizi ayırıyoruz.

Gerilim daha da artar. Lavaboya dönerim, kızaran yüzümü musluğun altına sokma dürtüsüyle mücadele ederim. Tom'un burada olması iyi oldu — Ben ve ben normal arkadaşların yapmayacağı bir şey yapmaya niyetli değildik ama.

Tom, sadece siyah ipli pantolon giymiş olarak bar taburesine oturur. Kalbinin üzerinde kırmızı şeytan boynuzları olan siyah bir kafatası dövmesi var.

Yeni yaptırmış olmalı.

YouTube'da o dövmeyi kesinlikle fark ederdim. Bazen yüksek enerjili performanslar sırasında tişörtünü çıkarır. Sadece sahnedeki etkileyici duruşuyla bile internette milyonlarca kez izlendiğinden neredeyse eminim. Ona karşı olan huysuz duygularımı bir kenara bırakırsak, adam yetenekli.

Onda "o" faktörü var. Bu yüzden beni davulcu pozisyonu için yeterli görmemesine kızgınım. Belki de Tom'un onayını istiyordum, tamam. Onaylanmak hoş olurdu.

Şimdi, eğer onaylasaydı, onu çöp öğütücüsüne atardım.

Tom meyve sepetinden bir mandalina alır. Onun söylediği şey, özlem dolu bir arzu ile, birdenbire aklımda yer eder. "Bekle, o kadar ünlü değil *misin*?" diye inanamadan sorarım.

Asla yüksek sesle itiraf etmem, ama The Carraways geçen yıl en çok dinlediğim üç grup arasındaydı. Bunu gördüğümde telefonumdaki müzik uygulamasını neredeyse silecektim, ama çıkardıkları EP'yi sevdiğimi inkar etmek zor.

Green Day'i keşfettiğimden beri emo punk-rock ruhumda yer etti ve bu da beni Simple Plan, Panic at the Disco, My Chemical Romance ve The Carraways'e yönlendirdi. Ama The Carraways'i en çok sevdim çünkü onlar benim neslim. Elbette, gruba giremediğimde büyük bir hayal kırıklığı yaşadım, ama onların müziğini dinlemeyi bırakmadım.

Hala YouTube'da onların canlı performanslarını izliyorum, sadece konserlerde yeni bir şarkı söylüyorlar mı diye bakmak için. Sonra single çıkıncaya kadar tekrar tekrar dinliyorum.

"Get Lost", dünyadaki herkesin bana düşman olduğunu hissettiğimde arabamda yüksek sesle söylediğim, sürekli dinlediğim "hayatım berbat" şarkısıdır. Bu yüzden Tom'un ünlü olmadığını düşünmesine biraz şaşıyorum. Benim gözümde o *inanılmaz derecede* ünlü.

Tom kendi kafası karışık bir şekilde bana bakıyor. "Sence ben ünlü müyüm?"

"Get Lost müzik videon üç milyon kez izlendi," diyorum ona. "Ve benim onu izlediğim hakkında bir şey söylemeden önce,

Senin grubuna katılmak için deneme yapıyordum. Araştırmamı yapmam gerekiyordu, Thomas.

"Belli ki yeterince iyi araştırmamışsın, *Harry*, çünkü A. Benim adım sadece

Tom..."

"Biliyorum."

"—ve B. Üç milyon izlenme hiçbir şey değil. Bu türü seven insanlar beni tanıyor olabilir, ama mahalledeki sıradan Joe, The Carraways hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ben temelde bir hiçim."

"O ana akım popülerlik istiyor," diye açıklıyor Ben, ayağıyla buzdolabını kapatırken. İki kutu Fizz Life çıkarıyor ve bana bir tane uzatıyor.

Hâlâ şaşkın bir şekilde sodayı alıyorum. "O zaman neden pop müzik yapmıyorsun?"

"Çünkü pop müziği sevmiyorum." Tom başparmağıyla portakalı soyuyor. "Eğer trend belirleyici olup emo-punk'ı yeniden moda yapmam gerekiyorsa, o zaman öyle yapacağım."

Ben'in Tom'un hırsının yüksek olduğunu söylediğini hatırlıyorum ve şimdi bunun ne kadar yüksek olduğunu anlıyorum. Belki de bu yüzden sürekli davulcularını kaybediyor. Hedefleri çok yüksek.

"Popüler olmak için 'Cobalt' adını kullanabilirsin." Sodanın kapağını açtım ve içinden kabarcıklı bir ses çıktı. Bu samimi bir öneriydi, ama biraz alaycı geldiğinden endişelendim.

"Vay canına, neden daha önce bunu düşünmedim?" Tom ağzına bir dilim portakal atar ve tabureden kayar. "Onu plaklarıma yaklaştırma, Ben Pirrip. Harry'nin davul çalma becerilerini onlarla geliştireceğini hiç sanmıyorum."

"Ölüm döşeğinde bile olmaz, *Tommy*." Ona orta parmağımı gösteririm.

Bana orta parmağını gösterip yatak odasına gider. Tam da medeni bir konuşma yapıyoruz sanmıştım. Fizz Life'ını büyük bir yudumla içen Ben'e dönerim.

"Sarkastik mi konuştum?" diye soruyorum.

O başını sallar ve kutuyu tezgahın üzerine koyar. "Hayır. O da seninle aynı fikirde. Popüler olmak için soyadını kullanırdı, ama bu pek işe yaramaz. Ailemizi çevrimiçi olarak takip edenler, onun çaldığı türde müziği mutlaka sevmiyorlar. Onun müzik türü niş bir tür."

Yani ya kendini satıp farklı müzik yapmalı ya da sadık ama küçük hayran kitlesi için çalmaya devam etmeli. Tom

daha fazla popülerlik istiyorsa, bunun paradan başka bir nedeni olmalı. Ama sadece şöhret için olamaz... değil mi?

Kim  nl  olmak *ister* ki? Xander Hale, onu Klasik Mitoloji dersinde her gördüğümde ruhu parçalanmış birinin tanımı gibi görünüyor. Tanımadığım insanlar onu filme alıyor, adını haykırıyor, dikkatini çekmeye  alışıyor. Sadece kenardan izlemek bile yorucu. Xander'ın yerinde *olmayı* hayal bile edemiyorum.

Tom'un bunu istediğini sanmıyorum, ama o zaman ne istiyor?

Ve neden umursuyorum ki? O Tom Cobalt. Benim düşmanım. Ben beni dikkatle izliyor, ben somurtduk a dudakları daha da yukarı kalkıyor. "Tom şöhret mi istiyor?" diye soruyorum sonunda.

"İnsanların müziğini dinlemesini istiyor. Çok sayıda insanın. Tabii ki bununla birlikte şöhret de gelir, evet." Vegan dostu olması gereken deniz tuzu popcorn paketini açıyor, sonra bana bakıyor. "Şöhretli olmak hakkında ne düşünüyorsun? Senin için sorun olur mu?"

Neden sorduğunu anlamıyorum.  nemli bir süperstar olma tehlikesi altında değilim ki. Hayatım sıradan olacak. Şehirdeki bir hastanede, umarım New York'ta, cerrah olacağım. Benim hakkımda en heyecan verici şey, onunla olan arkadaşlığım olacak, ama Ben Cobalt'ın arkadaşlarının şöhreti yok ki.

Bunun için çok fazla arkadaşı var.

"Dürüst olmak gerekirse," diyorum, "Xander'ın yaşadıklarını gördükten sonra şöhretin hayranı değilim."

Ben yüzünü buruşturur. "Evet ama... o farklı. Xander farklı..." Sesi kesilir ve gergin bir noktaya değindiğimi anlarım. Xander, Ben'in yanında kullanılacak iyi bir isim değildir.

Bir ay geçti ve en fazla "hey" ve "merhaba" diyorlar, ara sıra da "naber" diyorlar - ki buna asla gerçek bir sözlü cevap vermiyorlar. Sadece başlarını sallıyorlar.

Bazen aralarında görünmez bir duvar varmış gibi hissediyorum. Ancak ikisi de beni görebiliyor ama birbirlerini göremiyorlar.

Bu gece başlamadan önce ortamı garip hale getirmek istemiyorum, bu yüzden hemen soruyorum: "Yorgun musun yoksa uyanık kalmak mı istiyorsun?"

Dudakları yavaşça, kelimelerle tarif edilemeyecek kadar çekici bir gülümsemeye dönüşüyor. Kelimenin tam anlamıyla. Kelimeler kafamdan o kadar uzaklaşıyor ki, sözlük ayda dikilmiş gibi.

"Hiç yorgun değilim, Fisher." Sesi, cildimin üzerinde esen serin bir rüzgar gibi, beklentiyle tüylerimi diken diken ediyor.

Bu cinsel bir ima değil, Harriet. Ama lanet olsun, vücudum öyle olmasını istiyor. Bu kuraklık kafamı ciddi şekilde karıştıyor ve daha bütün gece önümüzde.

HARRIET FISHER

Sonunda birlikte çekyatın üzerinde yan yana oturuyoruz. Tabii önce banyoda üstümü değiştirdim. Siyah *Thursday* külotumun üzerine bol bir Evanescence grubu tişörtü giydim. Ne yazık ki pijama şortumu yanıma almayı unutmuşum. Genelde büyük beden tişörtlerle uyuduğum için aklıma gelmedi.

Ta ki oturma odasına geri dönmek zorunda kalana kadar. Kumaş, uyluklarımı zar zor örtüyordu.

Ben sadece gülümsedi.

Bu, aslında olması gerekenden daha samimi bir hareketti. Beni çirkin ördek yavrusu gibi davranmaya çalışmıyor. Beni en azından biraz çekici bulduğu çok açık ve ben de onu grotesk bir bataklık canavarı gibi davranmıyorum.

O çok *yakışıklı*.

Onun gözlerine bakmamak için dizinde duran dizüstü bilgisayara bakmaya çalışıyorum. Kobaltların burada televizyonunun olmaması beni hala şaşırtıyor. Bunun oturma odasının temel gerekliliklerinden biri olduğunu düşünüyordum.

Ben bir dizini bükmüş, kolunu üstüne koymuş, çarşafların ve lacivert yorganın üzerinde rahatça uzanıyor. Beynim, ikimizin de burada uyuyacağımız gerçeğine geri döndü. *Birlikte*. Fazla düşünce döngüsüne girmeye çalışmıyorum, yoksa yanaklarım kiraz domates kırmızısı olacak.

Bir yayın hizmetinde gezinirken, "O benim üç kat altımda oturuyor, biliyor musun?" diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Kim?"

"Xander." Oh, aklından kuzeni çıkmamış olmalı.

"Giriş güvenliği Hales'ten bahsedene kadar onun bu binada yaşadığını bilmiyordum." Popcorn tanesini çıtır çıtır çiğniyorum. Torbayı bana daha önce o vermişti. "Onunla... konuşuyor musun?" Bu soruyu sorduğumda ne kadar aptalca geldiğini fark ediyorum.

Kaşları kalkar. "Sanırım o daha çok temel gıdaları yemeyi tercih eder." Torbayı uzattığımda bir avuç popcorn alır. "Ama ona merhaba demek istersen diye söylüyorum. Arkadaş olduğunuzu biliyorum."

Seninle arkadaş olduğumdan değil. Bu sözler dilimin ucunda ama şişmiş boğazımdan çıkamıyor. Popcorn'u ağzına tıktırıyor, filmleri kaydırırken yavaşça çiğniyor.

Patlamış mısır poşetini bir kenara koyup, kabarık yastıkların üzerine biraz oturuyorum ve bacaklarımı göğsüme çekiyorum. Tişörtüm yukarı kayıyor. Ben'e her şeyimi göstermiyorum, ama şu anda bu beni hiç endişelendirmiyor.

Ona bakıyorum. "Sınıfta yan yana oturmak arkadaş sayılır mı?" diye merak ediyorum. "Onun numarası bende yok ki."

"Kesinlikle arkadaşsınız, Fisher."

Neden midemin daha da bulandığını bilmiyorum. Xander ile benim arkadaş olduğumuzu düşünmesinden mutlu olmam gerekirdi, ama bir şekilde bu biraz ihanet gibi geliyor. Değil mi?

Gözleri dizüstü bilgisayar ekranına dikilmişken ekliyor: "Onunla arkadaşlıktan daha fazlasını istemenizi anlarım. Çoğu kız bu fırsat için her şeyi yapar." Bakışları bana kayıyor. "O Xander Hale."

Gecenin böyle geçeceğini hiç düşünmemiştim. Ben, kuzeniyle çıkmama izin veriyor. Ben'in gözünde, düşündüğümden çok daha fazla arkadaş olarak görülüyorum. Bana karşı en ufak bir çekicilik bile hissetmiyor mu? Bütün bu zaman boyunca tek taraflı mıydı?

Bu... mantıklı değil.

Kasları gergin. Burnundan daha sık nefes alıyor.

Yanaklarım kızardı. "Xander'a o şekilde ilgi duymuyorum." Ve Xander beni gerçekten tanısaydı, benden hoşlanmayabilirdi. Herkes Ben gibi benim geçmişteki oral seks anlaşmalarımı duyduğunda bu kadar sakın kalmazdı. Hatta kardeşlerine oral seks yapmayı teklif ettiğimde bile.

Omuzları gevşiyor ve yanımdaki yastıklara yaslanıyor. "O zaman sana iyi bir arkadaş olur." Parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor ve sonra dizüstü bilgisayarın üst kısmını tutuyor. Sanki bir şeye hazırlanıyormuş gibi. Omzunun arkasını kontrol ediyor. Etraf temiz. Sonra sesi fısıltıya dönüşüyor. "Kasım ayında şehirden ayrılıyorum, en azından onunla takılabilirsin."

Yüzümde derin bir kaş çatma belirir. "Kasım ayında New York'tan ayrılıyor musun?" Bu acı sözleri dilimde yuvarlarım. *İki ay var.* "Geçen dönem benimle beden eğitimi dersi alacağından bahsetmiştin."

Yüzü soluyor. "Bunu teklif etmemeliydim. Üzgünüm." Popcorn torbasını yan masaya koyuyor, böylece aramızda hiçbir şey kalmıyor, sonra elini saçlarına geçiriyor. "Senin yanıdayken ya da seninle konuşurken, bazen burada kalmayı planlamadığımı unutuyorum." Sesi gergin, sanki boğazında bir düğüm varmış gibi.

Ben de boğazımda bir düğüm hissediyorum.

Nefesim kesilir ve içimi kaplayan ani, şiddetli acıyı bastırmak için elimden geleni yaparım. "Nereye gidiyorsun?"

Ben'in sesi hâlâ alçak. "Vahşi doğaya. Uzak bir yere." "Doğada yaşamaya mı gidiyorsun, doğa çocuğu?"

"Öyle bir şey."

Midem burkudur. "Şaka yapıyordum."

Gülümsemeye çalışıyor, ama acı çekiyor gibi görünüyor. "Ben şaka yapmıyordum." Ben ile gelecekteki dostluğum ciddi bir düşüş yaşıyor. Asla şehirden uzak bir yerde yaşayamam, onu nasıl ziyaret edeceğim ki? Yoğun bitki örtüsünün içinden yürüyüş yapmayı hayal bile edemiyorum. Sırf sivrisinekler bile beni korkutuyor. Cep telefonu çekecek mi ki? Telefon görüşmelerimizi kaybetme fikri hiç hoşuma gitmiyor. Onunla bir daha asla konuşamayacak olmak. Bence en kötüsü bu.

Yatak odalarına giden koridorlara dikkatle bakıyor. "Kardeşlerim bilmiyor."

"Onlara söylemeyeceğim." Saklamam gereken bir sır daha. Sessizce, fısıldayarak konuşuyorum. "Bu uzak vahşi doğa planıyla parasız olmanın bir ilgisi var mı?"

"Evet, bir bakıma." Ben sormadan önce, "Aramayacaksın. Ama mektup yazabilirsin."

Yutkunuyorum. "Cevap yazacak mısın?"

O başını sallıyor.

"Neden gidiyorsun?" diye soruyorum. Ama asıl cevaplanmasını istediğim soru şu: *Seni kalmaya ikna etmenin bir yolu var mı?* Bunu başaramam. Benden çok fazla şey istemek gibi geliyor.

"Bu benim gerçekten yapmam gereken bir şey. New York'a taşınmadan önce bir süre önce gitmeyi planlamıştım, ama kardeşlerim çok ısrarcı." Belki de doğayı özlüyor ve ruhunun derinliklerinde ormanda olmak için bir tür çağrı hissediyor.

Ona başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Gerginlik tüm kaslarımı gerginleştiriyor ve iştahımı tamamen kaybettiğim için popcorn'u kaldırdığına seviniyorum. Ama bacaklarımı kavrayan ellerimi gevşetemiyorum. Onları göğsüme sıkıca sararak kendimi tamamen çıplak hissetmekten koruyorum.

Dizüstü bilgisayar ekranına odaklanırken gözlerim yanıyor, Ben'e bakamıyorum bile.

O hiçbir zaman gerçekten benim olmadı, bu yüzden onu kaybetme düşüncesiyle neden bu kadar yıkılmış hissettiğimi anlamıyorum.

"Harriet..." Sesi yumuşak, kırık bir fısıltı. "Seni üzmem istemedim."

"Üzgün değilim," yalan söylüyorum. "Sadece düşünmeye çalışıyorum. Sanki sonsuza kadar en iyi arkadaş olacağımızı ve tuvalet kabinine *Ben ve Harriet BFF* yazacakmışız gibi bir beklentim yoktu. Bu çok saçma olurdu. Sadece birkaç aydır takılıyoruz, aynı sınıfta okuyoruz, birlikte çalışıyoruz. O kadar derin bir şey değil." Bu sözleri kısmen bilinçaltımın bunu anlaması için yüksek sesle söylüyorum. Diğer kısmı ise Ben'in tepkisini görmek için.

Dudakları gergin, ama gergin bir şekilde başını sallıyor. "Ama açık konuşmak gerekirse," der bana. "Hiçbir arkadaşımı benimle geceyi geçirmek için davet etmedim. Genelde onların evine giderim, o yüzden o kadar derin bir şey olmayabilir ama benim normalim bu değil."

O kadar derin olmayabilir.

Ama bu onun normal hali değil.

Ben çelişkili duyguların bir aracıyım. Onun sözleri, bir fiyonkla süslenmiş bir paradoks. Belki de en başından "o kadar derin değil" dememeliydim. Yalan acı veriyor. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en derin dostluktu ve sadece bir buçuk aydır takılıyorduk.

onun benimle aynı fikirde olmasını beklemiyordum, ama bu riski göze aldığım için aptalım.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Arkadaşlıklar. Dolunaydan daha uzun süren ilişkiler. Kalbimi korumak için boşuna çaba harcayarak yanlış şeyler söylüyorum.

En azından sana söyledim, Harriet.

En azından birdenbire ortadan kaybolmadı.

"En sevdiğin film hangisi?" diye soruyor.

Daha fazla duyguyu bastırırken gözlerim yanıyor. "Sugar & Spice. Ama sanırım hoşuna gitmeyecek."

Kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Bir grup ponpon kızın, içlerinden biri hamile kalınca banka soymaya karar vermesi hakkında. Kızlara yönelik bir film."

"Küçük bir kız kardeşim var, hatırladın mı? Kız filmlerine aşinayım. Hadi yapalım." Dizüstü bilgisayarını tıklayıp filmi açıyor. Sürekli bana bakıyor. Göz teması kurduğumdan değil. Bunu başarıyla önlüyorum. Ama üç saniye aralıklarla endişesinin sıcaklığını üzerimde hissedebiliyorum.

Omzuma hafifçe dokunuyor. "Harriet," diyor. "En azından bana bakabilir misin?"

Dudaklarımın içini ısıırıyorum, sonra başımı çevirip onun bebek mavisi gözlerinin derinliğine bakıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "New York'ta kalmayı planlamadığımı sana daha önce söylemeliydim. Artık benimle takılmak istemiyorsan..."

"Hayır," diye ırkiliyorum. Onu *şu anda* hayatımdan çıkarmak çok ani *bir* karar. Bunu düşünmek bile içimi parçalıyor. "Birlikte vakit geçirmek istiyorum. Eylül ayının geri kalanı ve Ekim ayı var, değil mi?"

O da şiddetle başını salladı. "Evet."

"Tamam, o zaman iki ayımız var ve bu süre zarfında dünyanın en huysuz insanı olmamak için elimden geleni yapacağım."

O gülüyor. "Elimden geleni yapacağım. Huysuz olmak istiyorsan, bu beni rahatsız etmez." Bir an durakladıktan sonra ekliyor, "Sadece üzgün olduğunda dayanamıyorum."

O zaman gitme. Hala kelimeleri bulamıyorum. "Olmamaya çalışıyorum."

Kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekiyor ve ben içgüdüsel olarak tombul pozisyonumdan çıkıyorum, vücudum bilinçaltında onun kucaklamasını, rahatlığını arzuluyor. Yanağımı onun pazısına dayıyorum ve kolu belime iniyor. Beni sağlam, atletik vücuduna sıkıca sarıyor ve ben onun şehirden ayrılacağını unutmaya çalışıyorum. Hayatımdan.

Film başlar ve ikimiz birlikte biraz daha aşağıya çökeriz. Onu bir yastık gibi kucaklarım ve eli kolumda küçük, yatıştırıcı daireler çizer. Sugar & Spice'ı hiç yarı yarıya izlememiştim. Genelde filmin abartılı ve karanlık mizahına kapılırdım, ama bu gece zihnim çok kolay dağılıyor.

Parmakları siyah kolumun altına kayıyor ve cildimi rahat bir şekilde okşuyor, ama tenimin tenine değmesi beynimi uğultuya boğuyor.

Arada sırada ona bakıyorum ve o da bana bakıyor. Belki de bizi daha da ayırması gereken duygusal bir akıntı, bizi birbirimize bağlıyor. Onun benim varlığımı aradığı gibi, ben de onun rahatlığını arıyorum.

Nefesim hızlanır. Ben'in altında olmak nasıl olurdu diye hayal ederim. Onun güçlü vücudu tarafından sarılmış ve korunmuş. Beni içine ittiğini hayal ederim. Hiç olmadığımız kadar yakın.

Bunu eskisinden daha çok istiyorum.

Film oynarken, Ben'in boynumun arkasına eğilip öpüşmesini, ereksiyonunun içime girmesini hayal etmekten kendimi alıkoyamıyorum. Neden alıkoyayım ki? O gidiyor. Artık koruyacak bir dostluk yok. İstedğim kadar yasak düşüncelerim olabilir.

Ama elinin dirseğimden bileğime doğru kaymasını hayal etmek zorunda değilim. Bunu hissediyorum.

Kolum onun sıcak göğsüne yaslanmış durumda. Hiç kimseye böyle sarılmamıştım, ama Ben'e sarılmaya devam etmek istiyorum. Gözlerimiz yine buluşuyor. Oksijen azalmış. Eli uyluğuma indiğinde biraz titriyorum. *Devam et*, diyorum. *Bitirme*.

Tişörtümün kenarından görünen yumuşak cildimi parmağıyla okşuyor.

Nefesinin derinleştiğini duyuyorum. Kalçamı avuçluyor, sonra ön kapı açılıyor ve hamile ponpon kızlar ekranda süpermarkete hücum ediyor.

Ben tişörtümü hızla aşağı çekiyor. Bacağımı belinden çekip sırt üstü düşünüyorum. Saat gece yarısını çoktan geçti ve başımızı uzatıp Eliot'un kestane saçlı bir kızı daireye doğru döndürdüğünü görüyoruz. Yeşil kadife elbisesi, kız döndükçe zarifçe dalgalanıyor.

Birlikte gülüyorlar. Kız dönmeyi bırakıp durduğunda, nefesini tutarak Ben'e odaklanıyor. "Bu...?" diye başlıyor, ama Eliot elini kızın gözlerine koyuyor.

"Burada görecektir bir şey yok." Eliot, Ben ve bana sırtarak göz kırptırıyor. "Yatak odası bu tarafta, hanımefendi." Onu odasına götürüyor ve onu geri çağırılmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Çünkü artık anlıyorum.

Eliot ve diğerleri neden Ben ile vakit geçirmeye çalışıyorlar? Neden onunla "bağ kurmaya" çalışıyorlar ve neden New York'a taşınması için yalvarıyorlar? Ben, kardeşlerinin ayrılmayı planladığını bilmediklerini düşünüyor ve belki de onun vahşi doğaya gitmek için valizlerini hazırladığını bilmiyorlardır.

Ama bir şeylerden şüpheleniyorlar.

Yoksa neden onu New York'u sevmesi için bu kadar uğraşıyorlar ki?

Ve kendimi kandırmıyorum. Ben'in şehirde kalmasının sebebi asla *ben* olmayacağım. Tek şans, kardeşlerinin onu ikna edebilmesi. Bunu istiyorum. Her şeyden çok Cobalt kardeşlerin başarılı olmasını istiyorum.

"Kusura bakma," diye özür diler Ben ve filmi biraz geri sarar.

"Sanırım o bir kız arkadaş değil."

"Yeni gece. Yeni kız," diye onaylıyor ve uzun, bunaltıcı bir an boyunca bakışlarını bana indiriyor. Filmı yeniden başlatmıyor.

Elini saçlarının arasından geçiriyor ve onun ne kadar klasik bir çekiciliğı olduğunu hatırlıyorum. Herhangi bir gençlik filmindeki sporcu olabilir. Romantik komedilerdeki kalp hırsız. Kızların hep özlemini çektiğı ama asla sahip olamadığı komşu çocuk.

Doğal bir çekiciliğı var, bu da benim gerginliğimi azaltıyor, rahatlatıcı ve sakinleştirici sözler fısıldıyor ve bu gece, diğer gecelerden daha fazla, kendimi cesur hissediyorum.

Ona dönerek, doğrudan soruyorum: "Kaç kızla yattın?"

Dudakları güçlü bir gülümsemeye bürünürken, gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Bu beklenmedik bir soru."

"İki ay sonra ayrılacaksın. Utangaç olmanın ya da zorlu sorular için beklemenin bir anlamı yok." O ormanda yiyecek ararken onunla konuşabileceğim de yok. Belki de onun kalmayacağını bilmek *iyi bir* şey olabilir. Onu uzaklaştırmaktan, fazla meraklı davranmaktan ya da doğru şeyleri yapmamaktan endişelenmeme gerek yok.

"Bu gece gerçekten zorlu sorular sormak mı istiyorsun?" Gözleri benimkilerle dans ediyor.

Başımı sallarım. "Evet, istiyorum." Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Her şeyi. Ve hayatımdan kaybolduğunda daha çok acı çekeceğimi biliyorum, ama en azından onu tanıdığımı söyleyebilirim... ve o da beni tanıdı.

Dizüstü bilgisayarı kapatıp sehpayaya koyar. Bana dönerek, "On iki. Sen?" der.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum. O da beni okuyor. "Bu seni şaşırttı mı?"

"Evet, ama senin düşündüğün gibi değil. Sayılarımız aynı. Benimki de on iki."

"Kafa hariç," diye açıklıyor.

Boynum kızarıyor. "Ben dahil etmedim. Sen dahil ettin mi?"

"Hayır." O tereddüt etmiyor, yüzünü buruşturmuyor ya da grimasa yapmıyor. Düşünüyor ve başını sallıyor. "Benimkilerin çoğu partilerde tanıştığım geçici ilişkilerdi. Sadece birkaçı lise yıllarında kısa süreli çıktığım kızlardı."

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum, onu başka biriyle ateşli ve tutkulu bir şekilde hayal etmemeye çalışarak.

"Seks mi? Evet," diye gülümsüyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, yattığım hiç kimseyle anlamlı bir bağ kurmadım. Kimsenin beni o kadar tanıyıp bunu hissetmesine izin vermedim." Dizini tutuyor. "Çok yüzeyseldi. Buzdağının görünen kısmı."

Daha cesur davranarak ona soruyorum, "Buna ne diyorsun?" Aramızdaki mesafeyi işaret ediyorum.

"O değil," diye mırıldanıyor, sanki paylaştığımız şey onun kucağında tuttuğu kırılgan bir şeymiş gibi. "Biz buzdağının altındayız. Suda."

"Hipotermiye neden olan su mu?"

Gülümser. "Seni sıcak tutacağım, Fisher."

Dudaklarımı ısıyorum, gülümsememin başladığını hissediyorum. "Sanırım sana izin vereceğim, dostum."

Bakışları benimkine sıkıca tutunur. "Ailemden olmayan birine hiç bu kadar açık olmamıştım."

Bu içimde çok büyük bir duygu uyandırıyor, ama ben bunu bir kenara bırakıp soruyorum: "On üçüncü kızıdan korkuyor musun? On üçüncü yatıştan? En uğursuz sayı olduğu için."

Ben gülüyor. "Evet, ben buna inanmıyorum. Tom ise on üçüncüye ulaşırsa çıldırır belki."

"Sence o çoktan ulaşmadı mı?"

"Hayır." Kaşlarını çatıyor. "Tom pek fazla kadınla yatmaz. Eskiden sürekli birlikte olduğu Rus-Amerikalı bir adamdan bahsederdi. Sanırım adı RJ gibi bir şeydi, ama artık birlikte olup olmadıklarını bile bilmiyorum. Benim gördüğüm kadarıyla eve kimseyi getirmedi." Dizini benimkine çarpıyor. "On üçüncü adamdan mı korkuyorsun?"

Kafamı sallıyorum. "On üç rakamından korkuyor olsaydım, sürekli korku içinde yaşırdım." Açıklıyorum, "Ben on üçünde doğdum. On üç *Ekim'de*, yani sanırım doğum günümde burada olacaksın, Kobalt çocuk."

Gülümsemesi genişliyor. Neredeyse benim gülümsememi de ortaya çıkarıyor. "O zaman on üç bizim için uğurlu bir sayı gibi görünüyor."

Dizimi onun dizine vuruyorum. "Uğursuzluk getirme."

"Ama sen batıl inançlı değilsin sanıyordum," diye alay ediyor. "Bana batıl inançlı olmam için bir neden vermezsen değilim."

"Haklısın." Gözleri beni yavaşça okşayarak süzer. "İlk seferin nasıldı? Beğendin mi?"

"Fiziksel olarak acı verdi," diyorum omuz silkerek. "Hoşlandığım bir son sınıf öğrencisi beni evine davet etti ve kanepeyi kirletmekten korktuğu için bodrum katındaki yerde seviştik. Sonra geceyi orada geçirmeme izin verdi ve en rahat La-Z-Boy koltuğunda uyudum, bu yüzden onun tatlı biri olduğunu düşündüm." Yastıklara sırtımı dayadım ve ayağım Ben'in baldırına kaydı. Konuşurken bana doğru eğildi

konusurken bana yaklaşıyor ve hava bir anlığına yoğunlaşıyor. "Peki ya senin ilk seferin?"

"Tipik bir ilk seferdi. On beş yaşındaydım ve Homecoming'den sonra onun evine gittik. Ailesi şehir dışındaydı ve yatak odasında seks yaptık. Onun yatağında." Bana içimi ısıtan bir gülümseme attı ve dudaklarım onun dudaklarına dokunmak istedi. "Ama geceyi orada geçirmem için davet edilmedim. Ailesi erken eve gelip beni odasında bulmasından korkuyordu."

"Çıkıyor muydunuz?" diye merak ettim.

"Kısa sürdü, lisedeki dört aylık sıradan bir ilişkiydi. Çarşamba gecesini yemeğine onu götürmeyi reddettiğimden benden ayrıldı."

Bana onlardan bahsetmişti. Gerçi, daha önce de duymuştum. Yani, kendi Wiki sayfası olan bir özel isim. *Çarşamba Gecesi Yemeği*. Hepsi büyük harflerle yazılmış.

Onun ailesinin birlikte geçirdiği en özel ve gizemli geceler ve Cobalt İmparatorluğu'nun en büyük gizemlerinden biri. Ben bana bunları nasıl tarif edemeyeceğini açıkladı. O gecelerde neler olduğunu anlatmak, aileye karşı yapılabilecek en büyük ihanet. Biz çıkıyor olsak bile, benim de katılmama izin verileceğini asla düşünmezdim.

"La-Z-Boy'a ne oldu?" diye sordu bana. "Siz ikiniz çift mi oldunuz?"

Ben'e daha fazla yaslanıyorum, kolu zaten beni sarmış durumda. "Aslında pek sayılmaz. Okulda beni görmezden geliyordu."

Ben'in gözleri kararır. "Adi herif."

Onun koruyucu tavrı kalbimi çarpıtıyor. Ama hemen "Hayır, öyle değildi. Beni görmezden gelmesini tercih ederdim. Böylece okul çalışmalarına konsantre olabiliyordum. Asla hakkımda kötü konuşmazdı ya da arkadaşlarına dedikodu yaymazdı. Sadece... ara sıra beni seks yapmaya davet eder ve bodrumunda uyumama izin verirdi. Aslında hoştu. On altı yaşındaydım, yani... geceyi geçirebileceğim başka bir yerim yoktu. Arabam dışında." Gergin bir şekilde omuz silkiyorum, ama kolu beni daha sıkı sarıyor. Beni daha yakın tutuyor.

Bu, onun fark ettiğinden daha iyi hissettiriyor.

Ben derin bir nefes verir. Endişe yüzüne yansımıştır. Ne düşündüğünü anlayabiliyorum. Bu konuyu birçok kez geçiştirdiğimi ve onun sabırla daha fazla ayrıntı beklediğini biliyorum. Bu yüzden, "Eğer bu zorlu işi yapacaksak, sana bazı kişisel sorular soracağım, Fisher" dediğinde şaşımam.

"Biliyorum."

"Neden evsizdin?"

Boğazım düğümleniyor. "Beni evden attı." Annemin o zamanlar dördüncü ya da beşinci erkek arkadaşıyla birlikte olduğunu ve her zaman benden nefret etmediğini anlatıyorum. Belki babam gibi zeki olduğum için bana kızgındı. Belki okula ve notlarıma önem verdiğim için bana kızgındı. Ama nefret etmiyordu. En azından ben ergenliğe girene kadar.

"Bir anda oldu," diyorum ona. "Göğüslerim çıkınca ve erkekler beni fark etmeye başlayınca, annem benden nefret etmeye başladı. Ben onların ilgisini istemiyordum. Onun eski iğrenç erkek arkadaşlarının bana bakması çok iğrençti. Farkında değilmiş gibi davranmak zorundaydım. Sonunda onlarla ilişkisini keser, sonra da suçu bana atar, sorunun ben olduğumu söylerdi. Onları tahrik etmek için açık saçık kıyafetler giyiyormuşum. Onlarla flört ediyormuşum, ki bu benim için tamamen yeni bir şeydi."

Yemek borum kurumuş ve ağrıyor, konuşmaya devam ettikçe sesim daha da kısılıyor. "Her gün inkar edebilirdim. O adamlarla hiçbir ilgim yoktu, ama onun kafasında tüm sorunların kaynağı bendim. Sonra Wilson'la tanıştı, o kadar pislik değil, daha çok aptaldı. Ama tatlı bir aptaldı. Sevgililer Günü'nde ona gül getiren ve takvimine yıldönümlerini yazan biri. Odamda kalmak için elimden geleni yaptım. Kaçınmak için. Görünmez olmak için. Ama Hope varken bu imkansızdı. Wilson, on altıncı doğum günümde bana yeni bir çift davul sopası aldığı anda sadece nazik davranıyordu. O ise onları çöpe attı, yüzüme tükürdü, bağırdı ve bavullarımı toplayıp gitmemi söyledi."

Yorgana bakıyorum. Neredeyse üç yıl oldu, ama hala Hope'un sesinin beynimi mahvettiğini duyabiliyorum.

"Senden *bıktım*," diye öfkeyle bağırdı. "*Her şeyi* mahvediyorsun. Nasıl yapmayacağını bilmiyorsun. Defol buradan. *Git*, Harriet. Babanı ara ve seninle o ilgilensin."

Babamı aradım. Onun sesini de duyuyorum.

"Harriet? Konuşamam. Acil bir torakotomi için çağırıldım."

"Beni evden attı," dedim ona.

Bir süre sessizlik oldu, sonra "Helena teyzeni ara. Eminim seni yanında kalmana izin verir. Gitmem gerek." dedi ve telefonu kapattı.

Helena teyzeme onunla kalabilir miyim diye hiç sormadım. O, San Francisco'daki küçük kiralık evinden asla ayrılmazdı ve ben de Pittsburgh'da okulu bitirmek istiyordum. Bu yüzden Honda'm ve kararlılığım ile işleri yoluna koydum.

Ben çenemi kaldırıyor ve gözlerim yine onun gözlerine ulaşıyor. Şefkati bedenime işliyor ve söz verdiği gibi beni ısıtıyor. "Senin yanında hipotermiye yakalanmak imkansız," diyorum.

Gülümsemiyor. "Ailenizi gerçekten nefret ediyorum. Annenizin size yaptıkları beni içten içe öfkeliyor. Bunları yaşamamalıydınız."

"Babamı nefret etme," diye fısıldıyorum. "Arabamda yaşadığımı bilmiyordu. Helena teyzemin yanına gittiğimi sanıyordu."

Bacaklarımız birbirine dolanmış, artık çok yakınız. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyuyor. Hareket çok basit ama kalbimi düzensiz bir şekilde attırıyor. Sesi de alçalıyor. "Neden onunla kalmak istediğini sormadın?"

"Çünkü cevaptan korkuyordum. *Hayır* diyebilirdi. Annemden boşandıktan sonra kendine yepyeni bir hayat kurdu. Beni içermeyen bir hayat. Yeni karısı, oğlu ve kızı onun için her şeydi. Doğum günlerimde ara sıra telefon ederdi, ama on bir yaşına geldiğimde bu da sona erdi. Ve bildiğim kadarıyla, annemin DNA'sının yüzde ellisine sahip olduğum için benden nefret ediyor olabilirdi." Çenemi kaldırıp Ben'e doğrudan bakıyorum. "Ama bir planım var. Tıpkı onun gibi travma cerrahı olacağım ve *o zaman* benim Hope Danes'ten çok Grant Fisher'a benzediğimi anlayacak. Belki de onun yanında staj yapmama izin verir ve üvey kardeşlerimle birlikte tatile davet eder."

Söylenmemiş sözleri söylemiyorum.

Belki bir ailenin parçası olurum.

En büyük yumruğumu yutuyorum ve Ben'in başparmağı parmak eklemlerimde yumuşak daireler çiziyor. Ta ki elimi tutana kadar. Parmaklarımızı

parmaklarımızı birbirine bağlar.

"Bu yüzden doktor olmak istiyorsun," diye fark eder.

"İlk başta bu yüzden istedim. Sonra tıbbı aşık oldum, şimdi daha fazla nedenim var." Ellerimizi ayırıyorum, sadece boncuklu bileziklerimi çıkarmak için. "Peki ya sen ve hokey?"

"Ben ve hokey mi?" Bilezikleri onun bileğine takarken beni izliyor.

"Evet. Denemek için bu kadar uzun süre beklediysen, o zaman... oynamayı seviyor musun ki?"

Ben kafasının arkasını kaşıyor, sonra yastık yığınının biraz yaslanıyor. Ben de aynısını yapıyorum. Kafalarımızı birbirine çeviriyoruz ve o, "Sanırım nefret ediyorum," diyor.

Bunu beklemediğim için kaşlarım havaya kalktı. "Nefret etmek çok ağır bir kelime, dostum."

Elini uzatıp mavi su şişesini alır, bir yudum alır ve sonra bana uzatır. Ben küçük yudumlar alıp dinlerim.

"Hokeyin agresif tarafını hiç sevmedim. Bazen buna ihtiyacım olduğunu düşündüğüm zamanlar oldu. Son üç yıla kadar... Sanırım acımasızlığı sevmemeye başladım," diye içini döküyor. "Vücut çarpışmalarından kaçmaya çalışırdım, ama oynadığım her maçta hedef olurdum. Ve sürekli beyin sarsıntısı yaşamak istemiyorsam, kendimi savunmam gerekiyordu." Yanağındaki küçük güzellik lekesini ovuşturur. "Dört farklı adamın dişlerini kırdım, Harriet. Daha fazlasını da buz üzerinde yere serdim. İnsanlara *fiziksel* zarar vermekten nefret ediyorum ve Tate'e yaptıklarımın sonra bunun saçma görüldüğünü biliyorum... ama dünyada yeterince acı var, ben sadece buna katkıda bulunmak istemiyorum." Bileziklere bakarken gözleri kızarır. "Her yaptığımda bu beni mahvediyor."

"O zaman neden deniyorsun ki?"

"Buz üzerinde olma hissini seviyorum. Kaleye doğru uçuşma hissini. Sanki hiçbir şey beni yakalayamazmış gibi. Belki de kuşların havada hissettikleri şey budur." Düşünürken dilini azı dişlerinin üzerinde gezdirir. "Ve takımımın kazanmasına yardım etmeyi seviyorum. Cobalts'ın yaptığı gibi bir şeyde *başarılı* olduğumu hissetmeyi seviyorum. Ama son birkaç yıldır, nefret sevgiyi boğdu. Şimdi düşünüyorum sadece deniyorum Koç

Haddock. O iyi bir adam ve onu çok hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Ben'in gerçekten büyük bir kalbi var. Kardeşlerinin neden birinin ona zarar vermesinden korktuklarını anlayabiliyorum. Ben de onun kalbini korumak istiyorum. Özellikle de bana sürekli kalbini açtığını hissettiğim için.

"Denediğin için mutluyum," diyorum ona. "Son kez kuş gibi hissedeceksin. Buz üzerinde Nelly Furtado gibi ol."

O gülerek cevap veriyor. Yüzünde güzel bir gülümseme var. "Uçup gideceğimden endişelenmiyor musun?"

Onun şaka yaptığını bilsem de, bu biraz canımı yakıyor. "Oh hayır, çok endişeliyim." Ben de şaka yapmaya çalışıyorum. Ama niyetimden daha ciddi çıkıyor.

"Endişelenme," diyor yumuşak bir sesle. "Her şey yoluna girecek, dostum."

"Ya üçüncü derece güneş yanığı olursa? Ya da bakteriyel enfeksiyona neden olan bir kıymık girerse? Yanlışlıkla elini kesebilirsin..."

"Öyle bir şey olmayacak," diye gülüyor. "Hiç balta salladın mı?" "Evet."

"Ve odun kestini mi?"

"*Evet*," diyor, sanki bu zor ve sıradan bir şey değilmiş gibi. Şimdi açık havada vakit geçiren Ben'i hayal ediyorum. Dünyayı sevdiğini düşünürsek, bu onun doğal ruh hali olmalı. Şehirde sıkışıp kalmak onun için uygun bir yer değil.

Tüm kuşların özgür bırakılması gerektiğini anlıyorum ve belki de onu kalmaya ikna etmek, vahşi bir yaratığı tuzağa düşürmek gibi olur.

Kendimi daha fazla onun yanına sokuyorum. Onun planını kabul etmeye çalışıyorum.

Başımın yanını avuçlayıp saçlarımı birkaç kez okşadı. Bu çok rahatlatıcıydı. Ona çekildim. Enerjisine ve sevgisine, ve aniden daha fazlasını isteme dürtüsü duydum. Ben Cobalt tarafından tüketilmek.

Ona bakıyorum.

O da bana bakıyor. Aramızdaki elektriksel yük kanımı pompalıyor. Kalbime ulaşıyor. Dürtüyle bacağımı beline atıyorum ve kucağına yuvarlanıyorum.

Avuç içlerim onun sıcak boynunun arkasına dokunur ve onun büyük elleri kalçalarımın yumuşak çukurlarına iner.

Ben, çıplak bacaklarımın etrafını yalarken, ben de parmaklarımı karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum. Bakışları benimkilere sabitlenirken, penisinin bana karşı sertleştiğini hissedebiliyorum.

"Harriet," diye heyecanla nefesini vererek söylüyor. "Bunu yapamayız."

"Arkadaş olduğumuz için mi? Yoksa oturma odasında olduğumuz için mi?"

"İkisi de değil." Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kolayca üzerinden yuvarlar. Başım yumuşak yastığa gömülür. O oturur ve bana kızgın bakışlarını izler. "İstediğin kadar bana kızgın bakabilirsin, ama bu olmayacak" derken gülümser.

"Bana iyi bir neden söyle, çünkü iki nedeni zaten reddettin."

"Sen benim misafirim," diyor ve yarı sertleşmiş penisini örtmek için bir yastık alıyor, çünkü bu benim dikkatimi dağıtıyor. Penis çok büyük. "Burada kalman karşılığında seks istemiyorum."

Oh...

Yüzüm yanıyor. "Üstüne çıkmamın sebebi bu değildi."

"Senin niyetin bu olmayabilir, ama açıkça seksin senin için bir takas aracı olduğu bir geçmişin var. Yanılıyor muyum?"

Hayır, yanılmıyor. Yaşımıza göre seks yaptığımız kişi sayısı fazla olabilir, ama benim sayım on ikiye çıktı çünkü seksten daha fazlasını elde ettim. Tek gecelik ilişkilerimin çoğunda gece yatacak bir yerim vardı. Sabahları kendimi tazelemek için bir banyo.

"Bu..." Biraz boğazım düğümleniyor. "Bu, diğer seferler gibi değil." O da benim gözlerimi, benim onun gözlerini aradığım kadar yoğun bir şekilde arıyor.

Kafamdakileri söylemekte zorlandığım için cesur ve atılgan değilim.

Bu aynı şey değil, Ben.

Sana karşı hislerim var.

Senden hoşlanıyorum.

Kalbimin yarısı da senin ellerinde olabilir.

Bunun yerine, "Bunun bir takas olmasını istemiyorum. Aylardır orgazm olamadım. Eden'ın yanına taşındığımdan beri. Ve düşündüm ki, belki biz..."

"Biz yapamayız," diye tekrarlar. "Ama *ben* yapabilirim."

Şoktan dudaklarım açılır. "Sen... ne yapabilirsin?" Aklımda çok fazla skandal şey canlanıyor ve cevapları bulmak için tekrar onun bakışlarını tararım.

Kolumun yanındaki yatağa avucunu dayayarak, bana daha fazla eğildi. Sesi yumuşak, boğuk bir fısıltı halinde çıktı. "Sana orgazm yaşatabilirim, dostum."

Hay sıçayım. Bunu ben mi gerçekleştirdim? "İste, sana verilecektir" mantrasına hiç inanmamıştım, ama artık inanmaya başlıyorum. Helena teyze çok sevinecek.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum, çünkü *evet, lütfen* dışında başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Ama burada bir menüden orgazm sipariş etmiyorum. Bu Ben Cobalt. Bu benim en iyi arkadaşım. Şimdiye kadar en yakın olduğum kişi.

Anında yatağa gömüldüm, onun dokunuşunu özleyorum. Beni inceliyor, yorganı nasıl sıktığımı, dizlerimin nasıl kıvrıldığını, nefesimin kesilmesiyle vücudumun nasıl yükselip alçaldığını.

Yanağımı tutuyor, bu beni neredeyse bitiriyor. "Ben gitsem bile bununla bir sorunun yok mu?" diye soruyor, her kelimesinde endişe var.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Bu gece gitmeyeceksin, Kobalt çocuk." Bu, iki ay sonra ayrılışını daha da zorlaştırabilir, ama bu sadece bir orgazm. Sadece eğlenmek. Yoğun ve duygusal olarak karmaşık olması gerekmez. Bu anları hiç yaşamamaktansa, Ben ile yaşamayı daha çok istiyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum ve onu gözden geçiriyorum, bacaklarının benimkilerle nasıl iç içe geçtiğini, kaslarının nasıl sıcak bantlar halinde gerildiğini, bakışlarının beni nasıl tükettiğini ve kucakladığını.

Beni kollarına alır, yorganı ve çarşafları yatağın daha aşağısına atar, sonra onları başımızın üzerine getirir. Boğazımda bir inilti tutarım. Bacaklarım içgüdüsel olarak onun etrafında açılır ve kollarımı boynuna dolarım. Nabzım daha hızlı atar, daha sert çarpar.

Ben beni yatağa yatırır, sonra üzerime eğilir. "Çok sessiz olacağız," der, dudakları benimkilerin üzerinde kayar. Dokunma, öpücük tehdidi vücudumdaki her sinir ucunu yoğunlaştırır.

Bu gerçekten oluyor.

Her bir heyecan verici saniyeyi hafızama kazımak istiyorum. Pelvislerimize bakıyorum, benim boyum onunkinden çok daha kısa olduğu için hiç hizalı değiller. Eğer penisi içime girseydi bu bir sorun olurdu, ama o bu gece o kadar ileri gitmeyeceğini açıkça belirtti. Ben üstte olursam bu sorunun çözüleceğini düşünüyorum.

O üzerime daha fazla ağırlığını verdiğinde, hayalim anlamsız hale geliyor. Yorgan sırtının üzerinde çadır gibi duruyor ve bizi karanlık ve sıcaklık içinde sarıyor. Başımı döndüren, uyuşturucu gibi bir his beni sersemletiyor.

"Seni mutlu etmek istiyorum," diye kulağıma fısıldadı.

Bu sözler, uzun zamandır unutulmuş eski bir dil gibi geliyor. Daha önce hiç duymadım. Var olduklarını hayal bile etmedim. Ağır nefes almayı durdurmak için yanağımın içini ısıtıyorum.

Onun oturma odasındayız.

Kardeşlerinden biri buraya gelirse, bu durum masum görünmeyecek. *Hiç de değil.* Kocaman bir battaniye yığını, uygunsuz bir faaliyetin varlığını haykırıyor.

Tek umudum, dikkat çekmeyecek kadar sessiz olmamız. Belki gelen ayak seslerini de duyabiliriz. Kaçmak ve sadece uyuyormuş gibi davranmak için zamanımız olur. Oyunculuk becerilerim pek iyi değil, bu yüzden burada çok sessiz olmaya güveniyorum.

Ben bunu kolaylaştırmıyor.

Dizimden uyluğuma kadar erimiş bir avuç içi kaydırırken hiç de kolaylaştırmıyor. Beklenti, onun fiziksel dokunuşu kadar beni titretiyor. Elleri *üzerimde*. Ellerim *onun üzerinde*.

Gözlerimiz her saniye birbirini yakalıyor ve henüz anlam veremediğim bu yeni duyguyu daha da yoğunlaştırıyor.

Sessizlikte, sığ nefes alıp vermelerim sis düdüğü gibi geliyor. Daha sessiz olmak için ciğerlerime oksijen hapsetmeye çalışıyorum, nefesimi vermiyorum. *Orgazm olmadan bayılma, Harriet.* Bu düşünce, ciğerlerime küçük nefesler almamı sağlıyor.

Ben, siyah *Perşembe* külotumu başparmağıyla tutup uyluklarımdan, bacaklarımdan, ayak bileklerimden aşağı doğru çekerek tamamen çıkarır. Parmak eklemleri tenime değdiğinde ona doğru titrerim ve ellerimi onun geniş omuzlarına bırakırım. Tutunurum.

Külotumu nereye attığını görmüyorum, ama eli uyluklarımdan yumuşak etine geri dönüyor. Gözlerimiz yine birbirine kilitleniyor ve bu, tüm düşüncelerimi alıyor

düşüncelerimi çalmaya başlar.

Ağzım açılıyor. Kapatamıyorum. Yemek borum kapanmaya çalışıyor. Neden bana öyle bakıyor? Ben de ona aynı şekilde mi bakıyorum? Derinliği var. Sanki içime ulaşmaya çalışıyor, sanki biz birbirine kaynaklanmış iki metal parçası değiliz.

Biz iki ayrı varlığız. Değil mi?

Bacaklarımı daha da açıyor ve içimi bir ağrı kaplıyor. *Ses çıkarma. Nefes bile alma.* Sonra parmakları ıslak sıcaklığımın üzerinde kayıyor. Vücudum bu hassasiyete neredeyse spazm geçiriyor. Battaniye başlarımızdan kayıyor. *Siktir.*

Karanlık oturma odasına yan gözle bakıyorum, kardeşlerinin ortaya çıkmasından endişeleniyorum.

Çenemi çeviriyor, ben de ona bakıyorum. Ben tek odak noktam olduğunda, endişelerim kayboluyor ve vücudumu ateşe veren, ciğerlerimi daha dolu hissettiren ve aynı zamanda oksijensiz bırakan hislerin içine dalıyorum.

Klitorisimi yavaş hareketlerle okşuyor ve ben içgüdüsel olarak eline sürtünüyorum. Kasları kasılır ve gözlerimiz yine birbirine çarpar. Aman Tanrım. *Siktir.*

Neredeyse çığlık atıyordum.

Hemen güçlü avucuyla ağzımı kapatıyor.

Seksi, boğuk bir nefesle daha derin bir *"Harriet... lanet olsun"* diye homurdanıyor. Alnı benim alnıma yaklaşıyor ve ben uzanıp bileğini tutuyorum, bacaklarımın arasında olduğunu hissediyorum. *Bu gerçekten oluyor.*

Dudakları kulağıma değiyor. "Islak... sen..." Sözleri, sanki kalın bal ile kaplanmış gibi boğazında takılıyor. Başım dönüyor. Başım dönüyor. Ben.

Sonra parmağını amımın içine sokuyor. *Aman Tanrım.* Dolgunluk ayak parmaklarımı kıvırıyor, o pompalamaya başladığında daha da fazla. Aynı anda klitorisimle oynamaya başlıyor ve ben, *işte burada kendimi kaybedeceğim* diyorum. Ama beni en çok tahrik eden bu değil.

Onun gözleri.

Bu, ikimizin paylaştığına daha çok emin olduğum, mezardan çıkmış gibi bir bakış. O benim kalbimi kazıyor, ben de onun kalbini yontuyorum. Kontrol edilemez duygular içimde yükseliyor, zihnimin her parçasını ele geçiriyor.

İçgüdüsel olarak kalçalarımı onun elinin hareketine göre kıvırıyorum — çekyat aniden keskin bir gıcırtı çıkarıyor. *Oh, lanet olsun, lanet olsun.*

İkimiz de dev bir projektör ışığı altında yakalanmış gibi donup kalıyoruz. Sessizlikte duyduğum tek şey, ağır, yarı yakalanmış nefeslerimiz. Ben dinliyor ve oturma odasını tarıyor. Bana baktığında, kendine güveni benim paniğimi yatıştırmaya çalışıyor.

Yine de, sessizce bir dakika boyunca ayak sesleri bekliyoruz. Kulaklarımı dikiyorum. Her saniye, parmağı içimde hareketsiz dururken acı veriyor. Hayatımın en uzun, en sıcak dakikası.

Kaslarım onun parmağının etrafında arzuyla titriyor ve kaşları bana doğru kalkıyor. Bunu hissedebiliyor. *Bunu hissedebiliyor mu?!* Yüzüm kıpkırmızı. Her yerim yanıyor. Sadece daha fazlasını istiyorum. Daha derine. Ama bunu mahvetmemek, korkunç bir şekilde bitirmemek için kararlıyız. Charlie veya Beckett buraya gelirse, yarı yarıya makul bir yalan uydurmam mümkün olmayacak. Ben'in parmağının içimde olduğunu ağabeylerine itiraf etmek zorunda kalacağım.

Sonra mezarım için bir mezar taşı seçmem gerekecek.

Riskler yüksek. Cobalt kardeşlerin oturma odasında sevişmek. Bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim, tamam, ama pişmanlık ya da vicdan azabı duymuyorum. Ben ile bu tehlikeli yola tümüyle girdim.

Yavaşça geçen saniyeler içinde o, bir parmağını daha içime sokuyor. *Siktir, siktir, siktir.* "Siktir," diye yüksek sesle, umarım yeterince yumuşak bir şekilde söylüyorum. Onun altında kıvraniyorum, kaç kez küfrettiğimi bile bilmiyorum.

Çarşafların altına bakıyorum. Elini amıma koymuş. Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda, şu anda içimde iki parmağı olduğunu içtenlikle fark ediyoruz.

Dudakları kulağımı okşuyor. "G noktası." Sormuyor. Bana söylüyor. Tek bir kelime, heyecanımı alev alev yanan bir dereceye çıkardı.

Ben de fısıldayarak cevap vermeye çalışıyorum, ama tek düşünebildiğim şey, *hiç kimse bulamadı...* Oh, ne... *lanet olsun.* Ona karşı titriyorum. Tüm vücudum titriyor. Zevkinden dolayı gülümsemesi daha da seksi oluyor. Ve onun da benim kadar bundan zevk aldığını hissediyorum.

Ben, ustaca parmaklarını uzman bir tempoda pompalayarak, itişleri taklit ediyor. Sanki seks yapıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki sikiliyormuşum gibi, ama buna öyle diyebilir miyim bilmiyorum. Bir sikiş. Çünkü bir eliyle yüzümü kavrarken

ve diğeri eliyle içimde nabız gibi atarken, gözlerimiz birbirinden ayrılmıyor.

Ağrıyan nefeslerimiz tekrar senkronize oluyor. Vücudumuz terle kaplanıyor.

Bakışlarım yanıyor ve ikimiz birlikte güçlü bir akıntıya kapılırken onun gözlerinin kızardığını izliyorum. Bana başını sallıyor, sanki her şeyin yolunda olduğunu söylemek istercesine. Onunla birlikte bu duyguya teslim olabileceğimi. Gözlerimden yaşlar süzülerek kırıksıklıklarına akıyor. *Ne oluyor lan, Harriet?*

Bunu hiç yaşamadım. Bu... ne?

O, sert ve derin bir sesle boğuluyor ve ben, onun hiç durmamasını umarak kollarını tırmalıyorum. Bunun asla gerçek bir sonu olmamasını umuyorum.

Sürtünmeye, yakıcı sevgiye kendimi kaptırıyorum, *Ben*.

Tiz bir inilti içimi parçaladı — o sesini hızla eliyle bastırdı. Ama daha önce olduğu gibi durmadık bile. İkimizin de duramayacağını düşünüyorum.

O, büyük avucuyla benim inlemelerimi bastırıyor. Kendi sesini bastırmak için dişlerini sıkarken burnu genişliyor. Erkekçe, homurdanan nefesler gibi sesler çıkıyor. Birkaç kez bana bir şey söylemek istediğini düşünüyorum, ama ağzından çıkan tek şey bir iki anlaşılmaz kelime. Sanki bu yoğun duygular altında iletişim kurma yeteneğimiz elimizden kayıp gitmiş gibi.

Aniden boşalıyorum.

Orgazm beni sararken tüm vücudum onun göğsüne doğru kıvrılıyor. Elini dudaklarımın üzerine sıkıca kapatarak sesimi olabildiğince bastırıyor. Kendini tutmaya çalışırken boynundaki kaslar geriliyor. Dürüst olmak gerekirse, kulaklarımda çınlayan nabız sesinden dolayı ayak seslerini bile duyamazdım.

Ciğerlerime oksijen toplamak dakikalar sürer gibi geliyor. Elini ağzımdan çekiyor, sonra parmaklarını içimden çıkarıyor.

Dirseklerimin üzerinde destekleniyorum, nefesimi tam olarak alamıyorum.

Dizlerinin üstüne çökmüş, battaniye biraz kaymış. Sweatshirt'ünün üzerinden sertleşmiş penisini avuçladığını izliyorum, ama o beni dikkatle inceliyor, belki de iyi olduğumdan emin olmak için.

Korkuyorum. Çünkü... "Ne... o neydi?" Neredeyse *boğuk bir sesle* sonra gözlerimin köşelerinden kalan ıslak izleri siliyorum.

Gırtlığı titriyor ve başını sallıyor.

"Seninle her zaman bu kadar yoğun mu oluyor?" diye fısıldıyorum. "Defibrilatör hazırda beklemeli miyim?"

Çok çabuk kaybolan bir gülümseme belirir yüzünde. "Genelde böyle olmaz... Bu benim için bir ilk, Fisher." O da korkmuş görünüyor. Bu sadece hızlı bir ilişki olacaktı. Bir arkadaşın diğerine yardım etmesi gibi. Bana büyük bir iyilik yapıyordu. Uzun zamandır yaşayamadığım orgazmı yaşıtıyordu. Bunun yerine, duygusal bir kargaşa da ekledi ve ben de bir mazoşist olmalıyım ki, bunu geri göndermek istemiyorum.

BEN COBALT

Evet, ben delinin tekiyim. Harriet'e olan hislerim o kadar güçlü ki, parmaklarım onun içindeyken *konusamıyordum* bile. Kulağına kelimeleri boğuk bir sesle fısıldadım. O ise sadece sevimli, kısık sesli *inlemeler* çıkardı. Somurtkanlığı, kafama *sonsuz* kadar kazınacak olan bu etkileyici ifadeye dönüştü. Tüm gardı, tüm savunması bu kırılgan sürprizle yerle bir oldu.

Bu duygu onu şaşkına çevirdiği kadar beni de mahvetti. Onu sonuna kadar almamak için tüm gücümü kullandım. Şu anda zonklayan penisim eşofmanımın içinde geriliyor ve nefesim daha düzensiz çıkıyor çünkü onu sevip terk etmekten korkuyorum.

Hayatımda hiç aşık olmadım ve tabii ki şimdi başıma bu geliyor. Belki de bu, bu andan daha uzun bir süredir yavaşça, fark edilmeden gerçekleşiyordu. Aşk muhtemelen bir düğmeye basmak gibi değildir. Bir gecede yakalanan bir hastalık da değildir. Beckett, benim hasta olduğumu ve bunu kendim istediğimi söylerdi.

Onunla bu duyguyu yaşamak istememiş miydim?

Evet.

Zaten Dünya gezegeninden daha çok sevdiğim beş kardeşimden ayrılacağım.

Bir aşk daha kaybetmek ne fark eder ki?

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Üzgünüm," diyorum.

O da başını sallar. "Çok fazla... Anlıyorum." O da daha önce hiç böyle hissetmemişti, ama son kullanma tarihini değiştiremem... Kalması gerekiyor. Ailem için. Etrafına bakınıp kimsenin gizlice izlemediğinden emin olduktan sonra fısıldar, "Orgazm için teşekkürler, Kobalt çocuk."

Gülümsemeye çalışıyorum ama sonunda sadece ona başımı sallıyorum. Harriet'i kucaklamak, ona burada olduğumu hatırlatmak istiyorum. Şu anda.

Eğilip onu kollarımın arasına alıyorum ve çekmecenin üzerine yatırıyorum. Başını yastığa koyuyorum.

Harriet yatağa uzanır ve dudaklarında sakın, minicik bir gülümseme belirir. Bu yeni bir gülümseme ve ben onu içime çekip saklıyorum.

Kardeşlerimin hiçbirinin bir bardak suya veya gece yarısı atıştırmalığına ihtiyaç duymamasına minnettarım. Bu gece, onunla birlikte olmak, riske değerdi ve ben bunu geri almazdım.

Yatak örtüsünün altında yan yatıyoruz ve ben kollarımı onun küçük bedenine dolayarak onu göğsüme çekiyorum. O bana sokuluyor ve ön kolumu sıkıca tutuyor. Aramızdaki her şey o kadar doğal ki, sanki yıllardır birlikteymişiz gibi hissediyorum.

Keşke öyle olsaydı.

Esniyor, yorgunluk onu çekiyor. Terli sarı saçlarını yüzünden, kulağının arkasına doğru çekiyorum ve çenemi kafasına dayıyorum. Vücudunun bana karşı gevşediğini hissetmek kaslarımı gevşetiyor.

Sadece orgazm olurken tüm vücudunun titremesini tekrar tekrar hatırlamayı bırakmam lazım. Parmaklarımla böyle tepki veriyorsa, ben yaparsam nasıl olur acaba? *Tanrım. Bu gece olmaz, Ben.*

Belki de hiç.

O düşünceyi kafamdan silip attım.

Kısa süre sonra, tamamen uykuya daldı.

Harriet'in kollarımda bu kadar çabuk ve kolayca uykuya dalmasını görmek beni bulutların üstüne çıkarır. Göğsüm yükselir, ciğerlerim şişer ve ağzımda bir gülümseme belirir. Bir tür cennetteyim, sadece bu anda onunla birlikteyim. Endişelerin beni bulamadığı bir yerde. Korkuların yeşermediği bir yerde. Paniklerin hüküm sürmediği bir yerde.

Burada yaşamak istiyorum.

Zamanı tekrar durdurmak istiyorum.

Bu kızla geçirdiğim bu huzurlu anı dondurmak istiyorum.

Çok yumuşak bir sesle, "Bonne nuit, petit oiseau" diyorum.

Onun vücut ısısına bu kadar yakın olmak beni ateşledi ve nazikçe uzaklaştım, yorganı omuzlarına kadar çekip sonra yorganın içinden çıktım.

Ayaklarım yere değiyor. Ayağa kalkıp burnumdan birkaç derin nefes alıyorum ve Harriet'e bakıyorum. Güçlü duygular içimi kaplıyor.

Onu iki ay sonra nasıl terk edebilirim? *Onu terk etmek zorundayım.*

Çelişkili duygular. Kendimle çatışıyorum, ama bu çatışma yeni bir şey değil. Aklım son üç yıldır kazananın olmadığı bir savaş alanı.

Çekmecedен uzaklaşıyorum. Mikrodalga saati karanlık mutfakta parlıyor. Lavabonun musluğunu açıp, suyu israf etmemeye çalışarak aceleyle ellerimi yıkıyorum. Tom ve Eliot'un odalarına giden koridorda bir kapının hafifçe gıcırdandığını duyuyorum.

Saniyeler sonra, Eliot sadece koyu kırmızı boxer şortuyla ortaya çıkıyor. Çıplak ayakları döşeme tahtaları üzerinde sessizce yürüyor.

Dirsekimle musluğu kapatıyorum. Karanlıkta bile Eliot'un kaslı vücudundaki ter damlalarını görebiliyorum.

Islak saçlarını iki eliyle tarayarak dalgalı saçlarını geriye doğru tarar, sonra bana *sefahati* simgeleyen alaycı bir gülümseme atar. "Selamlar ve saygılar." Sanki saat sabahın *ikisi* değil de sekiziymiş gibi kahve makinesine doğru dolanır.

Alnım kırışır. "Kahve?" diye fısıldayarak sorarım.

"Gece daha yeni başladı." Kaşlarını kaldırır.

Onun bulaşıcı enerjisinden gülümserim.

Eliot, lavabodaki suyla hazneyi doldurmak için yanıma gelir. "Ben daha ikinci turdayım. Sen?"

Seksten bahsediyor. Biliyorum. Eliot'un fazla paylaşımcı olması sıradan bir şey ve bunun benim de içimi dökmem için bir taktik olduğunu düşünmeseydim daha çok hoşuma giderdi.

Tezgaha yaslanıyorum. "Bunu bilmeme gerek yoktu dostum."

"Bilgi güçtür, küçük kardeş." Başını bana doğru eğiyor, sonra Harriet'in uyuduğu kanepeye doğru. "Onunla ne yapacağını biliyor musun?"

Onun sorusu beynime bir sapan gibi çarptı. Ne sorduğunu tam olarak anlamadım. Eğer onunla yatıp yatmadığımı soruyorsa, doğrudan yatıp yatmadığımızı sorardı.

"Yapmak mı?" Sesimi alçaltıyorum.

"Evet, yapıyoruz." Doldurulmuş hazneyi makineye geri koyar ve dolaptan bir paket Kolombiya kahvesi alır. Bakışları bileğimdeki boncuklu bileziklere düşer. Harriet'e ait olanlara.

Başım dönüyor. Mermer tezgahı tutuyorum. "O benim arkadaşım."

Eliot, kağıt filtreye bol miktarda kahve tozu dökerken bana daha karanlık bir gülümseme attı. "Öyle demiştin."

Onunla tartışacak havada değilim, özellikle de Harriet'i az önce orgazma ulaştırmışken. Asılsız bir suçlamadan kendimi savunmak başka bir şey, ama şimdi... Buna ne demeli bilmiyorum. Hâlâ arkadaşız. Ama kesinlikle tüm arkadaşlarıma orgazm yaşatmıyorum. Kesinlikle arkadaşlarıma penisimi soktuğumu hayal etmiyorum. Kesinlikle arkadaşlarıma bu kadar duygusal olarak bağlanmıyorum.

Kesinlikle *hiçbir* arkadaşıma aşık olmadım.

Siktir.

Gergin elimi sert çeneme sürüyorum. Bu gecelik bu kadar yeter, kanepeye dönmeliyim, ama bir şey beni mutfakta tutuyor. Belki de Eliot'un sakinliğidir. Nadiren bu kadar sakin olur. Bu sakinlik beni genellikle sadece Beckett'in yapabildiği şekilde rahatlatıyor.

Kahve makinesini çalıştırdıktan sonra, kahve demlenirken bana dönerek yüzünü bana çevirir. "Aşk ilişkilerimi kısa süreli tutmamın bir nedeni var."

"Evet," diye başımı salladım. "Sıkılıyorsun." Birini tanıdıktan sonra ilgisi azalır ve Eliot yoluna devam eder.

"Doğru." Gülümsemesi yumuşar. "Ama hepsi bu değil. Ben kalpleri kırmakla uğraşan biri değilim ve onları ne kadar uzun süre yanında tutarsan, kaçınılmaz olarak o kadar bağlanırlar. Sadece sana değil."

Şimdi onunla tartışmak istiyorum. Ona kendini beğenmiş olduğunu söylemek istiyorum. Yanıldığını söylemek istiyorum. Ama sözler boğazımda düğümleniyor. Bazen "Kobaltlar tanrıdır" sözünün pek de şaka olmadığını unutuyorum. Bazı insanlar için değil. Bunun bizim zenginliğimiz, şöhretimiz veya sınırsızlığımızla hiçbir ilgisi yok.

Mesele

sevgi.

Sadakat.

Ailenin sarsılmaz, ölümsüz, sarsılmaz gücü. Kardeşlerimin her birinde o kadar parlak bir ışık var ki, gece gökyüzünü aydınlatıp aydınlatamayacakları sorusu bile ortada değil. Aydınlatıyorlar işte. Onların yanında olmak, karanlıktan bir çıkış yolu, eve dönüş yolu bulmak gibi.

"Ailemizin kapıları nadiren açılır," diye uyarıyor Eliot. "Onları gittikçe yaklaştırırsanız, içeridekileri görmeye başlarlar ve bir gün onlara sahip olacaklarına inanırlar. Bunun mümkün olmadığını bilmek onları yıkar."

"Kapılar onun için açılabilir mi?" diye soruyorum ona.

Ailemin şiddetli bağılılığı - bu, onun büyürken hiç sahip olamadığı her şey ve ben onun, asla soğuk bırakmayan bir sevgiyi deneyimlemesini istiyorum. Sadece yukarı bakıp bir takımyıldızı görmekle kalmayıp, o ebedi yıldızların arasında olmak.

Kanepeye bir bakış attı, arkasında kahve makinesi hafifçe gürültü yapıyordu, sonra bana baktı. "Ah, yine on dokuz yaşında olmak."

"Bunun ne alakası var?"

Bir fincan alır, avucunda çevirir. "Kızlar hayatına girip çıkacaklar, küçük kardeşim."

Onun sözleri beni bıçak gibi kesiyor. "O farklı," diyorum, sesim düşmanca. "O gelip gitmiyor. O burada ve *burada kalacak*." Bunu tüm kalbimle söylüyorum. Onun kalmasını istiyorum. Onların ona destek olmasını istiyorum. Onların onu sorunsuz bir şekilde o kapılardan geçirmelerini istiyorum, ve bu çok şey istemek.

Biliyorum.

Derin bir nefes alır ve bakışları artık çekmecedeki değil. Bana bakıyor. Beni *delip* geçiyor. Uzun bir süre düşünür, karanlıkta gözlerini kısar. Tek umudum, ona ne kadar değer verdiğimi, benim için ne kadar önemli olduğunu anlayabilmesidir.

Sonra nefesini vererek, "Siktir" diyor.

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Onu *'onunla yat ve öl'* listeme eklemem gerekecek."

Gülümsemeye başlıyorum. Bu tam da istediğim şey. "Tu promets?" *Söz veriyor musun?*

"De tout mon être." *Tüm ruhumla*. Yaklaşır ve kolunu başımın etrafına dolayarak alınlarımızı birleştirir, sonra saçlarımızı karıştırır ve bırakır.

Daha da geniş gülümsüyorum. Eliot'un sözleri ailemizde en büyük ağırlığa sahiptir. Bize verdiği sözü tutmamaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Benim mutluluğumdan gülümsüyor. "Liste çok uzun değil, bil diye söylüyorum. Her ruh için savaşa giremezsin."

Sıkıca başımı sallarım. "Teşekkürler, Eliot," derim içtenlikle.

O da başını sallar, bir an daha gözlerime bakarak, sanki daha derin bir şey olduğunu görmüş gibi. Ama kahve makinesi bip sesi çıkarır.

Dönüp kendine bir fincan doldurur, sonra fincanı bana doğru kaldırır.
"Üçüncü raunt için hazır."

BEN COBALT

Aklım o geceye dönüp duruyor. Kanepe. "Dostça" bir yatıya kalma. Sakinleştikten ve yatağa geri döndükten sonra, ondan uzaklaşmayı düşündüm. Yastıkla aramızı ayırmayı. Ama ona yaklaşımdan kendimi alamadım.

Harriet, kolumu ona doladığımda doğal olarak bana uzandı. Onu kollarımın arasına aldığımda, kol kaslarıma kıvrıldı. Uyurken ona sarılmama izin verdi ve battaniyenin altında geçirdiğimiz o masum saatleri, onun doruğa ulaştığı o şiddetli sarsıntılar kadar defalarca tekrar tekrar yaşadım.

Kardeşlerim uyanmadan sabah erkenden ayrıldı.

Üç gün oldu. Lanet olası üç gün ve beynim onun etrafında milyonlarca tur attı. O çekyatına geri döndü. Ben de benimkinde kaldım.

Böylesi daha iyi, diye kendime hatırlatıyorum. O, seks'i bir takas aracı olarak kullanma geçmişi var ve onun benimle de aynı döngüye girme riskini almak istemiyorum. Ayrılık iyi bir şey.

Beynim henüz bu mesajı almadı, ama oraya varacağız. Yüzümden ıslak saç tellerini tarıyorum.

MVU spor salonundaki duşların su basıncı berbat, ama bugün seçmelerde tek şikayetim bu. Eski takımımda bir sürü şikayetim olduğu düşünülürse, bu benim için gerçek bir şok.

Eski kaptan her maçtan sonra bana "nepo baby" diyordu - bu arada, bu bir gerçek olduğunda hakaret sayılmaz - ama her zaman bunu bir hakaret gibi söylemeye özen gösteriyordu. Koç, itiraf etmekten çekindiğim kadar çok intihar egzersizi yaptırdı bana.

Genellikle tek başıma.

Genellikle antrenmandan sonra.

Yardımcı koçu geride bırakıp düdüğü çalmasını isterdi. Ve etrafımda takım arkadaşlarımla olmadığım, neredeyse boş bir pistte o tiz sesi duymaktan nefret ederdim. Paten kayarken hissettiğim huzuru mahvediyordu.

Bu sabah, MVU takımından en az birinin bana fazladan turlar ya da alçakça bir sataşma yapmasını bekliyordum. Ama sol kanat oyuncusu sanki ben zaten takıma aitmişim gibi omzuma bir şaplağ attı. Kaleci beni bira içmeye davet etti. (Sanırım benim on dokuz yaşında olduğumu bilmiyor.) Merkez oyuncusu pivotlarımı övdü. Sanki Twilight Zone dizisindeymişim gibi hissettim. Eliot'un tribünden çıkıp hepsinin onun tuttuğu aktörler olduğunu söylemesini bekliyordum.

Meğer gerçekmiş.

Koç Haddock antrenmanın sonunda elimi bile sıktı ve bu beni bir anlığına şaşırttı. Hokey oynarken, bir insan gibi davranılmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum, bir bok çuvalı gibi değil.

Tek sorun... Buradaki takımı sevemiyorum.

Hokeyi tekrar sevmeye başlayamıyorum.

Sezonun tamamını New York'ta geçiremeyeceğim. Deneme antrenmanları benim için değil, daha çok Koç Haddock için önemliydi ve her telefon görüşmesi ve cesaretlendirmesiyle en azından bu gece beni buz pistine çıkardığı için minnettar görünüyordu.

Daire kapısını kapatırken, tek düşünebildiğim Harriet'i aramak. Denemeler hakkında konuşmak istediğim ilk kişi o, ama pazartesi gecesi ve hastanede gönüllü olarak çalıştığı için telefonunu kapalı tutuyor. Bu yüzden sessiz dairenin içine doğru ilerliyorum, ama dairenin boş olduğuna kendimi inandırmaya çalışmıyorum.

Kardeşlerimin çoğu ortak takvime katıldıkları için, Beckett'in bu akşam *Giselle'de* dans ettiğini, Tom'un grup provasının saatler önce bittiğini ve Eliot'un *The Mousetrap'ta* Christopher Wren rolünü aldığından beri provalardan sonra odasında repliklerini çalıştığını biliyorum.

Charlie takvimdeki kısmını güncellemedi, bu yüzden bildiğim kadarıyla Pasifik Okyanusu'nda boğuluyor olabilir. Spor çantamı ve hokey sopamı kanepeye atıyorum ve cebimdeki telefonum çalıyor. Mesajı görür görmez midem düğümleniyor.

DR. WHEELER

Ben. Seansın için hazır mısın? 10 dakika önce başlaması gerekiyordu.

Kahretsin. Siktir. Tamamen unutmuşum. Elimi saçlarımın arasından geçirip daireye bakıyorum. Kampüsteki sessiz bir çalışma odasında teleterapi seanslarımı yaparken oldukça stratejik davranıyordum. En son istediğim şey, kardeşlerimden birinin konuşmamızı duyması.

Bu gece Dr. Wheeler'ı ekeyebilirim, ama seansları kaçırdığım haber aileme ulaşırsa, babamın bana yeni bir terapist bulmamı tavsiye etmesi için bir neden daha olur. Ve bu, tekrar yaşamak istemediğim bir durum.

Siktir et. Telefonu burada cevaplayacağım. Banyoda değil, kilit tamir edilmedi ve aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım. Ceket dolabına girip kapıyı kapatıyorum ve kanca üzerindeki şişme ceketimi çıkarıp yer ile kapı arasındaki boşluğa sıkıştırıyorum. Buranın ses yalıtımı nasıl bilmiyorum ama idare eder.

Sert ahşap zemine çökerek, duvar ile şemsiye arasına sıkışıyorum. Ağır çantayı yana kaydırıp fermuarını açıyorum ve içinde bir bowling topu görüyorum. Ne oluyor lan? Kardeşlerimden hangisinin bowling oynadığını bile bilmiyorum.

Tek elimle fermuarını kapatırken, diğer elimle hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

BEN COBALT

Şu anda müsaitim. Ama görüntülü görüşme yapamam. Arayabilir misin?

On saniye geçmeden telefonum çalıyor ve ben cevap veriyorum.

"Ben." Dr. Wheeler'ın sesi dostça ve rahattır. "Her şey yolunda mı? Genelde seanslara geç kalmazsın."

Başımı duvara yasladım. "Üzgünüm, hokey seçmeleri vardı. Randevuyu ertelemek unuttum."

Dr. Wheeler şaşkınlıkla nefesini verir. "Hokey seçmeleri mi? Oynamak istemediğini söylemiştin..."

"Evet, o konuda." Kıyafet dolabında bacaklarım kramp girerken, kolumu bükülmüş dizimin üzerine koyarım. "Denemeye karar verdim. Koç Haddock

çok iyi davrandı... gerçekten çok iyi."

"Şaşırmış görünüyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bana MVU'da gördüğü çoğu oyuncudan daha hızlı olduğumu söyledi. Hatta NHL'ye girebilecek kadar iyi olduğumu, üçüncü tur draft seçimi kadar iyi olduğumu söyledi. Bu yüzden bana yağ çekip çekmediğini merak ediyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Gülerek saçlarımı bir kez daha elime alıp taradım. Anılar ezici bir saldırı gibi içimi kapladı. "Eski koçum tam tersini söylemişti. Asla o kadar başarılı olamayacağımı söylemişti. Kafam çok karışık. Kime inanacağımı bilemiyorum." Çenemi sıkıp omuzlarımdaki gergin kasları gevşetmeye çalıştım.

Telefonun diğer ucunda kısa bir sessizlik olur, sonra cevap verir. "Eski koçun ve onunla olan ilişkilerin hakkında bana anlattıklarına göre, seni egoist bulduğu için seni ayırmış olabilir. Yani, senin zaten iyi olduğunu bildiğini düşündüğü için sana bunu hiç söylememiş olabilir."

Bunu anlamaya çalışırken, "Seni alçakgönüllü yapmak için seni küçük düşürüyor olabilir" diye ekledi.

Düşünceli bir şekilde gözlerimi kısıyorum. "Beni alçaltmak için mi?" Soyadım yüzünden. Sanki Cobalt soyadına sahip olmak, beni aşırı şişirilmiş, oksijeni emen bir egoyla damgalıyormuş gibi.

"Bu bir teori," diyor Dr. Wheeler. "Çünkü yeni koçunun sana yalan söylemesi için gerçek bir neden yok."

"Beni takıma bu kadar çok istiyorsa, katılmam için duymak istediğim şeyleri söylüyor olabilir."

"Eğer senin iyi olduğunu düşünmeseydi, neden seni takıma almak istesin ki?"

Beni bilet satışları için kullandığı fikrine geri dönüyorum, ama o hala tanıtıma ilgi göstermiyor. Sadece bana ilgi gösteriyor... buz üstündeki yeteneklerime.

Dr. Wheeler sessizliği doldurur. "Eğer senin yeterince iyi olduğunu düşünüyorsa, o zaman yeterince iyisin, Ben. Buna inanman normal."

Çenem ağrıyor. Kaslarım gevşemiyor. Oraya varabileceğimden emin değilim. Bu gece değil. Dr. Wheeler ile konuşmayacağım. Tek istediğim

Harriet'in sesini duymak.

"Evet, tamam," diyorum aceleyle. "Başka bir şey var mı?"

Dr. Wheeler gülüyor. "Bence bunu ben sana sormalıyım."

"Mahallede her şey yolunda," diyorum ona. "Dersler harika. Arkadaşlar harika. Kardeşler harika. Kız kardeşler harika. Anlatacak yeni bir şey yok."

"Gelecek dönem de ekoloji bölümünde okumaya devam edecek misin?" "Evet," diyorum, geçen ay ona söylediğim yalanı sürdürerek.

"Güzel, güzel. Hedeflerin olması harika bir şey." Dr. Wheeler biraz daha sohbet eder ve ben de görüşmeyi sonlandırmadan önce ona birkaç formalite cevap veririm.

Ayağa kalkıp uzuvlarımı sallamak üzereyken dolap kapısı açılır. Siktir. *Siktir.*

Tabii ki, diğer tarafta Charlie olmalı.

Saçları beş farklı yöne doğru dikilmiş. Beyaz gömleği kırıksık ve siyah pantolonunun içine sokulmamış, ya biriyle sevişmiş ya da Fortune 500 şirketiyle bir toplantı yapmış olabilir. Charlie söz konusu olduğunda, asla bilemezsin.

Elini kapıya dayayarak beni yavaşça süzüyor. "Ne oluyor lan?" diye soruyor, rahat ve umursamaz bir tonla.

"Ne lan, *ne*?" diye karşılık veriyorum, o bana gerçekten saldırmamış olmasına rağmen adrenalinim aniden yükseliyor.

Gözlerini devirdi. "Bunu gerçekten açıklamam mı gerekiyor?"

Ayağa kalkarım. "Hayır, gerek yok." Çıkışımı engellediği için onun uzaklaşmasını bekliyorum.

Kapıyı daha sıkı tutuyor. "Neden gardıropta duruyorsun?" "Akıllı olan sensin," diyorum sertçe. "Sen söyle."

Gözlerini kırptırır. "Zihin okuyucu değilim, ama bu ikisini nasıl karıştırabileceğini anlıyorum."

"Siktir git," diyorum daha az öfkeyle. "Unuttuysan, benim yatak odam yok."

"Yani kendini dört metrekairelik bir alana sıkıştırmak tamamen mantıklı," diyor. "Anladım." Kapıyı daha fazla açıyor ve geçmeme izin veriyor. Kanepeye yarı yolda geldiğimde ekliyor: "Telefon görüşmesi yapmak, mastürbasyon yapmak ya da sadece Eliot ve Tom'dan uzaklaşmak için mahremiyetine ihtiyacın olursa

her zaman benim odamı veya Beckett'in odasını kullanabilirsin. Genelde bizim evde olmaz."

Bu sözler beni ortada donduracak kadar şaşırttı. Neredeyse yanlış duyduğumu sandım. Gerçekten ciddi olup olmadığını sormak üzereydim ki, bir bakış attığımda ağzına bir şey attığını gördüm. Bakışlarımı fark etti ve "*Neye bakıyorsun lan?*" *der* gibi kaşlarını kaldırdı.

Adderall mı? Ecstasy mi? Lanet Zoloft mu? Bilmiyorum. Mevsimsel alerjilerle mücadele etmek için Allegra da olabilir, ama bunu sormamın imkanı yok.

"Senin odanda mastürbasyon yapacağım," diyorum ona.

Charlie bana orta parmağını gösterir, sonra elini çevirip aynı bileğindeki saatine bakar. "Umurumda değil ama, sen bir tür masa oyunu falan oynamıyor muydun?"

Siktir.

Telefonumdaki takvimi kontrol ediyorum. Masa Oyunları Kulübü yirmi dakika sonra başlıyor. Bunu nasıl unutmuşum? Charlie nasıl hatırladı? Kanepenin arkasındaki ceketimi alıp kapıdan çıkarken, "Rica ederim" diye fısıldayan bir ses duyuyorum.

BEN COBALT

S O burada
değil.

Harriet'in gönüllü çalışması on dakika önce bitmiş olmalıydı ve hastane kampüsten çok uzak değil. Ona birkaç mesaj attım ama telefonu hala kapalıysa cevap beklemiyorum.

Yine de stresliyim. Saat dokuz geçti ve cevap vermezse hastaneye gidebilirim.

Bu çok mu fazla olur? Onun bağımsız birisi olduğunu biliyorum ve onu boğmak istemiyorum. *Kahretsin*. Neden bu kadar zor? Genelde arkadaşlarımla ne yapacağımı *çok iyi* bilirim. Ama o sıradan bir arkadaş değil. O... daha fazlası.

Belki Novak'ı gönderebilirim.

"Selam, Ben." Quentin Tupu *tek kişilik* masama doğru geliyor. Garip bir şekilde arka köşede tek başıma oturuyorum, yanımda kemerli bir vitray pencere var. Diğer dört yuvarlak masada beş altı kişi oturuyor. Masa oyunu Catan, benden iki adım uzakta açılmamış halde duruyor.

Quentin kulüp başkanı, Samoalı ve inanılmaz derecede arkadaş canlısı. Öyle ki, kığım kısmen bu koltukta ve Harriet'i aramak için koşturuyorum çünkü onu kırmak ya da katılımcı sayısını düşürmek istemiyorum.

Ve evet, onunla sadece iki kez etkileşimim oldu. Son kulüp toplantısı ve bu gece.

Catan kutusuna rahat bir şekilde elini koyuyor. "Görünüşe göre birkaç oyuncu eksik. Üçüncü masaya katılabilirsin."

"Aslında birini bekliyorum."

Quentin'in bakışları omzumun üzerinden kapıya doğru kayıyor. "Ah, tam zamanında."

Rahatladım ama arkamı döndüğümde rahatlığım bir anda yok oldu. *Kahretsin*. Xander'ın Warhammer 40k gibi çok yoğun strateji oyunları oynadığını, hafta sonları LARP'lara katıldığını ve televizyondaki tüm fantastik dizileri izlediğini biliyorum. Hatta şu anda *Game of Thrones* House Stark tişörtü giyiyor, ama yine de onun burada olmasını beklemiyordum.

Geeky shit onun işi olabilir, ama kulüpler hiç öyle olmadı.

Şaşırtıcı olmayan ne var? Easton Mulligan ile birlikte burada. En iyi arkadaşı. Beş yüz yıldır güneş görmemiş gibi görünüyor ve çok yaklaşırsan kanını emecekmiş gibi duruyor. Sessizce tehditkar. Xander'ın bir arkadaşta ihtiyaç duyacağı tam da bu, çünkü paparazziler veya takıntılı hayranlar tarafından günde en az bir kez taciz ediliyor.

Onun için o arkadaş olacağımı düşünürdüm. İstenmeyen ilgiden onu koruyan. Çocukken bu durumun tersine döneceğini asla tahmin edemezdim. Onu koruyan en iyi arkadaşının bana ters ters bakacağını.

Easton benden hoşlanmıyor... hafifçe söylemek gerekirse.

Şu anda beni görüp görmediğini anlayamıyorum. İçeride güneş gözlüğü takıyor.

Çikolata kahverengi saçları yanlarda daha kısa, üstte biraz daha uzun ve uzun boylu, sırık gibi, solgun tenli, kendinden emin, sakın adımlarla yürüyen biri. Komik olan, aileme çok uyumlu olabileceği.

Zenginliğini gösteriyor.

Pahalı, modaaya uygun bir stil. Özel dikim takım elbise pantolonu, ütülü düğmeli gömlek, siyah deri ceket ve koyu renk Prada güneş gözlüğü. Burberry reklamından çıkmış gibi.

Cobalt'a benziyor olabilir, ama hazırlık okulundan mezun olmadan önce birkaç ay Hales ailesiyle yaşamıştı. Ailesinin evi bizim kapılı mahallemizden sadece bir sokak ötedeki olmasına rağmen, onu evlerine kabul etmişlerdi.

Onu daha iyi tanımalıydım.

Ama aile toplantılarında, Dalton'da birlikte okuduğumuz zamanlarda okulda Easton'dan kasıtlı olarak kaçındım ve keşke şimdi üniversitede de ondan kaçınabilsem. Xander'ın soğuk tavırlarıyla yüzleşmek bir şey, ama sanki yastığına tıraş kremi sürmüşüm gibi bir saat boyunca bakışlarına maruz kalmak başka bir şey.

Xander odayı gözden geçirir ve gözlerimle karşılaşınca, sanki şişirilmemiş bir balon gibi göğsü çöker. Dönüp gitmek için hızla ayrılır.

Easton omzunu tutar ve uzun bir süre kulağına fısıldar. Birkaç kelimeyle kuzenimi kalmaya ikna etmelidir. Xander'ın birkaç kez başını salladığını ve tekrar bana döndüğünü izlerim.

Easton'ın *"Ben'in bunu mahvetmesine izin verme. Zaten buradayız. Oyunu oynayalım"* dediğini hayal ediyorum.

Quentin onları çağırırken, bana doğru gelen buz gibi soğukluğun farkında olmadan sandalyemde daha da geriye yaslanıyorum.

"Merhaba çocuklar, ben kulüp başkanı Quentin. Bu masaya oturabilirsiniz." Oturduğum yeri işaret ediyor. Xander bana bakmak yerine her yere bakıyor.

Sanki havaya karışmışım gibi.

Quentin gerginliği fark etmiyor, ama bakışları Xander'ın gölgesinde duran uzun boylu, dövme korumaya kayıyor. "Böylece dört kişi olduk," diye devam ediyor.

Donnelly, asit yıkamalı The Cure grubu tişörtünün yakasındaki mikrofonu yeniden ayarlar. "Hayır, ben bu sefer katılmayacağım."

Quentin başını sallar. "Üç kişi de oyun oynamak için yeter." Xander ve Easton'ın içeri girmesinin kader bir tesadüfümüştü gibi heyecanla gülümser.

Daha çok boktan bir tesadüf gibi.

Ya da belki bunu benim yaptığım bir şey neden oldu. Zihnim bir anlığına düşünmeye çalışır, ama Xander'ın varlığı beni kafamdan uzaklaştırır.

Benim karşımdaki sandalyenin yanında duruyor. Quentin'e başka bir oyuna katılabilir miyim diye soracağına neredeyse eminim.

Sonra Easton, ellerini deri ceketinin ceplerine sokarak sandalyeye oturur. "İlk toplantıyı kaçırdığımız için üzgünüz," diye Quentin'den özür diler. Sesi düz ve yumuşaktır. "Bu toplantı ile aynı gece toplanan LARPing Kulübü arasında kaldık. Ama onların sadece kıyamet sonrası oyunları yaptıklarını öğrendik."

"Bu bizim tarzımız değil," diye ekliyor Xander, gergin boynunun arkasını eliyle ovuşturarak. Hâlâ ayakta duruyor. Hâlâ bakışlarını benden kaçırıyor.

Quentin ona gülümsüyor. Hayranlık dolu.

Xander içeri girer girmez onu tanımış olmalı, ama bundan bahsetmiyor. Kuzenim için bu hoşuma gitti. Bunun yerine Quentin, strateji oyunlarındaki deneyim seviyelerini anlamak için bir katılım formu ve anket getireceğini söylüyor.

Bu ikisinin Catan'da beni yeneceğini zaten biliyorum, ama Harriet bana mesaj atmazsa... Saatiime bakıyorum. Beş dakika. Zaten uzun süre kalmayacağım.

Quentin ayrılır ve Donnelly'nin onu takip ettiğini görürüm, muhtemelen gizlilik anlaşması imzalatmak için. Xander ve gizlilik anlaşmaları, ailede dinamik ikililerden biridir. Böyle anlarda, takıntılı, her şeyi tüketen şöhrete sahip olmadığım için minnettar olurum. Novak kapının yanında durmuş, gözümün önünde ama peşimde değil.

Su şişemi açıyorum. "Neden kıyamet sonrası LARPing'i sevmiyorsun?" diye soruyorum Xander'a, o da sonunda oturuyor.

Bana keskin bir bakış atıyor. "Bunu yapmak zorunda değiliz." Tanrım. "Bu samimi bir soruydu dostum."

Easton, Xander'ın sandalyesinin arkasına kolunu rahatça koyuyor. "Nükleer savaştan sağ çıkmış gibi davranmak ve zombilerle savaşmak eğlenceli değil. Elf kardeşlerimle bir tavernada bal likörü içmeyi tercih ederim." O, geek şeyleri havalı göstermeyi başarıyor.

Xander'ın dudakları gülümsemeye bükülüyor.

Evet, onlar en iyi arkadaşlar olacaklar. Belki de benim hiç olamadığım kadar, ve bu durum kuzenim için daha da hoşuma gidiyor. Xander eninde sonunda beni kaybedecekti, ama Easton onun yanında kalacak.

Arkadaşlardan bahsetmişken. Benimki nerede lan? Telefonuma *tekrar* bakıyorum.

Easton güneş gözlüklerini yakasına takar. "Her şey yolunda mı?" Harriet'in burada olması gerektiğini söylemek üzereyim, ama o ekler: "Yoksa görmezden geldiğin başka bir kuzenin mi var?"

Kaşlarımı çattım. "Xander burada. Onu görmezden gelmiyorum..."

"Xander'dan bahsetmiyorum. Winona'dan bahsediyorum. *Vada*." Easton, kız grubuyla Dalton'a gitti ve Xander aracılığıyla onlarla arkadaş olduğunu biliyordum, ama ben o sırada Penn'deydim. Mezun oldum. Gittim.

Konuyu saptırıyorum. "Vada Abbey teknik olarak benim kuzenim değil dostum. Kan bağı yok aramızda."

"Biliyorum." Bu onu rahatsız ediyor. Neden? Hızlıca anlayamıyorum. O zaten şöyle diyor: "Winona'ya, Vada'ya, bana, Xander'a, Tate'e kızlardan uzak durması için Adderall verdiğini söyleseydin, sen gittiğinde bir şeyler yapabilirdik." Kafasını Xander'a doğru eğerek onu da dahil ediyor.

Xander'ın çenesi gerginleşiyor. Burnunun dibinde olan biteni ona anlatmadığım için de kızgın.

Xander'a bu baskıyı yüklemek istemedim. Hayatının çoğunu evde eğitim görerek geçirdi. Hazırlık okulunun kötü yanlarıyla uğraşmasına gerek yoktu. Eğer izin verirsen seni yiyip bitiren sosyal piranalar. Sadece seni kızdırmak için kız kardeşini becereceklerini söyleyen pislikler. Xander'ın orada geçirdiği zamanın tadını çıkarmasını istedim.

Onu balonlu naylonla sarmak istedim.

Ve her şeyi kontrol altında tuttuğumu hissettim.

"Üzgünüm," içimden gelen derin bir özürle özür dilerim, ama geri alamam. Olanları geri alamam.

"Ben de üzgünüm," diyor Easton öfkeyle. "Çünkü bilseydim, Winona'yı lanet olası bir tuvalette baygın halde bulmak zorunda kalmazdım."

Vücudumu acımasız bir soğukluk kapladı. Easton'a, Winona uyuşturulduğunda yanında olduğu için teşekkür etmişim, ama bu yeterli değildi. Bunun sebebi bendim.

Sevdiğim insanlar benim yüzümden sürekli zarar görüyor. Bu noktada bu kaçınılmaz. Sıcak suyu bir yudumla içip yutuyorum. "Senin uzmanlık alanın ne?" diye soruyorum. "Benden nefret etmek mi?"

"Bu, haftada on beş saat seni düşündüğüm anlamına gelir, ki öyle değil."

Anlaşıldı. "O zaman tartışalım."

"İş. Ne yazık ki, üniversite masraflarımı karşılayan ailem, istediğim her şeyi yapmama izin vermiyor." Ateş edildi, ama merminin içimden geçtiğini hissetmiyorum.

Kaşlarım daha da çatıldı. "Hales'lere taşındığında o bağdan kurtulduğunu sanıyordum?"

"Hayır," diyor düz bir sesle. "Xander'ın yanına, Hale Co.'da potansiyel bir staj için 'öğrenme deneyimi' olduğu bahanesiyle taşındım."

Ailesi onu mahallenin en zengin ailesinin yanına mı gönderdi? Soğuk bir davranış gibi görünüyor. Ona başımı sallıyorum, sonra gelen mesajlarıma bakıyorum. Harriet'ten mesaj yok.

"Oyunu oynayabilir miyiz?" diye sorar Xander, Catan'ı kutudan çıkarırken. "Hala burada olmamın tek nedeni bu."

Onu özledim. Onun için endişeleniyorum. Onu görmem lazım.

"Ben gidecek," diyor Easton, kapıya bakarken beni okurcasına. Sanki masada kardeşlerimden biri varmış gibi, ve şu anda bu, paniğimi yatıştırmaya yardımcı olmuyor.

"Sen beni tanı mıyorsun dostum," diyorum, sinirlenmemeye çalışarak.

Su şişesini sıkıca tutuyorum.

Xander daha rahatsız. Yavaşça kart destelerini çıkarıyor.

"Bunun senin tarzın olduğunu biliyorum. İnsanları terk ediyorsun. Onları kesiyorsun.

Vada'dan yeterince duydum."

"Pardon, sen Vada mısın?" diye karşılık veriyorum. "Bunu bana kendisi söyleyebilir."

"Öyle mi? Kaç tane mesaja cevap verdin?" Hiçbiri.

Sırtımı sandalyeye yaslıyorum. O haklı, bu anı, bu kulübü, onları terk etmek istiyorum. Gerçek sadece duyması zor değil, beni ateşe veriyor. Yanıyorum ve yangın söndürücüyü bulamıyorum. *Kalmak mı?* Kalmam gerekiyor, ama kalmak etrafımdaki herkesi incitirken nasıl kalabilirim?

Her halükarda, bir şekilde acı veriyorum. Kafamın içinde zafer yok.

Sanırım Harriet'e ihtiyacım var.

Xander, garip altıgen şeklindeki oyun tahtasını birleştiriyor. Kehribar rengi gözleri bir anlığına benimkilere bakıyor. Geçmiş beni rahatsız ediyor. Çünkü ben de onu terk etmiştim. Onu tamamen hayatımdan çıkarmıştım. On dört yaşındayken, bir ev partisine veya futbol maçına davet edildiğimde, Xander'ı da yanımda götürürdüm.

Biz arkadaştık.

O sadece uyum sağlamak istiyordu, ama benim "arkadaşlarım" Xander Hale'i nüfuzları için kullanmak istiyorlardı. Ona içki içirip onu filme almaya çalışıyorlardı. Babası alkol bağımlılığından kurtulmaya çalışan biriydi, bu yüzden Xander'ın reşit olmadan votka içtiği haberleri manşetlere taşınırdı.

Xander içkiyi içti. İlk kez içki içti ve ben de oradaydım. Bu benim hatamdı. Onu o duruma ben soktum ve onu oradan yeterince çabuk çıkaramadım.

Çocuklara görüntüleri sildirtmişim. Akran baskısı giderek artıyordu. *Hayır* demek, kalabalığın içinde muhalif olmak beni hiç korkutmamıştı, ama Xander... o öne çıkmak istemiyordu. Hayatı boyunca yaptığı tek şey buydu.

Ve ben o zehirli sosyal çevreden uzaklaşıp onu korumalıyım.

Bunun yerine Xander'ı davet etmeyi bıraktım. Onu bu tür durumlardan kurtarmak için.

Umursamadığım erkeklerle arkadaş olmak - bu oldukça normaldi. Bazen onları sevmek için nedenler bulmaya çalıştım, bunu kolaylaştırmak için, ama çoğunlukla, sadece güvenmediğim insanları gözetliyordum. Hepimiz aynı okulda okurken ailemi korumak için yanlış bir girişimdi.

Dayanılmaz pisliklerle yüzeysel ilişkiler sürdürmek — buna bir beceri diyebilirim, ama tek yaptığı beni berbat hissettirmektir.

Charlie ve babamız muhtemelen benim yapamadığım şeyi yapabiliyorlardı. Onlar buna dayanıklıydılar. Ya da belki de doğru türden, delinmez bir kalbe sahiptiler.

Charlie'nin durumunda, delinecek bir kalbi bile olmayabilir.

Şimdi Xander'a bakıyorum ve gençken sahip olduğumuz basitliği özlüyorum. Göl evindeki ranzayı paylaşmayı ve Xander saatlerce Tolkien'in Silmarillion'undan bahsederken köpük topu havaya atmayı özlüyorum. Üzgün ve sessiz olduğu günlerde bile, birlikte pencere camlarına vuran yağmur sesini dinler ve eski bir Etch A Sketch'e çizim yapardık. Resmi daha fazla gri çizgi eklemek için onu birbirimize uzatırdık.

Sonunda bir penis ve testisler ortaya çıkardı. Bunu çok komik buluyorduk.

Onu bir kez olsun gülümsetmek, tüm yazımın en önemli anıydı. Onu seviyordum.

Xander'ı her zaman seveceğim.

Bir telefon çalar ve Harriet olduğunu düşünerek kalbim hızla çarpar. Ancak, bu benim telefonum değildir. Easton mesajı okurken birden ayağa kalkar. "Kahretsin,

gitmem gerek."

"Ne?" Xander sandalyesinden kalkmak üzere.

Easton elini omzuna koyarak kalmasını söyler. "Babam burada."

"Kampüste mi?"

"Öyle görünüyor." Korku, hayır, tam anlamıyla *dehşet*, gözlerini büyütmüştür. Artık sakın değildir.

"Bizim de sizinle gelmemizi ister misin dostum?" diye soruyorum.

Xander endişeli, yine sandalyesinden yarı kalkmış durumda.

"Easton..."

"O sadece iş binasını gezmek istiyor. Yalnız gitsem daha iyi olur." Easton acele ediyor ve Xander kısmen ayakta dururken Easton koridora koşarak çıkıyor.

"*Siktir*," diye küfür eder Xander, çelişkili bir şekilde. Sonunda tekrar oturur.

"Babası pazartesi günü saat 21:30'da tur yapmak istiyor mu?" Omega saatiye bakarım.

"Bence bu bir güç gösterisi. Babası çok katı, bu dönemki tüm derslerini kendisi seçti. Easton'ın satranç değil de 'yararsız' bir masa oyunu kulübüne gittiğini öğrenirse muhtemelen sinir krizi geçirir."

Easton, Dalton'da satranç *şampiyonu* olmuştu. Charlie ile oynarsa kim kazanırdı diye hep merak etmişimdir. Kardeşimi yenebilen çok az kişi vardır.

Xander oyunu toplamaya başlar.

"Oynamıyor muyuz?" Sesim kederli geliyor çünkü garip bir şekilde öyle hissediyorum. Birkaç dakika önce koşturaya hazırdım. Derinlerde bir yerlerde, onunla bu oyunu oynamak istiyordum ve bu arzu aniden, çok güçlü bir şekilde yüzeye çıkıyor.

Burada olmak istiyordum.

"Sadece iki oyuncuyla oynayamayız."

"Beni şimdiden saymıyorsun, Stark Hanesi?" Harriet ortaya çıkıyor, Jolly Rancher'ı ısıtıyor ve Easton'ın terk ettiği sandalyeye oturuyor. Hastanede gönüllü olarak çalıştığı kıyafeti olan bej pantolon ve beyaz gömlek giymiş ve gülümsemem lanet olası bir şekilde patlıyor.

Xander'ın da benzer bir gülümsemesi var. "Hey, geleceğini bilmiyordum."

"Özgeçmişimi ekstra etkinliklerle doldurmam lazım." Sandalyesini masaya yaklaştırır.

"Modaya uygun geç kaldın, Fisher," diye alay ediyorum.

Sert şekerini emer, ama dudakları gülümsemeye çalışır. "Yeni bir bakış açısına ihtiyacın var, Kobalt çocuk. *Bu* moda değil." Düğmeli gömleğini çekiştirir. "Bu bir gereklilik."

"Eminim ki ağır hizmet tipi çöp torbasını bile sevimli gösterebilirsin."

Xander biraz daha gergin bir şekilde kartları dağıtır.

Harriet onu fark eder ve elinde istiflediği kartlarla daha fazla konuşur. "Belki de o gözleri saklamalısın. Beni en iyi şekilde gösteriyorlar."

"Oynamayı biliyor musun?" diye sorar Xander.

"Hayır. Bana öğretmek ister misin, Paul Atreides?" Xander ve Harriet ilk tanıştıklarında, Xander *Dune* filmlerinden... ya da kitaplarından Paul Atreides gibi giyinmişti. Neyi amaçladığını hiç bilmiyorum. Ne filmleri izledim ne de kitapları okudum.

Harriet'in ona ilgi göstermesi göğsümde bir acı uyandırıyor. Öyle olmamalı. Üç gün önce, ona Xander'la birlikte olursa sorun olmayacağını söyledim ve bu sözleri yüksek sesle söylemek ağzıma iğne batırmak gibi bir his verdi. Şimdi bu olasılığı görmek, onları yutmak gibi bir şey.

"Çok zor değil." Xander ona zarları atıyor. O hafif bir gülümsemeyle yakalıyor.

Kıskançlık göğüs kafesime vuruyor. Aslında flört etmiyorlar bile, ama nefes almak bile acı verici hale geliyor. Harika. Bir yudum su içiyorum.

"Çabuk öğrenirsin," diyor Xander ve tekrar oturuyor.

"Güven oyuna bayıldım." Dirseklerini masaya dayadı. "Anlat bana."

Kuralları anlatıyor, sonra en büyük orduyu veya yolu ilk kuran ya da en çok yerleşim yeri ve şehir kuran kişinin kazanacağını söylüyor. Kısa sürede hepimiz birlikte oynamaya başlıyoruz. Zar atıyoruz. Oyunun önemli bir parçası olan kaynak kartlarımızı takas ediyoruz.

"İkinizden biri bana tüm tuğlalarını birkaç koyun karşılığında vermek ister mi?" diye sorar Harriet.

"Bütün tuğlalarımı mı?" Xander'ın kaşları havaya kalkar. "*İki* koyun karşılığında mı?" Neredeyse gülmek üzereydi. "Buna şansını denemek denir."

O da gülüyor. "Vahşi."

Midem düğümleniyor. Kartlar. Kartlara odaklan.

Harriet pazılarını şişirir. Neredeyse hiç kas yok. Ona gülümserim, ama beni fark ettiğinden emin değilim, ta ki "Ya sen, dostum?" diyene kadar. Okyanus mavisini gözleri benimkilere dikilir. Yemin ederim, boynuna kızarıklık yayılır. "Elindeki her şeyi birkaç Bo Peep karşılığında bana verir misin?"

Elim tamamen taş gibi. "Sert pazarlık yapıyorsun." Ona doğru eğildim. "Ama tamam."

"Tamam mı?"

"Anlaşmayı kabul ediyorum."

"Ne?" Xander, özellikle tüm kartlarımı ona verdiğimde yüzünü buruşturdu. "Dur, dur, dur." Ellerini açarak "Oyunu durdur" dedi. Bana sert bir bakış attı, tek bir bakışıyla öldürebilen babası, amcam Loren'i hatırlattı. Xander bir saniye yumuşak, bir saniye sonra ölümcül olabilir. "*Hiçbir* şeyin kalmayacak, Ben."

"Bana iki koyun veriyor."

"Ne yapacaksın? Koyunlar neredeyse değersizdir."

"Hey, onlar sevimli," Harriet pek direnmeden savunur.

"Sevimli ama tuğla, odun ve buğdayın yoksa değersizdir." Bana döner. "*Hiçbir* şeyin yoksa bunları elde etmek zor olacak."

Renkli tahtadaki küçük tuğla parçalarına bakıyorum. "Zaten burada pek şansım olduğunu sanmıyorum."

Xander sandalyesini bana yaklaştırır. "Ona yardım etmemin sakıncası var mı?" diye Harriet'e sorar ve ben mi yoksa o mu daha şaşırmış, emin olamıyorum.

"Sen ailemden birisin. Ben de bunu beklerdim." Gülümsedi. "Tişörtünü de rehin vermediğinden emin ol."

"Tanrım, Ben soyunursa, daha büyük sorunlarımız olur."

Gülerek Harriet'e başımı sallıyorum. "Bu tişörtü istemiyor musun?" Mavi harflerle "*gezegeni sev*" yazan beyaz bir tişört.

"Eğer onu tuğla ile birlikte vermek istersen, şikayet etmem."

Xander bana yine "*lütfe burada karın kaslarını gösterme*" der gibi bir bakış attı. Bu, masamıza dikkat çekecektir ve o spot ışığından alerjik olduğu için

, kuzenimin anafilaktik şoka girmesini istemiyorum. Ona kartlarımı gösterip, bana yardım etmesine izin veriyorum.

Xander kartları inceliyor. "Ben sana iki koyun karşılığında *bir* tuğla verecek."

"Cimri."

"En uzun yolu yapıp oyunu iki saniyede bitirmene izin veremeyiz, ayrıca onun tuğla her şeyi yapmak için gerekli."

"Peki. Onu yoksul bırakmayacağım. Al bakalım, Kobalt çocuk." İki koyunu kaydırır. "Hale kurtarmaya geldi."

O sözlerin Xander üzerinde yarattığı etkiyi biliyor mu acaba? Onun daha derin nefes aldığını görebiliyor mu? O, benim elimle kendi eline konsantre olarak bunu gizlemeye çalışıyor. Gülümsemem genişliyor ve sonunda şakalaşüyor, gülüyor, kart takas ediyor, birbirimizin yeni yerleşim yerleri kurmasını engellemeye çalışıyoruz.

Xander kazanmama yardım ediyor.

Kardeşlerimin *Candy Land* oynarken kan dökmeye hazır olmalarına alışkınım. Monopoly'den bahsetme bile. Eliot ihtiyacın olan her mülkü satın alır. Ama göğsümün kabardığı, ciğerlerimin dolduğu nedeni kazanmak değil. Yıllar sonra ilk kez aramızdaki buzların eridiğini hissetmek.

Bugün kumar oynamamalıyım. Bu tek iyi şeyi olduğu gibi bırakmalıyım. Bu duyguyla sabaha kadar devam edebilirim. Bir şeyin epik bir şekilde yolunda gittiğini bilmenin verdiği coşkuyla.

Sonra Xander bizi dairesine davet ediyor, takılmak ve Klasik Mitoloji dersindeki grup sunumumuzu tartışmak için. Evet, birlikte sunum yapıyoruz ve bu bizim seçimimiz değil. Profesörümüz koltuk düzenine göre grupları seçti ve hepimiz yan yana oturuyorduk.

Onunla daha uzun süre birlikte olmak konusunda kararsızım.

Xander ile vakit geçirme isteği, korkumu bastırıyor. Belki de Harriet benimle olduğu içindir. Bu yüzden riski göze alıyorum.

BEN COBALT

Xander'ın dairesi, üç kat yukarıdaki kardeşlerimin evine benziyor, ancak Xander'ın dairesi Easton ile paylaştığı iki yatak odalı ve daha çok geçici bir konaklama yeri gibi. Gri koltuk takımı, devasa televizyon, oyun konsolu ve son teknoloji surround ses sistemi var.

Bu yaz taşındı, ama ben buraya ilk kez adım atıyorum.

Xander ile ilişkimizi yeniden kurma çabalarım pek başarılı olmadı. Bu gece, onunla olan ilişkimizi eskisinden daha iyi bir hale getirmek istediğimi fark ettim. Sonunda bunun için bir şansım olduğunu hissediyorum.

Buzdolabını açıyor. "İkiniz bira ister misiniz?"

"Tabii, neyin var?" Harriet, sırt çantasını koltuğun üzerine atarak soruyor. Köşe minderine kayıyor.

"Koning, Miller, Yuengling."

"Yuengling alayım."

İki cam şişe çıkarır ve sonra "Ben?" diye sorar.

"Su içmek istiyorum." Harriet'in yanına oturup Xander'ın şişelerin kapaklarını açmasını izliyorum. Ne sıklıkla içki içtiğini merak ediyorum.

Beni izlediğini fark edince çene kası seğiriyor. Bana acımasız bir bakış atıyor. "Beni yargılama dostum."

"Ben bir şey demedim," diye savunuyorum.

"O bakışın var." Harriet'in yanındaki diğer minderine oturur ve ona bir bira uzatır. "Tamam, babam alkolik olduğu için ben de alkolik değilim - evet, bu kalıtsal bir şey, ama bende bağımlılık belirtisi yok. Şerefe." Birayı kaldırır ve acı bir yudum alır. Sonra kaşlarını çatır. Pislik olduğu için duyduğu suçluluk duygusu onu kanepeye geri çökertir.

Kaslarım gerilir ve minderinin kenarına daha fazla otururum.
Bu iş gerçekten çok hızlı bir şekilde patlıyor.

Harriet dikkatlice ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Peki... Ovid'in *Metamorfozları*'ndan mı bahsedelim, yoksa odadaki elli tonluk fil mi?"

"Okudun mu?" diye soruyorum Xander'a, kolay bir konu seçerek — sunumumuzun konusunu.

"Dört yıl önce çevirilerinden birini okudum." Bu, aslen Latince yazılmış bir Roma destanı. "Ya sen?"

Kafamı sallıyorum. "Şiirlerin çoğunu biliyorum. Ovid o kadar çok anılıyor ki, sanki ailemin onuncu üyesi gibi." Su şişemin kapağını açıyorum. "Hatırladığım kadarıyla, çoğunlukla tanrıların ahlaksızlıkları ve farkında olmadan başkalarına nasıl acı çektirdikleri hakkında." Harriet'e bakıyorum.

O arkasına yaslanır. "Bana bakma. Kitabı daha almadım bile." Birasını yudumlar.

Xander cam şişesinin üzerindeki etiketi kurcalıyor. "Evet, ama sunumu bu yönüne odaklamamalıyız bence. Ovid, Homer gibi açık bir destan kahramanı olan bir yazar değil. Achilles ya da Odysseus gibi cesur, savaşta kendini kanıtlamış kahramanlar yok. Bunun yerine, hepimizin kusurlu olduğunu gösteriyor. Tanrılar da, ölümlüler de."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yani kahraman yok mu?"

"Hayır, var," diyor Xander. "Bence her şiirin temelinde kahraman aşk vardır."

"Aşk mı?"

"Evet, ve değişim. Adı da tam olarak *Metamorfozlar*. Sanırım bir alıntı da var." Düşünceli bir şekilde tavana bakıyor. "'Dün olduğumuz ya da bugün olduğumuz şey, yarın olmayacağız.'" Başını sallıyor. "Böyle bir şey." Omuz silkiyor. "Sadece daha ilginç bir kavram olduğunu düşünüyorum."

"Ben varım," diyor Harriet.

Aşk ve Değişim kahramanlar mı? Ne hissettiğimi bilmiyorum. Beynim beni aşıyor. "Evet, tabii."

"Yani, okuduktan sonra farklı bir yöne gitmek istersen, her şeye açığım. Sunumda birkaç kelimedenden fazlasını söylemek istemiyorum. Sesim titremezse mucize olur."

"Ben hallederim. Ne olursa olsun ezberleyebilirim." Topluluk önünde konuşmak benim için hiç zor olmadı.

O rahatlar ve teşekkür etmek için başını sallar.

Harriet bira bardağına kaşlarını çatarak bakar. "Sunum, dersin son büyük notlarından biri."

"Öyle mi...?" Ne demek istediğini anlamadım.

"Profesör Wellington henüz bir tarih belirlemedi, ama muhtemelen dönem sonuna doğru olacak. Kasım veya Aralık gibi." *Ben gittikten sonra*, diye eklemiyor.

Biraz daha dik oturuyorum. "Belki Ekim ayında olur." "Evet, belki."

Xander sorunu anlamıyor. Easton'ın beni insanları terk ettiğim için azarlaması aklıma geliyor.

Kaçmak mı, kaçmamak mı? Burada kalmanın bir şekilde daha ölümcül olduğunu hissetmekten nefret ediyorum, ama Xander veya Harriet'i iki yüz öğrencinin önünde yalnız bırakmayı hayal bile edemiyorum. Kızın vücudu kurdeşen dökcek ve ben onların sunumunun yükünü kolayca üstlenebilirim.

Orada olacağım.

Başaracağım. Başarmak zorundayım. Başarabilirim.

Bir yudum daha, boğazımdan daha fazla su akıyor. Beni serinletiyor ve sonra aramızda garip bir sessizlik geçiyor.

"Sanırım fil geri geldi," diyor Harriet rahat bir şekilde. "Ona bir isim verdin mi?"

Ön kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum, daha da kamburlaşıyorum ve Xander'a bakıyorum. O, birayı daha sert bir yudumla içiyor.

"Sanırım yok." Harriet gözlerini genişletir.

"Ona söylemek ister misin?" diye sorarım ona.

"Neden olmasın?" Xander ona döner. "Ben, beni porselen bebek sanıyor. Bir çatlakla paramparça olacakmışım gibi."

"Bu doğru değil..."

"Doğru," diye karşılık verir Xander. "Bak, arkadaşlığımızın tamamen yok olmasını senin boktan arkadaşlarına, benim kendimi savunamadığımı düşünmene, her neyse, suçlayabiliriz, ama çocukken bana *hiç* bu kadar kırılğan, kırık bir şey gibi davranmadın. Bunun için seni ne kadar sevdiğimi bile bilmiyorsun." Burnu genişler. Harriet'ten kaçınır ve ayağa kalkar.

Ben de ayağa kalkarım.

O olduğu yerde durur.

Onu görmek ve bunun sebebi olduğumu bilmek beni acıyla dolduruyor. "Sadece seni korumak istedim," diyorum ona.

"Kendimi yok etmekten bir adım uzaktayım." Bira şişesiyle kendini işaret ediyor. Alkolü gördüğümde, ölmek üzereymiş gibi gülüyor. "Tanrım."

"Xander..."

"Bana bakıyorsun Ben, sanki *hala* bulduğun on üç yaşındaki çocukmuşum gibi..." Sesi giderek azalıyor. Gözlerini kırpmıyor.

Ben de gözlerimi kırpmadan bakıyorum.

İkimiz de önümüzde duran anıyı gördüğümüzde nefes almak acı veriyor. Göl evinde Noel. On üçüncü doğum gününün gecesi. Sabahın bir ya da ikisi. Tuvalete gitmem gerekiyordu ve Xander'ın alt ranzada olmadığını fark etmeden üst ranzadan kayıp düştüm.

Banyomuza girdim. Işıkları açtım. Kan, onu, küveti ve parmaklarında bir jilet gördüm. Uyluklarının üst kısmını kesiyordu.

Ben de sadece on üç yaşındaydım ve bıçağı elinden aldım, onun acı içinde küvete çökmesini izledim. Keşke bu acıyı ondan alabilseydim. O ise ağlayıp yalvarıyordu: "Kimseye söyleme. Lütfen söyleme. *Lütfen*, Ben."

Xander on bir, on iki yaşlarındayken depresyonu en düşük seviyesine ulaşmıştı. Durumunun iyi olmadığı ailelerimiz için bir sır değildi.

Onu küvetten çıkardım. "Bir saniye oturalım. Bandaj getireyim." Onu sakinleştirdim ve yere oturduk. Ben bandajları açarken o da yaralarına yapıştırdı.

Gözyaşları akarken gözlerini kırpyordu. "Gidebilirsin. Geceni, belki de hayatını daha da kötü hale getiriyorum... Bilmiyorum."

"Daha kötü değil." Dalgın bakışlarını yakaladım. "Dürüst olmak gerekirse, seni bu dünyada hiç olmamaktanse, seninle bu banyo zemininde milyarlarca yıl oturmayı tercih ederim." Çenesi titredi ve ben ekledim, "Eminim burası oldukça kalabalık olurdu, çünkü ailelerimiz de aynı şeyi hissederci."

Xander birkaç kez başını salladı.

Ben de başımı salladım ve sordum, "Sence Eliot lavabonun üzerine çıkar mı?"

Zayıf bir kahkaha attı. "Ve tuhaf bir monolog okudum." Sonra akan burnunu sildi. Tekrar konuşması biraz zaman aldı, ama fısıldayarak "Teşekkürler, Ben" dedi.

Olanları kimseye anlatmadım. Bir bakıma, bana daha çok güveneceğini düşündüm. Daha yakınlaşacağımızı düşündüm. Bir daha kötü bir duruma düşerse, bana geleceğini düşündüm, ama o haklıydı, onu her an tehlike altında gibi davranmaya başladım.

Penis Etch A Sketch çizimlerinin olduğu basit zamanlar geride kalmıştı.

İşler ciddileşti. Kuzenimi hiçbir şekilde kaybetmek istemiyordum.

O etrafta olduğunda hala doğal olarak balonlu naylon arıyorum.

Harriet oyuncular gergin bakışlar arasında birbirimize

"Ben seni seni nerede buldu...?"

Xander, "Keserek. Banyoda kendimi kesiyordum." diye itiraf ettiğinde şok oldum. Sadece bana bakıyor.

"Oh," diye mırıldanıyor.

Ben alıyorum nefes nefes "Belkiben

söylemeliydim söylemelibiranlatmalıyım."

Kaşları karışıklıkla çatıldı. "Neden?"

Sertleşmiş omuzlarımı kaldırıyorum. "Çünkü o olaydan sonra kendimi sorumlu hissettim, sanki sana kötü *bir* şey olursa bunun sebebi benmişim gibi. Çünkü ailene söylemedim. Moffy'ye bile söylemedim... O gece ona koşmak istediğimi ne kadar çok istediğimi biliyorsun, değil mi?" Ağırlığımı değiştiriyorum. "Dünyanın en iyi kardeşlerinden birine sahipsin. O zamanlar, onu Charlie ile değiştirmek için sol böbreğimi bile verirdim."

"O zaman? Şimdi değil mi?"

"Ne olduğunu bilmiyorum, ama Charlie o kadar da kötü davranmadı." Bu akşamki Masa Oyunları Kulübü hakkında bana haber verdiğini ve Harriet'e benden nefret etmediğini söylediğini söylemiyorum. İkincisi hala gerçek dışı geliyor.

Xander bira şişesinin boynunu gevşekçe kavrar. "Moffy'ye koştun mu, onun bunu sır olarak saklaması imkansızdı. Ailemize söylerdi."

"Evet, doğru olanı yapardı." Sesimin yükseldiğini duyuyorum. "Ben hariç herkes yapardı."

"Sen de on üç yaşındaydın," diye beni savunur Xander. "Bana bir şey olsaydı, bu asla senin suçun olmazdı. Şimdi bir şey olursa, yine senin suçun olmayacak." Su şişemi işaret eder. "İçinde kutsal su mu var? Çünkü sen affedildin. Kendine fışkırt ya da ne yaparsan yap."

Bu benim hatam olmayacak.

Bu düşünce beynimde dolanıp duruyor, ama rahatlamama yardımcı olmuyor. Bende bir şeyler ters gidiyor. Bilmiyorum... Gözlerimi ona çeviriyorum. "Eğer bir anlamı varsa, seni etrafımdaki her şeyin kırıldığı kadar kırılğan görmüyorum." Kapı gıcırdayarak açılmaya başlıyor. Easton gelmiş. "Gitmeliyim."

"Bekle," diye sesleniyor Xander.

"Sınıfta görüşürüz." Ona gülümseyerek başımı sallıyorum. "Bunu yaptığımıza sevindim."

O da kararsız bir şekilde başını sallar.

Ve Harriet'e selam veriyorum. "Fisher." Göğsüm sıkışıyor. Onu Xander'la bırakıyorum. Yapma. Yapma.

Onu yanımda

istiyorum. Onu

kollarımda istiyorum.

Onun benim olmasını

istiyorum.

Bunun yerine, kasırga rüzgarı gibi kapıya doğru yöneliyorum ve Easton yolumdan çekiliyor. Gözlerini dikip, "Bu Fransız çıkışı değil. Bu *Ben* çıkışı" diyor.

Ben de ona sert bir bakış atıyorum.

Koridora çıktığımda asansörlere doğru yöneliyorum. Ondan uzaklaştığım her adım canımı yakıyor. Kapının kapanma sesi bedenimi sarsıyor ve arkama bakıyorum.

Harriet beni yakalamak için koşuyor.

Ciğerlerim genişliyor. Onun görüntüsüne tutunuyorum, onun bir serap olup olmadığını, şu anda hayal kurup kurmadığımı umursamıyorum bile. Bu fanteziyi kabul edeceğim. Ama açıkçası, o gerçek.

Yanımda yavaşlar, siyah sırt çantasını karıştırır. Gözlerimiz birkaç kez nazikçe buluşur. Sonra derim ki, "İçimdeki şeytanı yok etmek için bir haç mı arıyorsun, Fisher?"

"Sen bir Kobalt'sın. İçindeki tek şeytan kibirdir ve üzümlere söylüyorum ki, ölümsüz ailede en çok eksik olan şey bu."

"Sen öyle diyorsun," diyorum ve gülümsemem giderek artıyor. Bu, onda da küçük bir gülümseme uyandırıyor.

Harriet beni gerçekten çok daha iyi hissettiriyor ve bunu hiç açıklayamıyorum. Anlamaya çalışmayı bıraktım.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, elinde sert şekerlerin olduğu plastik bir poşet var. Asansöre vardığımızda omuzları yenilgiye uğramış gibi düşüyor. "Bunlar nasıl vegan değil?" İçindekileri okuyor.

Bana şeker vermek mi istedi? Ona gülümsüyorum. Bana bakıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey," diye fısıldıyorum, sonra kolumu omuzlarına atıyorum.

Harriet bana biraz yaslanır. Cildinin ısındığını hissedirim ve elimi saçlarına geçiririm. *Sanırım sana aşık oluyorum. Keşke birlikte olabilsek. Üzgünüm.*

Teşekkür ederim.

Her şey bir tsunami dalgası gibi üzerime geliyor.

HARRIET FISHER

"Onlara ne doğum günü hediyesi aldın?" diye soruyor Tom. Kollarını yapışkan bir bara dayamış, barmenin onu fark etmesini bekliyor. Bunun gerçekleşmesi on yıl sürebilir. Bu kulüp *tıklım tıklım dolu*. Kapı görevlileri yaklaşık on beş dakika önce insanları içeri almayı bıraktı.

Tom ve ben, birbirimizden nefret etmiyormuşuz gibi yan yana barda sıkışıp kalmışız, oysa bu akşam balede locada bana patlamış mısır atan oydu. Tamam, ben de ona popcorn atmış olabilirim, ama saçlarıma yapışan tanelerle teslim olmayacaktım. Ve şimdi onun sözleri başımı döndürüyor. *Doğum günü hediyeleri*. Bu notu postada mı kaybettim? Charlie ve Beckett'e hediye almam gerekseydi, Ben bana mutlaka söylerdi.

Bugün 19 Eylül.

Lisedeki kızlar, Ryke Meadows'un bu günde doğduğu için bu rastgele güne takıntılıydılar ve yirmi sekiz yıl sonra, yeğenleri Charlie Cobalt ve Beckett Cobalt da tam olarak aynı günde dünyaya geldiler.

Takvimime hiç işaretlememiştim. Ben, Beckett'in "doğum günü" gösterisi için beni baleye davet edene kadar, bu günü tamamen unutmuştum. Daha önce de *Giselle'i* izlemeye davet etmişti, ama ben ders çalışmayı tercih etmiştim. Yarın Latince sınavım olduğu için bu gece de kolayca reddedebilirdim.

Ama kalbim aklımı yendi ve "Orada olacağım" diye patladım.

O "orada"nın Pink

Noir'da bir afterparty de dahil olduğunu bilmiyordum.

Bu kulübün havalı 80'ler *Blade Runner* ve Disco Barbie havasını çok seviyorum.

. Dans pistinde terli bedenleri sıcak pembe stroboskop ışıkları okşuyor

ve ışık, dönen disko toplarına renkli bir şekilde yansıyor. Siyah duvarlarda film noir posterleri asılı ve barda içki şişelerinin bulunduğu raflar pembe neon ışıkla aydınlatılıyor.

Görünüşe göre, NYBC'nin çoğu balet dansçısı, performanslarından sonra bu kulübe sık sık gidip stres atıyor. Bu yüzden, Latin zarflarını ezberlemem gerekirken, barmen kimliğimi sormasın diye parmaklarımı ve ayak parmaklarımı çaprazlıyorum.

Ayrıca, bu "doğum günü hediyesi" karmaşasını çözmek için Ben'in şu anda yanımda olmasını çok istiyorum. Ama beş dakika önce tualete gitmek için ayrıldı ve kalabalığın içinden kısa sürede geri dönemeyeceğinden neredeyse eminim.

Bu durumda *Tom* kalıyor.

Barmen, barın diğer ucunda bir grup kıza yardım etmekle meşgul, Tom ona el sallıyor. Derin bir nefes alıyor ve bana dönüyor. "İkisine de kitap aldıysan, şimdiden uyarayım, bu çok sıradan bir davranış."

Yüzüm kızardı. *Ciddi mi?* "Onlara bir şey almam mı gerekiyordu?"

Tom'un kaşları kalkar. "Harry? Kardeşlerime *bir* şey almadın mı?"

"Onlar yirmi dört yaşına giriyorlar," diye savunurum. "Beş yaşına değil."

Bu sözleri ağızımdan çıkar çıkmaz, içten gelmediği için kendimi aptal gibi hissediyorum. Elli yaşında bir doğum günü hediyesini seve seve kabul ederdim. Sadece midemde kabaran suçluluk duygusunu başka nasıl savuşturacağımı bilmiyorum. Cobalt kardeşlerin balede yanlarında oturmak için davet ettikleri tek "arkadaş" bendim. Belki de Charlie ve Beckett'a sadece nazik olmak için bir şeyler almalıydım... her ne kadar akıl almaz derecede zengin olsalar da.

Zenginler de hediye severler. Değil mi?

Tom, ifademi incelerken gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bu durum seni gerçekten mahvetti mi?" Yüzü buruşuyor. "Ben de seni demirden yapılmış sanıyordum. Sakin ol, sakin ol. Ağlama..."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ağlamıyorum, *Tommy*."

Ellerini teslim olarak kaldırır. "Seninle dalga geçiyordum." "Belli," diye karşılık veririm. "Peki onlara ne aldın?"

"Hiçbir şey." Barmeni tekrar çağırmaya çalışır. "

öp kutusuna. Yüzünün önünde." Bu görüntüyü hayal ederek gülüyor.

Benim diğer tarafımda, yaşlı, tıknaz bir adam sinirli bir küfür eder, sonra homurdanarak bardan ayrılır. Onun yerini, gri sweatshirt ve kot pantolon giymiş, daha genç, daha uzun, daha atletik ve daha yakışıklı bir adam alır. Koyu kirli sarı saçlarının ıslak tellerini geriye iter. Zeytin rengi teninde ter damlacıkları yok, yani dans etmekten terlememiş. Daha çok, duş almış gibi. Sabun kokusu var ve güçlü çene hattında "yeni tıraş olmuş" gibi bir pürüzsüzlük var.

Acaba *Giselle'deki* dansçılardan biri mi? Muhtemelen öyledir, ama bu geceki gösteride yüzlerini tam olarak ezberlemedim.

Soluma, başımın üstüne doğru bakıp Tom'la göz göze gelir. Tom'u hızlıca baştan aşağı süzdüğünü izlerim. "İçki almakta sorun mu yaşıyorsun? Kahretsin. Bu tam bir kabus olacak." İki dirseğini tezgahın üzerine koyup vücudunun yarısını öne doğru eğilir. "Marjorie!" esmer barmenlerden birine bağırır. "Marj!"

"Bir dakika!" Sanki bir sineği kovar gibi onu uzaklaştırır.

Sinirli bir nefes verir, sonra Tom'a bakar. "Ne içmek istersin?"

Tom'un kaşları kalkar. Siyah kaslı tişörtünün üzerinde asılı duran gümüş kafatası kolyesini gösterir. "Ben mi?"

"Hayır, arkandaki bodyguard." Tom'un hemen arkasında duran uzun boylu adama başparmağıyla işaret eder. "Çünkü eminim iş başında içki içmesine izin verilir."

Şimdi tamamen kafam karıştı. "Onun bodyguard olduğunu nereden biliyorsun?"

Bu dansçı adayı, sanki yerdeki fare ciyaklamaya karar vermiş gibi bana bakar. "Sen kimsin?"

"Harriet," diye ters bir şekilde soruyorum. "Sen kimsin?"

Tom, sanki kendimi rezil ediyormuşum gibi bana şaşkın şaşkın bakıyor. Anlamıyorum. Bu adam altın mı işiyor ne? Benim gözümde tam bir pislik gibi görünüyor.

"O yeni," diyor Tom çabucak. "Bu gece NYBC balesini ilk kez izledi."

"Ne yazık." Belki dansçı olan adam bana gergin bir gülümseme atıyor. "İlk kez izleyeceksen, yarın akşam benim başrol oynadığım gösteride izlesen daha iyi olurdu." Elini uzatıp benimle tokalaşıyor. "Leo Valavanis."

Nefesimi tutuyorum. Bu... karmaşık bir durum. Bu gece Beckett başrol erkek dansçıyı oynadı ve Ben'in ağabeyine açıkça atıfta bulunulduğunu fark ettim. Bu gece tam anlamıyla doğum günü çocuğu. Leo'ya dokunmam, parmağımın ucuyla bile.

Beş saniye geçer ve sanki hiç elini uzatmamış gibi elini indirir. Dikkatini tekrar Tom'a çevirir, rahat ve soğukkanlı bir şekilde. "İçki?"

"Evet, tabii." Tom müziğin ritmine göre başını sallıyor, ama Leo'nun yaydığı çekici pislik havasından açıkça etkilenmiş durumda. "Votka ve Fizz."

"Ben Modelo alacağım," diyorum Leo'ya, şansımı deniyorum. Hey, barmene buraya gelmesini sağlayacak kişi ben olma ihtimalim yüzde on.

Leo beni duyup duymadığını belli etmez, ama yine barın yarısına kadar uzanır. "Marjorie!" diye bağırır. "Grey Goose'u alacağım!"

"Hayır, almayacaksın LV!" Esmer kadın aceleyle bize doğru döner, sonra Leo'yu barın üzerinden itekler. "Ne istiyorsunuz?"

"İki votka ve kola. Ve ufaklık için bir Shirley Temple." Tom'un ve benim aramda beni işaret ediyor. Yüzüm kızarıyor.

"Modelo demek istedi," diye düzeltirim.

Marjorie beni hızlıca süzer, sonra acıyarak gülümser. "Üzgünüm tatlım. Bu benim için geçerli değil." *Harika, o zaman neden burada duruyorum?* Grey Goose'u dökmeye başlar, ben arkamda birinin yaklaştığını hissedirim. İlk başta Ben olabileceğini düşünürüm, ama başımı kaldırıp Beckett'in keskin, melek gibi çenesini ve sert ifadesini görünce anlarım. Cobalt Empire'ın en sakin üyesi olarak bilinen Beckett gibi birinin sinirlenmesi daha korkutucu olduğunu fark ettim. Ve şu anda, o *çok kızgın*.

"Ne halt ediyorsun?" Beckett, Leo'ya sertçe sorar.

Oh, bu işin ortasında kalmak istemiyorum. Ama görünüşe göre Tom ve Leo arasında sıkışıp kaldım, Beckett de *hemen* arkamda. Çıkış yok.

Leo, dirseğini bara rahatça dayadı. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

"O iyi biri, Beckett," diye araya giriyor Tom. "Hatta zararsız."

Leo elini Tom'a doğru uzatır. "Gördün mü, *zararsız bir* şekilde küçük kardeşine içki ısmarlıyorum." Yüzünde beliren gülümseme sadece Beckett içindir. Büyük bir FU.

Beckett somurtuyor. "Buradan gideceksin."

"Neden öyle yapayım?" diye sorar Leo gülerek. "Bu bar senin değil, Cobalt."

"Bugün benim doğum günüm," diye hatırlatır Beckett ve Leo'nun daha da çok güleceğini düşünürüm. Ama gözleri arasında bir şey geçer. Anlayış mı? Ben kadar iyi beden dilini okuyamam ama bu ikisinin çok uzun bir geçmişi olduğu açık.

Leo gülümser. "Tabii," der ve başını yana eğirir. "Görüşürüz, Tom."

Tom başını sallar ama çoğunlukla doldurulan içkilere odaklanır.

Leo, Tom'un dikkatini yeniden çekmeyi düşünüyormuş gibi oyalanıyor, ama Beckett, hakimiyetini ve erkeksi tavrını göstermek için Leo'ya doğru yöneliyor. Sonra kesin bir şekilde "Hayır" diyor.

Leo'nun bana bakmasından, bunun onu caydırdığını tahmin ediyorum. "Kısa boylu." Bu aptalca hakaretle oradan ayrılır ve ben de lanet olası sırtına bakışlarımı dikerim. Ugh.

"O adamdan nefret ediyorum," diyorum.

Beckett beni dinlemiyor bile, küçük kardeşine odaklanmış durumda. "Onunla uğraşma, Tom."

"Bana içki ısmarlamak istiyordu. Neden bedava içkiyi geri çevireyim ki dostum?"

"Çünkü kendi içkilerini kendin alabilirsin," diyor Beckett nazikçe. Onları daha iyi tanımaya başlamış olmalıyım, çünkü onun hafif sinirlenmesini görebiliyorum.

Tom inler ve Leo'nun gittiği yöne yan gözle bakar. "Elimde değil, Beckett Joyce—ben sadece bir seyirciydim. *O benimle* flört ediyordu. Değil mi, Harry?" Onay için bana döner.

Ama Beckett bana cevap verme şansı vermez. "Seni beni kızdırmak için kullanıyor," der Tom'a. "Onu hayatına sokmak

hayatının en kötü kararı olacak. Ondan uzak dur."

Marjorie üç içkiyi bize doğru itti, gözleri Beckett ve Tom arasında dikkatle gidip geliyordu, sanki araya girmek istemiyormuş gibi.

"Bu ne, Marj?" diye sorar Beckett.

"İki votka kola ve bir Shirley Temple." Barın diğer tarafına çağrılır ve aceleyle uzaklaşır.

Beckett, Tom'a meşhur "*ne oluyor lan*" yüzünü takınır. "Kola mı?" Ah, bunun, ailelerinin rakip gazoz şirketi Fizzle'ın sahibi olmasıyla bir ilgisi olmalı.

"Dostum, ben bunu sipariş etmedim." Tom, Shirley Temple'ı alır. "Diğer doğum günü çocuğunu bulmaya gidiyorum." Bardan uzaklaşır ve Beckett derin bir nefes alır, sonra bana döner. Hâlâ Beckett'in yanında olmaya alışamadım. Başka bir Cobalt çocuğu etrafta olduğunda daha kolay oluyor. Ama sadece o varsa, terlemeye başlıyorum. Özellikle de şu anda ondan büyük bir sır sakladığım için.

Ben, Kasım ayında uzak bir vahşi doğaya taşınmayı planlıyorum.

Ona söylemek için can atıyorum. Belki Beckett, Ben'i kalmaya ikna edebilir, ama gerçeği söylersem, arkadaşlığımı... ya da Ben'le aramızdaki her ne varsa, bir anda mahvederim.

Berbat durumdayım.

İyi bir insan değilim.

Bencilim.

Çünkü gerçeği söyleyemiyorum. Sadece "Doğum günün kutlu olsun" diyorum. Ve Tom'un yaptığı gibi hızla uzaklaşıyorum. Kalabalığın içinden ilerleyerek, Ben'i bir grup insanın arasında sıkışmış halde buluyorum. Etrafı insan duvarıyla çevrili. Ona doğru iterek, insanların arasındaki küçük boşluklardan geçmeye çalışmayı düşünüyorum.

Ama buna gerek yok. Herkesten uzun boylu ve etrafına bakınıyor, bakışları milisaniyeler içinde benimkilere takılıyor.

Gülümsüyor ve bana doğru ilerliyor.

Karşımda durduğunda, dünyanın en destansı buluşmasını hayal ediyorum (birbirimizden uzun süre ayrı kalmış değiliz ama), ama birbirimizin kollarına atlayıp dans pistinde dönerek halka açık bir şekilde sevgimizi göstermenin bir tür masal gibi olduğunu düşünüyorum. Bu aptalca bir düşünce. Bir kez birlikte olsak da, hala sadece arkadaşız.

Durum bu... O bana, uzun süren bir cinsel tatminsizlik dönemimde yardım etmek için orgazm yaşattı, uzun süreli bir ilişkinin temellerini atmak için değil. Ama yine birlikte olmak isterse, duygularımın kaybolma tehlikesi olsa bile, evet derim. *Kesinlikle* evet derim. Çünkü altı gün önce olan o olaydan beri, parmaklarının içimde kaybolduğu o ateşli görüntü, kafamda tekrar tekrar dönüp duruyor.

O gecenin aklında olup olmadığını sorgulamaya gerek yok. Sanki çıplak tenime dokunan ellerini hatırlar gibi, beni yavaşça soyduğunu görebiliyorum. Bu da bana onu incelemek için serbestlik veriyor.

Bale için daha resmi bir kıyafet giymiş. Siyah pantolon, kalçalarına ve kaslı uyluklarına çok yakışıyor ve Ben'in kraliyet mavisini düğmeli gömleğinin kollarını sıvamasına kulübün sıcaklık endeksi sayesinde oldu. Onun güçlü ön kollarından ne kadar etkilendiğimi anlayabiliyor mu acaba? Damarları, büyük, erkeksi ellerine kadar uzanıyor.

Kesinlikle yapabilir, Harriet. İkimiz de birbirimize olan ilgimizi saklamıyoruz.

Hayır, bu çok bariz bir şekilde ortada.

Birkaç santim uzaklıkta durur, gözleri dudaklarımdan bakışlarıma hızlı ve seksi bir ritimle geçer. Kalbim hızla atmaya başlar.

"Fisher," diye geniş bir gülümsemeyle selamlar. "Ben olmadan nasıl hayatta kaldın?"

"Modelo içemedim. *Kısa boylu* dediler. Kardeşlerin de benim hemen yanımda hararetli bir tartışma yaptılar, yani hayatta olduğumu söyleyebilirim."

Ben kaşlarını çatır. "Kim sana Shortie dedi?" Bakışları kalabalığın içindeki bir noktaya odaklanır ve ben dudaklarımı ısırırım, sürekli somurtkan ifademin bir gülümsemeye dönüştüğünü hissederim.

"Leo Valavanis denen pislik," diyorum daha neşeli bir sesle, çünkü Ben'in benim onurumu korumak istemesi beni çok *heyecanlandırıyor*. *Sakin ol, Harriet.*

Ben anlar. "O, Beckett'in şirketteki rakibi." "Şimdi daha mantıklı. Kesinlikle ona sataşıyordu."

"Kardeşlerimden hangileri kavga ediyordu?"

"Tom ve Beckett."

"Leo yüzünden mi?"

"Evet."

O, onaylar gibi başını şiddetle sallar. Telefonuna bakarak daha da derin bir kaş çatışıyla bakıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Guy Abernathy'nin gelip gelmeyeceğini kontrol ediyorum. Beckett onu afterparty'ye davet etmeme izin verdi."

Soğuk bir his kaplar beni. "Guy Abernathy mi?" Ağzım açık kalır.

"Onur Evi'nin *başkanı* mi?"

"Evet, o." Ben alaycı bir gülümsemeyle bana bakar.

Yanaklarım kızarır. "Onu davet mi ettin?" Numarasını nasıl aldığını sormak üzereyim, ama bu *Ben*. Patroclus'u ve diğer tüm Truva Savaşı kahramanlarını hızlı aramaya eklemiş olsa bile şaşırmam.

"Evet, buraya girmek için ağ kurmanın çok önemli olduğunu söylemiştin."

Onu Beckett ve Charlie'nin Pink Noir'daki doğum günü partisine davet mi etti? Bu düşünceli davranış, içimde yükselen endişeli beklentiyi neredeyse bastırıyor. "Ve kabul etti mi?" diye soruyorum, kalbim hızla atıyor.

"Evet dedi," diyor Ben. "Ama kapı görevlileri sırayı kesti, bu yüzden geç gelirse içeri alınacağından emin olmak istiyorum."

Evet... evet. Bu iyi bir fikir. Gömleğimi havalandırmaya çalışıyorum, ama kısa bluzumun kumaşı çok sıkı. Ter lekeleri oluşabilir. Neyse ki beyaz. Telefonum belimde titriyor. Onu çıkarıyorum ve tüm gergin, heyecanlı enerjim umutsuzluğa dönüşüyor.

"Siktir... *hayır*," diye homurdanıyorum.

Ben yaklaşır ve elini belimin altına koyar. Bizi kulübün daha karanlık, daha تنها bir köşesine, metal bir çöp tenekesinin yanına götürüyor. Onun büyük endişesi beni sakinleştirmeli, ama bu gece ciddi bir dönüş alıyor. "Ne oldu?" diye sorar.

"Araştırma projemde bana danışmanlık yapan yüksek lisans öğrencisi az önce mesaj attı. Laboratuvara gitmem gerekiyor."

Kaşlarını çatar. "Şimdi mi? Saat gece yarısı."

Gerçeği açıklamadan bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Çok hızlı konuşuyorum, umarım bazı kısımları anlayamaz. "Lisans öğrencisi olarak temiz odaya giremiyorum, bu yüzden hamile fareleri çıkarmak için yüksek lisans öğrencisine güveniyorum. Bu öğleden sonra bir tane çıkarması gerekiyordu

Bu öğleden sonra bir tane çıkarması gerekiyordu, ama meşgul olduğu için şimdi çıkardı. Embriyoların tam olarak on yedi günlük olması gerekiyor. Bu yüzden bu gece disseke etmem gerekiyor."

Gözleri büyüdü. "*Disseke etmek mi?* Yani...?"

Kalbim acıyor. "Fareyi öldürüyorum, dostum."

"Hamile fareyi," diyor gözünü kırpmadan. "... evet."

Onun ifadesini okuyamadım. Okumak istediğimden de emin değilim. Başka bir şey söylemedi ve sanırım bu onun için sindirmesi zor bir durum.

Ciğerlerimdeki hava çok az, ama yine de "Ben... gitmem gerek. Ama geri dönebileceğimi düşünüyorum" diyebiliyorum. Bu sadece Guy Abernathy için değil. Ben'i, bu geceyi ya da kardeşlerini yüzüstü bırakmak istemiyorum, ama en çok Ben'i.

Yavaşça başını sallar. "Geç saatlere kadar burada olacağız. Dört gibi."

Nefesimi veriyorum. "Tamam, belki geri dönebilirim." Boynumu uzatıp onun bakışlarını yakalamaya çalışıyorum. "Tabii geri dönmemi istiyorsan?" Göğsüm sıkışıyor, cevabından korkuyorum. Onu incittiğim için kendimden nefret ediyorum ve gözlerindeki acı dolu bakıştan, bunu yaptığımı anlıyorum.

O daha da yavaşça başını sallar. "Evet. Geri dönmeni istiyorum, dostum."

O beni dışarıya kadar geçirdi, taksi çağırdı ve güvenli bir şekilde ayrıldığımdan emin oldu. Ben de kafamda bu sözleri tekrar tekrar tekrarladım.

BEN COBALT

Harriet kampüste olduğunu mesaj attıktan sonra rahatlayacağımı düşünmüştüm, ama gerginlik hala vücudumdaki her kasımı gerginleştiriyor. Pink Noir'a geri döndüm ve Eliot ile Tom beni dans pistine çekmişlerdi bile. Otuz dakika boyunca içimden ölmüyor gibi davranmam gerekiyordu.

Kulüp çok küçük geliyor. İnsanlar çok sıkışık. Dans pistinde NYBC dansçılarını görebiliyorum, sadece yüzlerini tanıdığım için değil.

Müziğin ritmi, her bir esnek hareketlerinde ruhlarını yansıtan bir ritimle, uzuvlarından, damarlarından akıyor gibi görünüyor. Leo, melodi onu uyuşturan bir uyuşturucuymuş gibi boynunu sallıyor. Beckett bir kızı kollarında kaldırıp döndürüyor. Kız, ellerini havada değil, bir gölün yüzeyinde süzülüyormuş gibi yukarı doğru sallıyor. Birkaç dansçı, bu geceki performanslarından dolayı ağrıları ve yorgunluklarından şikayet ederek kenara çekiliyor.

Remikslenmiş şarkıların en güçlü sünger gibi düşüncelerimi emmesini sağlamaya çalışıyorum, ama aklımdan *Harriet'in fareleri parçaladığı* düşüncesi çıkmıyor. Ve şimdi o yok. Hangisi daha kötü hissettiriyor emin değilim. Arkasında kesin bir boşluk bıraktığı kesin.

Fareleri parçalıyor mu? Keşke bu bir soru olsaydı da kesin bir gerçek olmasaydı.

O kadar çelişkiliyim ki midem bulanıyor. Kusabilirim.

"Ben! Kardeşim!" Eliot sevgiyle çenemi, sonra da kafamın arkasını avuçladı. "Somurtmak yok!"

"Somurtmak yok, Ben Pirrip!" Tom da aynı fikirde olduğunu haykırıyor. "Bugün kardeşlerimizin lanet olası doğum günü!" Dans pistinin yarısı onlarla birlikte tezahürat yapıyor.

Gülümsemek ve bu coşkuya katılmak istiyorum. Çok uzun zaman önce, ben de sevinçten bağırıyor olurdum. Bu gece tamamen endişesiz, stresten uzak, paniğe kapılmadan geçti. Bale gösterisi boyunca gülümsemem hiç kesilmedi. Kardeşimin dansını sayısız kez izledim, ama sahnede onu izlediğim en sevdiğim an kesinlikle buydu.

En sevdiği bale. Doğum gününde. Sonra yanıma baktım ve Harriet'in Beckett'in kayar gibi hareketleri ve her dönüşü mükemmel bir hassasiyetle yapışından büyülenmiş olduğunu gördüm. Onun gökyüzüne uzanan, zahmetsiz sıçrayışları, onu da dahil olmak üzere tüm tiyatroyu hayranlık içinde bırakmıştı. Varyasyonundan sonra, gürültülü bir alkış patlaması başladı. Hepimiz ayağa kalktık.

Onların yanında olmanın korkunç sonuçlarından bile korkmadım. Sadece kardeşlerimle ve onunla o anı yaşadım.

Baleyi terk edip kaldırımda kulübe doğru yürüdük, Beckett'in tüm arkadaşlarıyla birlikte Charlie ve Beckett'e "Happy Birthday" şarkısını söyledik. Harriet'in sarı saçlarından patlamış mısır tanelerini çıkardım, o da önümde yürürken tökezlememeye çalıştı. Onu kollarımın arasına alıp, ışıltılı şehir ışıkları altında öpmek istedim, bunun hiç bitmemesini dilediğim tüm yolları düşündüm.

Eliot, Pink Noir'a giden yolu gösterdi, hepimiz kadife ipleri ve girişin önündeki uzun, kıvrımlı sırayı aştık.

Bu gece, ciğerlerimi dolduran, sonsuza kadar dışarıda kalmak istediğim, yıldızlara uçmak istediğim türden bir geceydi.

Şimdi ise beton zemine çakılıyor.

Bir pop baladının ortasında, telefonumun avucumda titrediğini hissediyorum — Harriet veya Guy'dan mesaj gelirse diye onu orada tutuyordum. Ekranı bakmadan önce, onun mesajı olmasını diliyorum.

Midem bir anda düğümleniyor.

GUY ABERNATHY (ONUR EVİ BAŞKANI)

Geciktim. Gerçekten gelmek istiyorum ama galiba bir dahaki sefere kalacak.

Bu gece daha da kötüye gidebilir mi? Cep telefonumu cebime koymadan önce, nemli, terli saçlarımı sinirli bir şekilde elime alıp gezdiriyorum. Siktir et bu geceyi. Gerçekten. Kardeşlerimden uzaklaşmaya çalışıyorum ama Eliot omzumu tutuyor ve kulağıma eğiliyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Beckett'i bulmaya!" Müzik bas ağırlıklı bir şarkıya geçerken, gürültünün üstüne bağırarak cevap veriyorum.

Eliot gömleğimin bir köşesini kavrayıp beni amplifikatörlerden uzaklaştırarak kulübün daha sakin bir köşesine çekiyor. Onun beni oraya sürüklemesine izin veriyorum. Bu gece kendimi savunacak gücüm olduğundan emin değilim. Yumruğunun kenarıyla şakaklarından damlayan teri siliyor. "Harriet'le tartıştın mı?"

Kaslarım kramp girer. "Ne?"

"O gitmeden önce iyisin." Eliot, ayaklarımın 5 cm yakınında duran buruşuk bir bira kutusunu tekmeliyor, sanki o kadar yakın olması bana zarar verecekmiş gibi.

Ne kadar yıkılmış görüldüğümü merak ediyorum. "Hâlâ iyiyim," diye yalan söylüyorum ve omzuna hafifçe vuruyorum. "Müzik çok gürültülü. Dışarı çıkmak istiyorum. Beckett'i bulup veda edeceğim."

"Souviens-toi." *Hatırla*. Eliot iki eliyle omuzlarımı kavrar. "Tu n'es jamais seul." *Asla yalnız değilsin*.

Ben iyiyim.

İyiyim, ona söylemek istiyorum, ama arka arkaya iki kez yalan söylemek zor geliyor.

Bir kez bile yalan söylemekten nefret ediyorum. "Je dois y aller," diyorum boğuk bir sesle. *Gitmem gerek*.

Ellerini benden çeker. "Beckett'in tuvalete gittiğini gördüm. Tom ve ben seni ön tarafta bekleyeceğiz."

"Sen de gitmek zorunda değilsin."

"Parti zaten bitti." Biraz da benim moralimi düzeltmek için alaycı bir gülümseme takınıyor. En son istediğim şey onun gecesini mahvetmek, ama onunla tartışmak faydasız. Bu yüzden sadece *teşekkür* edip kardeşlerimin yanımda olmasının verdiği rahatlığı hissetmeye çalışıyorum. Bu gece, son üç yıldır hiç olmadığı kadar ulaşılabilir bir şey.

Ama bu aptalca hislerim tarafından boğulduğumu hissediyorum. Uzaklaşmak için şiddetli bir ihtiyaç hissetmeye başlıyorum.

Omzuna tekrar hafifçe vurup yanından geçiyorum, ama dansçıların arasından geçerken endişeli gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyorum. Tuvaletlere giden loş koridora keskin bir dönüş yaptığımda, ayaklarım aniden duruyor.

Beckett'i banyo kapısının yanında buldum, ama yalnız değil. Leo Valavanis'ten sadece birkaç santim uzakta duruyor ve ikisi de

aceleyle, öfkeyle konuşuyorlardı, ama ben ne dediklerini anlayamıyordum. Ama ayakkabılarımı yapışkan zemine yapıştıran bu değildi.

Vücutları dışa değil, *içe doğru* eğilmiş. Beckett, Leo'nun başının üstündeki duvara eliyle tutunuyor. Vücut dilini okumakta iyiyim ve sesleri öfke dolu olsa da, bu iki kişi birbirlerine yumruk atmak üzere değiller.

Ama bu mantıklı değil... Beckett heteroseksüel... sanırım?

Cinsel geçmişini bilmiyorum, ama Tom'a söylemeden erkeklerle birlikte olduğu bir dünya hayal edemiyorum. Hayatım boyunca, Tom'un erkeklerden hoşlandığını biliyordum. Bu hiç önemli bir konu ya da soru olmamıştı. Ve o Noel'de, kuzenimiz Maximoff'un aileye biseksüel olduğunu açıkladığı sırada ben de oradaydım. On yaşındaki kardeşim ağlayarak yıkıldığında ben de oradaydım. Sanırım o, Tom'un hayatındaki en mutlu günlerden biriydi.

Hepimiz empati için çabalıyoruz. Bağlantı. Sevdığımız insanlar arasında ortak bir bağ. Ben de yatarken bunu dilediğimi biliyorum. Beckett'in bunu Tom'dan saklamasını anlamakta zorlanıyorum.

Evet, bu hiç mantıklı değil.

Şahsen, bunun mantıklı olmasına gerek yok. Sadece havaya ihtiyacım var.

Beckett ve Leo'yu rahatsız etmeden koridordan çıkıyorum.

Koruma görevlisi de peşimden geliyor. Novak'ın varlığı gölgeden çok ağır bir battaniye gibi hissettiriyor ve ön kapıdan değil arka kapıdan çıkmaya yöneldiğimde onun endişesini çok iyi anlıyorum. Kapıyı itip açarken hiçbir şey söylemiyor — alarmin çalmadığına şükrediyorum — ve gece havasıyla karşılaşıyorum.

Kapılar Novak'ın arkasında kapanıyor ve ben düşünmeye ya da durumu kavramaya bile zaman bulamıyorum. Boş kaldırımda, parlak pembe bir halter elbise giymiş bir kız kirli betona oturmuş. Sırtı duvara yaslanmış, yüzü solgun ve gri. İnanılmaz derecede kötü görünüyor. "Heyhey!" Ona koşarak yaklaşıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. "Ne oldu?"

Yumuşak kahverengi bukleler yuvarlak yanaklarını çevreliyor. Bazıları nemli alnına yapışmış. Benim arkamda bir şeye bakıyor. "Göremiyorum... Bayılacağım..." Gözbebekleri geriye doğru yuvarlanırken gözlerinin akı görünüyor.

Kahretsin. Başı öne düşüyor ve kafatası betona çarpmadan önce avucumla yanağını tutuyorum. Tamamen bayılmış ve yere yığılmış durumda. Novak'a bakarak, "Yardım çağır!" diye bağıyorum. Çift kapıyı deniyor ama kapı arkamızdan kilitlenmiş. Bu yüzden köşeyi dönüp, telsizine aceleyle bir şeyler söylüyor.

Parmaklarımla nemli boynuna dokunuyorum, nabızı düzenli bir şekilde atıyor. Sonra yanında cep telefonunu buluyorum ve onu yüzüne doğru çeviriyorum. Güvenlik arayüzü onun özelliklerini tanıyor ve kilidi açıyor. Son araması *Nikolai Rurik Kotova Jr.*

Bu herifin kim olduğunu bilmiyorum ama onu aramak üzereyken panik dolu bir ses duyulur.

"İşte orada!"

Başımı kaldırıp Beckett'in daha önce dans pistinde kaldırdığı kızı görüyorum. Dar kırmızı mini elbise, düz sarı saçlar, uzun balerin bacakları... O, NYBC dansçılarından biri. Beth Anne Blanchard. Beckett beni diğer arkadaşlarıyla tanıştırdığında bu gece tanışmıştık.

Leo ve Beckett peşinde koşarak yanına geliyor. Ben yanındayken, tepkisiz arkadaşının yanına çömeliyor. "Roxy. Roxy. *Roxanne.*" Esmer kızın yüzüne parmaklarını şıklatıyor, sonra hızla bana bakıyor. "Ne zaman bayıldı?"

"Beş saniye önce." Hala başını kucağımda tutuyorum.

Beth Anne rahat bir nefes alır ve Leo su şişesiyle bandanayı ıslatıp ona uzatır. Leo'nun burada olması, Beckett ile şirkette ortak arkadaşları olduğunu düşündürüyor. Beth Anne'in nemli bandanayı Roxanne'in alnına hafifçe dokundurmasını izliyorum. Olanlar üçü için de tanıdık bir durum gibi görünüyor, çünkü Roxanne'in gözleri açılana kadar birkaç saniye daha bekliyorlar.

"Aman Tanrım," diye inliyor, yüzüne sıcaklık geri dönüyor. Ten rengi açık altın kahverengi ve yüzünde utançtan daha çok utanç var. "Bu yeni olmadı. Neden, neden, neden?" diye hızlıca kendi kendine mırıldanıyor.

"Yeniden hayata hoş geldin, Roxy," diyor Leo. "Bayılmak için iğrenç bir yer seçmişsin."

"Sakin ol," diye Beckett ona tavsiyede bulunur ve Leo'ya bir bakış atar.

"Evet, hemen oturma, bebeğim," diye ekler Beth Anne.

Daha da utanarak tekrar inler ve dik oturur. Yanında çömeldiğini görür. "Uh, merhaba? Sen... Ben Cobalt'sın." Yine rengi soluyor. Dehşete kapılmış ela gözleri, üstümüzde duran Beckett'e doğru yükselir. "Kardeşinin üzerine bayıldım mı?"

"*Bana* değil," diyorum hafifçe. "Sadece seni yakaladım."

"Evet, tamam, harika." Yüzünü elleriyle kapattı. "Ben Cobalt'ın üzerine bayıldım."

Açıklık için Beckett'e bakarım ve o da "Bu Roxanne Ruiz. Balerin." diye tanıştırır.

"Merhaba," diye ciyaklıyor. "Ve bunu zaten söyledim..." Sanki ortadan kaybolmak istermiş gibi gözlerini kapatıyor.

"Seni daha önce tanıştırdım," diyor Beckett, "ama ailesi ile buluşmak için aceleyle çıkmak zorunda kaldı."

Beth Anne elini köprücük kemiğine bastırır. "Seni bulamadığımda ödümü kopardın."

Roxanne, henüz tam olarak iyileşmemiş bir şekilde uzun bir nefes verir. "Telefonla konuşmak için buraya çıktım ve çok terlemiştim. Dışarısı daha soğuk olduğu için sıcaklık farkı beni etkiledi." Hava serin bir gecedir, ama o hala bu konuda utangaçtır.

"Rox, sorun yok," diye Beth Anne onu sakinleştirir. "Hepimiz senin iyi olduğuna seviniyoruz."

"Ayağa kalkarsam başım dönecek diye korkuyorum," diye mırıldanır su şişesine. Yanakları yanıyor.

"Tansiyon meselesi mi?" diye Beckett'a sorup geri çekiliyorum.

O başını sallar. "Vazovagal." Sonra Roxanne'i kolayca kucağına alır, bir kolunu bacaklarının altına, diğerini sırtına koyar. O kadar rutin bir hareket ki, bunu kaç kez yaptığını merak ediyorum.

Beckett'in baleda benim hiç bu kadar derinlemesine araştırmadığım bir dünyası var. Onun hayatının ayrılmaz bir parçası olma arzusu çok güçlü. Bu duygu içimi kaplıyor ve bedenimi havaya kaldırıyor. Beckett'e daha yakın hissetmeyi seviyorum. Çocukken onun New York'taki maceralarına eşlik etmek için *her şeyi* verirdim.

Şimdi buradayım.

Onun nefes aldığı mesafede olmamam gerektiğini söyleyen çirkin canavarı öldürmek istiyorum. Onun ölmesini istemediğim bir an bile olmadı.

ölmesini dilemediğim bir an bile olmadı. Keşke hiç gelmeseydi. Keşke yatağımın altından hiç çıkmasaydı. Keşke odamın köşesinde durup büyümesaydı.

Umarım küçülüyordur. O kadar küçülene kadar ki, ayağımın altında ezebileyim. Ama bu çok korkutucu çünkü ne zaman isteyerek bir şeyi yok ettim ki? Bu şey içimde mi yaşıyor?

Beckett'in sarı-yeşil gözleri bana odaklanıyor. Yüzünde şaşkınlık belirliyor. "Burada ne yapıyordun?"

"Günü kurtarıyorduk," Beth Anne benim yerime cevap veriyor. "Kardeşin burada *olmasaydı*, Roxy tam anlamıyla bir beyin sarsıntısı geçirebilirdi."

Yavaşça başımı sallıyorum ama konuşmuyorum. Beckett, sanki niyetim acı çeken kalbimde açıkça yazılıymış gibi bana bakıyor. Vedalaşmadan gidiyordum. Ve bunun benim karakterime uymadığını biliyor.

"Bir taksi çağırıp onu eve götürelim," diyor Leo, "çünkü ben, Roxy Socks, sen bayıldıktan sonra Rus ailenle karşılaşmak istemiyorum."

Cevabı duymuyorum. Kendi ihtiyacım tarafından uzaklaştırılan güçlü bir rüzgar gibiyim.

"Ben!" diye bağılıyor Beckett. "Beni bir dakika bekler misin?" Cevap vermem çok uzun sürüyor ve o *bağılıyor*, Beckett'in neredeyse hiç yapmadığı bir şekilde *bağılıyor*. "S'il te plaît, attends une minute!" *Lütfen bir dakika bekle.*

Arkadaşları gözlerini kocaman açıp hareketsiz kalırlar. Muhtemelen onun sesini yükselttiğini hiç duymamışlardır. Beckett'in sakın bir su gibi olduğu, geri kalanımızın ise fırtına gibi, çalkantılı, kavurucu bir fırtına olduğu, halk arasında iyi bilinen bir gerçektir.

Tüm balet dansçıları bana bakıyor.

Gergin bir şekilde başımı sallıyorum, kaldırımda donmuş gibi.

"Désolé." *Üzgünüm.*

"Ne t'excuse pas," diyor çok daha sessiz bir sesle. Daha yumuşak. *Özür dileme.* Derin bir nefes alıyor ve sonra herkesle birlikte köşeyi dönüp kayboluyor. Uzun zamandır ilk kez, yalnızım.

Bu kaldırımda gerçekten yalnızım.

Beckett beni terk ederek bu riski göze alacağını biliyordu. Kafamda Eliot'un sesi yankılanıyor: "Tu n'es jamais seul." *Asla yalnız değilsin.*

Koruma yok. İnsan yok. Burası kalabalık kulüpten çok daha serin. Bir saniye gözlerimi kapatıp kuşların sesini dinlemeye çalışıyorum. Ama egzoz sesleri, uzaktan gelen ambulans sireni ve köşedeki kulüpçülerin çığlıkları bu şansı yok ediyor.

Gözlerimi açtığımda, arkamda ayak sesleri duyuyorum. Novak belindeki radyoyu yeniden ayarlıyor. Gözlerimiz karşılaşmadan önce, başka bir yere bakıp içimden gelen bir dürtüyle hareket ediyorum.

Kaldırımında büyük adımlarla yürümeye başlar ve en yakın istasyona doğru yönelirim. Novak'ı her zaman sevmişimdir, ama muhtemelen barmenlik yaptığımı aileme ispiyonladığını bilmek beni çok *rahatsız ediyor*.

Belki de bu yüzden kaçma isteği duyuyorum.

Pink Noir'dan beş blok uzaktayken, siyah bir SUV benimle aynı hızda kaldırımın kenarına yanaşır. Araba benim adımlarımla aynı hızda ilerlerken kalbim hızla çarpmaya başlar. Kahretsin, kaçırılmak üzere miyim? Soyulmak mı? Saldırıya uğramak mı?

BEN COBALT

F in sesi
kulaklarımda çınladı.

Kardeşlerimi bırakmamalıydım — bu düşünce, arka yolcu kapısı hızla açılırken kafamdan silinir. Araba hala hareket halindeyken. Tabii, saatte bir mil hızla gidiyor, ama bir an için kaslarım savaşımaya hazırlanır.

Arabada Charlie'yi görür ve bana öfkeyle baktığını fark edince, o kadar hazırlıksız yakalanırım ki, neredeyse bir elektrik direğine çarpıyordum.

Novak kolumu yakalayıp beni yana çeker, böylece metalle kafa kafaya çarpışıp kafamda kocaman bir yumru oluşmaz.

"Bin," diyor Charlie, gözlerinin ifade ettiğinden daha sakın bir sesle. "Beckett mi gönderdi seni?" Kaldırıma duruyorum.

Charlie başını eğiyor. "Tabii ki o gönderdi. *Bin lanet olasıca arabaya.*" Hareket etmediğimde, sinirli bir nefes alıyor. "Bugün benim doğum günüm, Ben."

Doğum günü kartını silmek bu kadar güçlü olmamalı, ama annemiz doğum günlerini taç giyme töreni gibi görüyor. Bizim hüküm sürdüğümüz gün. Bazılarımız pek umursamasa da. Dürüst olmak gerekirse, Charlie ikiz olmasaydı, doğum gününde Houdini gibi ortadan kaybolurdu, böylece kimse onu kutlayamazdı.

Novak sessiz, ama SUV'ye doğru adım attığımda onun büyük bir rahatlama hissettiğini hissediyorum. Korumam ön yolcu kapısına yöneliyor ve ben de ağabeyimin yanına arka koltuğa biniyorum. Oscar Oliveira direksiyona geçiyor ve ben arka aynadan Charlie'nin korumasıyla göz teması kurmaktan kaçınıyorum.

Gerçekten, sadece bu gecenin bitmesini istiyorum.

Uğraşmadığım duygular yüzünden parçalanmış durumdayım. Harriet'e laboratuvardaki işi bittiğinde kulübe dönmemesi için hala mesaj atmadım

Çünkü ona ayrıldığımı   ylersem, ona kızgın olduğum için ayrıldığımı d    neceğinden endi  eleniyorum.

Charlie camını indiriyor. "Sormak istemiyorum." Dudakları arasında sigara, onu yakıyor, sonra dumanı benim y  z  me değil, dı  arıya   fl  yor. "Ama bu Beckett'e doğum g  n   hediye  m, o y  zden soracağım..." Bana ka  larını kaldırıyor. "Ne oldu, Ben?"

Soru, cevabı hiç umursamıyormu   gibi geliyor. "Doğum g  n   hediye  nizi kabul edin," diyorum ona   fkeyle.

"Sen sordun."

G  zlerini devirdi. "Bir cevap istiyorum."

G  zlerimi bulanıkla  an   ehir ı  ıklarına çeviriyorum. "Bu konuyu seninle konu  mayacağım."

"Eliot ve Tom bunun Harriet ile bir ilgisi olduğunu d    n  yorlar. Onun gittiğini ve senin ruh halinin berbat olduğunu s  yl  yorlar, ne oldu?"

Cevap vermiyorum.

Sinirli bir   ekilde nefes verir. "Dur tahmin edeyim. Ba  ka bir adamın sikini yalamayı teklif etti..."

"Siktir git." Ona sert bir bakı   attım.

"O hayatta," Charlie parmakları arasında sıkı  tırdığı sigarayla golf alkı  ları yapar.

"Onun hakkında b  yle konu  ma." Sesim   fkeyle doludur. Novak bize bakıyor. Bir dakika sonra karde  imi boğmamak için beni fiziksel olarak engellemesi gerekebilir.

Charlie sigarasından bir nefes alır, sonra k  lleri pencereden dı  arıya atar. "O zaman neden yol kenarında   l   bir hayvan g  rm     gibi baktığını açıkla?"

"Sokakta kaçırılmak   zere olduğumu sandım!" diye bağırırım. "Sen olduğunu bilmiyordum."

"Bu bir g  venlik aracı," diyor sanki ben aptalmı  ım gibi.

"Range Rover sahibi olan tek biz değiliz!"

Benim d    ncesizliğim onun beynine bir kur  un gibi saplanmış gibi g  zlerini kısar. İkimiz de birbirimizi sinirlendiriyoruz. "Aptalca kaırılacağını d    nmeden   nce,   zg  nd  n." Elini y  z  nden çeker. "O y  zden bu gece bu anlamsız tartı  mayı yapmayalım. Seni kovalamak için havamda değilim."

"Ne zaman havandasın ki?"

"Haklısın," diyor ciddi bir ifadeyle. "Nadiren bir şey yaparsın. Şimdi neyin yanlış gittiğini açıkla." Elini pencere pervazından sarkıtıyor.

Sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum. "Sen bunu anlayamazsın."

Charlie en uzun nefesini alır, sonra yavaşça dumanı dışarıya üfler. Başını geriye attığında, "Deneyin bakalım," der.

Bir kez daha derin bir nefes alıyorum. Neden olmasın? Kaybedecek neyim var ki? Sinirlerim mi? Zaten gerginim. Ona şöyle diyorum: "Harriet ayrılmadan hemen önce, araştırmasının hayvanlar üzerinde yapıldığını öğrendim."

Charlie gülmüyor. Gözlerini devirmiyor. Sadece "Neden bahsediyoruz? Sıçanlar, fareler, kobaylar, tavşanlar mı?" diye soruyor.

"Fareler."

Beni baştan aşağı süzer. "Ve şimdi ondan nefret mi ediyorsun?"

Yüzüm çatlar. "*Hayır. Ondan nefret etmiyorum. Harriet'ten asla nefret edemem.*" Ama yaptığı şeyi onaylamıyorum. Hayvanlar üzerinde deney yapmak, insanlar üzerinde deney yapmak kadar etik değil." Bu ideolojiden hiç sapmadım. Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi eklerim: "Dalton'daki fen laboratuvarında *kurbağa katillerine* sprey boya sıkıttığım için ceza aldım."

"Hatırlıyorum," dedi Charlie, bu beni şaşırttı. On beş yaşındaydım. O zamanlar yirmi yaşındaydı ve çoktan New York'a taşınmıştı.

Bileğimdeki Capybara bileziğini çekiştiriyorum. "Bilim adına olsa bile hayvanların acı çekmesini haklı bulamıyorum. Herhangi bir canlıyı öldürme düşüncesi... midemi bulandırıyor."

"Onu hasta etmediğini nereden biliyorsun?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. "O zaman neden bunu yapsın ki?"

Charlie omuzlarını kaldırıp indirir, cevabı bilmiyormuş gibi başını sallar. Ama sonra şöyle der: "Bazen acı çekmeye katlanırsınız çünkü nihai hedef, kendi acı çekmemizden daha değerlidir." Kuru bir kahkaha atar. "Ya da Stuart Little'ı keyifle öldürüyor olabilir. Asla bilemezsin."

Onun fareleri mutlu bir şekilde öldürdüğüne inanmıyorum, ama etik sonuçlarını düşündüğünü de bilmiyorum. Ve onun ne yaptığı önemli mi?

?

Çevremdekiler benimle aynı ideolojiyi paylaşmasalar da bunu asla kişisel algılamadım. Herkes et tüketiminin çevreye olan etkisini önemsemez. Et tüketiminin ormansızlaşma, iklim değişikliği, su kaynaklarının tükenmesi ve toprak erozyonuna nasıl katkıda bulunduğunu herkes bilmez. Herkes benim kadar çevreye duyarlı değildir ve ben de kendimi Dünya Ana'yı kurtarmak için çağrılmış mükemmel bir kahraman olarak görmem.

Daha fazlasını yapabileceğimi biliyorum.

Asla yeterince yapamayabileceğimi de biliyorum.

Bu yüzden, insanları sevmem için vegan olmaları gerekmez. Kardeşim özel jetini çok fazla kullanıyor, ama onu hayatımdan çıkarmadım. Şu anda yanımda oturuyor.

Ama ailem en azından asgari düzeyde bile olsa bir şeyler yapmasaydı, bu beni çok üzecekti. Geri dönüşüm yapmak. Kürk giymemek. Daha az su kullanmak. Yine de annem ve babam beni şaşırtmaya devam ediyorlar. Evimize güneş panelleri taktırdıklarında olduğu gibi. Babam arka bahçeye daha fazla ağaç diktiğinde. Annem arabasını satıp elektrikli bir Porsche aldığında. Temiz enerji kuruluşuna bir sürü para bağışladıklarında.

Çabalamalarını görüyorum ve bu benim için fazlasıyla yeterli.

Düşüncelerim bakışlarımı tekrar şehre çeviriyor. Araba birkaç dakika daha sessiz kalıyor, sonra Charlie, "Son bir şey daha var. Beckett için," diyor.

Beckett için yapmadan bana karşı nazik olamamasından rahatsızım. Ama bu konuda bir şey söyleyecek kadar enerjim kalmadı.

Sigara izmaritini dışarı atıp camı kapatıyor. "Harriet seni mutlu ediyor. Bu hepimiz için çok açık. Bu yüzden onu uzaklaştırma."

"Öyle yapmayacaktım."

Charlie bir çift güneş gözlüğü çıkarır ve gözlerine takar. "O zaman bu konuda anlaştık." Başını cama dayar. Belki de biraz kestirmek için.

Emin değilim. Bu gece Charlie Keating Cobalt'ın çözölemeyen bilmeceğini çözmeye çalışmıyorum.

Telefonum titrediğinde mesajın kimden geldiğini sormuyor.

HARRIET FISHER

Uzun bir gece olacak. Kulübe geri dönebileceğimi sanmıyorum. Yarın konuşalım mı?

Ona kısa bir cevap gönderiyorum.

BEN COBALT

Kesinlikle.

Telefonumu cebime koyarken kendimi daha kötü hissediyorum. Keşke bu gece onunla konuşabilsem. Ondan nefret etmediğimi söyleyebilsem. Belki o da yaptığı şey hakkında daha fazla açıklama yapabilir. Belki bu onu içten içe parçalıyor. Belki de parçalamıyor. Bu noktada, cevabı umursamıyorum. Sadece bilmek istiyorum.

Daireye varmamıza on dakika kaldı ve Charlie ile ben lobiden geçip asansöre binerken hiç konuşmuyoruz. Korumalarımız koridordan geçip aynı kattaki odalarına gidiyorlar.

İçeri girince duş alıyorum. Dişlerimi fırçalıyorum. Beckett, Eliot ve Tom geldiğinde "İyiyim, sadece yorgunum" diyorum. Zihinsel olarak bitkinim ve keşke bayılabilsen diyorum. Ama kendimi, karanlık oturma odasında, çekyatın çarşaflarının altında yatarken, tavana bakarken buluyorum.

En az bir saat boyunca.

Harriet'i aramak için çok geç. Onun benim özlediğim uykuyu uyumasını tercih ederim. Bu yüzden mesajlarımı gözden geçiriyorum. Bu akşamın erken saatlerinde amcama mutlu yıllar dilemişim ve şimdi onun cevabını tekrar okuyorum.

RYKE AMCA

Yaşlanmaktan daha güzel bir şey yok. Hayatta olmak. Seni gerçekten çok özledim, Ben. Boş zamanın olduğunda yürüyüşe çıkalım. Senin de seveceğin yeni bir parkur buldum.

Burnumdan daha derin bir nefes alıyorum. Ryke Meadows, dünyanın en iyi serbest solo kaya tırmanıcılarından biridir ve binlerce metre yükseklikte ölümcül riskler almıştır. Ne emniyet kemeri, ne de ip. Sadece vücudu ve çıplak elleri. Hayata babamdan farklı bir bakış açısıyla değer veriyor. Ryke amca, maliyetleri ve faydaları tartmıyor

ve her zaman kendi çıkarlarına en uygun olanı yapmıyor. O, her zaman kalbi aklından üstün tutan biri.

Ona uygun bir gün olduğunda haber vereceğimi belirten bir cevap göndermiştim.

Telefonumu bir kenara koyup gözlerimi kapatıyorum. *Uyu. Uyu.* Nefes al. Vücudum gevşiyor ve yavaşça derin bir uykuya dalıyorum.

Birkaç dakika ya da belki birkaç saat uyuduktan sonra, akan su sesi ve hışırtı beni uyandırır. Yana dönüp mutfığa gözlerimi kısarak bakarım. Işıklar kapalıdır, Beckett lavaboda ellerini yıkarken bulanık karanlıkta kaybolmuştur.

Beni fark etmiyor.

Ön kolumu dayayarak, tüm dolapların açık olduğunu fark ettim. Tabaklar, bardaklar, tencereler, tavalar... hepsi dolaplardan çıkarılmıştı. Yok olmuştu.

Bar tabureleri yerinden kaldırılmış, yere simetrik olarak dizilmiş devasa siyah çöp torbalarına yer açılmış, her biri birbirinden yaklaşık üç inç uzaklıkta. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

"Beckett?" diye fısıldayarak sesleniyorum.

Karanlıkta gözlerinin benimkilere doğru kaymasını zar zor görebiliyorum. Çıplak göğsü hızlı ve ağır bir şekilde inip kalkıyor. "Yatağına dön," diye fısıldıyor. "Neredeyse bitti."

Ayağa kalkıp kardeşimin yanına giderken çekyat gıcırıyor. Yaklaştıkça, içimi büyük bir korku kaplıyor. O sadece ellerini yıkamıyor. Süngerin sert tarafıyla ellerini *ovuşturuyor*.

"Beck..."

"Bir saniye daha." Yumuşak sesi, kopmak üzere olan gergin bir tel gibi geliyor, ama o rahatlamaya ulaşamıyor. Daha şiddetli, daha aceleci bir şekilde ovuyor ve ona dokunmaya korkuyorum. Ön kollarındaki sabunu yıkayıp, dirseğiyle musluğu kapattığında, neredeyse nefesimi tutuyordum, ta ki elsiz sensörle musluğu açıp, sonra kapatıp, sonra tekrar açana kadar. Üç kez. Ve lanet olası ovmayı baştan başlıyor.

Charlie'ye doğru koşuyorum.

Beckett'in peşimden gelip beni durduracağını düşünürken, o lavabodan hiç ayrılmıyor.

Charlie'nin odasına vardığımda, kapının kilitli olmadığına şükrederek kapıyı açtım, ama kapının eşiğinde birden durdum. Daha önce buraya hiç girmedim, o bana izin verse bile, ve odasının sıcaklığı beni geriye attı — ahşap paneller, karmaşık kirişler, kitaplıkların üzerine sarkan yeşil İngiliz sarmaşıkları. Diğer yatak odalarına hiç benzemiyor. Kubbeli tavanın mimarisi ağzımı açık bıraktı.

Oxford kütüphanesine benziyor. Tüm barmenlik bahşişlerimi, bunun ilham kaynağı olduğuna bahse girerim. Nemli veya harap olmaktan çok uzak, ama zamanımı boş boş bakarak harcamıyorum. Neyse ki Charlie burada ve spontane bir seyahat için havaalanında değil.

Kral boy yatak, kitaplıkların arasında duruyor ve Charlie beyaz bir yorganın altında yatıyor. Onu uyandırmak için sarsmam gerekmiyor. İçeri girdiğimi duyuyor ve hemen oturup gözlerini kısıyor. "Ne istiyorsun lan..."

"Ben Beckett."

Sanki ateşe düşmüş gibi yataktan fırlayıp, telaşla yanımdan geçip giderken, şoktan donakaldığım için omzuma çarpar. Mutfığa koşar, ben de hemen arkasından.

Charlie dolapları, çöp torbalarını, lavaboyu ve kardeşimizi görür görmez yavaşlar. Sessizce ama acilen tezgahın etrafından dolaşarak Beckett'e ulaşır.

Onlar bakışlarını birbirlerine dikerken ben geride kalırım.

"Durduramıyorum," der Beckett, Charlie'ye tek bir nefesle. "Je ne peux pas m'arrêter." *Durduramıyorum.*

Kaburgalarım sıkışır. Hava incelir.

On iki yaşımdan beri Beckett ile yaşamıyorum. Onu en son ne zaman bu kadar OCD'sinin etkisi altında gördüğümü bile hatırlamıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Durmalsın," diyor Charlie. "Kanayacaksın." Beckett'in elinden süngerini alıyor ve musluğu kapatmak için onun arkasından uzanıyor.

Beckett ona dirsek atar ve elini sallar, böylece sensör suyu tekrar açar. Charlie elini kardeşimizin yaralı cildinin üzerine koyar. "*Beckett*, beni dinle. Durmalısın. Nefes al." Göğsü

Beckett'in sırtına bastırır ve ön kollarını sıkıca tutarak Beckett'in süngere veya musluğa ulaşmasını engeller.

"Yapamam." Beckett derin, acı dolu bir inilti çıkarır. "Evet, yapabilirsin. Je sais que tu peux." *Yapabileceğini biliyorum.*

"Buna bakamıyorum," diye mırıldanır Beckett. Boş dolapları, çöp torbalarını, kollarını mı kast ediyor?

"Gözlerini kapat."

Beckett onları kapatır, çok daha derin bir nefes alır, sonra Charlie onu döndürür ve göğsüne doğru çeker, orada tutar ve kulağına bir şey fısıldar. Hiçbir şey duyamıyorum. Tek gördüğüm, Charlie'nin kan çanağına dönmüş sarı-yeşil gözleri, bana bakarken. Burada harçla yapıştırılmış tuğla gibi duruyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Nasıl yardım etmem gerektiğini.

Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Birbirlerinden uzaklaşırken, Beckett doğrudan yatak odasının koridoruna doğru yönelir. Charlie birkaç saniye arkasında kalır ve bana şöyle der: "Bu gece bu daireden çıkarsan, Ben, seni kendi ellerimle öldürürüm. Anladın mı?"

Her şey acıtıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Moffy'yi ara."

"Ne?"

"Bu gezegendeki en sevdiğin kişiyi ara." Aklıma hemen Harriet gelir. Charlie ortadan kaybolur ve ben nefes almakta zorlanırım. Kendi bedenimde zar zor işlev görebiliyorum. Etrafımdaki çöp torbaları bana yaklaşıyor. Sersemlemiş bir halde çekmeceli dolaba doğru geri çekilirim.

Bacaklarım metal çerçeveye çarptı. Yere çöktüm. *Ben* yaptım. Bunu ben yaptım. Yaptığımı biliyorum.

Beckett'i strese sokuyorum. Benim yüzümden obsesif kompulsif bozukluğu alevleniyor, muhtemelen daha da kötüye gidiyor.

Telefonum yanımda çalışıyor. Arayan Moffy. Charlie kuzenimize mesaj atmış olmalı. Ona aramasını söylemiş. Maximoff'u kapatıp hızlıca bir mesaj atıyorum.

BEN COBALT

Ben iyiyim. Charlie aşırı tepki gösteriyor.

Moffy'nin cevabına bakmıyorum bile.

Kelimeler beynimde tekrar tekrar dönüyor. Onları kafamdan atamıyorum.

Ben

yaptım.

Bunu ben

yaptım.

Burada olmamalıydım. New York'ta olmamalıydım. Bunun olacağını biliyordum. Duygular içimi kasıp kavururken burnum genişliyor. Zonklayan başımı ellerimle tutuyorum.

Kardeşimi, en sevdiğim kardeşimi o lavabonun başında gördüğümde gözlerimden yaşlar akıyor. Kollarının yıpranmış olduğunu görüyorum. Derisi yırtılmaya başlamış. "Siktir," boğazımdan bir ses çıkıyor, vücudum ağlamaya çalışıyor. Bacağım titriyor. Saçlarımı geriye itip telefonumu alıyorum.

Banka hesabımı kontrol ediyorum. Şehirde bir daire kiralamak için zar zor yeterli para var. Barmenlik bahşişlerimi biriktirmemişim. Mesela bu gece. Harriet'e patlamış mısır ve Fizz aldım. Sonra balede tüm kardeşlerime içki ısmarladım.

İçimde büyük bir kısmı burada kalabileceğime inanmaya başladı. Gitmeme gerek olmadığına.

Cam gibi bir film gözlerimi yakıyor. Moffy yine arıyor. Sonra kardeşim Jane. Cevap vermiyorum. İkisine de "*Ben iyiyim*" diye güven verici bir mesaj gönderiyorum. Çekyatın üzerine uzanıp yastığı yüzüme vuruyorum.

Tek istediğim çığlık atmak.

Boğazım çok sıkışık, nefes alamıyorum. Nefes almaya çalışıyorum. Telefonumu tekrar elime alıyorum. Fotoğraflarımı inceliyorum ve Harriet'in bir düzine kadar fotoğrafını görüyorum. Onları End of the World'de sakın bir akşamda çekmiştim. Bira dökerken mavi şeker lekeli dilini dışarı çıkarıyor. Güldüğümü hatırlıyorum.

Hemen ardından ortaya çıkan sevimli, yüzünü buruşturan gülümsemesini hatırlıyorum. Benimle birlikte güldükten sonra yüzüme bira fıstığı attı. Onu ağızımla yakaladım.

Başını salladı ve gülümsemesi giderek büyüdü. Her şey yolundaydı.

Her şey yolunda.

Oksijen ciğerlerime girmeye çalışıyor. Onu düşünmek, gözlerimi kapatıp gürültüyü engelleyerek uykuya dalmanın tek yolu.

HARRIET FISHER

Uyku benim için lüks bir şey.

Üç saat sonra Latince sınavım var. Bu sabah saat beşte araştırma laboratuvarındaki işimi bitiremedim. Ben'in beni her zaman sevdiğim için nefret etmesi aklımı meşgul ediyor.

Kanepede bacak bacak üstüne atmış oturuyorum, güneş tamamen doğmuş ve dördüncü fincan kahvem midemde ekşimiş. Telefonum sehpa yüzüstü duruyor ve ona hızlıca bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Ben'in bana mesaj atmasını beklememeliyim. Ona mesaj atabilecek durumdayım, ama o beni hayatından enfekte bir yara gibi kesip atmak isteyebilir. Zaten iki aydan az bir süre sonra ayrılacak, bu yüzden bu anı kaçınılmaz sonu hızlandırmak için kullanma ihtimali yüksek.

Duygularımı bastırırken gözlerim yanıyor. Ders kitabının sayfalarındaki kelimeler bulanıklaşıyor.

Eden aceleyle yatak odasından çıkar, kulaklıklarını takar ve bar taburesinden Lululemon çantasını kapar. En azından onun gibi sabah erken dersim olmadığı için şanslıyım. Ayakkabılarını giyerken bana el sallıyor. Ben de ona el sallıyorum.

Arkadaş değiliz, ama en azından birbirimizi buzdolabının arkasında bozulan, unutulmuş bir süt kartonu gibi davranmıyoruz. Birbirimizin varlığını kabul ediyoruz. Bulaşıkları yıkayıp, yerlerine koyup, birbirimizin alanına girmeden ve fazla paylaşımda bulunmadan yeterince düşünceli davranıyoruz. Bu, oldukça iyi bir oda arkadaşı ilişkisi sağlıyor. Gerginlik yok ve drama riski daha da az.

Kapının açılma sesini duyduğumda ders kitabımı açtım.

"Oh!" Eden şaşkınlıkla haykırır.

"Üzgünüm, kapıyı çalacaktım."

Sesi vücuduma elektrik akımı gönderirken tüylerim diken diken oluyor. *Olamaz.*

Eden'in başını salladığını görmek için dönüp bakıyorum. "Evet, sorun değil." Elini oturma odasına doğru uzatarak, ona sessizce girmesine izin veriyor. Ondan çok daha uzun olan Ben, onun başının üzerinden bakıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

Ciğerlerim şişer. Ayaklarımın üzerinde sallanarak, ders kitabımı göğsüme sıkıca bastırırım.

Dudaklarının köşesi yukarı kalkar. Mavi gözleri, içimi kaplayan duyguları yansıtır. "Selam, Fisher."

"Selam," diye cevap veriyorum, neredeyse nefessiz kalmış bir halde.

Eden'in koridordan kaybolduğunu fark etmemişim, ama Ben kapıyı kapattığında onun gittiğini anlıyorum. Sol elinde beyaz bir kağıt torba tutarken, koltuğunun altına bir futbol topu gibi bir saksı bitkisi sıkıştırmış. "Birkaç saat sonra Latince sınavın var, değil mi?"

Başımı sallarım.

Torbayı kaldırır. "Beyin gıdası getirdim."

Gözlerim aniden doldu, bu da yüzümde bunu durdurmak için korkunç bir bakış oluşturdu. Kanepeye yarı yolda durdu, sanki kızgın mıyım emin olamıyormuş gibi.

"Bana yiyecek mi getirdin..."

"Evet, buzdolabını gördüm." Gülümsüyor, ama çekingen bir gülümseme. "Sorun olur mu? Yalnız çalışmak istersen gidebilirim. Sadece yardım edebileceğimi düşündüm."

Bu, bana ders çalışmamda yardım ettiği ilk sefer değil, ama şu anda burada olması beni çok heyecanlandırıyor. "Dün gece sana söylediklerim hakkında konuşmak istemiyor musun?" Fareleri öldürmeyle ilgili ayrıntıları atlıyorum. Hayvanlar üzerinde deney yapmadığımı mı varsayıyoruz? Bu gerçeği halının altına mı süpürüyoruz?

"Konuşmak istiyorum." Ben, kağıt torbayı ve eğretili otunu sehpayaya koyar. "Ama sınavın var" — saatine bakar

— "daha az bir saatin var. Ve senin çalışma vaktini çalmak istemem."

Boynumdaki boncuklu kolyeyi çeviriyorum. "Zaten konsantre olabileceğimi sanmıyorum."

O başını sallar.

Ben de başımı sallayarak, yaylı yeşil eğrelti otuna bakıyorum. Bu, Ben'in daireme verdiği dördüncü bitki. Okalıptüsün ardından, ona bahşişlerini biriktirmesi gerektiğini, dairemi Gizli Bahçe'ye dönüştürmemesi gerektiğini söyledim. O da, "Bitkiler olmasaydı, yeryüzünde yaşam sürdürülemezdi, bu yüzden bu küçük dostumuzun paha biçilemez olduğunu söyleyebilirim" dedi. Ve ekledi: "Hayatımda hiç bütçe yapmadım."

Bu belli oluyor.

O hala daireme, tamam, belki de bana, paha biçilmez küçük dostlar hediye ettiğini bilmek, bedenimi stratosfere uçurmak istiyor.

Kelime defterimi yiyecek torbasının yanına koydum. "Bütün sabah aynı elli kelimeyi ezberlemeye çalıştım. Ama pek kafama girmiyor."

O benim orta seviye Latince öğrendiğimi biliyor. Gramer veya tam cümleler yazma konusunda sınava tabi tutulmuyorum. *Sezar'ın Britanya'yı İşgali* kitabının bazı bölümlerini Latince'den İngilizce'ye çevireceğim. Çoğu bağlam ipuçlarından oluşuyor. Çoğu, yüzlerce Latince kelimeyi bilmek gerektiriyor. Çoğu fiilin birden fazla anlamı olduğunu da ekleyin, bu da bir dili çevirmenin yanı sıra bir mantık bulmacasını çözmek gibi bir şey.

Ben, kitabı kapar ve işaretli sayfayı açar. Zorlandığım tüm kelimeleri işaretlemişim, bu yüzden "Dēleō, dēlēre, dēlēvī, dēlētum" dediğinde şaşımam. Latince ölü bir dildir, ama onun telaffuzu neredeyse mükemmeldir.

Biraz başım döner.

Gözleri benimkilere bakar ve cevabı vermemi bekler.

"İkinci çekim," diyorum. "Yok etmek, silip süpürmek, silmek."

"Bu yüzden seni hayatımdan silmeyeceğim," diyor Ben. "Bu yüzden buradayım." Beyaz kağıt torbayı bana doğru itiyor. Midem hafifçe guruluyor.

Gülümsüyor.

"Siktir," diye küfrederek, gülümsememe engel olmaya çalışıyorum, sonra çantanın içine bakıyorum. Bir bagel. Bana bagel almış. Otlı krem peynirin kokusu muhteşem, ama bir ısırık almadan önce açıklamam gerekiyor. "Dr. Venison'un laboratuvarına katıldığımda, farelerle çalışacağımı biliyordum. Ama onları ötenaziye tabi tutacak kişinin *ben* olacağımı bilmiyordum. Yüksek lisans öğrencilerinin

onları bana zaten ölmüş olarak vereceklerini sanıyordum. Bunun da pek iyi bir şey olmadığını biliyorum, ama aptaldım... naiftim."

Yüzü buruşuyor. "Sana söylememeleri çok kötü."

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Sanırım bilimle uğraşacaksam... tıp ile uğraşacaksam bunun benim halletmem gereken bir şey olduğunu düşündüler."

"Sen on sekiz yaşındasın," diyor sanki bu önemliymiş gibi, ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Ben bir yetişkinim. Belki *yeni* bir yetişkin, ama yine de yirmi iki yaşındaki öğrencilerle aynı görevleri yerine getirmem bekleniyor.

"Bu pozisyon gönüllü," diye hatırlatıyorum ona. "Kimse beni zorlamıyor. Bu, bölümümün bir gerekliliği bile değil. Sadece tıp fakültesi için özgeçmişimde olması gerektiğini biliyorum. İstifa edebilirim, ama yapmayacağım çünkü dönem ortasında başka bir laboratuvara giremem. Bunun beni pislik yaptığını biliyorum..."

"Sen pislik değilsin," diye öfkeyle bağırır. Elindeki kitaba bakar ve ben bagelimi ısırp çiğnerken, "Doleō, dolēre, doluī, dolitum" diye okur.

Yutkunuyorum. "Üzülmek, acı çekmek; incitmek, acı vermek."

Ben, gözlerinde milyonlarca soru ile bana bakar ve ben, farelerin ne kadar acı çektiğini soracağını düşünerek hazırlanırım. Ama sonra şöyle der: "Onları öldürmek sana acı veriyor mu?"

"İlk kez yaptığımda kalbim çok hızlı atıyordu. İşleri berbat edip fareye daha fazla acı çektireceğimi düşündüm. Sadece onun için hızlı ve acısız olmasını istedim."

Alnı kırışır. "Odada mıydın?"

Oh... gaz kullandığımızı düşünüyor olmalı. "CO2 ile boğulma inanılmaz derecede acı vericidir. Bu his boğulmaya benzer ve hızlı değildir. Servikal dislokasyon yapmak daha insancıl bir yöntemdir."

Şaşkınlıkla dudaklarını araladı. "Boyunlarını kırdın mı?" "Beher ile."

Elini ensesine koyar. Yüzü bozulur. "Tanrım." "En kötü kısmı bu," derim. "Bundan çok nefret ediyorum, ama bunu sevmem gerektiğini düşünmüyorum. Eğer buna duyarsızlaşırsam, laboratuvarı değiştiririm."

"Ama şimdi değiştirmek istemiyorsun?"

Kafamı sallıyorum. "Yani, gelecek dönem bitki veya hücre biyolojisi laboratuvarına girmeyi deneyebilirim, ama bu pozisyonlara başvurmak kolay değil

. Ayrıca Dr. Venison ile zaten bir ilişki kurdum. Tıp fakültesi için onun tavsiyesine ihtiyacım var..."

O başka yere bakar ve benim sesim kaybolur.

"Üzgünüm," diyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için."

Geri döndüğünde, yüzü tamamen buruşmuş. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın, Harriet. Sadece hayvanlar üzerinde deney yapan biriyle arkadaş olacağımı hiç düşünmemiştim."

Onun kelime seçimine takıldım. "*Aşık olmak*" mı diyecekti? Bana aşık mı oluyor? Kalbim hızla atmaya başladı.

"Laboratuvarımın yaptığı iş önemli," diyorum. "Eğer bunun bir önemi varsa."

Derin bir nefes alır. "Ne okuyorsun?"

"Timus bezinde yapısal proteinlerin gelişimi," diye açıklıyorum. "Timus bezi T hücrelerini olgunlaştırır, bu yüzden bağışıklık sistemimiz ve hastalıklarla savaşmamız için çok önemlidir. Doktor olmak istememin en büyük nedeni insanlara yardım etmek. Bu da bunu yapmanın başka bir yolu." Onun düşünmesini izlerken bagelden küçük bir ısırik alıyorum.

Kendi düşüncelerine dalmış bir şekilde sessiz kalır ve sonra şöyle der: "Tüm dünya acı ile dolu ve ben her zaman daha fazla acı yaratmamak benim sorumluluğum olduğuna inanmışımdır. Bazı insanlar benimle aynı şekilde düşünür. Bazıları ise düşünmez. Sonuçta, herkes ne yapmaya istekli olup ne yapmaya istekli olmadığına dair bir sınır çizer. Bunu anlıyorum. Bunu *kabul ettim*. Çünkü ben mükemmel değilim." Tişörtünü çekiştirir. "Organik pamuktan yapılmış, ama satın aldığım mağazaya ticari bir havayolu şirketiyle gönderilmiş. Ailemle bazen özel uçakla seyahat ederiz. Hayatımı, büyük şirketlerin çevre dostu olmaları için mücadele etmeye adayabilirdim, bunların bazıları ailemin sahip olduğu şirketler, ama bunu yapmadım çünkü bazen bu, bir tuğla duvara hızla çarpmak gibi geliyor. Ve sonra, tek bir tuğlayı parçalamak için tekrarlanan çarpışmalara dayanabilen kişinin benden daha iyi olduğunu düşünüyorum. Belki de benim yerime onlar doğmalıydı. Onlar, dünyaya daha büyük, daha olumlu bir etki yapabilecek Cobalt olurlardı."

Bagele bir göz attım, sonra ona baktım. "Büyük gücün beraberinde ne getirdiğini biliyorum ve Kobaltlar tanrı olarak kabul ediliyorlar, ama iyi bir Kobalt olmak için tüm dünyayı daha iyi bir yer haline getirmen gerekmiyor

Sadece bir kişinin hayatına dokunmak yeterlidir, dostum." Dudaklarımı ısırtıp ekledim, "Sen benim hayatımı daha iyi hale getirdin. Bu senin için ne anlama geliyorsa."

Ben sözlerimi uzun bir süre dinler. "Çok şey ifade ediyor." Derin bir nefes alır.

Nefes veririm.

Ve şöyle der: "Mükemmel insanlar gerçekte yok, bence de olmamalı. Hepimiz insan olduğumuz için farklı değerlere sahibiz, bu yüzden senin değerlerinden dolayı senden nefret etmeyeceğim. Onları bildiğim için mutluyum. Seni tanıdığım için mutluyum." Derin bir nefes alır ve kitaba geri döner. "Reperiō, reperīre, repperī, repertum."

Beynim dönüyor ve çevirisini bulmakta zorlanıyorum. Mavi gözleri benimkilere bakıyor. "Fisher?"

"Bilmiyorum."

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Dördüncü çekim. Bulmak, keşfetmek. Öğrenmek.

Almak."

Onun bunu çok iyi seçtiğini fark ederek kaşlarımı çattım. "Bunu bilmeliydim."

Ben kitabı sehpaye bırakır. Yaklaşır, bir elini omzuma, diğer elini kızarmış yanağıma koyar. Boynumu gererek onun bakışlarına karşılık vermek için başımı kaldırırım. Benim için dizlerini biraz bükür. Bu samimiyet kalbimi çarptırır. Onu nasıl hak ettim? Ve neden New York'tan ayrılmak zorunda?

"Bu sınavı geçeceksin," diyor bana.

Sanki saçmalıyormuş gibi yüzümü buruşturuyorum. "Bir tane bile yanlış yaptım." "Evet, çünkü artık unutmayacağını biliyorum."

Haklı. Unutmayacağım.

"Araştırma hakkında sana daha önce söylemediğim için özür dilerim," diye fısıldadım.

Onun bakışları benimkini ısıtıyor. "Seni bunun için yargıladığım için özür dilerim. Bir daha yapmayacağım." Başparmağıyla dudaklarımın köşesini okşuyor. Oh, krem peynirden bir parça siliyor. Gerisini yalıyorum, ama onun yakışıklı gülümsemesi resmen yumurtalıklarımı etkiliyor.

Vücudum onu istiyor.

Onu istiyorum.

Saatine bakmasından nefret ediyorum. Sanırım onunla burada kalıp sınavı tamamen kaçırmak benim için sorun olmaz. Bu korkutucu bir düşünce. *Hiçbir* sınavdan kalmadım, kasıtlı olarak bir sınavı kaçırmadım. "Daha fazla çalışmak için biraz zamanımız var."

"Ya da başka şeyler yapabiliriz," diyorum.

Sadece seks ima ettiğim için yüzünde heyecanlı bir ifade beliriyor ve avucunun yanağımdan enseme kaydığını hissediyorum. Bu seksi hareket vücudumu titretiriyor.

"Yapamayız. Bak, benim yüzümden bu sınavda başarısız olursan, *kendimi suçlu* hissederim." Benden uzaklaşıyor, ama bunu yaparken boğazından boğuk bir ses çıkıyor. Kitaba geri dönüyor. "Bu sınavı geçtikten sonra yardımına ihtiyacım olacak."

"Ne konuda?" diye merakla soruyorum. Bana her konuda çok çabuk yardım ediyor ve önünde tüm kapılar açık olan biri için yardım eli uzatacak büyük fırsatlar bulmak zor.

"Artık kardeşlerimle yaşayamam," diye açıklıyor. "Kalacak yeni bir yer bulmam lazım. Hemen."

Eğer en kısa sürede dairesinden ayrılmak istiyorsa, kardeşleri onu New York'u sevmeye ikna etmekte başarısız olmuş olmaları diye düşünüyorum.

Bu hiç iyi değil. Bu sözler ağızımda acı bir tat bırakıyor, ama yine de söylüyorum. "Evet, yardımcı olabilirim."

BEN COBALT

Şu anda Cobalt Malikanesi'nde olduğum için, tuvalette gizlice Harriet'in mesajını kontrol etmek zorundayım. Çarşamba günleri, her zaman olduğu gibi, beni çocukluğumun geçtiği eve geri götürüyor. Bana Valley Boards'dan başka bir oda arkadaşı ilanı göndermiş. Bağlantıya tıklıyorum. *Oturma odasında şişme yatak için 500 dolar.* Tanrım.

Harriet'e mesaj atıyorum.

BEN COBALT

Bütçemi aşıyor

Hemen cevap veriyor.

HARRIET FISHER

Bütçen ne kadar?

Ne kadar param olduğunu öğrenmek için banka hesabımı açmama gerek yok. Tuvaletin kapağına otururken saçlarımı elime alıp tarıyorum.

BEN COBALT

Yüz dolar gibi.

HARRIET FISHER

Kötü haber, bunun işe yaraması için muhtemelen çıplak fotoğraflarını da eklemen gerekecek.

Gülüyorum ve şaşkınlıkla çenemi elime sürüyorum. Cidden, günlerdir gülmemiştim. Charlie ve Beckett'in doğum gününden beri kardeşlerimle yaşamak, çivili yatakta uyumak gibi bir şey. Her gece stres

her gece artıyor ve ben sadece makul bir çözüm bulmaya çalışıyorum. Rastgele bir arkadaşımın iyilik istemek zorunda kalmayacağım bir çözüm. Tanımadığım birinin evinde bedavaya kalmak ve soyadımı pazarlık kozu olarak kullanmak istemiyorum. Bu daha fazla sorun yaratabilir.

Harriet ilk tercihim olurdu. Ama o, oda arkadaşına benim birkaç günlüğüne bile olsa kanepesinde kalıp kalamayacağımı sormuş ve Harriet bunun "şimdiye kadarki en garip etkileşim" olduğunu söylemiş.

Görünüşe göre Eden ona "Sen kanepede yatarsın" diye hatırlatmış. Harriet de "Evet, benimle yatacak, ama *benimle* değil, benimle yatacak. Aptalca şeyler yapmayacağız... biz sadece arkadaşız" demek zorunda kalmış.

Eden rahatsız oldu ve "Hiçbir şeye karışmak istemiyorum" dedi. Bu anlaşılabilir bir durum. Harriet ile tekrar geceyi geçirirsem, ona dokunmayacağımı garanti edemem. Kardeşlerim yatak odalarında uyurken bile bu cazibeye kapıldım.

Harriet, evinin yarış dışı kalmasına üzüldü. Ama ben bunu seviyorum — onunla birlikte ev aramayı. Bu, tüm bu olayın en iyi kısmı oldu ve dürüst olmak gerekirse, çok çabuk bitmemesini umuyorum.

Ona mesaj attım.

BEN COBALT

Oral seksin etkili bir pazarlık kozu olduğunu duydum.

HARRIET FISHER

AHFA. Harriet Fisher'ın Tavsiyesine Karşı.

Cevabımı yazarken dudaklarım daha büyük bir gülümsemeye dönüşüyor.

BEN COBALT

Harold hala müsait mi?

Dün bana arabasını teklif etti ama ben reddettim çünkü boyum 1,95 metre ve o bir *sedan*.

HARRIET FISHER

İptal. Erken yaşta sırt sorunlarına neden olamam.

Daha da çok gülüyorum. Kahretsin.

HARRIET FISHER

Yunan Sırası senin için en iyi seçenek olabilir... ne yazık ki.

Evet, öğrenci kulübü. Bu, birlikte beyin fırtınası yaptığımız ilk fikirlerden biriydi, ama Yunan yaşamıyla çevrili olmak istediğimden emin olmadığım için bu fikri reddettim. Bu, sadece uyumak için bir yataktan çok daha fazlasını gerektiriyor.

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Kahretsin, gitmem gerek. Harriet'e hızlıca bir mesaj atıyorum.

BEN COBALT

Haklı olabilirsiniz. Yemekten sonra konuşuruz.

Mesajı beğenir ve ben de telefonu cebime koyup yemek odasına doğru yönelirim. Her zamanki yerime otururum.

Theodore'u gömdüğümünden bu yana beş Çarşamba geçti. Beş Çarşamba boyunca tüm kardeşlerim akşam yemeğine geldi. Hatta Beckett bile, ki onun bu tür etkinliklere katılımı kışın sıcak bir hava dalgası gibidir. Nadir ama çok değerlidir. Beş akşam yemeğinde arka arkaya Beckett'i görmektense Kaliforniya akbabasını görme ihtimalimin daha yüksek olduğunu düşünürdüm.

Ve işte, *altıncı* akşam yemeğindeyiz.

O benim karşımdaki sandalyede oturuyor. Çarşamba geceleri, masanın başındaki ebeveynlerimiz için ayrılmış yerler dışında, belirli bir oturma düzeni yok. Onların sandalyeleri şu anda boş ve akşam yemeği onlar gelene kadar resmi olarak başlamıyor.

Bu akşam tüm kardeşlerim yine burada, mükemmel katılım serilerini sürdürüyorlar ve gerginlik artıyor. Bundan kurtulamıyorum. Birbirlerine yan bakışlar ve ihtiyatlı bakışlar attıklarında bunu yapamıyorum.

Tate'e saldırdığımdan beri, bana olan endişeleri yüzümde belirgin bir şekilde görünüyordu. Ama bu gece, garip bir değişiklik hissediyorum.

Havada nefesini tutan bir gerginlik var. Sanki her kardeş endişenin keskin kenarında dengede duruyormuş gibi.

Beş parasız olduğumu mu öğrendiler? Yoksa şu anda ev aradığımı mı? Hiçbir fikrim yok, ama *bir şey* öğrendikleri kesin.

Belki, *sadece belki*, bunun benimle hiçbir ilgisi yoktur. Ancak, paylaşılan anlardan dışlanıyorum, bu da genellikle benim ilgi odağı olduğumun açık bir işaretidir. Bu gece yüzüme kişisel gelişim broşürleri fırlatılırsa şaşırmam. Sayfalar muhtemelen genel olarak ilham verici olacaktır. Kimse New York'a veda etmek için geri sayımda olduğumu bilmiyor. Değil mi?

Lanet olsun, lütfen planı anlamadıklarını söyle.

Beyaz üniversite tişörtümün altında endişeli bir sıcaklık birikiyor ve neredeyse telefonumu kontrol edip Harriet'in mesajlarını tekrar okumak üzereyim. Bunun yerine, kristal bir kadehten biraz su içiyorum.

Geçen hafta mutfakta Beckett'ı gördüğüm anı hatırlamamaya çalışıyorum. Kızarıklık, yaralı cildini ovuşturduğunu hatırlamamaya çalışıyorum. Bu görüntü mideme bir taş gibi çakılıyor. Yarın bir uçak bileti almam için bana bağılıyor, ama daha Eylül'ün son haftasındayız.

Ve Harriet... Hayatında bu kadar çok terk edilmeye karşı karşıya kalmışken onu aniden terk etmeyi kafam almıyor. Kahretsin, onu terk etmeye *hiç* konsantre olamıyorum. Bu, göğsüme lanet bir acı saplıyor ve ben sadece iyi şeylere odaklanmayı tercih ediyorum.

İyi haber: kardeşlik kulübü uygun bir seçenek ve çok yakında kardeşlerimin dairesinden taşınabilirim. Bu bilgiyi *ne zaman* vermem gerektiğini düşünüyorum. Çarşamba Akşamı Yemeği'nde herkese söylemek, evde havai fişek patlatmakla eşdeğer. O alevlere hazır olduğumdan emin değilim.

Beckett'e tekrar bakıyorum.

Bugün provadan direkt buraya geldiği için siyah taytını ve beyaz tişörtünü değiştirecek vakti olmamış. Tabağına biraz yeşil fasulye koyuyor.

Uzun yemek masası o kadar dolu ki, altındaki meşe ağacını zar zor görebiliyorum. Süslü tabaklar, kadehler, şamdanlar ve vintage dekorlar, kızılıklık, patates,

yeşil fasulye ve kızarmış kazın bulunduğu tabakların etrafına yerleştirilmiş. Masa düzeni bir tablo kadar sanatsal ve yemekle birlikte asla değişmiyor.

Neyse ki kaz diğer ucunda duruyor. Gözümün önünden uzak. Çok küçük olduğumu hatırlıyorum, beş ya da altı yaşındaydım ve akşam yemeği boyunca gözlerimi etten ayıramamıştım. Midem acı bir şekilde düğümlenmişti ve ben sadece sıcak gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Yediğim şeyin bir kuş olduğu bana bir balyoz gibi çarptı.

Ailemizin tatil evindeki gölde keyifle izlediğim kuşlar gibi.

Yemekten sonra babam beni kütüphaneye götürdü ve neyin yanlış olduğunu sordu. Ona artık kuş yemek istemediğimi söyledim. Ağlarken beni dinledi ve önceki gün yediğimiz hamburgerlerin nereden geldiğini sordu.

O gece vejeteryan olabileceğime karar verdik, ama vejeteryanlık konusunda ağabeylerimi ve ablamı sıkıştırdıktan sonra hayvan yan ürünleri hakkında bilgi edinmem sadece iki hafta sürdü. Charlie bıkıp bana "Hayvanlar için bu kadar endişeleniyorsan, neden hala süt içiyorsun?" diye sordu.

O gün süt ürünleri tüketmeyi bıraktım ve babam bana veganlığı anlattı. Ona "Ben de öyle olmak istiyorum" dediğimi hatırlıyorum. Sanki tüm yaşam tarzımı değiştirmek, bir çift kıyafet seçmek kadar basitmiş gibi. O zamanlar çok küçüktüm, bunun hangi restoranlara gideceklerini, buzdolabında ne saklayacaklarını, çocuk olarak güvenle yiyebileceğim şeyleri bilmek için kendi mutfak dolabım olması gerektiğini fark edemedim. Bazen kendimi suçlu hissetsem de, her zaman attıkları ekstra adımları takdir ediyordum.

Vegan olduktan sonraki ilk Çarşamba günü, annem masamın yanına seitan rosto koydu. Ben hiç istememiştim. Bunu büyük bir mesele haline getirmek istemedim. Yeşil fasulye ve patates yiyerek de gayet mutlu olurdum. Ama annemin şeften bunu hazırlatmasını görünce, benim için çok anlamlı oldu. Şef Michael genellikle her hafta seitanı mantar, ceviz veya ıspanak gibi farklı malzemelerle doldurur. Böylece herkes aynı yemeği yerken, ben kendi yemeğimin çeşitliliğinin tadını çıkarırım.

Ayağa kalkıp bir dilim kesiyorum. "Seitan isteyen var mı?" Her çarşamba olduğu gibi soruyorum. Hepsi seitan'dan nefret etmiyor.

"Bu akşam içinde ne var?" diye soruyor Tom, sandalyesinin iskeletine oturmuş. O, üzerinde dengede durma sanatında ustadır. Çocukken bir düzine sandalyeyi kırdıktan sonra. Eliot genellikle Tom'u kafasını yere çarpmadan yakalardı.

Şu anda, fermuarlı savaş botları yastıklı koltuğun üzerinde duruyor. Yakasında gümüş bir haç olan siyah gotik bir yelek giymiş ve elinde yılan başlı bir asayı çevirip duruyor.

Seitan parçamı inceliyorum. "Shiitake mantarı ve yabani pirinç."

"Kesinlikle olmaz," diyor Tom. "Mantarları sevmez oldum. Bir kez yapışkan bir mantar yediğinde, geri dönüşü yok. Ben sonsuza kadar mahvoldum."

"Sonsuza kadar mahvolmak yeni bir şarkı adı olmalı," diyor Eliot, parlak siyah deri ayakkabılarını masanın üzerine uzatarak. Ağzında pipo var ve mükemmel duman halkaları üflüyor.

Annemiz sigaradan *nefret eder*. Sigaranın kokusuna ve görüntüsüne bile tahammül edemez. Yine de Charlie ve Beckett'i bu kötü alışkanlıktan vazgeçiremez. İkisi de en çok sigara içenlerdir. Ne kadar kömürleşmiş akciğer fotoğrafları ya da uzun vadeli etkilerin istatistikleri gösterilirse gösterilsin, onları ikna edemedi, ama Beckett annesinin önünde sigara içmiyor. Ve annesi, sadece çarşamba geceleri, yemek süresince içmemek şartıyla sigara içmesine izin veriyor.

Bu da, bir noktada Eliot'un piposunu bir kenara bırakması gerektiği anlamına geliyor.

Dudaklarında piposu ile, bu gece resmi bir smokin giyiyor, geçen Çarşamba giydiği ve Audrey'in "korsan şıklığı" olarak adlandırdığı bol keten gömleğinden çok farklı.

Burada kıyafet kuralı yok.

Asla yoktur. Tıpkı günlük hayatımızda olduğu gibi, ailemiz bu akşam yemeklerinde kendimizi istediğimiz gibi ifade etmemize izin veriyor. Hiçbir kısıtlama yok.

Nadiren giyinmek isterim. Ve onlar da benim rahat tişörtlerim ve kot pantolonlarımla kendimi yabancı hissetmemi asla sağlamazlar.

Tom alaycı bir şekilde, "Yeni şarkılar üzerinde çalıştığınızı mı sanıyorsun? Dostum, Alfie'ye mevcut şarkıları bile öğretemiyorum. Bu yeni davulcuğu eğitmek beni öldürecek," diyor.

"Ölüm çoktan geldi." Eliot sırtır. "Bu Çarşamba Akşamı Yemeği'nin çok dramatik geçeceğini tahmin ediyorum." Yaramaz bakışları bana yönelir, kaşları şakacı bir şekilde kalkar.

Onun neşesine kapılmıyorum. Bana şöyle diyor gibi:

"Hazırlan, küçük kardeş. Bu gece senin gecen."

Siktir git.

Keşke mide rahatsızlığı numarası yapabilsem. Tuvalete gidip kusmak. Bu, istediğimin tam tersi olur. *Ben'in neyi olduğu* konusunda paranoyalarını artırır mı?

Evet, bu yemeği bitirmem lazım.

Beckett, Eliot'a bakar. "Yine masa örtüsünü ateşe vermeyi mi planlıyorsun?"

"Lütfen yapma," Audrey yanımda yalvarır. "Son elbisesindeki dumanı çıkarmak çok uzun sürdü. Kadife *dumanı emer*." Bebek mavisini elbisesi sandalyesinin iki yanına dökülür. Su bardağına uzandığında fırırlı kolları yanan mumları yalamak üzere.

Sandalyemden fırlayarak onu yanan mumdan uzaklaştırırım. Kahretsin, *kahretsin*. Kalbim boğazıma kadar çıkmış. Yanmıyor. *Yanmıyor*.

"Sois prudente, petite sœur," diyor Beckett ona. *Dikkatli ol, küçük kardeşim*.

Saçlarını omzundan geriye atıyor. "Je le suis toujours." *Ben her zaman*

"Gecenin başlangıcında hayallerle başlıyorsun, anlıyorum," diye alay ediyor Charlie. Audrey alaycı bir şekilde gülüyor. "Tom ve Eliot'tan çok daha dikkatliyim. Bu Bu bir *hayal* değil. Bu bir gerçek." Bana doğru dönüyor. "Öyle değil mi, Ben?"

"Evet," diye başımı şiddetle sallarım. Şu anda dikkat çekmekten nefret ediyorum.

Gülümsemek istiyorum, ama kolunun neredeyse alev alması beni gerçekten sinirlendiriyor. Beckett'in endişeyle beni izlediğini hissedebiliyorum. *Sakin ol*. Lanet olasıca sakinleşmem lazım.

Audrey sandalyesine geri dönerek suyunu yudumlarken mavi elbisesinin kırıklıklarını düzeltiyor. Bu tarzın Fransız Rokoko döneminden geldiğini söylüyor, *The*

O her zaman gecenin dramasına uyum sağlar, sesi bile ekstra tuhaf bir ritim taşır.

Onun artık cenaze kıyafetleri giymediğini fark ettim. Artık benim New York'a taşınmamı yas tutmuyor. Sanırım artık benimle birlikte oraya taşınmaya daha kararlı.

Eliot havaya bir nefes daha duman üfledi. "Ateşsiz bir akşam geçireceğimizi garanti edemem, sevgili kardeşim."

Audrey sinirli bir nefes verir. "O zaman dumanı *sana* doğru üfleyeceğim."

"Maeve varken sigara içilmemesini öneriyorum," diyor Jane, bebeğini mama sandalyesine oturturken. Thatcher, kocası ve Çarşamba Gecesi Yemeği'ne katılan tek Cobalt üyesi olmayan kişi, Maeve'nin küçük kulaklarına bebekler için gürültü önleyici kulaklıklar takıyor.

"Bu akşam yemeklerinde bebeklerin olmaması yönünde oy kullanıyorum," diye Charlie de söze karıştı.

"O doğduğunda zaten oyların azınlıkta kaldığını" Jane ona rahat bir şekilde hatırlatır.

Audrey ona sert bir bakış atar ve "Yenilgini kabullen" der.

"Evet, Charlie Keating, yenilgininle yaşa," diye Tom onu kışkırtırken, antika bir sürahidenden kendine koyu kırmızı bir Merlot doldurur. Asayı Eliot'a atar, Eliot da masanın diğer ucundan onu yakalar. Evet, 1800'lerden kalma avizeye çarpmasına bir santim kalmıştı. Üstümüzde, bükülmüş yaldızlı bronz dallardan kristal hançerler ve kolyeler sarkıyor. Kristal avize, koyu renkli duvarlardaki yağlı boya tablolar gibi bir sanat eseri.

Charlie gözlerini devirir. Şamdanların sıcak ışığı, zümrüt yeşili takım elbisesine zengin bir parlaklık katar, ceketinin düğmeleri açıktır ve altında gömlek yoktur. Saati bakırım. Annem ve babamın her an gelmelerini gerçekten çok isterim.

Dizlerimin titrememesini sağlıyorum.

"Gitmen gereken bir yer mi var, sevgili kardeşim?" diye sorar Eliot, bakışlarını yakalayarak.

Asayı elinde tutarken, pipo içerken ve sekiz bin dolarlık tasarımcı smokini giyerken ne kadar normal görüldüğü garip. Bu ay her gece farklı bir şey giydi, ama ben bunları kostüm olarak adlandırmazdım.

Kostüm demek, rol yapıyormuş gibi görünmek demektir. Eliot için giysiler, ikinci bir deri gibidir.

"Sadece annemle babamın ne zaman geleceğini anlamaya çalışıyorum," derim derin bir nefes alarak. "Yemekler soğuyor."

"*Onun* adını anmalı mıyız?" diye soruyor Tom, yine alaycı bir gülümsemeyle.

"Bu olmaz," diyor Charlie, sanki şimdiden migren ağrısı başlıyormuş gibi parmağını şakağına koyarak.

"Kimin adını analım?" diye sorar Thatcher, Jane'in yanına oturup elini sırtına koyarak. O asla teatral kıyafetlerle yemeğe gelmez. Bu gece sadece flanel gömlek ve pantolon giymiş. Onun soru sorması alışılmadık bir şey değil. Yediğimiz arasında o kadar çok gelenek ve efsane var ki, onu tamamen bu döngüye dahil etmek muhtemelen on yılı bulur.

"Tom ve Eliot'un saçma bir teorisi var," diyor Charlie.

"Bu sadece inanmayanlar için saçma," diye karşılık verir Eliot. "Ama hiç kimse bunun başarısız olduğunu görmedi."

"Çünkü sen sadece başarılı *olacağını* bildiğin zaman yapıyorsun."

Eliot nefesini tutar. "Tom, bizim hile yaptığımızı mı söylüyor?"

Tom hayal kırıklığıyla başını sallar. "Bence öyle."

"Patatesleri uzat, Pip." Beckett bana başını sallar ve ben de mumları devirmemeye dikkat ederek kaseyi uzatırım. Bu akşam yemeklerinde genellikle ikimiz de en sessiz olanlarız. Ben daha çok gözlemciyim ve "konuşulduğunda konuşan" bir katılımcıyım.

Audrey sudan nazikçe bir yudum alır. "Onlar, babanın adını üç kez söylersen ortaya çıkacağına inanıyorlar."

Thatcher'ın kaşları çatılır. "Beetlejuice gibi mi?"

"Beetlejuice gibi değil," derler Eliot ve Tom aynı anda, Charlie ise aynı anda "Beetlejuice gibi" der.

Beckett gülümser. Neredeyse gülmek üzereyim. Gerçekten, bu Çarşamba geceleri olmadan bir ay bile geçirebileceğimi hayal edemiyorum. Onlar bir temel, bir sabit, bir sabitlik, ateş ve şimşeklere dayanabilen ve yine de asla yanmayan meşe ağacı gibi.

"Bunu kanıtlayacağız," diyor Tom ve Eliot'a başını sallıyor. Birlikte "Richard Connor Cobalt" diye bağırlıyorlar. Parmaklarıyla masayı vuruyorlar. "Richard Connor Cobalt." Vurdukları ritim hızlanıyor. "Richard Connor..."

Babam odaya girer ve bu saçmalığı uydurmak imkansızdır. Eliot ve Tom koltuklarından atlarlar, *sihir* hakkında bağırp çağırırlar.

Audrey şaşkınlıktan suyunu tükürür.

Jane, özellikle Thatcher'ın şaşkın ifadesine gülüyor. Beckett başını sallayarak daha parlak bir gülümsemeye gülümsüyor ve Charlie ayağa kalkarak kadehini şarapla dolduruyor.

Sanırım büyük bir tepki göstermeyen tek kişi benim. Çoğunlukla her şeyi içime sindirmeye çalıştığım için. Her şeyi saygı ve sevgiyle hafızama kazımaya çalıştığım için.

Annemin siyah topuklu ayakkabıları, babamın arkasında yürüyerek sert ahşap zemine vuruyor. "Neyi kaçırdık?" Yüzünde kaşlarını çatıyor.

"Sihir," diyor Eliot. "Sevgili babamızı çağırdık ve bakın kim geldi." Elini babamıza doğru sallıyor. "Gerçek bir mistik mucize."

Babamızı kızdırmak için "sihir" konusunu abartıyor. Çocukluğumuzdan beri onun masalları ne kadar sevmediğini biliyoruz. O mantıklı bir adamdır ve Paskalya tavşanı, deniz kızları ve tek boynuzlu atlar gibi şeyler onun için "saçmalık" kategorisine girer. Görünüşe göre, Noel Baba'ya inanmamıza izin vermek bile onunla annemiz arasında bir tartışma konusuydu.

"Sen aradın, ben geldim," diyor babam. "Bunda tek sihir, iletişimin sihridir."

"Yani sihre inanıyorsun?" diyor Tom sırtarak.

"Hayır," diyor babam kesin bir şekilde. Sakin bir şekilde masanın etrafında dolaşıyor. Bana en yakın başı seçiyor. Bu çok kötü.

Bu gece diğer ucunda olmasını gerçekten umuyordum.

Eliot ve Tom, kendi sandalyelerine otururken birbirlerine komplo kurar gibi bakışırlar. Ailemiz dışında kimse ayakta kalmaz.

"Açılış konuşması başladı," diyor babam, annemle birlikte koltuğuna oturmadan önce. Aynı anda hem nefesimi bırakıyor hem de tutuyorum. Heyecanlıyım. Gerginim. Bunun başlamasına seviniyorum ve bir an önce bitmesini istiyorum.

Eliot ayağa kalktığında kimse şaşırmaz. Herkes konuşmaya başlayabilir, ama genellikle ilk konuşan odur. Sanki hepimiz otomatik pilota gibiyiz,

Thatcher bile, kadehler hızla ellerimize alınır ve hepimiz masayı tutarız.

Eliot sandalyeye tırmanır, sonra ayağını masanın kenarına koyar ve dramatik bir şekilde yere vurur, bu da tabakları ve şamdanları sarsar. Parmaklarını hafifçe hareket ettirerek başının üzerindeki avizeyi döndürür. Birkaç alev sıçrar. Ağzından piposunu çıkarır, konuşmadan önce havada bir duman patlaması olur.

"Bayanlar. Beyler." Gözleri bir anlığına bana kayar. "'Erdem, yanlış kullanıldığında ahlaksızlığa dönüşür. Ve ahlaksızlık bazen eylemlerle onurlandırılır.'" Tom ve Audrey onaylayarak masayı yumruklarıyla vururlar.

Jane parmaklarını şıklatır.

Eliot'un Shakespeare'den alıntı yaptığını varsayıyorum. Bu dizenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Hangi oyundan alıntı olduğu hakkında da hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, çok fazla gözün bana dikilmiş olduğu. Eliot'un az önce söylediği şey benimle ilgiliydi. Ya da benimle bağlantılıydı? Ben nereden bileyim? Ben edebiyat derslerinde telafi dersleri alırken, onlar doktora yapıyorlar.

Hepsi benden daha okur yazar, pek okumayan Beckett bile, ama bunun beni rahatsız etmemesi için uğraşıyorum. Çünkü alıntıları daha sonra arayabilirim, ama bunu yapmamayı tercih ediyorum. Onlar gibi olmak zorunda değilim. Olmak da istemiyorum.

Şu anda, kan bağıyla Cobalt olmayan ama evlilik yoluyla Cobalt sayılan kayınbiraderimle daha fazla ortak noktam olduğunu fark etsem bile. Thatcher'ın yüzünde, benimki kadar şaşkın, kırılgan ve biraz sert bir ifade var.

Eliot koltuğuna geri oturur ve ben de kadehimi masaya geri koyarım. Sırada kimin olacağı kimsenin bilmediği bir şey. Açılış konuşmaları, birbirimizin hayatlarındaki gelişmeleri öğrenmek, güncel olaylar hakkında fikir belirtmek veya duyguları harekete geçirmek için kullanılabilir. Hepsini gördüm.

Tom, Eliot'un yaptığı gibi sandalyesinin üzerine çıkar ve Eliot'un ona asayı fırlattığını izlerim. Bu sefer, asa avizedeki sallanan bir kristale çarpar. Kristal kopar ve Charlie'nin şarabına *tıkırdayarak* düşer.

Odayı terk etmek istiyor gibi görünüyor, ama bir yudum almak istercesine kadehi dudaklarına götürüyor.

"*Charlie*," annemiz sertçe diyor, gözleri onu delip geçiyor. "Şarabı iç, yoksa seni hastaneye götürüp cam parçalarını akciğerlerinden çıkarmak zorunda kalacağım"

"Karşı argüman. Beni burada kanamaya bıraktın. Merham

"Karşı argüman. Beni burada kan kaybından ölmeye terk edersin. Merhametle." "Karşı argüman," diyor annem.

"Hayatta olmaz."

Beckett kendi boş kadehine yeni bir şarap doldurur. Charlie'den yeterince uzakta oturmaktadır, bu yüzden içkiyi masanın üzerinden uzatır. İçki Charlie'ye ulaştığında, Charlie eski kadehini isteyerek bırakıp Beckett'inkini alır.

"Ölüm gece iki kez vurdu," diye Eliot uğursuz bir şekilde haykırır.

Annem sarı-yeşil gözlerini kısar. "Bu gece, yarın ya da *hiçbir zaman kimse* ölmeyecek." Mat siyah boyalı tırnağıyla bizi işaret eder. "Hepiniz yüzyıllar boyunca yaşayacaksınız."

"Zihin ve ruh olarak," diye açıklıyor babam. "Çünkü dünya, sizin isimlerinizi bizimkilerle birlikte sonsuza kadar bilecek."

"Bedenen," diye annem ona karşı çıkar. "Çünkü hepsinin ölümsüz olmasını sağlayacağım."

Tom hariç hepimiz masaya vuruyoruz. Tom hala sandalyesinin üzerinde duruyor. Botuyla masaya vuruyor.

Babamın gülümsemesi genişler. "Gençlik Pınarı arayışı devam ediyor galiba."

"Hiç bitmedi." Annem ona sert bir bakış atar. "Beni durdurur musun, Richard?"

Saçlarını geriye doğru düzelterek şarabını kaldırır. "Jamais." *Asla*. "Il n'y a qu'ensemble." *Sadece birlikte var*. Yemin ederim ki bu sırada bana bir bakış atar, sonra içkisini Tom'a kaldırır. "Mon fils."

Annem de şarabını ona doğru kaldırır. "Gremlin. Devam et."

Tom teşekkür etmek için başını sallar, sonra masadaki herkese bakar. "Bu ailede ihanet ne demektir? Düşmanla yatmak mıdır?" Kaşlarını *bana* doğru kaldırır.

Yalan söyleyemem. Şok oldum. Bir yanlış adımda bu akşam yemeklerinden kaçacağımdan korkarak bana hemen nazik davranmaya başladılar. Bu, ailem için şaşırtıcı bir şekilde daha moda gibi geliyor.

Öne doğru eğildim. "Bu retorik bir soru mu?" diye sordum Tom'a. "Hayır." Asasını bana doğrulttu.

"Doğruyu söyle."

"Harriet Fisher'ın bu ailenin düşmanı mı yoksa *senin* düşmanın mı olduğunu açıklığa kavuşturmanı istiyorum. Eğer *senin* düşmanınsa, neden geçen hafta barda onun yanında duruyordun?"

Herkes yine masayı yumruklar.

Tom, benim bu şakacı tavrımı görmekten keyif alarak gülümsemeyi zor tutar. "Senin için onun varlığına katlanıyorum, Ben Pirrip."

"Teşekkür ederim," derim içtenlikle. "Ve ben senin düşmanınla yatmadım."

Eliot, daha fazla şarap dökerken boğazını temizler. Ona sert bir bakış atarım. Şeytani bir gülümsemeyle bana, "Hiçbir şey demedim, kardeşim," der.

"Yalan söylediğimi ima ediyorsun."

"Hayır, sadece boğazımda bir gıdıklanma hissettim." Sandalyesinde geriye yaslandı.

"Eliot Alice," annem azarladı. "Yaşına uygun davran yoksa Gençlik Pınarı sana ulaşamadan kuruyacak."

"Duydun mu?" diye sorar Eliot babamıza. "Annem benim ölmemi diliyor."

"Onun abartılı sözlerinden kurtulmak istiyorsan, odadan çıkman gerekecek," der babam bana bakarak. "Harriet'le çıkıyor musun?"

Annem bana odaklandığında boynu neredeyse kırılacaktı. "Bir kız arkadaşın var ve biz onu tanımıyoruz mu?"

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum.

"Bana küfür etsen daha iyi olur," diyor babam, ki bunu hepimiz daha önce de duymuştuk. Açıkçası, hiçbirimiz dindar değiliz.

"Aman Tanrım Connor, Ben'in kız arkadaşı mı var?" diye alay ediyor Tom, hala lanet sandalyenin üzerinde dururken.

"Gerçekten tüm açılışını bana mı harcayacaksın?" diye soruyorum ona.

"Dostum, annem cevap vermezsen kazı bıçaklayacak.

Hala sana odaklandığım için *mutlu* olmalısın."

Annemiz elinde bıçak tutuyor. "Bu ne zaman resmiyet kazandı? Bizim bilmemizi istemiyor muydun? Bu bir sır mı?"

Akşam yemeğinin başındaki gerginlik, Harriet ile olan ilişkimle mi ilgiliydi acaba? Bu beni rahatlatıyor. Bunun sadece ben ve onunla ilgili olmasını *isterdim*.

"Harriet ve ben aslında..." Omuzlarımı kaldırıyorum, aşık olduğun birine ne demeli bilemiyorum. "Birlikte bir şeyler deniyoruz. O benim en yakın arkadaşım ve tıp fakültesine hazırlık için çok meşgul, bu yüzden onu henüz tanışmadın."

"Onunla randevuya çıktın mı, Pippy?" Jane gülümseyerek merakla sorar, çenesini parmaklarına dayayarak. "Nereye?"

"Oui! Bize her şeyi anlat." Audrey sandalyesini benimkine yaklaştırır. "Ne giymiştin? Ne yediniz?" Audrey heyecanla nefesini tutar. "Kokusu nasıldı?"

"Lütfen yapma," Charlie burnunun köprüsünü sıkıştırır.

"Eminim çok sevimli biridir," Audrey bayılır. "Ben sadece *harika* kokan kızlarla çıkar."

"Öyle mi?" Charlie, elini masaya vurarak karşılık verir. "Neye dayanarak?"

"Şeyden yola çıkarak..." Jane'den yardım ister.

"Ben'in harika bir koku alma duyusu olduğu için," der Jane keskin bir şekilde ve babamız gibi Charlie'ye kaşlarını kaldırır. "Bunu inkar edemezsin."

"Bunun için hiç havamda değilim," diye Charlie ekşi bir şekilde karşılık verir.

"Konu gerçekten sapmış," der babam ve sonra bakışlarını bana çevirir. "Annen ve ben onunla tanışmayı dört gözle bekliyoruz."

Yavaşça başımı sallıyorum, beynim planım etrafında dönmeye başlıyor. Bu gelecekteki yolların önündeki engeller.

"Son söz," diye karar verir Tom. "Henüz düşmanımla yatmıyorsun ama..."

Onun anlamlı duraklaması karşısında kaşlarım yukarı kalkar. "Açılış konuşmamda kiminle yattığını açıklamamı ister misin?"

Gülümsemesi kocaman. "İntikam planı olan Ben Pirrip."

"Saatin sürprizi," diye Eliot araya girer.

Yüzümü ellerimle kapatıp inlerim. "Başka bir yere nişan al," der annem Tom'a sertçe.

"Kırılğan bebek Ben," der Charlie.

Ona orta parmağımı gösterip, ellerimin arasından çıkıp sandalyeme geri çöküyorum.

"Charlie," der babam, her zaman annemin keskin azarlamalarından daha kötü gelen hayal kırıklığı dolu bir azarla.

"O iyi," diye araya girdim, masada benim yüzümden daha fazla gerginlik istemiyordum. Sonra Tom'a başımı salladım. "Devam et."

Tom bana daha yumuşak bir gülümsemeyle baktı. "Harry ile birlikte olmanı ihanet olarak görmeyeceğim, daha çok çok sarışın, çok kısa boylu, çok büyük bir

bir sıkıntı olarak göreceğim. Çünkü seni seviyorum kardeşim."

Dudaklarım gülümsemeye başladı ve etrafımızdaki ayak sesleri gülümsememi astronomik olarak daha da büyüttü. Canlı gürültü beni sardı. Beni doldurdu. Audrey bile kaşığını cam kadehe vurdu. Kemiklerim gürledi. Ciğerlerim genişledi. Bu bulaşıcı enerjinin etkisine kapılmamak zordu, özellikle de benim içinse.

"Merci infiniment," diyorum. "Je t'aime aussi, mon frère." *Sonsuz teşekkürler. Ben de seni seviyorum kardeşim.*

Tom'un gülümsemesi gözlerini parlatır. "Ama eğer sana zarar verirse, benim için ölmüş demektir." Bu onun son sözüdür ve sandalyeye oturur.

Charlie tembelce birkaç parmağını kaldırır. "Geçme hakkımı kullanıyorum," der, hayatının neredeyse her Çarşamba gecesi kullandığı aynı sözleri.

Jane sandalyeye veya masaya çıkmadan ayağa kalkar. Leylak rengi elbisesine işlemeli ıstakozlar dikilmiştir. Bu ay, eksantrik kıyafetler onun standartı olmuştur. "Hepiniz Maeve'nin ilk doğum gününe davetlisiniz. Parti The Independent'ta yapılacak." Philadelphia'da sahibi olduğu bardo barının adını söyler. "Eşinizi de getirmek isterseniz, Thatcher'a danışmanız gerekecek." O, güvenlik konusunda yüksek bir pozisyonda ve eminim ki katılanları kontrol etmek isteyecektir. "Yabancıları veya çok iyi tanımadığınız kişileri tercih etmiyoruz."

Beckett biraz kaşlarını çatar. "Son zamanlarda herhangi bir güvenlik sorunu oldu mu?" Jane'e bakar. "Takipçin mi var?"

"Hayır." Ama gergin.

Jane bizi endişelendirmemek için elinden geleni yapacağı için, kardeşlerim ve ben Thatcher'a gerçeği söylemesi için bakıyoruz.

"Takipçiler yok," diye onaylar Thatcher, sonra babamıza bakar.

Masanın başından bize "Rochester Industries, *Celebrity Crush*'ı satın alma işlemini tamamlamak üzere" diye bilgi veriyor.

Eliot yüzünü buruşturur. "Ailenin düşmanı belli oldu."

Rochester dramasından çok uzaktayım. Bu benim için gerçekten çok uzak bir konu, ama bu zengin, pislik ailenin bir medya grubuna sahip oldukları için bize özel ilgi gösterdiklerinin farkındayım. Ve biz onlar için bir içerik kaynağıyız. Yani, bizim hakkımızda kötü konuştukları her seferinde onların cebini dolduruyoruz.

A.) Rochesterlar da Philadelphia'nın aynı bölgesinden olması durumu daha da kötüleştiriyor. O pisliklerle birlikte büyüdü. Ve B.) Ülkedeki en popüler magazin dergisinin sahibi olmak üzereler.

"Manşetlere çıkmak için etik olmayan önlemler alabilirler," diye uyarıyor babamız. "Kiminle konuştuğuna ve ailenin yanına kimi getirdiğine dikkat et."

Not edildi.

Jane koltuğuna geri döner ve Thatcher, "Ben pas geçeceğim" der. O sessiz, düşünceli bir tiptir ve nadiren ilgi odağı olmayı sever, teklif edildiğinde bile. Eminim Jane'in ilgi odağı olmasını tercih eder.

"Harriet'i de getirir misin?" Audrey bana fısıldıyor. "Maeve'nin doğum gününe?"

O gün 15 Kasım.

Ben burada olmayacağım. Kaslarım gerilir. "Belki," diye fısıldarım.

"Sırada ben varım." Beckett'in sakın sesi dikkatimizi çeker. Çatalıyla yeşil fasulyeyi batırır ve uzun bir süre düşünceli bir şekilde tabağına bakar, sonra gözlerini kaldırıp benimkilere bakar. "Ben."

Adımı söyleme şekli... Sanki o üç harfi ömür boyu kucaklayacakmış gibi, çok rahat ve özenli. Ona izin verirdim. Geçen haftanın anıları kafamda dönüp duruyor.

Mutfak.

Kolları.

Bu ani görüntü karşısında göğsüm sıkışır ve midem bulanır. Karanlık bir anının hiçbir uyarı olmadan, hiç umursamadan beynimin ön tarafına çarpmasını nefret ediyorum. Bu nazik anda onu hatırlamak istemediğim için bir ihlal gibi geliyor.

Beckett, bana söylemeden önce derin bir nefes alır: "Önümüzdeki Çarşamba ve ondan sonraki Çarşamba da burada olmak istiyorum. Burada olmak istemediğim bir an bile yok, ama bu imkansız olacak."

Anlıyorum ve başımı sallıyorum, göğsümde sanki biri 50 kiloluk üç ağırlık plakası bırakmış gibi hissetsem de. Bunu bana söylüyor çünkü benim için buraya geldiği bir sır değil.

Devam ediyor: "NYBC'nin Açılış Galası önümüzdeki Cuma ve ben Beyaz Kuğu pas de deux'yu dans edeceğim. Önümüzdeki hafta provaları kaçıracağım"

buraya gelmek için gelemem.”

“Anlıyorum,” diyorum ve daha güçlü bir şekilde başımı sallıyorum. Herkesin bakışları boğucu. “Baleyi kaçırmayı istemiyorum, Beck. Hiç istememiştim.”

Dudakları aşağı doğru kıvrılıyor ve dansı bana tercih etmek konusunda iç çatışması yaşadığını anlıyorum. Ama bu sadece dans değil. Bu onun ilk aşkı. Harriet’le ne kadar çok vakit geçirirsem, bunun ne anlama geldiğini o kadar çok anlıyorum.

Audrey iki kızılıık meyvesini su kadehine atar, sonra ayağa kalkar ve kaşığıyla bardağa vurur. “Önemli, kritik olayları kaçırmaktan bahsetmişken,” der. “Beckett ve Charlie’nin doğum günü partisini kaçırdığım için çok üzıldüm. Davetiyemin etçil bir bitki tarafından yenildiğini söyle.”

“Davetiyen yoktu,” diyor Charlie keskin bir şekilde. “İki yıl erken geldin.”

“Orası bir gece kulübüydü,” diye ekliyor Beckett. “Seni kapıdan içeri almazlardı.”

“Onlara para veremez miydin?”

“Audrey Virginia,” diye azarladı annem. “Rüşvet lanet olası bir çözüm değildir.”

Yanakları kızarır. “Üzgünüm, anne.” Oturur ve rahatlamak için bana bakar. Kolumu omuzlarına dolarım.

Annem şarabını içerek içini çeker. Sert davrandığı için biraz suçluluk duyuyor olmalı, çünkü babamın bakışlarıyla güven arar.

“Annen haklı,” der babam sakın bir şekilde. “Bu engelleri aşmak için gerekli imkanlara sahipsin, ama bunun bedeli ne olacak? Parasal anlamda demiyorum. Ahlakın ne kadar değerli, ma petite?” Audrey’e soruyor.

Audrey yutkunur. “Şey... Charlie ve Beckett’i kutlayacağım için, faydasının bedelinden daha büyük olduğunu düşünmek istiyorum.” Koltuğundan fırlar. “Bu ailem için anne! Beni bunun için suçlayamazsın.”

“Rüşvet rüşvettir, gremlin,” diye karşılık veriyor annesi. “*On altı* yaşında New York’ta bir gece kulübünde olmak istiyorsan, sana eşlik edeceğim.”

Audrey yenilgiye uğrayarak koltuğuna çöküyor. “Refakatçi için çok büyüdüm, özellikle de Beckett ve Charlie on altı yaşındayken New York’a taşındılar.” Bu konuyu daha önce birçok kez gündeme getirmişti

ama bu argümanın hiçbir dayanağı yok. Eğer isterse, ailemiz okulunu New York'ta bitirmesine izin verecek. Bunun yerine, o defalarca onlarla birlikte Philadelphia'da kalmayı seçti. Çenesini kaldırarak ekler: "Bir sonraki daveti bekleyeceğim."

"Bir sonraki davet olmayacak," dedi Charlie açıkça. "Hiçbirimiz sana bakıcılık yapmak istemiyoruz."

Audrey dehşetle bir çığlık atar. "Baba." Başını babamıza doğru çevirir. "Lütfen bu cehennemden çıkma çocuğuna benim bebek *olmadığımı* hatırlat."

Babam parmaklarını şakaklarına koymuş, bizi rahatça dinliyor. Eliot ve Tom sessizliği fırsat bilip masaya vuruyorlar.

Charlie neredeyse gözünü bile kırpmıyor. "Rappelle-toi que tu dors encore avec un ours en peluche." *Hala oyuncak ayıyla uyuduğunu unutma.*

Audrey kadehini daha sıkı kavrar. "Ayıcıkla yatıyor olabilirim, ama bu benim çocuk olduğum anlamına gelmez. Ben *bir kadınam*."

"Toplumsal şartlarına göre, sen *bir kızsın*."

"*Kanadım*. Yarın hamile kalabilirim!"

Elimi alnıma dayadım. Eliot ve Tom gülmek üzere, bu da Audrey'i yakında ağlatacak. Jane, huysuz Maeve'yi beslemekle meşgul, ona yardım edemiyor. Annem tüm kardeşlerime öfke dolu bakışlar atıyor, sonra uzun bir süre babama bakıyor.

Beckett, kız kardeşimizin de duygusal olarak kötü bir dönemden geçtiğini görmüş gibi parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Ona başımı sallıyorum. Charlie ile olan bu çekişmeyi kazanamayacak.

Beckett ondan çok uzakta oturuyor, ama masaya eğilip onun adını sesleniyor. Charlie de ikiz kardeşine başını eğiyor. Birbirlerine benim anlayamadığım bakışlar atıyorlar.

Audrey'e soruyorum, "Sen...?" *O seks yapmıyor*. Her zaman her şeyi paylaşır, bu çok açık, ve bana söylememiş olması imkansız.

Babamızın yüzünde okunamayan bir ifade var, ama sanırım hoşuna gitmemiş. Kimse on altı yaşındaki kız kardeşimizin hamile olduğunu hayal etmek istemiyor, ama aslında bundan rahatsız olan tek kişi ben olabilirim.

"Ve bu bir gerçek," diyor Audrey, sanki bu zeka yarışmasını kazanmış gibi.

Siktir. Charlie ona sapan gibi saldırır. "Harika, adet gördün," der ciddi bir ifadeyle. "Gerçek bir gerçek mi istiyorsun? Bakireler hamile kalmaz."

Çenesini kaldırır. "Artık bakire değilim."

Aniden oluşan sessizlik komik olmalıydı, ama açıkçası *gergin bir* sessizlikti. Audrey'in poker suratını okumaya çalışmakla meşgul olduğum için masadaki diğerlerinin tepkilerini incelemeye bile vaktim yoktu.

"Ve bu beni neden ilgilendirsin ki?" diye sorar Charlie. "Bütün mahalle siktir olsun, bu senin yaşını değiştirmez..."

"Charlie *Keating*," annemiz onun adını alaycı bir şekilde söyler. "On *altı yaşındaki* kız kardeşine söylediklerini bir daha düşün. Hemen şimdi."

O sinirli bir nefes verir. "Audrey, istatistik olmak istemezsin, değil mi? Genç hamilelik?" Acı dolu bir gülümseme zorlar. "Bir erkeği bekle, o..." Parmaklarını sallayarak. "Senin iğrenç hayallerini gerçekleştirecek bir erkeği." Sonra annemize bakar. "Mutlu musun?"

"*Oldukça* öfkeliyim."

"Harika." Şarabını yudumlar, sandalyesine geri yaslanır.

"Bu bir yalan mı?" Jane, Audrey'e sorar.

Kesinlikle yalan söylüyor.

"Muhtemelen." Daha fazla kızılıcık almak için uzanır ve mumun alevi tam da yanlışı zamanda eğilir. Fırfırlı dantel kolu alev alır. Çığlık atar ve sandalyesinden atlar. Herkes yardım etmek için onu takip eder.

"Audrey!" Annem ona doğru koşar, ama babam daha yakındır. Ben çoktan su kadehini kapmış, bileğini anında ıslatmışımdır. Ateş söner, ama kulaklarımda kalp atışlarım çınlamaktadır.

Kız kardeşim elini göğsüne koyar, nefesi kesilir. Babam hasarı incelemek için eğilir. "Es-tu blessée?" *Yaralandın mı?*

Kız kardeşim bileğini gösterir. "Non, je ne le pense pas." *Hayır, sanmıyorum.*

Annem, Audrey'e fiziksel zarar verdiği için çöpe atılmayı hak eden şamdanı öfkeyle bakıyor, ama ben içimden, *bunun benim suçum olduğunu* düşünüyorum.

Belki ben burada olmasaydım, o farklı bir kıyafet seçerdi. Belki biraz sola doğru otururdu. Belki de bu

dünyaya acı getirdiğim için oluyor ve sevdiklerime acı çektirmeye çalışıyor.

Aptalca.

Lanet olası aptalca.

Bunu ben yapmadım... ama yaptım mı? Ağzım kurur ve sandalyeme geri döndüğümde hafif bir sersemlik hissederim. Yemek odası dönüyor ve Audrey "Ben" dediğinde ancak odaklanabilirim.

Herkes oturuyor, Audrey hariç. Herkes bana bakıyor.

Burnumdan nefes alıp, bayılmamaya çalışıyorum.

"Her çarşamba akşam yemeğine gelmeni çok seviyorum," diyor. "Bunun benim için olduğunu biliyorum."

Başımı sallıyorum. Boğazım düğümleniyor. Kelimeler boğazımda takılıp çıkamıyor.

"New York'u ziyaret etsem, buraya gelmen için daha az baskı olur diye düşünüyordum. Bu ne kadar stres yaratırsa yaratsın..."

"Bana stres yaratmıyor, Audrey," diye sözünü kesiyorum. "Burada olmak istiyorum." *Yalnız hissetmediğinden emin olmak istiyorum.* Kardeşlerin neredeyse hiç olmayan bu büyük evde yaşamak nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Kimsenin olmaması nasıl bir his, hayal bile edemiyorum.

Kollarındaki yanmış dantelleri yırtıp attı. "Bir kaynaktan duyduğuma göre New York'ta mutlu görünüyormuşsun."

Kaşlarımı çatıyorum. *Bir kaynak.* Aklımda sadece, çoğu zamanımı birlikte geçirdiğim Harriet var. "Ne kaynağı?" diye soruyorum sonunda.

"Bir arkadaşımın arkadaşı." Yaramazca gülümser. "Kaynaklarını açıklayamazsın." Vada'ya bunu söyleyen Easton ya da Xander olmalı.

"Gizlilik yapmaya gerek yok, kardeşim." Eliot bir duman bulutu üfler.

"Evet, kaynak listeni görmek isterim," diye ekliyor Tom. "Böylece onları doğru dürüst inceleyebiliriz."

"Haşaratlarla komplo kurmadığından emin ol," diyor Eliot.

"Sıçanlar bilgi ve veba getirir." Tom esasını tekrar Eliot'a fırlatır ve bir kristal daha kırılır ve kızılçık tabağına düşer.

"Yeter," der babam sakın ama net bir şekilde, sonra Audrey'e sorar, "Bitirdin mi?"

"Oui." Bunun üzerine Audrey sandalyesine oturur ve açılış konuşmasını bitirir.

Görünüşe göre son sırada ben varım. Suyu büyük bir yudumla içip ayağa kalkıyorum. "Hepinizin bildiği gibi, MVU hokey takımına seçmelere katıldım. Seçildim ama reddedim. Koç Haddock çok anlayışlı davrandı ve fikrimi değiştirirsem gelecek sezon beni takımda görmekten mutluluk duyacağını söyledi." Kadehimi kaldırıyorum. "Hepsi bu kadar." Oturmak üzereyim.

"Oynamak istemiyor musun?" diye sordu babam, beni olduğum yerde donduracak şekilde. "Hayır."

"Neden?"

"Artık hokeyi sevmiyorum." Yavaşça koltuğuma çöküyorum, kardeşlerim ve ailem arasındaki kafa karışıklığının derinliğini ölçüyorum. Şimdi ben şaşkınım. "Anne, geçen sefer beyin sarsıntısı geçirdiğimde, buz pistinden uzak durmam için bana yalvarmıştın. Şimdi çok mutlu olmalısın."

Dudaklarını büzüyor. "Eğer çok sevdiğim ve uğruna kolayca cinayet bile işleyebileceğim beynini korumak için bırakmaya karar verseydin, sevinirdim."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Yani benim mantığım yeterince iyi değil. Neden sevmediğim bir sporu yapayım ki?"

"Neden nefret ediyorsun, Pippy?" diye sorar Jane.

Tabağımdaki seitan'a bakıyorum. Harriet'e olduğu kadar derin duygularımı ifade edemiyorum. Neden bu duyguları dışa vurmak bu kadar zor? Onların daha fazlasını bilmesi düşüncesi kalbimin atışını hızlandırıyor. "Bir şeyden vazgeçemez miyim? Neden bu lanet bir suç olsun ki?"

"Değil," diyor Beckett yumuşak bir sesle, bu beni neredeyse rahatlatıyor, ama babama yan gözle bakıyorum. Bakışları tünel gibi.

Dirseklerimi masaya dayayıp ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. "Bitirebilir miyim?" *Lütfen*.

Sonra babam, "Miras avukatı hakkında konuşmamız gerekiyor" diyor. Oh.

Hay aksi.

Siktir. Ellerim havada hareketsiz kalır, yüzüm babama döner. Nefesim daralan ciğerlerimde sıkışır. "Miras avukatı ne olacak?"

"Neden onunla görüştün?"

BEN COBALT

İşte bu. Akşam yemeğinin başında hepsinin bildiği şey tam olarak buydu. Mesele Harriet değildi. Endişeleri, lanet olası *miras avukatını* bildikleri için artmıştı.

Ailemin onunla iletişime geçtiğimi öğrenebileceğini hiç düşünmemiştim. Bu da beni aptal yapar. O sadece babam değil. O *Connor Cobalt*. Çocuklarının hayatlarına fazla karışmamayı seçen, her şeyi bilen bir tanrı gibi. Tabii, korkunç bir şey olacağını düşünmedikçe.

Düşüncelerimi silkeliyorum. "Kiminle görüşeceğim?" "Gordon Brown."

Evet. O.

Gözlerimi kırpmadan Beckett'in önündeki titreyen mumlara bakıyorum. Vay canına, babam *herkesin içinde* bunu yapmaya karar verdiğine göre üç kat daha fazla endişeli olmalı. Sabırlı sessizliklerinden, hepsinin bunun olacağını bildiğinden ve arka planda kalmaları talimatını aldıklarından eminim. "Bu ne, pusu mu?" diye soruyorum ona. "Beni kenara çekip özel olarak soramaz mıydın?"

"O aşamayı geçtik," diyor nazikçe.

Kaşlarım yukarı kalkıyor. "Bu bir müdahale mi?" diye ona, sonra da anneme soruyorum. "Siktiğimin emlak avukatıyla görüşmek için mi?" Panik içindeyim, tüm gerçeği öğrenmelerinden korkuyorum, ama tüm bunlar dışarıya öfke olarak yansıyor. "Neden? Neden siktiğimin..." Kendimi durduruyorum. *Küfür etme*. Ailem küfür konusunda çok katı değildir. Bir sürü *küfür* edersek bir şeyler söyleyebilirler, ama ben nezaketen onların yanında küfür etmemeyi tercih ediyorum. "Bu neden sorun olsun ki?"

"Zamanlama bize endişelenmek için bir neden verdi," diye açıklıyor.

"Zamanlama," diye tekrarlıyorum, heyecanla başımı sallayarak. "Doğru."

Kahretsin. *Lanet olsun.* Tek yapabileceğim, Gordon'un benim müvekkil-avukat gizliliği ilkesine, Novak'ın müvekkil-koruma ilkesine verdiği önemden daha fazla önem vermesini ummak. "Onunla karşılaştın mı?" diye merak ediyorum. "Seni aradı mı?"

"Onunla son konuştuğumda, seni gördüğünü söylemişti."

Keşke açılış konuşması sırasında seitanımı yeseydim. Mide bulantım o kadar şiddetli ki, ceviz yemeyi bile düşünemiyorum. Zihnim dakikada bir mil hızla dönüyor, masaya daha yakın oturup ellerimi düzleştiriyorum. "Tamam, herkes benim için endişelenmeyi bırakabilir artık. *Evet*, Mayıs ayında Gordon Brown ile görüştüm." Onları rahatsız eden tarihi söylüyorum. "Evet, Tate Townsend'a saldırdıktan sonraydı. O gece, *bir adamı öldürebilirdim* diye ölüm hakkında çok düşündüm ve kendi miras planlamama daha fazla önem vermem gerektiğini düşünmeye başladım."

"Bu mantıklı," diyor Eliot sessizce, babamıza bakarak.

Babama başımı sallayarak, "*Hadi ama*" der gibi bakarım. "Başka bir adamın yüzüne yumruk atıp onu hastaneye göndermek gibi oldukça sorumsuzca bir şey yaptıktan sonra daha sorumlu davranmaya çalışıyorum."

"Neden bunu bizimle paylaşmadın?" diye sorar babam. "Neden bunu saklama ihtiyacı hissettin?"

"Aklıma gelmedi."

Onlara ustaca yalan söyleyemem, ama bu tüm gerçeği anlatmam gerektiği anlamına gelmez. Tüm bilgileri olmadan daha uzun süre beklemek zorunda kalacaklar. Ve evet, ailem için bu, onlara kendi mezarlarını kazmalarını söylemek gibi bir şey.

"Bakın, New York'ta işler daha iyi," diyorum, ki bu doğru. Orada Harriet'e daha yakınlaştım.

Annem çatal bıçaklarını düzeltir. "Gordon'la tam olarak ne konuştun?"

"Hukuki meseleler." Çatalımı alıp tabağımdaki patatesi itip kakmaktan kendimi alıkoyuyorum. Göz teması kurarsam ancak o zaman bırakırlar. *Doğrudanlık.*

"Çok spesifik," diye mırıldanır Charlie kuru bir şekilde.

"Ne önemi var?" Onlara omuz silkiyorum. "Vasiyetimi güncellediğimden emin oldum."

Yaptığım tek şey bu değildi.

Oda boğucu bir ağırlıkla doldu. Audrey *korkuyla* gözlerini kocaman açtı. Anlamıyorum.

"Biri bana durumu açıklayabilir mi lütfen?" diye soruyorum, kan dolaşımında alarm hissediyorum. Sandalyemde kalmak için tüm gücümü kullanıyorum.

Annem nefesini o kadar tutuyor ki, köprücük kemikleri çıkıntı yapıyor.

"Ben," diyor, ama bitirmek için buz gibi bakışlarını babama çeviriyor. "Biz senin için buradayız. Her zaman," diyor babam, sonra kardeşlerime sesleniyor

"Yedi kardeşiniz de benim ve Rose'un birer uzantısısınız ve her birinizi sevmemek benim için imkansız." O zaman en zayıf uzantı benim. Bunu söylemiyorum. Babamın derin mavi gözleri benimkilere dönerken, sadece zorlukla yutkunuyorum. "Ve umarım her an bize gelebileceğini hissedersin. Karşılaştığın duygular çok derin olsa bile."

Nereye varacağını anlayarak sertçe başımı sallıyorum. "Vasiyetimi güncelledim," diyorum sıkı bir nefesle. "O gece intihar notu yazmadım. *Ben iyiyim.*"

"İntiharı düşünmüyordun, değil mi?" diye sorar annem açıkça. "Çünkü hala öyle hissediyorsan..."

"Değildim ve *değilim*," diyorum, ciddiyetle dürüstçe. "Endişen için teşekkür ederim, gerçekten." *Ağlama lan.* "Beni bu kadar önemseydiğin için teşekkür ederim, bu sinir bozucu olsa da, ama ben iyiyim. Ve dürüst olmak gerekirse, bu akşam yemeğinin tadını çıkarmak istiyorum. Bir süreliğine Beckett ile son akşam yemeklerimizden biri olabilir, bu yüzden konuyu bana odaklamayabilir miyiz?"

Bu işe yaradı.

Hepsi kendi tarzlarında bana olan sevgilerini dile getiriyorlar ve annem bu gece burada olduğum için mutlu olduğunu tekrarlıyor. Açıkçası rahat değilim.

Sonra Eliot, "Çarşambalara" diye kadeh kaldırır. Hepimiz kadehlerimizi kaldırırız. Dramatik ve ciddi bir duraklama yapar. "Her zaman benim etrafımda dönmelidir." İçki içen tek kişi odur ve ben gülmeye başlarım, bu da tüm masanın gülmesine neden olur. Neşe bulaşıcı bir hastalık gibi yayılır.

Seni seviyorum, Eliot. O bana göz kırpar ve sonra arkasına yaslanır.

Herkes kızılçık, kızarmış patates ve havuçları yemeye başlar, çatallar ve tabaklar tıkırdar. Annem şarabıyla ayağa kalkar.

havuçları yemeye başlar, çatallar ve tabaklar tıkırdar. Annem şarabıyla ayağa kalkar.

"Açılış konuşmaları bu kadar." Bir yudum alır. "Şimdi oyun gerçekten başlıyor."

Jane bir defter açar ve parlak kalemını tıklar.

Akşam yemeğinin ikinci yarısı, yani oyun kısmı, genellikle fazla konuşmam ama her zaman katılımcı olurum.

Şu anda olduğu gibi, Beckett ilk soruyu sorarken dinliyorum. "Hangi Yunan tanrısı hafif bahar esintisiyle ilişkilendirilir?"

Bunu biliyorum. "Zephyrus," diyor Charlie, Beckett sözünü bitirir bitirmez.

Tabii ki haklı. Charlie asla yanlış cevap vermez. Elbette, daha önce de zorlanmıştı, genellikle annemiz veya babamız tarafından, ama konuştuğunda, sarsılmaz bir özgüvenle konuşur ve asla yanılmaz.

Telefonlar ortada yok, masanın altına gizlice saklanmış olanlar bile. Hile yaparsan hemen yemek odasından kovulursun. Yemeğini bitiremez ve etkinliğe katılamazsın. Çocukken Tom, interneti kullanarak babamızı alt edebilecek mi diye görmek için birçok gece akşam yemeğinden mahrum kalmayı göze aldı, ama hiçbir işe yaramadı.

Her seferinde çok erken yakalanırdı. Ayrılırken midesinin guruldadığını neredeyse duyabilirdim. Yemeği kaçırmayı, bizimle birlikte olmaktan daha çok sevmediğini sanmıyorum. Çünkü Eliot ona her zaman artan yemekleri gizlice verirdi.

Şu anda kardeşlerim ve ailem referans materyali *olmadan* trivia soruları soruyorlar. Hazırlıklı gelmelisin. Herkes her şeyi sorabilir, ama soru sormak puan kazanma şansını kaybetmek anlamına gelir. İlk on puanı alan kazanır. Ben doğmadan önce de böyleydi. Ailemiz asla bize kolaylık gösterip kazanmamıza izin vermedi, Audrey yedinci doğum gününde tek istediğinin Çarşamba Gecesi Yemeği şampiyonu olmak olduğunu ağlayarak söylese bile.

"Bunu kendin kazanmalısın, ma petite," dedi babam ona tatlı bir sesle. "Sana verilemez."

Charlie on dört yaşına gelene kadar, annemiz ve babamız her zaman galip gelirdi. Sonunda onları yendiği gece, kardeşlerim ve ben sandalyelerimizden atladık ve o kadar heyecanlandık ki, sesim kısıldı. Zıplıyorduk. Eliot bir tabak fırlattı. Eagles Super Bowl'u kazanmış gibi tezahürat ettik ve bizim için bu

seçtiğimiz Gladyatör nihayet en güçlü rakibini yenmiş gibiydi.

Charlie çok mutlu görünüyordu, belki de hayatımda gördüğüm en mutlu hali o geceydi.

"Charlie'nin puanı dört," Jane mevcut skoru seslendi. "Babamın puanı dört, annemin puanı üç, benim puanım iki ve Eliot'un puanı bir." Kalemiyle defterine vurdu. "Devam edin."

"Prometheus tanrılardan ne çaldı?!" Audrey, sorusunu araya sıkıştırmak için çabucak bağırır.

"Ateş" diye çok fazla kişi aynı anda cevap veriyor. Kimse puan paylaşmıyor, bu yüzden soru geçiriliyor. Yine de, tema Klasik Mitoloji olduğu için oyun kısa sürebilir. Yakında sınavım olduğunu biliyorlar ve Çarşamba Akşamı Yemeği'nin birimizin ders çalışmasına yardımcı olmak için düzenlendiği ilk sefer değil.

Audrey omuzlarını düşürür.

"Daha zor bir şey dene," diyor Charlie, pek de nazik olmayan bir şekilde.

"Kolay olması gerekiyordu," diye karşılık verir Audrey, çatalıyla havucu bıçaklayarak.

Charlie ağzını açar, ama annesi onu hemen keser: "Dionysus dirilmeden önce adı neydi?"

"Zagreus," Eliot tabağındaki kazı bıçakla keser. "Kolay soru için teşekkürler anne."

"O sadece benim kazanmamamı sağlıyor," der babası masanın diğer ucundan ona gülümseyerek. "Değil mi, Rose?"

Annem inkar etmez. "Eminim Dionysos, Ben'in sınavında çıkacaktır. En küçük oğlumuzun üniversite dersini geçmesine yardım ediyorum."

"Bir taşla iki kuş," der babam.

Audrey araya girer, "Kuşlara acı çektirmeyelim, mecazi anlamda bile olsa." Bana nazik bir bakış atar ve ben de kız kardeşime gülümserim.

"Evet, *Richard*," der annem, "yemek sohbetinde kuşları öldürmekten bahsetme."

Babam kaşlarını kaldırır. "Çünkü insanları parçalamak daha mı iyi?"

"Henüz dilini koparmadım, ama beni zorlama. Seni sonsuza kadar sessizliğe mahkum etmek için her zaman zaman vardır."

"Bu da seni en çok üzecek olan şey."

Ayaklarımızla yere vuruyoruz ve annemin gülümsemesi çoğumuzun yüzünü güldürmeye yetiyor. Evet, bunu nasıl geride bırakacağımı bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. *Ama bırakmak zorundayım.* Değil mi?

"Yunan mitolojisinde," diyor Charlie şarabını alırken, "Pandora'ya insanlığın bildiği tüm kötülükleri içeren bir kavanoz verilmiş. Onu insanlığın üzerine saldıktan sonra, içinde kalan tek şey neydi?"

"Umut," diyor annem, gözleri benimkilere bakarak.

Kalbim atlamaya çalışıyor. Seitanımı parçalayıp çok fazla yemiyorum, çünkü şimdi onlara kardeşlik hakkında konuşmam gerektiğini düşünüyorum. Bu gece. Emlak avukatıyla olan randevumu gizlemek sadece daha fazla drama ve spekülasyona neden oldu. Yakında taşınacağımı bilmeleri daha iyi. "Bekle, bu bir kavanoz değil," diyor Tom Charlie'ye. "Bu bir *kutu*. Pandora'nın *kutusu*, dostum."

"Pithos," diye açıklıyor babam. "Hesiod'un yazılarında kullanılan Yunanca bir terim, *kavanozu* ifade ediyor. Tahıl, şarap, yağ için kullanılan türden."

Annem daha da açıklıyor: "Daha sonra yanlış çevrilerek *pyxis* olarak geçmiştir. Bu da küçük kutu anlamına gelir."

"Ah, ben bir tane biliyorum," Jane dikleşir, sonra yediği yemeği suyla yıkar. "Mevsimlerin tanrıçaları nelerdir?"

"Horae," Charlie'den önce cevap verebildim. "Ya da Hours. Dört mevsim ve zamanın geçişini kişileştirirler." İnsan hayatının döngüsü.

"Aferin, Pippy," Jane gülümseyerek benim için bir puan not eder.

Eliot sandalyesinde gıcırda. "Yunan mitolojisi: Yeraltı dünyasının nehirlerinden hangisi Keder Nehri'dir?"

"Acheron," der babam akıcı bir şekilde. "Styx değil mi?" Audrey kaşlarını çatır.

"Hayır," Charlie ona bakar. "Bazı Romalı şairler bunu Styx'e atıfta bulunur, ama o Yunan dedi."

Eliot öne eğilerek açıklamaya başlar: "Acheron, acı, keder ve ıstırap ile ilişkilendirilen nehirdir. Ölülerin Hades'e girmek için geçmeleri gereken nehirdir, küçük kardeşim."

"Tabii ki, o kısmı biliyordum," der Audrey keskin bir şekilde. "Ben on iki değil, *on altı yaşındayım.*"

"Yine başlıyoruz," diye mırıldanır Tom, şarabını büyük bir yudumla içerek.

Babam bizi oyunda tutmayı başarır ve ben oyunun bitmesini beklemek zorunda kalırım. Biraz gerginim ama Jane sonunda annemi birinci, Charlie'yi ikinci ve babamı üçüncü ilan ettiğinde rahatlarım. Bu sonuç, annemin babam cevap veremeden önce bizim bildiğimiz soruları bize kolaylaştırması nedeniyle kısmen elde edilmiştir.

Peçeteler katlanırken ve Jane bebeğini mama sandalyesinden kaldırırken, bombayı patlatırım. "Bir kardeşliğe katılmayı planlıyorum."

Sandalyeler masaya geri çekiliyor. Jane bile koltuğuna çöküyor ve Maeve'yi Thatcher'a veriyor.

"Şey, bunu düşünüyorum," diye devam ediyorum. "Sadece, hepimiz bir arada olduğumuz süre içinde, yakında kardeşlik evinde yaşamaya başlayacağımı ve artık size yük olmayacağımı bilmenizi istedim." Dört erkek kardeşime bakıyorum.

"Bizi hiç rahatsız etmedin," der Beckett derin bir sesle. "Taşınmana gerek yok. Hiçbir zaman bunu istemedik."

"Evet," diye araya girer Tom. "Seninle birlikte olmak çok keyifliydi, Ben Pirrip." "Hayatımızı çok daha ilginç hale getiriyorsun," diye gülümser Eliot, bu da

. En kötü oda arkadaşı olmadığımı bilmek iyi hissettiriyor, her ne kadar oldukça kötü bir kardeş olsam da.

Elimde kumaş peçeteyi buruşturuyorum. "Orada uzun süre kalmayı hiç düşünmemiştim. Sana bunu söylemiştim." Omuzlarımı sertçe silkiyorum. "Üniversite kulübü tam da ihtiyacım olan şey olabilir."

"Sen ikinci sınıfsın," diyor babam. "MVU'daki kardeşliklerin seni kampüsteki evlerde kalmana izin vereceğinden emin misin? Bazı üniversitelerde bu, sadece üst sınıf öğrencilerine tanınan bir ayrıcalıktır."

Evet, *hayır*. Bu büyük kusuru düşünmemiştim. "Sanırım yakında öğreneceğim."

BEN COBALT

"Hayır dostum, ikinci sınıf öğrencilerinin bu evde kalmasına izin vermiyoruz. Sadece üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencileri kalabilir. Bu, Kappi Phi'nin kuralları arasında yer alıyor." Başkan Leif Westergaard, cuma günü kardeşliği ziyaret ettiğimde zaten duymayı beklediğim haberi verdi.

MVU'daki tüm kardeşlikleri araştırdıktan sonra, barınma kurallarının hepsinde standart olduğunu gördüm. Kappa ile en yakın bağlantım olduğu için, bu kardeşliği denemek için seçmemin tek nedeni bu.

Yarım saattir buradayım. Leif ve başka bir son sınıf öğrencisi (Prescott) ile bodrum katında vakit geçiriyorum. Bodrumda votka, kirli spor kıyafetleri ve ton balığı kokusu var. Ton balığı kokusu, verandalarının merdivenlerinde kurtardıkları ve artık Kappa kedileri olarak gördükleri sokak kedilerinden geliyor.

Belki burada yaşamak iyi olur. Kedilerin bakımını yapabilirim. İhmal edilmiş gibi görünmüyorlar. Su kapları yerleştirilmiş ve doldurulmuş. İki siyah kedi, beyaz buzdolabının yanındaki yün battaniye yığınlarının üzerinde kıvrılmış. Burnumdan gelen konserve ton balığı kokusunu giderebiliyorsam, beslendikleri açık.

"Bu kurallar ne kadar katı?" diye soruyorum, ekose desenli kanepede rahatça oturmuş, elimize birer bira almışken.

"Oldukça katı, dostum," diyor Leif, kuralların yumuşak tofu gibi olduğunu hissettiren rahat bir tavırla. "Kesinlikle esnek olan şey acele etmektir." Kardeşliklerin potansiyel yeni üyelerini değerlendirdiği acele haftasını kaçırdım. "Bildiğin gibi, teklif günü geçti. Yeni adaylarımızı çoktan seçtik, ama senin de Kappa'ya katılmanı çok isteriz. Aday sınıfına katılmak istiyorsan, kapımız sana sonuna kadar açık."

Cobalt olmanın gücü.

Sadece kardeşliğe katılmak tam olarak istediğim şey değil. Kıdem avantajlarına ihtiyacım var, ama onlar sadece Cobalt'ın Kappa olduğunu söylemek istiyorlar. Birbirimizi kullanıyor olacağız.

"Hepiniz benim ilk tercihim," diyorum. "Gerçekten Kappa olmak istiyorum, ama kalacak bir yere ihtiyacım var. Ve bu dönem boyunca bana bir oda garanti edemezseniz, Lambda'ya gitmek zorunda kalacağım."

"Boooo!" yaklaşık dört kişi langırt masasından bağıyor. "Lambda lanet olası *ezikler*."

Sanki tüm kardeşlik şu anda bodrumda gibi. Yarısı, Yankees'in playofflara kalmak için mücadele ettiği maçı televizyondan izliyor. Diğer yarısı ise para için langırt oynuyor ve Miller bira içiyor.

"Lambda olmak istemezsin, Ben," diye uyarıyor Leif. "Artık kendi evlerinde parti bile veremiyorlar."

Sormak bile istiyor muyum? Ekose yastığa yaslanıyorum. "Neden?"

"Bir üyeye o kadar kötü eziyet ettiler ki, sonunda beyin sarsıntısı geçirdi." "Koma girdiğini duydum!" diye bağıyor bir adam.

"O zaman sen burada bile değildin, Javi," diye Leif yüzünü buruşturarak cevap verir. Bana dönerek, "Her neyse, işler çirkinleşti. Davalar, tüm şubelerin kapatılması tehditleri, sonra Lambda Alpha Lambda'ya bazı kısıtlamalar getirmeye karar verdiler," der.

"Partilerle pek ilgilenmiyorum," diye itiraf ettim, ama şimdi Lambda'nın adayı olursam bana da kötü muamele edip etmeyeceğini merak ediyorum. Duyduğum kadarıyla, Kappa Phi Delta'nın yaptığı en kötü şey, yeni üyelerine iç çamaşırlarıyla avludaki bronz Thrashers heykeline şaka spreyleri sıkmalarını istemekmiş.

Uysal ve nispeten zararsız.

Su işkencesine maruz kalmak, bira kutularıyla bombardımana tutulmak ya da daha kötüsü, et yemeye zorlanmak istemem. Yine de, rakip kardeşliği *ciddiye* aldığımı göstermeye çalışıyorum, böylece beni kaybetmekten daha çok korkacaklar.

Leif düşünerek ağızını ovuşturdu. "Bak, sana bir oda veremem. Hepsi dolu ve biri seninle aynı odada kalmayı kabul etse bile, bazıları bunun adil olmadığını düşünecektir. Geç katıldığın için zaten özel ayrıcalıklara sahip olacaksın."

"Bunun için minnettarım," diyorum, bir tekir kedisi ayak bileklerime srtnrken. Eēilip minik kedicēiēi kucaēıma alıyorum. Kulaklarının yanına parmaēımı srtnce, memnuniyetle mırıldanıyor ve memnuniyetle miyavlıyor. "Ama hepinizin kabul edeceēi bir yol varsa, bugün katılacaēım."

Leif ve Prescott, bu fırsatı kaēırmaya hazır olmadıklarını gösteren bir bakışlaşırlar. Onlar düşünürken, kedi yavrusu kafasını kaşıır. Onun tüylerini ayırıp pire olup olmadığını kontrol ederim. Jane eve sokak kedilerini gizlice getirdiēinde bunu birēok kez yaptım.

Grdēm kadarıyla pire yok. Omurgasını okşıyorum ve o da daha fazla okşanmak iēin karnını yukarıya doēru ēevirerek kucaēıma yatıyor.

"Bahis ne olacak?" Prescott, Leif'e soruyor ve bu, bakışlarımı onlara ēeviriyor. "O da katılabilir mi bir bak."

Özellikle bodrumdaki *tüm* kardeşlik yeleri onun dikkatini ēektiēi iēin gerginleşıyorum. "Ah dostum, bahis," diye baēırıyor kıvırcık saēlı bir adam televizyonun yanında.

"Siktir, Ben Cobalt bahsi kazanırsa, bu dönem ve bir sonraki dönem boyunca benim oda arkadaşı olabilir," diyor bir baēkası.

"Ya da benimle oda arkadaşı olabilirsin," diye teklif eder Prescott. "Kardeşim lanet olası bir *efsane* olacak."

"Kazanması imkansız. Kappa ile ilişkisi olan hiē kimse Onur Evi'ne adım atamadı."

Onur Evi mi? Beynim zonkluyor. "Bahis ne?" diye Leif'e soruyorum.

O eēilerek yaklaşıır, ēilli, aēık tenli yüzünde hızla yayılan bir gülümseme belirir. Heyecan odada bulaşıcıdır, ben hariē herkesi etkiler.

Endiše kaslarımı kaskatı yapıyor. Leif bana "Bu on yıllık bir bahis. İlk olarak bizden nceki Kappa kardeşler tarafından yapıldı. MVU'da ēok uzun süredir deēilsin, ama Honors House, yargılayıcı kēk pisliklerle dolu karma bir topluluktur" derken, hepsi bana yaklaşıyor.

"Nerdler," diye birisi alaycı bir şekilde baēırıyor ve ardından kahkahalar yükseliyor.

Evet, eminim Honors House da onlara aptal derdi. Tipik bir stereotip. Şaşıımadım, şaşıımadım, ama Harriet'in hedeflerinden birinin Honors House'a kabul edilmek olması gerēēi aklımdan çıkmıyor. Baēvurusunu ēoktan göndermiş ve giriş sınavına girmiş, sınavın *kolay* olduēunu söyledi.

"Bahsin onlarla ne ilgisi var?" diye soruyorum.

"Onlar, kardeşlik üyelerini binalarına almayı *reddediyorlar*," diyor Leif. "Kampüsteki en güzel ev, kelimenin tam anlamıyla."

"Saçmalık," diye homurdanıyor bir adam.

"Onları partilerimizden men etmiyoruz," diye açıklıyor Prescott. "Burada herkes hoş karşılanır."

Bunu, dönem başlamadan önceki hafta bizzat gördüm. Ev partisi herkese açıktı. Harriet'in neredeyse havuza atılacağı yer de orasıydı. Onu havuza atmak isteyen bir Kappa üyesi değildi, ama hiçbirinin bunu engellemeye çalışmadığının farkındayım.

"Peki bahis ne? Binada bir gece geçiren ilk Kappa kazanır mı?" Sanırım.

Bazıları gülüyor. Bazıları başını sallıyor.

"Öyle değil," diye gülümsüyor Leif. "Onur Evi'nden bir kızla ilk yatan kazanır." Ne oluyor lan? Kız mama çalışırken, o açıklıyor: "Kimse başaramadı. Birçoğu denedi." Benim sinirli ve kızgın kafamın karışıklığını görerek, hızlıca ekliyor: "O kızları tanımıyorsun, Ben. Onlar kendini beğenmiş, namuslu kızlar. Açıkçası, seks yapmak onlara iyi gelir."

Onur Evi'nde *erkek öğrenci kulüplerine izin verilmemesi* kuralı anlam kazanmaya başlıyor. Bu aptalca bahsin on yıl önce, bu bodrumda sarhoş ve azgın bir gecede yapıldığını hayal edebiliyorum. Acaba şaka olarak başladı da yavaş yavaş gerçek mi oldu?

"Bu yılın Onur Evi başkanı Guy Abernathy, kendini beğenmiş bir *pislik*," diyor Prescott öfkeyle. "Kampüsteki herkesten daha iyiymiş gibi davranıyor, çünkü ne olmuş, özel okulundan birincilikle mezun olmuş? Kimin umurunda?"

Yani, belli ki kendisi umursuyor.

Onur Evi ile Kappa arasındaki husumet kesinlikle devam ediyor. *Siktir*. Aklımda sadece Harriet var.

Leif tekrar söze giriyor: "Honors House'dan bir kızla yat, Ben, ve on yıldır süren Kappa bahsini kazan. Tüm üyelik aidatları ödenecek, duvara bir plaket asılacak ve ikinci sınıf öğrencisi olarak sana özel bir oda verilecek."

Burnumdan nefes verip kediyi kucağımdan indiriyorum. "Bunu nasıl kanıtlayacaklar ki?"

"Kappa başkanına, yani bana," Leif sweatshirt'ündeki MVU harflerini işaret ediyor, "seninle yattığını itiraf etmeli ve seninle sevişmeden önce giydiği külotu bize vermeli."

"Tercihen ıslak," diye kıkırdar biri.

Çenem sıkışır. Bu kız için çok aşağılayıcı bir şey. On yıldır kimsenin bahsi kazanmamış olmasına şaşmamalı, ve dürüst olmak gerekirse, bu adamların yıllardır denedikleri manipülatif saçmalıklara kanmayan Honors House kızlarıyla gurur duyuyorum.

New York'tan planladığımdan daha erken ayrılmalıyım. Böylece kardeşlerime başka kötü bir şey olmaz, ama bu düşünce boynumdaki tüm tendonları gerginleştiriyor.

Harriet'le ilişkimizi bu kadar kısa kesmek canımı yakıyor. Onun doğum gününe bile yetişemedim. Bu yüzden bir öğrenci birliğine katılmayı düşünüyorum.

Yine de, ahlaki içgüdülerimle onlara "Bu benim için işe yaramayacak

ban

a "Kız arkadaşın var mı?" diye soruyor Leif.

uyguTek hayal edebildiğim yuvarlak yüzü, sürekli somurtkanlığı ve

n sarımsı

değil

."

sarışın saçları. "Öyle değil..." *Öyle mi?*

"Sen Ben Cobalt'sın," diyor Prescott, birasını kaldırarak. "Eminim onur listesindeki kızların yarısı seninle yattığını söylemek için her şeyi yapar."

Leif de şişesini kaldırır. "Bunu başarabilecek biri varsa, o da sensin dostum."

"Woooo!" diye bağırıyorlar, bira içerek tezahürat yapıyorlar.

"Bir düşünsene," Leif gülümser, benden bir cevap almaya çalışır ama başaramaz. "Günün geri kalanını sana vereceğiz. Numaram sende var."

Tabii ki var.

HARRIET FISHER

Kulaklıklarımı takıp The Carraways'i son ses açarak, kampüsü geçerken Tom'un hüznünlü nakaratını dinliyorum. Ağaçlar serin rüzgârla hışırdıyor, Eylül sona ererken yapraklar ateşli bir turuncuya dönüşmeye başlıyor.

Ben'in şu anda Douche Row'da nasıl olduğunu merak ediyorum. Elbette, Kappa beni neredeyse boğacak bir pisliği partiye davet etmekle suçlu değildi, ama muhtemelen Cobalt pastasından bir parça almak için can atıyorlar.

Onların Ben'den bir parça kopardığını hayal etmek beni sinirlendiriyor. Kimse ondan bir parça koparamaz. Belki de tıp yerine hukuk okumalıydım. Lanet olası bir kararname çıkarabilirdim. Bir tokmak örüp onu fırlatabilirdim...

"Fisher!"

Hafif bir çığlık duyarım ve kulaklığımı çıkarırım, Ben uzun bacaklı, kendinden emin adımlarla bana doğru yürürken dönüp bakarım. Yüzümü görür görmez gülümser — ki yüzüm normalde somurtkan bir ifadeyle donmuş olmalıdır.

Bütün vücudum hafif ve havadar hale gelir. Beni gördüğüne bu kadar sevinen başka biri var mı? Muhtemelen sadece o. Duygularım coşmaya başlar ve bu yoğun dalgayı durdurmak için birkaç derin nefes alırım. Sonra müziğimi kapatırım. Elinde protein shake ile yanıma yaklaşır ve o benim adımı bağırdığı andan itibaren bizim yönümüze dönen *birçok* başın farkına varırım.

"Üzgünüm." Onların beni incelediğini fark ediyor.

"Xander ile avluda yakalanmaktan daha kötü olamaz. Sabah laboratuvarında üç kız bana onunla çıkıp çıkmadığımı sordu ve MVU e-posta adresime sürekli kötü spamlar geliyor."

İçkisini salladı. "Ne demek istiyorsun?" Yüzü endişeyle karardı.

Birlikte yürürken, e-postamı açıp telefonumu ona uzattım. "Spam mesajlar. Sanırım biri benim ve Xander'ın fotoğrafını internete koymuş ve internetten anlayan bir hayranım benim adımı, üniversitemizi bulmuş ve okul e-postamı bulmuş."

Okurken çene kası seğiriyor. "*Geber, sürtük. Xander Hale'i hak etmiyorsun.*"

Ağzıma sert bir karamel şeker attım. "Onların iyi insanlar olduğunu söylemedim, Kobalt çocuk."

"Umarım tüm hayatını yeniden düşünür ve o pis vajinayı geldiğin lağım çukuruna geri götürürsün."

"Bu beni neredeyse güldürdü."

O ise en ufak bir gülümseme bile göstermiyor. Bunun yerine, benim için e-postaları siliyor. "Sosyal medyanda da sana saldırıyorlar mı?"

"Hayır. Beni orada bulamadılar. Kullanıcı adlarım çok yaratıcı ve çok fazla yüz fotoğrafı paylaşmamamın da yardımı olduğunu düşünüyorum." E-postaları silmeye konsantrasyonu hiç bozulmadı. "Dostum, ben hayatta kalacağım."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" İşini bitirince telefonumu bana uzattı.

Omuz silkiyorum. "İnsanlar berbat. Bu, eskiden beri süregelen bir hikaye. Açıkçası, Xander için daha çok üzülüyorum. Bu tür hayranların ensende nefes alıp gerçek hayatını etkilemesi kolay olamaz. Bu zehirli parasosyal ilişkiler. Hepsi tek taraflı ve takıntılı." Kaynayan sırt çantamı düzeltiyorum. "Benim ise tek yapmam gereken yeni bir e-posta adresi oluşturmak. Bu elbette zahmetli olacak, ama insanlar bir sonraki sevgilimin kim olacağı konusunda ağlamıyorlar."

"Beni de sayma, Fisher," diye alay ediyor.

Karamel şekerini ısııyorum, bakışlarımız ne kadar uzun süre birbirine kilitlenirse kalbim o kadar hızla atıyor. "Sen olmazsan ağlar mısın?"

"Kesinlikle." Sesi ciddi geliyor, ama gözlerindeki ışık hiç sönmüyor. Beni biraz süzer ve yanaklarım kızarır.

"Şans senin lehine," diye flört ediyorum.

Ben daha yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Aklında bir şey olduğunu anlayabiliyorum ve tam sormak üzereyken, "Nereye gidiyoruz?" diyor.

Biz.

Ayrıca omzumdan kayan sırt çantamı çıkarıyor. Onu kendi omzuna asıyor ve benim için taşıyor.

"Kütüphaneye." Umarım sesim çok nefes nefese çıkmaz. "*Metamorfozlar*'ı almam lazım. Veritabanında aradım, henüz kimse ödünç almamış."

Saatine bakıyor. "1:50'deki laboratuvarından bir saat önce." Programımı ezberlemiş, bu bilinen bir gerçek ama yine de beni garip bir şekilde heyecanlandırıyor. "Görünüşe göre 60 dakika boyunca seninim."

Bu süre hiç de yeterli değil. Ben ile arkadaş olmadan önce, bana otuz saniye bile ayırsa şok olurdum. Daha fazlasını istemek açgözlülük gibi geliyor, ama her dakikayı, her güneşli saati açgözlülükle bekliyorum.

Bu yüzden kütüphaneye birlikte vardığımızda, onunla geçirdiğim saniyelerin tadını çıkarıyorum. O, fıstık ezmeli protein karışımını çalkalayan, bana gülümsemeyen bir sporcu. Sanırım, kısmen, benden bir gülümseme koparmaya çalışıyor.

Bu bir iki kez işe yarıyor.

Kütüphaneci, içeceği önce boşaltmayı teklif ettiği için onu içeri alır. Dürüst ve nazik olmak çoğu zaman Ben'in lehine olur. İnsanlar sonunda ona istediğini verirler gibi görünüyor.

Bu bana bugün Leif ile buluşmasını hatırlatıyor. "Kardeşlik kulübünün durumu ne?" diye soruyorum, daha sessizce. "Artık Kappa mısın?"

Katedral gibi kütüphanenin ikinci katı sessiz ve neredeyse hiç öğrenci yok. Karamsar vitray pencerelerden neredeyse hiç ışık girmiyor. Kitap rafları kubbe tavana kadar uzanıyor ve Ben iki rafın arasından beni takip ediyor.

Kitapların sırtlarını okumak için çömeliyorum. Bana cevap vermedi ve korku midemi sıkıştırıyor. "Sana sataştılar mı?"

"Hayır." Sanki çok uzaklarda gibiyim gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Dudakları seğiriyor. "Öyle yapacaklarından mı korktun?"

"Sen, tüm Kappa'ya karşı mı? Evet, biraz."

Dirseklerini benim üstümdeki rafa dayadı. "Ben üniversite kulüpleriyle aram iyidir." Sesinde pek kibir yoktu. Sanki bu bir gerçekmiş gibi konuşuyordu. "Ama Kappa Phi ile işler yolunda gitmeyecek."

Yüzüm düşerken parmaklarımı kitapların sırtlarına sürüyorum. Onlara kalacak bir yer sunmalarını *gerçekten* umuyordum. Başka hiçbir seçenek yeterince iyi görünmüyordu. "Neden...?" Tozlu bir ciltli kitabı çekiyorum.

Bir yudum shake içtikten sonra boğazını temizleyerek, "On yıldır kardeşlikte süren bir bahsi tamamlamamı istiyorlar. Yapmazsam, ikinci sınıfta orada kalamam."

"O zaman bahsi tamamlayalım," diyorum daha iyimser bir şekilde. Kendimi de dahil ediyorum çünkü ona kayıt formunu vermeden önce Harriet Takımı'na katılmıştı ve Ben için de orada olma fırsatını sabırsızlıkla bekliyorum.

"Hayır." Başını sallıyor.

Çömelirken uyluklarım ağrıyor, bu yüzden diz çöküyorum. "Ne olduğunu söylemeyecek misin?"

Ben parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor, boğazında bir inilti kalıyor. "Bana öyle bakma."

"Nasıl?"

"Gözlerimi oyup merdivenlerden aşağı atmak istiyormuşsun gibi."

"Sıcak mavi kalbin acıyor mu?"

"Daha çok, içine girip boşalmanı izlemek istememe neden oluyor."

Kahretsin... Bu hiç beklemediğim bir şeydi, ama inlemesi boğuk ve tahrik ediciydi. Nefesim kesildi ve kelimeleri bir araya getiremedim. Kardeşlerinin dairesinde o tek seferden beri hiç oynamadık. *Öpüşmedik* bile ve New York'taki hayatının bir son tarihi olduğunu düşünürsek, bunun hiç gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilemiyorum.

Flört etmeyi seviyorum, ama onun içime girmesinin gerçekliği, daha çok seveceğimi biliyorum. Yanımda kalmayacak bir adamla yatmak muhtemelen çok aptalca olsa da *umurumda değil*.

Umurumda değil.

Ağzımda kalan küçük sert şeker parçasını çiğneyerek, havadaki gerginliği kırıyorum.

Neyse ki tekrar konuşmaya başlıyor. "Sanırım *soğuk* mavi kalp demek istediniz."

Kafamı bir kez sallıyorum. "Seninki mavi olabilir, ama soğuk değil. Hiçbir zaman olmadı." Ona bakmıyorum. Sert kapaklı kitabı rafa koyuyorum, hala Ovid'i arıyorum. Burada yok. Kendimi toparlamaya başlıyorum.

"Onur Evi'nden bir kızla yatmamı istiyorlar."

Ayağa kalkarken resmen tökezliyorum. Ben elini uzatıp kalçamı tutarak dengemi sağlamaya çalışıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. İlk başta, Ben'in başka bir kızla yataırkenki korkunç görüntüsü aklımdan çıkmıyor.

Onlar birlikte.

Yatakta ateşli ve tutkulu. Elleri onun çıplak teninde kayıyor.

Ve o, benim olmak istediğim Onur Evi'nde mi? Kıskançlık beni kaplıyor ve küçülmek istiyorum. Ta ki *onun bahsi kabul etmediğini* fark edene kadar.

Bu da beni farklı, daha acı verici bir şekilde incitir. Kardeşleriyle daha fazla kalamayacağı konusunda kararludur ve yakında kalacak bir yeri olmazsa, o zaman... vahşi doğaya yolculuğunu hızlandıracak mı? Gelecek hafta bavullarını toplayacak mı? Üç gün sonra mı? Yarın mı?

Keşke dairemi sunabilseydim, ama Eden'a sorduktan sonra, arkadaşlarımdan geceyi orada geçirmesine izin vermemem gerektiğini defalarca hatırlattı. Hiçbir zaman bu sınırı aşmamış olmama rağmen, "arkadaşça" yatıya kalma partileri düzenleyeceğimden paranoyakça korkuyor. Sadece bir kez sordum. Hayır dedi, ben de saygı duydum ama nefret ettim.

Ne yazık ki, Ben'in krizine en iyi çözüm gerçekten de öğrenci yurdu.

Protein shake'i kütüphanenin raflarından birine koyar ve bahis hakkında daha fazla bilgi verir. Konuşmasını bitirdiğinde, Onur Evi'ne kabul edilme hedefime ulaşma olasılığımı düşünürüm. "Ben..."

"Hayır," diye araya girer Ben.

"*Ben*, lütfen bir saniye beni dinle." Boynumu uzatıp ona bakmak canımı acıtıyor, ama yine de yapıyorum çünkü gözlerime bakmasını istiyorum ve bunu duyması gerekiyor. "Onur Evi'ne girersem, Leif'e seks yaptığımızı söyleyip ona külot vermek ne kadar kolay olur biliyor musun? Benim külotum olması bile gerekmez, tamam mı? Yeni bir çift alabiliriz, üzerine biraz çamaşır suyu döküp kullanılmış gibi gösterebiliriz."

"Ya giremezsen?"

Soğuk davranıyorum. "O zaman başka bir kızı bunu senin için yapmaya ikna etmelisin. Ya da onunla gerçekten yatmalısın." Benim neyim var?! Neden böyle bir şey öneriyorum?

O, burnunu genişleterek zorlukla yutkunur ve bizim gibi hissettiren karanlık, sessiz köşeyi etrafına bakarak süzülür. Ben, ciğerlerimdeki ağırlığı görmezden gelerek eski, tozlu kitap kokusunu içime çekerim ve o, "Başka bir kızla yatmayacağım" der. Mavi gözleri bana dikilir. "Aylardır yatmayı düşündüğüm tek kişi sensin. Her sabah ve her gece tek düşünebildiğim sensin ve başka biriyle seks yapmaya çalışsam bile, eminim ki sadece seni düşüneceğim, Harriet."

Aylardır. Her sabah. Her gece.

Beni düşünüyordu.

Beni.

Yutakımda bir yumru oluşuyor. Konuşamayacak kadar bunalmış durumdayım.

Sanki zaten birlikte yataktaymışız gibi, sanki beni güçlü, sarsılmaz kollarıyla sarmış gibi, nefes alışışı hızlanıyor. Ben dudaklarını yalıyor, sonra derin bir sesle diyor ki, "Sana inanıyorum. Onur Evi'ne gireceğine eminim, çünkü seni kabul etmemeleri için çok aptal olmaları gerekir. Ve onlar kampüsteki en zeki insanlar, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Teorik olarak, sanırım."

"Ama Kappa başkanına gidip onunla yattığımızı söylemene izin veremem."

"Yalan söylesem bile mi?"

"Benim için yalan söylemeyeceksin." Ben çok kararlı, eli sanki bu kesin *bir hayırmış gibi* düz duruyor. Bin fitlik bir duvar, o bu duvarı aşmayacak ve benim bile dokunmama izin vermeyecek. "Yalanımın ortaya çıkma riskini göze alamam. Bunun sonuçları senin için *felaket* olabilir. Kappa misilleme yapabilir. Onların ne yapacağına güvenmiyorum. Yani bahsi kabul edersem, *dürüstçe* tamamlamam gerekir."

Anlıyorum ve benim için de sorun yok. "Tamam, o zaman Onur Evi'ne girerim ve sevişiriz."

Ben şiddetle başını sallıyor.

"Sorun ne?" Acı dolu bir ifadeyle soruyorum. "O kadar utanç verici bir sevişici miyim ki bunu sır olarak saklamak istiyorsun?"

"Ne?" Şaşkınlık kaşlarını kaldırıp ağzını açık bırakır. "Hayır. Seninle birlikte olmaktan utanmıyorum, dalga mı geçiyorsun?"

Maalesef hayır.

Sertleşmiş omuzlarımı kaldırıp dirseklerimi tutuyorum.

"Harriet." Elini ön koluma kaydırıyor, sıcaklığı vücudumu saran kasılmayı gevşetiyor. "Eğer seks yaparsak, bu bir takas olur ve ben sadece kalacak bir yer bulmak için seninle yatmak istemiyorum. Üstelik Leif gibi adamları tanıyorum ve bu bahis senin zararına olacak. Hiçbirinin seni küçük düşürmesini istemiyorum."

"Bu benim için aşağılayıcı değil, ayrıca külotu yüzüne fırlatacağım. Önce onu şakanın hedefi yapacağım."

Çenesi hala gergin, ama bana dokunmayı da bırakmadı. Beni sert göğsüne doğru çekti. Eli yavaşça kalçamdan belime, oradan boynuma, sonra da saçlarıma doğru yükseldi ve kafamı avuçladı. Kafamın ağırlığını desteklediğini, boynumun dinlenmesini sağlarken bakışlarımın onun gözlerinin derinliklerine daldığını fark ettim.

Fiziksel temasın Ben'in aşk dili olduğunu söylemek isterdim, ama bu onun beni sevdiği anlamına mı geliyor? Bu saniyede, bu anda beni seviyor mu? Eli benim için dinlenebileceğim bir yastık haline gelirken.

Ben de onun için öyle olmak istiyorum. Yumuşak bir yer. Rahatlık. Neden bana izin vermiyor?

"Harriet," diye mırıldanır.

Gözlerim yanar. "Onur Evi'ne girmeden önce seks yaparsak bu bir anlaşma olmaz, çünkü belki de giremeyeceğim." Bu düşünce beni her zamankinden daha fazla incitir. "O zaman belki de sadece seks yapmalıyız, Ben. Belki de her şeyi akışına bırakırsak her şey yoluna girer."

Onun arzusu üzerimde çok net bir şekilde hissediliyor ve bu sefer dudaklarını yalarken, bir sonraki nefesindeki sıcaklık benimkini de artırıyor. Parmaklarının başımın arkasına sıkıca bastırıldığını hissediyorum ve bacaklarımın arasında sıkışan, onun içimde olmasını istediğim arzu giderek artıyor.

Kaslarını gergin tutması, ellerini vücudumdan aşağıya doğru hareket ettirmemeye çalıştığını gösteriyor. Kendini olduğu yerde sabit tutmaya çalışıyor. "İstiyorum, istiyorum," diye derin bir sesle mırıldanıyor, "ama sana zarar vermek istemiyorum. Sence neden sana tekrar yaklaşmadım?"

Sadece alay etmeyi tercih ettiğini ve belki de sonuna kadar gitmek istemediğini düşündüm. Sorular beynimi gıdıklıyor ve birini dillendiriyorum, "Beni kollarında kaldırmayı hayal ediyor musun?"

"Her zaman, *dostum*." *Dostum* derken sesinin şehvetli derinliği aramızdaki sıcaklığı artırıyor.

"O zaman neden...?"

"Ben *gidiyorum*," diye vurgular. "Gideceğim, Harriet. Gideceğim." Her kelime bir bıçak gibidir, ama onun da içini parçaladığını görebiliyorum. Sesi daha da alçalır, daha da kırılğan hale gelir ve şöyle der: "Seks yaparsak kalacağımı düşünmeni istemiyorum, çünkü kalmayacağım."

"Öyle düşünmeyeceğim," diye fısıldıyorum. "Sen gittiğinde daha çok acı çekecek olsam da, şimdi sana daha yakın olmayı tercih ederim, çünkü hep 'ya öyle olsaydı' diye merak ederim ve pişmanlık benim için daha acı verici."

Ben derin bir nefes alır, eli saçlarımın arkasına dolanır. Parmaklarının başıma değen sıcaklığını hissederim. Onun dokunuşunda sonsuza kadar kalabilirim.

"Bunu yapmak istediğimi söylüyorum," diyorum içimden, Ben'in yanında olmak için her şeyden çok arzulayarak. "Seks yapıyoruz. Sen benim Onur Evi'ne girmeme yardım ediyorsun. Ben de senin bahsi tamamlamana yardım ediyorum. İkimiz de bundan faydalaniyoruz." Tek hayal ettiğim, Ben'in veda için bana sarılması, sonra uzaklaşması ve sıcaklığın yerini dayanılmaz bir soğukluğun alması. Onu burada daha uzun süre tutmak için bunun gerekli olması, dürüst olmak gerekirse, ödenmesi gereken büyük bir bedel bile değil. Bu, şimdiye kadar yaptığım en kolay anlaşma. "Beni yalvartma, dostum." Sesimde, beni bile korkutan hafif bir çaresizlik var. Artık onu hayatımda tutmak için *çaresiz mi* oldum?

Keşke benimkinde kalmak için de bu kadar çaresiz olsaydı.

Belki de öyledir. Belki de bu yüzden şu anda buradadır. Bu soruların cevaplarını bilmiyorum. Onun kafasının içinde değilim, ama bebek mavisizi gözlerinde çatışmanın parçaları parıldadığına göre, kafası ıstırapla dolu olmalı.

Ondan sırt çantamı almak için uzanıyorum.

Beni durduruyor. "Tamam."

"Tamam mı?" Rahatlama hissi içimi kaplar. "Bunu yapıyoruz?"

"Bunu yapıyoruz." Kanıtlamak için cebinden telefonunu çıkarır. Kütüphanede iki dakikalık bir arama yapar ve ben onun konuşmasından çok

O kadar sessiz ki, diğer uçtaki Leif'i duyabiliyorum.

"Artık bizden birisin. Kappa Phi Delta'ya hoş geldin, aday üye."

Önce onların kardeşliğe davetini kabul etmesi gerekiyordu. Telefonu arka cebine koyarken, gerginlik kitaplıkların etrafında dikenli sarmaşıklar gibi dolanıyor. Belki de bizi yakalamadan önce gitmeliyiz, ama gözleri vücudumda ateşli izler bırakıyor, beni acıtıyor, sonra tekrar benimkilere dönüyor.

Bugün seks yapmak mı istiyor? Şimdi mi? Burada mı? Kulağa yasadışı ve müstehcen geliyor, ama boynumda hafif bir alarm hissediyorum. Kampüsün içindeyiz. Ya kütüphaneci bizi rafların arasında sevişirken yakalarsa? Bu kadar uğraştıktan sonra eğitimimi riske atamam.

Hemen sonuca varmamaya ve soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "Beni becermek mi istiyorsun, Kobalt çocuk?" diyorum, biraz boğuk bir sesle, çünkü onun beni becermesini istiyorum.

Ama *burada* değil.

Ben, durumu düşünürken, elini ağzına götürürken, rafın üzerine dirseğini dayamış, vücudumu inceliyor. "Seni kütüphanede becermeyeceğim, Fisher."

Bu çok ateşliydi. Özellikle dudakları yukarı doğru kıvrıldığında, sanki içimden şehvetin aktığını biliyormuş gibi. Bir reddetme bu kadar *seksi* olmamalıydı. Zihnimde bu çekiciliği bir kenara bıraktıktan sonra, rahatlama dalgaları tekrar içimi kapladı. Ben ve ben aynı fikirdeyiz. *Tanrıya şükür.*

"Burası senin için çok halka açık mı?" diye tahmin ediyorum.

"Yakalanırsak, okuldan atılırsın, evet." Bana ne olacağı konusunda endişeleniyor. Ciğerlerim şişmeye devam ediyor.

Bu baş döndürücü duyguyu içime çekerek, kitaplara doğru dönüyorum. "Kahretsin," diyorum, omuzlarım düşüyor.

"Ne?" Bakışımı takip ederek en üst rafa bakıyor.

Metamorfozlar'ın bulunduğu yere.

"Benden bin fit yukarıda olmalıydı," diye mırıldanıyorum, bir basamak tabure aramak üzereyken Ben hiç zorlanmadan kitabı alıyor. Uzanmasına bile gerek kalmadı. Ciltli kitabı ellerime veriyor ve bu küçük nezaket gösterisinin beni buldozerle eziliyormuş gibi love kamyonla ezilip bir şey açıkça

birbirimizle sevişmek istediğimizi açıkça kabul etmek, bir diğeri ise uzun süre bizimle olmayacağını açıkça belirten birine karşı açıkça *hisler* beslemek.

Gözlerimi kaçırıyorum.

O eğilir, ellerini uyluklarına koyar, böylece göz hizasında oluruz.

Ondan

kaçınıyorum.

"Fisher."

"Duydun mu?" Yutkunurum, arkama bakarım, tozlu bir köşeye ilgi gösterir gibi davranırım.

"Petit oiseau."

Bastırılamayan gülümsemeyi çiğniyorum. Bu adam bana ne yaptı ?

"Arkadaşım."

Ben'e dönüyorum.

En derin nefesini alır, sonra sıcak eliyle

. Eminim ki yüzümdeki buruşturuk ifadeye bakıyor. Dudakları yavaşça yukarı doğru kıvrılıyor. "Bel oiseau." "Güzel kuş" anlamına geldiğini söylüyor.

Kalbim genişliyor. "Bence bu sensin." Bir anlığına gözlerinin ışığında kayboluyorum. "Kara koyun değil."

"Değil mi?"

"Hayır. Ne yazık ki biz aynı türden değiliz, dostum." Yine de ağızım bir gülümsemeye bükülüyor, bu gerçeği tamamen kabul ediyorum. "Sen aslanın inindeki mavi kuşsun. Muhtemelen hep öyle oldun."

Onu nasıl gördüğümden çok etkilenmiş görünüyor.

Beni terk etme. "Kalmanı istiyorum," diyorum boğazımda yükselen yumruyla.

"Kalmak istiyorum," diyor o kadar derin bir sesle ki, sanki bu özlem benim için olduğundan daha da acı vericiymiş gibi. Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum. O, New York'u terk edip ormana gitmeyi *seçiyor*.

"O zaman kal."

Yüzünde acı dolu bir ifadeyle başını bir kez sallar.

"Kalamam." "Ne satın aldın ki, satamayacağın bir gayrimenkul mü?" diye soruyorum.

"Yapamam, Harriet." Bu konuyu konuşmak ona fiziksel olarak acı veriyor, bu yüzden ısrar etmeyi bırakıyorum. O bana kanatana kadar hiç dokunmadı, ben de Ben'e bunu yapma düşüncesinden çekiniyorum.

Ayağa kalkıyor ve beni güçlü, sevgi dolu bir kucaklamayla göğsüne çekiyor. Ben de onu aynı şekilde sıkıca kucaklıyorum ve yanağımı vücuduna dayayıp, kalbinin çarpışını duyuyorum. Kalbi yavaşlamaya başlıyor. Sakinleşiyor ve "Doğum gününde yanında olacağım. Sana söz veriyorum." diyor.

METİN MESAJLARI

BEN

Dünyanın Sonu

HARRİET

MVU Kampüsü

HARRİET

Dairem

HARRİET

Sikişecek bir yer bulmak bu kadar zor olmamalı lan.

BEN

Kanepemi önerirdim, ama geçen sefer büyük bir risk aldığımızı düşünüyorum.

HARRİET

Geçen sefer kardeşlerin bizi yakalasaydı ne yapardın?

BEN

Onlara bir şey atardım. Hafızaları silinirdi. Kendimi yargıladım.

HARRİET

Hafızalarını silmekten ve kendimi yargılamaktan kaçındığımıza sevindim.

BEN

Ben de öyle. Ama kanepemi yarışmadan çıkarmak seçenekleri biraz sınırlıyor.

HARRİET

Kullanabileceğimiz bir ağaç evin olmaması çok kötü, doğa çocuğu.

BEN

Amcamın var.

HARRİET

Ağaç ev

BEN

BEN

Bir çaresini buluruz.

HARRİET

Ceket dolabın o kadar da kötü bir fikir gibi görünmüyordu.

BEN

Ben bile zor sığıyorum oraya.

HARRİET

Motel mi? 50 dolar koyabilirim.

BEN

Parayı sakla, Fisher. İlk seferimiz için çok daha yüksek standartlarım var.

HARRİET

Harold'ın arkasında mı?

BEN

Yüksek standartlar dedim.

HARRİET

Harold'a iftira atmayı bırakın.

BEN

Honda'nın Harold'una alınma ama o motelden daha aşağıda. Seni oraya sokmaya çalışırken muhtemelen kasımı inciteceğim.

HARRİET

Yani senin tarafında çok fazla manevra olacak mı?

BEN

...evet, ne tür seks yaptın?

HARRİET

Benim manevralar yaptığım türden.

BEN

Görsel ve geçmişteki ilişkilerini boğazlamak istemen için teşekkürler.

HARRİET

Rica ederim

BEN

Seninle çalışmak için biraz alana ihtiyacım var. En iyisi benim evim olacak. Bana biraz zaman ver, lojistik detayları halledeyim. Belki kardeşlerimden sadece biri evdeyse ve uyuyorsa riske girebiliriz.

İKİ HAFTA SONRA

BEN

Bu gece yine büyük bir hayır. Tom yatmak istemiyor. Uzun zamandır gitar çalıyor. Beni engellediğini düşünürdüm, ama sadece yeni şarkısına aşırı takıntılı. Saatin kaç olduğunu bildiğinden bile emin değilim.

HARRİET

Ona, göksel Gerard Way gibi sesinin olduğunu söyle.

BEN

Bu, onun müziği hakkında ne düşündüğümü umursadığını varsaymak olur. Benim fikrim onun için kutsal bir gerçek değil.

HARRİET

Kimin ki?

BEN

Dürüst olmak gerekirse... kendisi.

HARRİET

Neden şaşırmadım acaba?

BEN

O zaman başka bir gece, Fisher?

HARRİET

Evet. Arayış devam ediyor.

HARRIET FISHER

Dünyanın Sonu'nda Pazar günü yavaş başlıyor ve bu geceki sükunetten memnunum. Çünkü Ben yanıma yapışık dururken onun telefonunu daha uzun süre inceleyebilirim. Omzuna asılı bulaşık bezi ve geriye doğru çevrilmiş eski, yıpranmış beyzbol şapkası... Bazen ondan başka hiçbir şeye dikkatimi vermek zorlaşıyor.

Albümündeki *mes amours* adlı videoya geçiyorum.

Sarı başlı ve parlak turuncu allık gibi daireler olan küçük gri tüylü bir kuş, "Another One Bites the Dust" şarkısının ritmine göre zıplıyor ve melodiyi ıslıkla çalıyor.

Ben, iki kakadu kuşu da bana çok benzer görüldüğü için ona "Theodore" adını veriyor. Aynı renk, neredeyse aynı boyutta. Yüzlerce tane bu tür video kaydetmiş.

O kadar sevimli ki, tekrar izliyorum, ama son yirmi videoda da aynen böyle hissetmiştim. Hiç evcil hayvanım olmadı ve bir *kuşun* bu kadar sevimli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Tüylü bir kaniş değil, ama kafalarını sallayıp kameraya bakarak sevgi gösterirler. Yanımdaki adama baktıklarını hayal ediyorum ve gözlerindeki küçük ışıltıyı anlıyorum.

O da beni aynı şekilde mutlu ediyor.

Başka bir videoya geçiyorum, küçük kuş National Geographic dergisinin üzerinde zıplıyor, uzanmış bir ele yaklaşıyor.

Ben. Parmaklarının ekranda görünmesi bile başımı döndürüyor. Gerçekten kafayı yedim, ama artık geri dönüş yok.

"Yine Theodore," diyor Ben.

Çok çabuk bitiyor. Bir sonraki video oynatılıyor ve ben duyulabilir bir nefes alıyorum. Biri Ben'i kaydetmiş olmalı çünkü *tamamen* kadrajda. Odaklanmış. Genç, belki on iki yaşında. Yatağında oturuyor.

Omzuna konmuş küçük kakadu kuşu parlak bir gülümsemeye bakıyor. Melodik bir ıslık çalıyor ve kuş da hemen ıslık çalarak karşılık veriyor, sonra başını Ben'in yanağına sürtüyor.

Genç Ben gülüyor. Kuş cıvıldıyor, sonra neşeye ıslık çalıyor, küçük turuncu ayakları mavi gözlü çocuğa daha yakın olmak için yer değiştiriyor.

"Pip-Squeak," diyor Ben yanımda.

Duygularımı yutuyorum. "Kuşların sarılabildiğini bilmiyordum."

"Evet, öyle." Yumuşak, uzak bir gülümsemeye, her iki kuş da artık hayatta olmadığı için onu kederle doldurmak istemiyorum.

Ben de telefonunu geri veriyorum. "Teşekkürler," diyorum içtenlikle. "Bu şimdiye kadarki en güzel doğum günü hediyesi." On altı yaşımdan beri aldığım ilk hediye olduğunu ona söylemiyorum. Helena teyze her zaman doğum günümü kutlamak için arar, bu sabah da öyle yaptı, ama 15 dakikalık bir sohbeti hediye olarak görmüyorum, her ne kadar 13 Ekim'de beni aramayı her zaman hatırlamasına gerçekten minnettar olsam da. Birkaç yıl önce, onun aramasına gerçekten ihtiyacım vardı. Berbat geçen on yedinci yaş günümün tek güzel yanıydı.

"Sence bu senin doğum günü hediye miydi?" Yüzünü buruşturarak telefonunu arka cebine koydu.

Ben'e, kakadu papağanlarının videolarını saklayıp saklamadığını sormuştum. Bilmiyordum ki, bütün gecemi renklendirecek kadar çok videosu vardı. "Sordum ve aldım," omuz silkiyorum, dikleşip arkamızdaki içki şişelerinden uzaklaşıyorum. Bira musluklarına doğru ilerlerken beni izleme şekli yüzünden yanaklarım yanıyor. Beni süzüyor ve bu beni ciddi şekilde heyecanlandırıyor. "Neden? Bana bir şey mi aldın?"

"Belki." Onun alaycı gülümsemesi beni öldürecek. *İyi ki kurtuldum, Harriet.* Lanet bir gülümseme yüzünden ölen kız. Ugh.

"Belki." Ona burun kıvırıyorum. "Cebinde benim için ne var, Kobalt çocuk? Jolly Ranchers mı?"

"Genelde hediyeler özel şeylerdir. Her zaman yanında taşıdığın şeyler değil."

"Tamam." Barın üzerine çıkıp, muslukların yanına oturdum. Burada sadece iki yaşlı adam Guinness içip, bir masada sessizce sohbet ediyorlar. Projektör ekranında *Ghostbusters* oynuyor.

Ses seviyesi düşük. Sırtıma filmi izlemiyorum. "Buraya sadece bir su şişesiyle geldin. Yani hediye cebinde olmalı."

"Harika bir değerlendirme, Fisher," Ben yaklaşırken gülümsüyor. "Cebimde."

Bana bir şey aldı. Barın iki yanını kavradım. Yemin ederim, iki saniye sonra bacaklarımı sallayıp aptal gibi geriye düşecektim. "Bana gösterecek misin?"

Ben kot pantolonunun cebine elini sokar ve pembe cupcake desenli kağıtla sarılmış kare bir kutu çıkarır. Yüzük kutusu değil, ama belki bir bilezik ya da sırt çantama eklemek için ütüyle yapıştırılan bir yama için uygun boyutta.

"Bana hediye kağıdı almadığını söyle." Hediye alıyorum. "Cüzdanımı boşaltmadım," diye temin ediyor.

"Umarım harcamamışsındır." Belli ki burada büyük bahşişler kazanmıyoruz. "Mali durumun zaten çok kötü. Bu ilkel gezi için tuvalet kağıdını nasıl alacaksın?"

"Muhtemelen yaprakları kullanacaktım zaten." Gülümsemesi, dünyanın sonu için fazla sevimli.

"Komik. Daha komik olan ne biliyor musun? Zehirli sarmaşıkla temas edersen, yaralarına merhem sürmek için yanında olmayacağım."

"Doğruca kalbe." Sesi daha az şakacı ve daha üzgün geliyor.

Hediye almayı mahvediyorum, neşeli havayı bozuyorum, ama savunmam gerekirse, hediye açma konusunda çok az tecrübem var. "Bunu sen mi seçtin?" Cupcake kağıdını işaret ediyorum.

"Audrey'nin zulasında buldum. Kız kardeşim kırtasiye malzemelerini kullanmama izin verdi." Philadelphia'da onu ziyaret ettiği Çarşamba günü olmalı.

Kağıdı soyuyorum. Beyaz bir kutu ortaya çıkıyor. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki, nefes almak için bir ara vermem gerekiyor. "Bayıldım," diyorum şakayla, ama gerçek çoktan ortaya çıkmış durumda: Aşık oldum.

Gülümsemesi genişliyor. "Harriet Fisher'ı mutlu etmek için tek gereken bir kutuymuş. Kim bilebilirdi?"

Tek gereken sensin.

"Ben kolay biriyim," diyorum. "Kolay bir kadın değilim." Savunmacı bakışım onun karşısında saniyeler içinde yok oluyor.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Aç şunu."

Ben de kapağı kaldırdım ve kalbim yepyeni bir ritimle çarpmaya başladı. İçinden çok güzel bir boncuklu gerdanlık çıkardım. Çok renkliydi.

Kare ve yuvarlak boncuklar birbirine dizilmiş. "Bunu sen mi yaptın?" diye soruyorum sessizce.

"Audrey'nin biraz yardımıyla, çünkü gerçekten güzel görünmesini istiyordum, ama evet. Ben yaptım."

Boncukları inceliyorum. Gülen bir yüz, parlak mor bir yüz, sarı, mavi, pembe bir kalp ve sonra beyaz harfler, B-E-L...O-I-S-E-A-U.

Bu, *güzel kuş* anlamına geliyor.

İki hafta önce kampüs kütüphanesindeki konuşmamız aklıma geliyor. "Bu..." Ona bakıyorum, yüzümdeki yoğun duyguları hiç saklamıyorum. Yapabileceğimi sanmıyorum.

Gözleri kızarıyor, sanki benim takdirimi, sevgimi, bu dereceye kadar yaşayacağımı hiç düşünmediğim tüm o yapışkan duyguları hissediyor gibi.

"Bu, bana verilen en güzel hediye." diyorum. Eski, kirli gerdanlığımı çıkarıp, yenisini hemen takıyorum. "Teşekkürler, Ben."

"Al." Yeni gerdanlığı bana takmayı teklif ediyor ve bu doğum günü gerçekten de benim yerde bir su birikintisi olarak sona erebilir.

Sarı saçlarımı boynumdan kaldırıyorum ve o kolyeyi boynuma takarken, parmak eklemleri ensemdeki hassas cildi okşuyor. Nefesim biraz kesiliyor ve o ağırlığını değiştiriyor, gözleri sanki arzusu uyandırılmış gibi benimkilere kayıyor. Gerginlik boynundaki tendonları gerginleştiriyor ve takıyı tutarken burnundan nefes alıyor.

Boğazımdaki boncuklara dokunuyorum. O kadar yakın duruyor ki, içgüdüsel olarak dizlerimi açıyorum ve o da aralarına sığıyor. Gözlerimiz normalden çok daha iyi hizada ve göğsü baş döndürücü, bunaltıcı bir ritimle inip kalkıyor.

Henüz seks yapmadık. İşyerimizde yapmayacağız ve dürüst olmak gerekirse, Ben'in ilk seferimizde beni tuvalet kabiniinde becermek istememesine seviniyorum. Aceleye getirilmiş bir seks olmayacak. O bunu, uzun sürecek değerli bir şey olarak görüyor. Belki hemen ardından ikinci raunt da olabilir.

Bu, benim bildiğim seksten çok farklı.

Nerede ve ne zaman buluşacağımızı düşünmek hoşuma gidiyor. Onur Evi'nden reddedilme korkusu ise her şeyden daha fazla nefret ediyorum.

. Kabul edilmek bu dönem için daha da önemli hale geldi.

Başaramazsam ne olacak? Ben öylece gidecek mi?

Hayır, kabul edilmeliyim. Sonra Leif'e bir çift külot fırlatacağım. Sonra Ben'in kalacak yerini garantiye alacağım.

Onur Evi başvurumu aldı ve takip e-postalarına rağmen hiçbir cevap almadım. Ben, onların süper özel Cadılar Bayramı partisine beni davet etmeye çalışıyor. Görünüşe göre, potansiyel yeni üyeleri orada seçiyorlar.

Partiye giremezsem, şansım tamamen yok demektir.

O da bunu biliyor.

Belki de bu yüzden bu bahsin seks kısmına odaklanmak daha kolay. İyi bir yer ve zaman bulup sevişmemizin başarı oranı daha yüksek. Bunu mahvedemeyiz, değil mi?

Ben elini dizime koydu ve uyluklarımdan yukarı doğru sıcak bir iz bıraktı. Ekose pantolonum onun cildiyle benim cildim arasında bir bariyer oluşturmaya rağmen, onun sıcaklığı içimi titretti. Klitorisim zonkluyordu.

"Beklemek senin için de işkence mi?" diye fısıldayarak soruyorum, nefeslerimiz birlikte hızlanıyor.

"Hiç bilemezsin." Ellerini çekiyor, boğazından sert bir inilti çıkıyor. "Sanki her gün avucumu alev üzerine koyuyormuşum gibi hissediyorum."

"Sen ateşle oynayan Cobalt değilsin sanıyordum."

"Bütün ailem oynuyor," diye fısıldadı, "Beckett hariç... şey." Başını biraz eğdi, sonra iç geçirdi. "Bilmiyorum." Beckett'ten bahsetmek havayı bozdu. Kardeşlerinin dairesinden taşınması gerektiğinin nedenini açıkça söylemişti. Bunun Charlie yüzünden değil, bir dizi nedenin sonucu olduğunu, en sonuncusunun da Beckett olduğunu söylediğinde şaşırmıştım.

"Kimseye söyleme," dedi, gizliliğe büyük önem vererek. Anlattığı şeyin hiçbir yerde duyurulmadığını. Beckett'in paylaşmak isteyeceği bir şey olmadığını, muhtemelen benim bile bilmemem gerektiğini, ama Ben'in bana karşı dürüst olmak istediğini. "Beckett'in OKB'si var ve ben orada yaşayarak bunu daha da kötüleştiriyorum."

Aniden taşınmak istemesi artık çok daha mantıklı geliyordu.

Bardan kayarak indiğimde Ben geri çekilir ve aramızdaki mesafe artar. O uzaklaşır ve sakinleşmek için derin bir nefes alır, ben ise

"Sana bir tane yaparım," diye düşünmeden söylüyorum. "Ne?" O geri dönüyor.

"Doğum günün için. Sana bir bilezik falan yaparım..." Hatalı olduğumu fark edince sözümü kesiyorum.

Ben gözlerini kırıştırır, sonra omzundaki bulaşık bezini çeker. Kaşları çatılmıştır.

O burada olmayacak. 29 Mart — tabii ki doğum gününü biliyorum. Geçen yıl ona mutlu yıllar dilemişim. O gün, benim berbat profesörümle olan kötü bir etkileşimi engellemişti.

"Sana postayla gönderirim." Lekeli bir bardak yıkıyorum. "Adresin var mı?"

Beni izliyor. "Henüz yok."

Midem ters dönüyor. "Ama nereye gideceğini biliyor musun? Bu bir Amerika tatili mi yoksa yurtdışına mı gidiyoruz?"

"Amerika." Bardağı benden alıp kuruladı. "Daha çok oraya taşınacağım gibi. Sadece bir gezi değil."

Tamam... "Ama tam olarak nereye?"

"Ailemin kesinlikle hoşlanmayacağı bir yer." Bu düşünceyle hafifçe gülümsüyor. Annesini ve babasını gerçekten çok seviyor. "Onlar kampçı değiller. Annem bir gün boyunca yerde uyuyabilir, sonra Ritz'de bir otel odası ayırtır."

"Onu suçlayamam."

Gülümsemesi genişledi. "Sen benimle yerde yatmaz mısın, Fisher?"

"Seninle normalde yapmayacağım birçok şeyi yapardım," diyorum. "Keşke bunları yapmak için daha fazla zamanım olsaydı, sanırım."

"Ben şu anda buradayım." Havluyu yüzüme fırlatıyor.

Gülümsemeyle onu geri atıyorum. "Bir ara kamp yapmaya ne dersin, doğa çocuğu?"

"Bana çıkma teklif mi ediyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Evet mi diyorsun?"

Ben elini çenesine götürür. "Tıp hazırlık programında şehirden saatlerce uzaklaşıp gece kamp yapmak için zamanın var mı?"

Hayır, ilk düşüncem bu. Dersler, laboratuvarlar, gönüllü çalışmalar, araştırmalar, kulüpler,

barmenlik, ders çalışmak ve staj yeri bulmaya çalışmak arasında kesinlikle o kadar zamanım yok. "Tabii," diye yalan sylyorum. "Zaman ayırabilirim. Kardeşlerinin doğum gününde yaptığım gibi."

"Ara sınavlar yaklaşıyor."

Aman Tanrım, hatırlatma!

"Kolların kaşınıyor mu?" Endişe onu bana doğru itiyor. "Kurdeşen mi çıkıyor?" diye soruyorum.

Kollarımdaki kızarık lekeleri kontrol ediyor, ama o kadar hafif ki, o "Sanırım bir şeyin yok" demeden önce rahatlıyorum.

Aralarımızdaki konuşmayı tekrar tekrar düşünürken mideme bir ağırlık kyor. "Beni reddettin mi?"

"Hayır," diyor, sanki bu fikir ona acı veriyormuş gibi. "Eğer bu senin hedeflerini sekteye uğratmazsa, seninle her şeyi yaparım. Ama dürüst olmak gerekirse, şehirde kalmak, senin dairenizde takılmak, derslerine yardım etmek bana yeter. Benim için uzaklara gitmene gerek yok. Sadece senin yanında olmayı seviyorum."

Bu benim için çok anlamlı — sadece varlığımın yeterli olması, benimle herhangi bir şekilde birlikte olmanın onu tatmin etmesi. Yine de merak ediyorum, "Sen, ben ve orman daha çekici gelmiyor mu?"

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ama sesi çıkıyor. "Hayır..." Kapı açıldığında sözü kesiliyor ve gürültücü bir sporsever grubu bara akın ediyor. Hepsi Yankees formaları giymiş, küfürler savuruyor ve çılgınca el kol hareketleri yapıyor. Sanırım playoffları kaybettiler ve kederlerini unutmak için buraya geldiler.

Ben fanatik bir beyzbol hayranı değilim, ama boşanmadan önce annem ve babamla Pirates maçına gittiğimi hatırlıyorum. Bu yüzden, beynimdeki bu oldukça mutlu anıyla bağlantılı olarak, ben bir Pirates hayranıyım. Ben ise Phillies'i destekliyor. İkimizin takımı da playofflara kalamadı. Bu yılki World Series'te hiçbir payımız yok.

Ben ve ben, iş yerinde sık sık söylediğı gibi, "bl ve fethet" stratejisiyle ayrıldık. O barın sağ tarafında yardım ediyor, ben ise soldan siparişleri alıyorum.

Ne yazık ki benim için sol taraf, formalar giymiş, ısrarcı otuzlu yaşlarındaki insanlardan oluşuyor. Barın önüne kadar dirsekleriyle yol açıyorlar. "Hey, sen!" en iri adam bana bağırıyor, biraz sendeleyerek, ayık olmadığını anlıyorum.

Yankees beyzbol şapkası takan sabırlı bir ifte bira dolduruyorum. "Bir saniye. Onlar önce geldi." Ciddi bir RBF'im olmalı

Çünkü arkadaşına fısıldayarak "Bu kaltağın sorunu ne? Sadece lanet bir içki sipariş etmeye çalışıyorum, Tanrı aşkına" diyor.

Ben'e bakıyorum.

Barın üzerine eğilmiş, gürültünün içinde siparişleri duymaya alışıyor. Ben o kadar erkek bir erkek ki, bir grup adam onun söylediğİ her şeye gülüyor. Onun ünlü olduğunu fark ettiklerini söyleyebilirim, ama her zamanki "Sen Ben Cobalt'sın! Dostum, olamaz!" şok rutinini yapmıyorlar.

Kimse Cobalt'ın barın arkasında olduğunu fark etmiyor gibi görünüyor.

Ben ve bu adamlar sanki çok iyi *arkadaşlarmış* gibi rahatça yumruklarını arpıştırıyorlar. Hatta Ben, arkamdaki raftan bir şişe viski almadan önce omzuna dostça bir şaplak atıyorlar.

Bana kısa bir bakış atıyor ve endişeyle kaşlarını çatıyor.

Endişelenmesini istemediğim için bel hizasında başparmağımı kaldırıyorum. Onun etkileyici sosyal becerilerini kiskanıyor muyum? Evet. Bunların bana da bulaşmasını ister miyim? Evet, onu da.

Ama ben hala yetenekli, cadaloz biriyim. Halledebilirim.

"Hesap açalım mı, kapatalım mı?" diye soruyorum ifte, kredi kartlarını verdikten sonra.

"Kapat."

Sert görünömlü, iri yarı adam arkadaşlarıyla birlikte sinir bozucu bir şekilde yüksek sesle gülüyor. İki saniye önce hoşnutsuz olduğı için bu beni gerginleştiriyor. *Sana gülmüyorlar, Harriet.* iftin hesabını kapatıyorum, biraları zaten ellerinde.

İri yarı adam ve arkadaşları aceleyle yerlerine otururlar. Sonra sanki tam önümde değılmiş gibi bana işaret eder. "Hey, sıradaki biziz." Kafasını işaret eder.

"Ne istersin?"

"Seni bu kadar kızdıran ne?" diye ters bir şekilde sorar.

Ben ne yapardı? Omuz silkiyorum. "Yankees az önce kaybetti."

"Aynen öyle." Hepsi gülümsemeye başlar ve sanki ben havalıymışım gibi başlarını sallayarak beni onaylarlar. Ben de onlar gibi morali bozuk bir spor hayranıyım, huysuz bir kaltak değıl.

"Bira ister misin?" diye soruyorum, bu sarhoş trenin raylar üzerinde ilerlemesini umarak. Benden çok uzak bir yere.

Kaslı Adam beni kemiklerim anında paslanacak şekilde değerlendirir. Kendi kendine biraz güler, sonra pahalı bir burbonu işaret eder. "Çift porsiyon. Buzlu." Şişe en *üst* rafta.

Onun kıkırdamasına dişlerimi sıkıyorum. 1,52 metre boyundaki kızın en üst raftaki burbona ulaşmaya çalışmasını görelim. Ne *komik*.

Ben'den yardım isterim, bu artık bir içgüdü haline gelmiştir.

Beni görüyor ve başını sallıyor. Bourbonu işaret ediyorum ve hemen arkama gelip içkiyi alıyor.

"Hayır, dostum," Beefy Dude Ben'i durdurur. "Geri koy. O aldı."

Ben hiç eğlenmiyor. Kızgın bakışları Beefy Dude'u delip geçiyor. O pisliğe aldırış etmeden bana içki şişesini uzatıyor.

"Teşekkürler," diyorum ona.

Ben barın benim tarafımda kalır. Onun üstün bakışları Beefy Dude'un arkadaşlarını sarsar. Onlar ondan uzaklaşmaya başlarlar, ama bu adam ortamı okuyamamaktadır. Bira gözlüklerinin yardımcı olmadığına eminim, ama sarhoş olmak tam bir pislik olmayı mazur göstermez.

Çift porsiyon doldurmak üzereyim, ama Beefy Dude, "Hayır, artık onu istemiyorum. Şunu alacağım," diye bağırır. Parmağını başka bir üst raf bourbonuna doğru uzatır. Kendini beğenmiş sırıtışı sinirimi bozar. Öfke ciğerlerimde yanar. Eminim ki somurtuyorum, ama o umursamıyor. Ben'e sadece "Bu sefer o aldı. Benim onunla bir ilişkimiz var." diyor. Sarhoş gözleri bana düşüyor. "Öyle değil mi?"

"Hayır," dedim, yüzümde ifade yoktu.

"Evet, var. Burada bir bağ kuruyoruz." O gülüyor. "Zıplayabileceğini biliyorum. Hadi, zıpla." Ben zıplamaya hazırlanırken göğüslerime bakıyor.

"Gidebilirsin," diyor Ben sert bir şekilde. Bakışları hiç de sertliğini kaybetmiyor.

"Hey, lanet olası bir içki içmeye hakkım var."

"Sen taciz ettiğinde sana hizmet vermeyi reddetme hakkımız var..."

"Taciz mi? Lanet olsun, sadece bir içki almaya çalışıyorum!" Şu ani hafıza kaybına bakın. Düşmanca bir öfkeyle şişinmiş ve arkadaşları onun adına özür dileyerek bara yaklaşıyor.

"Hayır, gitmesi gerekiyor." Ben şimdi önüme geçerek beni durumdan koruyor.

"Ben *hiçbir* şey yapmadım," diye sızlanıyor iri adam. "Ne tür bir yerde lise öğrencileri alkol servisi yapar ki?"

"Biz üniversitedeyiz ve sen defolup gidebilirsin."

Yine Ben'i ikna etmeye çalışıyorlar, ama o kararlı ve onları geri püskürtmüyor. Koruması, girişin yanındaki her zamanki masasından kalkmış.

Tek gördüğüm, Beefy Dude'un patlamasından rahatsız olan birçok müşteri ve onların sadece *Ghostbusters'ı*, biralarını, arkadaşlarını ve Pazar gecelerini keyifle geçirmek istemeleri.

"Ben, sorun yok," diye araya giriyorum.

Başını bana doğru çevirir, yüzünde şaşkınlık belirir. "Hayır, Harriet..."

"Ona bir bira ver ve kimseyi rahatsız etmedikleri sürece arkada oturabilirler de."

Bu durumdan hoşlanmadı. Bu yüzden beni dinleyip, söylediklerimi aktardıktan sonra musluktan bira doldurup onlara bir hesap açtığında çok şaşırdım. Yüzünde gerginlik vardı. Beefy Dude'un arkadaşına kredi kartını geri verirken, keskin bakışlarıyla bir uyarıda bulundu.

Onun sandığından daha fazla dinlendiğimi takdir ediyorum. Herkese yardım edip sırayı bitirdikten sonra, Ben kollarını kavuşturur, dikkati hala arka köşedeki en gürültücü Yankees taraftarlarına takılı kalmıştır.

"Neden kalmalarını istedin?" diye sorar, sonunda bakışlarını onlardan ayırıp bana çevirir.

"Bu en az dirençle karşılaşılan yoldur." Boş bir Smirnoff şişesini çöpe atıyorum. "Hiç duydun mu?"

"Hayır," der ve başını sertçe sallar. "O pislikleri" —onlara sert bir bakış atar—"senin yolundan kovmak anlamına geliyorsa, çatışmanın yolunu seve seve yürürüm."

"Sana zahmetten kurtardım dostum. Onlar iyi."

Burnundan uzun, uzun bir nefes verir. "Sen muhtemelen hayatını riske atamayacağın bir yerden geliyorsun, ama ben gelmedim. O yüzden onu orada oturtmak benim için kolay değil, ama bu sefer senin için yapıyorum. Bir dahaki sefere, onu tekmeleyebileceğini bil

ve sonuçları düşündüğün kadar sert olmayacak. Savaşı kaybetmeyeceksin."

Her ne kadar kötü bir an yaşıyor olsam da, sessizce kabullenerek geçip gitmesine izin vermeye alışkınım. Karşılık verdiğim zamanlarda, işlerin daha da kötüye gitmesine daha hazır oluyorum. Durum nadiren *düzeliyor*. "Gerçekten bunun daha kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Artık bana hiç dikkat etmiyorlar bile."

"Barın arkasında saatli bir bomba bıraktık," diyor ve kapı açılmadan önce, Charlie, Eliot ve Tom içeri girerken Ben daha da sert bir duruşa geçiyor.

Cobalt kardeşler dünyanın sonunu buldular.

HARRIET FISHER

Ghostbusters acı verici bir şekilde yüksek sesle çalarken, barda sohbetler kesilir. "O Charlie Cobalt mı?" ve "Onlar Cobalt kardeşler, bak, bak" gibi fısıltılar ve hayret nidaları duyulur.

Ben'in kardeşleri dikkat çekmek için abartılı davranışlarda bulunmazlar. Bar taburelerine otururken, barda sadece Ben ve ben varmışız gibi davranırlar. Bu tabureler çok nadiren kullanılır. Projektör ekranı karşı duvara bakmaktadır ve tabureler o kadar sallantılıdır ki, sakinliklerini koruyup hiç sallanmamalarına şaşıyorum.

Kobaltlar gerçekten farklı yaratılmışlar. Onları biraz kıskanmasam ve içtenlikle burada oldukları için *mutlu* olmasam, çok sinirlenirdim. Ben'i kendilerine yaklaştırmaktan vazgeçemediler ve bazen, onlarla yaşamayacak olsa bile, Ben'in onlar için New York'ta daha uzun süre kalıp kalmayacağını merak ediyorum.

"Ben Pirrip," Tom öne eğilir, ön kolları barda. "Dünyanın sonunda gerçekten olmak istediğin yer burası mı?"

"Biz olmadan mı?" Eliot incinmiş gibi yapar, ama hemen ardından sırıtarak gülümser. "Bu ne cüret, kardeşim."

Charlie hiçbir şey söylemez. Bir paket sigarayı bara vurur. "Burada ne yapıyorsunuz?" Ben, Beefy Dude'dan gelen sinirlenerek onlara sorar.

Onların gelişi, öfkesini dindirmiyor.

Eliot çakmağını çıkarır. "Harriet'in doğum günü olduğunu duyduk, bu yüzden ona varlığımızla bir hediye veriyoruz."

"Vay canına, teşekkürler," diyorum düz bir sesle, ama içimden *çok mutluyum*. En iyi doğum günü hediyesi, Ben'in kardeşlerinin onu sonsuza kadar kalmaya ikna etmeleri olurdu. Kesinlikle. Yeni choker kolyemden özür dilerim.

Tom bana zoraki bir gülümseme atıyor, ben de ona zoraki bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Eliot, Ben'e "Daha iyi bir soru, burada ne yapıyorsun?" diye sorduğunda dikkatimiz Eliot'a yöneliyor.

"Barmenlik."

"Para için mi?" diye sorar Charlie, neredeyse ilgisiz bir şekilde.

"Hayır, eğlence için." Ben huysuz bir ruh halinde. Muhtemelen bu tür bir alaycı tavır onun normal davranış biçimi olmadığı için bunu anlayabiliyorlar. "Audrey burada çalıştığımı size söyledi herhalde?"

Tom bir kokteyl karıştırıcısını çaldı. "Dostum, ona ne söylersen söyle, o bunu gangren gibi yayacak ve sonunda sana da bulaşacak ve o zaman Pre-Med Harry'nin seni muayene etmesi gerekecek," Tom elini bana doğru salladı. "Bu da gerçek enfeksiyondan daha kötüdür."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Yani Audrey benim en büyük doğum günü dileğimi yerine getirip seni öldürecek mi diyorsun?"

Eliot, kardeşini korumak için şakacı bir hareketle omuzlarından tutar. Tom'un çenesi gevşer, ta ki Ben'in yavaşça oluşan gülümsemesini görene kadar. Sonra Tom, sanki Ben'in ruh halini değiştirip onu gülümseten kendisiymiş gibi zafer dolu bir gülümsemeyle gülümser.

Hayır, bunu ben yaptım.

"Yani beni kurtarmayacağını söylüyorsun, harika," Tom kokteyl karıştırıcısını dudaklarının arasına sıkıştırır. "Bu his *karşılıklı*." Ben şimdi kaşlarını çatmıştır ve Tom hemen ekler, "Ama yine de sana başvururdum, o yüzden ne yaparsan yap, Harry."

"Audrey'nin bize söyleyeceğini biliyordun," Charlie, Ben'e açıkça söyler ve konuşmanın yönünü değiştirir.

"Sonunda söyleyeceğini tahmin etmiştim. Burada çalıştığım büyük bir sır değil. Sadece *bunun* sürekli etrafımda olmasını istemedim." Bakışları kardeşlerinin ötesine kayıyor, ama hiçbirisi "o"nun ne anlama geldiğini anlamak için dönüp bakmıyor.

İnsanlar telefonlarını çıkarıp fotoğraflarını çekiyor ve videolarını kaydediyorlar. Korumalarının barın etrafında dolaştığını fark ettim. Ben, bazı kardeşlerinin, kamuya açık alanların dışında çekim yapıldığında yabancılara gizlilik sözleşmesi imzalayıp çekilen görüntüleri sildiklerini söyledi.

Bu gece bunu hangi kardeşinin istediğini bilmiyorum.

"İçki isteyen var mı?" diye soruyorum, çünkü kapanış saatine kadar kalmalarını tercih ederim. Evet, *Tom* bile.

"Glenfiddich, sek," diyor Charlie. Bu, stokladığımız en pahalı şişelerden biri ve en üst rafta olduğunu görünce kaskatı kesiliyorum. *Yine mi?*

Eklemlerime yağ sürülmesi gerekiyor. Dayanılmaz bir saniye boyunca hareket edemiyorum.

Charlie'nin bakışları beni delip geçerken, kaşlarının arasındaki deri kırışır. Ben, ben kendime gelmeden önce, şişeyi alır ve sırtımı rahatlatıcı bir şekilde okşayarak, neden küçük bir içsel paniğe kapıldığımı anlar.

Nefes alıyorum.

Charlie, Ben'e Fransızca bir şey sorar. Beni daha çok sakinleştiren şey, Charlie'nin şakasının konusu olmadığımı fark etmemdir. *O sadece bir içki içmek istedi, Harriet.*

Ben viskiyi bardağa dökerken, Fransızca konuşmaları yoğunlaşır. Eliot bazı kelimeleri ateşli bir vurguyla konuşmaya katılır. Tom, telefonunda, üzgün ama aynı zamanda sinirli bir ifadeyle durmaktadır. Kardeşlerinin hararetle tartıştıkları konuyu dinlemiyor, mesaj yazıyor.

Eliot'un mavi gözleri benden daha önce gördüğüm kaslı pisliğe kayarken, Ben'in onların gelmeden önce yaşanan küçük olayları anlattığından eminim. Eliot'un ve hatta bir dereceye kadar Charlie'nin benim adıma öfkelenmiş görünmesi garip bir şekilde iyi hissettiriyor.

Daha fazla insanın beni kollamasına ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim. Kendi başıma gayet iyiyim, ama bunu görmek ani bir duygu seline neden oluyor. Bu duyguyu yeterince hızlı bastıramıyorum.

"Eliot, *Eliot*," Ben fısıldayarak tıslar, geniş omuzlu kardeşi iri yarı adama ölümcül bir bakış atarken, kasıtlı olarak bu pisliğin dikkatini çekmeye çalışır. Ben, Eliot'un bakışını yeniden yakalayarak, güçlü ve *ateşli* bir Fransızca ile konuşur. Sonra ellerini başıma, sonra omuzlarıma koyar, sanki beni de denkleme dahil ediyormuş gibi.

Dürtüyle göğsüne yaslanıyorum.

Ben saçımı okşuyor, sözleri çok agresif olsa da beni sakinleştiriyor.

"Biri bana bir ipucu verebilir mi?"

diye soruyorum. "Fransızca öğren,"

diye karşılık veriyor Charlie.

Şu anda başka bir dil öğrenecek vaktim yok. "Bu benimle ilgili, dostum," diyorum.

"Zeki."

Kızgın bir şekilde bakıyorum, sonra Eliot'a "Sorun yok. Onlar iyi. Biz hallettik" diyorum.

Eliot ayağa kalkmış, oturmaya bile gücü yetmiyor. "Hâlâ nefes alıyor, yani benim cinayet standartlarıma göre halledilmiş sayılmaz." Charlie'nin içkisini işaret ediyor, ben de ona uzatıyorum. "Onun içtiğinden alacağım."

Bir viski daha dolduruyorum. Ben'in ellerinin üzerimde olmasını seviyorum. Arkamda olmasını seviyorum, gerçekten. Hem gerçek hem de mecazi anlamda. *Buna alışma.*

Evet, evet, evet. Kendi kendime iç çekiyorum.

Eliot ateşi dışarı üfler, sonra dikkatini Ben'e verir. "Biz neredeyse hiç görmedik seni görmedik apartmanda apartman gördüm Charlie ve Beckett'in doğum gününden beri. Gerçekten iz bırakmamayı çok ciddiye alıyorsun, kardeşim.

Ben'in arkamda gerginleştiğini hissediyorum. Eliot'a içkisini veriyorum, bir yudum almadan önce gülümsemesi kayboluyor.

"Sana söylemiştim," diyor Ben, "kardeşlik bana bir oda verirse, daireden taşınacağım."

"Günlerin sayılı, duyduk," diyor Charlie sinirli bir şekilde.

Ben ona sert bir bakış attı. "Ben oradan ayrıldığımda sevinmeyecekmiş gibi davranma."

"Ben çok az şey severim, o yüzden sana söz veriyorum, onu sevmekle uğraşmayacağım." Viski kadehini eline aldı. "Beckett senin bizimle kalmanı istiyor, gerçekten. Neredeyse *çaresizce*. Son elli kez sana söylediği halde fark etmediysen diye."

Ben, Beckett'in ona dairelerinde kalması için yalvardığından bahsetmedi.

"Yapamam," Ben başını sallar. "Orada kalamam."

"Neden?" Eliot kaşlarını çatıyor. "Beckett senin yaptığın bir şey olmadığını söyledi." Ben'in buna inanmadığını varsayıyorum. "O iyi..."

"*Yapamam.*"

Charlie burnunun köprüsünü sıkıştırır. Sinirlenmiştir. Ben'in söylediği her şey onu rahatsız ediyor gibi görünüyor.

"Dalga mı geçiyorsun?" Tom telefonuna bakıp, sonra kulağına götürür. "Hayır dostum. *Hayır*, şarkı hazır değil. Çalmayacağız, yeterince iyi değil. Evet, ben öyle dedim Warner." Başçısıyla konuşmaktadır. "Ben zorba değilim! Sadece neyin iyi neyin

ve neyin bok gibi olduğunu biliyorum. *Warner—Warner.*" Tom, arka planda Yankees taraftarlarının gürültüsü artarken bir kulağını tıkadı. Muhtemelen yakında bir tur daha isteyeceklerdi. "*Siktir.*" Başını kaldırdı. "Ben, bunu alabileceğim bir depo odası ya da sessiz bir yer var mı?"

"Evet, sana göstereyim. Zaten Jameson'ı yeniden doldurmamız gerekiyor." Ayrılırken eli sırtından kayıyor.

Charlie ve Eliot ile nadiren yalnız kalırım. Charlie ile en son *gerçekten* yalnız kaldığımda, ona oral seks yapmayı teklif ettim. Hala utanç duyuyorum, ama garip bir şekilde o fırtınalı gece sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Kimse yaptığım şeyi unutmuş değil. Ama artık kum gibi oldu. Hafif rüzgarlarda zararsız, yanımızdan esip geçiyor.

"Sadede gelemim," diyor Charlie bana, Eliot ise yana doğru eğilerek, gözünün ucuyla iri yarı serserinin her hareketini izliyor.

"Tamam mı?" Bir kızın bara getirdiği boş bir bardak alıp ona "Teşekkürler, bir tane daha ister misin?" diyorum.

"Hayır, gerek yok. Hesabımı kapattım." Charlie'ye bu kadar yakın olduğu için sesi titriyor. Ona bu acımasız dahi çocuğun endişelenmeye değmediğini söylemek istiyorum. Ona yan gözle bakıyor, muhtemelen ondan tek bir bakış bile olsa, acımasız bir bakış olsa bile, onu özlüyor ve dua ediyor.

O ise onun varlığını görmezden geliyor.

Kız uzaklaşınca Charlie hemen sohbe devam ediyor. "Ben neden barda çalışıyor? Senin için mi, maaş için mi?"

Güvenilmez bir arkadaş olmak istemediğim için omuz silkiyorum. Onların bilmesi gerektiğini düşünsem bile. Ben'e neden ailesine para sorununu ve yakında New York'tan ayrılacağını söylemediğini sordum.

O da, "Bu daha büyük bir sıkıntıya dönüşür. Beni durdurmaya çalışırlar ve ben bunu istemiyorum" dedi.

Ben onların durdurmasını istiyorum.

Ama Ben'in güvenini bozamam. Bundan geri dönüş yok —arkadaşlığımız *yok* olur ve ona bu tür bir acı yaşatmak istemem, özellikle de Charlie ve Eliot'a bir şey söylemenin Ben'i kalmaya ikna edeceği garantisi yokken.

"Barmenlik yapmasının bir önemi var mı?" Pint bardağını yıkıyorum.

Charlie, ahşap tezgahın üzerinde bardağı çevirerek beni dikkatle inceliyor. "Paraya ihtiyacı varsa önemli. Bu, milyonlarca doları harcadığı anlamına gelir."

Bunu düşünürüm. "O kadar parası olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü hepimiz aynı gün aynı miktarda para alıyoruz. Ben, on altıncı yaş gününde ilk kez güven fonuna erişim izni istedi. Bir araba almak için. Sonunda kaza yapacağı arabayı."

Tamam... Charlie'nin bu kişisel bilgileri bana sanki bir tebrik kartıymış gibi, kasada kilitli altın külçeleri değilmiş gibi aktarması beni şok etti. "Ve sen onun milyonları olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu kadar yüksek bir miktar kolayca birikebilir." Gözleri barda dolaşıyor. "Yani onun bankayı batırması bizim için önemli."

"Tehlikede olabilir," diyor Eliot, parıldayan mavi gözleri endişeyle gölgelenmiş. Korkuyor mu?

"Ben tehlikede değil." *Sadece şehir dışında yaşamak istiyor,* demek istiyorum. *Doğada.* Onu yoğun bitki örtüsü ve tehlikeli vahşi hayvanların arasında tek başına bir maceraya atılmış olarak hayal ediyorum. Sanırım bu, koruyucu ve sevgi dolu herhangi bir aileyi çıldırtırdı ve o, onların endişelerini tetiklememek için elinden geleni yapıyor.

"Paraya mı ihtiyacı var?" diye sorar Charlie.

Eliot da Charlie gibi beni gözlemliyor, ama gözlerinde karanlık bir koruma duygusu var.

Temiz bardağı kuruluyorum. "Ona kendin soramaz mısın?"

"Otuz saniye önce burada mıydın?" diye karşı çıkıyor Charlie. "Denemedik mi sanıyorsun? Bizi dolandırıp kasıtlı olarak belirsiz konuşur. Benim kulağıma alüminyum folyo tıkamayı tercih ederim."

Omuz silkiyorum. "Belki de onunla olan ilişkiniz böyledir, dostum. Ben bu işe karışmam."

Eliot sert bir yudum alır. "O sadık biri." Bardağıyla bana işaret eder. "Takdire şayan. Ben parasızsa iki kez göz kırp. Kimseye söylemeyiz."

Kahretsin, göz kırpma dürtüsü beni ele geçiriyor ve göz kırpiyorum. İki kez.

Eliot Charlie'ye elini uzatır. "O parasız." Charlie iç çeker, sonra tavana bakar.

Pişmanlık içimi kaplar. Ben gerçekten en kötü arkadaşım. *Göz kırpmaktan* bile kendimi alıkoyamadım.

Ciddi misin, Harriet? Bulaşık bezini musluklara fırlatıyorum. "Bu bir ihanet değil," diyor Eliot derin bir sesle. "Bana bak."

Yanan bakışlarımı zar zor kaldırıyorum. "O bize ihtiyaç duyuyor. Sana ihtiyaç duyuyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sence neler oluyor?"

"Parasını başka bir yere aktarmıştır. Bir tröste. Arazilere," diye tahminde bulunur Charlie. "Ya da büyük miktarda parayı dolandırılmıştır. Şantajla uğramıştır..."

"Ne?" Dişlerimi sıkıyorum.

"Bu benim bir numaralı teorim," diye araya girer Eliot. "Bir piçe para ödüyor."

Bu yüzden mi yıl sonundan önce New York'tan ayrılması gerekiyor? Ben tehdit mi ediliyor? Bazen gitmek zorunda gibi davranıyor. Sanki bu bir zorunlulukmuş gibi. Kendi isteği dışında...? "Ya başı dertteyse?" diye soruyorum onlara.

"Bu yüzden buradayız," diyor Eliot ve beni işaret ediyor. "Bu yüzden buradasın. Gözler ve kulaklar." İki parmağıyla bu organları işaret ediyor.

Charlie bu dramatik tavra gözlerini devirir, sonra bana, "Ben'e sor, o sana karşı daha açık davranıyor" der.

Ben'i zorlamaktan hoşlanmıyorum. Bu durumun bana hissettirdiklerini sevmiyorum.

Onu daha da kötü hissettirmesinden nefret ediyorum.

"Heeeeey." Kaslı Adam boş bir bira bardağıyla geri döndü. Yanında hiç arkadaşı yoktu. "Kızım."

Pazılarını sıkıyorum.

Eliot kolunu barın üzerinden uzatarak bu pisliğin bana ulaşmasını engelliyor. "Aslında o benim kardeşimin kız arkadaşı." *Beni Ben'in kız arkadaşı mı sanıyor?* Sinirlerim nabzımı hızlandırırken bunu tam olarak kavrayamıyorum bile. 193 cm boyundaki Eliot, pisliğin üzerinde yükseliyor. "Geri çekilsen iyi olur."

Charlie bara yaslanmış, neredeyse hiç kıpırdamadan, sanki yanında bir çatışma varmış gibi davranmıyor. Glenfiddich'ini yudumluyor.

Beefy Dude gülüyor, sadece bana bakıyor. Beni tedirgin etmeye çalışıyor. Bu beni sadece sinirlendiriyor. Belki de Ben haklıydı. Bu sonuç yüksek bir

olasılıktı. Onu en başından kovmuş olsaydık böyle olmazdı.

Somurtmam yüzümü bile ağrıtıyor. "Bira mı istiyorsun? Tamam, ama sana içki vermeyeceğim. Arkadaşların başka bir şey isterse, gelip kendileri alabilirler."

Düşmanca bir ses çıkararak öksürüyor. "Seni lanet olası küçük orospu." Birdenbire yüzüme tükürüyor, ama Eliot beni koruyor ve tükürüğü göğsüne alıyor. Sonra o pisliğe yumruk atıyor. Hayatımda duyduğum en sert yumruk bu. Gözleri geriye dönüyor, vücudu gevşiyor ve bayılıyor. Yerdeki bir et ve kemik yığını.

"Bize haksızlık edersen, intikam almayalım mı?" Eliot ona tükürdü. Bar karışır.

Beefy Dude'un arkadaşları öne atılır. Cobalts'ın korumaları olayı yatıştırır. Charlie, viskisini rahatça içerken beni izliyor.

Likör rafına sıkışmış durumdayım. Kavgadan kaçma içgüdüleriyle mücadele ediyorum. Kargaşayı engellemek için kendimi daha da küçültüp yere kayarak dizlerimi kucaklıyorum. Gürültü çok yüksek. Şiddetli.

"Harriet?"

Sırtım dolaba yapışır, irkilirim.

"Hey, benim," diyor Ben nazıkçe. Önümde çömeliyor, sonra oturuyor ve bacaklarını ayırarak arasına sığmamı sağlıyor. Beni bir şekilde koruyor. Vücudu bana doğru eğiliyor, sanki o kale duvarları, ben de içindeki porselenmişim gibi. Kimse bana böyle davranmamıştı. Kimse beni tehlikeden korumaya çalışmamıştı.

Onun dışında.

Bir *sandalyenin* gürültüsünü duyuyorum. "Ben..." *Haklıydın.* Bana şefkatle bakıyor ve boynumun altını avuçlayarak hızlı nabzımı hissediyor. Avucunu göğsümün üstünden kalbime doğru kaydırıyor. Bu, çok ihtiyacım olan derin bir nefes almamı sağlıyor.

"Tornadoların komik bir yanı var," diye fısıldıyor, "gözü çok... çok... sakın." Sesi bir uyuşturucu gibi, bedenimi sakınleştiriyor. "Bütün bu yıkımın ortasında, merkezde huzur var. Ve

seninle birlikte ulaşmak benim için zor değil." Daha da rahatlıyorum. "Hissediyor musun?" diye fısıldıyor.

Hissediyorum. "Sadece seninle," diye fısıldarım.

Avuç içi yanağımda kayıyor, beni tutuyor. "Sadece seninle," diyor, göğsü nefes alıp verirken, ne kadar süredir yerde olduğumuzu bile bilmiyorum. Güvenlik ekibi barı boşaltırken, ne kadar süredir benimle *oturuyor.*

Ben'le zaman farklı akıyor. Aylar bin yıl gibi geçiyor, ama sonra her dönemin bir sonu olduğu bilgisiyle işkence çekiyorsunuz. O, altın çağ, büyüme ve bahar dönemi, hayatın yeşerdiği, doğanın ve insanın bozulmamış ve iyi olduğu bir dönem. Ovid buna Ebedi Bahar diyordu, ama sonsuz mevsimlerin bile bir son bölümü vardı. Dört parçaya bölündü. Daha zor zamanlara, bencillik ve açgözlülüğe yol açtı.

Gümüş Çağa geçmek istemiyorum.

Hazır değilim. Hiç hazır olacak mıyım? "Ben," diye fısıldıyorum, mavi gözleri çoktan benimkilere takılmış. "Başın deritte mi?"

Kafası karışık.

"Biri sana şantaj mı yapıyor?" diye soruyorum.

"Hayır," diye fısıldadı, omzunun üzerinden arkasına baktı, sonra tekrar bana döndü. "Kardeşlerim öyle mi düşünüyor?"

Ben daha gergin bir şekilde başımı sallıyorum, ama o benden hiç uzaklaşmıyor. Sadece daha da yaklaşıyor. "Gitmek için zorlanmıyorsun, değil mi? Polisi aramalı mıyım, lütfen bana gerçeği söyle..."

"Ben ayrılmayı *seçiyorum,*" diye araya giriyor, ama her kelime boğazında acı verici bir şekilde yankılanıyor. "Bu benim seçimim. Kimse benim adıma karar vermiyor. Kimse beni tehdit etmiyor."

Bu neden daha çok acıtıyor? Belki de eğer bir pislik ona bulaşıyorsa, çözüm çok açık olduğu içindir. Babası ünlü bir avukat tutar, suçluyu yakalar ve Ben özgür kalır.

O zaman benimle New York'ta kalırdı.

Omuzlarımın arkasındaki dolaba sertçe bakar. "Parasız olduğumu biliyorlar mı?" Bana bakar. Göğsü panik ve endişeyle çöküyor.

Ağzımı açıyorum. "Ben... yapmadım... onlar bir şekilde öğrendi... ve ben yapamadım..."

"Sorun değil," diyor yumuşak bir sesle, anlayışla dolu, ama bunun onların asla bilmesini istemediği bir sır olduğunu anlayabiliyorum. "Sana onların acımasız olduğunu söylemiştim." Gözleri kızarıyor. "Onları bu kadar çok sevmemin bir nedeni de bu."

Yavaşça nefes vermeye çalışıyorum. " zg n m..."

"Senin suçun değil. *Sorun yok.*" Sanırım o da kendini sakinleştirmeye  alışıyor. "Ailemin senden cevaplar almak için sorguya çekeceğini biliyordum."

Çok sessiz konuşuyorum. "Onlara, bensiz ormana gideceğini ve en iyi arkadaşımı kaybetmekten hiç de mutlu olmadığımı söylemedim."

"Beni kaybetmiyorsun."

" yle diyorsun Ben, ama sana mektup yazmak senin yanımnda olmanla aynı şey değil."

Bunu birkaç saniye düşündü, sonra telefonu titredi. Mesajı kontrol etti ve gülümsemesi ortaya  ıktı. "Peki, mutlu yıllar Harriet Fisher." Gözleri bulutsuz mavi gökyüzü gibi parladı. "Onur Halloween partisine gidiyorsun."

"Ne? Olamaz!" Sesim şoktan titriyor.

Bana telefonunu uzattı ve Guy Abernathy'nin kişisel davetini okudum. Ağzım açık kaldı.

"Beni tam adımla davet etmiş," diye mırıldandım. "Güçlü bir aday olduğumu söylemiş. Vay canına, bir kişi daha götürebilirim."

Ben ellerini kollarımda gezdiriyor. "Kimi götüreceksin, Fisher?"

Parmaklarını saçlarıma geçirip başımı tutmasını çok seviyorum. "Uzun arkadaş listemi kontrol etmem gerekecek."

"Bir numara ben olsam iyi olur."

Tek kişi. G l msemeden duramıyorum.

HARRIET FISHER

" Ben Cobalt ile geldin, değil mi? Charlie Cobalt da burada mı?" Monster Mash çalarken, şeffaf çerçeveli gözlüklü esmer bir kız soruyor.

Bu gece *dördüncü* kez, Charlie'yi Honors House'un Cadılar Bayramı partisine getirip getirmediğim soruluyor. Sanki Cobalt ailesinin en büyük oğlunu hızlı aramadan çağırabilir ve onu *istediğim yere* getirebilirim de. O benden oral seks bile kabul etmez.

Bunu düşününce yanaklarım kızarıyor. "Hayır, sadece Ben." Cobalt adlı çocuk şu anda barda bana bir bardak punç alıyor — ki barın nerede olduğunu size söyleyemem. Devasa beyaz tuğlalı binaya girer girmez kayboldum.

Onur Evi, dört görkemli mermer sütunu ve etrafını saran verandasıyla gerçekten göz kamaştırıcı. Bu gece örümcek ağları ve iki metrelik iskeletlerle süslenmiş. Dekorasyon bir yana, daha önce hiç bir yere gidip "*burası tam da olmak istediğim yer*" dememiştim. Ama meşe panelli duvarları ve rahat, akademik atmosferi olan odaları geçerken, burası sanki benim için özel olarak yapılmış gibi geldi.

Böyle hissetmek *istemiyorum*.

Bu partide elli kişi var. Bunların on biri zaten Onur Evi'nde ve on ikinci ve son yer için geri kalanları inceliyorlar. Hedefim ulaşamaz görünüyor, özellikle de bu daveti sadece Ben'in dışadönük kişiliğinin etkisiyle aldığım için. Bana tam olarak nasıl yaptığını söylemedi, ama bunun Charlie ile bir ilgisi olabileceğinden şüphelenmeye başladım. Belki?

Özellikle esmer kız, "Charlie geldiğinde, onu bana doğru itebilir misin? Ben de çok dilli biriyim ve bence çok iyi anlarız. Oh, kahretsin, kendimi tanıtmadım bile." diyerek, sağ elini uzatmak için punçunu sol eline alır. "Ben Venus,

evet, gezegen gibi, ve Honors House'da üçüncü sınıftayım." Gömleğinde isim etiketi olmadığı için onun üye olduğunu anladım.

Tüm konuklar takıyor.

Benimki kırmızı-beyaz çizgili tişörtün üzerine yapışmış. Kafamdaki saçlar Farrah Faucet dalgaları gibi havada uçuşuyor ve bu kırmızı şortlar kıcımlı *ciddi* şekilde sıkıyor. Bu Cadılar Bayramı partisi için seçilen 70'lerin Slasher Yaz Kampı temasına pek bayılmıyorum. Ama bu benim kendi hatam, çünkü Venus gibi yüksek bel çan paça pantolon ve rahat çiçek desenli bluz giyebilirdim, ama ben hotpants giydim.

Neyse ki, kısa şortum yüzünden Honors House yarışmasından atılma tehlikesi yok. Bir üye bikini üstü ve kesik şort giyiyordu, o yüzden *o kadar da* kibirli olduklarını sanmıyorum. Burası hala üniversite.

Venus'un sözleri kafamda yankılanırken elini sıkıyorum. *Charlie geldiğinde*. Geliyor mu? Bu notu kaçırdım mı? "Tabii," diyorum, yalan mı söylüyorum bilmeden. "Ona bir işaret veririm."

Bu olasılık karşısında beyaz teni pembeye dönüyor. "Teşekkür ederim." Heyecanla gülümsüyor. "Ve tabii ki, başvurunuzdan sizin hakkınızda her şeyi biliyorum. Dr. Venison'un laboratuvarına girmenizi çok beğendim. O, sadece son sınıf öğrencilerini kabul eden, kötü şöhretli bir titizdir. Siz özel birisi olmalısınız."

Boynum tutulmuş halde başımı sallıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Onunla aynı fikirde olup kendini beğenmiş bir aptal gibi mi görünmeliyim? Yoksa, özellikle somurtkan yüzümle, alçakgönüllü bir böbürlenici gibi görünme riskini göze alıp, olayı önemsiz mi göstermeliyim? Keşke ne yapacağımı bilseydim.

"Punch." Ben, pembe sıvı dolu bir kağıt bardakla yanımda belirir. Umarım içinde beni kusturacak on değil, üç malzeme vardır, ama Skittles'ı görürüm ve *"bu tam benim tarzım bir içecek"* diye düşünürüm. Şeker benim zayıf noktamdır. Ve yüzen ping-pong topu gibi göz küresi de hoş bir ürkütücü dokunuş.

Punch'ı alıyorum, mükemmel zamanlamalı müdahalesi için minnettarım. Ben'in yanında olmak böyledir. Mükemmel bir zamanlaması vardır. Venus'e döner. "Buranın plastik kullanmayan bir ev olduğunu yeni öğrendim ve çok etkilendim. Sizin yöntemlerinizi Kappa Phi'ye de getirmem gerekecek."

Venus burun kıvrır. "O adamlar Solo bardaklarından vazgeçmektense çöp sahasında sevişmeyi tercih ederler."

Gülüyorum. Tamam, sanırım burayı sevebilirim.

Ben de gülümsüyor. "İnanıyorum." Saçları bu gece ekstra kabarık, fönle kabartılmış ve 70'lerin vintage spor şortu *benimki* kadar kısa. Yeşil kumaş gerçekten hayal gücüne yer bırakmıyor. Bunu fark eden tek kişi ben değilim.

Venus bile onun penisine bakıyor.

Ben umursamıyor. Kendini iyi biliyor ve 1.) utangaç olmadığı ve 2.) iyi donanımlı olduğu için kibirli olmadığı gerçeği bir şekilde onu daha çekici kılıyor. Bu gece çok fazla kızardım ve kendime onun beyaz tişörtüne odaklanmam gerektiğini söylüyorum. Üzerinde Camp Crystal Lake Counselor yazıyor, *Friday the 13th*'e bir saygı duruşu.

Yine de, Ben'in içime girmesini hayal etmemek için kendimi zor tutuyorum.

Sadece bacaklarımın arasında ereksiyonunu hayal etmek bile beni tahrik ediyor. Seks arayışımız henüz tamamlanmadı. Bar fiyaskosundan bu yana, ara sınavlar ve onun etrafımda dolaşan kardeşleri büyük engel teşkil ediyor. Ben, sınav stresimi hissedebiliyordum ve benim bir dersi geçemememin sebebi olmak istemiyordu.

Bu yüzden şu anda Ben'in beni siktiği gerçeğini bile hatırlayamıyorum. Bu tamamen işkence verici bir fantezi.

Pembe tulumlu bir kız koşarak gelip Venus'ün kolunu tuttuğunda, şehvetli düşüncelerimden sıyrıldım. "Xander Hale geldi."

Venus hafifçe nefesini tuttu. "Gerçekten geldi mi?"

"Bekle," Ben elini uzatır. "Xander *Hale* burada mı?"

Ayaklarımın üzerinde dengesiz hissediyorum ve henüz punçumdan bir yudum bile almadım. Xander Hale ile Onur Evi için rekabet mi ediyorum? Eve gitsem daha iyi.

"Evet, arkadaşı aday," diyor Venus.

Onun arkadaşı.

Tamam, belki Xander ile rekabet etmiyorum. Ama söz konusu arkadaşın Easton Mulligan olduğunu varsayıyorum, peki o daha mı iyi? O bir satranç şampiyonu ve Xander Hale'in en iyi arkadaşı. Benim kafamda, *Ben Cobalt*'ın arkadaşı olmak Xander'in arkadaşı olmaktan daha önemli, ama herkesin böyle düşündüğünü bilmiyorum. Ben çok önyargılıyım.

Ben'in yüzünü buruşturan derin kaşlarını görünce, sanırım bu gecenin endişe verici düzeyini ölçüyor. Venus ve Pink Overalls koridordan hızla geçerken, eli belimin altına kayıyor.

"Cadılar Bayramı Hale ailesinin bir geleneği değil mi?" diye soruyorum Ben'e. "Loren Hale'in doğum günü olduğu için. Xander'ın babası." Bunun kulağa nasıl geldiğinin farkındayım. "Ki o da senin amcan." Kendime başımı sallıyorum. "Bunu zaten biliyorsun, ama tamam, Xander'la en son konuştuğumda, ailesiyle kutlamak için eve gidebileceğini söyledi."

"Evet, bazen hepimiz öyle yaparız, ama amcam geçen Halloween'da ellinci yaşını kutladı. Bu yüzden bu yıl daha sakın geçecek. Büyük bir parti yok. New York'taki herkes burada kaldı." Ben bir düşünceyle yüzünü buruşturuyor.

"Bu kötü, değil mi?" diye soruyorum ona, bir yudum punç içerek. Onur Evi üyesi olma ihtimalim bir anda düşüşe geçti.

O sinirli bir nefes verir. "Easton neden Honors House'a başvurmakla ilgili bir şey söylemedi? Onu Board Game Club'da görüyoruz."

Omuz silkiyorum. "Ona bundan bahsetmedim." Kafamı yoruyorum. "Xander'a bile söylemiş miyim, bilmiyorum..."

Ben'in kaşları havaya kalkar. "Gerçekten mi? Bu, dönem başından beri en büyük hedefinmiş."

"Hedeflerimi herkese duyurmam. Bilirsin... Başaramazsam diye. Bu arada, Charlie geliyor mu?"

Elini sırtımdan indirip saçlarını okşayarak dalgalı bukleleri düzeltir. "Hayır. Guy Abernathy'ye Charlie'yi getirebileceğimi söyleyerek yalan söyledim. Bu, davetini kesinleştirdi. Ama Charlie için bir bahane uydururum, merak etme. Senin için kötü bir izlenim bırakmaz." Gözleri koridora kayar. Omzuma dokunur. "Xander'ı bulup durumu açıklığa kavuşturacağım. Sen... diğerleriyle sohbet et."

"Sosyal ol," dedim başımı sallayarak. "Tamam." Burada üzerime düşeni yapmam gerekiyor. Ben'in yapabileceği şeyler sınırlı ve bunun bir Halloween partisi kılığında yapılan bir röportaj olduğunu unutmamam gerekiyor.

O benim yanımdan ayrılıp koridora doğru ilerlerken, ben de farklı odaları dolaşıyorum — şömineyle ısıtılan bir çalışma odası, iki katlı bir kütüphane, çömlek çarkları ve şövaleyle dolu bir sanat odası, dört dev beyaz tahtanın bulunduğu bir çalışma odası — on bir üyeden birini bulmaya çalışıyorum.

Umarım hepsi Easton ve Xander'ın etrafında toplanmamışlardır.

Mutfağa girdiğimde, bir tabak kurabiye etrafında toplanmış küçük bir grup ile karşılaşıyorum ve bunların esrarlı kurabiye olduğunu hemen öğreniyorum. Beni selamlayan iki Honors House üyesi *kafaları güzel*.

Elijah ve Kiki benimle sohbet etmeye açık görünüyorlar ve ben de yaklaşık yirmi dakika boyunca elimden geleni yapıyorum. İkisi de özel okullarında mezuniyet konuşmacısıydılar. Kiki havacılık mühendisliği okuyor ve beş yaşından beri NASA'da çalışmayı hayal ediyor. Elijah ise teorik fizik alanında doktora yapmayı hedefliyor. Bunun genlerinde olduğunu söylüyor. Büyükbabası, yüzey plazmonunu keşfettiği için Nobel Fizik Ödülü'ne aday gösterilmiş.

Burada kendimi yetersiz hissediyorum. Onlar kendileri hakkında konuşurken, ben hiç kendim hakkında konuşmadım. Sanki en sevdikleri kitaplar hakkında sohbet eder gibi, övgüleri ve hedeflerini kolayca sıralıyorlar. Yalan söylemeyeceğim, kulağa çok kibirli geliyorlar. Övünçlü. Belki de kibirli, ama bu beni rahatsız etmiyor.

Güven ve kibir arasında ince bir çizgi var. Keşke kendimi yanlışlıkla abartmak umurumda olmasaydı. Onların umurunda olmadığı açık.

Başkalarının ne düşündüğünü umursamamak, esrarlı kurabiyelerden daha güçlü bir uyuşturucu. Onunla kafayı bulmak isterdim.

"Sen ikinci sınıftasın ve sadece on sekiz yaşındasın. Bu nasıl oldu?" Elijah konuşmayı bana çeviriyor. Spot ışığı hem hoş hem de hoş olmayan bir anda. *Bu iyi, sadece somurtma*.

Yüzümü, umarım nazik bir gülümsemeye çeviriyorum. "Aslında birkaç hafta önce on dokuz oldum."

"Geçmiş doğum günün kutlu olsun." Kiki, muhteşem bir gülümsemeyle kutlama için bir kurabiye kaldırır. Siyah tenli, koyu kahverengi gözlü, büyüleyici ela gözlü ve süper model boyunda bir kız.

"Teşekkürler." Derin bir nefes alıp göz teması kurmaya çalışıyorum.

Boynum ağrıyor. "Beşinci sınıfı atladım."

"Bu harika," diyor Kiki bir ısırik aldıktan sonra. "Ben altıncı ve yedinci sınıfları atladım."

Sanders adında başka bir aday da söze karışır: "Ben sınıf atlamak zorunda kalmadım. Ailem beni bir magnet okula gönderdi. Neyse ki, başından beri zorlu bir eğitim aldım."

"Evet, ama hangi Ivy League okuluna girdin?" diye sorar Elijah.

"Dartmouth ve Brown," der Sanders, parmaklarını güzel kahverengi saçlarının arasından geçirerek. Zeytin tenli ve biraz sırık gibi biridir. "Ve tabii ki Güney Ivy League üniversiteleri, Duke. Vanderbilt."

Kalbim hızla atıyor ve gözlerim kurabiye tabağına kayıyor. Şu anda kafamın iyi olması çok yardımcı olurdu. Kiki bakışlarımı fark ediyor. "Bir tane al." Tabağı bana doğru itiyor.

"Almamalıyım..."

"Sadece biraz ot," diyor Elijah, Sanders ve Kiki'den çok daha kısa boylu olduğu için kendimi ona bakarken buluyorum. "Geçen sefer Guy onları ekstra güçlü yapmıştı ve hepimiz bayılmıştık. Hatalarımızdan ders aldık."

Tabaktan çikolatalı kurabiyeyi alıp bir ısırık alıyorum. Tadı iğrenç. Çürümüş bir ağacın içi gibi tadı var. Çiğnemeye devam ediyorum çünkü onu tükürürsem Elijah ve Kiki başvurumu çöp kutusuna atacaklar.

Kampüste inşa edilen yeni bilim kütüphanesi hakkında konuşmaya başlarlar ve ben yardımcı olacak bir yorum yapmaya çalışırım. Sadece başımı sallarım. Belki de sadece orada bulunmamın yeterli olacağını umarım. Sanders, Kiki'nin sözünü birkaç kez keserek kazandığı birkaç mühendislik yarışmasını övünerek anlatır ve Kiki'nin ona attığı yan bakışları hiç fark etmez.

Kurabiyeleri yiyip, büyük bir yudum punçla yıkıyorum. Eğlence amaçlı uyuşturucular, özellikle de yenilebilir olanlar konusunda çok az deneyimim var, bu yüzden bu şeyin çabuk etkisini gösterip sinirlerimi yatıştırmasını umuyorum.

Grace adındaki bir aday, kahverengi kadife şortuyla mükemmel uyum sağlayan racerback tişörtünden kurabiye kırıntılarını silkeliyor. "Annem ve babam Johns Hopkins'te anestezi uzmanı," diyor. "Bu yüzden 'aile işine' katılmam bekleniyor." Parmaklarıyla tırnak işaretleri yapıyor. "Metropolitan Medical'da gölge olarak çalıştığım bir arkadaşları vardı."

Kurabiye *henüz* etkisini göstermedi. Tekrar ediyorum: KURABİYE HENÜZ ETKİSİNİ GÖSTERMEDİ.

Kanım donuyor. Nabzım hızlanıyor. Kulaklarımda çınlama başlıyor. Kiki ve Elijah'ın konuşmalarını dinlerken tıp fakültesi geleceğim hakkında paniğe kapılmamak kolaydı, çünkü onlar tıp hazırlık öğrencisi değiller.

Ama Grace'in New York'taki Metropolitan Medical Hastanesi'nde staj yeri bulduğunu duymak — benim başaramadığım bir şey — bir anda özgüvenimi yerle bir ediyor.

Tıp hazırlık okuyan diğer insanlarla birlikte olmak dostluk duygusunu besler diye düşünürsünüz, ama bu sadece daha fazlasını yapabileceğimi ve daha akıllı olabileceğimi hatırlatan büyük ve stresli bir gerçeği ortaya çıkarır.

Bu lanet olası duygudan nefret ediyorum.

Grace devam ediyor: "Buna dört kulüp, gönüllü çalışma, lisans araştırması da eklenince, tıp fakültesi için gerekli tüm şartları sağladığımı düşünüyorum. Sadece MCAT sınavında başarılı olmam gerekiyor."

"Honors House'da bunun için harika öğretmenlerimiz var," diyor Kiki. "Buradaki üyelerin yaklaşık yarısı tıp hazırlık programına odaklanmış durumda."

"Bu harika," diyor Grace özlemle. "Ekstra desteğe gerçekten ihtiyacım var."

Kurabiye ve punç kombinasyonu midemi bulandırıyor. "Tuvaletler nerede?" diye Elijah'a soruyorum. Birkaç yön tarif ediyor ve ben uzaklaşırken, "O her zaman kızgın mı görünüyor?" dediğini duyuyorum.

Kolayca kulak misafiri olabileceğim kapının hemen dışında duruyorum.

"Bence o biraz sevimli," diye cevaplar Kiki. "Eğlenceli boyutta, tıp öğrencisi, huysuz bir Barbie gibi." Nadiren pembe giyerim. Kırmızı, kesinlikle. Yani benimle ilgili tek Barbie özelliği sarı saçlarım olmalı. Beş dolarlık bir kutu boya sayesinde.

"Tıp öğrencisi mi?" Grace'in ses tonunda benim kanımda dolaşan aynı rekabetçi soğukluk var. "Ekstra derslerini biliyor musun?"

"Aklıma gelmiyor. Ama Dr. Venison'un laboratuvarında çalışıyor." "Siktir," diye küfür ediyor Grace.

Bu beni gülümsetmemeli. Ama gülümsetiyor. Evet, belki bu beni pislik yapar, ama bu gece umursamıyorum. Benim özgüvenimi yerle bir edecek bir şey söylemeden duvardan uzaklaşıyorum. Bu güven dalgasını kırılğan bir fide gibi besleyeceğim. Ben'in bahçıvanlık yeteneğinden ilham alacağım.

Koridorda ilerlerken, Elijah'ın talimatlarını unutmam uzun sürmez.

Kesinlikle bir yerde yanlış sola dönüş yapmışım. Adımlarımı geri izlemeye başlamak üzereyken, birçok küçük çalışma salonundan birinin önünden geçiyorum. Tam boy pencerelerin yanında yer alan nişler. Örümcek ağlarıyla kaplı kitaplık ve kulüp koltukları, bu samimi mekanı vurgulamaktadır. Mor ve turuncu renkli ışıklar şömine rafını sarmış ve Ben'i gördüğümde kalbim ağzıma geliyor.

O, salondan uzaklaşmış, kitaplığa ve bir kıza doğru dönmüş durumda.

Birkız.

Onun onu tanıdığını anlamak için beden dilini iyi okumam gerekmiyor. Ona çok yakın duruşu, konuşurken ellerini heyecanla hareket ettirmesi, başını eğip göz hizasına gelmesi. Daha yakın olmak için.

Kız benden daha uzun. Belki 12 santim kadar, bu da boy farklarını benimle Ben'inki kadar garip bir şekilde belirgin hale getirmiyor.

Koyu kumral saçları gevşek bir örgü şeklinde akıyor. Pas rengi turuncu saten, kapüşonlu bluzunu yüksek bel kot pantolonunun içine sokmuş.

Boğazım kurur. Kıskanmaya gerek yok. O sadece bir kız. O kızlarla konuşabilir. *Kendimi tanıtmalıyım*, diye düşünüyorum. Ama ayaklarım yere yapışır, görünmez bir güç kaslarımı ele geçirir. Kararlılığım. Ben'in ona bakmaya başlaması, mavi gözlerindeki içten endişe, beni her yönümle mahveder.

Omzuna dokunuyor ve ben artık izleyemiyorum.

Alkoveden sıyrılıp, başım dönerek başka bir yere doğru yürüyorum. Kafam çok hafif hissediyorum ve acaba esrarın etkisi sonunda mı başladı diye merak ediyorum. Umarım öyledir.

BEN COBALT

Bu her zaman kolay kolay olmuştur açıklamak ilişkimi ilişkimi Winona Meadows ile Winona Meadows ile olan ilişkimi diğer insanlara açıklamak.

O benim kuzenim.

O benim en iyi arkadaşımdı.

Ama karşımdaki kızı nasıl açıklayabilirim?

Vada Lauren Abbey benim kanımdan değil, ama Hales ve Meadows ailesiyle akrabadır. Birlikte büyüdü. Neredeyse *her* aile etkinliğinde o da oradaydı. Ama o benim küçük kız kardeşimin arkadaşısıydı, benimkinden çok. Ve bu gece onu burada göreceğimi düşünerek başlamamıştım. *Bu ay* Vada ile karşılaşacağımı düşünerek başlamamıştım, çünkü onun New York'un kuzeyindeki bir yatılı okulda olması gerekiyordu.

Onu Xander ve Easton'ın yanında gördüğümde, bir serap gördüğümü sandım. Hayal gücümün bir ürünü. Çünkü Vada'nın Winona'sız bir üniversite öğrencilerinin katıldığı Cadılar Bayramı partisine gelmesi bu dünyada imkansızdı.

Easton'ın yanında olması beni çok kızdırdı. Onu buraya mı davet etti? Üniversite partisine mi? Aklını mı kaçırdı?

Onunla kavga etmeye ve olay çıkarmaya kalkışmadım. Bu çok cazipti, ama ben *Harriet'in* eşiyim. Onun reddedilmesinin sebebi ben olursam, bu beni mahveder.

Ben de Vada'yı oradan uzaklaştırdım. Konuşabileceğimiz sakın bir köşe buldum. Şu anda kitaplık ile pencere arasında duruyoruz, kalın kadife perdeler kapalı.

"Şu anda burada olmamalısın." Sesim alçak, öfkeli bir fısıltı. "Sen on yedi yaşındasın."

O bana öfkeyle bakıyor. "Ne oldun şimdi, babam mı, Ben?" "Hayır, ben senin arkadaşınım."

"Vay *canına*, vay *canına*." Akuamarin gözleri, sanki ben yapıştırıcı koklamışım gibi büyüdü. "Ne arkadaşsın sen. Hiç ortalarda görünmüyorsun. Aramıyorsun. Haber vermiyorsun. Ne olduğumuzu bilmiyorum ama *arkadaş* değiliz." Yüzünde acı bir ifade belirir. Örgüsünden kopan saç telleri kirpiklerine değiyor ve onu o kadar rahatsız ediyor ki, tüm saçını yeniden yapmaya başlıyor. Koyu kum rengi saç tellerini çıkarıyor. Örgüyü baştan yapıyor.

Ön kollarında yol yaraları var. Motokros motosikletinden düştüğü için. O bir BMX yarışçısı, ama görünüşe göre motokrosu deniyor.

Aylardır. Hiç haberim yoktu.

Onun arkadaşı olsaydım, belki bilirdim. Evet, haklı.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, göğsüm inip kalkıyor. Bu kadar acı verici olmamalı, ama parçalanmış parçaları geride bırakmamaya çalışıyorum. Herkesin mutlu ve bütün olmasını istiyorum ve bu... bu bundan çok uzak.

"Baban burada olduğunu biliyor mu?" diye soruyorum.

Örgüsünün ucundaki saç bandını koparıyor. "Baban şu anda yanında bodyguardın olmadığını biliyor mu?"

Novak'ın benimle olmadığını onun için çok açık olması hoşuma gitmiyor. Vücudumdan üç metre uzakta kalıcı bir varlık olmaması hoşuma gitmiyor. Novak'a Cadılar Bayramı için planım olmadığını söylemek kolaydı. Bu yalan benim için zor olmalıydı, ama Novak beni ilk önce ihanet ettiğinde zor olmadı.

Vada'dan daha uzun olduğum için sürekli aşağıya bakmak zorunda kalıyorum. Bundan nefret ediyorum. O, push-up sütyenli, sarkık, ince askılı bir üst giyiyor ve onun dekoltesine bakmamak imkansız. Kafamda sürekli Eliot'un sesi yankılanıyor. Onun Tom ile konuşmasını kulak misafiri olduğumda ben henüz bir ergendim. "Sence Ben ve Vada bir gün birlikte olurlar mı?" Eliot, yasak kapılar onun için açılması ve geçilmesi gereken zorluklar olduğu için sohbet eder gibi sordu. "Yaşları yakın, kan bağı yok."

Tom'un cevabını bile duymadım. Yüzüm kızarmış bir şekilde hızla uzaklaştım. O günden önce, Vada'yı *bu şekilde* hiç düşünmemiştim

ama ondan sonra... bu düşünce ön plana çıktı. Belki de ailedeki *diğer* insanlar da böyle düşünüyordur. Belki de o da öyle düşünüyordur.

Hiç sormadım.

Bilmek de istemiyorum.

O benim soruma bir soruyla cevap verdiği için, ben de aynı şeyi yapmaya karar verdim. "Seni buraya Easton mu yoksa Xander mı davet etti?"

Sinirli görünüyor.

Vada genellikle öfkeli biri değildir. Winona ateşli biridir. Ama Vada... O, zorlu, sadık bir arkadaştır, eleştirilir ama asla eleştirmez. Ailemiz Winona'nın lider olduğunu, Vada'nın ise onu takip ettiğini söyler ve benim bakış açımdan bu doğrudur.

Winona'nın her zaman beni takip ettiği de doğrudur ve ben ona izin vermeyi bıraktım. Dürüst olmak gerekirse, bunun Vada için ne anlama geldiğini düşünmedim. Onun nasıl etkileneceğini düşünmedim, ama düşünmeliydim. Bu, devirdiğim bir başka domino taşı. Yaraladığım bir başka insan.

Yeni bir soru deniyorum. "Easton'ın randevusu musun?"

Yanakları kızardı, ama bunun utançtan mı, çekingenlikten mi yoksa öfkeden mi olduğunu anlayamadım. "Neden umurunda?"

Bu konuyu hemen kapatıyorum. "Onu kıskanmıyorum," diyorum açıkça, net bir şekilde. "Easton ya da Xander, seni buraya getiren her kimse, bunu yapmamalıydı. Sen bir lise öğrencisisin."

"Sen de çok uzun zaman önce liseye gidiyordun. Neden çok daha yaşlıymışsın gibi davranıyorsun?"

Çenemi sıkıyorum. *Çünkü öyleyim*, demek istiyorum.

Çünkü Winona, Vada, Kinney ve Audrey *gençler*. Ve sadece yaşlarını kastetmiyorum. Onlar ailelerimizin *en genç* üyeleri. *Hepimiz* onları farklı şekillerde koruduk.

Winona'nın bunu aramasını sevdim. Bundan keyif aldığını gördüm. Ailelerimizin sağladığı koruma altında daha özgür hissettiğini gördüm. Küçük kız kardeşimin de aynı şeyi hissetmesini dilerdim, ama o her yıl olduğu gibi on sekiz yaşına girene kadar gün sayıyor, sanki her yıl bir pranga gibi.

Vada'nın ne umduğunu bilmiyorum. Ama ona patronluk taslamamaya çalışıyorum. Benim yanımda olmadığım zorluklar yaşamış, ama hala neden burada olduğunu bilmiyorum. Bu beni tedirgin ediyor.

"Yani Xander mıydı?" diye soruyorum ona.

Kızaran yanakları onu ele veriyor. *Easton'dı*.

Birkaç kez başımı sallıyorum.

"Easton'la arkadaşız," diyor içten bir heyecanla. "*Gerçek* arkadaşız. Birbirimizi arayıp hayatta olduğumuzdan emin olan türden."

Kafam karışır ve kaşlarımı çatarım. "Ne zaman bu kadar sinirlendin?"

"Sadece senin kızgın olabileceğini mi sanıyorsun? Ben Tate'in pis suratına öfkemi kusma lüksüne sahip değildim." Acıyla geri adım atıyor ve kaçmadan önce bileğini tutuyorum.

Omuzları gevşer ve konuşmamı bekler.

"Üzgünüm, Vada," diyorum. "Çok üzgünüm. Senin için bir anlam ifade edene kadar bunu binlerce kez söyleyeceğim. Geçen yıl haber vermeden ortadan kaybolmamalıydım, seni ve Winona'yı o pisliklerle baş başa bırakmamalıydım."

Ağır ağır nefes alıyor. Cevap vermesi bir dakika sürüyor. "Onlar pislikler," diye mırıldanıyor. "Göt herifler değil. Bu çok nazik bir ifade."

"Evet, ben de öyle derdim, ama bu küfürü ailede sen patentledin."

Hâlâ üzgün bir şekilde Converse ayakkabılarına

bakıyor. Ben de soruyorum, "Yatılı okul nasıl?"

Gözleri, soruya şaşırmış ve minnettar gibi doldu. "Daha iyi, sanırım,"

dedi daha yumuşak bir sesle. "Ama okulumuz

Faust'un hemen yanında ve oradaki çocuklar bir üst seviye egomanyaklar. Çok pislikler. Babanın oraya gittiğine inanamıyorum."

Kaşlarım *ciddi bir* şekilde yükselir. Dudakları benimkiyle aynı anda küçük bir gülümsemeye dönüşür.

"Tamam," diye iç çeker, "bu tam ona göre."

Daha içten bir şekilde başımı sallıyorum.

Yine spor ayakkabılarına bakıyor, sonra halının köşesini sürtüyor ve daha derin bir nefes alıyor. "Tamam, bir itirafta bulunmam gerek." Vada gözlerime bakamıyor. Onun bazen utangaç olduğunu biliyorum. Bu yüzden bu çok da garip değil.

Eğer o Harriet olsaydı, "*Gözlerini buraya bak, dostum*" derdim. Muhtemelen çenesini yukarı kaldırır, hatta belki yanağını tutardım. Vada'ya *asla* vermek istemediğim sinyaller var ve onunla olan etkileşimlerimi o kadar fazla düşünüyorum ki, sonunda hiçbir şey yapamıyorum.

"Easton bana Halloween partisini anlattı ve senin de davet edildiğini duyduğunu söyledi. Ertesi gün, ona eşlik edebilir miyim diye sordum."

"Kendini davet ettin," diye fark ettim. "Neden... Winona..." "Winona adına burada değilim. Onsuz kaçtığım için ama nedenini anlayacaktır." "Neden?"

"Audrey istedi. Onun için buradayım."

Tanrım. Şakağımı sertçe ovuşturuyorum. "Küçük kardeşim için beni mi gözetliyorsun?"

"Sadece senin 'trajik bir tavrın' olup olmadığını bilmek istedi. New York'ta hala mutlu olup olmadığını. Bunu ona iletmem gerekiyor."

"Evet, peki ne söyleyeceksin?" "Burada olduğum için daha çok sinirlendiğini."

"Mükemmel." Parmaklarımı yine saçlarımın arasından geçiriyorum. "Belki de aklına bir şey gelmez."

Vada gülmekten boğulur. "Bu *onun* fikriydi. Çok çılgın planları var." Sonra gülümser. İki ön dişi arasındaki küçük boşluk, gençken çok alay konusu olmuştu. Winona bu yüzden erkeklerle kavga ederdi. Ben de onu kurtarır ve o pisliklere yumruk atmamak için elimden geleni yapardım.

Ancak, Vada'nın gördüğüm ilk gülümsemesinin en iyi arkadaşı için olduğunu fark ettim.

Kapıya doğru bakıyor. "Xander'ın koruması beni gördü ve eminim ki senin ispiyoncu güvenlik ekibin her an beni aileme ispiyonlayacaktır. Sonsuza kadar evden çıkmam yasaklanacak, bu yüzden bu parti benim cenazem olacak. Burada, Ben Cobalt'ı kontrol etmeye çalışırken ölen Vada Abbey yatıyor."

"Audrey Cobalt için," diye ekliyorum.

"Tabii ki Audrey için. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri." Bakışlarını mor ve turuncu ışıkların yanıp söndüğü şömineye çevirir. Yüzü kızarmıştır. "Ama Easton'la her şeyi mahvettim galiba."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

Parmaklarını ağızına bastırır, söylemek isteyip istemediğinden emin ben olamaz.

"Bilmek istiyor muyum?"

"Onunla birlikte oluyordum... o

Dalton'da son sınıftayken."

Ona sertçe bakıyorum. "Evet, bunu bilmek istemiyordum. Teşekkürler, Vada."

"Şey, arkadaşlığımızın faydalı kısmı bir süredir sona erdi. O pislik, üniversitede olduğu ve ben hala lisede olduğum sürece benimle hiçbir şey yapmayacak." Bu aslında Easton'ı biraz daha sevmemi sağlıyor. "Artık onunla her şey çok karmaşık. Bu geceden sonra daha da karmaşık hale geldi." O yüzünü buruşturuyor. "Sürekli kendi çıkarlarımdan çok arkadaşlarımı tercih ediyorum. Ne mutlu bana."

Anlamıyorum. "Neyi daha karmaşık hale getirdi?"

"*Senin* bulmak için onun davetini kullandığımı biliyor." Oh, şimdi her şey çok mantıklı geliyor. Easton, Vada ile bir "ilişkim" olduğunu düşündüğü için yüzüme

Brillo ped gibi davranıyor çünkü benim Vada'ya "ilgim" olduğunu düşünüyor. "Onu görür görmez sana ilgim olmadığını söyleyeceğim. Sen de aynısını yapmalısın."

Yüzü kıpkırmızı, ama tekrar tekrar başını sallıyor, sonra birlikte çıkışa doğru yürüyoruz. Kapıda, "Sana utanç verici sayıda mesaj attığımı biliyorum, ama Winona ile gerçekten konuşmalısın. Sen yokken o eskisi gibi değil. Sen gerçek bir güneş ışığı gibisin ve o senin ışığına her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyor. Sen yokken, her şey daha karanlık."

Her zaman Eliot'un ardında dayanılmaz bir gölge bırakan kişi olduğunu düşünmüştüm.

Şimdi ise asıl o kişinin ben olduğumdan korkuyorum.

BEN COBALT

Vada'dan ayrıldıktan sonra hayatım altüst oldu. Zihinsel olarak *sarsıldım*.

Burada kalamam. *Kalamam*. Winona sonunda düzelecektir. Benim yokluğum, varlığım kadar zararlı değildir. Bunu öğrendim.

Harriet'i terk ettiğimde ne olacak? Kardeşlerim onda. Ailem onda. Soğuk, karanlık bir karanlığa atılmayacak. Değil mi? Bana ihtiyacı var mı? Neden ona ihtiyacım olduğunu hissediyorum?

Hayır, ona ihtiyacım olduğunu biliyorum. Şu anda olduğu gibi, onunla birlikte olma isteği bir balyoz gibi ve bu devasa evde en sevimli somurtkan yüzü, en güzel beyni bulmak için hızla koşuyorum. Onu bulduğumda, içim rahatlıyor. *O burada*.

Müzik odasına yavaşça giriyorum. Duvarlar yalıtımlı. Gitarlar, kemanlar, nefesli çalgılar... Hepsi stereo ekipmanların yanındaki raflarda duruyor. O, davul setinin önündeki taburede oturmuş, elinde çubuklar var ve kaşları çatılıyor.

Neden bu kadar üzgün görünüyor?

"Davul çalmak seni mutlu eder sanıyordum, Fisher."

Mavi gözleri benimkilere bakıyor. Ağzını açıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Arkamdan kapıyı nazikçe kapatıyorum. Sarımsı sarı saçları hacmini kaybetmiş. Her zamanki keskin kesimiyle narin yüzünün etrafında düz bir şekilde uzanıyor. Saç telleri, göğüslerini şekillendiren çizgili kırmızı ve beyaz tişörtüne değişiyor.

Meme uçlarının sertleştiğini görünce içimden bir inilti çıkmaya çalışıyor.

Diz boyu çorapları ve minik spor şortu da bütün gece beni deli ediyordu. Ona her zaman ilgi duymuşumdur, bu

Hiç şüphem olmadı. Neden üzgün? Cevapını öğrenmek istediğim soru bu. Diğer her şey susabilir.

Yaklaşıyorum.

"Henüz hiçbir şey çalmadım," diyor. Dönen taburede benden uzaklaşarak döndüğünü izliyorum.

Bu, karnıma saplanan bir bıçak gibidir. "Bir şey mi yaptım?" diye soruyorum, kalbim deli gibi atıyor. "Harriet?"

Geri dönüyor; yüzündeki somurtkan ifade, acı dolu "Beni kandırmadın, değil mi?"

"Ne?" Anlamıyorum. Nabzım atmaya devam ediyor. Neyi yanlış yaptığımı açıklamadığı her saniye oksijen kaybediyorum.

"Bu, özenle hazırlanmış bir *tuzak* değil mi?" Sesi daha sert, daha savunmacı hale geliyor. Yıkılmış olduğum tüm duvarlar yeniden inşa ediliyor. "Kardeşinin düşmanıyla arkadaş ol. Onu sana aşık et. Sonra, başçısına gönderdiği küstah e-posta ve kendi grubunda sürtüşmeye neden olduğu için ona bedelini ödet. Bunun sonunda yumurtalanmayı beklemeli miyim, Kobalt çocuk?"

Nefes alamıyorum. "Ciddi misin?"

Çenesi titriyor. Benim hissettiğim kadar yıkılmış görünüyor. "Kalbimi kırma."

"Sen benimkini kırıyorsun." Zorlukla yutkunuyorum. "O senin elinde. Başlangıçta sana verdim. Hatırladın mı?" Gözleri yaşlarla dolmaya başlıyor ve ben daha sert bir şekilde ekliyorum: "Beni tanıyorsun. Sana *hiç* yalan söylemedim. Birini sadece acı çektirmek için aylarca manipüle edecek türden bir insan mıyım?"

"Hayır," diye hemen cevap veriyor ve ben de içimi rahatlatıyorum. "Bu yüzden burada oturup kafayı yiyordum. Kendimi kaybettim dostum. En derin güvensizliklerim birikip durduğu için düzgün düşünemiyorum ve boğuluyorum."

Yüzü acı içinde buruşurken içgüdüsel olarak ona doğru koşuyorum, ama o dokunulmaya hazır değil. Biraz geri çekiliyor ve ben en uzun zilin yanına duruyorum. "Neden seni kandırmış olabileceğimi düşünüyorsun?"

"Kız arkadaşın var mı?"

Neler oluyor? "O kız arkadaş sen olurdun... ben ayrılmasaydım." Acıyı içime çekiyorum. *Kalmak istiyorum.* "Sadece

seninle olmak istiyorum, bunu içtenlikle söylüyorum. Söylediğim her şeyin *arkasında* duruyorum." Neden... neden benim bir kız arkadaşım olduğunu düşünüyor? "Eğer bir şey duyduysan, o bir yalan. Sana yalan söylediler, Harriet."

"Gördüm."

Dudaklarım aralanır. "Bu imkansız."

"O kıza *bu kadar* yakındın." Göstererek avucunu yüzüne koyar. "Şömineli çalışma odasında."

"Aman Tanrım," diyorum. "*Harriet.*"

"Ne?" Gözlerimin büyüdüğünü görünce hareketsiz kalır.

"O *Vada'ydı.*"

Kaşlarını çatarak şaşkın bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Kızlar grubundaki kız mı?"

"Evet, ve o Hales ve Meadows ailesiyle akraba. Kan bağıyla ailem olmayabilir, ama yine de pratikte ailem sayılır. Senin ima ettiğin gibi onu *hiç* sevmedim. Asla da sevmeyeceğim." Nefesleri hızlanıyor, ben de devam ediyorum. "Onu bir üniversite partisinde gördüğümde üzuldüm ve bu konuda tartıştık. Görünüşe göre, küçük kız kardeşimin isteği üzerine beni gözetlemek için buraya gelmiş. *Trajik bir tavrım* olup olmadığını görmek için." Ellerimi belime koyuyorum, sanki Peter Pan'ı canlandırıyor muşum gibi. Eliot gurur duyardı. "Ne düşünüyorsun? Trajik mi, değil mi?" Yavaşça gülümsemeye başlıyorum.

Dudaklarının köşesini ısırtıyor, gözleri hala duygu dolu. Neredeyse gülümsüyor. *Neredeyse*. Neredeyse vardık. Onunla birlikte olmak istediğim güzel yere.

Kaçan bakışlarının peşinden gidiyorum. "Fisher. Konuş benimle. Bana henüz kalp masajı öğretmediğin için, senin yardımın olmadan hayatını kurtaramam."

"Ben kıskanç bir ucubeyim, dostum," diye boğuk bir sesle söylüyor, ağlamamaya çalışırken burnu genişliyor. "Neden sıfırdan var olmayan bir sayıya dönüşen biriyle birlikte olmak isteyesin ki?"

"Bilinmeyen sayılar harikadır. Garip insanları severim. Seni seviyorum." Bu sözler ağızından çıkıverdi. Gerçek. Nefesi kesildi, ama ben ekledim: "Ve ben tam olarak kendimde değilim, dostum. Sürekli kendimi kaybediyordum gibi hissediyorum. Tek bildiğim şey, seninle birlikteyken, çatışmalar, kafa karışıklıkları, ne düşünürsem düşünsem, bunların hiçbir önemi olmadığı. Nefes alabiliyorum. Hayran olabiliyorum. Sevebiliyorum." Onun bakışlarını okşuyorum. "Eğer bu beni erken kaçırmak için bir girişimse

beni erken göndermek için bir girişimse, başaramadın çünkü..." Öne eğilip davul setinin üzerinden yanağını avuçlarım. "Hala buradayım."

Harriet, dengesiz, düzensiz nefesler alıp, bakışlarıma şiddetle tutunuyor. "Bir daha söyle."

Dudaklarına bakıyorum ve onu öpüyorum. Bu bizi birlikte patlatıyor. Lanet olası zil çalmaya başlıyorum. Dudaklarımız çaresiz bir ateşle birleşirken, o da bir trampeti dirsekliyor. Daha yakın olmak istiyorum. Arzu tüm kaslarımı çığlık attırıyor ve davul setini kırmamak için onu kaldırıp enstrümanın üzerinden göğsüme çekiyorum.

Ağzından bir inilti çıkar ve ben bu zevk dolu sesi yutmak isterim. Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, bir elim saçlarının arkasına dolanmış, diğer elim ise kalçalarını kavırıyor. Dilim onun diline kayıyor, onun tatlı tadını seviyorum, ellerime, dudaklarıma karşı gösterdiği savunmasız, aşırı tepkilerini seviyorum. Bacakları bacaklarımın arasında açılmış, amının bana karşı artan ısını hissedebiliyorum. Şu anda onun içine girmek için ilkel bir dürtü duyuyorum, ama yapmıyorum.

Onu öpüyorum. Ama bu sadece bir öpücük değil. Sanki ateşe verilmişim gibi hissediyorum. Yanıyorum, yanıyorum. Ve su aramıyorum. Bu alevleri körüklemek istiyorum. Onu vücudumda daha yukarı kaldırıyorum ve Harriet'ten hiç duymadığım bir inilti sesi çıkıyor.

Kan, penisime hücum ediyor.

Uyarılmış bir kızarıklık yanaklarını kaplar ve o boynuma sarılır. Bakışlarımız birbirine kenetlenirken bana tutunur. Onu göz hizasında tutarım. Bir sonraki öpücükte onu duvara taşırım. Omuzlarını duvara dayarım. Sonra yanağına, çenesine öpücükler kondururum, boynunda daha uzun, daha ateşli bir ritimle. Tüm vücudu titrer.

"Ben. Ne oluyor lan...?" İnlemeye başlar.

"Siktir," diye inlerim ensesine. Ona iz bırakmamaya dikkat ediyorum. Sanki her sinir ucu benim dokunuşumla canlanıyor ve bu beni, o doruğa ulaşana kadar onu boğmak istememe neden oluyor. Sonra bunu tekrar yaparım, sadece her şeyi tekrar görmek için.

Onun dudaklarına geri dönüyorum. Yumuşak yanağını tutarken, öpücüğü şehvetli hareketlerle yavaşlatıyorum. Bana karşı eriyor ve ben ihtiyacımı ve arzumuzu kontrol ederken kaslarım ona karşı geriliyor. Bu yolculuğa çıkmama izin veriyor ve Harriet'in

kendini zevke kaptırmasını hissetmek, helyum solumak gibi. Yükseklerde uçuyorum. Gece gökyüzünde bir ateş.

Yanan, parlayan bir yıldız.

"Yapamıyorum," nefes nefese, gözleri dönmek üzere. "Bırak," dudaklarına fısıldıyorum.

"Bu çok... fazla." Ani bir çığlık atarak boğulur ve ben o sesi dilimde hissederim, sonra parmaklarımı bacaklarının arasına geçiririm. Spor şortunun dışından. Klitorisinin, amının üzerinden. O kadar ıslak ki. Sikim acıyor.

Bu onu bitirir — bacaklarının arasındaki elim.

Bütün vücudu bana karşı titriyor. Harriet'in içine girmek istiyorum. Nabzını hissetmek ve etrafımda sıkışmasını istiyorum, ama dişlerimi sıkıp burnumdan sıcak nefesler alıyorum. O orgazm olurken onu kollarımda tutuyorum. Bana göre çok hafif. Muhtemelen onu bütün gün, bütün gece havada tutabilirim.

Gerçekten, onu sadece göğsüme yaslamak istiyorum. Onu bana sıkıca bastırmak. Aynen böyle.

Ve onu asla bırakma.

O dalgalı doruk noktasından inerken, elimi kışından çekip, kızarmış dudaklarından saç tellerini ayırıyorum. Dudaklarım biraz acıyor ve nefesim onunkinden çok daha sığ. Bastırılmış durumdayım. Bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Parmakları pazıma kayıyor. Vücudumuzu incelediğini, şu anda onu uyluklarının arkasıyla nasıl desteklediğini izliyorum.

"İyi mi?" diye soruyorum ona, gülümsemem yükselirken.

"Uh, bu... iyi olmaktan çok daha iyiydi." Yanakları hala kızarmış. "Öpüşmekten hiç zevk almamıştım, ama bu... vay canına. Bunun hayalini kurabilirim."

"Neden hayal kuruyorsun ki, sahip olabilirsin?" Onu daha şefkatle öpüyorum, sonra geri çekilip daralmış gözlerinin yumuşadığını görüyorum. Düşündüğünü görüyorum. Zihni birkaç hafta sonrasını düşünüyor. "Ben hala buradayım."

"Biliyorum." Bu sefer o beni öper. Daha derin, ruhumu çeken bir öpücük. Küçük avuçları yüzümü okşar. Elimini yine saçlarına kaydırırım. Onu duvara yaslayıp, ikinci tur öpüşmede kendimi kaybedebileceğimden korkarım.

Bu yüzden dudaklarımızı ayırıyorum.

Nefes almasına izin verdim, sonra onu nazikçe ayağa kaldırdım. Şortunu aşağı çekti, ben de ereksiyonumu düzelttim.

"Dostum," gözleri benim aletime takılır.

Kahkahayı bastım. "Sığarım, Fisher. Temel anatomi. Sağlık dersinden tam not aldığını varsayıyorum, akıllı çocuk."

"Evet, geçtim. Ama hiç bu kadar büyük bir penis almadım."

"Yavaş olacağım." Davul setine doğru başımı salladım. "Çalmak ister misin?"

Enstrümanın yanına geri yürüdü ve yerden çubukları aldı. "Davulda sikilmek ister miyim diye soracağınızı sanmıştım."

Yine gülüyorum. "Evet, bir yerde sınır çizmem gerekiyor" — Kapalı kapıya bakıyorum, buradaki ses yalıtımına minnettarım — "seks yaparken yakalanmak ineklere pek çekici gelmez. Yatak direklerindeki çentikleri seven benim gibilerin aksine."

O, benim hiç yapmadığım kadar havalı bir şekilde davul çubuklarını döndürüyor. "Ne sporcu ama." Çubukla beni işaret ediyor. "Bir şeyi belirtmem gerekiyor."

"Tamam?" Bunun nereye varacağını anlayamıyorum. "Az önce esrarlı kurabiye yedim."

"Kendi isteğinle mi?" diye soruyorum.

"Yani, evet, kimse beni zorlamadı ve ben kafam iyi değil." Hızlı konuşuyor. "O kadar güçlü olduğunu sanmıyorum. Paranoya dışında bir etkisi olduğunu hissetmedim."

Gülümsemem genişliyor. "Evet, bunu anlayabiliyorum." "Bu, son kez yenilebilir bir şey yediğim zamandı."

"Hiç yemedim," itiraf ediyorum. "Hiç uyuşturucu kullanmadım ya da kullanmak istemedim..." Kapının gıcırdamasını duyunca sözümü kesiyorum ve Honors House'un bir üyesi içeriye bakarken hızla dönüp bakıyorum. Kiki Kershaw. Harriet'e canlı gülümsemesini yöneltiyor. Bana kısa bir el sallayarak selam veriyor, buradaki birkaç kızın bana gösterdiği aynı soğuklukla.

Kappa'dan nefret ediyorlar.

Haklı olarak. Bu binaya girmeme izin verilmesinin *tek* nedeni, kardeşliğe katılmadan önce Guy Abernathy ile arkadaş olmam. Honors House'un başkanı en azından bana güveniyor.

"Hey, bir grup arkadaş havuzda voleybol oynayacağız," diyor Kiki. "On seferin dokuzunda bu oyun bir cesaret oyununa dönüşüyor. Ama katılmak istersen oldukça eğlenceli olabilir. Sadece Elijah'ın omuzlarına çıkma, kazanmak için her şeyi yapar, seni rakibe atmak dahil."

Onu başka bir erkeğin omuzlarında hayal etmek hoşuma gitmiyor.

Harriet biraz gerginleşir. "Uh, sorun değil. Sen devam et." "Emin misin?" diye sorar Kiki. "Su ısındı."

"Evet, ben de oynayabilir miyim diye merak ediyordum?" "Davul mu?"

"Evet, yani, sorun olur mu? Çalmayı biliyorum, o yüzden onları parçalamam ya da..."

"Hiç sorun değil," diye araya girer ve gülümsemesi genişler. "Çalman gerçekten harika. Başvurunda bunu görmemiştin."

Omuzlarını sertçe silkiyor. "Hiç bir grupta çalmadım, okulda bile."

"Bu bir hobi," diye başını salladı. "Hobiler özgeçmişte yazılmayacak şeyler değildir. Guy'a söyleyeceğim. O da bunu harika bulacaktır. Burada davul çalmayı iyi bilen kimse yok." Harriet'e nazik bir gülümseme attı, sonra şüpheyle bana baktı ve çıktı.

"Davul çalma yeteneğini yazmamışsın, değil mi?" diye tsk tsk yapıyorum. "Fisher." Sahte bir onaylamama ile başımı sallıyorum.

"Cobalt ailesi asla yapmaz," diye alay ediyor.

"Hayır, yapmazdık. O şeyi de yanına almalısın, üçüncü sınıfta zar zor kazandığın tek bacaklı çuval yarışında bile."

"Hay aksi, onu da unutmuşum."

Ona gülümsüyorum. "Sana bizim geleneklerimizi öğretiyorum sanıyordum?"

"Yavaş ama emin adımlarla, Cobalt çocuk." Dudakları yukarı doğru kıvrılır, sonra düzleşir. "Yüzemem."

Donakalırım. "Hiç öğrenmedin mi?"

O başını sallar. "Ailem beni hangi sınıfa kaydedecekleri konusunda tartıştılar, sonra boşandılar ve bu konuyu tamamen unuttular, hikaye böyle."

Yüzemiyor.

Hızla kardeşlik partisine geri dönüyorum. *Kahretsin*. Elimi saçlarımın arasından geçirip burnumdan nefes alıyorum.

"Harriet..." Neredeyse havuza atılacaktı. "KPD partisinde suya atılmaktan korktuğunu sanmıştım, çünkü beyaz gömlek giyyordun." Buna, dikkat çekeceği gerçeği de eklenince, bunun daha derin bir anlamı olduğunu fark etmemiştim.

"Bir kalabalığa teşhircilik yapmak beni çok korkuturdu ve o pisliğin eğlencesi olmak hoşuma gitmiyordu. Ama ben daha çok ölüm kalım meselesine takılmıştım."

Çenem titriyor.

"Kan damarlarını patlatma. Ben hayattayım. Beni kurtardın," diyor düz bir sesle.

"*Boğulabilirdin.*" Elimi yüzüme sürerim ve sıcaklığı dışarı veririm. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ben araba kullanamıyorum. Direksiyon başında olduğum araba kazasından beri... Ayaklarım titreyerek pedala basamıyorum."

Daha da rahatlar. "Yani tek korkak ben değilim?"

"Kesinlikle hayır." Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Belki bir gün..." diye söylüyorum. *Belki bir gün sana yüzmeyi öğretirim. Sen de bana tekrar araba kullanmamda yardım edersin.* O gün gelmeyecek. Bunun bir yolu olduğunu göremiyorum. Onunla geçirdiğim bu anı mahvetmek ve acı verici arayışı yeniden başlatmak bile istemiyorum.

Harriet çubuklarını çevirip bana başını sallar. "Bana bir şarkı çal, ben de davulla eşlik edeyim."

"Hangisini?" Telefonumu çıkarırım.

"Green Day'in 'She' şarkısı. Geri sayım yapacağım."

Gülümserim. "Tamam." Müzik arşivimde şarkıyı bulurum. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım, rock yıldızı."

Parmağını V şeklinde yapıp dilini çıkarınca daha da çok güldüm. Somurtkan yüzü yerini buruşuk bir gülümsemeye bıraktı ve ben onun en büyük hayranı olduğumu çoktan anlamıştım. Hareket etmesine bile gerek yoktu.

"Üç, iki, bir," diye başını sallar ve ben de oynat düğmesine basarım.

Şarkı, *ona* çok yakışan, öfkeli bir rock marşı. Melodi başlar başlamaz, o da başlar. Daha önce hiç görmediğim, ustaca ve ritmik bir hızda davul çubuklarını hareket ettirir. Anında büyülendim. Ona. Müziğe göre vücudunu sallamasına, güçlü ritimde kendini kaybetmesine. Gözleri kapalı, davulları hızlı ve arka arkaya vurur.

Başını sallıyor, sarı saçları çılgınca savruluyor. Saç telleri alnına yapışıyor ve yüzü, şarkı kemiklerinden akıyormuşçasına duygu dolu bir ifadeyle büzülüyor.

Onun tutkusu beni coşku dolu bir hale getiriyor. Onun saf, katıksız sevgisi boğazımda duyguları kabartıyor. Onun her şeyine hayran kalıyorum, onu izliyorum ve gözyaşlarım akmaya başlıyor. Gözlerimde yanma hissediyorum. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Asla ayırmak da istemiyorum, çünkü ruhumun özünde yaşayan bir gerçek var.

Ona derinden aşığım.

O, yaprakların sessiz hışırtısı haline geldi. Ayaklarımın altındaki yumuşak toprak haline geldi. Ciğerlerimi uyandıran soğuk hava haline geldi. Ağaçların arasından süzülen muhteşem ışık haline geldi. O, sevdiğim ve korumaya çalıştığım gezegenimdir ve ileriye bakıp onu gördüğümde, tüm dünyamı görüyorum. Tüm huzurlu güzelliğiyle.

HARRIET FISHER

Ben'i öpmek en sevdiğim şey haline geldi. Öpüşmeyi *hiç* hayal etmeyen bir kızıdan, şimdi beynim sadece geçen hafta öpüştüğümüz anları tekrar tekrar düşünüyor. End of the World'ün depo odasında beni duvara dayayıp öptüğü öpücükler. Benim daireme geldiğinde beni kollarının arasına alıp öptüğü öpücükler. Onun binasının merdiven boşluğunda dilini ağzıma gömdüğü öpücükler.

Hepsini de çok sevdim.

Biz resmi bir çift değiliz, hatta teknik olarak çıkmıyoruz bile. Ben hala vahşi doğa planlarına sıkı sıkıya bağlıyken olmaz. Neredeyse her öpüşmeden sonra bana gideceğini hatırlatıyor, bu da beni dik bir uçurumdan serbest düşüş yapıyormuşum gibi hissettiriyor. Ama neden böyle yaptığını anlıyorum. Yanlış bir umut yaratmaktan korkuyor. Öpüşme becerilerimin onu kalmaya ikna edebileceğine hiç inanmadım. Aptal değilim, seksin bile işe yarayacağını sanmıyorum. Gitmekte kararlı.

Ama... bugün 6 Kasım. Ve o hala burada.

Bana bunun klasik mitoloji yüzünden olduğunu söyledi. Kasım ayı sonunda yapılacak grup sunumu için orada olacağına dair verdiği sözü tutmak istiyor. Yani bir aydan az zamanım kaldı.

Kardeşleri onu New York'ta kalmaya ikna etmedikçe, Ben Cobalt ile bir aydan az zamanım kaldı.

Bu, onun dairesinin kapısına yumruğumu vurup kapıyı çalmak için son düşündüğüm şey.

Ben kapıyı açar, saçları yumuşak dalgalar halinde şekillendirilmiş ve koyu renkli pantolonu kalçalarına kadar inmiştir. Üstünde gömlek yoktur ve ben, onun belirgin karın kaslarının hatları mı yoksa kokusu mu daha çok dikkatimi dağıttığını anlayamam.

Çünkü kokusu... muhteşem. Çam ve nane kokusu, en taze kokuyla ondan yayılıyor. Baş döndürücü bir misk kokusu ile birlikte. Onun doğal erkek kokusu beni aptalca vahşi yapıyor. Sanki yüzümü onun karın kaslarına gömebilirim gibi. Sanki o kokuyla bir yumuşatıcı yapıp her gün tüm giysilerime ve battaniyelerime sıkabilirim gibi. Sanki takıntılıymışım gibi, tamam mı? Ve belki bu biraz yakışıksız. Ama siktir et, bu adama takıntılıyım.

Garip, mutlu, sinir bozucu bir şekilde takıntılıyım.

Bana gülümsediğinde ve içeri girmesine izin verdiğinde yüzüm kızarıyor.

Omzumdaki çantayı karıştırıyorum. "Flash kartlarım, B12 takviyelerim ve çikolata kaplı espresso çekirdeklerim var. Vegan olanlardan." Yirmi dakika önce beni arayıp deniz biyolojisi sınavına çalışmak için yardım istedi ve ben de planktonlar hakkında bütün gece konuşacak biri için fazla neşeli bir şekilde buraya koştum.

Ama Ben benden *hiç* ders çalışmasına yardım etmemi istemedi ve ona yardım teklifimi sayısız kez reddetti. Her zaman "Notlarımın ne olduğu umurumda değil" derdi. Okulu bırakmayı planlayan biri için, derslerini geçmeye çok fazla önem vermeyeceğini anlıyorum.

Bu yeni keşfedilen öğrenme ilgisi, biraz umut yeşertti. Belki kardeşleri onu etkilemiştir. Belki Nebraska'ya, Güney Dakota'ya veya Iowa'nın tarım arazilerine gitme planlarını yeniden gözden geçiriyordur. Hala *nereye* gideceğini bilmiyorum, bu yüzden beynim onu rastgele eyaletlere yerleştirip duruyor.

"Dört farklı renkte fosforlu kalemim de var," diye devam ediyorum. "Muhtemelen ders kitaplarını kiralamak yerine satın aldın, bu da işimizi kolaylaştırıyor çünkü sayfalara doğrudan işaretleyebiliyoruz."

Hiçbir şey söylemedi ve başımı kaldırıp baktığımda, benim telaşlı çalışma enerjimi eğlenerek emiyormuş gibi bana gülümsüyordu.

"B12 ve espresso çekirdeklerini kullanacağız," diyor sonunda. "Ama bu gece flash kartlara veya fosforlu kalemlere ihtiyacımız olacağını sanmıyorum."

Nedenini sormak üzereyim, ama o beni dairenin içine doğru götürüyor ve ayaklarım takılıp duruyor. *Mumlar*. Çok fazla mum

kitap raflarında ve pencere kenarlarında titriyor, aydınlatma sadece ders çalışmak için çok fazla romantik ve karamsar.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Arkadaşım?"

Ben, ellerini ceplerine sokmuş, kanepenin arkasına rahatça yaslanıyor. Gülümsemesi gözlerine kadar ulaşıyor ve her şey - o, milyon dolarlık daire, mumlar - *son derece* seksi.

"Fisher," diyor, sesini kalınlaştırarak. "Daire tamamen bize ait."

Parmaklarımın tutuşu gevşiyor ve çantayı yere düşürüyorum. Şok, heyecan dalgasına dönüşüyor. "Nasıl?" Bir aydan fazla bir süredir burada baş başa vakit geçirmek için uğraştık ama hiç başarılı olamadık. Harold'da ya da bir motelde kalmak zorunda kalacağımızı düşünüyordum ama bu çok daha iyi.

"Çarşamba gecesi yemeği var," diye açıklıyor. "Bütün kardeşlerim Philly'de... Beckett hariç. *Fındıkkıran* için provaları var, ama geceyi bir arkadaşında geçireceğini ve bize evi vereceğini söyledi." Yüzünü buruşturuyor. "Sadece Beck'e söyledim. Biraz gerekliydi. Senin için sorun olmaz diye düşündüm."

Beckett Cobalt, Ben ve benim birlikte yattığımızı biliyor. Birlikte yatacağız. İçimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor. Ama Beckett'in bilmesi, Ben'le seks yapamamaktan çok daha iyidir. Dürüst olmak gerekirse, tüm kardeşleri öğrense bile umurumda olmaz. Bu, beni halının altına süpürmeye çalışmadığını gösterir ve Ben'in bunu Beckett'le paylaşması bir şekilde kendimi değerli hissetmemi sağlar.

"Sorun değil," diye onaylıyorum. "Sadece düşünmeye çalışıyorum. Çarşamba Gecesi Yemeği stratejisinin işe yaramayacağı konusunda anlaşmıştık sanıyordum." Bu gecenin, kardeşlerinin çoğunun daireyi terk ettiği *tek* gece olduğunu biliyoruz, ama Ben hasta olduğunu söyler ya da yemeği kaçırmak için bir bahane uydurursa, bu onların endişelenmesine ve onu kontrol etmek için buraya koşmalarına neden olur.

"Bu, Beckett'in benim mazuriyetimi desteklemesinden önceydi." "Yani ne?"

"Deniz Biyolojisi sınavına çalışıyorum." Elini bana doğru salladı. "Ama çalışma arkadaşım az önce geldi, bu yüzden dikkatim dağılabilir. Ama beni kim suçlayabilir ki?" Gözleri beni yudumlarırken, boynum kızardı.

Gülümsememi saklayamıyorum. "Yani bu resmi mi? Gerçek mi?" "Fisher, elli mum yakmamın sebebi eğlence değildi."

Bir adım öne çıkıp duruyorum. "Şey... tuvaleti kullanabilir miyim?" Eliot ve Tom'un koridorundaki tuvaleti işaret ediyorum.

"Evet." O başını sallar ve ben koşmamaya çalışırım.

Kapıyı kapattığımda, tamamen panik moduna geçiyorum. Koltuk altlarımı kokluyorum. *Tamam*. Ama kesinlikle çam ve nane kokmuyorlar. Ekose pantolonumun bel kısmını çekip bugün hangi iç çamaşırını giydiğimi kontrol ediyorum. Aman Tanrım. Çirkin iç çamaşırımı giymişim. Yıkamadan önceki gün giydiğim iç çamaşır. Bir zamanlar beyazdı. Şimdi turuncuya kaçan pembe bir renk aldılar.

Aşırı yıkamadan dolayı kasık kısmında bir delik olduğunu hatırlıyorum.

Onları beş yüz yıl önce atmalıydım!

Lavaboya yaslanarak, alnımı mermere hafifçe vuruyorum. *Aptal*. Ne yapacağım? Onları çıkarayım mı? Çantamı buraya getirmedim, onları nereye atacağım ki? Onları tuvalet kağıdına sararak lavabonun yanındaki küçük çöp kutusuna gömebilirim.

Ama Ben pantolonumun altında iç çamaşır giymediğimi fark ederse ne olacak? Bu eski iç çamaşır giymekten daha tuhaf olmaz mı?

Avuç içimi ağzıma götürüp nefes verirken kalbim hızla atıyor. Nefesimin kokup kokmadığını anlayamıyorum. Belki diş macunu kullanmalıyım. Terliyorum. Gömleğimi havalandırmaya çalışıyorum. Muhtemelen kokmamın sebebi bu.

Neden bu kadar önemsiyorum ki?

Daha önce Ben ile seks için "hazırlık" yapmayı pek düşünmemiştim. Geçmişteki ilişkilerimde kesinlikle hiç umursamamıştım. Ama bu, anlamsız seksten çok uzak. Ve şimdi tam da o anın içindeyken, tek istediğim bunun doğru olduğundan emin olmak. Mükemmel.

Kapı hafifçe çalındı. "Harriet?" diye sordu Ben. "İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bu aptalca. Panik yapmamalıyım. O *Ben*. Parmaklarını zaten içime soktu. Bunun bir farkı olmamalı.

Yine de, kapıyı açarken kalbim ağır bir şekilde çarpıyor. Ben, dirseğini kapı çerçevesine dayamış, rahat bir şekilde boşluğu dolduruyor.

Bu oda için fazla sıcak olan bir özgüven.

Terleyeceğim.

Mavi gözleri endişeyle dolarken bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Buna hazırlıklı değildim," diyorum ona. Dürüstlük içimden fışkırıyor çünkü o, gerçeği söylemem için kendimi rahat hissetmemi sağlıyor.

Yüzünde bir farkındalık belirliyor. "Hazırlanman mı gerekiyor?" Bakışları tüm vücudumu inceliyor ve ben çok tahrik olmuşum, net düşünemiyorum bile.

Sadece "Yanlış iç çamaşırı giydim" diyorum.

Dudakları eğlenceli bir gülümsemeye bürünüyor. "Nesi yanlış?" X-ray görüşü varmış gibi kasıklarına bakıyor.

Bu neden bu kadar çekici? Neden somurtuyorum? "Delikleri var," diye itiraf ediyorum. "Senin görmemesi için onları çöpe atmayı düşünüyordum."

Kaşları kalkıyor. "Külotundaki delikler bu gece için uygun görünüyor, Fisher."

Dudaklarım heyecandan açıldı. "Kulağa ne kadar çekici gelse de, sahip olduğum en çirkin iç çamaşırlarıyla sevişmeyi hiç istemiyorum."

Bir kez başını sallar. "O zaman çıkar."

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve bu sözleri sanki çok basit bir istekmiş gibi söylemesi, başımı döndüren bir ihtiyaçla nefesimi hızlandırıyor.

"Şimdi mi?" diye soruyorum.

Yine başını sallar. "Bütün daire bizim," diye hatırlatır. "Çirkin külotunu çıkar, dostum."

Kurumuş dudaklarımı yalıyorum. Bunu yaparken beni izleyecek mi? Bu beni daha da tahrik ediyor. Hâlâ kapının eşiğinde durarak, kırmızı ekose pantolonumun düğmelerini açarken beni izliyor.

Yavaşça pantolonumu aşağı indiriyorum, başparmaklarımı külotuma takarak pantolonumla birlikte aşağı indiriyorum. Tek bir hareketle, sadece kısa tişörtüm ve bir çift çorapla ayakta duruyorum.

Ben çıplak amıma bakmıyor. Gözleri benimkilerde. "Daha mı iyi?" diye soruyor.

Bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, aralarında ıslaklık oluşuyor. "Sorun çözüldü."

"Güzel." Eşiği geçer ve beni kıcımdan yakalar, beni belinden hızla ve zahmetsizce kaldırır. Bu sefer bacaklarımı onun etrafına açmak farklıydı, çünkü alt tarafım çıplaktı ve o da gömleksizdi. Ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyor mu? Büyük avucunu boynumun arkasına kaydırduğunda, parmakları saçlarımı okşadığında ve başımı koruyucu, iddialı bir tutuşla kavradığında tüm vücudum titredi. Sonra ağzını benimkine yaklaştırdı ve ateşli, açgözlü bir öpücük kondurdu.

O, dünyanın en iyi öpücüğü olan kişi olmalı. Her öpücüğünün tüm vücudumda şok dalgaları yaratması ve içimde bir ateş yakması gerçek dışı.

Dili şehvetli bir ritimle ağzıma giriyor ve beni lavabonun kenarına getirip çıplak popomu soğuk mermere oturtuyor. Öpücükleri yalayıcı ve açgözlü, ben de en az onun kadar açım. Ellerim sırtında kayıyor, sıcak tenini hissediyorum.

Dudakları benim dudaklarımın kenarına, sonra yanağıma, sonra boynumun arkasına kayıyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküyor.

Boğuk bir nefes veriyorum. "*Ben.*" Dizlerim birbirine çarpıyor ve o büyük avucunu iç uyluklarıma koyuyor, nazikçe beni tekrar açıyor.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Aylardır bunu hayal ediyorum, Fisher. Sana oral seks yapmam *lazım.*"

O kadar ıslanmışım ki mermere damlayacağından endişeleniyorum. "Sonra yine de sikini içime sokacak mısınız?"

Kaşlarını çatar. "Evet, tabii ki. Neden sokmayayım ki?"

"Bilmiyorum... işlerin sırası... bu ilk kez oluyor... yani..." Biraz başımı sallıyorum ve sarı saçlarımin bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

"İlk kez oral seks mi yapıyor?"

"Evet."

O, heyecandan boğuk bir sesle inliyor, elleri hala uyluklarımin iki yanında. "Bu en sevdiğim şey, yani bir dahaki sefere, bunu tekrar yapacağız... ve tekrar. Senin için sorun olmazsa?"

Bir dahaki sefere. Ben'le ilgili hiçbir garanti yok, ama şu anda umurumda değil. Bu anı sonsuza kadar tekrar tekrar yaşayabilirim.

Belki de anı yeterli olacaktır.

"Nasıl bir his olduğunu öğrendikten sonra cevap versem mi?" diye soruyorum. "Ya sevmezsem?"

Gülümsüyor. "Meydan okumanı kabul ediyorum, Fisher."

Başı bacaklarımın arasında kaybolduğunda nefesim kesilir. Dilinin sıcaklığı şişmiş klitorisime dokunur ve tüm vücuduma bir sıcaklık yayılır. *Siktir, siktir, siktir.* Dudaklarımdan bir inilti kaçır ve parmaklarım soğuk mermer üzerinde kayarak tutunacak bir yer arar.

Sinirlerinizi nazikçe emiyor ve uyluklarım titriyor. "*Siktir,*" diye küfrediyorum.

Dili içime giriyor ve vücudum gevşiyor. Dizlerim kilitleniyor, bacaklarım titriyor, kaslarım en iyi şekilde geriliyor. Parmakları uyluklarımın yumuşak etine gömülüyor ve bana tüm bunları sadece ağzıyla yaptığını hatırlatıyor. Bu düşünce içimden boğuk bir çığlık daha çıkmasına neden oluyor. Saçlarını tutuyorum, parmaklarım kahverengi bukleler arasında dolanıyor. Dili klitorisime değdiğinde, gözlerini kaldırıp benimkine bakıyor.

O, benim onun adını inlememi izliyor. Başka bir küfür inlemesi. Ağız benim spermimle parlıyor, ama beni daha da ıslatan, mavi gözlerini bulanıklaştıran uyarılma. Başını tekrar aşağı eğiyor ve hassas tomurcuğu emiyor. Kendimi kaybediyorum ve onun üzerine boşalıyorum.

Beni sıkıca kavrar ve yarattığım ıslaklığı yalar.

Neden buna "yalanmak" dediklerini şimdi *gerçekten* anlıyorum.

Göğsüm ağır ağır inip kalkarken, o ayağa kalkıyor.

Kolunun arkasını ağzına sürerek silinir, bu hareket de bacaklarımın arasında olduğu kadar seksi gelir bana. Beni baştan aşağı süzer. "Ee?"

"Evet," diyebiliyorum sadece.

Gülümsüyor ve beni altımdan tutup, çıplak kıkımdan tekrar kaldırıyor. Hâlâ nefesimi toplamaya çalışıyorum ve alnımı boynunun kıvrımına bastırıyorum. Beni oturma odasına taşıyor ve sıcak, titreyen mumlar kalbimi sızlatıyor.

Romantik.

Çok romantik.

Bunu beklemek değdi. Ve o da bunu biliyordu. Bir motelde sevişmek benim için kesinlikle sorun olmazdı, belki de neyi kaçıracağımı bilmediğim içindi.

Yatak kanepeden çoktan çıkarılmış. Üzerine yumuşak yastıklar ve rahat battaniyeler serilmiş. Ben beni nazikçe yatırıyor ve yatak çerçevesinin üzerinde diz çökerken gıcırıyor. Kısa tişörtümün altını tutup başımdan çekince nefesim kesiliyor.

Soğuk hava göğüslerimin üst kısmına çarptı ve aniden boy farkımızı fark ettim. Onun kadar uzun boylu biriyle hiç yatmamıştım. "Sanırım üstte olmam gerekecek," diye boğuk bir sesle nefes verirken, onun pantolonundaki düğmeyi delikten çıkarmaya çalıştığını izledim.

Kalın kirpiklerinin altından bakışları yavaşça yükselir ve kaşları çatılır.

"Boy farkımız yüzünden," diye açıklıyorum.

Ben gülümsüyor. "Neden *böyle düşündüğünü* biliyordum," diyor. "Sadece, bunu yapmadan önce sana bazı görseller göstermeli miyim diye karar vermeye çalışıyorum, çünkü üstte sen olmayacaksın."

Yüzüm kızardı. "Görsel malzemeye ihtiyacım yok."

"Emin misin?" diye soruyor, arkamdan uzanırken içtenlikle. "Kafanda düşünmektense rahat olmanı tercih ederim." Parmakları, daha önce de yapmış gibi siyah sütyenimin kopçasını açıyor. Tecrübesi beni tahrik ediyor. Umarım, kontrolü ele alan uzun boylu erkeklerle olan tecrübesizliğim beni o kadar da soğutmaz — ama bu düşünce, gözlerinde yoğun bir çekicilik dalgası gördüğümde anında yok oluyor.

Alt dudağımın içini ısırarak, "Sana güveniyorum" diyorum.

Sıcak, tahrik edici bir nefes verir, sonra cebinden kare şeklinde bir folyo paketi çıkarır. Paketinin köşesini ısırır, yırtılmamış prezervatif ağzından sarkarken, geri kalan kıyafetlerini çıkarır. Pantolonunu. Boxer şortunu. Yere bir yığın halinde yığılırlar.

İkimiz de tamamen çıplakız ve sütyenim çıktıktan sonra gözleri göğüslerimden ayrılmıyor. Benimkiler de onun kalın penisini bırakmıyor. Lanet olsun, tamam, *evet*, hayal ettiğimden bile daha büyük, muhtemelen kumaşın sınırlarından kurtulmuş şu anki ereksiyonundan dolayı. *Bu benim içime girecek.*

Amım sanki onu yalvarırcasına ağrıyor.

Ben bir ihtiyaç yığınıyım. Başlık gibi sert kanepelerine yaslanıyorum. Ayak bileğimi kavriyor, sonra beni tamamen sırtüstü yatırarak yatağa kaydırıyor. *Ne yapacağını çok iyi biliyor.*

Harriet. Bu düşünce, bir sonraki adımlarla ilgili tüm endişeleri silip süpüren, yavaşça damlayan bir Valium gibi. Bu keşif gezisini yönetmek zorunda olmamayı seviyorum.

Yastıklardan birini alıp belimin altına yerleştiriyor. Sonra uzanıp dişleriyle prezervatifin ambalajını yırtıyor. Folyo parçasını yana tükürüyor, sonra bakışları tekrar göğüslerime düşüyor. "Üzgünüm. Yapmam gerek..." diyor. Prezervatifi takmayı bırakıp, sanki daha fazla bekleyemeyecekmiş gibi, dudaklarını dikleşmiş meme uçlarıma değdiriyor.

O tomurcuğu emip, öpüp, dilini üzerimde gezdirirken ben inilti çıkardım. Aman Tanrım, *aman Tanrım*. Bacaklarım titriyor ve sırtım ona doğru kıvrılmaya çalışıyor. O hassasiyetimle oynarken ben titriyorum. Aman Tanrım. Göğüslerim büyük, bu yüzden diğer göğsümü sıkıtiğinde, yumuşak bir avuç dolusu beni sıkıca kavıyor. Vücuduma karşı inkar edilemez, sabırsız arzusu başımı döndürüyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Dudaklarımdan düzensiz nefesler çıkıyor. "Sen göğüs seven bir adam mısın?" diye soruyorum, neredeyse nefes nefese.

Meme ucumu daha sert emiyor ve boğazımdan bir inilti çıkıyor. Göğüslerimi bıraktığında, "Ben Harriet seven bir erkeğim. Seninle ilgili her şey beni tahrik ediyor. Göğüsler. Kalçalar. Kulaklar." Saçlarımdan arasından çıkan belirgin kulağıma çimdikliyor. "Burun." Parmağını burnumun ucuna dokunduruyor. "Dudaklar." Başparmağı yumuşak alt dudağıma okşuyor, ağızma girmesini engelliyor.

Bunu yapmadan önce geri çekilir ve elini başımın yanındaki yatağa koyar. "Peki ya sen?"

"Ben bir pislik kızım," diyorum ona.

O da gülümsüyor. "Biliyordum."

"Öyle mi?" Gülümsememeye çalışıyorum. "Ne seni ele verdi?"

"Oh, seni defalarca benim sikime bakarken yakaladım, dostum."

Kızarıyorum. "Ben öyle bir şey yapmadım..."

"Yaptın." Gözlerime gelmemesi için saçlarıma düzeltir. "Hoşuma gitti. Bakmanı seviyorum." Bu onay, beni ihtiyaç duyduğum sabırsızlığın zehirli bir karışımına sokar.

O da aynı huzursuz arzuyu hissediyor olmalı, çünkü geriye yaslanıyor, hala dizlerinin üzerinde, ama topuklarına daha fazla yaslanıyor. Prezervatifin ucunu sıkıştırıyor.

"Yardım edebilirim," diyorum ona. "Daha önce erkeklere prezervatif takmışlığım var." Anında içimden yüzümü buruşturuyorum. *Şu anda* benim geçmişteki cinsel maceralarımı bilmek isteyeceğini sanmıyorum.

Gözleri bana doğru parlar. "Sana güveniyorum," der, rahat bir şekilde. Sözlerimden hiç de rahatsız olmamış. "Ama sorun olmazsa bunu kendim yapacağım. Çok fazla kız denedi ve yırttı, ve seninle birlikte yenisini almak için bekleyemeyecek kadar sabırsızım."

Başımı sallıyorum, heyecanla *hiçbir* ilgisi olmayan yeni duygular içimi kaplamaya başlıyor.

Bunun ne kadar rahat olduğunu aniden fark ediyorum. Beni, asla yanlış bir şey söyleyemeyeceğimi veya bunu hiçbir şekilde mahvedemeyeceğimi hissettiriyor. Başka biriyle tekrar böyle hissedecek miyim? Bunu istiyor muyum ki?

Duygularımın hücumunu bir kenara itip, sert penisine prezervatifi geçirmesine odaklanıyorum. Beni belimden kaldırıyor, bacaklarım kalçalarının iki yanında sallanıyor. Omuzlarım yatakta kalıyor ve sırtım hala yastığın desteğinde. O dizlerinin üstünde dururken, oyulmuş kaslarını ve vücudunu muhteşem bir şekilde görebiliyorum. Gözlerine bakmak da zor değil.

Gözleri benimkilere kilitlenir, penisini kavrayıp içime girerken tepkimi izler. Ucu girişime baskı yapar, beklentiyle nabzımı hızlandırır, sonra kendini daha da içeri iter.

Oh... Tanrım. Yüzümde bir acı ifadesi belirliyor, bir saniye boyunca acı hissediyorum. Ben aniden hareket etmeyi bırakıyor. Bekliyor, ifademi ölçüyor.

"Ben iyiyim." Sesim istediğimden daha düşmanca çıkıyor.

Dudakları kıvrılır. "Benden daha büyük birini hiç almadığını söyleyen sensin. Sadece dikkatli davranıyorum. Bir dahaki sefere önce parmaklarımla seni genişletirim."

Bir dahaki sefere.

Gözleri benimkilerden ayrılır ve ben onun hatasının farkında olup olmadığını merak ederim. Kendini daha derine sokmaya odaklanır. Biraz daha içeri girdiğinde, penisini bırakır ve çok yavaş, çok kademeli olarak içime girer. Artık acı yok. Sadece daha fazla cinsel ihtiyaç uyandıran bir dolgunluk var.

O, boğuk nefesiyle "Sen... çok sıkısın" diye inlerken, dudaklarım bir iniltiyle ayrılır.

Sen çok büyüksün, diye cevap vermek istiyorum, ama şu anda kelimeleri bir araya getiremiyorum.

Ben içimde.

Ben içimde.

Ben içimde.

Vücudumu ateşleyen ve zaten yüksek olan uyarılmamı alevlendiren şeyin kelimeler mi, gerçek his mi yoksa *görsel* mi olduğuna karar veremiyorum. Onu içime almanın doluluğu, onun penisinin içimde kaybolması - bu başlı başına ateşli bir şey, ama sonra yukarı bakıyorum ve onun şefkatli, sevgi dolu mavi gözlerinin tüm vücudumu, tüm varlığımı okşadığını görüyorum, o ise iki eliyle kalçalarımı tutuyor.

Hareket etmeyi düşünemeyecek kadar etkilenmiş durumdayım.

O diz çökmüş ve beni sabit tutarken, dalgalar gibi yavaş, melodik hareketlerle içeri giriyor. Sanki zevkimi elinde tutuyor gibi. Tamamen kontrol onda. Boğazından çıkan homurtular beni sarhoş ediyor. Nefesim kısılıyor.

İçimde yarattığı sürtünme çok fazla ısı topluyor. Parmaklarımı çarşaflara kırıyorum, kollarımdan biri başımın üstüne uzanıyor ve yastığı kavırıyor. Bu Ben'i etkiliyor gibi görünüyor — kasları geriliyor ve boğazından düğümlü, erkeksi bir ses çıkıyor.

Oh, lanet olsun, *oh, lanet olsun*. Ne kadar dayanabileceğimi bilmeden haykırıyorum.

O benim her şeyim. Dizlerinin üzerindeyken, her öne doğru eğilip içime girdiğinde, sallanan vücudumu mükemmel bir şekilde görebiliyor ve bana bakışını seviyorum. Gözlerimiz her buluştuğunda, sadece dipsiz bir özlem ve duygu hissediyorum.

Ter cildimizde parlıyor. Mum ışığı üzerimizde titriyor.

Burnundan nefes alıyor, ıslak saçlarını geriye itiyor, sonra beni kalçalarımı kendine doğru çekiyor, neredeyse içimi tamamen dolduruyor. Derin, kısa darbelerle hareket etmeye başlıyor, bu hareketler çok samimi, çok yoğun geliyor — sanki ruhuma ulaşmış ve orada bir yuva kurmuş gibi.

Ben inliyorum, eşliğindeyim.

Sanki içime giriyormuş gibi hissediyorum. Nefes almakta zorlanıyorum.

Kolunu uzatıp yanağımı tutuyor, sanki "*Sana ben bakacağım. Kendini bırakabilirsin*" der gibi. Tüm kalelerimi, tüm savunmalarımı yıkmış. Ben sadece hendeğin etrafındaki toprak gibiyim. Serin rüzgar üzerime esip sıcak tenimi okşarken zevk alıyorum.

Bu ne tür bir seks? Zirveye ulaşırken titreyerek bunu düşünüyorum. Vay, vay, vay... Başım dönüyor.

Ben'in ellerinde çıplak olmak da en sevdiğim şeylerden biri, fark ediyorum. Çünkü beni tutuşu, bana bakışı, beni koruması, sevmesi ve zevk vermesi, benim için en büyük zevk.

O beni yukarı kaldırdığında zar zor aşağı iniyorum. Beni göğsüne doğru çekiyor, böylece kucağında oturuyorum - sikini hala içimde. Bu hareket dudaklarımdan sert bir inilti çıkmasına neden oluyor. Titriyorum. Titriyorum. *O henüz bitmedi*. Biz henüz bitmedik.

Evet, evet, siktir evet.

Ben, beceri ve tecrübesiyle içime giriyor ve eli başımın arkasına kayıyor. Gözlerimiz, başka bir yoğun ve samimi anda birbirine kilitleniyor. Çok yakınız. Göğsü göğüslerime değiyor. Dünya yok oluyor ve onun hızı daha şehvetli bir ritimle yavaşlıyor.

Kalbim daha hızlı atıyor. Bir elimle boynunu, diğer elimle belini tutuyorum. Bana girme şekliyle geriye düşmemeye çalışıyorum. Ama o güçlü. Beni sıkıca kendine bağlıyor.

Nefeslerimiz aynı düzensiz, sıcak tempoda birleşiyor. Başını daha aşağı eğiyor ve beni öpüyor. Dudaklarımızı uzun süre birbirine kenetleyemiyoruz bile. Nefes nefeseyim. Yükseliyorum.

"Harriet... Ben..." Birkaç tane daha anlaşılmaz kelime mırıldanıyor. Bu geçen sefer de olmuştu, hatırlıyorum. İletişim bir başarısızlık oyununa dönüşmüştü. Tek yapabildiğim lanet okumak, lanet okumak ve lanet okumak olduğu için aynı yenilgiyi hissediyorum. Aynı temel kelime. *Siktir*.

Kollarını bana sıkıca dolamış, eli saçlarımdan arasına gömülmüş. Kendimi ona karşı korunaklı hissediyorum. Kucaklanmış, korunmuş, zarar görmemiş. Hareketleri hızlanıyor. Homurtular, inlemeler, küfürler ve yarım kalmış cümleler karışıyor. Başımı boynunun kıvrımına doğru yönlendirdiğinde ve sonra kalçalarımı sıkıca kavradığında tekrar boşalacağım sanırım. Beni içime itip çekerek ve kendi vücudumu onun penisine indirerek belimi sabitliyor.

"Yapamıyorum... yeterince... derin...
Siktir."

Bu duyguyu anlıyorum. Sadece daha fazlasını istiyorum.

Aşağıya bakıp ereksiyonunun bacaklarımın arasında kaybolduğunu gördüğümde zevk içimi kaplıyor ve aniden, ani bir şekilde, onun uzunluğuna kasılmaya başlıyorum. Basınç, dolgunluk ve yeni pozisyon orgazmımı yeni seviyelere çıkarır. Hiç olmadığı kadar uzun sürer, üç kez tekrar tekrar yükselir ve alçalır ve son dorukta, onun yukarı doğru sıçradığını, kaslarının gerildiğini, parmaklarının saçlarımı sıktığını, penisinin benim içimde boşalırken seğirdiğini hissederim. Biraz ileri geri pompalayarak, bu hissi uzatır - *vay canına*.

Keşke prezervatif takmasaydı diyorum. Belki bir gün içimden damladığını hissederim. Bir gün mü? *Düşünme bunu, Harriet*. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksi mahvetmek istemiyorum.

Vücudumuz ağır, yorgun, titrek dalgalar halinde birlikte gevşiyor. Beni yatağa yatırırken aynı anda nazikçe çekiliyor. Yorgunum ama onun benimle yatakta kaldığını görünce mutlu oluyorum. Alnıma, sonra yanağıma, sonra dudaklarıma yumuşak, sevgi dolu bir öpücük konduruyor. Biraz gülümsememek imkansız.

Sadece prezervatifi atmak için ayrılıyor. Geri döndüğünde, yine onun kucağına atlıyorum. Birlikte uzanıyoruz ve beni göğsüne yaslayıp başımın arkasını şefkatle okşamasını seviyorum. Sanırım bunu çok seviyorum.

Midemde derin bir acı hissediyorum. Bunun zor olacağını tahmin etmişim — onun gideceğini bilerek seks yapmak. Ama acıyı hafife almışım. Aniden gelen bir duygu seli. Yırtılıp kanamaya terk edilmiş gibi hissediyorum. Bunu bastırmak için elimden geleni yapıyorum. *O sana söyledi. Sen biliyordun.*

Boğazım kapanmaya çalışıyor.

Hiç böyle seks yapmamıştım. Duygusal, ham seks.

Sevgi dolu seks.

Her şeyi çok daha karmaşık hale getiriyor. Birçok mumun alevli fitilleri gözüme çarpıyor. Bu mükemmeldi. Benim gibi bir kızın umudunu yitirdiği her şeydi, çünkü bunun gerçekleşeceğini hiç

bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Şimdi buradayken, birkaç hafta içinde hepsini kaybedebileceğime inanamıyorum.

"Harriet?" Ben dirseğiyle kendini destekleyerek bana bakıyor. Terli saçlarımı kirpiklerimden çekip alıyor. "İyi misin?"

Gözlerimi sıkıca kapatınca gözyaşları akmaya başladı.

Ben dönmeye çalışırken o benim yanağımı tutuyor. Gözlerimin köşelerinden damlayan gözyaşlarını izlerken sanki acı çekiyormuş gibi zor nefes alıyor. "*Harriet.*"

"Ben..." Kesik kesik nefes alıyorum.

*Sanırım bunu çok fazla
sevdim. Sanırım seni
seviyorum.*

Bu duygu beni çok ani ve çok sert vuruyor. Hemen orada ağlamaya başlıyorum.

Şu anda.

"Harriet..." Ben tüm vücudumla titreyerek ağlarken, beni göğsüne çekiyor. Saçıma rahatlatıcı, sıcak, sevgi dolu öpücükler konduruyor. Beni çok sıkı, çok sahiplenici bir şekilde tutuyor, sanki beni asla bırakmayacakmış gibi, ve bir an için, onun beni asla bırakmayacağını hayal ediyorum.

BEN COBALT

Harriet ile seks yapmayı asla bir hata olarak görmedim. Bir saniye bile. Ama bunun etkilerini hissetmemek imkansız.

Birlikte duş alıyoruz ve bunu bırakacağıma inanamıyorum. Onu. Yanılıyor olabileceğim düşüncesi beni boğuyor. *Ayrılmak* kalmaktan daha mı kötü olur? Bu sorunun cevabını bilmiyorum, bu da beni daha da ıstırap çekmeme neden oluyor.

LED ışıkların mavi parıltısı Harriet'e sakın bir renk katıyor. Su kirpiklerinden damlıyor ve ben saçlarına şampuan sürüyorum. Bana izin veriyor, bu da başlı başına bir şok. Çekmecede ağlamayı bıraktıktan sonra beni sonsuza kadar uzaklaştırmak isteyebileceğini düşünmüştüm.

Onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum, ama bazı tahminlerde bulunabilirim. Yine de, çok üzgünken cevaplar için onu sıkıştırmaktansa, paylaşmaya hazır hale gelene kadar onu sakinleştirmek istiyorum. Ama evet, Harriet benimle yattıktan sonra ağlaması hoş bir duygu değil.

Bu, benim burada kalmayacağım için mi? *Belki*. Bir yanım ona "Gelecek konusunda kararsızım" demek istiyor. Ama kafam kayalık denizlerdeki lanet bir korsan gemisi gibi olsa bile, kararsız davranmaktan korkuyorum.

Keşke planımı bozmadan ona nerede olabileceğimi söylemenin bir yolunu bulabilsem. Bunu yaparsam ailemin beni bulma riskini göze alamam. Onları korumaya çalışıyorum. Onlara başka kötü bir şey daha yaşatırsam... Yapamam. Bunu düşünmeye bile cesaret edemiyorum.

Panik halim daha da artacak, bu yüzden nefes verip ona odaklanıyorum. Harriet.

O tam önümde.

Burada. Şimdi.

Bana sırtı dönük, parmaklarımı saçlarında gezdirerek şampuanı duruluyorum. Benimle duş almak ister mi diye sordum. Beni reddedip, çarşaflara kıvrılıp, sonsuza kadar bana küfür edebilirdi.

Bunun yerine, onu rahatlatma fırsatı buldum. Durumu daha iyi hale getirme fırsatı.

Onun sessizliği, gözyaşları kadar beni de yıpratıyor. "Özür dilerim," diyorum. "Eğer seni böyle hissettirdiysem..."

O hızla dönüyor, bakışları hala sevimli ama yer yer parçalanıyor. "Hayır, bana karşı dürüst davrandın." Gözlerinden suyu siliyor. "Ağlamamalıydım..."

"Ağlayabilirsin," diyorum. "Nasıl hissettiğini bilmek istiyorum ve eğer böyle hissediyorsan, bunu dışa vurabilirsin."

Harriet belimi tuttu. Kollarını kavuşturmuyordu. Bu iyiydi. Konuşmadan önce düşündüğünü gördüm. "Seks yüzündendi," dedi.

Beynimi zorluyorum. "Seks seni çaresizce ağlatmaya mı neden oldu?" Bu... iyi *değil*. "Seni incittim mi?" Göğsüm sıkışıyor. Yeterince yavaş davrandığımı sanıyordum.

"Hayır, seks *en iyisiydi*, Ben." Kızarmış gözleri çok fazla duygu taşıyor. Yanağını tutuyorum, sonra boynunu gererken başını kucaklıyorum. Benden gözlerini ayırmasını istemiyorum. "Hiç böyle bir şey hissetmemiştim, sonra yakında gideceğini öğrenince... bu beni çok etkiledi. Ama üstesinden geleceğim."

Kaburgalarımda bir düğüm var. Onun bunu aşmasını mı istiyorum? Beni unutmamasını mı? Onu asla unutamayacağımı biliyorum. Harriet'i kendime doğru çekip kucaklarım, elimle başının arkasını okşarım. Yanağını göğsüme dayar ve bana sarılır.

"Benim için de en iyisi buydu," diye fısıldıyorum ona. Birlikte birkaç nefes alıyoruz ve vücudunun benimkine yaslanarak gevşediğini hissediyorum. Geri çekildiğimizde, çenesinden ıslak bir saç telini çekip alıyorum.

Dudaklarının köşesini ısıyor, gözleri benim aletime kayıyor. Duşa girdiğimizden beri bunu yapıyor, bunun Harriet'i en çok tahrik eden şeylerden biri olduğunu öğrendim, ama şu anda yeni bir tura başlamak konusunda tereddüt ediyorum. O kadar kırgınken olmaz.

"Baştan başlayabilir miyiz, Kobalt çocuk?" Harriet sert bir omuz silkmeye soruyor.

"Ne kadar baştan başlamak istediğine bağlı." Islak saçlarımı geriye atıp duş başlığını ondan uzağa çeviriyorum. Suya maruz kalıyor.

"Ne kadar geri sarmaya razısın?"

Düşünüyormuş gibi yapıp nefesimi çektim. "İki dakika."

Yanakları, acı bir gülümsemeyle büzülüyor. "Oh, sadece iki dakika." Havada cansız bir yumruk sallıyor.

"Şimdi geri saramayız çünkü bu çok tatlıydı. Ama duraklatabiliriz. Önce şunu yapayım." Onu kaldırıyorum ve bacakları doğal olarak bana dolanıyor. Gözlerimiz aynı seviyedeyken, yumuşak, çıplak kalçalarını avuçlarım. Kolları omuzlarıma dolanıyor ve huysuz, somurtkan yüzü çok daha hafif bir hal alıyor. "Duraklatmak mı istiyorsun, Fisher?"

Yavaşça başını sallarken, "Bunu mahvetmek istemiyorum. Çok az zamanımız kaldı ve ben bunu mahvedebilirim."

"Hiçbir şeyi mahvetmeyeceksin. Sen tanıdığım en *mahvetmeyen* insansın. Mahveden benim..."

"Beni uyardın," diye araya girdi. "Bana söyledin. Benimle seks yapmamak dışında yapabileceğin başka bir şey yoktu ve ben de bunu istemezdim. Bu geceyi çok sevdim. Bu yüzden tek bir saniye bile geri sarmayacağım, kararımı verdim."

"İyi..."

Aniden beni öper, bu da beni gülümsetir. Ben de onu öperim, tempoyu yavaşlatırım, bu da ondan acı dolu bir ses çıkarır.

Dudaklarımız ayrıldığında, nefes nefese, "Oynat düğmesine bastık mı?" diye sorar. "Sanırım."

"Harika, çünkü hangi şampuanı kullandığınızı sormak istiyordum." Gülererek, "Beğenmedin mi?" diyorum.

"Onunla evlenebilirim."

"Şimdi beni kıskandırırıyorsun. Onu çöpe atmam gerekebilir." Bir kolumla onu kendime doğru çekerek şişeye uzanıyorum.

Elimi ürünlerin bulunduğu rafa uzanmaktan alıkoydu. "Kesinlikle *olmaz*."

Daha derin bir kahkaha çıkıyor içimden.

"Saçlarım hiç bu kadar ipeksi olmamıştı, üstelik henüz kurumamış bile. *Dokun*." Başını bana doğru eğiyor.

Parmağımı seve seve sarı saç tellerinin arasında gezdiriyorum. "Bu, yüksek kaliteli vegan şampuanın eseri."

"Lüks, ha." Kaşları bana doğru kalkar. "Savurganlık mı yapıyorsun, dostum?"

"Neyse ki banka hesabım *sıfıra* düşmeden önce zaten almıştım. Bir seferde çok fazla kullanmıyorum."

"Tasarruf ediyorsun," diye başını sallar. "Ben de diş macununda aynı şeyi yapıyorum. O şeyi en ucuna kadar sıkmak zorundasın." Buruşuk gülümsemesi beni de gülümsetiyor. Kalbim yine çok dolu hissediyor.

Eğilip onu öperim — sonra bir kapının çarpıldığını duyarım.

Ağzımız sanki elektrik çarpmış gibi birbirimizden ayrılır. Ellerimi kalçalarına kaydırırım ve o vücudumdan aşağı kayarak ıslak fayanslara ayaklarını basar.

"O da neydi?" Harriet'in gözleri büyür.

Ben zaten duştan atlıyorum, riske girmeye niyetim yok. "Burada kal." Kanca'dan bir havlu alıyorum. "Saç kremi kullan. Ben yokken onunla evlenme yeter."

Tereddütleri şakalaşmayı sona erdirir, eli sıcak-soğuk musluğunun üzerinde donar. "Kardeşlerin genellikle çarşamba günleri anne babalarının evinde kalırlardı sanıyordum?"

"Genellikle yaparlar." Kimse akşam yemeğinden sonra New York'a iki saatlik yolu sevmez (hız sınırını aşanlar için daha kısa, trafik varsa daha uzun), ama bazen yaparlar. Özellikle ertesi gün sabah bir yükümlülükleri varsa. Grup takvimini kontrol ettim. Yarın sabah kimsenin yapacak bir işi yok.

Zaten kapıdan çıkmak üzereyim, havluyu belime bağlıyorum. Kısa koridordan geçerken bacaklarımdan su damlıyor ve ayak izleri şeklinde su birikintileri oluşuyor.

"Merhaba?" diye sesleniyorum. "Kimse var mı?"

Sonra oturma odasında kayarak durdum. Charlie'ydi.

Sarı-yeşil gözleri kitap raflarındaki, pencere pervazındaki ve sehpadaki soya mumlarından başka bir yere kaymıyor. Boş bakışlarından ne düşündüğünü anlayamıyorum, bu yüzden hemen "Onları söndüreceğim. Yangın çıkarmazlar" diyorum. Ama kanepede yayılan alevlerin, kardeşlerimin dairesinde bir yangın başlatıp onları diri diri yaktığım görüntüsü şimdi beynimi meşgul ediyor.

Hızla mumları söndürmeye başlıyorum, adımlarım uzun, biraz telaşlı.

"Bu gazyağı değil," diyor Charlie sertçe. "Bu, bu dairede ateşle ilgili yüzüncü aptalca fikir bile değil. Yani emin ol, iki piroman, sen kibrit çakmadan önce bütün binayı yakıp kül edecek."

Mantıklı, ama yine de kitaplıkta duran birkaç mumu gözümle takip ediyorum. Onları da söndürmem lazım. Bana zorluk çıkarmaması için onun gitmesini bekliyorum. "Bu kadar mı?" diye soruyorum.

Beni baştan aşağı süzer, cebinden sigaralarını çıkarır. Sonra çekmeceli yatağın üzerindeki buruşuk çarşaflara bakar. "Sana bir tavsiye. Banyoda bıraktığın kız için daha çok endişelen, bizim için daha az." Sigara dudaklarının arasına sıkıştırır. "Senin için aydınlatıcı bir bilgi, biliyorum."

Çenemi sıkıyorum. Harriet için endişelenmemi savunmam gerektiğini düşünmüyorum, ama yine de ona "O sıradan bir kız değil" diyorum.

"Sormadım. Umurumda değil." Sigara yakar, çakmağının alevi kağıdı yakarken bana gösterir. Bir nefes çeker, sonra dumanı tavana üfler. "Ve bak, hala hayattayım." Çakmağı kapatır.

Onun kontrol edilemez bir yangın çıkarmasından korkmuyorum. Öte yandan ben... *burada yaşamamalıyım*. Cadılar Bayramı partisinde Harriet'i öptüğümünden beri bu düşünce giderek daha az sıklıkla aklıma geliyor. Kappa bahsini tamamlamanın ve yeni bir ev bulmanın gerekliliğini unutmadım, ama bu düşünce Harriet'in arkasında kalmış durumda.

Beynimin ön kısmını onunla doldurması hoşuma gidiyor. Beckett'in lavaboda kollarını ovuşturduğunu hayal etmeyi bırakmış olmam hoşuma gidiyor.

Geçen hafta, çantamı toplayıp buradan ayrılmak için bir saniye bile tereddüt etmedim. Daha uzun süre ertelemek için düşünüyordum. Bazen, New York'ta kalmanın bir yolu olup olmadığını bile merak ediyorum. Onunla. Kardeşlerimle.

Kapının açıldığını duyuyoruz ve Eliot ile Tom daireye girerken ben de arkamı dönüyorum. Charlie'ye baktığımda, o gitmiş.

Eliot ve Tom, son mumları söndürürken mutfağın önünden kocaman gülümsemelerle geçiyorlar. Parçaları bir araya getirirken, kollarını birbirlerine dolamış, neşeyle zıplıyor gibi görünüyorlar. Mumlar. Ben, havluyla sarılmış çıplak halde. Banyoda hala akan duş.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum, onlar soru sormaya başlamadan.

Eliot gülmekten boğulur. "Biz burada yaşıyoruz."

Tom kaşlarını kaldırır. "Dostum, yalnız olduğunu sanıyorduk. Sana eşlik etmek için geri dönüyorduk."

"Yalnız değilsen tabii," Eliot daha da geniş gülümser. "Bu bizim bilmediğimiz bir yönün mü, kardeşim? Mastürbasyon yapmadan önce mum yakıp ortamı hazırlıyorsun." Elini kullanarak hareketi taklit eder, çünkü elbette öyle yapar.

Duşun ıslaklığını hala hisseden enseme avucumla okşuyorum. "Harriet burada. Bu gece benimle kanepede kalacak, onun hatırı için bu konuyu fazla büyütmezseniz çok sevinirim. O tek çocuk olarak büyüdü. İkinizin kardeşi olmasına alışık değil." Harriet'in rahatsız olmasını hiç istemem.

Eliot sevinçini gizleyemiyor. "Bir dahaki sefere kız arkadaşını sikmek istediğinde bize söyle. O gece başka bir yere gideriz, hatta sana odamı bile verebilirim."

Eliot'un yatağında sevişmek... Bingo kartımda yok bu.

Ama aslında, hala diğer kelimeye takılıyorum. "O benim..." Bunu söyleyemiyorum bile. *O benim kız arkadaşım değil.*

Eliot'un gülümsemesi kaybolur.

Tom'un yüzü buruşur.

Beni çok iyi tanıyorlar. Harriet ile o kadar çok vakit geçiriyorum ki, artık birlikte olduğumuza göre, onun benim kız arkadaşım olmaması için hiçbir neden yok. Kardeşlerim arasında en çok ilişki yaşayan benim. Gerçek anlamda en çok flört deneyimi olan benim - ve en küçüğü olduğumu düşünürsek, bu korkutucu bir gerçek.

"Onu kız arkadaşın olarak görmüyor musun?" Tom doğrudan soruyor. "Onu sevmediğim için mi? Çünkü senin arkadaşını sevmemekten, kız arkadaşını sevmemek için hiçbir sorunum yok."

Tom ve Harriet'in kavgasına karışmayacağım. Bu kavga, shishito biberi kadar ateşli.

"Bu yeni bir şey," diyorum, ki bu yalan değil. Harriet'i kız arkadaşım olarak tanımlamaya devam edersem, kendime bir sürü şüphe yükleyeceğimi biliyorum. Bu garip. Anlıyorum. Çünkü yıl sonuna kadar New York'ta olacağımdan

yıl sonuna kadar New York'ta olacağımı kesin olarak bilseydim, şehrin her çatısından bunu haykırırdım.

Harriet Fisher benim kız arkadaşım.

Bunu çok istiyorum. Sadece bunun acımasız bir cazibe olup olmadığını anlayamıyorum, sanki onunla birlikte olmak istediğimden daha çok ailemi güvende tutmak istemem gerektiğini hissediyorum. Bilmiyorum... Bilmiyorum, ama şu anda bunun için stres yapmayacağım.

İkisi de omuzlarımı okşayarak, sanki bir ödöl kazanmışım gibi beni tebrik ediyorlar ve Eliot, geceyi odalarında geçireceklerini söylediğinde minnettar oluyorum.

Onlar ayrıldığında, tek istediğim Harriet'in yanına dönmek. Ben de öyle yapıyorum.

HARRIET FISHER

"Yine geceyi burada geçirmek ister misin, Fisher?" Ben kulaklığımdan bana soruyor. Dr. Venison'un araştırma laboratuvarında floresan mikroskobunun üzerine eğilmiş durumdayım. Küçük, boş oda, yanımdaki bilgisayar dışında kapkaranlık. Timus bezinin bir bölümünden alınan proteinler ekranda parlak neon yeşili renkte parlıyor ve görüntüyü netleştirmek için odağı ayarlıyorum.

Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum, ama onun araması dikkatimi dağıtmıyor. Telefonum çalınmadan önce Ben'den başka bir şeye konsantre olmakta pek başarılı değildim.

Savunmam olarak, bu sabah ilk kez seks yaptık ve birlikte uyandık. Bacaklarımız birbirine dolanmış, yanağım göğsüne yaslanmış, eli uykulu bir şekilde uyandığımda kolumdan aşağı kayıyordu. Burnumu öpüşünü çok sevdim, sonra duştan sonra smoothie'sini benimle paylaştığını da. Sanki birlikteymişiz gibi hissediyorum.

Bir çift gibi.

Her ne kadar bir şeyleri adlandırmasak da. Her ne kadar bir son kullanma tarihi olsa da.

Beynim için çok fazla şey oldu, bu yüzden bugün yavaş çalıştığım için kendimi suçlamıyorum. Ya da şu anda onun aramasına cevap verdiğim için.

Telefon çaldığında elim telefona *uzandı*. Ayrıca, aşk acısı çeken, deli bir aptal gibi sandalyeden düşmek üzereydim. Neyse ki etrafta kimse yoktu. Önümüzdeki iki saat boyunca mikroskobu kullanmak için kayıt oldum. Işık sonuçları mahvedebileceğinden, kimse iyi bir neden olmadan bu karanlık odanın kapısını açmaz.

Ama yalnız olsam bile, aptalca bir gülümseme takınmamak için çok uğraşıyorum.

"Booty beni şimdiden arıyor mu, dostum?" diye alay ediyorum. "Sende kalıcı bir izlenim bırakmış olmalıyım."

O çok neşeyle gülüyor. "Korkarım beni sonsuza dek değiştirdin."

"Ben de bundan korkuyordum." Dudaklarımı sıkıştırıyorum, böylece gülümseme yanaklarımı incitmesin, ama güvensizliğim benim yerime bu işi hallediyor. "Yine gelmemi istediğinden emin misin? Kardeşlerin, bir kez daha *dostça* bir yatıya kalmamıza aldırış etmezler mi?" diye vurguluyorum. "Sanırım evde olacaklar."

"Evet, evde olacaklar, ama sen rahat olduğun sürece, senin kalmana bir itirazları yok." Telefonu uzaklaştırıp, "Evet, aldım Colton! Sen de dostum! Görüşürüz!" diye bağıyor. Sonra bana dönerek, "Üzgünüm, Kappa kulübünden biri yavruyu taşıyıp taşımadığımı kontrol etmek için aradı."

Aslan yavrusu. Kardeşlik, Ben'e her gün kampüste yanında taşıması gereken oyuncak ayı büyüklüğünde bir peluş hayvan hediye etti. Ben'e "aslan yemini" diyorlar ve o da bunun en kolay yemin görevi olduğunu söylüyor. Anlattıklarından, "kot pantolon yemini" en kötüsü gibi geliyor. Şanssız bir adam, Kappa kardeşler onu her gördüklerinde kumaşı keserken, inisiyasyona kadar aynı pantolonu giymek zorunda kalıyor.

Onlar zaten jorts.

"Aslan yavrusuna bir isim verdin mi?" diye soruyorum.

"Aslında bu onuru sana bırakmak istiyordum. Bu akşam beyin fırtınası yapalım mı?" Hâlâ cevabımı bekliyor. "Bir bölüm toplantım var, ondan sonra başka bir işim yok." Sessizliğim üzerine ekliyor: "Film izleyip yatmak dışında bir şey yapmamız gerekmiyor. Sadece seninle birlikte olmak hoşuma gidiyor. Dün gece, sen en son geldiğinden beri en iyi uykumu uyudum."

Başım dönüyor ve öne doğru düşünüyorum, elim sıcak yanağıma gidiyor. Kalbim *her* geceyi onunla geçirmekten başka bir şey istemiyor, ama notlarım düşecek mi? Beynimin %100'ünü o mu dolduracak? Öte yandan, Ben yanımda olmasa bile, o zihnimde sabit bir yer edindi, yani kolayca kopabileceğim bir şey değil. *Pes etsen iyi olur, Harriet*. O sonsuza kadar yanında olmayacak.

Tamam, bu kararımı kesinleştiriyor.

"Evet, seninle bir gece daha geçireceğim," diye kabul ediyorum, ama telefon görüşmemiz bittikten ve mikroskoba döndükten beş dakika sonra, başlıyorum...

kardeşleri hakkında çok fazla düşünüyor.

Belki de onlara sormalıyım, sorun olur mu? Orası *onların* da mekanı. Telefonumu tekrar çıkarıyorum. Charlie, Eliot ve Tom'un End of the World'e spontane olarak geldikleri gece, benimle numaralarını paylaşmışlardı ve bu sabah Ben ve ben apartmanın asansöründe Beckett'e rastladık. O da benden numaramı istedi.

Ben'in dört kardeşine de aynı anda mesaj attım ve bir grup sohbeti başlattım.

HARRIET

Yine geceyi burada geçirebilir miyim? Sizi rahatsız etmeyeceğim . Sadece benim orada olmamın sizin için sorun olup olmadığını öğrenmek istedim.

Gönder tuşuna bastım. Sonra çok hızlı bir şekilde "gerçekten" ekledim.

HARRIET

İstersen hayır diyebilirsin.

Bunu çok çabuk gönderdim ve kendime haykırdım. "Tabii ki bunu biliyorlar. Of, *Harriet*. Neden?" Uzun süre düşünmeme gerek kalmadı. Telefonum çoktan çalmaya başladı.

ELIOT

Her zaman hoş karşılanır, asla rahatsızlık vermez. Bir Cobalt'ı rahatsız etmek için insan yeteneklerinin ötesinde bir güç gerekir.

CHARLIE

Ne yaptığın umurumda değil.

TOM

Sadece oturma odasında berbat müzik çalmayın, Harry.

Rahatlama hissi beni sarmaya başlar, sonra telefonum *çalar*. "Siktir." Sandalyeden fırlarım, telefonumu sanki stafilokok enfeksiyonu kapmış gibi tutarım. Beckett beni mi arıyor?! Neden? Hayır, telefonda beni sorguya mı çekecek? Küçük kardeşi ile niyetimin ne olduğunu mu soracak?

Eğer bilmek istiyorsan, bu gece onunla sevişmeyi planlıyorum. Şu anda beynimle aşk-nefret ilişkisi içindeyim.

"Tamam, bunu yapabilirsin," diye kendimi cesaretlendirip telefonu açtım. Kulaklıklarına bağlandı. "Alo?" Sesimin düşmanca çıkmamış olmasını diliyorum.

"Bu gece yine burada kalman benim için sorun değil."

Daha fazlasını bekledim ama o başka bir şey söylemedi. "Bunu söylemek için mi aradın?"

"Evet, üzgünüm, mesajlaşmıyorum."

Şaka için bir süre duraksıyorum. "Bekle, ciddi misin? Bu 17. yüzyıl Kobalt İmparatorluğu rol yapma oyunu gibi bir şey mi?"

Beckett hafifçe güldü. "Hayır. Keşke öyle olsaydı." Nefesi kısalmış gibiydi. Acaba koşu bandında mı koşuyor? Ya da bir yere çok hızlı mı gidiyor? "Maalesef bir *arkadaşım mesajlarımı* bir tabloid gazetesine *sızdırdı*. Kişisel algılama. Aileme bile mesaj atmam."

"Bunu bilmek iyi oldu." Laboratuvarın zifiri karanlığına bakıyorum. "Yani, oturma odasının ortasında Ben'le yatmamın gerçekten sakıncası yok mu? Ya biz... Yani, olacağını söylemiyorum ama belki..." *Konuşmayı kes, Harriet.*

Neden Beckett Cobalt beni korkutuyor?

"Zaten iki gece kaldın," diyor yumuşak bir sesle. "Üçüncü, dördüncü, beşinci kez... Ben öyle istiyorsa, ben de öyle istiyorum. Gitmem gerek, ama daireye gitmek istersen şoförümü arayabilirsin. Bu numarayı rehberine kaydet."

Beckett'in telefonda okuduğu numarayı kaydediyorum. Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor.

Sonra "Bir şey daha var" diyor.

"Evet?"

"Buralarda kal. Küçük kardeşim uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştı ve bunun sebebi kesinlikle sensin."

Gözlerimden bir damla yaş süzölüyor. *Ne oluyor lan?* Yanağımı hızla siliyorum. Daha önce hiç kimsenin mutluluğunun kaynağı olmamıştım. Ben'in benim yanımda nasıl hissettiğini görebiliyorum, ama bunu bir tanıktan duymak bu gerçeği kalıcı, sağlam, sanki taşa kazınmış gibi yapıyor.

Buralarda kal. Beckett'a kaçma tehlikesi altında olanın ben olmadığımı nasıl söyleyeceğim?

Bu anda, tek cevap verebildiğim şey, "Öyle yapmayı planlıyorum" oldu.

HARRIET FISHER

O gece geç saatlerde, Ben ve ben mutfağında donmuş pizzaları yiyoruz. Ben benim için fırında ekstra tır tır pişirdiği vegan margherita. tır tır, kömürleşmiş hamuru seviyorum. Kardeşlerinden hiçbirini eve erken gelip bir dilim kapamış. Mesleklerinin geç saatlere kadar sürdüğünü düşünürsek, dairenin çoğunu yine kendimize ayırdığımız için şaşırmıyorum.

Kanepede (ekyat değıl) sarılıp yatıyoruz ve ben Ben'in sert göğsüne uzanıyorum, o da kollarını bana doluyor, ben de doldurulmuş aslanın yelesindeki düğümü özüyorum.

O, benim önerdiğim tüm isimleri sıralıyor. "Cubby? Yavru? Bebek aslan? Ben'in oğlu?"

"Yaratıcılıkta eksikliğımi başka yerlerde telafi ediyorum," diyorum biraz savunmacı bir tavırla, dinleyicilerimi ne kadar sevdiğimi unutarak.

Çünkü Ben hemen "Sen çok yaratıcısın, Fisher. SOB oldukça komik."

Altın sarısı tüylerini okşuyorum. "Gerçek bir bebeğinin olsaydı, ona Clover ya da Aspen gibi doğaya ait bir isim mi verirdin?"

"Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?" diye alay ediyor.

Yüzüm kızarak ona bakıyorum. "Prezervatif yırtılmadıka, bebek yapma konusunda bir sorunumuz yok, Cobalt." Gözlerine bakarak devam ediyorum. "Ama bir dahaki sefere prezervatif kullanmasak da olur. Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Gülümseyen mavi gözleri bana bakıyor. "Evet, biliyorum, hap kullandığını söylemiştin."

Demek bu bilgiyi bir süre önce işlemiş. "Sadece bilmeni istedim. Ben de yakın zamanda test yaptırdım, hepsi negatif çıktı ve başka kimseyle yatmıyorum, yani..."

"Aynı şey benim için de geçerli."

"Harika." Onun seksi, genişleyen gülümsemesine karşılık gülümsüyorum. "Yani bir gün Thistle adında bir bebeğin olacak?"

Gülüyor ve göğsünün bana çarptığını hissediyorum. "Çocuğumuzun adını Thistle koymak mı istiyorsun?"

Kalbim iki kat hızla atıyor. *Bizim çocuğumuz mu?* Açıkçası, birbirimizle dalga geçiyoruz. Bu, gerçekleşmesi imkansız bir gelecek kurduğumuz şakacı bir sohbet. "Daha iyi bir isim var mı?"

"Neden toprağa dönüyoruz?"

"Ağaçları seven ruhunu yatıştırmak için, doğa çocuğu." Ona dönmek için döndüm, ama en doğal hareket Ben'i kanepenin minderlerinin üzerine oturtmaktı. Ellerini uyluklarımın üzerine koydu. Bu sefer pamuklu pijama şortumu getirmeyi unutmamıştım, ama parmakları eteğin kenarından yukarı kaydı.

Onun dokunuşu magma gibi. Her yerim yanıyor. Nefeslerimiz sık geliyor ve ben belinde biraz kayarken kasları geriliyor. Gri eşofman ve mavi tişört, Ben'in tipik kıyafetleri.

Aslan yavrusuna tutunuyorum. "Ve?" diyorum.

"Ve..." Boğazındaki boğuk heyecanı temizler. "Punk rock seven ruhunu tatmin edecek bir isim seçmeyi tercih ederim."

"Bebek Spike," diye şaka yapıyorum.

"Ne istersen, Fisher."

Şimdi kalbim çarpıyor. Bana bakışları, sanki yapabilseydi bana dünyadaki her şeyi verecekmiş gibi. "Hayır, burada bir uzlaşma var, Ben." Parmağımı uzatıyorum. "Taş. Topraksı ve kayalık."

"Bebeğimizi Stone yapmak istiyorsak, işe koyulsak iyi olur." Parmak eklemine klitorisime sürtüyor ve ben bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum.

"Siktir," diye küfrediyorum. "*Ben.*"

Gülümsüyor. "Bana böyle bakmaya devam edersen, sadece daha hızlı içine girmek istememe neden olursun."

Aslan yavrusunu arkama koyup ellerimi göğsüne koyuyorum. Bana karşı sertleşiyor ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor. Beni bir kez, iki kez öpüyor, beni kendine çekiyor, ama ben nefes nefese ayrılıyorum, "Oral seks mi istiyorsun?"

Kafamda daha seksi geliyordu, ama neyse, teklif ettim.

Düşünceli bir nefes alır. "Bunu yapmaktan hoşlanıyor musun yoksa sadece yapmak zorunda olduğunu mu hissediyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Senin de iyi hissetmeni istiyorum."

"İnan bana, zaten inanıyorum." Kanepenin kol dayanağına yaslanmış, güven veren elleriyle kalçalarımı kavırıyor. Hatta beni üzerine bastırıyor, böylece ereksiyonu benim vajinama sürtünüyor. *Aman Tanrım...* "Ve eğer burada içine boşalmazsam, bebeğimizi nasıl yapacağız?"

Bu konuşmanın en iyi türden bir işkence mi yoksa en kötü türden bir işkence mi olduğuna karar veremiyorum. "Hayali bebeğimiz," diyorum aptal gibi. *Aptal değilsin, Harriet.* O kadar derin bir nefes veriyorum ki, saçlarım dalgalanıyor. Ondan uzaklaşmak üzereyim, ama Ben beni daha sıkı tutuyor.

O oturuyor. "Hey."

Kaşlarımı çatıyorum. "Aslında hamile kalmak istemiyorum." "Biliyorum..."

"Çünkü çok fazla hedefim var, *çok* fazla, yarın hamile kalsam hepsi mahvolur."

"Biliyorum..."

"Ve ben anne olmaya uygun muyum bile bilmiyorum. Kendi annemle hiçbir ilişkim yok, belki de çok kötü bir anne olurum."

"Sen harika bir anne olursun," diyor tereddüt etmeden. "Bir gün, yaşlandığında, cerrah olduğunda ve kariyerinde yerleştiğinde çocuk sahibi olmak ister misin?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Belki. Yani... bu ihtimal dışı değil. Bunun hakkında daha fazla düşünmek için zamanım var." Gözlerine yeterince hızlı bakamıyorum. "Sen gelecekte çocuk sahibi olmak ister misin?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor, ellerini saçlarımın arasına geçirirken gözleri benimkilerde dolaşıyor, sanki cevapları arıyormuş gibi. Sanki cevapların içimde olduğuna inanıyormuş gibi. "Doğru kişiyle istiyorum ve o kişi sensin."

"Dur," diyorum, onu iterek.

Beni daha sıkı tutarak, beni sabit ve daha yakın tutuyor. "Dalga geçmiyorum." Gözleri ciddi olduğunu söylüyor. "Ciddiyim, Harriet." Yanağıma dokunan sıcak elini hissediyorum.

"Eğer kalacak olsaydın," diye ekliyorum. "Gerçekten demek istediğin bu. Eğer kalacak olsaydın, aramızda bir gelecek olurdu."

"Evet," diye fısıldadı, benim hissettiğimden daha da parçalanmış görünüyordu.

Parmağımı göğsünde gezdirirken, kafam karışık bir şekilde dizlerimize bakıyorum. "Neden gidiyorsun, Ben?" Sanki bu sorular onun bedenini, kalbini delip geçecekmiş gibi, neredeyse fısıldayarak soruyorum. Onu incitmek istemedim. Ben, Ben'i sözleriyle dövmeyi seven Charlie değilim. "Neden vahşi doğaya taşınıyorsun? Ailenin öğrenmesinden korktuğun için benimle paylaşamayacağın bir yere... ve sonra seni durduracakları için mi?"

"Bu..." Kendine yüzünü buruşturur. "Açıklaması çok zor."

"Deneyebilirsin." Omuz silkiyorum. "Sadece dinliyorum, hiçbir yere bir yere gitmeyeceğim."

Karmaşık, dolaşık düşünceleri çözüyormuş gibi sık sık gözlerini kırptırıyor.

"Bu bir çağrı mı?" Yardım etmeye çalışıyorum. "Yani, tek başına doğayla iç içe olmak zorunda hissediyorsun?"

"Bilmiyorum..." Nefesi kısılıyor. Kalbi elim altında *hızla atıyor*. "Belki de öyle değil." Zorlukla yutkunuyor, parmaklarını birkaç kez saçlarında gezdiriyor ve beni bıraktığında hissettiğim soğukluk acı verici. Ama ben onun boynunu tutuyorum, burada olduğumu bilmesini umarak. Gözleri kızarmış. "Belki de daha çok bir ihtiyaç, bir zorunluluktur. Sanki bunu yapmazsam..." Başını sallar, sonra daha keskin bir nefes alır.

"Sorun yok," diyorum çabucak, neden bu kadar sinirlendiğini anlamadan. Onun oksijen için boğulduğunu görmekten *nefret ettiğimi* biliyorum. Nabzının elim altında hızlanan bir çekiç gibi atmasından *nefret ediyorum*. "Nefes al. Bunun hakkında konuşmamıza gerek yok."

"Belki ben..." Yine yutkunur, daha derin nefes almaya çalışır.

"Ben, bu konuyu kapatalım..."

"Tatil boyunca kalabilirim," diyor başını sallayarak. "Kalmak istiyorum. Her şeyden çok. Sanırım yapabilirim." Daha emin bir şekilde başını sallıyor. "Burada olacağım."

Şimdi hızlıca düşünmeye başlıyorum. "Emin misin? Onur Evi'nden henüz bir haber almadık. Kappa bahsini tamamlayamazsan yine de kardeşlerinle kalmak zorunda kalacaksın."

"Belki ben de burada daha uzun kalabilirim. Daha iyi oldu. Beckett iyi görünüyor."

Bu umuda çok sıkı sarılırsam, elimde parçalanır mı? Yine de kendimi bu mutluluk verici duyguya tutunurken buluyorum. "Seks yüzünden, değil mi?" diye alay ediyorum. "Zihni değiştiriyor. Veda etmek için çok güzel."

"Seks değil, Fisher. Sadece sensin. Hep sen oldun." Benim gülümsemem ortaya çıkar çıkmaz, o da gülümser ve bu sefer daha güçlü bir şekilde başını sallar, nefes alışını iyi bir şekilde derinleştirir. "Daha uzun süre burada olacağım. Seninle birlikte burada olacağım."

Ruhum bulutlara yükselir. Onu kendime çekiyorum, ama o çoktan dudaklarını benimkilere yapıştırmış, onları birbirinden ayırmaya çalışıyor. Duygusal, yutan dili beni kendisine çekiyor. Eli, baskın ve ihtiyaç duyulan bir tutuşla saçlarımı sıkılaştırıyor. Onun dokunuşuyla, kendisiyle boğulmak istiyorum.

Kapı o kadar yavaş, o kadar yumuşak bir şekilde açıldı ki, kardeşlerinden biri daireye girdiğinde neredeyse duymadık.

"Beckett?" Ben omzunun üzerinden boynunu uzatarak seslenir ve ben, sessizce içeri girdiği için onun olduğunu mu sandığını merak ederim.

Tom'u doğrudan görebiliyorum.

Hâlâ Ben'in kucağında oturuyorum, onun kucağından atlamak üzereyim ki Tom'un umutsuzca sürünmesi beni bir an durduruyor. Baş eğik, dağınık altın kahverengi saçları gözlerini gizliyor. Düşmanım... yenilmiş görünüyor. Ve bunu *ben* yapmadım, bu yüzden bu durum hiç hoşuma gitmiyor.

"Her şey yolunda mı?" Ben kaşlarını çatıyor. "Tom?"

Anahtarlarını mutfak tezgahına bırakıp, yavaşça yaklaşıyor. "Harry, bunu duyunca sevineceksin..." Tom, kan çanağına dönmüş, harap bakışlarını benimkilere doğru hafifçe kaldırıyor. "Davulcum az önce istifa etti. Warner da öyle."

"Warner mı?" Ben, sanki bu inanılmaz bir şeymiş gibi şaşkınlıkla sorar. Başçı, yedi yıl önce Tom ile birlikte The Carraways'i kurmuştu.

"Bu, tüm grubun sonu demek," diyorum, pek yardımcı olamadan.

"Açıklığa kavuşturduğun için çok teşekkürler," diyor Tom tiz bir sesle. "Sanki grubumun dağıldığını bilmiyormuşum gibi." Saçlarını geriye itiyor ve gözlerim endişeyle fal taşı gibi açılıyor.

"Dostum." Ben'in kucağından atladım. "Sana vurdu mu?" Çok sinirlendim.

"Tom." Ben saniyeler içinde ayağa kalkar. Tom'un göz kapağı şişmiştir ve iç kıvrımı şimdiden morarmaya başlamıştır.

Hayal kırıklığına uğramış, çaresiz bir sesle başını geriye atar. "Prova sırasında kendini kaybetti ve mikrofonu yüzüme fırlattı." Bana öfkeyle bakar. "Hadi, gül bakalım Harry. Bunu hak ettiğimi söyle. Ben bir pisliğim. Bunu hak ettim. Bana bunu yüzüme vur."

"Saldırıya uğramayı hak etmedin." Buzdolabına doğru yürüdüm. "Burada buz torbası var mı?"

"Dondurucuda," der Ben, kardeşini kontrol ederken.

"Yüzümdeki morlukları kaldırabilirim," diye Tom onu teselli eder. "Ama gururum..." Duygularını gizlemek için gözlerini kırpar. "Lanet olası Warner."

Ben, kanepenin arkasına oturarak Tom'un 1,85 metrelik boyuna yaklaşıp. "Warner'ın tepkisi buysa, onunla işleri yoluna koymaya çalışmamalısın. Belki de ilişkini kesmen daha iyi olur."

"Onu geri istemiyorum dostum." Tom gözünü işaret eder. "Ve bunun yüzünden değil. Artık *hiçbir konuda* anlaşılamıyoruz. Ne tempo, ne şarkı adı, ne de lanet olası EP kapağının rengi konusunda."

Yumuşak bir buz torbasıyla geri dönüyorum. Beckett'in sporcu olması nedeniyle buzdolabında birçok farklı türde buz torbası olduğunu tahmin ediyorum. Tom'a uzatıyorum.

Sanki benim nezaketime bir karşılık bekliyormuş gibi yavaşça alır. "Teşekkürler?"

"Tıp hazırlık becerilerimi sergilemek için her türlü neden var, Thomas."

O, hırıltılı bir kahkaha attı. "Şu anda ölüyormuşum gibi hissediyorum. Bu konuda ne yapacaksın?" Cevap vermek için ağzımı açtım, ama o hemen "Boş ver" dedi. Buz torbasını gözüne bastırdı, Ben'e veda ederek başını salladı ve yatak odasına çekildi.

Uzun bir nefes veriyorum. "Grubunun dağılmasına üzülüyorum. The Carraways'in bir daha yeni şarkı çıkarmayacağını bilmek gerçekten çok kötü." Kendime burun kıvırıyorum. "Ve bunu ona söylemediğim için asıl pislik benim."

"Tom kendi duygularının içinde," diyor Ben. "Onu gerçekten iyi hissettirecek tek şeyin, soruna bir çözüm bulmak olduğunu düşünüyorum. Böylece her şeyi kaybetmiş gibi hissetmez."

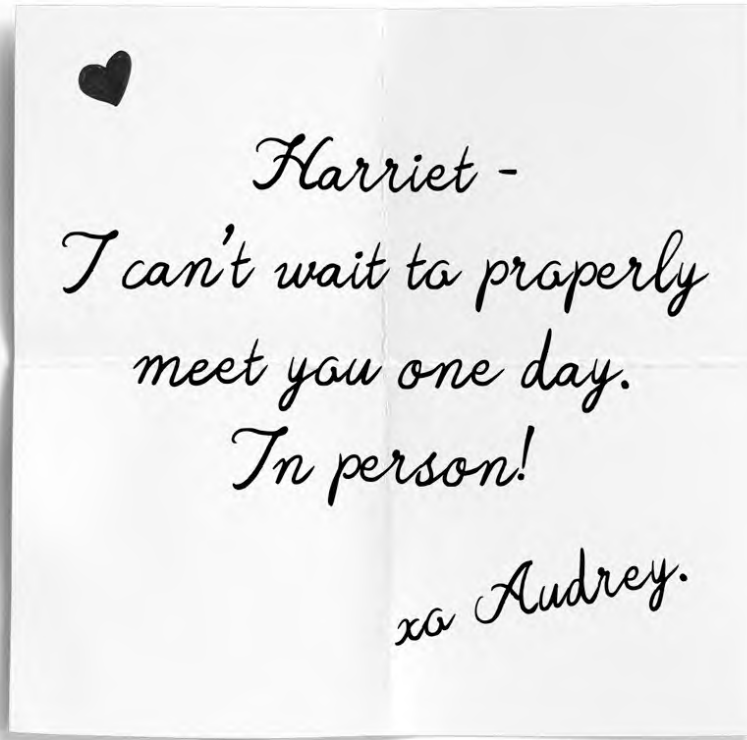
"Bir çözüm var mı?" diye soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diyor Ben derin bir nefes alarak, Tom'un kaybolduğu koridorda empati kurarak.

"Onu bir kez daha kontrol etmelisin. Ben yatağı çekip çıkaracağım."

O da başını sallar. Böylece birkaç dakikalığına ayrılırız. Ben geri döndüğünde, ben yorganın altına girmiş, ışıkları kısmış ve onun dizüstü bilgisayarında Netflix'i karıştırıyorum. Birkaç bardak su getirir ve yanıma uzanır.

Kanepenin kol dayanağında bir kutu kurabiye duruyor. Eliot bunları Çarşamba Gecesi Yemeği'nden getirmiş ve bana bunların küçük kız kardeşinin sevgi ve şakacılığıyla pişirildiğini söylemişti. Görünüşe göre Audrey insanlara tatlı vermekten hoşlanıyor ve ben de küçük davul şeklindeki şekerli kurabiyeleri afiyetle yiyorum. Kutuya bir not da koymuş.

Ben'in çok değer verdiği küçük kız kardeşinin beni kurabiye ve buluşma için yeterince önemli bulması hoş bir duygu. Dizüstü bilgisayarla Ben'in yanına sokuluyorum ve *Okja'yı* izlemeye başlayalı yaklaşık beş dakika olmuşken, koridordan bir kapı kapanıyor.

Benimle birlikte kanepenin arkasına bakmak için başımı kaldırıyorum.

Tom koltuğunun altına bir yastık sıkıştırmış. "Lütfen bana maymunların toprağı kazdığını izlemediğimizi söyle."

Ben'e şaşkın bir bakış attım. "Onu sen mi davet ettin?"

Ben gülümseyerek ve gülerek başını salladı. "Bu Tom."

Tom bir bacağını kanepenin arkasına atar ve çekyatın üzerine kayar. Sıradan bir yere değil, benimle Ben'in *arasına* oturur. şaka yapmıyorum.

Kolum onun koluna değmesin diye yana kayıyorum. "Kişisel alan kavramını biliyor musun?"

"Evet, bana biraz yer verir misin? Biraz sıkışık." Kollarını sallayarak beni ve Ben'i birbirimizden uzaklaştırır ve sırtının arkasındaki yastığı kabartır.

Ben, tüm vücuduyla kahkahasını bastırmaya çalışmasaydı daha çok sinirlenirdim. Sadece bu sesi duymak bile serotonin seviyemi yükseltiyor.

"O bizimle yatmayacak," diyorum Ben'e.

Tom, sanki tuhaf olan *benmişim* gibi bana surat yapıyor. "Sanki uyku felci şeytanımla aynı yatakta yatmak istermişim gibi."

"Umarım sana kabuslar görürsün."

"Ben, kız arkadaşına bana iyi davranmasını söyle. şu anda duygusal olarak çok hassasım." Eskisi kadar hassas görünmüyor, bu yüzden Ben'in moral verici konuşmasının işe yaradığını düşünüyorum. "Bak, eğer yalnız kalırsam, RJ'ye buraya gelmesi için mesaj atacağım ve şu anda en son ihtiyaım olan şey duygusal bir ilişki. Aslında, telefonumu al. Al şunu." Telefonunu Ben'in kucağına bırakıyor.

Sonra dizüstü bilgisayarı ellerimden alır ve ortada olduğu için onu tutar. "*Okja* mı? Hiç duymadım."

"Ben'in en sevdiği filmlerden biri."

Tom ona incinmiş bir şekilde kaşlarını çatar. "Ve bunu benimle hiç paylaşmadın mı?"

"Beğenmeyeceksin," diyor Ben kesin bir şekilde.

Okja'yı daha önce hiç izlememiştim, ama küçük bir kızın hayvanını kurtarmak için büyük çaba sarf ettiği bilim kurgu-fantastik konusu ilginç geliyordu. Ayrıca çok iyi eleştiriler almıştı.

"Önce yargılamadan bir bakalım, Ben Pirrip." Geri sarar ve oynat düğmesine basar.

İşte böylece, rastgele bir Perşembe gecesı, Tom Carraway Cobalt'ın yanında çekyatın üzerinde Netflix izlerken buldum kendimi. Oh, ve yakında moraracak gözünü buzla soğutuyor.

Ben bana birkaç kez gülümsüyor. En güzel kısmı da bu. Film başladıktan bir saat sonra Tom'un yüzü ekşiyor.

"Beğenmeyebilirsin Tom," diyor Ben gülümseyerek. "Bu beni kırmaz ."

"Daha bitmedi." Filmin ortasında ekrana gözlerini kısarak bakıyor . Sonra sessizce gülerek dizüstü bilgisayarını sallıyor.

"Dostum," diyorum düz bir sesle.

"Bu büyük bir su aygırı," diye savunur. "Bu nasıl komedi olmaz?"

Bu küçük kızın ve onun CGI hayvanının durumuna o kadar kapıldım ki, son on dakikadır gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "O bir süper domuz," diye düzeltiyorum. "Ve *komik* olması gerekmiyor."

"Ama onu sarkık kulaklı çirkin bir su aygırı olarak düşünerek izlersen...?" O mantıklı bir şekilde elini uzatıyor.

"Bu *sevimli* bir hayvan."

"Oldukça çirkin ve Ben'in, senin sadece sevimli hayvanları kurtardığını öğrenmekten hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyorum."

Yastığımı yüzüne fırlatıyorum. "Ah, gözüme dikkat et, Harry."

Neredeyse kendimi kötü hissediyorum, ama tam olarak değil. Ben'e baktığımda, yaralı kardeşini tekrar incittiğim için özür dilemek üzereyim, ama bana bakışları nefesimi kesiyor. Beni öpebilir, tutabilir, kucaklayabilir, çimlerin üzerinde uzanıp sonsuza kadar bulutları seyredebilirmiş gibi bakıyor bana.

Tom ile geçireceğim bu film gecesı o kadar da kötü olmayabilir. Ayrıca Ben'in kardeşleri arasındaki dinamikleri hiç olmadığı kadar iyi görebiliyorum. Beckett geldiğinde, karanlık

Tom'a doğru koşar. Sanki haberi çoktan duymuş gibi.

"Ne kadar kötü?" diye sorar Beckett kanepenin arkasından.

Tom yüzünü ona doğru eğdi, böylece Beckett şişmiş göz kapağını inceleyebildi. "Mikrofonla."

"Üzerine buz koyun." Beckett, Tom'un omzuna elini koyar, sonra bana ve Ben'e başını sallar. "İkinizin bir şeye ihtiyacı var mı? Ben bu gece burada kalacağım."

Kafalarımızı sallıyoruz. "Teşekkürler, Beck," diyor Ben.

"Bu hipopotam filmini izledin mi?" Tom, dizüstü bilgisayarını eğerek Beckett'e sorar.

"Okja mı? Evet, çok iyidir. Ben'in en sevdiğı filmlerden biri."

Ben, Tom'a gülümser. "Beğeneceğini biliyordum."

"Bazı kısımlarını beğendim," diye savunur Tom. "Bilim kurgu unsurları beni biraz uzaklaştırıyor. Hala iyileştirilebilecek yerler var." Kapı tekrar açılır.

Charlie içeri girerken loaferlarını çıkarır ve hemen Tom'a sorar, "Eliot'a söyledin mi?"

Tom çöküyor, kolu benimkine kayıyor. "Gertrude denen kızla randevusunu bölmeyeceğim. Öğrenir öğrenmez buraya koşacaktır."

"Ona söylemelisin," diyor Beckett yumuşak bir sesle. "Seni yaralı gördüğünde ve grubu duyduğunda, onu buraya getirip kovacak."

Charlie gömleğini başından çıkarır. "Kimse, sinir bozucu, yapışkan bir randevudan kurtulmak için bütün gece uğraşmak istemez." Pantolonunun düğmelerini açıyor. Bunu gören var mı? Bu normal mi? Charlie, muhtemelen duş almak için, soyunurken koridordan geçiyor.

Beckett benim önümde asla Fransızca'ya geçmez. Her şeyi duymama izin verir ve tam da bu anda Cobalt İmparatorluğu'nun iç çemberinde olduğumu fark ettiğimi düşünüyorum.

Ben ve Ben, sabah güneşı kanepeye vururken uyanırız ve ardından terapisti arar. O, Eliot ve Tom'un banyosuna kısa bir seans için girerken, ben daha küçük olan tuvalete giderim ve Cobalt kardeşlerin dairesinde asla karşılaşmak istemediğim bir sorunla karşılaşırım.

"Gerçekten mi? *Gerçekten* mi?" diye mırıldanıyorum, boş tuvalet kağıdı rulosunu elime alıp çeviriyorum. Neyse ki, henüz işememişim ve lavabonun altındaki dolabı kolayca kontrol edebiliyorum... ve... tuvalet kağıdı yok. *Ben*. Ben, beynim öyle olmasını istese de, buradaki çözüm *değil*.

Tuvalet kağıdı için onun terapi seansını bozamam. Ama mesanemdeki basınç rahatlamayı gerektiriyor ve otuz dakika tutmak bir seçenek değil.

Alternatifleri gözden geçiriyorum. Charlie ve Beckett'in banyosuna izinsiz girmek. *Hayatta olmaz*. Tuvaleti kağıt havlularla tıkamak. *Kesinlikle olmaz*. Elimde bir lavabo pompası ile tuvalet suyunun içinde dururken yakalanmaktansa, kendimi ıslatmayı tercih ederim.

Görünüşe göre, yetişkin gibi davranıp tuvalet kağıdı istemek için ikisinden birini uyandırmam gerekecek. Bu yüz yüze etkileşimi hayal ederek yüzümü buruşturuyorum. Gözlerine bakıp prezervatif istemek daha rahat olurdu — ve bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmek bile istemiyorum.

Mesaj göndererek göz teması kurmaktan kaçınabilirdim, ama Beckett *mesaj* bile *atmıyor*. Charlie'ye de mesaj atmayacağım. Aslında, Charlie'ye hiç sormak istemiyorum çünkü bana yardım etmeyebilir. Başarılı bir sonuç garantisi varsa, daha korkutucu olan kardeşi seve seve seçerim. Bu yüzden, Beckett'i bulmak için koridorlarında bir yolculuğa çıkıyorum.

Yepyeni bir bölge, yaşasın.

Keşke bu keşif gezisi için bir harita olsaydı, çünkü hangi kapının Beckett'in odasına, hangisinin Charlie'nin odasına çıktığını bilmiyorum ve *"Birinci Kapının Arkasında Ne Var?" oyununu* oynamadan önce, kulaklarım ahşaptan gelen mırıldanmaları yakaladı.

"...Biliyorum, ama o sadece o buradayken takılıyor, Charlie. Aksi takdirde daireden uzak durur."

Charlie benim burada olmamı istemiyor mu? Beckett onu benim kalmam için ikna etmeye mi çalışıyor? Bu teoriler, Ben'in

Charlie'nin benim varlığımdan hoşlanmadığını gösteren pek bir şey yok, o halde neden anında kendimi bir sorun olarak görüyorum?

Aklımda sadece annem var.

"Ona güveniyor mu? Onu seviyor mu? Onun için her şeyi yapar mı?" Charlie olasılıkları sıralıyor. "Eğer birine bir şey söylediye, o da ona söylemiştir."

"Harriet'e sormalıyız," diye fısıldadı Beckett, ben de bir adım daha yaklaşarak kulağımı kapıya dayadım. "...onunla birlikteyken daha çok kendisi gibi oluyor. Bizimle yalnız kaldığında yüzündeki ifadeyi sevmiyorum, Charlie. Sana söylüyorum, hâlâ bir şeyler yolunda değil."

İkisi de sessizleşir.

Sonra kapı birden açılır. Charlie bana dik dik bakarken ben geri çekilirim, sonra kapıyı daha da açarak Beckett'i gösterir. Sanki onun beni *çok* daha fazla korkuttuğunu biliyormuş gibi.

"Bakın, bir eğlence amaçlı kulak misafiri," diyor Charlie, sanki özgeçmişimi lekeliyormuş gibi.

"*Bir kerelik* dinleyici," diye düzeltiyorum. "Sadece tuvalet kağıdı istemeye geldim."

"Buraya gel," Beckett beni içeri davet eder. Hatta arkamdaki koridora da bakar, sanki diğer kardeşlerinin gizlenmediğinden emin olmak istercesine. Sonra Charlie bileğimi yakalar ve beni odaya *çeker*, kollarımı ayırır.

Ne... oluyor?

Beckett kapıyı çok nazikçe kapatırken ben içeriye giriyorum. Etrafıma bakıyorum. Tamam, burası Beckett'in yatak odası olmalı. Rahatlatıcı mavi tonlar. Dağınıklık yok. Bir masa, kral boy yatak, lacivert yorgan ve ona uyan lacivert perdelerle çok minimalist. Her ikisi de kırıksız mükemmellikte ütülenmiş. Yayılan sedir ve adaçayı kokusu da ona benziyor.

Hiçbir şeye dokunmuyorum. "Gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor," diye hatırlatıyorum

, bu gizli buluşma sonsuza kadar sürmesin diye. Beckett'in zemine işemektense tuvaleti tıkamayı tercih ederim. Şu anda potansiyel bir en kötü senaryonun içindeyim.

"Çabuk olacağız," diyor Beckett, Charlie gibi sadece pamuklu pantolon giyiyor. Sanırım onlar da yeni uyanmışlar.

"Ben sana neden parasız olduğunu söyledi mi?" diye soruyor Charlie.

"Hayır, pek sayılmaz." Parayı taşınmak için kullanacağından bahsetti, ama bunu söyleyemem. Kapıya bakıyorum. "Hepimizin aynı şeyi istediğini biliyorum... ama onun arkasından komplo kurmayı sevmiyorum. Bu hoş bir his değil."

Charlie başını eğdi. "Kardeşim zorla ya da kendi isteğiyle küçük bir servet kaybettiğinde senin duygularını önemsemediğim için özür dilerim."

"Şantaj uğramadığını söyledi," diye karşılık veriyorum. "Sana bunu zaten söylemiştim." Ben'in vahşi doğaya taşınmasını henüz kimseye söylemedim. Bu çok büyük bir ihanet olur. Beni hayatından tamamen çıkaracağından neredeyse eminim. Bir daha benimle asla konuşmayacak. Bu sırrı saklamak için o kadar çok uğraşıyor ki, sırrı hakkında birazcık bile bahsettiğinde kalbi *hızla atıyor*.

"O, onu ele veremez," diye hatırlatıyor Beckett, Charlie'ye. "Eğer ona artık güvenemezse, hepimizi uzaklaştırır ve bu bizim istediğimiz bir şey değil."

Charlie gözlerini devirip saçını çekiştirir. "Onu kaybedersek, Charlie, onu da kaybederiz."

"Bunu kesin olarak bilmiyoruz."

"Bu riski göze alamam," diyor Beckett yumuşak bir sesle, sonra bana başını sallıyor. "Bize bildiğinden fazlasını anlatma, ama lütfen, onun başının dertte olabileceğini hissedersen, ne kadar küçük bir his olursa olsun, bize gel."

"Gelirim," diye başımı sallarım.

Ben uzak bir yere taşınıyor. Sanki bir uçurumdan atlayıp boğulmaya karar vermiş gibi değil. Eminim oraya vardığında ailesine mektup yazıp adresini bildirecektir. Belki bir uydu telefonu bulur ve gelişmeleri haber verebilir. Ya da Wi-Fi olan bir kafe bile bulabilir.

Her neyse, Ben'in artık taşınmayacağı ihtimali çok yüksek. Planlarını gittikçe erteliyor, ya da tamamen iptal ederse ne olacak?

"Tuvalet kağıdı mı?" diye soruyor Beckett.

Benim de onu takip etmek üzere başımı sallıyorum.

Sonra Charlie, "Bu aralar yine oral seks yapmaya başladın mı?" diyor.

HARRIET FISHER

Donup kalırım. Beckett'in yoğun bakışları bana düşer, sanki tepkimi ölçüyormuş gibi. Benim bir aldatıcı olduğumdan mı endişeleniyor? Yüzüm yanar, ona bakamam. Charlie'ye dönmek çok daha kolaydır. "Evet, kardeşine. *Ben'e*. Onu da boşalttım mı bilmek ister misin?"

Charlie, Beckett'e kaşlarını kaldırarak bakar ve Beckett bana sakın bir şekilde "Üniversiteniz danışmanlık hizmeti veriyor mu?" diye sorar.

Bu soruyu hiç beklemediğim için gerginleşiyorum. "Evet, ama ücretsiz değil."

"Sağlık sigortan yok mu?" diye sorar Charlie.

"MVU aracılığıyla var, ama temel bir sigorta. Terapi kapsam dışı. Bütçemin çok üzerinde."

"Erkek arkadaşın ödeyebilir. Oh, bekle." Charlie kaşlarını kaldırır. "O da parasız."

Ben'e yönelik alaycı sözlerine sinirlenerek ona ters ters bakarım.

Beckett masasından telefonunu alır. "Sana biraz para transfer edebilirim..."

"Hayır," diye araya giriyorum, gözlerimi kocaman açarak.

Charlie iki parmağıyla şakaklarını ovuşturur. "Bir sorunun olduğunu düşünmüyor musun?"

"Senin dediğin gibi berbat durumda olduğumu inkar etmiyorum."

Beckett, Charlie'ye keskin bir bakış attı. "Onun kız arkadaşına söylediklerine dikkat etmelisin." Beni Ben'in kız arkadaşı olarak adlandırdıklarını her duyduğumda, bu *tamamen* doğru olmasa da, hala içim titriyor. Öyleymiş gibi davranıyorum. "Seni yere serer."

"Sen ve Eliot ona izin vermelisiniz."

"Hayır," der Beckett kararlı bir şekilde. Ben'in şiddetten nefret ettiğini ve ağabeyine acı çektirmek onun için ölçülemez bir acı olacağını biliyor olmalı.

Ağırlığımı kaydırıyorum, işeme isteğim giderek artıyor. "Paranızı kabul edemem," diyorum Beckett'e. "Danışmanlık için hazır olduğumdan emin değilim." Bir kişinin işime karışmasına bile zor alışıyorum. Hayatıma bu kadar fazla karışmaları bile beni şaşırtıyor, ama birbirlerine karşı bu kadar ısrarcı ve zorlayıcı davranışlar sergiliyorlar. Bana da gösterilmesine daha çok inanamıyorum. "Ama tuvalet kağıdı istiyorum."

İsteğimi yerine getiriyor. Tanrıya şükür.

Cuma günü yine geceyi onunla geçiriyorum ve Ben'in *güçlü* olduğunu öğreniyorum. Banyoda, ayakta dururken beni sikiinde zıplatmasıyla bu çok açık bir şekilde ortaya çıkıyor. Tüm vücudumda bir doruk dalgası yayılıyor. Yıldızlar görüyorum. Ve ilk seferimizin bir tesadüf olmadığını anlıyorum. Ben'le seks, duygusal, fiziksel ve zihinsel bir coşku ve bunun sona ereceğini hayal bile edemiyorum.

Bunun sona ereceğine inanmayı bırakıyorum.

Cumartesi günü, beni *tekrar* evine davet ettiğinde ciddi ciddi heyecanlanıyorum. End of the World'de uzun bir vardiyadan sonra bile, Ben'in kollarında kıvrılmaktan başka bir şey istemiyorum. Kardeşlerinin gece kuşu olduğunu fark ettim. Charlie, Beckett ve Tom, ben bayılmak üzereyken saat 3'te uyanık ve enerjik.

Ben'e yaslanıp, onun elinin saçlarımı okşamasını dinlerken, onların konuşmalarını da belli belirsiz dinliyorum. Bu, oturma odasındaki ışıkların kısılmasıyla birleşince beni uykuya daldırıyor. Ben hariç hepsi bu gece içtikleri için, çekyatın etrafında toplanıp su içiyorlar.

Beckett ve Charlie döner sandalyelerde oturuyorlar. Tom ise şiltenin üzerinde sanki üzüm yedirilecekmiş gibi uzanıyor. Neyse ki boyum kısa olduğu için ayaklarımla uğraşmıyor. Ben'in ona benimle uğraşmamasını söylediğini duyduğuma eminim.

Yeğenlerinin ilk doğum günü için ne alacaklarını tartışıyorlar.

"Beckett Joyce'un hediyeleri seçmesine izin verelim," diyor Tom.

Uykuya dalmadan önce duyduğum son şey bu. Sonra ağır bir çarpma sesiyle irkiliyorum. Ben'e doğru sığıyorum. Beni daha sıkı sarıyor, eliyle başımı okşuyor.

"Sorun yok," diye kulağıma fısıldadı. "Sen iyisin. Eliot eve geldi."

Kısa süreli paniğimi bastırıyorum ama gerginliğim geçmiyor. Ben'in kasları gergin bir şekilde kasılmış. Etrafıma bakındığımda Charlie ve Beckett'in hala uyanık olduğunu fark ediyorum.

Eliot, kolunu *muhteşem* bir esmer kadının omzuna atmış halde daireye girerken, onlar ayağa kalkarlar. "Kardeşler!" Eliot çekici ve kurnaz bir gülümsemeyle sırtar.

"Bebeğim," kız ona şefkatle seslenir. "Odanı görmek istiyorum."

Eliot, odanın içine doğru ilerlerken kıza daha az ilgi gösterir. Charlie ve Beckett'in burunlarına ileri geri vurarak şakacı davranışlarına ekstra bir hava katar. "Ne güzel. Sizi. Burada. Görmek." Charlie, Eliot'un elini itekler.

"Damıtımhanesi gibi kokuyorsun," der Beckett.

"Damıtım tesisi benim gibi kokuyor," Eliot onu tekrar vurur.

Konuşması bozuk değil, ama Beckett ve Charlie'nin eğlenceli olmayan tavırlarına bakılırsa, Eliot çok, çok sarhoş olmalı. Ben bile dik oturma pozisyonuna geçer.

"Biz yatmaya gidiyoruz," der kız, 10 santimlik topuklu ayakkabılarında hiç zorlanmadan dengede durarak. "Sizin yolunuzdan çekiliriz. Hadi, bebeğim." Onu odasının ters yönüne doğru çeker. Bu da, daha önce buraya hiç gelmediğini gösterir.

Beckett, "O yalnız yatacak. Sana taksi çağıralım..." dediğinde uykulu sersemliğim tamamen geçer.

"Hayır, *hayır*. Bebeğim." Eliot'un elini sıkar. Eliot, destek olmadan düşecekmiş gibi mutfak adasına tutunur. "Onu yatıracağım."

"Sen kalmıyorsun," Charlie alaycı bir şekilde, çok daha acımasız bir tavırla konuşur. "Git."

O alaycı bir şekilde gülümser. "Şaka yapıyorsun herhalde." Bakışları daireyi dolaşır ve... bana mı takılır? "Yani o kalabilir ama ben kalamam mı?"

Ben, sert bir bakışla geri çekilirim. Beni bu işe karıştırma. Ben beni göğsüne daha yakın çekene kadar garip bir his midemi bulandırır.

"Sınırlar diye bir şey var. Ve kapılar." Charlie çıkışı işaret eder. "Kendine bir iyilik yap ve buradan çık."

"Gerçekten mi?"

"Hayır, şaka yapıyorum," diyor sinirli bir şekilde. "Bu benim için çok eğlenceli." Tekrar işaret ediyor. "*Git*. Ve hayır, sana taksi çağdırmayacağım. Kendin çağır."

"Senin neyin var?" "Şu anda, sen."

"Eliot," diye seslenir Beckett.

"*Kardeşim*," Eliot yine sırtarak, kollarını ağabeyine dolayarak onu sıkıca kucaklar ve kızı terk eder. Bu, Beckett'in onu yatağına götürmeye başlamasına olanak tanır.

"Ben," Beckett, çekyatın önüne gelince onun yardımını ister.

Ben önce beni kontrol eder, kanepenin üzerinden atlamadan önce göğsüme lanet bir *heyecan* gönderir. Eliot kafasını sallar ve saçlarını karıştırır. "KARDEŞLERİM!" diye bağırır, kollarını onların etrafına dolayarak. Ama aslında, onlar temelde onun tüm ağırlığını yatak odasına taşıyorlar.

Charlie, kızın onları takip etmesini engelliyor.

Kız, kollarını kavuşturarak onu uzun uzun süzer. "Charlie Cobalt, değil mi? Kendini *tanrı* sanıyorsun. Eminim babanın taklidisin. Eminim onun yarısı kadar bile değilsin." Bakışları sıkıca onun *aletine* sabitlenmiştir.

Dizlerimin üstüne çökmüş, yataktan kalkmak üzereyim, sanki onun yardıma ihtiyacı varmış gibi. Ama ne yapacağım ben? Bir yastık alıyorum. *Harika, Harriet, hadi lanet olası bir yastık savaşı yapalım.*

Charlie ölümcül bir ifade takınır. İlerler ve onu kapıya doğru birkaç adım geri çekilmeye zorlar. O ise sanki bu bir oyunmuş gibi kıkırdıyor. Charlie onun üzerine eğilir ve kapıyı arkasında açtığında, Harriet onun kasıklarından bir avuç dolusu tutar.

"Hey!" diye bağıriyorum ve yataktan fırlıyorum.

Charlie bana sert bir bakış atar. "Buraya gelme." Kafam karışık bir şekilde hareketsiz kalırım.

O gülüyor, o ise başını onun başının yanına eğiyor. Kulağına ne fısıldarsa fısıldasın, onun kahkahası acımasız bir sessizliğe dönüşüyor. Sonra ona tokat atıyor.

"Siktir *git*." Sesi titriyor, gözyaşları akıyor, sonra dışarı koşuyor. O kapıyı çarpıyor. Beni tamamen görmezden geleceğini düşünüyorum.

Ama o, oturma odasına geri döner, döner sandalyeye çöküp sigara yakar ve dumanı tavana üfler. Sanki

hiçbir şey olmamış gibi.

Çekmeceli yatağa çöküyorum. "Sen...?"

"Ben iyi miyim?" diye sorar, sigarasını içerek. "Ne dersin, Harriet?" Alaycı bir ilgiyle başını eğirir.

"Sevimli tavırlarına bakılırsa, iyisin diyebilirim, dahi çocuk."

Ayaklarını yatağın üzerine atar.

Belki de iyidir. Belki de duyarsızlaşmıştır. Belki de açgözlü, rızası olmayan ellerle karşılaşmak Charlie için sıradan bir gecedir.

Sigarayı küllükte söndürür. Bu hiç de şaşırtıcı değildir. İçeride sigara içen varsa, uzun süre içmezler. Birkaç nefes çekerler, sonra söndürürler, böylece koku kalmaz.

Beckett ve Ben yatak odasından çıkarlar ve Beckett, "Eliot bayılmış" diye doğrular.

Kahretsin... Onun bayılana kadar sarhoş olduğunu gerçekten düşünmemiştim. Yastığı kucaklarım. Ya kardeşleri kızı kovmak için burada olmasalardı? Eliot, düzgün bir şekilde rıza gösteremeyecek kadar sarhoşken, kız yine de onunla yatmış mıydı? Vücudum titrer. Eliot'u kardeşlerinin en büyük savunucusu olarak görmüştüm, ama onların da onu koruduğunu bilmek içimi rahatlatıyor.

Beckett, Ben'i uzun bir süre izler, ama Ben sadece saçlarını elleriyle tarıyor ve benimle birlikte yatağa geri dönüyor. Ben hemen bana uzanır ve kardeşleri odadan çıkınca onu kucaklarım ve kalbinin *atışlarını* kulağımda hissederim.

"Ben?"

"Evet?" diye fısıldar, derin bir nefes alır. "Su ister misin? İyi misin?"

"İyiyim." Saçıma bir öpücük kondurur. "İyiyim." Her kelimeyle nabızı yavaşlamaya başlar ve ben de bu sesle rahatlarım.

Sabahleyin Eliot olanları hatırlamıyor. Şaka yaparak, farkında olmadan fazla içmiş olabileceğini söylüyor ve Tom kimse onu uyandırmadığı için kızgın.

"Müzik açıkken uyuma. Sorun çözülür," diye karşılık verir Charlie.

"Bir dahaki sefere Harry beni uyandırır," der Tom.

"Şansını zorlama, *Tommy*."

Yarın gelmeden, yarın için düşünülmüş olmaktan gizlice aşırı heyecanlanıyorum. Ve yarın gelir.

Pazar günü, Ben'in kanepesinde boncukları birbirine geçiriyorum. Ben'in oğlu için, *Cobalt Empire* yazan blok harflerle bir gerdanlık kolye yapıyorum. Doldurulmuş aslan yavrusu, aile adını gururla taşımalı.

Ben, *Jawbreaker'ı* izlerken dizüstü bilgisayarını bana doğru çeviriyor. Benim tavsiyem.

Charlie kapıdan çıkarken, "Tüm paranı gizemli Oz ülkesine yatırırsaydın, belki kız arkadaşını gerçek bir randevuya çıkarabilirdin" diyor.

Ben ona sert bir bakış atar.

Charlie çıkarken, "Onu dinleme," diyorum. "Sadece seninle buzdağının altında olmak hoşuma gidiyor, dostum."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir. "Henüz hipotermiye girmedin mi?" diye alay eder.

"Senin suyumuzu kaynatma riskin daha büyük korkarım." Beni kollarının arasına aldığı anda neredeyse çığlık atıyordum.

Pazartesiye kadar kesinlikle kendi daireme geri dönmeliyim. Notlarım düşme tehlikesi altında değil, ama ben de bir kanepenin için para ödüyorum. Ancak, karanlık çöktüğünde ve onunla ilgili mutlu düşüncelerle baş başa kaldığımda, geç saatlerde olmak istediğim yer o.

Pes ediyorum ve Ben'in yanında kalıyorum.

Gece geç saatlerde, saat birden sonra, Eliot bize bir prezervatif atıyor ve Ben ile ben çarşafın altında gülmekten kırılıyoruz. Çoğunlukla prezervatif kullanmayı bıraktığımız için.

O gittikten sonra, doğal olarak yanlarımıza döneriz. Planımız *uyumaktır*, ama vücutlarımız birbirine yapıştıkça sıcaklık artar. O beni tutarken. Sonra eli karnımdan aşağıya, bacaklarımın arasına inerken, diğer eliyle göğüslerimi okşar.

Benimle oynuyor. Bu *çok iyi* geliyor. Halka açık bir yerde olduğumu unutuyorum. Onun dolaşan, tahrip eden ellerini ne kadar sevdiğim dışında her şeyi unutuyorum. Titrediğimde, avucunu dudaklarıma götürüyor, ama şimdi parmaklarını külotumun altına soktu. Çığlıklarımı bastırıyor ve beni ona karşı gelmemi sağlıyor.

Ben'e de aynı rahatlamayı sunmak istiyorum. *Çok* sertleşmiş, ama başını sallıyor ve kulağıma fısıldıyor, "Bu senin ve benim içindi."

"Ne kadar cömert," diye fısıldıyorum.

O gülerek, "Hiç bilmiyorsun," diyor.

"Oh, sanırım biliyorum, Kobalt çocuk." Onun kucağına tekrar gömüldüm. Asla, *asla kaşık pozisyonunu* seven bir kız olacağımı düşünmemiştim, ama onun oyulmuş pazılarının içine gömülmek, çelikle güçlendirilmiş bir gemiye bağlanmak gibi. Sanki hiçbir tehlikeyle karşılaşmayacağımı bilmek gibi. Hiçbir düşünüş beni öldüremeyecek.

Kendimi çok sevdiğimi hissediyorum.

Ve kolayca uykuya dalmaya başlıyorum — sadece sessiz ayak sesleriyle uyanmak için. Artık oyalanmıyoruz, ama *Beckett'ı* mutfakta gördüğüm anda, çıldırıyorum ve yatağın derinliklerine dalıyorum. Yorganı başımın üzerine atıyorum. Kardeşi beni Ben'in yanında görmemiş gibi davranıyorum.

Bu daha mı kötü görünüyor? Sanki Ben'e oral seks yapıyormuşum gibi mi?

Artık çok geç, Harriet.

Ben ise gülüyor. Tüm kardeşleri arasında Beckett'in beni en çok korkuttuğunu düşünerek çok komik buluyor, oysa bu unvan Charlie'ye ait olmalı. Belki onun için bu doğru, ama Beckett Ben'i en çok koruyan kişi ve bunun anlamı, onun hakkımdaki düşüncesine daha çok önem verdiğimdir. Oysa Charlie, Ben'i sinirlendiren kontrolsüz biridir.

Salı günü, kanepemde uyumaya niyetliyim. Benim kanepemde. Board Game Club'dan sonra, kendimi yine Ben'in dairesinde buluyorum. Buraya yedek kıyafetlerimi bırakmışım. Hatta bazı banyo malzemelerimi de. *Hazırlıklı olmakta* fayda var, ama bu da eve gitmemeyi çok kolaylaştırıyor.

Burası benim evim gibi hissettirmeye başlamasından korkuyorum. Rahat. Güvenli. Sevgi dolu. Ama burası benim değil, değil mi? Hala Ben'in. Peki ya New York'a veda ederse? Bana veda ederse?

Çarşamba sabahı, Ben'in artık ayrılacağını söylemediğini fark ettim. Artık her öpücüğün sonunda bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini hatırlatmıyor.

Bu heyecanla derse gitmeye hazırlanırken, mutlu bir şekilde duş alıp sırt çantamı dolduruyorum. Cobalt kardeşlerin hepsi uyanmış, mutfakta kahvaltı için dolaşıyorlar. Telefonum titrediğinde, ekrana bakıyorum ve ağzım açık kalıyor.

"Harriet? Hayatta mısın?" Ben, sanki kalp masajı yapmam gerekiyormuş gibi tezgahın etrafından dolaşıyor.

Belki de ihtiyacım vardır. "Guy Abernathy az önce bana mesaj attı." Duvara doğru geriye doğru sallanıyorum. Başım dönüyor, telefonumu göğsüme bastırıyorum.

"Onu öldürmemizi ister misin kardeşim?" Eliot Ben'e sorar ve bu beni kendime getirir. *Kardeşlerinin* önünde, *Guy* adında bir adamdan gelen bir mesaj yüzünden *aptal* gibi davranıyorum.

Eminim ki yüzümdeki somurtkan ifade yeniden oluşmuştur. "Öyle değil." Mesajı henüz okumadım. "O, Onur Evi'nin başkanı."

"Bu o tuhaf Kappa bahsi mi?" diye soruyor Tom, bir kase Lucky Charms dökerek. Bir süre önce Ben, kardeşlerine Kappa Phi Delta'nın konaklama şartlarını açıklamıştı. Onlar da ona, kardeşlik evinde kalmasına izin vermesi için kardeşliği ikna edip etmediğini sormuşlardı, bu yüzden "Onur Evi'nden bir kızla yatma" bahsini çok iyi biliyorlardı.

Ben yanıma yaklaşır. "O, benim kardeşlikte kalabilmem için Onur Evi'ne katılmaya çalışmıyor. Bu hedefi benden önce vardı."

"Ama eğer kabul edilirse, sen taşınacak mısın?" diye sorar

Tom. Ben gergin bir şekilde elini kaldırır. "Evet, sanırım."

"O tahmin ediyor," diyor Eliot Tom'a, sanki bu konuda esneklik payı varmış gibi.

Beckett, buzdolabını kapatıp bir sürahi portakal suyu alırken dikkatle dinliyor. *Onun tarafına bakma. Bakma.*

Uzun bir nefes veriyorum.

"Oku, Fisher," diyor Ben gülümseyerek. Onun iyimserliği gerçekten çok tatlı çünkü şu anda ben bir alaycılık okyanusunda yüzüyorum. Bunun bir reddedilme olma ihtimali *yüksek*.

Tamam. Siktir et. Metni okudum.

GUY ABERNATHY

Harriet Fisher, Honors House adına, son seçim turuna kaldığınızı bildirmekten mutluluk duyarım. İlk beşte yer alıyorsunuz.

"Çizgi film karakterine benziyor," diye alaycı bir şekilde Tom diyor. "Harry, bu senin mutlu yüzün mü?"

"Kapa çenenin, Thomas," diye nefes nefese söylemeyi başarırım. "Ben ilk beşteyim," diye Ben'e doğrudan söylerim. "Lanet olası ilk beşteyim."

Onun parlak gülümsemesi her şey demek. Fransızca melodik bir cümle kuruyor, sonra tercüme ediyor: "Kendinden asla şüphe etme."

Bu beni çok etkiler. Beni öpmek için kaldırır ve ben kollarımı boynuna dolarım, Charlie yavaşça alkışlarken şokun etkisi geçer.

Ben beni ayağa kaldırır.

"Dahi kız," diyor Charlie, her zamanki kadar kuru olmayan bir sesle. Diğer kardeşleri benim için o kadar heyecanlı değiller. Nedenini anlıyorum. Eğer Onur Evi'ne kabul edilsem, Ben taşınacak. Kaşlarım çatılıyor.

Ben sıcak elini saçlarının arasına geçirir. "Onun başarısı benim çöküşüm değil. Harriet için mutlu olabilirsin." Ateşli bir Fransızca ile başka bir şey ekler.

Hepsi birbirlerinin üzerine konuşurken telefonum çalar. E-posta bildirimimi açarım ve duyulabilir bir şekilde moralim bozuk bir nefes veririm.

Mutfak sessizleşir. Sırf benim moralimin bozuk olması insanların tavırlarını değiştirmesine neden olması garip. Benim için savaşmaya hazırlar mı? Benim için orada olacaklar mı? Artık kesinlikle bana karşı değiller.

"İyi misin?" diye sorar Ben.

Ben başımı sallarım, sonra Tom'a bakarım. "Senin için sevindirici olacak,

Tommy, reddedildim. Ama Onur Evi tarafından değil." "Nereden?"

Beckett kaşlarını çatar.

Boynum ısınır. "Başka bir gölge pozisyonundan. Bulmak çok zor. Birçok doktorun ofisini aradım. İki katı kadar e-posta gönderdim. Hepsi ya dolu ya da kimseyi aramıyorlar. Çok fazla sorumluluk ve evrak işi var, ana şikayet bu."

Charlie başını eğdi. "Baban travma cerrahı değil mi?"

Pazar günü End of the World vardiyamdan önce bu küçük bilgiyi öğrendiler. Ben ve ben onlarla Hell's Kitchen'daki havalı bir restoran olan Duke's on 10'da buluştuk, orada hamburgerlerden daha çok ben sorguya çekildim.

Sorular "ailen ne iş yapıyor?"dan "acaba

Kardeşimizi Jack ve Rose *Titanic* senaryosunda boğulmaya terk mi edeceksin?" — O gün buzdağlarını tartıştığımız için bunu komik buldum. Kate Winslet'in canlandırdığı karakterin kesinlikle yana kayarak Jack'i buz gibi sudan kurtaracak kadar yeri vardı.

Sorun şu ki, Ben Jack gibi davranıp ağırlığıyla beni deviremeyeceğinden emin olurdu. Bu da tüm konuşmanın Ben'in kendini daha fazla koruması gerektiğı yönünde sapmasına neden oldu.

Buna tamamen katılıyorum. Ama onun özverili kalbi de değışmemeli. Bu onun kişiliğinin çok önemli bir parçası.

Eliot, kişisel sorular sormaya başladığında Ben, soru yağmurunu sonlandırdı. "Tamam, *tamam*, çok ileri gittin," dedi, ama Eliot'un sırtışından, çoğunlukla küçük kardeşiyle dalga geçtiğini anladım.

Mutfakta, e-postaya tekrar göz atıyorum. Başka bir gölge pozisyonu için reddedilmişim. Sonra Charlie'ye "Babam travma cerrahı. Metropolitan Medical'da çalışıyor" diyorum. Ki bu çok yakın.

"Neden bu bağlantıyı kullanmıyorsun?" diye soran Beckett'tir.

Ben, gerçeğı bildiğı için bana teselli edici bir bakış atıyor. Babam bir seçenek, ama bu bağlantıyı kullanmaya çok korkuyorum.

Ben'e bakarken, onun bir zamanlar söylediğı bir söz aklıma geliyor.

Korku olmadan cesaret de olmaz. Hepimiz bir noktada bizi korkutan şeylerle yüzleşmek zorundayız.

"Belki de öyle yapacağım," diye karar veriyorum.

Bandajı bir an önce söküp atmak en iyisi. Babamı göreceğim.

Bugün.

HARRIET FISHER

Çaresizim. Metropolitan Med'in acil servisinde durmamın tek nedeni bu. Bunu kendime itiraf edebilirim.

Meşgul resepsiyon görevlisi telefonda hızlıca konuşuyor, beklemem için parmağını kaldırıyor, sonra beni hızlıca süzdükten sonra değerlendiriyor. Bana annemi hatırlatıyor. Kısa ve öz tavırları ya da görünüşü nedeniyle değil. Bal sarısı dalgalı saçları ve köşeli çenesi, annemin açık kahverengi saçları ve yuvarlak yüzünden çok farklı.

Sadece oturduğu yer.

Pleksiglas duvarın arkasında, hastaları hastaneye kaydederken, sigorta kartlarını ve kimliklerini sorarken. Küçükken, Hope Danes ve Grant Fisher'ın acil serviste tanıştıkları hikayesini duymuştum. O bir tıbbi resepsiyonistti. O ise travma bursuna başlamıştı.

Annem boşanmadan *önce*, "İlk kez aynı vardiyada çalıştığımızda, ilk görüşte aşık olduk" diye hatırlıyordu.

Ancak daha sonra bu anılar aşk hikayesinden korku hikayesine dönüştü.

"O, hastanenin en genç ve 'en seksi' kızının ilgisini çekmek isteyen, kendini beğenmiş bir narsistti." Annem alaycı bir şekilde parmaklarını havada oynatarak konuşuyordu. "Bazıları *içki içmek için* yasal yaşta bile değildi. Ne yapacaktı ki? Onlara soda mı alacaktı?" Sanki yirmi yaşındayken tanışmamış ve o da otuzlu yaşlarının başında değilmiş gibi alaycı bir şekilde konuşuyordu.

Üç ay sonra, bana hamile kaldı. *Büyük* bir sürprizdi, dediler. Kısa süreli ilişkilerinde en büyük yük ben olduğum için iyi bir sürpriz değildi, ama ben beş yaşına gelene kadar birlikte kaldılar.

"Cerrahlar farklı bir tür, Harriet," diye söylerdi bana market alışverişi yaparken, öfkeyle kutulu makarna ve peyniri sepete atarken.

"Onlar insanları kesmek için para alan sadist, duygusuz *pisliklerdir*. Bunu unutma."

Sanki bu an için sesini beynime kazımış gibiydi. Böylece arkasını dönüp kaçırdım ve onunla asla yüzleşmedim.

Midem bulanıyor. Bu ciddi bir hata olabilir, ama başka iyi seçeneklerim kalmadı. Sinirlerden dolu midemle, sadece Ben'i düşünüyorum. Yüzünde yavaşça yayılan, bulaşıcı gülümsemesini hayal etmek, bana da gülümsemek ve bu kadının masasına kafamı vurmamak istememi sağlıyor.

Bunlar uzaktan gelen kobalt güçleri mi? Ben bana kendine güvenini mi aşıladı? Ama ben kendi kendine güvenimin olduğunu biliyorum.

Kendimi ortaya koymadan bu noktaya kadar gelemezdim. Bunu yapabilirim.

Derin bir nefes alıp, bir sonraki adıma hazırlanıyorum. Bal sarısı saçlı resepsiyonist telefonu kapatıp bana ilerlememi işaret ettiğinde, hazır hissediyorum.

"Dr. Fisher ameliyatta," diye açıklıyor. "Ama yirmi dakika bekleyebilirsiniz..."

"Bekleyebilirim," diyorum hemen.

"Tamam, geri gelip personel salonunda bekleyebilirsiniz."

Ağzım neredeyse açık kalıyor. Beni personel salonuna mı alıyor? *Beni*. Bekleme odasındaki sandalyelerden birini gösterip oraya oturmamı söyleyeceğini sanmıştım. Gerçi çoğu, burnu akan çocuklar ve endişeli ebeveynler tarafından işgal edilmiş durumda.

Bunu sorgulamıyorum. Sadece onu çift kapıdan geçip steril koridordan aşağıya doğru takip ediyorum. Doktorlar, hemşireler ve teknisyenler etrafta dolaşıyor ve ben babamı aramaya zahmet etmiyorum. Ameliyatta ise, koridorda dolaşıyor olmayacaktır. Beni kanepeler, sandalyeler ve temel ihtiyaçların bulunduğu uzun bir masanın bulunduğu küçük bir odaya götürüyor. Mikrodalga, mini buzdolabı ve bir yığın plastik yemek kapları.

Önlük giymiş bir kadın kendine bir fincan kahve dolduruyor. Tıbbi rozetinde yazanı okuyorum: *Twila Vandersloot, M.D.* "Bu kim?" diye resepsiyoniste soruyor, ama gözleri benim üzerimde.

"Dr. Fisher'ın çocuğu." Resepsiyonist, oturmam için sandalyeyi işaret ediyor. Yavaşça oturuyorum. Ses çıkarmamaya dikkat ediyorum.

Herhangi bir sorun yaratmak istemiyorum. Beni kovacak *herhangi bir şey* istemiyorum.

Twila'nın kaşları çatılır. "Siggy

mi?" "Hayır, ilk evliliğinden."

Gözleri fal taşı gibi açılır.

"Ohhhh."

Harika, *harika*. Bu ses, babamın ilk evliliğini konuştukları anlamına geliyor, ya da belki babamın Pittsburgh'da genç resepsiyonistini hamile bıraktığı ve bir yıl sonra onunla evlendiği konusunda korkunç bir söylenti vardır.

Twila'nın telefonu çalar ve resmi bir tanışma ya da hızlı bir veda bile etmeden aceleyle ayrılır. Resepsiyonist de hemen arkasından aynı ani şekilde odadan çıkar.

Bir an için, buraya ait olduğumu hissettim. Ama bu his *çabucak* kayboldu.

Ama babam konuşmak istiyor. Onunla konuşmak istediğim talebimi hemen reddetmedi, bu da benim için olumlu bir nokta.

Doktorlar dinlenme odasına girip çıkarak yirmi dakika geçiyor. Bazıları kim olduğumu soruyor. Çoğu sadece bir kahve veya enerji içeceği alıp on dakika boyunca telefonlarında gezinip sonra işlerine dönüyor.

Otuz dakika dolmak üzereyken kapı tekrar açılır. Odada başka kimse yok, bu yüzden ya görünmez bir toz topu gibi sandalyeye karışmaya ya da görevli travma cerrahına adımları ve onunla olan ilişkiyi açıklamaya hazırlanıyorum.

Hiçbirini yapmak zorunda kalmıyorum çünkü travma cerrahıyla yüz yüze geliyorum. Onu sekiz yaşımdan beri görmediğimi fark ediyorum ve Fanaticon internet dedektiflerinin bile beni bulamadığı sosyal medyada onun beni bulabileceğini sanmıyorum.

Onun şaşkın ifadesi, ben onun yüz hatlarını hızla incelerken benimkini yansıtıyor. Koyu kahverengi saçlarında, çenesindeki birkaç yamadan başka gri saç yok. Bıyığı ve çenesinin etrafındaki sakalları düzgünce tımarlanmış. Çocukken hatırladığım temiz tıraşlı görünüşünden çok farklı. Elli yaşlarında olmasına rağmen, çekici tavırları televizyondaki doktorları andırıyor. *Grey's Anatomy*'deki doktorlar gibi.

Ayağa kalkarken, bu gece deri ceketimi değil, bej pantolonumu ve beyaz bluzumu giymeyi seçtiğim için minnettarım.

"Sen sarıışınısın," diyor ilk olarak. Gözleri kısılıyor. Parçaları bir araya getirmekte zorlanıyormuş gibi başını sallıyor. "Şu anda on sekiz yaşındasın, değil mi?"

"On dokuz. Geçen ay."

"Tamam... tamam..." Yavaşça başını sallar. "Otur, otur." Bana sandalyeyi gösterirken, duvardan bir sandalyeyi çekip getirir. Bana dönük olacak şekilde. Her değişikliği belgeliyormuş gibi yüz hatlarımı incelemeye devam eder. "Annene çok benziyorsun."

İçim bir anda burkulur. Bunu bir iltifat olarak almıyorum ve onun bunu iltifat olarak söylediğinden de emin değilim.

Yutkunuyorum, kelimeler boğazımda takılıyor, ama sonunda "Onu üç yıldır görmedim. Bilemem." diyebiliyorum.

Bu onu şaşırtır. "Üç yıl mı?" Kafasını sallar, kafası karışmıştır.

Bu çok acı verici. Çünkü hayatımın en kötü günü, onun hafızasında bir anı olarak bile yer almamış. "Sana son aradığımda. On altıncı doğum günümde. Onun beni evden attığını söylemiştim."

Çenesini avucuyla ovuşturarak düşünmeye başladı. "Doğru... doğru..." Elini indirdi, kaşlarını çatarak. "Sanırım ona ödediğim nafaka sana hiç ulaşmadı."

Bir kez başımı salladım. Nafaka konusunu hiç düşünmemiştim ama sanırım haklı.

"Üzgünüm," diyor bana. "Sen ve Helena teyzen, anla

ştını Boğazım neredeyse kapanıyor. "Evet," diye yalan söylüyorum.

Z Beni süzdü. Alnında daha fazla kafa karışıklığı belirginleşti. "Öyleyse mi?"

burada ne yapıyorsun, Harriet? Paraya mı ihtiyacın var?"

Para isteyeceğim iması yüzünden midem bulanır. İstemiyorum. Ama gölge pozisyonu istemek daha mı iyi? On bir yıldır onu ilk kez görüyorum. Ondan bir şey istemeden önce, onunla baba-kız ilişkisi kurmaya çalışmalıyım.

Tanrım... Ben bir
sömürücüyüm. Bir
alıcı.

Şu anda toz parçacıklarına dönüşsem de umurumda olmaz.

"Ben, şey... ben..." Birkaç kez gözlerimi kırıp nefes alıyorum. "Manhattan Valley Üniversitesi'ne gidiyorum. İkinci sınıftayım. Tıp hazırlık."

Kaşları şaşkınlıkla kalkar. "Demek okulda hala başarılısın?"

"Evet." Aldığım tüm dersleri, kulüpleri, gönüllü çalışmaları ve araştırmaları tek tek saymaktan kendimi alıkoyuyorum. Ona hayatımı anlatarak onu bunaltmak istemiyorum, her ayrıntıyı bilmesini çok istesem de. Her birini. "Planım tıp fakültesine girmek, sonra genel cerrahi ihtisasını yapmak, ardından travma bursu almak." *Senin gibi.*

Bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor. "Bu zor bir yol."

"Evet, biliyorum, ama bu hayatımın hedefi." Her şey yolunda gidiyor. Sanırım sadece şansımı denemem gerekiyor. "Özgeçmişimde ihtiyacım olan her şey var. Mükemmel notlar ve ders dışı etkinlikler. Ama hiçbir doktordan staj yeri bulamadım."

Neredeyse onun "*Demek istediğin bu*" demesini bekliyorum.

Ama neyse ki yapmıyor. Tekrar başını sallıyor. "Gölge pozisyonları çok az ve nadirdir, keşke sana yardımcı olabilseydim. Ancak Denise ve ben sekiz ya da dokuz yıl önce, annenle tüm bağlarımı koparmam gerektiği konusunda bir anlaşma yaptık. Seni benim ya da bölümümdeki diğer çalışanların gölgesinde çalıştırsam, bu anlaşmayı ihlal etmiş olurum. Denise ve çocuklar benim için her şey demek, ve hayatıma, *onların* hayatlarına bu olumsuzluğu geri sokamam."

Nefes almayı kestim. "Anlamıyorum," dedim. "Ben annem değilim."

"Sen ona bağlısın..."

"*Değilim*," diye tartıştım, ciğerlerim yanıyordu. "Onunla yıllardır konuşmadım."

Ellerini kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Medeni bir konuşma yapıyorduk, Harriet."

Sesimi *neredeyse hiç* yükseltmedim. Ama bana baktığında gördüğü tek şey bu mu? Aşırı tepki veren Hope Danes. Soğukkanlılığını koruyamayan Hope Danes.

Onun ilk karısının kızından başka bir şey olamayacağım.

Asla sadece Harriet Fisher olamayacağım.

Onu hiç nefret etmedim. Hayatımın hiçbir anında. On bir yaşına bastığımda doğum günü telefonları kesildiğinde bile... *Kahretsin*. O anlaşılmayı karısıyla sekiz ya da dokuz yıl önce yapmış. Bu, benim on birinci doğum günüm civarında olmalı. O benim doğum günümü hiç unutmadı. Benimle ilişkisini kesti. Ve ben bunu hiç bilmedim.

Sanki nükleer bir patlamanın ortasında duruyormuşum gibi göğsümden bir acı geçiyor. Veda etmeyi düşünmüyorum. Zaten bu hastanede bu çok sık görülen bir şey. Sandalyeye kalkıp çıkışa doğru dönüyorum.

"Harriet, otur. Normal bir konuşma yapalım." Normal mi?

Ona dönerek gözlerim alevlenir. Söyleyebileceğim o kadar çok şey var ki, çünkü bir daha konuşma fırsatımız olmayabilir gibi hissediyorum.

Ama ağızımdan çıkan tek şey ateşli sözler. "Beni Hope sanıyorsan siktir git. Ben o değilim. *Sen* bile değilim. Ben Harriet Fisher'im. Beşinci sınıfı atlayacak kadar zeki bir kızım. Ivy League üniversitelerine burslu girecek kadar parlak bir kızım. Sana ihtiyacım yok diyebilecek kadar gururlu bir kızım. Hayatımın hiçbir gününde sana ihtiyacım olmadı ve doktor olmak için de sana ihtiyacım olmayacak. Bunu beni gerçekten önemseyen insanların desteğiyle başaracağım ve bunun sen olmadığını hatırlattığın için teşekkür ederim. Siktir git." Öfkeli bir gözyaşını silerim. "Hope'dan nefret edebilirsin. Onun dünyadaki en kötü insan olduğunu düşünebilirsin. Ama lanet olası aynaya bir bak. Çünkü sen ondan daha iyi olmadın hiç."

Öfke, görüşümü bulanıklaştırırken, salondan fırlayarak dışarı çıkıyorum. Hastaneden çıkıyorum. Kaldırıma indiğimde nefes almakta zorlanıyorum. Ambulans sirenleri, acil servise girerken çığlık çığlığa çalıyor. Patlamamdan dolayı şok olmuş durumdayım, çünkü bu *hiç* olmaz. Sözlerimi içime atarım. Duygularımı sıkı sıkıya saklarım. İnsanlara küfür ederek kaybedecek çok şeyim olduğunu biliyorum.

Ama pişman değilim. Duygularım daha da güçleniyor. pişman değilim.

Duygularımı serbest bıraktığım için kendimle gurur duyuyorum. Hiçbir Cobalt kuyruğunu kısırtıp hastaneden çıkmazdı. Yerlerinde dururlardı. Kafalarını dik tutarlardı.

Düşmanların karşısında yıkılmaz bir gurur.

Babamın da öyle olacağını hiç düşünmemiştim. Ta ki şimdiye kadar.

Tek istediğim Ben'i aramak, ama bugün Çarşamba akşamı. O Philadelphia'da, ailesiyle akşam yemeği yiyor ve onu rahatsız etmek istemiyorum. Başka kimi arayabilirim?

Xander'ı mı? Ona tüm durumu açıklamam gerekir.

Helena teyze mi? O, babamı neden görmeye gittiğimi anlamayacaktır ve duymak istediğim son şey, "*Sana söylemiştim*"ın farklı varyasyonlarıdır.

Bu yüzden evime gidiyorum. Bir kase ramen noodle yapıyorum. Kanepede kıvrılıp televizyonu açıyorum ve CSI maratonu yapıyorum. Final sınavlarına çalışacak havamda bile değilim.

Bir ara Ben mesaj atıyor.

BEN

Nasıl gitti?

Ona başparmak aşağı emoji gönderiyorum.

Hemen arıyor ama konuşmak çok yorucu geliyor. Kanepayla bir bütün olmuş durumdayım. Kulaklıklarımı almak için bile kıpırdamıyorum ve Eden'in kapısı aralık. Ayrıca oda arkadaşımın babamla ilgili sorunlarımı dinlemesini de istemiyorum.

Bu yüzden Ben'e mesaj atıyorum.

HARRİET

Bu gece konuşmak istemiyorum. Üzgünüm. Yarın konuşuruz. Sorun değil.

BEN

Öpücük emoji mesajlaşırken her zaman şakacı bir şekilde kullanılır, bu yüzden dudaklarım hafifçe yukarı doğru kıvrılır. Yine de telefonumu ters çevirip

başımın altındaki yastığı sıkıştırıyorum. Topak topak kanepelerine uzanmış, yatağı bile çıkarmadım.

Dört bölüm ve dört grotesk cinayet çözüldükten sonra, kapım çalınır.

Sanki bu gece tembel bir tembel olduğumu biliyormuş gibi, Eden kapıyı açar. "Oh." Şaşırır. "Austin olabileceğini düşündüm. İçeri gel."

Bakmaya bile zahmet etmeden onu duyarım.

"Aman Tanrım, Hello Kitty battaniyesi olmasın," Ben, sanki pembe kumaşa sarılmış, zor durumda olan biriymişim gibi konuşur. Sesindeki gülümseme beni anında etkiler.

Neredeyse ona gülümsüyorum. "Duygusal destek battaniyemi eleştirme, dostum."

"Sadece ben olmadan senin orada olmana kıskanıyorum." Kirli ramen kasemin yanındaki sehpa, güzel ve neşeli güneş çiçekleriyle dolu ince kırmızı bir vazo koyuyor. Ondan önce kimse bana çiçek vermemişti. Daireme verdiği birçok canlı yeşil bitkiyi saymıyorum bile. Eden'in yatak odasının kapısının kapandığını duyuyorum.

Ben, kanepede tembellik ettiğimi fark ediyor.

Utanmıyorum bile. Bu batma, ağırlık hissi, *utanç* duyma yeteneğimi bile gölgeliyor. Ben'in üzüntümü görmesinin nesi bu kadar aşağılayıcı ki? Aslında tek istediğim, birinin bu üzüntüyü ortadan kaldırmasına yardım etmesi değil mi?

Ben dikilir. "Habersiz geldiğimi biliyorum, gitmemi istiyorsan şimdi söyle, Fisher." Soyadım, daha önce hiç hissetmediğim bir keder dalgasıyla içime işler. Adımı *seviyorum*. Onu *asla* nefret etmek istemiyorum.

Boğazım düğümlenir. "Artık varlığınla beni korkutmaktan çekinmiyor musun?"

"Biraz korkuyorum. Yine de riski göze aldım." Gözlerimi kendine çekiyor. "İşe yaradı mı?"

Gözlerim yaşlarla dolarken, şiddetle başımı sallıyorum. "Burada olduğun için gerçekten çok mutluyum," diyorum, sesim kırılıyor.

Ben hemen kollarıyla beni sardı. Beni kucaklayarak kanepeye oturdu. Sanki teselli tanrısıymış gibi, beni göğsüne çekerek epik ve teselli edici bir kucaklama yaptı. Yüzümü kolunun kıvrımına gömdüm ve hiçkırarak ağladım.

İkimiz de Hello Kitty battaniyesine dolanmışız, ama umurumda değil. Kafama, yanağıma, dudaklarıma şefkatli öpücükler konduruyor ve her öpücükle rahatlıyorum. Olanları havaya salabilmem için on dakika geçiyor.

Babamdan *çok kızgın*. Ben'e ona "siktir git" dediğimi söylediğimde, rahatlamış bir şekilde başını sallıyor ve bu beni çok mutlu ediyor. Yine de, engelleyemediğim bir kayıp hissi var. Beyaz önlüğümle, doktor unvanımla, babamın bana olan sevgisi ve gururuyla sinemada yeniden bir araya gelmemiz... Hepsi yıkıldı.

Beni asla sevmeyecek ve benimle gurur duymayacak. Umursamamak istiyorum.

Neden onun için gözyaşı döküyüm ki?

"Beni bırakmak isteyebilirsin," diye Ben'i uyarırım, o gömleğinin altını kullanarak çenemi kurularken ben de gözlerimin altındaki kırışıklıkları silerim.

"Neden?" diye sordu.

"Üzerinde çürümeye başlayabilirim. Sen gelmeden önce kanepemle bir bütün olmaya başlamıştım."

"Çok da iyi bir iş çıkarmıyordun."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Ne?" diye ciyakladım.

Dudakları yukarı doğru kıvrılır. "Evet, yine de kanepeden çok daha tatlısın, Fisher." *Fisher adını* duyduğumda yüzümü buruşturduğumu fark edince duraksar. "Soyadını kullanmayı bırakabilirim..."

"Hayır," diye araya giriyorum. "Lütfen, *lütfe*n yapma. Soyadımı seviyorum ve o *benim*. O bunu benden alamaz."

Işık mavi gözlerine dokunur. "Tamam, Fisher. Ve seni bırakmayacağım. Bu yüzden seni uyarmalıyım, bu kanepede birlikte çürüyeceğiz."

Kalbim o kadar şişiyor ki, göğüs kafesimden fırlamadığına şaşırıyorum. Gözlerimden akan gözyaşlarını siliyorum. "Bunu imkansız hale getiriyorsun," diyorum.

"Neyi imkansız?"

"Çürümek." İçime işleyen derin bakışlarını karşıladım. Benim ifademi yakalamış gibi görünüyordu, göğsü benimkiyle aynı ritimde inip kalkıyordu. "Ne zamandır güneşsin?"

Yanağıma avuçlar. "Ben güneş değilim."

"Öylesin, Ben. Sen varken hayat solup ölemez. Hiçbir şey soğuyamaz. Bütün yıldız imparatorluğunda, sen

en parlak yıldızsın."

Biraz gülümsüyor.

"Ne?" Onun kucağında daha dik oturuyorum, yüzlerimiz birbirine daha yakın.

"Senin bilmediğin bir şeyi biliyorum, akıllı kız," der, bakışları benimkini okşarken. "Güneş en parlak yıldız değildir. En sıcak yıldız bile değildir, ama ben yine de yanıyorum." Başparmağı yanağımı okşar. "Çünkü ben deliyim. Sevdiklerim için deliyim. Onların acıları için deliyim. Hayat için deliyim. Senin ıstırabın benim çaresizliğim. Senin işkencen benim savaşım. Senin aşkın benim zaferim. Seni sevdiğimde nasıl sönümlenirim bilmiyorum, Harriet. Sadece parlak bir şekilde yanmayı biliyorum."

HARRIET FISHER

Çimlerle kaplı avluda, bilinen tüm kestirmeleri kullanarak koşuyorum. Sırt çantam sırtıma çarpıyor ve tek düşündüğüm şey, *geç kaldım, geç kaldım, çoktan geç kaldım*. Ben'in ailesiyle buluşmaya üç dakika geç kalmaktansa, Profesör Wellington'un sözlü sınavına on beş dakika geç kalmayı tercih ederim.

Bu noktada en az on beş dakika geç kaldım. Erkek arkadaşımın anne ve babasıyla buluşmaya geç kalmak bir şey, ama o anne ve babanın Rose Calloway ve Connor Cobalt olması başka bir şey. Onlar sadece ünlü olmakla kalmıyor, dışçıye bile erken gelen tipler. Önemli olmayan rutin olaylar için.

Muhtemelen benim tembel olduğumu düşünüyorlar.

Ya da daha kötüsü, Ben'e iyi bir ilk izlenim bırakacak kadar değer vermediğimi düşünüyorlar.

Latin profesörümün beni ofisinde alıkoyduğuna inanamıyorum. Ekstra kredi için şahsen başvuruda bulunuyordum ve o başka bir öğrenciyle sohbet ederken beni adeta *rehin* tuttu. Gitmek istedim ama o sürekli "Bekle, bir dakika" diyordu. Sanki benimle paylaşacak önemli bir şeyi varmış gibi.

Sadece "Bu dönem iyi iş çıkardın" demek istiyordu. Normalde bu tür bir övgüden hoşnut olurdum, ama bugün değil. BUGÜN DEĞİL!

Kampüsün en büyük ve en süslü oditoryumu olan Loxley Hall'a doğru koşuyorum. Burası konuk konuşmacılar, araştırma seminerleri, mezunlar toplantıları ve benzeri etkinlikler için kullanılıyor.

Ben'in ebeveynlerinin ne kadar normal olmadıklarını daha da vurgulamak için, heybetli kemerli çift kapının dışında güvenlik görevlileri duruyor ve öğrenciler, gargoye kuleli binanın etrafında

, muhtemelen efsanevi Rose ve Connor'ı çıkışta görebilmek umuduyla.

Kalabalığın arasından hızla geçip taş merdivenleri koşarak çıkıyorum ve kapıya ulaşır ulaşmaz, rastgele bir güvenlik görevlisi beni durdurmak için elini uzatıyor. Bunlar Cobalts'ın 24 saat görev yapan kişisel korumaları değil, çünkü onlar beni şimdiye kadar tanırlardı umarım.

"Hanımefendi, siz işletme öğrencisi misiniz?"

Rose ve Connor burada sadece işletme öğrencilerine konuk konuşmacı olarak ders veriyorlar. Biletler MVU'nun web sitesinde satışa çıktığı ilk iki dakika içinde tükenmiş. Ama Ben, onlar olmadan da katılabileceğimizi söyledi ve ailesi, daha sonra beni tanıştıracacağını biliyor.

"Tıp hazırlık öğrencisiyim, ama..."

"İçeri giremezsiniz, üzgünüm."

"Ben Cobalt'la birlikteyim." Bir adım öne çıkıyorum — kapı hemen orada,

hadi.

Güvenlik görevlisi beni sert bir hareketle geri itti. "Bunu bütün gün duyduk."

Ben de yalan söylediğimi düşünürdüm ve diğer kızların Ben'i sahiplendiğini bilerek sinirlenmemeye çalışıyorum. Nefes nefese, aceleyle ona bir mesaj atıyorum.

HARRİET

Dışarıda. Beni içeri almıyorlar. SOS.

"Merdivenlerden aşağı inin bayan," diyor güvenlik görevlisi, tam da kapı açılırken. Vay canına, çok hızlı oldu. Ben başını dışarı çıkarıyor. Arkamdaki çığlıklar kulaklarımı deliyor.

"O bir Cobalt!"

"BEN!!"

"Rose Calloway onun arkasında mı?" "Connor da çıkacak mı?!"

"O benimle birlikte," diyor Ben güvenlik görevlisine hızlıca, sonra bana ilerlemem için işaret ediyor.

Güvenlik görevlilerinin duvarını geçip koşarım, öncelikli statümü onların yüzüne vurmaya bile umursamadan. Tek düşünebildiğim, *çok geç kaldığım.*

Ağır kapılar arkamızda *gürültüyle* kapanırken Ben'e "Çok üzgünüm" diye fısıldıyorum. Kareli mermer giriş, bir dizi oditoryum kapısına açılıyor. Annesi'nin zayıf sesi dışında burası sessiz. "Zamanında gelmek istedim, ama erken gelmeyi planlamalıydım..."

"Ben erken bile gelmedim," diye gülümser. "*Nefes al*, Fisher." Çantamı kolumdan indiriyor ve Son of Ben'i büyük cebe koyuyor. Altın rengi doldurulmuş aslan dışarı bakıyor. Sonra çantamı kendi omzuna asıyor ve elimi tutuyor. "Ailemin senin hakkında ne düşündüğü, sana olan hislerimi hiç değiştirmeyecek. Yani bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, benden kurtulamazsın."

Hâlâ burada.

Bu, sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor. Yanaklarım, içimde uçarı, ağırlıksız bir his yükselirken sıkışıyor. "Hadi yapalım şunu, dostum."

Ellerimizi kaldırır ve parmak eklemlerimi öper, sanki *arkadaşlıktan daha fazlası*.

Gülümsememi saklamak için yüzümü buruşturuyorum. "Teşekkürler, Romeo."

"Ailemle tanışmadan önce Shakespeare çalışıyor musun?"

Bunun için çalışmalı mıydım??? "Bana soru sormayacaklar..."

"Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum." Başımın üstüne öpücük konduruyor. *Bu kadar ciddi bir şey değil, Harriet.* O beni hızla oditoryuma götürürken ben de aynı şeyi tekrarlıyorum. Muhtemelen takıntımı bırakmam için.

Salon tıklım tıklım dolu. Ben arkamızdaki kapıyı nazikçe kapatırken bazı kafalar dönüyor. Elim tutarak beni arka duvara doğru yönlendiriyor ve orada birkaç yaşlı, profesör görünümlü kişinin yanına geçiyoruz. Boş koltuk bulmak için uğraşmıyoruz, açıkçası boş koltuk olup olmadığından da emin değilim.

Rose, podyumda, aniden Ben'le, sonra da benimle göz teması kurduğunda, kalbim bir kat daha hızlı atmaya başladı.

Konuşması hiç aksaklık göstermiyor, ama sarı-yeşil gözleri Beckett ve Charlie'ninkiler kadar delici. Hatta belki daha da fazla.

Vücutuna oturan siyah elbisesi kum saati şeklindeki kıvrımlarını ortaya çıkarıyor ve mat siyah tırnakları podyumun kenarlarına kıvrılıyor. Bana Disney'in Maleficent'ini hatırlatıyor. Güçlü, ölümcül, zarif. Buradaki çoğu öğrenci gibi ben de onun buz gibi sözlerine kulak kesilirdim, ama *gerginim*.

Benadryl almalıydım.

Kısa süveterimin ve büyük boy deri ceketimin altında kollarım biraz kaşınıyor. Ben'e ne giymem gerektiğini sordum, o da "Normalde giydiğin şeyi giy" dedi.

Tamam, ama göbek piercingim görünüyor. Bu kararı yeniden düşünüyorum. O *şık* görünüyor. Ben ise... ucuz mu?

Deri ceketimi kapatıyorum. *Çok geç, Harriet, o senin göbek piercingini çoktan gördü.* Ben, elini bıraktığım için bana kaşlarını çatıyor.

Ona uzanmak üzereyim, ama o bunun yerine kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine daha yakın çekiyor.

Ona olan sevgim beni çok güçlü bir şekilde sarıyor. O bu dünya için fazla iyi, belki de benim için fazla iyi, çünkü Ben'i hak etmedim. Ben, benim hiçbir çabam olmadan hayatıma girdi, ama evrenin bana verdiği bu güzel, iyi şeye tutunmak istiyorum. En azından Helena teyzem bana öyle derdi.

Rose'u izlerken, onun duruşunun Ben'in duruşu olduğunu fark ettim. Onun özgüveni, Ben'in özgüveniydi. Onun oğlu olduğu çok açıktı.

Kendini onurlu ve gururlu bir şekilde taşıyor ve acaba dedikleri kadar dayanıklı mı diye merak ediyorum. Dün babamla yaşadığım tartışmadan sonra, onun gibi yıkılmaz olmak istiyorum. Grant Fisher'ın asla delemeyeceği bir zırhla ilerlemek istiyorum.

"Sizi bununla baş başa bırakacağım." Rose, gözlerini kısarak salonu tarar. "Kendinize iyi bakın." Bakışları bana, sonra oğluna sabitlenir. "Bu dört kelimenin basit ve anlamsız görünebileceğini anlıyorum. Başarı peşinde koşarken, ilerlemenin anahtarının koştuğumuz mesafe değil, ne kadar süre koşabileceğimiz olduğunu sık sık unuturuz." Bir an durur, sonra ekler: "Topuklu ayakkabılarla bile." Seyirciler alkışlar ve *tezahüratlar* yapar ama o devam ederken çabucak sakinleşirler. "O yüzden kendine iyi bak. Yıldızlar sandığından daha ulaşılabilir olabilir."

Yemin ederim, dudakları bana doğru kıvrıldı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu gizli bir onay işareti miydi? Şimdiden mi? *Evet, tabii.*

Hepimiz alkışlıyoruz. O, gürültülü alkışlar eşliğinde sahneden iniyor. Ayakta alkışlama heyecan verici. Alkışlar dinince, insanlar sıralardan kalkıp ayrılıyorlar.

Ben'e şaşkın şaşkın bakıyorum. "Babanın tüm konuşmasını kaçırdım mı?"

"Seni bununla sınamayacak." Gülümsemesi beni rahatlatıyor.

"Bu fırsatı çok isterdim, çünkü sınavlara girmek, sınavda sorulabilecek konuları kaçırmaktan çok daha iyidir."

Gülüyor. "İşte bu yüzden annemin seni seveceğini biliyorum." Saçımın kenarını çekiştiriyor ve ben ona yaslanıyorum, ekşi suratım tuhaf bir şekilde hayranlık dolu bir ifadeye dönüşüyor, eminim.

"Ben." Koruması dirseğine dokunur ve "Bu tarafa" diye fısıldar. Sahneye yönlendiriliriz, ardından üniversitenin konuk konuşmacılar için özel salonuna gireriz.

Rose ve Connor çoktan gelmişler.

Bu sabah Ben'in "Ailem medya tarafından gösterildiği kadar korkutucu değil" dediğini çok net hatırlıyorum.

Gülmekten boğulabilirim. Çok korkutucular. İkisi de benden çok daha uzun olmalarının yanı sıra, her gün stajyerleri çiğneyip tükürüyor gibi görünüyorlar.

"Anne, baba," Ben genişleyen bir gülümsemeyle selamlar. Henüz elimi bırakmıyor. "Bu Harriet Fisher, kız arkadaşım." Bayılmamak için zihnimde ilişki durumuna *geçici (tatile kadar)* ibaresi ekliyorum. "Ofiste mesaiye kalmıştı, fazladan iş yapıyordu." Ben, benim inek alışkanlıklarım sevimliymiş gibi bana gülümsüyor. "Bu yüzden seni dinleme fırsatı bulamadı baba, ama ona daha sonra özetini anlatırım."

Yokluğumu aşırı derecede açıklamak zorunda kalmamdan beni büyük bir yükten kurtardı.

"Merak etme, sınav olmayacak." Connor Cobalt benimle konuşuyor. Sadece konuşmakla kalmıyor, bana *gülümsüyor*, ama daha çok sıcak bir *merhaba* gülümsemesi gibi, oysa Rose'un dudakları, sanki bu an için fazla kafein almış gibi seğiriyor.

"Ben de ona öyle söyledim," diye gülümser Ben.

Ben başımı sallarım. "Bana not almayacağına dair söz verdi." Yüzümdeki somurtkan ifadeyi biraz yumuşatırım. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. Ben sadece iyi şeyler söyledi."

"Aynı şekilde, o da senden çok bahsetti," diyor Connor. "Sonunda, sık sık bahsettiği ismin sahibini tanımak güzel."

"Çok sık," diye alay ediyor Ben. "Her zaman. Her iki kelimedenden biri *Harriet*."

Dudaklarımı ısırıyorum. "Adımı sevdiğini biliyordum, dostum."

"Arkadaş mı?" Rose, bizim ilişkimizi koklayan bir dedektif gibi araya girdi. "Siz ikiniz resmi olarak birlikte değil misiniz?" Mat siyah tırnakları beni oğluna doğru işaret etti.

Tanrıya şükür dışadönük biriyle birlikteyim. Hayatımda yaptığım bu seçim için kendimi tebrik etmek istiyorum çünkü Ben hemen açıklıyor: "Bu sadece bizim yaptığımız bir şey. Biz birlikteyiz. Muhtemelen benim de ona *Arkadaş* dediğimi duyacaksın."

Babası aramızdaki mesafeyi kapatıp bana elini uzattı. "Connor Cobalt. Muhtemelen tanıtılmama gerek yoktur."

"Hayır, gerek yok." İş adamı gibi el sıkışmaya çalışıyorum. Sıkı ama ölümcül olmayan bir el sıkışma.

Connor, Ben ile hemen hemen aynı boyda. Bir inçlik fark çok küçük ama o beni gölgede bırakmaya çalışmıyor. Bu da hoşuma gidiyor. Ben'in dost canlısı tavırları kesinlikle babasından geliyor.

Annesi bir şahin gibi, ben deri ceketimi kanatlarına sarıyan bir yarasa gibi üzerime geçirirken beni izliyor. Ona kaşlarını çatmış olabilirim. Kahretsin.

"Rose, canım," diyor Connor gülümseyerek.

Ona sert bir bakış atıyor, sonra parmağını kaldırarak öne çıkıyor. "Ben sarılmayı seven biri değilim, ama bu seferlik bir istisna yapacağım. Bu sarılmanın kalitesine göre beni yargılama."

Bu açık sözlülük sınırlarımı yatıştırıyor. "Burada kimse yargılamıyor," diyorum, o bana sarılmak için yaklaşırken... ama daha çok omuzlarıma hafifçe dokunuyor gibi. Yalan söylemiyordu. Yine de bana sarılmak istemesi bir şey ifade ediyor, değil mi?

Ben'e dönmek üzereyim, ama Rose bana "Seni birazcık kaçıyorum. Takip et" diyor. Parmağını kendine doğru uzatıyor ve ben, sanki annesi bana büyü yapmış gibi Ben'in yanından ayrılıyorum. Belki de o gerçekten Maleficent'tir.

Rose beni Loxley Hall'a bağlı özel bir avluya götürüyor. Demir bistro sandalyeleri ve yuvarlak masalar parke taşlarının üzerine dağılmış, o da ısıtıcı lambanın yanındaki bir masayı seçiyor.

Oturuyoruz. "Bu lanet rüzgar," diye homurdanıyor, yüzünden gür, parlak kahverengi saçlarını çekip bacak bacak üstüne atıyor. "Çocukları da buraya getirmeliydik." Bana bakıyor. "Ne dersin? Yerleşim yerimizi değiştirelim mi?"

Bana fikrimi mi soruyor? "Benim için sorun yok." Ellerimi deri ceketimin ceplerine sokuyorum. "Isıtıcı iyi."

Rose, masanın üzerine koyduğu çantasından siyah bir kış beresi çıkarır. "Al, en azından bunu tak. Kulakların pembeleşiyor."

Rüzgardan kulaklarım yanıyor olduğu için şapkayı minnetle kabul ediyorum. Şapkayı kafama geçirirken, "Kulakların üşümüyor mu?" diye soruyorum.

O daha da geriye yaslanır, palto eteği taş terasın kenarına neredeyse degecek kadar uzanır. "Ben mi? *Hayır*. Soğuğu sevdim. Benim sorunum, saçımı bozmak için kararlı olan korkunç rüzgar esintileri." Yirmili yaşlarında, modaya uygun, ekose palto ve balıkçı yaka elbise giymiş bir kız iki kahveyle ortaya çıktığında, o da öne doğru eğilir. "Allegra Piscitelli, kişisel asistanım," diye bizi tanıştırır Rose. "Allegra, bu Harriet Fisher, en küçük oğlumun kız arkadaşı."

Elimi sıcaklıktan çıkararak selam vermek için kaldırıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Allegra. "Bu senin için." Bana kahve fincanını uzatıyor. "Sade filtre kahve, bir espresso, süt ve şeker yok."

"Evet...? Her zamanki siparişimi nereden biliyorsun?"

"Ben'e sordum," diye cevaplar Rose, kahvesinden bir yudum alırken. "Teşekkürler." Keskin ve üstünkörü *teşekkürü* Allegra'yı uzaklaştırır. Asistanı, sıcak iç mekana kaçmaktan mutlu görünür. "Gergin olma."

Derin bir nefes alıyorum. "O kadar belli mi?"

"Sanki bağırsakların yere dökülecekmiş gibi kendine sarılmaya devam ediyorsun."

"Ne görüntü ama," diyorum düz bir sesle. "Belki de sadece üşüyordumdur."

"Yaklaş." Beni metal ısıtıcıya doğru çağırır, sonra düğmeyi çevirerek benim için sıcaklığı yükseltir.

Onu şimdiden sevdiğimi düşünmem tuhaf mı?

Gözlerim yanıyor. Bu nasıl mümkün olabilir ki, iki saniye içinde onun annem olmasını dilemeye başlamışım? Beni doğuran kadına karşı en ufak bir sevgi duymaya ikna olmak için yıllarımı harcadım.

Demir sandalyeye yaslanarak, Rose omzundan saçlarını çekip kahvesini aldı. "Connor'ın annesiyle ilk tanıştığımda, bluzuna şarap döktüm, yani benden daha düşmanca bir ilk izlenim bırakamazsın. Tabii kahveyi dökmezsen. Karma adaleti bugün bana geri dönüp ısırmasın diye buzlu almayı düşündüm."

"Kahve dökme ihtimali çok düşük," diye onu teselli ediyorum.

Dudakları kıvrılır, sonra beni süzer. "Sen Ben'in bize tanıttığı ilk kızsın. Bize balo partnerini bile tanıtmamıştı."

Bunu bilmiyordum.

"Çok yakınlaştık. O benim için çok önemli. O..." Hayatının her yönünü paylaşmak istediğin, varlığıyla ruhunu dolduran en iyi arkadaşın olan birini nasıl tarif edersin ki? "Ben gibi biri daha yok. Tanımaktan kendimi şanslı hissettiğim, *inanılmaz* bir kalbi olan bir insan yetiştirdin ve eğer biri ona zarar verirse, muhtemelen gözünü bıçakladığım için hapse girerim."

"Diğerini bıçakladığın için ben de hemen arkada olacağım." Gülüyorum.

Kahvesinden bir yudum alırken gülümser ve bardağın kenarına koyu kırmızı ruj izi bırakır. "Oğlumun partnerleriyle tanışmak benim için *çok* yeni bir şey, bu yüzden çok açık sözlü konuşursam beni affet. Ama sana iyi davranıyor mu? Çünkü şövalyece davranmadığını duyarsam, onu kulak memesinden tutup yanan bir volkanın ortasına sürüklerim." Gözleri, bunu gerçekten kastettiğini gösteren bir ateşle parlar.

Onun *beni* korumak isteyeceğini beklemiyordum. Boğazım şişip kapanmaya çalışıyor. "Hayır, Ben tam bir beyefendi. Dürüst. Şefkatli. Gerçekten en iyisi." Hızla ekliyorum, "Ve sen bundan korkuyor musun bilmiyorum

ama onunla birlikte olmamın sebebi onun bir Cobalt olması değil. Açıkçası, hepinizin ünlü olmanız umurumda bile değil, alınmayın. Bir dere kenarında çadırda yaşasa bile, beni içeri davet ederse aptalca sevinirim."

Çadır kelimesini duyunca yüzünü buruşturur. "Dışarıda olmayı sever misin?"

"Hayır." Kafamı sertçe sallıyorum. "Hayır, kendimi şehirde görüyorum..." Sessizliği kahve içerek doldururken, sözlerim kesiliyor.

"Doktor olarak," diye benim için cümleyi tamamlar.

"Evet." Başımlı salladım, dudaklarımdan kahveyi yaladım. "Hedefim bu."

Rose hızlıca düşünüyor. Öne doğru eğiliyor. "Çocuklarımlın istismar edilmesi aklımdan geçiyor, ama Connor ve ben senin kötü bir şey yapacağından şüphelenmiyoruz. Bununla birlikte, Ben ile geleceğini konuştunuz mu?"

"O, benim cerrah olmak istediğini biliyor. Bunu bir karavanda ya da Appalachian parkurunda sırt çantasıyla gezerek başaramam."

Tırnakları demir masaya vuruyor. "Karavan satın aldı mı?"

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum. *Kahretsin*. "Hayır, sadece varsayımlarda bulunuyordum. Bu dönemden sonra ne yapmak istediğini konusunda pek konuşmuyor bile." Bu doğru.

Rüzgar şiddetlenirken, parmaklarına siyah eldivenleri geçirir. "İkiniz dikkatli davranıyor musunuz?"

"Ne anlamda?"

"Cinsel olarak aktıfseniz." Kahvesini alır. "İlk çocuğuma hamile kaldığımda doğum kontrol hapı kullanıyordum."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ciddi misin? Prezervatif mi yırtıldı?" *Rose Calloway'e* bunu sorduğuma inanamıyorum. Ben'in *annesini* söylemeye gerek bile yok. Ama o bu konuşmayı kolaylaştırıyor. Neredeyse benim sormamı istediğine inanacağım.

"Prezervatif kullanmadık. Doğum kontrol hapı kullanıyordum ve gururla söyleyebilirim ki bir gün *bile* atlamadım."

Korkuyorum. "Bu, hamile kalma ihtimalinin yüzde bir olduğu anlamına gelir." Yüzüm düşüyor. "Ben de doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Sadece çok dikkatli ol," diyor o uğursuz bir şekilde.

"Ne, kobalt sperminde bir şey mi var?" Tabii ki şaka yapıyorum; bir bilim kadını olarak bu çok saçma.

"Gebe bırakmak için yorulmak bilmeyen bir irade, evet. Oğullarıma binlerce kez uyarıda bulundum."

"Ekstra önlem alacağız." Belki yumurtlama dönemimde ve hamilelik ihtimalinin daha yüksek olduğu zamanlarda prezervatif kullanırız. Ben'le konuşmam gerekecek. Bir parçam hala bunun saçma olduğunu düşünüyor.

Ama eğer onun tanrısal süper spermi olduğu ortaya çıkarsa ve beni hamile bırakırsa, gerçekten ölümsüz bir varlıkla birlikte olduğuma inanmaya başlayabilirim.

Telefonunu çıkarır. "Kariyer hedeflerine odaklanmanı anlıyorum, o yüzden tekrar buluşmak için sana en uygun zamanı bana bildir.

Yeniden buluşmak için sana uygun bir zamanı bana bildir. Seni Le Petit Rêve'ye götürmek istiyorum. Bu şehirdeki en sevdiğim kafe. Kızlar buluşması yapabiliriz ya da Ben ve Connor'ı da davet edebiliriz. Numaran ne?"

Annesiyle numaralarımızı paylaşıyoruz. O da bana Connor'ın cep numarasını gönderiyor. Onları rehberime eklerken yeni bir mesaj alıyorum.

TOM

Saat 7'de 10. caddedeki Duke's'ta buluşalım mı? Sadece sen, Harry. Ben'in gelmesine gerek yok.

Birbirimizin yanında daha fazla zaman geçiriyor olsak da, Tom ve ben hala Wimbledon'un çılgın bir versiyonunda yarışıyor muyuz gibi birbirimize hakaretler yağıdırıyoruz. Arkadaş olduğumuzu düşünmüyorum, bu yüzden Ben'in *olmadığı* bir Hell's Kitchen akşam yemeğine davet edilmesi garip geliyor. Tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalı ki başka bir mesaj daha geliyor.

TOM

Nasıl istersen ödeyeceğim. Ücretsiz bir iyilik. Bana yarım saat ver.

Umarım pişman olmam. Ona cevap yazıyorum.

HARRIET

Tamam, Thomas. Görüşürüz.

Ben'in ailesiyle tanışmaktan, her şeyin yolunda gitmesinden dolayı çok mutluyum, ama Tom her şeyi mahvedecek.

Lokantaya doğru yürürken, Tom, *Duke's on 10th* yazan ışıklı tabelanın altında duruyor ve "İçeri girmiyoruz" diyor.

Ona sert bir bakış attım. "O zaman nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz." Elimi tutuyor ve bir SUV'nin içine giriyor, beni de arkasına çekiyor.

Araba hareket ederken, ben kucağımdaki çantamı sıkıca tutuyorum, arabayı Tom'un koruması sürüyor. "Ben'in kardeşi olmasaydın, yüzüne biber gazı sıkılırdı dostum."

Mavi gözleri çantama düşer. "Silah mı taşıyorsun? Sadece beş galonluk Jolly Ranchers kutuları taşıdığını sanıyordum."

"Sana şekerle de saldırırdım."

Dikkatini dağıtır, pencereden dışarı bakar. Belki de bir binayı incelemek için gözlerini kısarak. "İlan, burada durabilirsin," diye korumasına talimat verir.

Kendim ve Ben dışında birine bu kadar güveniyor olmam beni şaşırtıyor. Tom'un bana büyük bir şaka yapma olasılığı düşük. Küçük kardeşini çok seviyor. Ama bir şekilde beni belaya sokacağından endişeleniyorum.

Kayıt stüdyosuna girdiğimizde daha da şaşıyorum. "Tom?" Çantamı kabine bırakıyorum. Camın arkasında enstrümanlar dizilmiş. Gitarlar. Mikrofonlar. *Bir davul seti.*

"Bir saniye buraya gel," diyor Tom.

Beni şimdiye kadar gördüğüm en profesyonel kayıt stüdyosuna götürdüğünde başım dönüyordu — aslında, bu şimdiye kadar gördüğüm *tek* stüdyo. Bu gerçek.

"Bunları tak." Bana kalın siyah kulaklıklar uzatıyor. "*Tom.*"

O da bir çift kulaklık alıyor.

"*Tom*, ne yapıyoruz?" diye soruyorum, büyük sürprizleri pek sevmediğimi fark ederek. *Hemen* bilgiye ihtiyacım var.

Kulaklıklarını boynuna asıyor. "The Carraways için bir şarkı dinleyeceksin. Warren ayrıldıktan sonra yazdım. Davullar daha iyi olabilirdi çünkü itiraf etmeliyim ki davulda pek iyi değilim, bu yüzden biraz kaba."

"Yeni şarkın hakkında fikrimi mi istiyorsun?" diye soruyorum.

Başının ucuyla onaylıyor, bu yüzden sanırım *pek istemediğini* anlıyorum. Ama şöyle diyor: "Benimle çalmanı istiyorum."

"Ne?" Geriye doğru eğildim.

"Önce şarkıyı dinle. Davulda çal. Hisset, sonra konuşuruz."

Zaten buradayım ve şarkıyı merak ediyorum. O, camın arkasında kısmen gizlenmiş olarak kabine geri atlar. Beni enstrümanların arasında yalnız bırakır. Sonra müzik kulaklıklardan akmaya başlar. Tom'un tutkulu, melodik sesi öfkeyle dolu gitar riffleri ve davul ritimlerine eşlik ederken, ellerimi kulaklıklara koyarım.

Şarkı içimde inanılmaz derecede derin duygular uyandırırken, nakarat kan dolaşıma sızarken, ben tamamen hareketsiz kalıyorum. My Chemical Romance'ın "Famous Last Words" şarkısını ilk dinlediğimde de aynı bu ezici duyguyu hatırlıyorum. Sanki Tom doğrudan bana konuşuyor gibi. Babamla yaşadıklarımla ilgili.

Uyanmamın sebebini asla elinden alamazsın.

Senin kıskırttığın öfkemi asla alamazsın.

Bu ses, bu ayaklar, binlerce atışlık bu kalp devam edecek. Merak etme, görmene ihtiyacım yok.

Benim hiçbir parçamı görmene ihtiyacım yok.

Sana ihtiyacım yok.

Keşke bilseydin.

Benim herhangi bir parçamı. Hissettiğin ateş mavidir.

Keşke bilseydin, değil mi?

Benim herhangi bir parçamı.

Vay canına.

Bu şarkıya bayılıyorum. Öfkeli, yürek parçalayan enerjisiyle kendimden geçiyorum, hemen davulun başına geçip çubukları alıyorum ve Tom parçayı yeniden başlatırken çalmaya başlıyorum.

Bu, karanlık bir coşku. Duygularımı davullara dökmek. Babamın bana verdiği tüm acı, her bir trampet vuruşuyla benden uzaklaşıyor. Her bir bas davul vuruşuyla. Her bir baget vuruşuyla.

Merak etme, görmene gerek yok.

Benim hiçbir parçama.

Sana ihtiyacım yok.

Sonunda, nefes nefese kalıyorum ve Tom'un coşkulu sesini duyduğumda odaklanıyorum. "Vay canına, Harry!" Kabinden fırlayarak çıkıyor.

"Benim yaptığımdan çok daha iyiydi. Sen *efsanesin*." Yaklaşırken şiddetle alkışlıyor. "Ve?" Gülümsemesi kocaman ve çekici.

"Şarkı harika." Hala hayranlıkla başımı sallıyorum.

"Biliyorum." Gülümsemesi daha da genişliyor.

Gözlerimi devirip ayağa kalkarım.

"Ee?" Benim sevinçten zıplamadığımı görünce biraz tereddüt eder.

"Gruba katıl. Sen ve ben."

"Sadece biz mi?"

"İkimiz de yapabiliriz. Plak şirketiyle konuştum. Değişikliğe hazırlar."

"Beni *reddettiğin* halde beni mi istiyorsun?" "Çünkü on yedi yaşındaydın..."

"Sonra on sekiz yaşına girdim dostum," diye karşılık veriyorum. "O zaman da beni reddettin

."

"Başka davulcularla çalışıyorduk ve Warner..."

"Oh, kendini savunamayacak durumda olan Warner'ı suçlayacaksın. Gerçekten mi, *Tommy*?"

"O lanet olası gruba bir *kız* istemiyordu," diyor Tom ciddiyetle. "Özellikle de *seni*. Seni çekici buluyordu ve bunun işleri karmaşıktıracağını düşünüyordu. Bu konuda onunla tartışsaydım ikiyüzlü olurdum, çünkü aynı sebepten Phoenix St. Pierre'i potansiyel davulcu olarak gruptan attım."

"Phoenix mi? Nothing Personal'ın davulcusu mu?" diyorum düz bir sesle. "O grup berbat."

Tom neşelenir. "Gördün mü, işte bu yüzden biz birbirimiz için yaratılmışız, Harry. İkimiz de aynı müzik zevkine sahibiz ve Phoenix'i berbat buluyoruz."

Ağırlığımı değiştiriyorum.

"Şarkıyı bir daha dinle." Kulaklıklarımı tekrar takmam için ısrar ediyor. "Bir daha çal."

Çok istiyorum. "Tom, ben doktor olmak için üniversiteye gidiyorum. *Aynı zamanda* davulcu da olamam. Bu imkansız." İkisini birden yapmanın bir yolu yok. Tıp fakültesine gitmek, sonra da ihtisas yapmak, lisans eğitiminden bile *daha* zaman alıcı. The Carraways'te olmak, ülke çapında turneye çıkmak anlamına geliyor, ki bu kulağa... gerçek dışı geliyor. Ama aynı zamanda zaman alıcı da.

"Senden şu anda, bu anda, bu dakikada hayatını değiştirmeni istemiyorum," diyor. "Karar vermek için daha fazla zamana ihtiyaın varsa, günler, haftalar, bir ay geçirebilirsin. Ama gerçekten özel bir şey yaratabiliriz, Harriet. Bu yüzden seni istediğimi bilmeni istiyorum."

Bana ilk kez Harriet mi dedi?

Ciddi. Gerçekten benim The Carraways'in bir parçası olmamı istiyor. Bu cazibe, Tom kadar parlak ve ben onun enerjisinden besleniyorum.

şu anda karar vermem gerekmiyor. Bu anın tadını çıkarmama izin veriyor. Coşku içimi kaplarken dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. "Tekrar alabilir miyim?"

"Tabii ki."

BEN COBALT

New York — Aslında burada olmamam gerekiyordu. Kasım ayının bu kadar ilerlemiş bir döneminde burada yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Bunların hiçbiri nihai planımın bir parçası değildi. Hell's Kitchen'daki kardeşlerimin dairesinden çoktan taşınmış olacağımı düşünmüştüm.

Elbette, Honors House Harriet'i henüz kabul etmediği için başka yaşayacak yerim yok. Kappa bahsini tamamlamadım. Ama son birkaç haftadır, kardeşlerimi bırakıp kardeşlik evine taşınmak için can atmıyorum.

Geçen hafta, Philadelphia'da yeğenimin birinci yaş günü partisine bile gittim. Harriet'in katılmak zorunda olduğu bir araştırma sempozyumu vardı, bu yüzden gelemedi. Onun bunu kaçırmamasını istemedim ve Maeve'nin doğum günü yılın tek aile toplantısı değil. Tatiller yaklaşırken, hepimiz çok daha fazla bir araya geleceğiz.

Ayrıca, aile tatilleri de yaklaşıyor. Yat çıkacak. Akdeniz'deki lüks villalar. O, servetin sadece bir kısmını gördü bile. Harriet benim dünyama entegre olduğu için burada olmaktan çok heyecanlıyım.

Harriet'in doğum günü partisine gitmeyi çok istediğini anlayabiliyordum. Geniş ailemdeki neredeyse herkes oradaydı. Halesler. Meadowslar. Cobaltslar. Bebek Maeve'nin yumuşak pembe pastaya küçük parmaklarını batırıp Jane ve Thatcher'a neşeyle gülümsediğini gördüm. Felaket yok, hasar yok, incinme ya da zarar yok.

Bu durum, belki de işlerin değişmeye başladığını düşündürdü bana. Artık her şey daha iyi. Ayrılma isteği, kalma arzusunun altında eziliyor.

Bugün 22 Kasım.

Cuma günü gece yarısına yakın.

Ve yaklaşan Klasik Mitoloji sunumu için hala burada olduğumu söyleyebilirim. Ama aslında, bundan çok daha fazlası var. Onun yüzünden planı uzatıyorum. Vücudumdaki her kemik kalmak ve bu lanet olasıca sevdiğim kızla mutlu olmak istiyor.

New York'tan ayrılırsam, Harriet ile olan her şeyin biteceğini biliyorum. Ama kalırsam...

Eğer gibi hissediyorum, *ben gibi*.

Ben kalacağım.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" Harriet üçüncü kez soruyor. Kardeşlerimin dairesindeyiz. Onu mermer mutfak tezgahının üzerine yatırdım, ellerim uyluklarında, dizleri bacaklarımın etrafında açılmış durumda. Islak sarı saçları yavaşça kurumaya başladı, ama saç telleri hala bol Green Day tişörtüne yapışmış durumda. Sütyen giymiyor ve ben bin bir kez onun tişörtünün içine elimi sokmayı düşündüm.

"Soru neydi?" diye şakacı bir gülümsemeyle soruyorum.

Beni kontrol ederken, dişleriyle kırmızı bir Twizzler'ı koparıyor. "Sen tam bir erkeksin."

"Ben sadece bir insanım."

"Sana bunu söylemek istemezdim Cobalt çocuk, ama sen ölümlü olmaktan çok uzaksın. Ve ders materyallerinden anladığım kadarıyla, tanrılar insanlardan daha çok seviyorlar."

Gülüyorum. "O zaman bu Eliot'u açıklıyor." Nemli saçlarımı rahatça parmaklarımla tarıyorum. Az önce birlikte sıcak bir duş aldık. Suyu israf etmemek için bir ara suyu kapattım. Kapı koluna bir kravat asmıştım, böylece kardeşlerim oraya dalmamaları gerektiğini biliyorlardı. Anlaştığımız bir sistemimiz var ve banyoda seviştiğimi bilmeleri umurumda bile değil.

Onlar da umursamıyor.

Üniversitedeymiş gibi hissediyorum. En sevdiğim insanlarla bir yurtta kalıyormuşum gibi. Kardeşlerimle birlikte kök salma fikrine giderek daha fazla aşık oluyorum. İki ayağımı da yere basarak, iki ayağımı da onların yanında tutma fikrine. Bu beni korkutuyor, ama bu korku derimin yüzeyine çıkan bir panik değil.

Ulaşılamaz bir yerde. Solmuş. Umarım gitmiştir.

Ona daha çok gülümsüyorum. Duşta bizi düşünüyorum.

Harriet'in içinde olmak beni mahvetmedi. Hayatımın en arındırıcı, en coşkulu deneyimi oldu. Hiç kimseye bu kadar yakın olmamıştım. Hiç kimseyi bu kadar derinden sevmemiştim ve ona kendimden çok şey verdim — hiç kimseye göstermediğim, savunmasız parçalarımı.

Bence o da bana aynı derecede çok şey verdi.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor m u s un?" Harriet dördüncü kez soruyor. Twizzler'ı yutuyor ve cevabımı bekliyor.

"Eminim," diye başımı sallıyorum. "Bu gece en uygun gece. Kappa bütün gün futbol partisi düzenliyor. Muhtemelen hala devam ediyordur ve Leif benim de gelmemi istedi. O yüzden kardeşlik evine gidip ona adaylık sınıfından ayrılacağımı söyleyeceğim."

İnisiyasyon sürecinden geçmeyeceğim. Kardeşliğin resmi üyesi olmak istemiyorum. Özellikle de onların bahsini tamamlamayı planlamadığım için. Harriet Onur Evi'ne kabul edilse bile, Kappa Phi Delta'da yaşamayacağım.

Kardeşlerimle yaşamak istiyorum.

Aslında hep istedim. Sadece şimdiye kadar yapabileceğimi hissetmemiştim.

"Paraşütünü ateşe veriyorsun," diye uyarıyor Harriet. "Onlar senin yedek planın."

Alternatif bir evim olmazsa şehri erken terk edeceğimden endişeleniyor. "Gerek yok. Kardeşlerimle kalabilirim," diye onu rahatlatıyorum. Kalıcı olarak kalmayı düşündüğümü söylemiyorum. Ona iyi haberi vermek için onu dışarı çıkarabilirim. "Unutmadan." Cep telefonumu cebimden çıkarıp Harriet'e bir kişi ekliyorum.

Telefonu yanındaki tezgahta parlıyor. İletişim bilgisinin adını görünce kocaman gözleri disko topu gibi parlıyor. "Ne oluyor... hayır."

"Evet." Gülümsayarak başımı sallıyorum. "Bağlantılarım var. Bunlardan biri, çok saygın bir özel sağlık ekibi. Onların yanında staj yapabilirsin. Kaçış odasından sonra Farrow ile tanışmıştın, artık onun numarası da sende."

Bana babasıyla buluşmasının ayrıntılarını anlattıktan sonra, onu nakavt etmek istedim. Umarım onunla asla karşılaşmam, çünkü

bunu yapabilirim. Kendime güvenmiyorum. Farrow'un bunca zamandır bir seçenek olduğunu daha önce fark etseydim keşke, ama belki de Harriet'in babasıyla olan ilişkisini sonlandırması iyi olmuştur. Tıp alanındaki hedefleri artık onunla karışmak zorunda değil.

Henüz gözünü kırpmadı.

Tom'un Harriet'e The Carraways'e katılmasını teklif ettiğini duydum. Benim fikrimi sordu ama pek yardımcı olamadım. Harriet'in bir rock yıldızı ya da doktor olarak olağanüstü olacağını kolayca hayal edebiliyorum — her iki yol da onu tatmin edecek, her iki yol da onu mutlu edecek.

O, tam ortada, yüzde elli-elli bölünmüş durumda. Önemli bir yol ayrımında. Müzik mi, tıp mı? Nereye gideceği tüm geleceğini belirleyecek, ama bu bizim ilişkimizi çok fazla değiştirmemeli. Ne yaparsa yapsın, onun yanında olacağım.

Tabii ben ayrılmazsam.

Planımla ilgili vereceğim karar, rotamızı düzeltecek, bizi gerçekten etkileyecek şey olacak. Bir ilişkide bu kadar güç sahibi olmayı sevmiyorum, ama yine de kontrolüm olmasaydı daha çok panik yapardım.

Bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum. Kontrol delisi olduğumu mu?

Zihninin karıştığını görüyorum. "Farrow'u arayan ben olmayacağım," diyorum ona. "Seçim senin."

Telefonunu eline alır. "Bu, bana tıp okumamı söylemenin bir yolu mu?"

"Hayır, sadece doktor olmaya karar verirsen işleri kolaylaştırmak istiyorum. Hiç baskı yok, ama bu fırsat sana açık, bel oiseau. İstersen bu fırsatı değerlendir."

"Teşekkürler, Ben." Sesi o kadar yumuşak ve samimi ki, onu duyunca ciğerlerimin etrafındaki kaburgalarım gevşiyor. "Ailenin numaralarını Pokémon gibi topluyorum."

"Hepsini yakalayacak mısın?" diye alay ediyorum.

"Belki." Minicik bir gülümseme belirir ve ben başımı eğip onu hafifçe, şefkatle öperim, kanım ateşli, tutkulu dalgalar halinde vücudumda dolaşır. Dudaklarımızı ayırdığımda hala narin çenesini tutuyorum.

"Bu gece benim dairemde kalacağım," diyor *yine*.

"Bana mı söylüyorsun, kendine mi?"

"İkisine de." Sabah klasik mitoloji için son ödevini bitirmesi gerekiyor ve onun evinde dikkatini dağıtan şeyler daha az.

Hala ödevime başlamadım. Ama onunla metroya binip, eve sağ salım vardığından emin olduktan sonra, oradan da kardeşlik evine gideceğim.

Harriet tezgahtan doldurulmuş aslanı alır, boynunda *Cobalt Empire* marka boncuklu bir gerdanlık vardır. "Son of Ben'i geri vermeyeceksin. Onu bizde tutacağız. Çünkü inan bana, çocuğunu terk eden bir baba olmak istemezsin."

"Anlaşıldı," diye başımı sallayarak ona bakıyorum. "Bu gece gelip gideceğim. Nasıl gittiğini sana haber veririm..."

"Nasıl gider, kardeşim?" Eliot mutfakta dolaşüyor. Meyve kasesinden kırmızı bir elma kapıyor, tezgahın üzerine eğiliyor ve bir ısırık alıyor.

Siktir. Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve Harriet, ben ona doğru dönerken tezgahtan kayıyor. "Bu gece kardeşlikten ayrılıyorum."

"Daha fazla bir şey söyleme." Eliot doğrulur. "Ceketimi alayım..."

"Yalnız." *Çok* yalnız. Novak'ı uyarmamayı planladım. Eliot şimdiden gardırop dolabını açıyor. "Yalnız, Eliot!" Lanet olsun.

Charlie'yi duyuyorum. "Tom dünyaya geldiğinden beri bu kelime onun için anlamını yitirdi." Dairenin kendi tarafından ortaya çıkıyor ve omzuna bir seyahat çantası asıyor.

"O sadece on bir aylık değil miydi?" Harriet, Twizzler'ı düşmanca bir ısırıkla soruyor.

"Asla unutmayacağım on bir aylık saf ıstırap ve yalnızlık," diye espri yapıyor Eliot. Çok, *çok* pahalı, ütülenmiş ve parlatılmış siyah bir paltoyu giyiyor.

"O senin paltın değil," diye işaret ediyorum.

"Bulana ait," diye gülümser Eliot, yakasını dikleştirerek. Ceket Charlie'ye ait olduğu için onu kızdırmaya çalışıyor.

Charlie bu gece Eliot'u eğlendirmiyor. Cüzdanını siyah pantolonunun cebine koyuyor, sonra anahtarlarını alıyor. Muhtemelen başka bir ülkeye kaçmak üzere. Kim bilir?

MVU sweatshirt'ümü başımdan geçirip Harriet'e suni deri ceketini atıyorum. "Ben gidiyorum, sen olmadan," diyorum parmağımı ona doğrultarak.

Eliot'a, sonra *durmak* gibi elini kaldır. *Lütfen*. Ama Eliot köpekten çok uzak.

Elma'ya dişlerini geçirirken yaramaz bir gülümseme takınır. "Nereye gidiyoruz?" Tom oturma odasına girer, gitarını çekmecenin yanına koyar ve ben içimden inlerim.

"Ben sonunda kardeşliği bırakıyor," diye açıklıyor Eliot, bu da Tom'u sanki bu ay duyduğu en iyi habermiş gibi sırtmaya itiyor. Eliot yarısı yenmiş elmasını çöpe atıyor.

"Onu kompost yapabilirdik," diyorum, "ve ben *yalnız* gidiyorum."

Harriet bizi izliyor, şekerini daha yavaş çiğniyor. Bakışları *öfkeli* görünüyor, ama ben onun sadece düşünceli olduğunu biliyorum.

"Kardeşliği bırakıyor musun?" Beckett ortak alana giriyor. *Fındıkkıran'ın* genel provasında dansı bitirmiş, duş almış ve siyah eşofman altı ile dar bir tişört giymiş. "Bir şey mi yaptılar?" Koruyucu tavrı hoş ama gereksiz.

"Hayır, onlar çok iyi insanlar. Sadece ben üye olmak istemiyorum. Çok zaman alıyor. Katılmamı istedikleri çok fazla parti var." Onun gülümsemesine karşılık ben de gülümserim ve "Ben burada kalacağım" derim. Onlar sevinmeden önce hızlıca eklerim, "Ben şimdi gidiyorum." Tezgâhtan granola barımı ve su şişemi alıp kapıya doğru yönelirim.

"Hepimiz sizinle geleceğiz," diyor Beckett, bu da beni durduruyor. Özellikle Charlie ve Beckett sessiz, okunamaz bir bakış alışverişinde bulunurken. Sonra Charlie, belirgin bir sinirle gözlerini sertçe kırpmıyor ve seyahat çantasını yere atıyor, sanki planları iptal olmuş gibi. Bu kadar kolay mı?

Benim

için?

İmkanı

yok.

"Sadece öğrenci yurduna gidiyorum," diyorum. "Benim için endişeleniyorsanız..."

"Bu gecenin geri kalanında hiçbirimiz bir şey yapmayacağız," diye araya girer Beckett. "Boşuz."

"Charlie'nin gitmesi gereken bir yer olduğu açık." Yerdeki spor çantasına elimi uzatıyorum.

"Bekleyebilir." Charlie, sanki bunu onun için daha da zorlaştırıyormuşum gibi bana bakıyor. "Acele edebilir miyiz?"

"Charlie Keating sonunda önceliklerini belirledi," diyor Tom, kolları kot ceketinin içinden geçirip siyah kapüşonlu sweatshirtinin üzerine giyiyor.

"Gece neredeyse bitti," diyorum onlara.

"Gece her zaman gençtir," diye karşılık veriyor Eliot, adayı dolaşıp kapıya yaklaşırken omzumu sıkıyor.

Harriet omuz silkiyor. "Neden onları da götürmüyoruz?"

Çünkü sen benimle olmayacaksın. O yokken paniğimi nasıl yatıştıracağımı bulmam lazım. Bir felaket olmayacak. Onlara zarar vermeyeceğim. *Maeve'nin doğum gününü düşün.* Evet, o iyi geçmişti.

Eliot bana doğru gülümser. "Kız arkadaşın bile bizim orada olmamızı istiyor, kardeşim."

Okyanus mavisini gözleri benimkileri arıyor, ama ben sadece derin bir nefes alıyorum. Kardeşlerimin her şeyi karmaşıktırdığını söylemek istiyorum, ama aynı zamanda korkunç durumları da basitleştiriyorlar. "Güvenlik yok," diyorum onlara.

"Ne şok ama," diyor Charlie kuru bir şekilde.

"Novak'ı aramadın mı?" diye soruyor Beckett.

Dairenden çıktığımda Novak'a haber vermeyi bıraktığım bir sır değil. Ben reşit bir yetişkinim. Çocuk değilim. Annem telefonumu patlatıp özel güvenliğimize bağlı kalmamı hatırlatsa bile, *ne* zaman bir korumanın her hareketimi takip etmesini istediğime ben karar verebilirim.

Ailem kendi isteklerini bana zorla kabul ettiremez. Yaratıcı olabilirler, evet, ve beni her hareketini koruma eşlik eden aile üyelerinin arasına yerleştirebilirler. Vekaleten korunmak.

Öyleyse kardeşlerim beni bu tür bir yola sürükleyecekler sanırım.

"Hayır, onu aramadım. Bu büyük bir olay olmamalı. Hepiniz benimle gelmek istiyorsanız, korumalar olmasın. Olay çıkarmak istemiyorum. Girip çıkacağım. Beş dakikada dönerim. Harriet'i dairesine bıraktıktan sonra arabada bekleyin."

Anında kabul ettiklerinde çok şaşırdım.

Birkaç dakika sonra, Beckett'in lüks arabasında, şoförü Hans direksiyonda. Dört kardeşim de benimle birlikte. Harriet'e

Harriet'e veda ettim ve şimdi kardeşlik evine gidiyoruz.

Bugün egzersiz yapıp seks yaparak çok fazla kalori yaktığım için midem guruluyor. Beckett'in SUV'sinin şık siyah içini kirletmeden granola yemek istiyorum. Kırıntıların yayılma riski çok yüksek. Bu yumuşak, çiğnenebilir bir granola bar değil. Bir ısırıkta çok fazla küçük parçaya ayrılacak.

Muz almalıydım. Siktir.

"Bizi mahvettin kardeşim," diyor Eliot, kırmızı ışığa geldiğimizde.

Kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Ne yaptım?"

"Annemin gerçekten çok sevdiği bir kız arkadaş seçtin." Eliot alaycı bir gülümseme attı. "Gelecekteki diğer sevgililerimiz için çıtayı inanılmaz derecede yükseğe koyduğun için teşekkürler."

"Bunun için endişelenmene gerek yok, Eliot," diyor Charlie ön koltuktan. "Sen dalga geçmeyi bırakmadan hepimiz ölmüş olacağız."

"Touché," Eliot gülümsüyor. "Ama siz mezarlarınızda yatarken bile, gelecekteki kız arkadaşımın Harriet Fisher standardına ulaşacağını sanmıyorum. Annemin onu Le Petit Rêve'ye davet ettiğini duydum."

"Beeeee." Tom inleyerek adımı uzatır. "Cidden, ona geçirmesini falan söyleyemez miydin?"

Gülmek üzereyim. "Onun geçirdiğini hiç duymadım sanırım."

"Yani annemin en sevdiği kızı ve geçirmiyor mu?" Tom ellerini havaya kaldırıyor. "Ben kararımı verdim, o bir iblis."

"Peki ya babam?" diye merak ediyor Eliot. "O bizim açılımımız olabilir. Belki Harriet'in şeytani cazibesine kapılmamıştır."

Elimdeki granolaya bakıyorum. Babamız Harriet ile çok fazla sohbet etme fırsatı bulamadı, ama bana onun benim için her şey olduğunu anlayabildiğini söyledi. Tam olarak bu kelimeyi kullandı. *Her şey*. Benim için önemli olan tek şey, onun benim dünyamın küçük bir parçası olmadığını, benim dünyamın kendisi olduğunu bilmesidir.

"Babam onu çoktan sevdi, eminim," diyor Beckett, hemen gözlerime bakarak. Yüzünde yumuşak bir gülümseme var ve gözlerinden, *korkmana gerek yok diye* fısıldadığını neredeyse okuyabiliyorum.

Benim korktuğum şey bu değildi, Beck. Boğazıma bir yumru takıldı. Onlara nasıl söyleyeceğim? Kafamdaki karışıklığı nasıl açıklayacağım

Yıllar geçti ama bunu hiç tam olarak açıklayamadım. Bazen kendimi bile zor anlıyorum.

Sessizlikte, guruldayan midem bozuk bir bulaşık makinesi gibi ses çıkarıyor.

"Dostum, akşam yemeğini atladın mı?" Tom bana yan gözle bakıyor. "Büyüyen bebeğimiz," diye alay ediyor Eliot.

Beckett gülümser ve kahkaha atar, bu da beni gülümsetir, ama yine de granolayı açmam. Bu, Beckett'in kaşlarını biraz daha çatmasına neden olur. Sonra yüzü tamamen düşer ve bu canımı yakar. Uzun bir süre birbirimize bakarız, aramızda söylenmemiş şeyler geçer ve Charlie "Ye şunu" diyene kadar ne yapacağımı bilemem.

Tereddüt ediyorum. "Ben iyiyim."

"*Ben* iyiyim," diyor Beckett çok derin, çok yatıştırıcı bir sesle. "Küçük kardeşim arabamda aç kalmasın, bunu sevmiyorum. Özellikle de benim yüzümden yemiyorsan."

Üniversiteye varana kadar bekleyebilirim, ama o bana beklemememi söylediği için, "Emin misin?" diyorum.

"Kesinlikle." Sonunda granolayı dikkatlice yiyorum, ama evet, her yer pisleniyor.

Tom o kadar çok gülüyor ki, Eliot'a doğru yuvarlanıyor.

Suçluluk duygusu beni boğuyor. Yüzümün, kollarımın, göğsümün derisini yakıyor. Tom'un bulduğu şeyleri nadiren komik buluyorum, bu da kısmen kardeşlerimden daha hassas olduğumdan emin olmamın bir nedeni. Ama o, "Bunca zaman tek yapmamız gereken Ben'e granola yedirmekmiş, kırıntıları takip edersek onu asla kaybetmeyiz" diye gülünce, bu şakada ironik bir hafiflik buluyorum.

Göğsümden kahkaha atıyorum. Güçlü bir kahkaha.

Bu durum Tom'u gerçekten şaşırtıyor. Beckett kahkahalara boğulurken, Charlie nadir görülen bir gülümseme sergiliyor. Eliot kardeşçe sevgiyle Tom'un dağınık altın kahverengi saçlarını okşuyor, sonra aynı duyguyla benim başımın arkasına dokunuyor ve ben ciğerlerimi dolduran bu coşkuya tutunuyorum. Bunu kaybetmek istemiyorum. Hiçbirini kaybetmek istemiyorum. Charlie'yi bile.

Belki de hiç kaybetmem gerekmeyecek.

BEN COBALT

Frat evi, tüm gün süren futbol maçı sonrası partisi ve ardından gelen sarhoş afterparty nedeniyle darmadağın olmuştur. Birinci katta remikslenmiş hit şarkılar çalmaktadır. Üniversite öğrencilerinin arasından geçip *çöplerin* üzerinden basarken, selam vermek için ellerim omuzlarımdan aşağı kaymaktadır.

Bira kutuları, plastik bardaklar, boş içki şişeleri, pizza kutuları, kağıt tabaklar, plastik çatal bıçaklar... Neredeyse bir çöp torbası alıp geri dönüştürülebilir atıkları ayırmak için temizleyecektim. Onlar bu zahmete girmeyeceklerdi elbette.

"Bütçede yer yok" diye, kardeşlik evi için geri dönüşüm kutusu satın almak zorunda kaldım. Anlıyorum ama neredeyse kimse kullanmıyor. Çoğu kişi onu ikinci bir çöp kutusu gibi görüyor.

İnisiyasyon sürecinden geçersen, belki onların alışkanlıklarını yavaş yavaş değiştirebilirim. Belki daha iyi, daha büyük bir etki yaratabilirim ve dürüst olmak gerekirse, bu düşünce doğru yolu seçip seçmediğimi sorgulamama neden oluyor. Üyelikten ayrılmakla iyi bir şey mi yapıyorum, yoksa burada kalmakla daha iyi bir şey mi yaparım?

Bunu fazla karmaşıklaştırdığım için şakaklarımdaki damar zonkluyor. *İçeri girip* çıkmam lazım. Kardeşlerim oldukça pahalı bir SUV'de bekliyorlar ve umarım sarhoş bir aptal, içinde kimlerin olduğunu anlamak için camlarına vurmaz.

Girip çıkmak.

"Ben, dostum, bunu görmelisin!"

"Sonra görüşürüz, Reggie!" Kappa kardeşlerden birine sesleniyorum. "Hey, Ben!"

"Ben!"

"Ben!"

Kibarca selam verip, Leif'i sorarım.

Çelişkili cevaplar alıyorum.

"Sanırım onu üst katta
gördüm." "Arka
bahçedeymiş." "Bodrumda
olduğunu duydum, dostum."

Her yeri tek tek dolaşmak üzereyken mutfakta bir birinci sınıf öğrencisiyle karşılaşıyorum. Iggy, lavabonun her yerine yayılmış, işlemeye benzeyen bir şeyi süngerle temizliyor. Beckett burada olmadığı için çok şükür. Ben de diğerleri gibi emekçi bir öğrenci olmalıyım, ama bana daha çok çizilmesini istemedikleri bir kupa gibi davranıyorlar.

"Selam Ben," diye başını salladı.

Ben de başımı salladım, tam arka bahçeye geçmek üzereydim ki, "Kız kardeşini gördün mü?" diye sordu.

Donup kalırım. "Ne?"

"Küçük kız kardeşin." Süngeri tezgahın üzerine bırakır. "En az on beş dakikadır burada."

Hızlıca anlayamıyorum. "Audrey Cobalt mı? Bu kardeşlik evinde mi?"

"Kızıl saçlı. Mavi gözlü. Sanırım sana sürpriz yapacağını söyledi."

Aniden oksijen yetersizliği çekiyorum. Bu gerçek olamaz. Telefonumu çıkarırken tavana bakıyorum. Yatak odalarının bulunduğu ikinci kata doğru, sonra düşünüyorum, *benimle dalga geçiyorlar*. Bu iğrenç bir şaka.

Audrey'e bir mesaj gönderiyorum.

BEN COBALT

KPD evinde misin?

Sonra Iggy ekliyor: "Sana bir kutu kurabiye getirdi. Sen gelene kadar kimsenin yememesini bile istedi." Sanki böyle bir şeyin olması imkansızmış gibi burun kıvrıyor.

Sanki bir Mac kamyon bana çarpmış gibi hissediyorum. Audrey'nin kurabiye pişirmeyi sevdiği pek bilinmez. Eğer doğru olsaydı, bunu sadece o söylerdi. O burada. Onun numarasını arıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, düzgün göremiyorum. Telefon çalarken, "Iggy, onun nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum.

"Az önce içeri girdiğini gördüm. Nereye gittiğini bilmiyorum."

Siktir, *siktir*. Hemen yukarı, yatak odalarına çıkmak üzereyim, ama aniden cevap veriyor: "Ben?" Sesi garip geliyor. Sersemlemiş mi?

"Neredesin?"

"Kızma..."

"Kızgın değilim. Lütfen bana nerede olduğunu söyle, *lütfe*." Sıkıntıdan boğuluyorum. Kafamı çevirip onu bulmaya çalışıyorum. Mutfakta yok, bu yüzden kulak zarlarımı delen müziğin olduğu oturma odasına geri koşuyorum.

"Senin öğrenci yurdundayım," diyor Audrey çok yavaş, çok garip bir nefesle. Onu duymak için bir kulağımı tıkıyorum. "Bodrumda," diyor.

"Uzak değilim. Sana geliyorum. Orada kal." Koşuyorum. Sprint yapıyorum. Kız kardeşim için. Gıcırdayan ahşap merdivenlerden aşağı, ton balığı kokan Kappa bodrumuna iniyorum.

Neden burada olduğu, beynimin derinliklerinde binlerce kilometre uzakta. Bu cevapları aramaya çalışmıyorum. Şu anda önemli değil. Önemli olan tek şey onun güvende olması.

Bodruma koştuğumda, gördüğüm tek şey erkekler. Çok fazla erkek. Ve kız kardeşim... Ekose desenli kanepede, yastıkların üzerinde yatıyor, yanağını kol dayama yerine dayamış, Leif ise diğer ucunda. Akli başında. Kappa başkanına saldırırken, mavi gözleri benimkilerle zar zor buluşuyor.

"O lanet koltuktan kalk!" diye bağıriyorum ona. Şaşkınlık ve endişe onu koltuktan kaldırıyor, ama ben çoktan bağırmaya başlamışım: "O 16 YAŞINDA!"

"Sakin ol, Ben. *Ben*." Ellerini kaldırıyor. Gözleri kocaman.

Her birinden lanet kanepelyi koruyorum. Yemin ederim, ona bir santim bile yaklaşırlarsa onları lanet beton zemine yatırırım.

"Düşündüğün gibi değil..."

"Burada erkeklerin yarısı onun peşinde, bana aşırı tepki gösterdiğimi söyleme." Audrey'e yaklaşıp ona hızlıca bir bakış atarak, sayıca benden çok daha fazla olan erkekleri gözümün önünden ayırmamaya çalışıyorum. Boyum 1,95 metre. Fiziksel olarak hiç zayıf olmadım, ama isterlerse beni zaptedip ona istediklerini yapabilirler. Beni izlemeye zorlayabilirler. Mide bulantısı boğazımı yakıyor.

Onlar hakkında daha iyi düşünmek istiyorum, ama şu anda en kötü olasılıkları düşünerek kafamda döngü yapıyorum.

"Bunu konuşalım, tamam mı?" diyor Leif, bu suçlamaların Kappa'nın itibarını zedeleyebileceğini biliyor. Dekanın kulağına giderse tüm bölüm cezalandırılabilir. Üstelik kız kardeşim *ünlü*. Bu olayı örtbas edecek kadar büyük bir halı yok.

Audrey'in yanına çömeliyorum.

Korkudan donakalmış, bana dehşetle, gözleri fal taşı gibi açılmış olarak bakıyor. Nedenini anlamıyorum. Bunu mantıklı bulamıyorum. "Seni buradan çıkaracağım." Onu kaldırmak üzereyim.

"Bekle." Bileğimi tutuyor. "Ben... ben iyiyim?"

"Neden soru soruyorsun?"

"Ben..." Etrafına bakınıyor, sanki bu bodrum katını, bu insanları yeniden değerlendiriyormuş gibi. "Senin kardeşlik kulübündesin, Ben. Bunlar senin arkadaşların."

Bu yüzden mi buradaymış? Arkadaşlarımla dost olmak için mi? Elimi ağzıma götürüyorum.

Kusma.

"Sadece... önce konuşabilir miyiz?" Audrey, muhtemelen bu büyüklerin önünde olay çıkarmak istemediği için sorar.

"Bence bu *harika* bir fikir," diyor Leif, düşmanca davranmamaya çalışarak sert bir şekilde. Ona sert bir bakış atıyorum.

İnanılmaz derecede kafam karışık, ama bir şeyi biliyorum. Kardeşlerime ihtiyacım var. Telefonumu yanımda saklayarak, tek elimle bir grup mesajı gönderiyorum.

BEN COBALT

Sana ihtiyacım var. Audrey burada. Bodrumda.

Sonra ona dönerim. "Audrey?"

"Buraya kendi geldi," diyor Leif nazikçe, kendini bu üç metrelik çukurdan kurtarmaya çalışıyor. Birkaç kardeşlik üyesi, Tiffany Blue tenekesinden futbol topu şeklinde, mükemmel şekilde buzlanmış kurabiyeleri çiğneyerek bunu doğruluyor.

"Öyle mi?" diye Audrey'e soruyorum.

"Evet." Oturmaya çalışıyor ama çabasını bırakıyor. Adrenalin kulaklarımda çınlıyor. Ben arızalı, bozuk bir bilgisayar gibiyim. Sistemim tamamen çöküyor. Normalde

vücut dilini yapay zeka gibi okuyabilirim, ama zekam Jurassic dönemine geri döndü.

"Seni arıyordum," diyor panik dolu gözlerle.

"Beni buldun," diyorum, onu nasıl sakinleştireceğimi bilemiyorum çünkü aklımı kaçırmak üzereyim.

"Sen... partide olacağını söylemiştin, hatırladın mı?"

"Evet." *Evet.* Ona futbol partisi hakkında bilgi verdim. Bu gece Kappa evine uğrayacağımı söyledim. Okulu bırakacağımı söylemedim. Ne zaman geleceğimi söylemedim. Daha fazla bilgi istediğinde, *muhtemelen gece yarısı civarında geç saatte* geleceğimi söyledim.

Şu anda gece yarısı civarı.

"Sana sürpriz yapmak istedim... Paylaşımlı araçla geldim." Paylaşımlı araç mı? "Senin arkadaşlarınla arkadaş olabileceğimi düşündüm. Böylece beni daha sık davet edersin diye." Gözleri yaşardı, burnu duygudan şişti ve bana yaklaşıp fısıldadı: "Onlar senin arkadaşların, değil mi?" Onun dehşeti beni de dehşete düşürdü.

Benim yüzümden onlara güveniyordu, çünkü benim arkadaşlarıma güvendiğime inanıyordu.

Kusma isteği hızla artıyor. Kendimi çok hasta hissediyorum. Kusma.

"Ben?"

"Evet, evet," diye başımı sallıyorum, ona gerçeği söyleyemiyorum. Hayır, Dalton Akademisi'nin hokey takımını bile onunla yalnız bırakmazdım - ve onları *yıllardır* tanıyordum. Bu çocukların yarısını sekiz hafta önce bu bodrumda tanıştım.

Rahatlamaya çalışıyor. "Tamam, öyleyse... biz iyiyiz." Biz iyi değiliz.

Ben iyi değilim.

Onu telaşla süzerim. Kendimi toparlamaya çalışırım. Fırfırlı bordo elbisesi yüksek yakalı ve uzun kolludur. Kalbinin üzerinde altın bir madalyon durmaktadır. *Bordo. Altın.* MVU'nun renkleri. Kıyafetleri yırtık değildir. Çıplak ayaklarını ve yerde duran dantelli beyaz çorapları görünce yüzümden kan çekilir. "Ayakkabıların *nerede?*" Leif'e ölümcül bakışımı yöneltiyorum. "Kim onun çoraplarını ve ayakkabılarını çıkardı?"

"Merdivenlerden inerken bileğini burktu." Leif kahverengi saçlarını sinirli bir şekilde eliyle tarar. "İnan bana, biz sadece ona yardım etmeye çalışıyorduk dostum."

"Doğru, ayağım takıldı." Audrey tuhaf, yavaş bir nefes alır. Ayağına uzanır ama yüzünü buruşturmaz.

"Onun için buz koyuyorduk," diye ekler Leif, minderden düşen Miller kutusunu göstererek. Onun ayağına soğuk bira koyuyorlardı. Sağ ayak bileği yüzde yüz şişmiş ve kabarmış.

Audrey'in gözlerinde sorgulayıcı, endişeli bir bakış vardı.

"Bir şey yaptılar mı?" diye fısıldayarak ona soruyorum, hala kanepenin yanında çömelmiş durumdayım. "Audrey, bana söyleyebilirsin." Şu anda zar zor dayanıyorum. Sanki bir canavar göğüs kafesimi parçalamaya çalışıyor gibi hissediyorum.

Kafasını sallamaya çalışıyor, ama gücü yetmiyor. Yanağı kol dayanağına yaslanıyor. "Yardım ettiler... Sanırım."

"Sence mi?" Beynim zonkluyor. "Bira, votka, herhangi bir şey içtin mi?" Ona uyuşturucu mu verdiler? Winona'yı düşünmeye başlıyorum ve dizlerimin üzerine çöküp çığlık atmak istiyorum.

"Hayır, içmedim." *Hiçbir şey içmemiş.*

"Ayağına basamıyordu," diye açıklıyor Leif. "Çok acı çekiyordu. Ben de ona kanepeye oturup seni beklemesini söyledim."

Kan kırmızısı görüyorum. Öfke beni yakıp kül ediyor. "Kız kardeşimin geldiğini söyleyen mesaj nerede? Merdivenlerden inerken yaralandığını söyleyen mesaj nerede?"

"Evet, haklısın, mesaj atmalıydım." Leif, ellerini ensesinin arkasına koyarak tedirgin bir şekilde ağırlığını değiştirir. "Ben. Bak, biz burada hep kardeşiz."

"Siz benim kardeşlerim değilsiniz." Tam o sırada kapı açılır ve dört yenilmez güç bodruma girer. "Onlar benim kardeşlerim."

Kulağıma "*kahretsin*" diye mırıldanmalar geliyor. Kappalar hareketsiz kalıyor. Etrafımızda bir güvenlik ordusu olmadan hepimizin bir arada bu kadar ulaşılabilir olması nadirdir.

Benim hatam.

Lanet olası benim hatam.

Girip çıkmam gerekiyordu. Böyle olmamalıydı. Şimdi benimle birlikte bu karmaşanın içindeler ve Audrey'e yardım etmelerini istediğimde bile pişmanlık duymuyorum.

Charlie ve Beckett ona doğru koşuyorlar.

Yoldan çekilip, onun başının arkasına geçiyorum. Bana bakıyor, gözlerini çok yavaş kırptıyor. Nefesi hala bana tuhaf geliyor. Uyuşturulmamış mı?

"Ne oldu?" Beckett ona ve bana soruyor. "Sürpriz mi?"

Audrey zayıf bir sesle diyor.

"Ayak bileğini incitti," diye açıklıyorum.

Charlie onu uzun bir bakışla süzer. "Bir şey almış."

Bu, göğsüne ateş edilen bir av tüfeği atışı gibidir. Leif'e sert bir bakış atarım. "Ona ağrı kesici verdin mi?"

Leif, onu kafasını koparacakmış gibi görünen Eliot'tan *birkaç* adım geri çekilir.

"Konuş!" Eliot, Kappa başkanına beyzbol sopasını doğrultarak bağırır. Evet, beyzbol sopası var. Beckett'in arabasında bir tane bulundurduğuna eminim, daha önce soyulduğu düşünülürse.

"Sadece Tylenol mu?" Audrey, onu kandırdıklarından emin değilmiş gibi diyor.

Leif'in yüzü kırmızı lekelerle kaplıdır. Kappa kardeşlere doğru döner. En son istediği şey, bodrumunda bir aşırı doz vakasıdır. "Ona ağrı kesiciyi kim verdi?"

Prescott öne çıkar. "Bir poşetten çıktı." "Oh, bu çok eğlenceli olacak," diyor Charlie kuru bir şekilde.

"Ben," diye sızlanıyor Audrey. "Bayılacak mıyım... Kendimi iyi hissetmiyorum... Ayak parmaklarım karıncalanıyor. Başım dönüyor. Oda dönüyor... Dönüyor."

"Bir şeyin yok." Kol dayanağına başını koymak için çömeliyorum. "O kadar kötü olsaydı, tamamen bayılmış olurdun." Değil mi? Beckett'e bakıyorum, o da Charlie'ye bakıyor.

Tom işemek istermiş gibi volta atıyor. "Charlie, çekim yapıyorlar," diye fısıldıyor ona.

Charlie, Kappa kardeşlere arkadan bakar. "Herhangi bir şey kaydetmezseniz, bunu kullanarak kardeşliğinizi ömür boyu yasaklatırız. Bunun hepiniz için imkansız bir görev olduğunu biliyorum, ama *lanet* olsun,

"Bu Cobalt Show and Tell'i YouTube'a koymaya karar vermeden önce, aptallar."

"Telefonlarınızı kaldırın!" Leif tüm Kappalara bağıırır. "Javi, sen de! Tanrım."

Eliot birinin elinden cep telefonunu alır. O kişi geri çekilir.

"Poşeti alabilir miyim?" Beckett, Prescott'a iki parmağıyla işaret ederek sorar.

"Ölecek miyim?" Audrey dramatik bir şekilde sorar. "Lütfen sadece utançtan öleyim. Lütfen. Lütfen... lütfen. Charlie, söyle... bunun sadece sağduyumun ölümü olduğunu söyle."

"O yıllar önce öldü."

"Yeniden dirildi." Nefesi zayıf.

Charlie'nin bakışları ona karardı. Ne düşündüğünü anlayamıyorum, ama keskin bir yanıt vermemesinin iyiye işaret olmadığını biliyorum.

Beckett'e çok fazla farklı hapla dolu bir poşet verilir. "Hangisi?" diye Prescott'a sorar.

"Ben... hatırlayamıyorum."

Eliot onu öldürebilir. Prescott, Eliot onu bodrumda takip ederken geri çekiliyor ve bu gece sopanın bir aksesuardan daha fazlası olup olmayacağını merak ediyorum.

Beckett poşeti hızla inceliyor. "Vicodin mi, benzos mu?" diye Charlie'ye soruyor.

"İkisi de var."

"Farrow'u aramalı mıyız?" Audrey'nin durumu iyi olmadığı için onlara soruyorum. Dramatik davranıyor olabilir, ama bu *onun* normal hali değil. Nefesi düzgün değil. Kanepeye daha da gömülüyor.

Beni dinlemiyorlar. Daha fazla hap bulduklarında ciddi bir bakışlaşıyorlar. Bir kedi Audrey'in kucağına atlıyor. Audrey kediyi yakalamaya çalışıyor, ama kolu minderden sarkıyor. Güçsüzce.

Kusacağım. "Beck?"

Audrey yere yığılmaya başlar ve Charlie onu ilk yakalar, onu kanepenin daha aşağısına çekerken Beckett dizini yastığın üzerine koyar. Çok hızlı hareket ederler. Beckett onun üzerine eğilir, yanağına dokunur.

"Audrey?"

Göz kapakları titriyor. "Ben... hissetmiyorum..."

"Tom," Beckett onun dikkatini çeker. "Gidip benim arabamdan arab Narcan'ı getir."
a."

"Tamam." Bodrumdan koşarak çıkar.

"Lanet olsun." Leif ellerini başına koyar. "Bu olamaz olamaz." Tek umursadığı şey bu kardeşlik.

Benim tek umursadığım şey kız kardeşim. "Ona ne verdiler?" diye soruyorum.

"Bir opioid, sanırım." Charlie elini saçlarında gezdirir. "Ama Rohypnol ise, Narcan işe yaramaz."

"Rohypnol nedir?" diye soruyorum.

Charlie, tüm bu sorularımdan dolayı bana sinirli bir bakış atıyor, ama bu bakış hızla küle dönüşüyor, sonra da yok oluyor. Neredeyse benim için endişelendiğine inanacaktım. Neredeyse. Aynam yok. Yüzümün ona ne söylediğini hiç bilmiyorum. Bu yere kusmaktan sadece birkaç saniye uzakta olduğumu biliyorum.

"Söyle bana," diyorum boğuk bir sesle. "Söyle bana, Charlie."

"Tecavüz ilacı," diyor Charlie. "Roofies. Bayılacak."

Boğazımın arkasında asit kabarcıkları oluşuyor. Audrey bilincini kaybediyor. Beckett onun adını söylüyor ve "Reste éveillée" diyor. *Uyanık kal*. Sakinleştirici, yatıştırıcı sesi beni rahatlatmıyor. Boynundaki nabzını ölçüyor.

Sonra gözleri kapanıyor. Vücudu gevşiyor. Bayılıyor.

Beckett

Audrey." Tepki yok.

"Nefes alıyor mu?" diye soruyorum onlara. Belki de bu sözleri ağızımdan çıkarmadım bile. Çünkü onların yanıtını duymuyorum. Hiçbir şey duyamıyorum. Bir dizimin üzerine çöküp yan tarafa kusuyorum. Arabada yediğim her şey beton zemine dökülüyor.

Kız kardeşim, kardeşlik kulübünün bodrumunda aşırı dozda uyuşturucu almış. "Senin kardeşlik kulübün," demişti. *Benim kardeşlik kulübüm*. Bunu ben yaptım. Eğer burada olmasaydım... neden buradayım?

Parmağım sıvalı duvara batarken tekrar kusuyorum. Ona yardım bile edemiyorum... Kendime zar zor yardım edebiliyorken ona nasıl yardım edebilirim ki?

Acı içimi kemiriyor. Başımın arkasında bir el hissediyorum. Eliot'un mu? Beni dizlerimden kaldırdığını hissediyorum. Ağırlığımın çoğunu en güçlü kardeşim üzerine veriyorum. Çenemi avuçlayarak bakışlarımı kendisine çevirmeye çalışıyor. Sanırım adımı söylüyor.

Gözlerim sanki her birine jalapeño sürmüşüm gibi yanıyor. Beckett'in burnuna Narcan'ı uyguladığını zar zor görebiliyorum. Tom'un kolumu salladığını zar zor hissedebiliyorum. Bir yavru kedinin bir üniversite kulübü üyesine tısladığını zar zor duyabiliyorum, sonra onun kedinin yüzüne esrar içtiği sigaranın dumanını üflediğini görüyorum.

Burada güvende değiller. Kappa kedicikleri.

Canlanıyorum. Kas fonksiyonlarımı geri kazanıyorum. Sadece tüm kedileri toplamak için. Kız kardeşim için işleri daha da kötüleştiriyorum ve yapabileceğim tek iyi şey, bu lanet olası kedileri bu lanet olası kardeşlik evinden kurtarmak. Sersemlemiş bir halde kedileri arıyor ve onları battaniyeyle kaplı bira kutusuna koyuyorum.

Eliot, siyah kediye diğerlerinin yanına nazikçe yatırır. "İşte bu kadar, kardeşim. Bu sonuncusu." dediğini duyarım.

Ben sadece altı tane sayıyorum. "Yedi yavru var." Biliyorum. Buraya her geldiğimde onları besliyorum.

"Tamamdır. Bu taraftan." Beni bodrumun arka kapısından dışarı yönlendiriyor. "Gitme zamanı." Hepimiz gidiyoruz. Beckett'ı görüyorum. Audrey'i kollarında tutuyor. Audrey aklı başında. *Mantıklı* konuşuyor. Uyanık mı?

"O iyi." Bunu kim söylüyor, Tom mu, Charlie mi?

Sarhoş gibi hissediyorum. Kaçamadığım içgüdüsel duygularla sarhoş olmuşum. Kafamda ne kadar tekrarlısam tekrarlayayım, *o iyi*. Bir göz kırpma ile A noktasından B noktasına geçiyorum. Kısa süre sonra, Beckett'in SUV'sinin en arkasında, kedicikler minik *miyavlamalar* çıkarırken bira kutusuna tutunuyorum. Alnımı karton kenarına bastırıyorum.

Biri sırtımı okşuyor. Beckett mi? O Audrey'nin yanında olmalı. Ona ihtiyacı var ve ilk kez ona bakıyorum.

Charlie yanımda.

Hiç mantıklı değil. Ama ne mantıklı ki? O, güçlü bir şekilde odaklanıyor. Ve bana söylediği ilk şey, "Kucağıma kasma."

Evet.

Charlie işte böyle biridir.

Bu beni garip bir şekilde sakinleştiriyor. Onun acı, keskin tanıdıklığı. Gözlerimin içine bakıyor ve yine, ne gördüğünü bilmiyorum. Gözlerim kan çanağı gibi. Yüzüm sessiz gözyaşlarıyla ıslanmış gibi.

"O iyi," diyor ve şimdi onun bunu ilk kez söyleyen kişi olduğundan daha da eminim. "Hemen tepki verdi."

Nabzı hiç durmadı. Onu hastaneye götürüyoruz. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum.

Yardımcı olmuyor. Söylediği her şey... bana yardımcı olmuyor ve nedenini bilmiyorum. Olmalıydı. O iyi. Küçük kız kardeşim iyi olacak. Güven verici sözler lanet olası uzayda. Orada boğulmadan uçmamın imkanı yok. Asla ulaşamayacakmışım gibi geliyor.

"Sorun ne?" Charlie her zamankinden çok daha az sinirli bir şekilde soruyor. Midemi bulandırıyor. "Ben?"

Kafamı tekrar tekrar sallıyorum. Burada olamam. Burada olamam. Burada olamam. Burada olamam.

Burada olamam.

Sevdiğim herkese zarar vereceğim. "*Ben.*"

Gözlerimi ona çeviriyorum.

Charlie'de hiç görmediğim bir şaşkınlık, bir kafa karışıklığı bana bakıyor. Şimdi bir dahiyi mi şaşırtıyorum? Vücudumda o kadar çok acı var ki, bunun bir gramını bile kelimelere dökemiyorum. *Öldür beni*, demek istiyorum ona.

Sonra kanı düşünüyorum. Beckett'in arabasını. Bunu yapamam.

Sonra onu düşünüyorum ve neredeyse yıkılıyorum. "Harriet," diyorum boğuk bir sesle.

Biri Charlie'ye bir telefon uzatıyor — birkaç dakika sonra mı?

Birkaç saniye sonra mı? Telefonu kulağıma dayıyor.

"Ben?" Onun sert sesini duyuyorum ve yanağımdan akan sıcak gözyaşını siliyorum. Ben bir şey söylemeyince o devam ediyor. "Her şey yolunda mı? Tom bana hakaret bile etmedi. Konuşman gerektiğini mi söyledi?"

Konuşmakta zorlanıyorum.

"Kobalt dilini mi yuttu?" diye soruyor düz bir sesle. "Anladım. Aslanlar, kediler... aptalca bir şaka, biliyorum."

Boğazımdaki düğümü çözüyorum. "Aslında bunu daha önce duymuştum."

Derin bir nefes alarak rahatlar. "Öyle mi? Ben de sonunda zeki olduğumu düşünmüştüm... Ben. İyi misin?"

Hayır. Sulanan gözlerimi ovuşturuyorum. "Benim için bir şey yapabilir misin?"

"Her şeyi."

"Bana bir saniye kitap okur musun?" Bir taş yutmuş gibi hissederek telefonu kulağıma sıkıca bastırıyorum.

"Evet," der hızlıca. "Ne okumak istersin? Seni uyutacak bir organik kimya kitabım var ya da karanlık ve hüzünlü bir havaya girip Pyramus ve Thisbe'yi okuyabiliriz... Ben organik kimyayı tercih ederim."

İçimde bir yerlerde bir gülümseme hissediyorum. "Karanlıktan korkuyor musun, Fisher?" Cam gibi bakışlarımı arabanın tavanına çeviriyorum.

"Üzgünüm ama karanlık, senden önce benim arkadaşımды."

Islak çenemi ovuşturup uzun bir nefes veriyorum. Ufukta barışın ışıkları beliriyor. Oraya gitmek için mücadele ediyorum. "Arkadaşını bir kenara attın mı?"

"Evet. En iyi arkadaşımın biraz yardımıyla."

Gözlerimi kapattım. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. *Ağlamayı kes.* Lütfen kes. Kesmek istiyorum.

Çok yumuşak bir sesle, "Yardıma ihtiyacın var mı, dostum?" dedi.

Başımı salladım. "Evet," diye boğuk bir sesle söyledim. "Bana kitap oku. Sadece bana kitap oku."

Ve öyle de yapıyor. Bilimsel terimler bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor, ama ben onun sesini dinliyorum. Olan biten her şeyi düşünmeyi bırakıyorum. Düşüncelerimin çamaşır makinesine takılmayı bırakıyorum. Sadece Harriet'i dinliyorum. Ve nefes alıp veriyorum.

"Şu anda garip bir şekilde sakın. Bu beni biraz korkutuyor." Tom'un önümdeki koltukta Eliot'a fısıldadığını duyuyorum.

Eliot dönerek beni inceliyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Gözyaşlarım kurudu.

Duygularım uyuşmuş durumda. "Şokta," diyor Eliot.

Beckett, Audrey'in nabzını kontrol ediyor. Hâlâ onu kollarında tutuyor, bacakları Eliot'un kucağında açık. Bana bakıyor.

"Şu anda... oldukça iyi hissediyorum, biliyor musun?" Terli.

Başımı sallıyorum. "Sevindim, Audrey. Yine de muayene olman gerekiyor." Hastaneye gidiyoruz.

"Oui." Karton kutunun üzerine duygusal, gözyaşlarıyla ıslanmış bir gülümseme konduruyor. "Sen olmasan onlar ne yapardı? Gerçekten korkunç olurdu." Çenesini titretip, *teşekkür ederim* diyor.

Ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadım. Sadece kardeşlerimizi aradım.

"Je t'aime comme les arbres aiment la terre, ma petite sœur," ruhumun derinliklerinden mırıldanıyorum. *Seni ağaçların toprağı sevdiği gibi seviyorum, küçük kardeşim.* "Toujours." *Her zaman.*

"Toujours," diye tekrarlar. "Et je t'aime comme les étoiles aiment la nuit, mon frère préféré." *Ve seni yıldızların geceyi sevdiği gibi seviyorum, en sevdiğim kardeşim.*

Eliot nefesini tutar. "Ben senin en sevdiğin kardeşim değil miyim?"

Kahkahalar ve şakalar devam eder, ben de bu sesleri kulaklarımla dinlerim. Ailemi seviyorum. Onları her zaman seveceğim, bu yüzden şimdi ayrılmam gerektiğini biliyorum. Çok yakında. Bu, hayatımda yaptığım en zor şey olacak, ama kalmayı hiç düşünmemeliydim. Ve bunu çok uzun süre erteledim.

Orijinal zaman çizelgesine sadık kalmalıyım. O zaman bu gece olanlar asla yaşanmazdı. Haftalar önce New York'tan ayrılıysaydım, Audrey o hapi asla almazdı. Hatta, Beckett'in isteği üzerine şehre hiç gelmeseydim, tüm bunlar önlenebilirdi.

Metropolitan Medical'a vardık. MVU'ya en yakın hastane burası. Audrey hastaneye yatırıldı. Ailelerimiz, Audrey'nin kaçtığını fark ettiklerinde çoktan New York'a doğru yola çıkmışlardı. Kardeşlerim bu geceki felaketi onlara haber verdiğinde, rotalarını hastaneye çevirdiler.

Şimdi buradalar. Annemin topukları, sanki ateşe atıyormuş gibi hastane koridorlarında tıklar tıklar sesler çıkarıyor. Babamın sakinleştirici eli annemin elinde. İkisiyle de uzun uzun konuşmuyorum. Sorduklarında iyi olduğumu söylüyorum. Audrey'e odaklanmaları gerekiyor.

İkisi de beni suçlamıyor. "Bu senin hatan değil" diyorlar. "Ben?"

Babamın kararlı mavi gözleri benimkileri arıyor.

Fizzle otomatlarının yanındaki koridordayız. Güvenlik, hemşirelerin ve doktorların sadece birkaç bakışını aldığımız bir yerde dolaşıyor. "Benimle konuşabilir misin?"

"Ne söyleyeceğim ki?" Boğazım yanıyor. Konuşmak acı veriyor ama deniyorum. "Kardeşlik kulübüm Audrey'e *fentanil* verdi."

Evet, doktorlar vücudundaki uyuşturucuyu tespit ettiler. Beckett arabasında Narcan olmasaydı, bu gece kolayca ölebilirdi. Kardeşlerimden birini öldürmekten bir adım uzaktayım. Öyle hissediyorum. Ayrıca, bileği burkulmuş. Üniversite cheerleader takımına girmişti, ayağı iyileşene kadar kenarda kalacak.

Ona "Üzgünüm. *Kızgınım*. Keşke her şeyi geri alabilsem, ama yapamam. Tek istediğim hayatıma devam etmek" diyorum.

"Tamam," diye başını salladı ve beni daha derin bir endişeyle inceledi. "Harriet nerede?"

"Uyuyor. Endişelenmemesini söyledim, sonra görüşeceğiz." "Eve geldiğinde mi?"

Başım zonkluyor, gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Hayır, şey." Gözlerimi ovuşturup başımı daha sert sallıyorum. "Yazmayı planladığı bir ödevi var ve not ortalamasının düşmesine neden olamam. Muhtemelen eve gidip uyuyacağım." Harriet'e de böyle söyledim. Notlarını benim kadar önemsemediğini söyledi, ama ben önemsiyorum. Onun hedeflerini yok eden dinamit olamam. "Ondan sonra onu göreceğim. Yani muhtemelen bu gece geç saatlerde."

Saat sabahın ikisi, teknik olarak zaten Cumartesi.

"Benim için bir şey yapabilir misin?" diye sordu ve bakışlarımı tekrar ona çevirdi.

"Ne yapayım?" diye soruyorum, tutamayacağım bir söz vermemek için. "Ryke'ı görmeye git. Mümkün olduğunca çabuk.

Ya da onunla buluş."

Boynumda, tüm vücudumda ağrı olsa da, sık sık başımı sallıyorum. "Evet, yapabilirim." Doğruyu söylediğimi anlıyor ve rahatlıyor. Ben de rahatlıyorum.

Jane'i arıyorum. Onun bilardo barında, Philadelphia'da buluşmak isteyip istemediğini soruyorum. "Geç saatte ya da sabahın erken saatlerinde olacağını biliyorum." Oraya vardığımda saat sabah dört mi olacak? Beş mi? "Ama kedilerim var..."

"Orada olacağım,
Pippy." Yalnız
gitmeyi planlıyorum.

Ama Charlie ve Beckett arabaya atlarlar. Korumam arabayı sürüyor ve ben de ağabeylerimle tartışarak zaman kaybetmem. The Independent'a vardığımızda, SUV'den inmek üzereyim.

Dönüp soruyorum, "Kedi... bulamadığım yedinci kedi. Ölmüş, değil mi?"

Beckett zar zor nefes alıyor. Charlie'ye bakıyor. Ama Beckett bana gerçeği söylemeye korkuyorsa, bu cevap yeterlidir.

Ben başımı sallayarak bira kutusuyla birlikte ayrılmak üzereyim.

Charlie, Beckett'in üzerinden uzanıp gömleğimin arkasını yakaladı ve beni koltuğa oturtmaya zorladı.

"Siktir. *Charlie*." Yavru kedileri ittiğim için ona sert bir bakış attım.

"Ağlamayacaksın, değil mi?" diye sorar bana. "Bir kedi öldü. Öldü. Gitti. Geri gelmeyecek."

"Charlie," der Beckett sessizce. "Dur."

"Neyi durdurayım?" Charlie bana işaret eder. "Bu onu etkilemiyor." Benden rahatsız olmuş gibi görünüyor.

"Ağladığımda nefret ettiğini sanıyordum," diye karşılık verdim. "Bunu aşırı duygusal buluyorum. Sen de öylesin."

"Bütün gece böyle olmadım mı?" diye karşılık veriyorum. "Belki de artık bıktım?"

Charlie yüzünü buruşturuyor. Saçını çekiyor. "Siktir," diye küfrediyor. Beckett'e duyamadığım bir şey fısıldıyor.

İlk günden itibaren kedileri oradan çıkarmalıydım. Yanlış yolu seçtim. Yanlış karar verdim. Bir daha aynı hatayı yapmayacağım. Buna tutunuyorum. "Her şey yoluna girecek," diyorum onlara.

Beckett parmaklarını burun köprüsüne dayadı. "Ben. Bu gece olanları gerçekten konuşmalıyız. Audrey'e olanlar..."

"Evet, korkunçtu," diye sözünü kestim. "Üzgünüm."

"Neden üzgünsün?" Charlie bana tuhaf suratlar yapıyor. Sanki kafasını tuğla duvara vuruyormuş gibi bana bakıyor. Bunca zaman beni şeffaf biri olarak gördüğünü sanıyordum. Okunması çok kolay.

Kafamı hafifçe sallayıp, "Bu gece burada olduğunuz için ikinize de teşekkür ederim. Benimle olduğunuz için mutluyum. Gelmekte ısrarcı olduğunuz için mutluyum" diyorum. Onun da bunu duyduğundan emin olmak için özellikle ona da hitap ettiğimi belirtiyorum. "Teşekkürler, Charlie. Ben de senden nefret etmiyorum."

Yine arabadan inmek üzereyim.

Charlie bir kez daha omzumu tutar. "Yedi yavru kedi... Onların biz yedimizi simgeleyen bir metafor olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Neden öyle düşüneyim ki?" Şimdi kafamı karıştırıyor. Bir yavru kedi hayatta kalamadı, yani ne... şimdi içimizden biri ölecek mi? Bu bana saçma geliyor. "Kadere inanmıyorum, Charlie."

"O zaman neye inanıyorsun?"

"Sonuçlara."

BEN COBALT

"Onlar çok iyi ellerde, merak etme," diyor Jane bana güven verici bir gülümsemeyle. Kappa yavrularını serbest bıraktım ve onlar Jane'in koyduğu ıslak kedi maması tabaklarına doğru koşuyorlar. Kapalı bilardo barının etrafına dağılmış su kaplarını yeniden dolduruyorum.

The Independent, ablamın kurtardığı birçok sokak kedisine ev sahipliği yapıyor. Bunların bazıları, insanlar bira içmek ve bilardo oynamak için uğradıklarında, barın kedilerine bağlanarak sonsuza kadar kalacakları aileleri buluyor. Bu altı yavruyu bırakmak için mükemmel bir yer.

"Sen endişelerin yok edicisisin," diye gülümsüyorum ona. "Şüphelerin yok edicisi."

"Beni gururlandırırıyorsun."

"Gerçekle," diye ekliyorum, kedcikler Jane'in attığı bir topun ipliğini kemirirken dudaklarım gülümsüyor. Kedileri haftalar önce veterinerine götürdüğümü biliyor. Hepsi aşılarını oldu. Pireleri yok. Burada çok mutlu olacaklar.

Bilardo masasına atlar ve yeşil keçeyi okşayarak bana katıl

ma Onun yanına oturuyorum.

m Thatcher arkasında arkasında barın bar tezgahının için. sallanıyor uykulu uykulu

kızını kaslı kollarına alıyor. Jane ona bakarken, o da ona başını sallıyor ve arka odaya geçiyor. Böylece bana ve kız kardeşime baş başa vakit geçirmemiz için zaman tanıyor. İkiz kardeşini tüm kalbiyle seven Thatcher Moretti'den daha fazla kardeşlik bağlarına saygı duyan kimse yoktur ve bence bu da onun Jane için bu kadar mükemmel olmasının bir başka nedeni.

Ama Thatcher'ın hayatında bir kardeşi kaybettiğini biliyorum. Ailemizde Skylar'dan bahsettiği ilk kişilerden biri bendim.

Moretti, çocukken bir taş ocağına atlayıp boğulan ağabeyi. Umarım... Jane beni kaybettiğini hissettiğinde onun yanında olur.

Onun Jane'in yanında olmasına ihtiyacım var. Bunun olmayacağına dair hiçbir şüphe yok. Thatcher, Jane'in iyi olması için hayatının geri kalanını bataklıkta geçirebilir.

"Bu gece çok kötüydü," diyor Jane sessizce, nazikçe. "Nasılsın?"

"Atlatıyorum. Audrey için daha kötü olmamasına seviniyorum. Daha kötü olabilirdi."

Beni sırtımdan kucaklıyor. "Ah, Pippy. Hepimiz arasında en büyük kalbi seninkine sahip olduğunu biliyor musun?"

Yere bakıyorum, gözyaşlarım yine akmak üzere. "Charlie bunun her zaman bir zayıflık olduğunu biliyordu," diyorum ona. "Sonunda ne kadar çok hissedersen, o kadar çok acı çekersin, bunu biliyordu."

Belki de bir gün bunun beni tamamen yutacağını bile biliyordu. Belki de bunun gerçekleşmesini hiç istememişti.

"Kalbin senin gücündür," diyor Jane sertçe. "Aynı zamanda seni dizlerinin üzerine çöktüren şey de olabilir, ama aynı zamanda ayağa kalkmanı sağlayan şey de olabilir. Kendinden vazgeçme, Pippy." Beni özlediğim sıcaklıkla kendine daha yakın sarar.

Yüzümü omzuna dayarım, sanki yine on iki yaşındaymışım gibi. "Wiki biyografine 'güven aşıl原因' ifadesini eklemeliyiz."

"Bu gereksiz olur. Ben sadece senin ablanım."

Burnumdan keskin bir nefes alıp, gözyaşlarımı tutuyorum. "İlk doğanın yükümlülükleri."

"Hayır. Benim için kardeşlerimi sevmek ve onlara bakmak bir yük değil. Asla da olmayacak." Başını benimkine yaslar. "Moffy'nin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Ona ihtiyacın olursa, bir telefonla ulaşabilirsin."

Ailelerimizde en büyük yükü ilk doğanlar taşır ve Jane ile Maximoff'un hala herkesin yanında olmayı, kendileri için de var olmayı ve kendi ruh eşlerini bulmayı başarmış olmalarına hayranım.

Benim için onlar en güçlü tanrılar. Yıldızlarla aydınlanan gökyüzünde sonsuza dek hayranlıkla bakacağımız kişiler.

"Seni gerçekten seviyorum Jane," diyorum ona The Independent'tan ayrılmadan önce.

Kardeşlerimin dairesine döndüğümde, Ryke amcamı arayıp buluşmak için randevu alıyorum. Kahve içmek, öğle veya akşam yemeği yemek için değil, birlikte açık havada vakit geçirmek için. Amcamla yapmayı sevdiğim şey. Sonunda yürüyüşe evet dedim.

Beni Land Rover'ıyla aldı ve Catskills'e kadar yol boyunca yolcu koltuğunda uyudum. Öğleden sonra, Hunter Mountain Fire Tower adlı bir patika başlangıcındaydık. Beş yangın kulesi yürüyüşü arasında en zorlu olanıydı. 8 mil. Zorluk derecesi: Zor, soğukta terleme, ayak parmaklarında su toplama olasılığı yüksek. Yanlış çorap giymiştim.

Hangi patikayı seçeceğimi bana bıraktı. En sevdiğim amcamla son yürüyüşüm olacağına karar verdim; kolay olsun ve birkaç dakika içinde bitsin istemedim.

Biraz İspanyolca konuşuyoruz. Dilimi kaybetmemek için. Ailemin sık sık Fransızca konuşmasının nedeni de kısmen bu. Hiçbirimiz bize öğretilenleri unutmak istemiyoruz.

"Ya casi llegamos," diyor. *Neredeyse vardık.*

Botlarım düşen sonbahar yapraklarını ezip geçiyor. "No tengo prisa." *Acelemler yok.*

Ryke amca, sürekli çatık kaşları ve kısık gözleriyle tam bir kara kara düşünen adamdır. Tıraşsız, sert çenesi, yaklaşılmaz tavrını hafifletmeye hiç yardımcı olmuyor ve "defol git" havasına rağmen, benim için kendi oğluymuşum gibi her şeyi yapacağını biliyorum.

Ryke Meadows, sevdiğim dağların vücut bulmuş hali. Dayanıklı, sarsılmaz, değişmez. Babam gibi değil.

Connor Cobalt, suyun vücut bulmuş hali. En sakın nehirler bile akıntının değişmesiyle boğulabilir. Gençken, babamın beni boğduğunu hissedip hissetmediğini merak ederdim, bu yüzden Ryke'ı bana verdi. Beni kabilan dalgalardan kurtaracak bir dağın olmasını sağladı.

Ve bunun için onu çok seviyorum.

Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve belki her zaman o değildi, ama bunu benden asla almadı. Beni ona doğru çekti. Hala da çekiyor.

Meadows Cottage'da sabahtan akşama kadar geçirdiğim tüm o zamanlar boyunca — arka bahçedeki geçici halat parkurunda oynarken, Winona ile lastik salıncakta dönüp dururken, ormanda çıplak ayakla koşarken — ailem beni nadiren eve çağırırdı. Sokakta aşağıya bakıp kız kardeşlerimle, erkek kardeşlerimle, onlarla birlikte olmak için içimi çeken bir özlem hissedene kadar kalmama izin verirlerdi.

Ve ben kendi isteğimle geri dönüyordum. Beni gördüklerinde duydukları mutluluk hiç azalmıyordu. Her kapıdan içeri girdiğimde bu mutluluk büyüyor ve beni sarıyordu.

Harriet'ten daha fazla gidecek evim vardı. Aşkım fazlasıyla boldu ve isteyerek uzaklaşmak inanılmaz derecede aptalca geliyordu.

Ama burada kalamam. Kalıp onları mahvedemem. Bu, kurtulamadığım, boğucu bir panik. Kilometrelerce uzağa gitmeden, hepsinin güvende olduğundan *emin olmadan*, üzerimde dolaşan bu canavardan asla kurtulamayacağım.

Yangın kulesinin tabanına ulaştık ve ben beyzbol şapkamı çıkarıp alınımdaki teri sildim. Ryke amca başını dolambaçlı merdivene doğru çevirdi. Bizi merdivenlerden yukarı çıkardı.

Bu ay bu yol pek popüler değil. Aslında, Kasım ayı sonlarında bu yolda yürüyüş yapabilmemiz için son dakikada izin almak için bazı bağlantılarını kullanmak zorunda kaldığını düşünüyorum.

Burada kimse yok.

Tırmanırken birkaç kez bana bakıyor. Kaşlarını çatmış, ama Ryke Amca henüz zor sorular sormadı. Beni sıkıştırmıyor, ama zamanı geldiğinde soracağını biliyorum.

Tepede, kare şeklindeki yapıya giriyoruz. Tüm pencereler açık. Cam yok. Burası boş bir yangın kulesi ve çok büyük değil. Aslında sadece bir gözetleme noktası.

Dalgalı tepeler, ufuk, yaprak dökmeyen ağaçların şelalesini seyretmem gerekirdi. Hava biraz bulutlu olsa bile, geniş manzara üç eyalete kadar uzanıyor. Ama ağaçlar umurumda değil. Gittiğim yerde ladin ağaçları, toprak, bulutlar ve mavi gökyüzü olacak.

O olmayacak. Bir daha asla göremeyeceğim yanımdaki adam umurumda.

"Teşekkür ederim," diye söylüyorum, o konuşmadan. "Beni buraya getirdiğin için."

"Sen seçtin." O dışarıya bakıyor. "Burayı seviyorum. Ama daha çok sen burada olduğun için."

Gülümsüyorum. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyecektim. Benden önce davrandın." Sırtımdaki su torbasının musluğundan biraz su içiyorum.

Ryke amca şimdi bana doğru dönüyor. "Nasılsın?" Tabii ki kardeşlik kulübünden bahsediyor. Kız kardeşimden. O zamandan bu yana muhtemelen sadece on dört ya da on beş saat geçti.

"Daha iyiydim," diye itiraf ediyorum. "Yanında olamadığım için üzgünüm..."

"Özür dilemene gerek yok lan." *Küfürleri* çiçek yaprakları gibi savurur, her zaman saldırgan bir tavırla değil. Gerçi, evet, bazen çok sert olabilir.

"Aslında gerek var." Beyzbol şapkamı tekrar takıp, siperliğini kırıyorum. "Winona'ya iyi bir arkadaş olamadım ve olsaydım..."

"Seni bir saniye durduracağım." Sanki aramızda kırılğan bir şeyi tutuyormuş gibi ellerini kaldırır. "Kızımla olan ilişkin, benim seninle olan ilişkiyi asla etkilemeyecek, anladın mı? Bunu anlamamı istiyorum, tamam mı? Çünkü ben her zaman bu caddenin aşağısındayım. Her zaman oradayım, Ben. Benim olmadığım bir an asla olmayacak ve o kapıdan geçmen gerekiyorsa, geç. Arkanı dönme."

Gözlerim yanıyor çünkü onunla olan ilişkim etkilendi. Ama bu onun suçu değildi, benim suçumdu.

"Kapının her zaman açık olduğunu biliyordum," diyorum yumuşak bir nefesle. "Bana asla kapıyı kapatmayacağını biliyordum. Sen böylesin, Ryke Amca." Ona gözyaşları içinde gülümsüyorum ve kederi bastırmak için daha soğuk bir hava akımı soluyorum. "Daha sık gelirdim, ama aslında hayatımda bir değişiklik yapmayı düşünüyorum."

"Öyle mi?" Sakallı çenesini eliyle okşadı. "Ne gibi?"

"Üniversiteyi bırakabilirim. Ülkeyi daha fazla gezebilirim." Başımı manzaraya doğru eğiyorum, ama gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Sanırım ihtiyacım olan şey bu. Dışarı çıkıp sessizliği içime çekmek. Daha az gürültülü başka bir yerde yaşamak."

Alnını, ağzını, çenesini tekrar ovuşturur. "Yalnız mı?"

"Tek başına pek çok sırt çantalı seyahat yaptın. Tek başına kaya tırmanışı yaptın."

"Ve asla vazgeçemeyeceğim, tekrar tırmanmak için canımı vereceğim dağlar, asla yalnız olmadığım dağlardı." Kolunu uzatır. "Bak, *ihtiyatlı olmaktan* bahsedecek kişi ben değilim. Eminim baban, duygusal bir olaydan sonra aceleci kararlar alacağını söyleyecektir..."

"Mesele Audrey ya da kardeşlik değil," diye sözünü kestim. "Aylardır bunu düşünüyorum. Her zaman gündemdeydi." Bu doğrudur. "Sadece şimdi tam zamanı olduğunu düşünüyorum."

"Neden?"

Eldivenli ellerimi ceketimin ceplerine soktum. "Çünkü." Boğazım düğümleniyor. "Daha fazla kalırsam Harriet'i terk edecek gücüm kalır mı bilmiyorum."

"Kız arkadaşından ayrılmak bu kadar zorsa, neden ayrılmak istiyorsun ?

İstemiyorum. Yapmak zorundayım. Bir taş yutuyorum. "Bunu kendim için yapmam gerekiyor.

Kendime yardım etmeliyim."

Bu, onun bazı kaslarını gevşetir. Anlamış gibi görünüyor. "Sabahları uyanmak istemenizi sağlayan tek kişi kim?"

Harriet. Daha da parçalanmış durumdayım ve onun adını bile söyleyemiyorum.

Ama o anlıyor. "Ben, eğer oysa, bir sonraki adımda ne yapmak istediğini iyice düşün. Çünkü hayat, sahip olduğun bu tek hayat, sevdiğin insanlarla yaşamaya değer. Dünyanın en güzel yerine gitsen bile, o orada olmadığı için yalnızlık çeken bir adam olursun."

Öyle olacağımı biliyorum.

Tek yapabileceğim başımı sallamak. Yangın kulesinden inmeden önce, amcam başımın arkasını avuçlayarak beni kendine yaklaştırır ve ben de onu güçlü, sert bir kucaklamayla sararım. Beni gelecek olanlara hazırlamak için.

Sıcaklığım bir milyon derece gibi ve yükseliyor gibi hissediyorum. Tamamen yok olmaktan bir hapsirlik uzaklıkta. Bu yüzden daireye döndüğümde kardeşlerime sadece birkaç kelime söylüyorum. Endişelerini azaltmaya yetecek kadar. Sonra duş alıp kanepeye uzanıyorum ve uyandığımda çoğu iş yükümlülükleri için evden çıkmış. Cumartesi gecesi. Gösterileri var.

Beckett, bale. Eliot,
tiyatro.

Tom, yapımcısıyla toplantıda. Charlie, hiç
bilmiyorum.

Saat 9 civarında Harriet'in dairesine gideceğimi biliyorlar. Gece geç saatlere kadar onunla birlikte olacağımı biliyorlar, bu yüzden kimse planlarını iptal etmiyor. Ayrıca, bunu yaparlarsa kızacağımı da biliyorlar.

Harriet'in evine gitmeden önce biraz vaktim var. Kendimi kardeşlerimin Hell's Kitchen'daki yüksek katlı binasının çatısında buluyorum. Bu, yapmak istediğim ama hiç yapmadığım bir şeydi. Binanın en yüksek noktasından parıldayan silüeti ve şehir ışıklarını seyretmek.

Havuz, teras, bar veya şezlong yok; beton çatıda sadece birkaç havalandırma bacası, uydu antenleri, cep telefonu antenleri, birkaç boş bira kutusu ve sigara izmaritleri var. Kimse sigara içmek için buraya kaçmamış. Sadece ben ve nefret ettiğimi sandığım şehir var.

New York.

Şimdi tüm ruhumla kalmak istiyorum. Ama
yapamıyorum. Asla yapamadım.

Ağır kapı açılır ve başımı çeviririm. *Xander'ı* görünce şoktan eklemlerim donar. O da beni burada gördüğüne aynı derecede şaşırmış görünüyor. Bir elinde cep telefonu var, ekranı yüzüne doğru çevirmiş, sanki görüntülü görüşme yapıyormuş gibi.

Onun içeriye çekileceğini bekliyorum. Aramızdaki buzlar eriyorsa da, bu çok yavaş oluyor çünkü Board Game Club'da, derslerde ve aile toplantılarında hala soğukluğu hissediyorum.

Çatıya çıkar ve kapıyı arkasında kapatır. Belki benden 150 metre uzakta oturacaktır.

ilginç bir yer seçmedim. Kıçım çatının ortasındaki sert betonun üzerinde ve avuç içlerimle arkama yaslanıyorum.

Xander telefonunda ASL ile işaret diliyle yazıyor. Sonra telefonu kapatıp bana geliyor. Evet, bu noktada şaşkınlık içindeyim. Konuşamıyorum. Onun yanında koruma olmadığını fark ediyorum.

"Korkma. Atlamayacağım." Yanıma oturur, ellerini siyah kapüşonlu sweatshirtinin cebine sokar. "Atlayacak mısın?" Kehribar rengi gözleri benimkilere dokunur ve ciddi olduğunu anlarım.

Öne eğildim. "Aslında uçmayı düşündüm." Dizlerimi gevşekçe tuttum. "Sence ne kadar uzağa gidebilirim?"

"Çok fazla bina var. Bir noktada birine çarpacaksın." Gümüş halka küpesi, titreyen şehir ışıklarında parıldıyor. "Ama ben de bardağın yarısı dolu olan adam değilim. Başka birine sor, Neverland'e ulaşacağını söyleyecektir." Aralık ayı yaklaşırken soğuk hava ile birlikte ellerini avuçlayıp üfler. "Bazen sadece kaçmak için buraya gelirim. İnsanların bana bakmadan gidebileceğim tek yer burası. Ayrıca, bu bina bir kale gibidir. Kimse Spider-Man gibi buraya tırmanamaz, tırmanırsa da belki atlarım." Hızlıca ekler, "Şaka yapıyorum."

"Öyle olduğunu biliyordum." Yere koyduğu telefonuna göz attım. Yale'e giden ve işitme güçlüğü çeken bir arkadaşı var. Hazırlık okulunda tanışmışlar ve ben de orada okurken Spencer Sadler'ı tanıyordum. Çoğunlukla onunla aynı sınıfta olduğum için.

Ona gülümsüyorum. "Bir kız için ASL öğrendin."

"Sen bir kız için geek bir masa oyunu kulübüne katıldın."

Gülüyorum. *Evet*, öyle yaptım. Harriet Fisher için her şeyi yaparım. New York'ta kalmak hariç. Kahkahalar sessizliğe dönüşüyor. Sanırım en çok canımı yakan şey bu, çünkü onun istediği tek şeyin bu olduğunu biliyorum ve ona bunu veremiyorum.

O, dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Siz ikiniz resmi olarak birliktesiniz, değil mi?"

Evet, öyleyiz, ama her şeyi değiştirmek üzereyim. "Ailemizin bunu konuştuğunu duydun mu?" Sanırım.

"Ondan çok önce biliyordum dostum." Bana bir bakış attı. "Onun bileziklerini takıyordun. Onun Fransızca yazan bir kolyesi var. Sen çok açık bir şekilde flört ediyorsun. Ben o kadar aptal değilim."

"Hiç de kalın kafalı değilsin. Sadece daha karmaşık."

"Neden?"

Oh, bilmiyorum... Yarın burada olmayacağım, Xander. Seni de bir daha görmeyeceğim ve bu arada, Ovid sunumunu yapmayacağım. Kafamın arkasını kaşıyorum, tek bir kelime bile söyleyemiyorum. Her şey çok acı verici.

Xander anlar. "Eminim ki o seni seviyor, biliyorsun. Harriet. Eğer henüz sana söylemediyse. O harika bir kız, ben olsam bu fırsatı kaçırmazdım."

Midem sıkışır.

"Baskı yapmıyorum," der daha yumuşak bir sesle, kendine iç çekerek. Sonra cebinden bir kutu SweeTarts çıkarır. "Yani, ben senin yerinde olsam, kesinlikle bu fırsatı kaçırmazdım. Sosyalleşmek, dışa dönük olmak, sevimli olmak, sosyal piyangoyu kazanmak gibidir."

"Gezegendeki en güzel insanlardan biri olarak görülmek de öyle."

"Ne yazık ki içim çirkin." Ağzına bir SweeTart atar.

Gülümsemem genişler, şakaları beğeniyorum. "Bu gece kendimizi çok küçümsüyoruz."

"Bu benim en iyi olduğum şey." Şekeri daha yavaş çiğniyor. "Kinney dün gece bana kardeşlik hakkında her şeyi anlattı." Küçük kız kardeşi Audrey'nin en iyi arkadaşı.

Soğuk ellerimi koyu mavi kışlık ceketimin cebine soktum. "Evet, iyi bir an değildi. Orada olmadığın için mutlu ol."

"Küçük kız kardeşlerimiz deli." Avucunda daha fazla şeker salladı. "Hayal edilebilecek en çılgın riskleri alıyorlar."

"Benim yüzümden Kappa'ya güvenebileceğini düşündü."

Xander keskin bir ses çıkardı. "Bütün kardeşlik mi?" Yüzü düşünceyle buruştu. "Ben, ben yapmadığım zaman kızlara göz kulak olduğunu biliyorum, ama onların hatalarının suçunu üstlenirsen kendilerini bok gibi hissederler. Audrey'nin olayların kötüye gitmesine neden olan kararın *kendisinin* kararı olduğunu bildiğinden neredeyse eminim."

Aslında benim kararımdı.

Her şey bana dönüyor. Her zaman öyle olur.

Onu endişelendirmek istemediğim için sadece başımı sallayıp avucundaki SweeTarts'a bakıyorum. "Sen ve Harriet bir şekerçi dükkanı açabilirsiniz."

"Ve muhtemelen içindeki her şeyi yedik."

Gülmek, gülümsemek istiyorum, ama sadece Xander'a daha derin bir şekilde bakıyorum. *Lütfen ona iyi bak.* Gözyaşlarım damlarken avucumun içini yanağıma sürtüyorum.

"Ben?" Xander pazımı dokunuyor.

"Ben iyiyim." Kendime sık sık başımı sallıyorum ve dilimi azı dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Harriet'i kaybetmenin acısı, onu henüz bırakmadan beni vuruyor. Gözlerimi sıkıştırarak ağlamayı durdurmam gerekiyor. Ayağa kalkıyorum. İçeri girip, bilmiyorum, lanet olası duшта ağlamam mı gerekiyor?

Xander ayağa kalkar ve o bir şey söylemeden önce, veda etmek için ona sarılırım. "Teşekkürler," derim içtenlikle, nefes almaya çalışarak. Gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarımı silerek uzaklaşmaya başlarım.

"Ben!" Xander bana yetişir.

Dururum ve acı çeken yüzümü onun empatik kehribar rengi gözlerine çeviririm. Derin bir nefes alır ve göğsü çöker. "Umarım bir şeyi biliyorsundur," der, çok sessizce. "Senin bu dünyada olmamandanse, seninle bu çatı katında milyarlarca yıl oturmayı tercih ederim." On üç yaşındayken yaşadıklarımız bir anda aklımda canlanıyor. Banyo. Göl evi. "Bana söylediklerini hiç unutmadım. O gece bana çok yardımcı oldu... belki sana da yardımcı olur. Çünkü sen bu dünyaya aitsin. Lanet olsun, ailelerimizden biri bu dünyaya aitse, o da sürdürülebilir malzemedен yapılmış bir kalbi olan çevre dostu vegan sen olursun."

Bu beni güldürüyor.

O biraz daha gülümsüyor, ama emin değil. Benim iyi olmadığımı biliyor. Biliyorum, bu çok berbat, ama onları koruyabilmemin tek yolu bu.

Gitmeliyim. "Bence sen ve Harriet her zaman arkadaş kalacaksınız." Acı dolu bir nefes alır. "Ben, yapma..."

"Ölmüyorum," diye temin ederim. "Şehirden taşınmayı düşünüyorum. Başka bir yerde yaşamayı. Belki doğa iyi gelir, ne dersin?"

O başını sallar, sonra hızla hayır anlamında başını sallar. "Hayır dostum, anlamıyorum."

"MVU'dan ayrılacağım. Henüz aileme ve kardeşlerime söylemedim."

Xander kaşlarını çatar. "Harriet biliyor mu?"

Birkaç kez başımı sallıyorum, gözyaşlarım yine akmaya başlıyor. Yakında olacağını bilmiyor, ama bu gece öğrenecek. Gözlerim yaşarır.

Xander anlar — bu yüzden yıkılmış durumdayım. "Neden gidiyorsun? New York o kadar da kötü değil. Philly'deki gibi paparazziler yok, ailelerimiz de yok. Bütün kardeşlerin burada. Charlie'nin pislik olmayı bıraktığını bile söyledin. Doğa daha iyi olamaz."

Değil. "Sanırım ihtiyacım olan bu." Xander derin bir nefes alır.

"Onu benim için göz kulak olur musun?"

"Tanrım," diye mırıldanır, sanki başka bir boyuta adım atmış gibi başını sallar. "Evet, göz kulak olurum." O konuşurken ben dönüp giderim. "Neden burada olduğunu hiç söylemedin."

"Sadece ışıkları seyrediyordum."

Son bir kez.

BEN COBALT

Harriet, zamanlayıcı çaldığı anda kapıyı açar. "Kahretsin, içeri gel!" Telefonunu bıraktığı mutfığa koşar. Kapıyı arkamdan kapatırım, Netflix'in televizyonda açıldığını, en sevdiğim incirli barların kahve masasında, mısır cipsi ve ev yapımı guacamole ile birlikte servis edildiğini fark edince midem sıkışır.

"Parti mi veriyorsun, Fisher?" Sesimi neşeli tutmaya çalışıyorum. Dün gecedен beri ilk kez görüşüyoruz, kardeşlik partisi olduğu gece.

"Mikroskobik bir davetli listesiyle. Sadece sen ve ben, dostum." Fırını açarken sırtı bana dönük. Siyah uzun kollu bir üstün üzerine kırmızı ekose desenli, dökümlü bir mini elbise giymiş. Onunla ilgili her şeyi güzel buluyorum.

Tabii ki, bu gece de farklı değil. Harriet'in yanında olmak, onun küçük bedenini kollarımla sarmak, onu kucağıma almak, başını tutmak ve nefesini kesene kadar öpmek için can atıyorum.

"Eden'ı erkek arkadaşının evinde geceyi geçirmeye ikna etmeye çalışıyorum. Şu anda orada," diyor Harriet, fırından pizza dilimleri çıkaran bir tepsiyi çıkarıyor, muhtemelen kardeşlerimin dairesindeki dondurucuda sakladığım vegan türünden. "Başarırsam, sabah dokuz gibiye kadar kalabilirsin."

Kanvas çantamı yere bırakıyorum. O henüz görmedi. "Parti malzemeleri almak için markete mi gittin yoksa ödevini mi yazdın?" diye alay ediyorum.

"İkisini de yaptım." Harriet pizza parçalarını bir kaseye koyar. "Konuşmak istemiyorsan, animasyon filmi izleyebiliriz."

Yaklaşıyorum. "Animasyon filmlerinden nefret ettiğini sanıyordum."

"Onları ucuz buluyorum, bu da nefret ölçeğinde düşük bir seviye.
The Wild Robot iyi bir film, değil mi?"

Elimi sırtında gezdiriyorum. "Evet, onu seviyorum." Göğsümde bir düğüm oluşuyor. Bunu nasıl atlatacağım? Onu bunu nasıl atlatacağım? "Harriet..."

Fırın tepsisini kenara koyar, sonra papatya desenli fırın eldivenini çıkarır. Endişe yüzünü daha da karanlık bir ifadeye dönüştürür. "Burada kalmak zorunda değiliz. Dışarı çıkmak istersen, yürüyüşe çıkabiliriz ya da... Neye ihtiyacın var, Ben?"

Parmaklarımla saçlarımı tarıyorum. "Senin iyi olmana ihtiyacım var." "Ben *iyiyim*. Hep iyiydim. *Senin* için endişeleniyorum."

"Sen iyi olduğun sürece ben de iyi olurum."

"Bu hiç de doğru değil." Kollarını kavuşturur, sanki benim içimdeki şeytanlarla savaşmaya hazırmış gibi daha da tetikte. "Şu anda her şeyin içinden geçiyor. Bir şeyler gerçekten çok berbat."

"O benim," diye mırıldanıyorum. "Ben berbat durumdayım. Sanırım bunca zamandır asıl berbat durumda olan bendim." Gülümsemeye çalışıyorum, ama acıyor. Duygularımı bastırırken gözlerim kızarmış, muhtemelen kan çanağına dönmüş.

"Hadi oturalım." Harriet elimi tutar ve beni limon yeşili kanepeye doğru çeker. "Bu gece Hello Kitty battaniyesinde senin adın yazıyor, Kobalt çocuk."

Biraz gülüyorum, ama ses ciğerlerimde boğuluyor. Elini sıkıyorum, sonra o minderlere çökünce bırakıyorum.

Kanepeye onunla oturmak yerine, guacamole ve cipsleri kenara itiyorum. Sehpaye oturuyorum.

Kafası karıştığı için gözlerini kısıyor. Kanepenin kenarına doğru kayıyor, bacaklarımız birbirine çarpıyor. "Ben..."

"Film izlemek için kalamam."

Donar.

"Kalmak istiyorum," diye ekliyorum içtenlikle.

"Animasyon filmleri en fazla bir buçuk saat sürüyor."

Canım sıkılmış gibi hissediyorum. "Otuz dakikam var."

Alarm, kaşlarını sarı saçlarının üzerine kaldırır. "Neden bahsediyorsun?"

"Bu gece New York'tan ayrılıyorum."

Sanki onu itmişim gibi geriye doğru kayıyor. "Hayır, hayır. Gidemezsin. Tatil için kalacağını söylemiştin. Tatil için kalmaya ne oldu?" Keskin bakışları dairenin içinde dolaşıyor. Girişteki kanvas çantamı görünce keskin bir nefes alıyor.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Noel'e kadar kalacağımı düşünmüştüm. Hatta süresiz kalmayı planlıyordum, ama..."

"Ama ne?" Gözleri büyüdü. Öfkeyle değil. Kafası karışmış, üzgün ve endişeli. "Ne değişti?"

Döner vantilatöre bakıyorum. "Kız kardeşim dün gece neredeyse ölüyordu ve bu benim hatamdı, Harriet." Onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Burada kalamam."

"Ona fentanil veren sen değildin. Bunu yapanlar Kappa'nın o salaklarıydı.

Tamam, siktir et onları. Ormanda çürüsünler. Sen değil." "Ben çürümeyeceğim. Ben güneşim, unuttun mu?"

Gözlerini kırpmıyor. "Bana güneş olmadığını söylediğini hatırlıyorum. Sen... sen çürüyor gibi hissediyor musun, Ben?"

"Hayır," diyorum ve küçük elini iki elimle kavriyorum. "Depresyonda değilim. Şu anda senden ayrılmak beni çok üzüyor, ama buradayken üzüntümü neşeye maskeleyemiyorum. Seninle her güldüğümde, o her zaman gerçektir. Üzüntümü gizlemek için değildi. Seninle birlikteyken hiç üzgün olmadım, Harriet. Beni inanılmaz derecede mutlu ettin." Duygularım boğazımda düğümlenirken sesim kısılıyor.

Konuşmak için ağzını açtı, ama yüzünde daha fazla kafa karışıklığı belirdi.

"Bunun mantıklı olmadığını biliyorum," diyorum.

"Haklısın... mantıklı değil," diyor yavaşça düşünerek. "Bunun tekrar olacağından endişeleniyorsan, Douche Row'a asla adım atma. Üniversiteyi bırakmana gerek yok. Kesinlikle New York'tan ya da benden ayrılmaya gerek yok..." Sesi giderek azalıyor.

Ellerimizi birbirine bağlarım. Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Beynim sadece *onu sakinleştir* diyor. *Gitmeden önce onun iyi olduğundan emin ol.* "Orada ne var?" Onun yanındaki kanepede duran kağıt torbaya başımı sallıyorum. "Parti hediyeleri mi?"

Dudaklarını ısıyor. "Gerçekten bunu bir veda partisi yapmak mı istiyorsun? Kardeşlerini de davet etmemiz gerekmez mi?"

"İkimizin olduğu bu partiyi seviyorum." Torbayı almak için uzanıyorum.

O çok hızlı bir şekilde çantayı kapar ve içindekileri görmemem için kağıdı sarar. "Sadece abur cubur var."

Tamam. Benden bir şey mi saklıyor? Gergin bir şekilde başımı sallıyorum. "Filmi başlatabilir miyiz?" diye öneriyorum.

"Şu anda film izleyemem." Kağıt torbayı bir kenara koyar, sonra tekrar öne doğru kayar. "Gidemezsin. Çünkü etrafına bir bak, doğa çocuğu."

Onun kararlı, düşmanca ifadesini sonsuza kadar kafama kazımak istediğimde, dönen parmağını takip etmek çok zor. Tüm saksı bitkilerini saymaya çalışıyorum. Eğretili otları, at kuyruğu palmiyeleri, okalıptüs, şeytan sarmaşığı, ağlayan incir. Etrafımız canlı yeşilliklerle çevrili.

"Sen olmadan ölecekler," diyor Harriet sert bir sesle. "Benim *bahçe işlerinde beceriksizim*. Tamam, bu lanet dairede ölecekler, *dostum*. Sana ihtiyaçları var."

"Sulama programını buzdolabına astım."

Sanki bunu unutmuş gibi dudaklarını büzüyor. "Mıknatıstan düşecek," diyor. "Bu, tek aile tatilimden kalma çok eski bir Minnie Mouse mıknatısı. Neredeyse antika sayılır."

"Disney World mı, Disney Land mı?" diye merak ediyorum.

"İniş yap ve beni güldürmeye çalışmayı bırak." Ciddi olduğunu biliyorum, ama parmağını yüzüme dokundurması dudaklarımı daha da yukarı çekiyor ve bu da onun gülümsemesine neden oluyor. "Eden sulama programını yerde bulacak, Ben. Onu çöpe atacak. Sonra bitkiler ölecek." "Her bitkinin toprağında etiketli bir buzlu şeker çubuğu var. Harriet Fisher gibi davranıp onları araştıracağına ve çöpe atılamayacak bir Excel tablosu hazırlayacağına tam güvenim var. Onlara çok iyi bakacaksın."

"Peki ya dünyanın sonu?"

"Gerçek anlamda mı, mecazi anlamda mı? Çünkü kıyametin yakın zamanda gerçekleşeceğini sanmıyorum."

"Emin miyiz? Bana felaket gibi geliyor."

Bu düşüncelerimi çarpıtıyor, beynime bir balyoz gibi vuruyor. Çünkü kalırsam, asıl felaket bu gibi geliyor.

Acı dolu bir nefes alır. "Ve kelimenin tam anlamıyla mı?"

"Gavin'le konuştum. Ben olmadan barmenlik yapmaya devam etmenin sorun olmadığını söyledi. İşini kaybetme konusunda endişelenmene gerek yok."

"Peki ya başka bir pislik sporsever gelirse?"

Kaslarım gerildi. "Sen ve iş arkadaşın onu bardan atarsınız. Gitmezse polisi çağırırsınız. Ya da kardeşlerimi çağırırsınız. Onların yanında her zaman güvenlik vardır."

Yüzünü avuçlarının arasına gömdü.

"Harriet..."

"Senin *çocuğun*," diyor çok kesin bir şekilde. "Ben'in oğlu mu?"

"Onu terk edemezsin." Ateşli bir şekilde ayağa kalkar. Ben onu takip etmem. Onun üzerimde dikilmesine izin veririm. "O bir oyuncak hayvan olabilir, ama mesele prensip meselesi. Sen sorumsuz bir baba değilsin. Oğlun için kal."

Bu anda içim parçalanıyor — *onun yerine* doldurulmuş bir aslan için kalacağımı düşünebileceği için. "Kalıp kalamayacağımı bilseydim, Harriet, her zaman senin için kalırdım. Ayrılmamın neredeyse imkansız olmasının sebebi sensin."

"Neredeyse imkansız," diye tekrarlıyor. "Ama *imkansız* değil." Sanki bir uçurumun kenarında tırmanıyormuş gibi nefes nefese kalıyor. "Senin gitmeni nasıl imkansız hale getirebilirim?"

"Lütfen yapma." Sıcak bir gözyaşı çenemden aşağı süzülüyor. Yumruğumun kenarıyla onu siliyorum.

Ayaklarımın dibine diz çöküyor, dizlerimi tutuyor, bunun benim için bir işkence olduğunu görüyor. Nefesi ağırlaşıyor. "Seni bırakmanın senin için en iyisi olduğunu sanmıyorum, Ben."

"Gitmelisin."

Çenesi titriyor. "Ya sana ihtiyacım olursa? Tamam, bitkileri unut, oğlunu unut... Ya sana ihtiyacım olursa? İçimde, senden başka hiç kimsede hissetmediğim bir duygu var ve bir daha asla hissetmeyebilirim." Ona daha da yaklaşıyor. "Bu aşk o kadar derin ki, asla boş kalamam. Bu aşk o kadar ateşli ki, asla soğuyamam. Böyle bir aşk, dilek tuttuğun bir yıldız gibidir, Ben. Masal ve hayal gibi, ama sen bunu gerçeğe dönüştürdün. Bunu geri vermek istemiyorum."

Bütün vücudum bir anda şişer ve çöker. Benim paradoksum. Benim trajedim.

Sonum.

Onun sıcak yanaklarını tutuyorum. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Nerede olursam olayım, seni sevmediğim bir an asla olmayacak."

Gözyaşları ellerimden süzülüyor. Nefesini keserek, kollarımı sıkıca tutuyor ve sonra beni öpüyor. Bu sıradan bir öpücük değil. Bu öpücük, tüm ruhuyla "*seni seviyorum*" diye haykırıyor. "*Lütfen beni terk etme*" diye bağırıyor. "*Beni kucakla ve beni de sev*" diye yalvarıyor. Göğsümdeki bastırılmış acıyı alevlendiriyor ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, bu saniyelerin sonsuza kadar sürmesi için çaresizce.

Canım yanıyor. Kanım kaynıyor. Ayağa kalkıp Harriet'i kollarıma alıyorum. Bacakları belime dolanıyor. Dudaklarımız birbirine yapışıyor ve dillerimiz yürek parçalayan bir çekişme içinde boğuşuyor. O bana sıkıca sarılırken, ben de kolumu ona sıkıca doluyorum.

Onu bırakma. Onu bırakma lan. Ne yapıyorsun? Onu mutfığa götürüyorum, nazikçe tezgahın üzerine yatırıyorum. Nefes nefese, sıcak nefeslerimiz birbirine karışırken, parmaklarım saçlarını kavırıyor, tutku dolu, özlem dolu, çılgın öpücükler birbirini takip ediyor.

Gömleğimi yumruklarıyla sıkıca tutup beni kendine yakın tutuyor. Dakikalarca dudaklarımız birbirine yapışık kalıyor ve ben elimi bacağına kaydırıp elbisesinin içine sokuyorum, yumuşak ve sıcak uyuğunu okşuyorum. Elleri dolaşmıyor, çekiyor, sıkıyor. Bağlanma, birleşme ihtiyacı duyularımı alt üst ediyor. Boğazımdan acı dolu bir inilti çıkıyor. "*Harriet.*"

"İçime gir," diyor boğuk bir sesle.

Kendimi zorlayarak başının üzerindeki dolabı tutuyorum. Ona dokundukça, onu daha çok istiyorum. "Seninle seks yapamam."

"Neden?"

"Çünkü seninle yattıktan sonra seni terk ettiğimi bilerek yaşayamam."

Alnını yakama dayıyor, ben de saçlarının arkasını okşayarak sarı buklelerini öpüyorum, nefesini tutarken onu dinliyorum. Fırın saatine bakıyorum ve midem bulanıyor.

İşte bu.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Gitmem gerek." Şakağına, yanağına öpücük konduruyorum, sonra geri çekiliyorum ve o da beni bırakıyor.

"Bekle. Acıkmışsındır. Sana bunlardan biraz vereyim." Dairede koşuşturup, incirli barları kutuya geri koyar.

Sonra pizza parçaları için bir poşet alır.

O atıştırmalıkları paketlerken, ben omzuma çantamı asıp ana cebinin fermuarını atımdı. Son of Ben'i ıkardımdı ve mutfak tezgahının üzerine koydumdı. Yıpranmış mavi beyzbol şapkamı da yanına koydumdı.

Bana kapalı pizza dilimlerini ve incirli barları uzattı, doldurulmuş aslanı ve şapkayı neredeyse hiç bakmadı. Okyanus mavisı gözleri dalgalar gibi çalkalanıyordu ve ben de onlara bakakaldımdı.

"Hepsi için teşekkürler." Gözlerimi ondan ayıramıyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa ailemi ara," diye hatırlatıyorum. "Sana yardım edeceklerdir."

"Yazacağımdı," diyor kesin bir şekilde.

Daha derin bir nefes alıyorum. "Mümkün olduğunca çabuk sana yazacağımdı. Bir hafta sürebilir." Gndereceğim mektupların geri dönüş adresi, Philadelphia'da atırdığımdı bir posta kutusu olacak. Bana gönderilen tüm mektuplar oradan iletilecek. Böylece kimse gerçek adresimi ğrenemeyecek.

Harriet bile.

Ona veremem. Ailemin beni bulma riski çok yüksek.

O başını sallar.

Yanağına bir öpücük daha kondurup geri çekiliyorum. Her adımdı, içimde bir anahtarın çevrilmesi gibi acı veriyor. Sonra kapı koluna uzanıyorum.

"Böyle bitiremeyiz dostumdı," diyor aniden. Bu beni durduruyor.

Aylardır nce Honda'sının arka koltuğunda ona söylediğim sözlerdi bunlar. Harriet'e dndmdı. Nabzımdı hızlanmıştı. Kalbim kayıyordu.

O benden birkaç metre uzakta, daralmış gözleriyle güçlü bir kararlılıkla bana bakıyor. "Kobaltların istedikleri geleceği kendileri yarattıklarını söylemiştin. Ben, bunun gerçekten istediğin şey olduğuna inanmıyorum ve kardeşlerinin de isteyeceği bir şey değil. Benim istediğim de bu değil." Gğsn işaret ediyor. "Yani büyük bir tahminde bulunacak olursamdı, sonumuzun böyle olmayacağını söyleyebilirim. Bu bitmedi. Sen benim geleceğimde bundan çok daha uzun süre var olacaksındı."

Ona inanmak istiyordumdı, ama iğdlerim onu hayal kırıklığına uğratacağımı söylüyor.

Çünkü onu hayal kırıklığına uğratmak zorundayımdı. Başka çarem yok.

"Harika şeyler yap, Fisher." Ona son bir kez glmserimdı.

Sonra giderimdı.

Tüm dünyamı geride bırakıyorum.

HARRIET FISHER

O gitti. Ben dairemnden çıktığında hareketsiz bir halde kalakaldım. Aramızdaki etkileşimler acı verici, tutarsız bir hızla kafamın içinde dönüp duruyor. Ben'in taşınmayı planladığını *aylardır* biliyordum, ama bu bende hiç bu tür bir endişe uyandırmamıştı.

Son birkaç haftadır sadece kalmaktan bahsediyordu. Sonra kız kardeşi üniversitedeki kulüpte tehlikeye girdi ve her şey birdenbire değişti. Ayrılmakla kendini sorumlu hissediyor mu? Bu nasıl yardımcı olacak? Mantıklı değil. Bu taşınmayı bahsettiğinde nabzının kaç kez hızlandığını düşünüyorum. Panik. Tamamen *panik*.

Kaygı? Korku?

Ben lanet olası bir doktor olmak istiyorum, psikolojik düzeyde bir sorun olduğunu nasıl fark edemedim? Bu sorun, kimsenin bilmediğinden daha derin olabilir...

Ya Ben asla bulunmak istemiyorsa? Ya her şeyin amacı buysa?

Mide bulantısı yemek borumu kaplar ve tuvalete koşarım. Tam zamanında diz çöküp tuvalete kusarım. Kusarken titrerim ve başım döner. Ter damlaları cildimde birikir. *Bunun için zaman yok Harriet*. Hızlıca durduramadığım için klozeti tutunurum. Birazını yutarım, sonra bir pozisyona geçerim. Kendimi toparlayıp telefonuma koşarım.

Onu kanepeden kapıp Beckett'ı arıyorum. "Lütfen cevap ver, lütfen cevap ver." Elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Mide asidi boğazımı yakıyor.

Telefonun sesli mesaj servisi devreye giriyor. "Doğru numarayı aradıysanız, kim olduğumu biliyorsunuzdur. Muhtemelen müsait değilim. Bir saat sonra tekrar arayın ya da müsait olduğumda size geri döneceğim."

İkinci bip sesinde hızlıca konuşuyorum, "Ben gitti. Şehirden ayrılmadan onu bulmalıyız. Onu durdurmalısın. Ben... onu durduramadım."

Yeterince çaba göstermedim mi? Daha fazla çabalamalıydım. Neyi daha iyi yapabilirdim? Sesli mesajı bırakmayı bitirip, başarısızlıklarımı düşünmemeye çalışıyorum. Bunun yerine, kardeşlerine grup mesajı gönderiyorum.

HARRİET

BEN KAYBOLDU!!!! ONU BULMAMIZ LAZIM!!!

Şu anda hissettiğim üzüntüyü ifade etmek için dünyadaki tüm büyük harfler ve ünlem işaretleri yetmez. Aceleyle hareket ederek, kanepede duran kağıt torbayı açtım, fazladan cips torbalarını kenara itip ince mavi kutuyu aldım.

Açılmamış bir hamilelik testi. Kalbim en kötü şekilde sızlıyor. Doğum kontrol haplarım adetimi engellediği için hamile olup olmadığımı anlamak kolay değil. Son zamanlarda göğüslerim daha hassas hissediyor ve kendimi o kadar korkuttum ki bir test satın aldım.

Annem Cobalt'ın spermi doğum kontrolünü etkisiz hale getirecek kadar güçlü olduğunu söylediğinden beri paranoyam iyice arttı ve bunu bir an önce sona erdirmek istedim. Şimdi ise bu, tam da berbat bir zamanda geliyor.

Ben'in çantadaki testi bulmasını istemedim. Bu testin benim endişelerimi gidermesi gerekiyordu, bu yüzden ona bundan bahsetmeyecektim. Onu bebek tuzağına düşürmek için değil. Onu kalması için manipüle etmek için iğrenç bir yol gibi geldi. Şimdi onun iyiliği için bunu yapmalı mıydım diye merak ediyorum.

Metroya giderken kullanmak için banyodan ağız gargarası alıyorum. Telefonumu kontrol ediyorum.

Mesaj yok mu?

Kardeşlerinin çoğu muhtemelen sahnede, telefonun yanında değiller, ama Charlie ne durumda? Eşyalarımı sırt çantama koyduktan sonra, mutfak tezgahında duran doldurulmuş hayvan ve Ben'in mavi beyzbol şapkası gözüme çarparak adımlarımı yavaşlatırım.

Beyzbol şapkasını alıyorum. Ve şapkanın altından bir mektup kayıyor. Yere düşüyor. Onu alıp sarı boya kalemle yazılmış ismimi görüyorum.

Gözlerim yaşlarla doldu.

Bana bir mektup bırakmış. Belki de biliyordu... Bir not istemişimdir. Bir not hoş olurdu. "Geri dön," diye ağlamak üzereyim. Sessizce akan gözyaşlarımı elimle silerken, mektubu ve doldurulmuş hayvanı çantama koyuyorum, sonra şapkasını kafama takıp kayışını sıkıyorum.

Onu bulacağız. Onu

bulmak zorundayız.

O olmadan hayat aynı değil.

Cobalt kardeşlerin dairesine giderken tek düşündüğüm bu.

Henüz kimse gelmedi. 2166 numaralı odanın önündeki koridorda oturuyorum. Çantam bacaklarımın arasında, başımın arkasıyla kapıya vuruyorum. Güvenlik, ziyaretçi defterine adımlı yazdıktan sonra beni lobiden geçirdi, ama üstümü aramadılar. Bana soru sormadılar. Onlar için çok sık gelen bir misafir olduğumdan, gözlerini bile kırpmadılar.

Kardeşleri beş dakika boyunca cevap vermedi, bu çok uzun bir süreydi, ben de harekete geçip annesini uyardım. Metro yolculuğunun tamamını ona mesaj atarak geçirdim ve o beni aradığında ağlamamaya çalıştım. Cevaplayamadığım birçok soru sordu, ama keşke bilseydim.

Keşke nereye gittiğini bilseydim.

Keşke daha fazla ısrar etseydim, acı verse bile.

Onu asla bulamazsak, hep böyle dilemeye devam edeceğim.

Şimdi sadece kardeşlerinin gelmesini bekliyorum. Daireye doğru yola çıktılar.

Tom bana ilk cevap veren oldu ve Beckett'ı almak için baloya yöneldi. Sanırım Beckett ve Eliot performansın ortasında ayrıldılar. Charlie ise hiç iletişim kurmadı.

Zaman acı verici bir şekilde yavaş ilerlerken, sırt çantamdan mektubu çıkarıyorum. Zarfı dikkatlice açarken kalbim çok hızlı atıyor.

Düz beyaz kağıdı açıyorum ve preslenmiş bir çiçek kayarak kucağıma düşüyor. Narin, kurumuş sapını parmaklarımla sıkıştırıyorum. Krem rengi yaprakları dokunamayacak kadar kırılgan. Onları bozmamaya dikkat ediyorum.

Duygularımı bastırıyorum, titrek bir nefes veriyorum, sonra mektuba bakıyorum. Siyah mürekkeple yazmış, el yazısı süslü değil, ama Ben'in izlerini görmek benim için her şey demek.

Yavaşça okudum.

Sevgili dostum

Veda ederken sana söylemek istediğim her şeyi sana anlatmamın imkanı yok. Veda etmeyi başarabilirsem bile bu bir mucize olur. Veda edemezsem de şaşırmam. Çünkü kalbim sonsuza kadar senin, Harriet. Onu geri almayacağım. Onu sana bıraktım.

Sana bir çiçek de bıraktım. Dünyadaki en eski çiçeklerden biri. Buzullar, yok oluşlar, gezegenimizin sürekli değişen manzarasına, medeniyetlerin yükselişine ve çöküşüne... çağlar ve zorluklar boyunca hayatta kaldı. Bu, Dünyamızdaki yaşamın gücünün ve azminin bir kanıtıdır. Ve bana her zaman seni hatırlatır.

Manolya.

Dayanacaksın, Fisher. Müzikle ya da ilaçla, duygularla ya da zihninle başkalarını iyileştireceksin. Seveceksin ve sevilleceksin, ve eğer beni özlersen, benim seni her zaman özleyeceğim gibi, gökyüzünde en parlak yanan yıldızı bul.

*Sonsuza kadar
seninle, Ben*

Onu sevdiğimden daha fazla kimseyi sevmek istemiyorum. Sadece Ben'i istiyorum. "Sadece seni istiyorum," diye ağlıyorum, kırık bir hıçkırık bedenimi sarsıyor. Ani gözyaşlarımdan mektubu korumaya çalışıyorum. Yüzümü onun doldurulmuş hayvanının altın rengi kürküne gömerek, titreyen bedenime aslanı sıkıca sarıyorum. Hala Ben'in kokusu var. Onun misk kokusu gibi. Çam kokusu gibi.

Gittiği için kızgın değilim. Kızgın olamam. O buradayken ona yardım etmek için yeterince çaba göstermediğimi düşünerek yıkılmış durumdayım.

Beni inanılmaz derecede mutlu ettin. Onun sözlerine tutunuyorum. Bunun doğru olduğuna inanıyorum. Keşke ona "Beni de yanına al" diyebilseydim.

"Harriet?"

Yukarı bakıp, gözlerimdeki yaşları silerek gözlerimi kırptıyorum.

Koridorun sonundaki komşum Joana Oliveira endişeyle bana doğru koşar. Omuzlarından bukeler dökülür. Mocha rengi kısa bir üst ve ona uyan pantolon giymiş. Pijama gibi tüylü. Hatta terlik bile giyiyor. Neden onun kıyafetlerine takıldığımı bilmiyorum.

Belki de gözyaşlarımı tutmak için. Biraz yardımcı oluyor.

"Ne oldu?" Kapıya ulaşır. "Seni dışarıda mı bıraktılar?" Yarım saniye sonra yumruğunu kapıya vurmak üzeredir. Aslında, bunu gerçekten yapar. "Sizi kendini beğenmiş Adonis taklitçileri. Açın kapıyı!"

"Evde değiller." Sesim kısık. Elindeki buz torbasını fark ettim. "Kahretsin, iyi misin?" diye soruyorum. Göğüs kafesi ciddi şekilde zedelenmiş.

"Ne?" Kafası karışık, ta ki benim bakışımı takip edene kadar. Altın kahverengi teninde, lanet olası bir yemek tabağı büyüklüğünde bir çürük var. Kısa bluzunun hemen altında. "Oh, evet. Çok acıyor, ama yüzüme yumruk yemektense kaburgalarım yumruk yemeyi tercih ederim. Gözünün şişip kapanması çok kötü bir şey."

Boynumu uzatıp koridordan onun yaşadığı ağabeyinin dairesine doğru bakıyorum. *Onu* bir adamdan uzaklaştırmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Joana yanıma oturur ve buz torbasını düzeltir. "Ben profesyonel boksörüm."

Bu her şeyi açıklıyor. Başımı sallıyorum.

Yüzümü okşadı. "Anladığım kadarıyla profesyonel bir ağlayıcı değilsin."

"Neden anladın?" Son of Ben'in ıslak, düğümlü tüylerini düzeltirken ciddi bir ifadeyle soruyorum. "Çirkin gözyaşlarım mı?"

"Eğer o çirkin ağlamaysa, o zaman geri kalanımız *groteskiz*. Hayır, seni ilk gördüğümde, gördüğüm en iyi kötü suratlardan birine sahiptin. Ağlayacak bir surat değildi."

"Ben profesyonel bir yüz asanım," diye mırıldanıyorum, gözyaşları yine gözlerimi yakmaya çalışıyor.

"Ringdeyken bana notlar vermelisin." Joana bacaklarını gevşek tutuyor, ama endişesi arttıkça gerginleşiyor. "Onların dairesini aptalca süslemek için çok hevesliyim. Aynalarına rujla dünya çapında Cobalt hakaretleri yazmak. Bütün gece beyin fırtınası yapacağım. Eminim en azından birini kızdırabiliriz."

İçimde çok fazla duygu birikiyor. "Onlar yanlış bir şey yapmadılar." Ona bakıyorum. "Ama teşekkürler." Sesim titriyor. "Ben hiç..." Dürüstlük kayboluyor. Söylemek istediğim şey, neredeyse hiç tanımadığım birine garip bir itiraf olurdu. Kendimi çok açık, çözülmüş hissediyorum ve o da içimdeki her şeyin dökülmesini izliyor, geri toplayacak bir yolum yok.

"*Kendine gel, Harriet*" diyebilirim, ama belki bu sefer yapmasam da olur.

"Hiç gerçekten...?" diye sorar sessizce.

"Aslında hiç çok arkadaşım olmadı. Kendi tercihimdi," diye fısıldıyorum. "Bu yüzden New York'a taşındığımda, belki bir tane arkadaş edinebileceğimi biliyordum, o da belki." Aslan figürlü boncuklu kolyeyi çeviriyorum. "Sonra Ben ile arkadaş oldum ve o sanki bir milyon arkadaş gibiydim, anlıyor musun? Sanki o... her şeydi." Kafamı kapıya vuruyorum. "Ve şimdi o yok. Senin arkadaşım olduğunu söylemiyorum, tabii ki neredeyse hiç etkileşimimiz olmadı, ama aptalca teklifin hoştu. Teşekkürler."

"Numaran ne?" Telefonunu cebinden çıkarıyor.

Ona bir bakış attım. "Bana acımak zorunda değilsin..."

"*Haftalardır* seninle takılmak istiyordum. Bu binada bizim yaşımızda çok fazla kız yok ve kendimi övmek istemem ama içe dönük insanlarla *çok iyi* anlaşırım. Beni bin kez reddedebilirsin, ben alınmam ve seni davet etmekten vazgeçmem. Sen geldiğin zamanlar için heyecanlanırım sadece."

O da Ben gibi arkadaşlık kurmayı kolaymış gibi gösteriyor... ya da gösteriyordu. Ona numaramı veriyorum. Bir anlık coşku geliyor, sonra geçiyor. *O burada değil.* Onsuz arkadaşlar ediniyorum. Onsuz hayatıma devam mı ediyorum? Daha *birkaç saat* oldu.

Joana üzgün ifademi görüyor. "Silly string her zaman masanın üzerinde durur. İnternette sipariş vereceğim. En kısa sürede lobide olsun."

Ne kadar eğlenceli olsa da, Beckett'in OKB'si olduğunu bildiğim için onların dairesini asla dağıtamam. Onun aşırı mahremiyetine ve Ben'in kardeşinin tıbbi geçmişini paylaşırken beni ne kadar uyardığına bakılırsa, Joana'nın da bunu bildiğini sanıyorum.

"İntikam alacak bir şey yok," diye mırıldanıyorum, sonra kurumuş çiçeği büyük bir özenle mektuba geri koyuyorum. Kağıdı yeniden katlayıp çantama koyuyorum.

"Sana numaramı mesajladım." Telefonunu cebine koydu, sonra buz torbasını aldı. "Ben'in gittiğini mi söyledin? Ayrıldılar mı?"

"Hayır, o... kayıp, sanırım kaçırılmadı," diye ekliyorum hemen. "Umarım ciddi bir şey değildir." *Umarım*. Umut verici bir düşünceyle daha dik oturuyorum. "Ağabeyin Charlie'nin koruması, değil mi? Oscar Oliveira?"

"O."

"Eğer sorarsan Charlie'nin nerede olduğunu söyler mi?"

"Oscar mı? Hayır, imkansız. Charlie'yi korurken diğer korumalara bile nerede olduğunu söylemez. Ben dünyaca ünlü bir sır saklayıcıyım, ama kardeşim bambaşka bir seviyede. Etkileyici."

"Siktir," diye kapıya vuruyorum. "Charlie'yi bulamıyoruz. Belki o yardım edebilir diye düşündüm."

"Charlie pisliklerin kralıdır, ona umut bağlama." Ayağa kalkar, sonra gitmekten çekinir. "Cobalt kardeşleri bekliyorsun, değil mi?"

Beckett ve Tom asansörden fırlayarak çıktıkları anda başımı sallıyorum ve Joana'nın yanına koşuyorum. Hızlıca veda edip "bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at" diyor ve geri geri dairesine doğru yürüyor, sonra tamamen dönüp ortadan kayboluyor.

Beckett ve Tom'un koridorda *koşuşturmalarına* bakakalıyorum.

Tom kapıya doğru koşarken, ben yerden eşyalarımı topluyorum. Kilidi açarken benimle konuşuyor, ama ben sadece başımı sallıyorum, ne dediğini tam olarak anlamıyorum. Onların aciliyetini, küçük kardeşleri için duydukları korkuyu yakından görünce, bunu tam olarak sindiremiyorum.

Hâlâ onun beyzbol şapkasını takıyorum. Hamilelik testi, onun peluş oyuncağı ve veda mektubu olan bir sırt çantasını kucaklıyorum ve bunca zaman boyunca, Ben'i kendi iyiliğı için burada tutabilecek tek parça bilgiyi, tek ipucunu elimde tutuyordum.

Taşınmayı planladığını biliyordum. Ve kimseye söylemedim.

Suçluluk ve kargaşa içimi kaplıyor ve Tom içeri girerken, ben yardım etmeye odaklanıyorum. *Ben'i bulmak. Ben'i bulmak.* Bu çok önemli bir görev.

Ama adım attığımda, dairenin hemen dışında donup kalıyorum. Ben olmadan buraya hiç gelmemiştim. Kapı yüzüme doğru açılıyor, ta ki Beckett çerçeveyi tutana kadar.

Kapının hemen içinde duruyor.

Terli saçları, rulo haline getirilmiş mavi bandananın üzerine düşüyor. Cildi, arabada makyajını silmiş gibi kızarmış. Sırtıyla kapıyı benim için daha fazla açıyor. Beni içeri alıyor. Beni bekliyor.

Pişmanlık, suçluluk, ıstırap yüzümü buruşturuyor. "*Biliyordum. Biliyordum, Beckett. New York'tan ayrılmayı planladığını söylemişti. Sana söylemeliydim. Bir şey söylemeliydim...*"

"Onun gerçekte ne düşündüğünü bilemezdin," diyor Beckett derin bir sesle. "İnan bana, yaptığınız her konuşmayı tekrar gözden geçiren tek kişi sen değilsin." Gözlerimi yerden kaldırmaya çalışıyor. Gözlerimin peşinden koşuyor ve bu bana *Ben'i* hatırlatıyor. Her şey bana onu hatırlatacak mı?

Kendimi güçlendirmek için Beckett'a daha sert, dar bir bakış attım. "Onu bulacağız. Onu bulmak zorundayız."

Fransızca tek bir kelime söylüyor, sonra bana "Birlikte" diyor. Kolunu daireye uzatarak bana yolu gösteriyor.

İçeri giriyorum, Beckett hemen arkamda. Mutfağın ışıklarını açıyor. Tom kanepenin etrafını karıştırıyor, herhangi bir iz veya ipucu arıyor.

Daire tertemiz. Sanki Ben ayrılmadan önce herhangi bir nesneyle, eşyalarla, kazara kırabileceğı herhangi bir şeyle etkileşime girmemeye dikkat etmiş gibi.

Midem yine mide bulantısıyla doluyor. Özellikle de Beckett, espresso makinesinin yanında bir kağıt parçası ve bir telefon bulduğunda.

"Telefonunu bırakmış mı?" Kendime kızarak başımı sallıyorum. Sinirlenerek şapkasını çıkarıp saçlarımı sallıyorum. *Telefonunu bırakmış*. Bana hiç yalan söylemedi. Aslında ortadan kaybolacağını ima etmişti, ama sonunda geri döneceğini düşünmüştüm! Doğa ile iç içe olacağını, aradığını bulacağını ve ailesiyle iletişim halinde kalacağını düşünmüştüm.

Bu... bu öyle değil.

"Kilidi aç, Beckett Joyce," diyor Tom umutla. "Mesajlarını kontrol edebiliriz."

Beckett elini gözlerine götürür.

"Ne?" Tom'un sesi yükselir. "*Aç şunu* dostum. Şifresi Pip-Squeak'in öldüğü gün. Ya da Harry'nin doğum gününü dene. On-on üç. *On-on üçü* dene."

Tom'un mutfak adasını atlayıp telefonu çalmak üzere olduğunu düşünüyorum, ama Beckett hemen ona "Silmiş" diyor.

"Hayır, hayır," Tom agresif bir şekilde başını sallar. "Yeterince uğraşıyorsun. Şifreyi denemelisin."

Beckett, Tom'a kanepede yaklaşır, sadece telefonu ona vermek için. Tom cep telefonunu açarken ben de onlara katılıyorum. Karşımızda bir karşılama ekranı belirir. Yüzü bir anlığına sert bir şekilde çatlar.

Hava gerginlikle doluyor, nefes almak gittikçe zorlaşıyor. "Gazetede ne yazıyor?" diye soruyorum, tam o sırada kapı açılıyor.

Eliot içeri fırlayarak, sanki alevler içindeymiş gibi paltosunu hızla çıkarır. Ölümcül, yakıcı bir derecede yanmıştır. "Charlie'den haber var mı?"

"Hafta sonu için Prag'da," diye cevaplar Beckett, Tom elinden kağıdı kaparken. "Dün gece kardeşlik evine gittiğimizde seyahatini erteledi." Yani Charlie şu anda Prag'da mı? *Harika*. Bu bize hiç yardımcı olmuyor...

Tom'un notu gözden geçirdiğini izlerim, sersemlemiş bir şekilde geriye doğru sendeler, sonra kanepeye düşer.

"Ne yazıyor?" diye Tom'a soruyorum, ama o boş boş bakıyor, mantıksız konuşuyor.

Beckett'in gözleri kızarmış.

Eliot, Tom'un gevşek tuttuğu kağıdı alır ve kelimelere sert bir bakış atar. "Kayıp olanı azarlamak için değil, ama sevgili kardeşimizin el yazısı bizimkinden sonra en sinir bozucu ikinci el yazısı." Kağıdı Beckett'e uzatır. "Lütfen."

Beckett notu izler ve yüksek sesle okur, *"Üzgünüm. Sizi seviyorum. En iyi kardeşler olduğunuz için teşekkür ederim..."* Bitiremez.

"Beckett," diye zorlar Eliot.

Kalanını okumak için kağıdı ondan alıyorum. *"Küçük bir kardeşin hayal edebileceği ve sahip olabileceği en iyi kardeşler olduğunuz için teşekkür ederim. Bir hafta sonra size yazacağım. Benim için endişelenmeyin. Beni aramanıza gerek yok. Kendi başıma kalmam gerekiyor."* Sesimin tonunu sabit tutmaya çalışıyorum. "Fransızca ve adıyla bitiriyor."

Beckett, Fransızca kısmı Eliot'a okur, sonra bana çevirir: "Sonsuza kadar kardeşin, Ben."

Tom öne doğru eğilir, çaresiz yüzünü ellerinin arasına alır, sonra birdenbire, "Granola, kontrol et, dolapları kontrol et, Eliot Alice. Granolayı alıp almadığını kontrol et," der. Sesi, yüzündeki ifadeyle birlikte çatlar. "Tamam, biz... biz sadece kırıntıları takip edeceğiz. Onu bulacağız, eğer takip edersek..." Konuşacak nefesini kaybedince, sanki göğsünden vurulmuş gibi geriye doğru yığılır.

Bunu izlemek çok acı verici. Ben'i aylardır seviyorum. Onlar onu on dokuz yıldır seviyorlar.

Eliot, Tom'un yanına çöküyor. Kolunu onun omzuna atıyor. "Takip etmeyeceğimiz kırıntı yok, kardeşim. Onu bulacağız."

"Hesaplarına giriş yapmaya ne dersin?" diye soruyorum. "Hangi uçuşu rezerve ettiğini görmek için?"

"Ailelerimiz onu bulmak için insanları görevlendirdi," diyor Beckett, "ama izini bulamayabiliriz. Ticari bir uçuşa binmediğini düşünüyoruz. Ya da hiç uçmadı. Ben'in kaç kişiyle iletişim halinde olduğunu ya da bunların kim olduğunu kimse bilmiyor. Birinden iyilik isteyebilir ya da onu gitmesi gereken yere gizlice götürmesi için birine para ödeyebilir."

Parası yok, ama belki de bu yüzden. Her zaman dönem bitmeden taşınmayı planlıyordu. Belki de onlara önceden ödeme yapmıştır.

"Sana bir şey bıraktı mı?" diye soruyor Beckett.

Hızla başımı sallıyorum. "Evet. Evet, bir mektup. Onu bulmaya yardımcı olabilecek bir şey yazmışsa okuyabilirsin. Sadece... sadece preslenmiş çiçeğe dikkat et." Kollarımdaki sırt çantamı karıştırıyorum, duygularım bakışlarımı bulanıklaştırıyor. Kalbim deli gibi atıyor ve sonunda tutunamadım ve eşyalarımın yarısını yere döküm. Küçük şeker parçaları her yere dağıldı. "Siktir." Diz çöküp, dökülen Jolly Ranchers şekerlerinin altında mektubu buldum. Of, şu anda ağlamak istemiyorum. Islak gözlerimi pazımla sildim.

Beckett ve Eliot, sert karamel şekerlerin ve yuvarlanan çene kırıcıların gevşek parçalarını toplamak için çömeliyorlar. Sonra yavaş çekimde, Beckett'in yerden ince mavi kutuyu aldığını görüyorum. Bu nasıl oluyor? *Sen tanrılar arasında bir ölümlüsün, tabii ki şansın bok gibi.* Beckett ve Eliot hamilelik testinden *bana* bakarken boğuluyorum.

Beckett'in elinden test çubuğunu kapıyorum. "Sadece önlem amaçlı." "Yani hamile olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum dostum. Henüz test yapmadım." Savunmacı bir ses tonum var.

Korkmuş olduğumu anlayabiliyorlar mı?

"Ne aldın?" Tom kanepeden kalkar ve çantamdaki hamilelik testini fark eder. Hareketsiz kalır. İkimiz de yüzümüzü buruştururuz. Sonra yastıklara geri düşer. "Başımıza başka ne gelecek? Deprem mi?"

Eliot sert çenesini eliyle okşadı. "*Ben*," dedi sert bir sesle, sonra Beckett'e baktı. "Küçük kardeşimiz korunmasız seks yapıyormuş."

"Hap kullanıyorum," diye karşılık veriyorum.

"Bir gün atladın mı?" diye sorar Beckett.

Yüzüm kızardı. "Hayır. *Hayır*." Ayağa kalktım. Onlar da beni takip ettiler, uzun boylarıyla üzerime dikilip, sanki *genç* ve deneyimsizmişim gibi bana baktılar. Muhtemelen en küçük kardeşleriyle birlikte olduğum içindi. Büyük kardeşlerin olması nasıl bir şey bilmiyorum, aslında kardeşlerin olması nasıl bir şey bilmiyorum. "Dediğim gibi, sadece önlem amaçlı."

Eliot başını şiddetle sallıyor, gözleri benim düz karnıma sabitlenmiştir. "Ben bilemezdi. Seni hamile bıraktığını bilseydi, seni asla terk etmezdi."

Bu, daha fazlasını yapabileceğimi doğruluyor. Neredeyse ikiye katlanıyorum. İçimi kaplayan acıyı yutuyorum. "Ona söylemedim," diyorum sertçe, sonra mektubu Beckett'e uzatıyorum. "Muhtemelen hamile değilim. Ben'i manipüle etmek istemedim."

"Sen benden daha iyisin," Eliot mutfığa doğru yürüdü, sonra geri döndü, her adımında zemini yakarcasına. "Ben ona ölümcül bir hastalığım olduğunu söyledim. Üç hafta içinde beni kendi elleriyle gömmesi gerektiğini, yoksa sonsuza kadar onu rahat bırakmayacağımı söyledim."

"Ya da belki ben daha kötüyüm," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. "Çünkü ben..." *Yeterince çaba göstermedim.*

"O ayrılacaktı," diye mantıklı bir açıklama yapar Beckett. "Elimizden geleni yaptık."

Hamilelik testine bakarak derin bir nefes alıyorum. "Tuvaletinizi kullanabilir miyim?"

"Neden soruyor ki... neden soruyorsun?" Eliot hareketsiz durarak bana sorar. "Son birkaç haftadır burası senin evin değil miydi?"

Ağlama, Harriet. Ben'in gitmiş olması bu gerçeği değiştirmez diyor ama sanki her şey değişmiş gibi hissediyorum. "Teşekkürler," mırıldanarak tuvalete koşuyorum. Kutuyu açarken titriyorum.

Talimatlar kafamı karıştırıyor. Belki de *İspanyolca* yazdığı için. Aceleyle kağıdı çevirip İngilizce talimatlara bakıyorum. Aynı satırı dört kez okudum ama siyah harflerle yazılmış metin kafamda işlenmiyor. Gözyaşlarım kağıdı ıslatıyor.

İnsanların beni terk etmesi yeni bir şey değil.

Davul öğretmenim Sunny, bir not bile bırakmadan beni terk etti. Babam veda etmeden beni terk etti.

Annem beni kapı dışarı ederek terk etti.

Ben'in de beni terk etmesini kabul etmem şaşırtıcı mı? Sonunda, bu kaybı hayatımın sıradan bir parçası olarak kabul ettim. Tanıdık. Rutin.

Şimdi, onun geri gelmesi için her şeyi verirdim.

Kapı çalındı. "İyi olduğunu bana söyle." Beckett.

"Evet." Dudaklarımdan bozuk bir ses çıkıyor. Kapı kolunu sallıyor. "Beni içeri al."

Kapıyı açtım. "Okumak istemiyorum." Gözyaşlarımın ardında onu göremiyorum. "Ben..."

Beckett hemen beni kucaklayarak sarar ve ben onun göğsüne yaslanarak incinmiş bir ses çıkarırım. "Onsuz bunu yapmak istemiyorum. Onu kaybedemem. Onu bulmalıyız. *Onu bulmalıyız.*" diye mırıldanıyorum.

"Şşş," diye fısıldar Beckett. "Derin nefes al." Başımın arkasını tutuş şekliyle, onun Ben olduğunu hayal ediyorum.

Ben'in hiç gitmediğini hayal ediyorum. Ben'in burada benimle olduğunu hayal ediyorum ve sakinleşip geri çekiliyorum, gözlerimi ovuşturuyorum ve talimatları okuyorum.

"Bunu yapabilirim," diye kendime söylüyorum. "Bunu yapabilirim." Telefonum çalıyor.

Aceleyle kalçamdaki klipsi okşayarak, *Ben* diye düşünüyorum. Onun telefonu olmadığını unutuyorum.

XANDER

■

Ben'in kaybolduğunu duydum. Birkaç saat önce MVU'dan ayrılmayı planladığını söylemişti, ama bu gece gideceğini düşünmemiştim. Sen biliyor muydun? Kendimi berbat hissediyorum. Konuşmak istersen, ben buradayım. Üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm.

Daha sonra sohbet etmek için kısa bir mesaj gönderirim ve ben de aynı derecede suçlu hissediyorum. Çünkü ben de biliyordum. Telefonumu tekrar takarken Beckett'e "Xander Hale" diye açıklıyorum.

"Ben'i yeni öğrendi," diye tahmin ediyor Beckett, hiç şaşırmamış gibi. Benim kaşlarımı çatmam üzerine, "Xander genellikle ailemizde bilgileri en son öğrenenlerden biridir," diye açıklıyor. Bunun Xander'ın kendine zarar vermesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

"Sen ilk öğrenenlerden misin?" diye soruyorum.

Omuzlarını kapıya dayadı. "Hiç de bile. Herkes baleden dolayı benim ulaşılmaz olduğumu biliyor. Charlie her zaman benden daha fazla şey bilir."

"Gerçekten Prag'da mı?"

"Gerçekten," diye başını sallar Beckett, bakışları hüznle doluyor. "Yardıma ihtiyacın olursa talimatları sana okuyabilirim."

Boynum ısınır. "Anladım. Muhtemelen karmaşık bir şey değildir. Çubuğa işeyin. Birkaç dakika bekleyin. Kardeşinizin beni hamile bırakıp bırakmadığını öğrenin." Şaka yapmaya çalışıyorum, ama şaka, yuvarlanıp patlamayan küçük bir su balonu gibi sonuçlanıyor.

"İlk aşık olan kardeş, ilk kızı hamile bırakan kardeş," diyor Beckett.

"Ve Ben, Cobalt ailesinde ödül kazanamayacağını düşünüyor." Bu şaka işe yarıyor.

Beckett gülümsüyor. Bu gülümseme neredeyse benim dudaklarımı da gülümsetiyor.

Bana başını sallar. "Seninle beklememi ister misin?"

Diz refleksi ile başımı sallıyorum, ama birkaç saniye sonra başımı sallamaya başlıyorum. Her zaman her şeyi kendi başıma yapabilmişimdir, ama acı yerine rahatlık, dondurucu soğuk yerine sıcaklık seçeneği sunulduğunda, yalnız olmamak için rahatlığı seçerdim.

Ben de Beckett'ın teklifini kabul ediyorum. Teklif ettiği için minnettarım. Ben kabul ettiğim için o da rahatlamış görünüyor. Talimatları gizlilik içinde uyguladıktan sonra, o tuvalete geri dönüyor. Ben sonuçları beklemek için tuvalet kapağına oturuyorum. O duvara yaslanıyor. Telefonumun zamanlayıcısı geri sayıyor.

"Denedim..." Mermer zemine bakarak, bacaklarımı birbirine sıkıştırırken tuvaletin kenarlarını tutuyorum. Tekrar tamamen dağılmaktan korkuyorum, ama dairemde Ben ile geçirdiğim son anları tekrar tekrar düşünmeden edemiyorum. "Onun kalmasını sağlamaya çalıştım. Sanırım seksle..." Kendimden utanıyorum, kendime çok kızgınım. "O kapıdan çıkmadan birkaç dakika önce içime girmesini söyledim. Ama hamile kalmış olabileceğimi söylemek benim için aşılamadığım bir sınırdı. O gitmeden hemen önce seks yapmak ise hiç sorun değildi. Yapılabilir bir şeydi." Yere doğru daha fazla itiraf ediyorum. Onun ifadesine bakmak için tüm gücümü kullanıyorum.

Beckett kafasını duvara dayamış, tavana bakıyor. Yüzünden bir şey anlaşılmıyor.

"Eğer benim kardeşinle birlikte olmak için çok berbat durumda olduğumu düşünüyorsan, anlarım." Midem pretzel gibi kıvrılıyor. "Ben iyi bir insan değilim."

"İstediyini elde etmek için seks kullanıyorsun," diyor, bakışları tüy gibi hafifçe benimkilere iniyor. Hafifçe, hiç de sert değil. "Charlie'yi becermeye çalıştığından beri bunu biliyoruz. Küçük kardeşimizle çıkmaya başlasan da bunun sihirli bir şekilde ortadan kalkacağını hiç düşünmedik. Ben de öyle." Bakışlarını daha da yumuşak bir şekilde üzerimde tutuyor. "Hiçbirimiz

sorunsuz, mükemmel insanlar bulmaya çalışmıyoruz. Hepimizin kendi sorunları olduğunu çok iyi biliyoruz." Acı dolu bir bakışla kapıya bakar. "Ben gitti. Bu yeterli bir kanıt değil mi?"

Tuvaleti bırakıp dizlerimi tutuyorum. Kaybın acısı vücudumu sararken her yerim ağrıyor.

"Bana göre kötü insanlar," diyor Beckett yatıştırıcı bir ses tonuyla, "ailemi medyaya satanlardır. Kardeşime ne olacağı umurunda olmayanlardır. Sen öyle değilsin. Hiçbir zaman öyle olmadın. Yani, hayır, onunla birlikte olmak için çok berbat durumda olduğunu düşünmüyorum." Derin bir nefes alır. "Ve kapıdan çıkmadan önce seninle seks yapmayacağından neredeyse eminim." Gözleri benimkilere kilitlenir. "Seni reddettiğini söyle."

"Merak etme, buna izin vermedi. Cobalt'ın centilmenlik yapmasını sağladı."

"O *merhametli* bir şey yaptı." Beckett duvardan uzaklaşır. "Charlie, Eliot ve ben Ben'in yaptığı gibi davranmazdık."

"Yani beni becerip terk eder miydiniz?" diye soruyorum ciddi bir ifadeyle. "Muhtemelen."

Kaşlarım havaya kalktı. Cevap vermesine şaşırdım, ama Beckett çok açık sözlüdür.

"Bizim ahlak anlayışımız onunkiyle tam olarak aynı değil. O, senin durumundaki birinin birlikte olabileceği en iyi erkeklerden biri, Harriet, ve sen son birkaç ayda onun omuzlarından büyük bir yük aldın. İkiniz birbirinize çok yaklaşıyordunuz."

"Öyleydi," diye mırıldanıyorum, yere bakarak. "Biz zaten geçmiş zamanız." Bu, karnıma yumruk gibi geldi. Eğilmediğime şaşıyorum. "Sonunda herkes beni terk ediyor..." Gergin sessizliğe dalıyorum.

"Ben'i tanıyorum," diyor sessizce, bakışlarımı ona çevirerek. "O çok özverili. Çok fedakar. Çok şefkatli. Seni terk edecek gücü bulmasının tek nedeni, terk edilmeyeceğini bilmesi idi — çünkü biz varız. Ve o test ne derse desin, hayatımın geri kalanında kardeşimin son isteğini yerine getireceğim. Sana söz veriyorum."

Göz yaşlarım akarken başımı sallıyorum. Onları sertçe siliyorum. "Ben bana çok şey verdi. O yokken bile bana bir

bir aile verdi."

"O benim kardeşim. O Pip," diyor Beckett sevgiyle, şefkatle, duygusal bir şekilde, sanki onunla geçirdiği yılları hatırlar gibi.

Zamanlayıcı bip sesi çıkarır ve *hamile olmadığım* sonucu, olması gerektiği gibi paranoyamı hafifletmez. Hayatımda büyük bir karar vermek zorunda kalmayacağım gerçeği beni hissizleştirir.

Ben istemese de, onu bulmak için her şeyi feda ederdim.

Notlarımı.

Harold.

Tom'un gruba katılma teklifini.

Yarın MVU'dan ayrılıyorum. Asla doktor olamam.

Onun geri dönmesi için her şeyi feda ederdim. Hayatta ve güvende olması için. Sonsuza kadar vahşi doğada yalnız kalmaması için.

HARRIET FISHER

Üç gün oldu. Ben'den hiçbir iz yok.

Mektup yok. Gökyüzünde onun adını yazan bulutlar yok. Onun bulunduğu yere götürecek hiçbir ipucu yok. Her şey çıkmaza girmiş durumda. Annesi her sabah, her öğleden sonra bana mesaj atıyor, her akşam beni arıyor ve *bir haber* var mı diye soruyor.

Hayır dediğimde, Ben'i bulmak için tüm dünyayı arayacağını söylüyor. Ona inanıyorum. En küçük oğlunu bulana kadar durmayacaktır, ama bulunmamayı amaçlayan birini nasıl bulursunuz?

Rose Calloway ve Connor Cobalt'ın onun ebeveynleri olduğunu bilmek cesaret verici olmalı. *Tanrılar* elbette oğullarını bulabilirler. Ama bence Ben kimi kandırmaya çalıştığını çok iyi biliyordu. Kurnaz ailesini alt etmesinin gerektiğini biliyordu.

Başarılı olacağından giderek daha fazla korkuyorum.

Yine de, kendimi üzölmeye çalışmıyorum. Rose, Ovid sunumumun sabahında bana, "Başını dik tut. Omuzlarını geriye çek. Tüm salonun aptallarla dolu olduğunu ve tek akıllı kişinin sen olduğunu hayal et" diyor. Bu moral verici konuşma ve ego desteği için minnettarım.

Xander ve ben onun dairesinde saatlerce birlikte prova yaptık, bu yüzden sorun yaşamayız. Hiç sorun yaşamayız. Kurdeşen dökölmez.

Sadece çok ağır bir kalp.

Xander ve ben podyuma yaklaşırken Profesör Wellington "Ben nerede?" diye soruyor. Beyaz kaşları çatılmış. Bir öğrencinin final sunumunu neden kaçıracağını gerçekten anlamış değil gibi görünüyor.

Xander mikrofonu itip Profesör Wellington'a fısıldadı: "Ben gelmeyecek."

Profesör hayal kırıklığıyla iç çeker. "Çok yazık. Çok iyi gidiyordu."

"Geri dönecek," diye araya giriyorum. "Mide virüsü. Telafi edebilir mi? Mesela sıfır notunu dengelemek için ekstra bir ödev yazabilir mi?"

Xander bana yumuşak bir bakış attı, sonra profesöre başını salladı. "Bütün gece kusuyordu. Onu evinde serum bağıyorlar —ailemizde doktorlar var. Ben onun kuzeniyim, bunu bilmiyor olabilirsiniz çünkü muhtemelen magazin dergilerini okumuyorsunuz, ve ben bunu neden söylüyorum ki?" Xander kendi kendine başını sallar ve yanlışlıkla ikinci sıradaki birkaç kızla göz teması kurar.

Kızlar duyulabilir bir şekilde nefeslerini tutar ve çığlık atarlar.

Profesör Wellington sadece gülümsüyor. "Ah, Ben'in senin kuzeni olduğunu söylediğini hatırlıyorum." Ben'in yaşlı profesörümüzle sohbet etmesine hiç şaşırmadım. "Sınıfa döndüğünde ona ekstra kredi fırsatlarını anlatacağım. Ve unutma, gelecek hafta hala final sınavı var."

Ben'in final sınavları için burada olacağını ummak *aşırı* bir hayal olabilir, ama onun geri döneceği fikrini reddedemem. Henüz nasıl yapacağını bilmiyorum. Belki dizlerine kadar kara batmış ve donmaktan korkacaktır, bu yüzden medeniyete geri dönecektir. Tamam, bu *benim* korkacağım ve yapacağım bir şey gibi gelebilir, ama Ben'in New York'ta olması gerektiğine karar verdiği farklı senaryolar hayal ediyorum.

Eğer gelirse, dönem sonuna kadar başarısız olmadan tamamlama şansı olmalı ve Xander ile birlikte ona bu şansı verebileceğimizi bilmek beni mutlu ediyor.

Profesör Wellington bizi kürsüye çağırıyor. "Siz ikiniz devam edin."

Devam edin.

Sanki onsuz yapmak çok kolaymış gibi.

Bir adım öteye, Fisher. Bundan sonra sesi kafamın içinde çınlayacak mı? Ağlama lan. Düzensiz bir nefes veriyorum. Xander yanıma yaklaşıyor ve başını benimkine doğru eğiyor. "Başarabiliriz," diyor bana, sesi biraz titriyor. "*Siktir.*"

"Bunu başarabiliriz, Paul Atreides," diye fısıldayarak, elimdeki kartları düzeltiyorum. "Hepsinin aptal olduğunu ve sadece bizim akıllı olduğumuzu düşün."

O gülmekten boğulur. "Bu tam bir Cobalt numarası." Xander, ona dikilen takıntılı bakışlardan ve ona doğrultulmuş telefonlardan çekiniyor. "Bunu atlatmak için her şeyi yaparım, on dakika boyunca dahi olduğumu iddia etmek bile." Elinde başka bir yığın kart var. "Hazır mısınız?"

Ona başımı sallayarak onay veriyorum.

Mikrofonu bize doğru çeviriyor. "Bu şey çalışıyor mu?"

Profesör, nefes kesen ve çığlık atan öğrencilerin yarısını susturmak zorunda kalır. Xander Hale'in konuşmasını ilk kez şahsen dinliyorlar.

"Evet, çalışıyor," diye mırıldanıyor ve mikrofondan sanki bomba gibi uzaklaşıyor.

Öne çıkıp derin bir nefes alıyorum, mikrofon cızırdamaya başlıyor. Salon sessizliğe bürünüyor ve konuşmak için öne eğiliyorum. Ve sonra sesim dayanılmaz bir an için ciğerlerimde hapsoluyor. Bu açılış cümlesini Xander ile binlerce kez prova ettim. Ovid'in *Metamorfozlar'ından* Latince bir alıntı.

Ben daha bir şey söylemeden, sözler içime işliyor. Etrafıma bakıyorum ve zihnimde salon boş. Sadece orta sırada oturan Ben'i görüyorum. Dudaklarının parlak bir gülümsemeye dönüştüğünü görüyorum. Bebek mavisi gözlerinin aynı coşkuyla parladığını görüyorum.

Çağlar boyunca sürecektir Ebedi Bahar'ı görüyorum.

"Omnia mutantur, nihil interit," diye mikrofonun içine sessizce söylüyorum. "Her şey değişir, hiçbir şey yok olmaz."

HARRIET FISHER

Sunumu tam olarak mahvetmedik, ama kesinlikle planlandığı gibi gitmedi. Xander her konuştuğunda çıkan gürültü ve kargaşa, profesörün bizi durdurmasına neden oldu. Kızlar *ağladı*. Sanki Xander sadece onlara konuşuyormuş gibi fiziksel olarak titriyorlardı. Bazıları şoka girdi.

Böyle bir şeyi yakından hiç görmemiştim.

Profesörümüz ya bize acıdı ya da kargaşa olmadan özel olarak sunum yapmamız için zamanı yoktu, çünkü bize otomatik olarak yüz puan verdi.

Xander, öğle yemeği için yemekhaneye giderken sürekli özür diliyor. Easton da bizimle birlikte.

Ona gerçeği söylüyorum. En fazla beş dakika orada kalmamız gerektiği için daha mutlu olamazdım. Kolay bir A notu için şikayet etmem mümkün değil. Özellikle de beşeri bilimler dersinde. Programımda yeterince zor kazanılan notlar var.

Soğuk kampüste, düşen yaprakların arasında yürürken, Donnelly dikkatimi dağıtır. Ben ortada yokken, Xander'ın koruması mikrofonuna daha sık konuşur. Sürekli iletişim halinde gibi görünüyor ve ne zaman beni bakarken yakalarsa, başını sallayarak *yeni bir haber yok der* gibi yapar.

Ben yok.

Telefonum titriyor ve mesajı kontrol ediyorum.

TOM

Paketi size gönderdim. Başka neye ihtiyacınız olduğunu bana bildirin. Önerilen tur programını size e-posta ile gönderebilirim.

HARRİET

Kesinlikle gönder.

Tom'a, teklifini *ciddi olarak* değerlendirmek için bana tüm bilgileri *ciddi bir şekilde* vermesi gerektiğini söyledim. Sözleşmeler, birlikte çalışacağım kişiler — yapımcılar, yöneticiler, kim olursa olsun. Ayrıntıları istiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, her şeyi epik bir şekilde yerine getirdi. Kaos yaratıcısı olmasına rağmen, inanılmaz derecede detaycı ve organize biri.

TOM

Tamamdır, Harry.

Telefonum yine titriyor. Bu sefer bilinmeyen bir numaradan gelen bir arama. Aniden duruyorum, rüzgar yüzümü ısıyor.

Xander geri döner. "İyi misin?"

"Evet, biri beni arıyor. Bilinmeyen bir numara." Xander, Donnelly'ye bakar, o da en az benim kadar şaşkındır.

Kimin olabileceğini düşünmek için kafamı yoruyorum. "Spam olabilir." "Ya Ben'se?" Xander daha umutlu bir şekilde diyor. "Ya da Guy Abernathy olabilir," diyor Easton, rüzgar tüneline daha fazla soğuk hava esince ceketinin daha soğuk hava rüzgar tüneline geçerek avluya girerken. "Hala Onur Evi'ne kimin seçildiğini bilmiyoruz." Easton ilk beşte, benim gibi hala yarışta. Sömestr sona ererken, beş kişiyi *bire* indirgemeleri gerekiyor. Yeni üye seçmek için bu kadar uzun süre beklemeleri delilik.

Muhtemelen House kimi seçecek konusunda bölünmüş durumda. Belki de sonunda karar verdiler ve o kişi ben değilim.

Ben'in aramasından daha olası olduğu için reddedilmeye hazırlanıyorum. Ve son zil sesinde telefonu açıyorum.

"Harriet Fisher?" Çok tanıdık olmayan, derin bir erkek sesi.

Guy değil.

Ben değil.

"Evet?"

"Merhaba, ben Gordon Brown. Ben Cobalt'ın miras avukatıyım. Biraz vaktinizi alabilir miyim, ofisime gelip bazı belgeleri imzalamanız gerekiyor."

Anlamıyorum.

Anlamıyorum.

Hiç anlamıyorum. Gordon'a üç kez söyledim ve o da bana üç farklı şekilde açıklamaya çalıştı. Bu konuşmayı yüz yüze yapmasaydık, kötü cep telefonu sinyali suçlayabilirdim.

Kampüsten ayrıldım ve Xander'a daha sonra ona bilgi vereceğimi söyledim. Şu anda Midtown'daki bu avukatın görkemli ofisinde oturuyorum, önümdeki masada bir kalem, belgeler ve yasal not defteri duruyor.

"Doğru anladığımdan emin olmak için bir tekrar edeyim," diyorum, ellerim kiraz ağacından masanın üzerinde dururken. "Müvekkiliniz Ben Pirrip Cobalt, *beni*, Harriet Stevie Fisher'ı, içinde... bu... miktarda para bulunan, geri alınamaz bir tröstün tek lehtarı yaptı." Not defterine yazdığım bir rakamı işaret ediyorum.

Bu mikroskobik bir rakam değil.

Küçük bir rakam da değil. *Çok büyük* bir rakam.

Şaşırtıcı bir miktar. Gözlerimin algılayabileceğinden çok daha fazla. Gordon bunu yazmak zorunda kaldı çünkü rakamları görmeden inanamadım.

Milyonlarca dolar.

"Evet, hepsi," diye onayladı Gordon.

Gözlerim yanıyor. Oturduğumdan beri iki kez göz kırptım galiba. "Bu Ben'in tüm parası mı? Banka hesaplarını boşaltıp her şeyi bu tröste mi yatırdı?" *Benim için mi?*

Gordon derin bir nefes aldı. "Evet. Bu adımı atmadan önce bir finans danışmanına danışması gerektiğini söyledim, ama inanılmaz derecede ısrarcıydı."

Başımın iki yanını tutuyorum. Keşke kardeşlerini veya ailesini de yanımda getirseydim, böylece onlar da bunu sindirebilirdi. Çünkü bu konudaki her şey bana doğru gelmiyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Kabul etmiyorum." Not defterini, belgeleri ve kalemi benden uzağa itiyorum.

Gordon daha da derin bir nefes alır. "Kabul etsen de etmesen de fark etmez. Para hala bu tröstte. Kullanmazsan burada kalacak."

Parayı nasıl kullanabileceğimi düşününce midem bulanıyor. Hayatımın geri kalanında kira ödemem gerekmeyecek. Honors House'dan ücretsiz konaklama bile almama gerek kalmayacak. Tıp fakültesi masraflarım karşılanacak. Eğer o yolu seçersem. Geleceğim finanse edilecek. Ama bu çok yanlış geliyor. Çok yanlış.

Bütün bunlar.

Gordon bana bir kutu mendil uzatır, sonra geri çeker. Ağlayacakmışım gibi mi görünüyorum? Yoksa kafasını koparacakmışım gibi mi? "İmzaladığınızda,¹ Ocak'ta tröste erişebileceksiniz. *Tam* erişim hakkınız olacak. Kural ya da şart yok. Ben böyle ayarlamıştı."

Ben ayarlamış.

Peki ya Ben'in parasız olduğu aylar ne olacak? Parası tüm bu süre boyunca *bu* tröstte miydi? Beni mi bekliyordu?

Bu... bu mantıklı değil.

"Anlamıyorum," diyorum, bu da Gordon'un yine derin bir nefes almasına neden oluyor. "Hayır, güvenin nasıl işlediğini anlıyorum. Zamanlamayı anlamıyorum. Ben, dönem başında bir kardeşlik partisinde karşılaştığımızda bana zaten parasız olduğunu söylemişti. Ondan önce *neredeyse* hiç konuşmamıştık, peki bunu ne zaman ayarladı?"

Gordon bilgisayarına döner ve bir belgeye gelene kadar sayfayı aşağı kaydırır. "Benimle ilk görüşmesi... Mayıs ortasıydı."

Geriye doğru eğildim. "*Hayır.*"

Bu, kardeşlik partisi öncesinde bana parasını verme kararını verdiğini anlamına geliyor. Oysa birbirimizle sadece birkaç kez karşılaşmıştık. Penn'de olduğu gibi. Bilim laboratuvarında.

"Bekle," Gordon parmağını kaldırarak bana beklememi işaret etti. "Onun dosyasına bir not ekledim. Ben de bunu garip buldum ve dava açılması ihtimaline karşı bir tür kayıt tutmak istedim." Bilgisayarından okudu. "*Ben*

Ben'e Harriet Fisher'ı ne kadar iyi tanıdığını sordum ve o da bana, onun iyi bir insan olduğunu söyledi. Ayrıca ona neden ona bu kadar çok para verdiğini sordum. O da bana, "Gideceğim yerde buna ihtiyacım yok" dedi.

Gözlerim doldu. "Mayıs mı?" diye tekrar sordum.

"Mayıs mı dedin?" "Evet, mayıs ortası."

Kahretsin. "Telefon edebilir miyim?" diye Gordon'a sordum.

"Tabii ki. Bir dakika veriyorum." O dışarı çıkar ve ben Beckett'ı ararım, umarım ulaşabilirim. *Lütfen, lütfen, lütfen.*

"Harriet," üçüncü çalınıştta cevap verdi. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır, şu avukatın ofisindeyim. Hemen açıklayacağım, ama Ben'in senin ailenin kapılı mahallesinde yaşayan o pisliği ne zaman saldırdığını biliyor musun?"

"Tate Townsend mı? O olay Mayıs ayında olmuştu." Hareketsiz kaldım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ben o anda ailesini terk edecekti. Hemen ardından bu "geri alınamaz" tröstü kurmuş olmalı. Artık paraya ihtiyacı olmadığı için parasını boşaltmış.

Ama Mayıs ayında ormana ya da vahşi doğaya ya da şu anda bulunduğu yere gitmedi. Manhattan Valley Üniversitesi'ne transfer oldu.

Ben her zaman New York'ta kalmak istemediğini söylerdi. İkna edilmesi gerektiğini söylerdi.

Bu, planının bir parçası değildi.

Bu yüzden *parasız olarak* ortaya çıktı.

Kardeşleri, farkında olmadan onun yolunu değiştirdiler. Sonra Ben benimle daha fazla zaman geçirmeye başladı ve ayrılma tarihini sürekli erteledi. Ta ki bir noktada kalmayı düşünene kadar.

Sonra Audrey... kardeşlik... onu planladığını tamamlamaya itti.

Asıl planını.

Bana tüm parasını ver. Tanıdığı bir kızın paraya ihtiyacı vardı. İyi kalpli olduğunu düşündüğü bir kız.

Sonra ormana kaybolacaktı. Bir daha asla bulunamayacaktı.

BEN COBALT

Baltayı sallayarak kütüğü ikiye ayırdı.

Kar botlarımın altında çıtır çıtır ses çıkarıyor. Hava çok soğuk. Soğukla bir sorunum yok. Buz üzerinde yaşayabilirdim, ama sorulursa, en çok baharı sevdiğimi söylerdim. Lale çiçekleri açmaya başladığında, Philadelphia'da hava değişmeye başladığında ve insanlar dışarı çıkmaya başladığında doğdum. Kapılar açıldığında ve serin esinti içeri girdiğinde.

Eğer biri sorsa?

Evet, sanki biri bana "Hangi mevsimi seversin, Ben?" diye soracakmış gibi. Dışarısı soğuk mu diye bile sormayacaklar.

Çok, çok yalnızım.

Etrafımda *kilometrelerce* kimse yok. Derin bir nefes alıp, gökyüzüne uzanan, karla kaplı hemlock ve ladin ağaçlarına bakıyorum. Açık mavi gökyüzünde bir kel kartal süzülüyor. Çam ve toprak kokusu burnuma doluyor, ama kendimi ondan kurtulmak isterken buluyorum.

Onun kokusunu unutmaktan korkuyorum. Harriet'in tatlı, şeker kokusu.

Baltayı daha sıkı tutuyorum. Çarşamba olması da yardımcı olmuyor.

Bu, ailemin süslü yemek odasına asla girmeyeceğim birçok Çarşamba gününden ilki. Masada oturmak. Eliot'un ayağını masanın kenarına vurmasını izlemek. Herkesin tam zamanında kadehlerini kaldırması. Ayaklarımızla ve ellerimizle ritim tutmak. Gülmek. Çok canlı, coşkulu kahkahalar. Kobalt İmparatorluğu'nun gürleyen sevgisi.

Kızark, şişmiş gözlerimi ovuşturuyorum. Hayal görmüyordum. Buraya huzur bulmaya geldiğimi sanmıyordum. Onu New York'ta kısa boylu, huysuz bir punk-rock kıızıyla birlikte bıraktım.

"Onlar güvendeler," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Benden güvendeler. Burada kimseye zarar veremem.

Bir kez daha nefes verip, kütüğün üzerine daha büyük bir odun koyuyorum. Bıçağı sallıyorum ve odun ikiye ayrılıyor. Karın gıcırdamasını, sonra da çıtırdamayı duyuyorum ve hemen baltayı bırakıp av tüfeğimi alıyorum. Bir kurt ya da ayı olabilir, eğer ayı kış uykusuna yatmak için çok açsa.

Arkamı döndüğümde, silahı bile kaldırmıyorum. Bu imkansız. Bu lanet olasıca imkansız.

"Beni nasıl buldun?" diye soruyorum buz gibi bir nefesle.

"Kolay olmadı. Bunu kabul ediyorum." Charlie, siyah, dayanıklı bir kışlık mont, kalın tabanlı botlar ve boynuna kadar uzanan bir atkı ile yaklaşır. Kulaklarını bile siyah bir bere kaplamaktadır ve bir an için, bu yolculuk için bu ağır kışlık giysileri satın alıp almadığını merak ederim.

Ya da daha önce dünyanın en soğuk yerlerine gitmiş miydi? Şoktan donakaldım. Hareket edemiyorum.

"Gerçekten, nasıl?"

"Haftalar önce çantanızın astarına bir takip cihazı diktim." Benim gideceğimi biliyordu. Charlie, henüz yakmadığım ateş çukuruna yaklaşıyor. "Daha erken gelirdim, ama siz New York'tan ayrıldığınızda Prag'a giden uçaktaydım. Ben vardığımda, buzlar eriyene kadar adaya hiçbir geminin girmesine izin vermiyorlardı."

Bu sabah suyun kayalık sahil şeridini yaladığını gördüm. Demek öyle. Korku kaslarımı ele geçiriyor. Burada olamaz. Gitmesi lazım. "Kimseye nerede olduğumu söyleyemezsin," diyorum panik içinde. "Charlie..."

"Kimseye söylemeyeceğim."

Rahatlamaya çalışıyorum. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum, Oscar hariç. O zaten biliyor."

"Koruman burada," diye fark ediyorum.

"Gizlilik istediğimde nereye gittiğimi asla kimseye söylemez. *Rahat ol.* Kimseye söylemez." Charlie onu sandığımdan daha fazla güveniyor. "Şu anda kabinde. Kapıyı kilitlemedin."

Hiç ziyaretçim olacağını düşünmemiştim.

Sözler ağızımdan çıkmıyor. Gözlerimi sürekli kırıpıyorum. Belki de ne yaptığımı görmek için buraya gelmiştir. Gizem çözüldü. Sonra da gidecek. Değil mi? *Değil mi?*

"Sakin ol," diye bağılıyor.

Acı dolu bir kahkaha attım. "Ben senin gizemli dünya seyahatlerinde peşine düşmüyorum. Kimse düşmüyor. Onlar seni bırakıyor, ama ben denediğim anda bu *imkansız* hale geliyor."

"Biz aynı değiliz," diyor Charlie, giderek yaklaşarak. "Sen başkalarına ihtiyacın var. İnsanlarla olan bağların sana güç veriyor. Toprak, güneş, gökyüzü ya da *lanet olası Alaska'daki* uzak bir ada değil. Sevdiğin kuşlar gibi izolasyon içinde solup gideceksin. Ben ise gelişip büyüyeceğim." Kollarını uzatır, elinde yürüyüş sopalarıyla. "Çünkü insanlardan nefret ediyorum. İnsan ırkı beni deli ediyor ve onlardan uzaklaşmak için her şeyi yaparım."

"Yani bu bir refah kontrolü mü?" diye soruyorum ona.

"Gidebilirsin. Ben iyiyim." Silahı geri verip baltamı alıyorum.

Charlie olduğu yerde durur. Birkaç adım ötede. Ateş çukuru bizi ayırır. "Onunla ne yapacaksın?" Silaha doğru başını sallar.

Ona bakamıyorum bile. "Burada yırtıcı hayvanlar var."

"Sen canlı bir varlığa zarar vermezsin, lanet olası bir Ficus ağacına bile. Bir yırtıcı sana yaklaşırsa, ateş etmezsin. Seni öldürmesine izin verirsin."

Gözlerim alev alev yanarken, zorlukla yutkunuyorum. Ateş çukurunun etrafından dolaşıp baltayı ayaklarının dibine atıyorum. "O zaman bitirmek mi istiyorsun?" Sinirlerim bozuluyor. Panik beni o kadar sarmış ki, nefes almakta zorlanıyorum. "Yap gitsin. Kimse bilmeyecek, Charlie." Gözlerimdeki sisli tabaka yüzünden onun ifadesini göremiyorum. Ellerimi uyluklarımın üzerine koyup, kamburumu çıkararak, giderek daha fazla nefes almaya başlıyorum. Sonra dizlerimin üzerine çöküyorum ve Charlie önümde diz çöküyor.

nefes almamı söylüyor. Eli kafamın arkasında.

Ceketimin yakasını çekip ona, "Patlayacakmışım gibi hissediyorum. Durduramıyorum, Charlie" dedim.

"Durmalsın."

"Yapamıyorum... Etrafımdaki *herkese* zarar vereceğim." Boğazımın arkasında sümük topaklanıyor. Kendi duygularımda boğuluyorum. Yere yığılıyorum. Ben mücadele ederken o beni ayakta tutuyor. "Bunun hiçbir *mantığı olmadığını* biliyorum. Ama seçimlerim sonunda çok fazla zarara yol açıyor ve... Yapamıyorum... Durduramıyorum. Durduramıyorum."

"Yapabilirsin."

Kafamı sallıyorum.

"Evet, yapabilirsin. Je sais que tu peux." *Yapabileceğini biliyorum.*

Onun sözleri

—Charlie'den daha önce bu sözleri duymuştum. Ama o bunları Beckett'e söylemişti.

En büyük ağabeyime bakıyorum. Gözlerimden akan sıcak gözyaşlarının ardında onu net bir şekilde görebiliyorum. "Benim neyim var, Charlie?"

Beckett'e ayırdığı bakışlarla bana bakıyor. "Kelebek etkisi."

"Neymiş o?"

"İnandığın şey." Beni itmiş gibi geriye doğru çökünce beni bırakıyor. "Yaptığın en küçük eylemler bile olağanüstü sonuçlar doğurabilir. Bir kelebeğin kanat çırpması, dünyanın öbür ucunda bir kasırga yaratabilir. Tek bir domino taşı, binlerce diğerini devirir. Sebep ve sonuç. Her şey her şeyi değiştirir. Bu kaos teorisidir. Belki de bu, sen küçükken ortaya çıktı. Dünyayı korumak senin sorumluluğundur. Geri dönüşüm yaparsan, tüm ormanı kurtarırsın. Et yemezsen, hayvanları neslinin tükenmesinden kurtarırsın. Sonra belki de bu, daha kötü bir şeye dönüştü."

Omurgamdan bir ürperme geçiyor. "Ne demek istiyorsun?"

Benim yeterince hızlı "anlamadığım" için sinirlenmiyor. Beni ayağa kaldırmaya bile çalışmıyor. Kar pantolonumun paçalarını ısırmaya çalışıyor, ama ben Charlie'nin sözlerinin vücudumdaki zinciri kırmaya çalıştığını hissediyorum.

"Demek istediğim, ailemizde olan tüm kötü şeylerin kaynağı seninmişsin gibi hissetmeye başladığın zaman. Sorumlu olan kişi. Fırtınaya neden olan kelebek. Bu ne zaman oldu?"

Karları izliyorum. Tek gördüğüm araba kazası. Orta refüje çarpma. Takla atma. Metalin şiddetli çıtırtısı. Ellerimin direksiyondan kayması. Yaraladığım ailem, benimle birlikte arabada olanlar. O ana kadar başkalarının acılarından bu kadar sorumlu hissetmemiştim.

Bu beni çok etkiledi. Beni tüketti. Haftalarca, aylarca, hatta...

"Sanırım araba kazası." Canavar altımda büyüdü ve yatağımı sallamaya başladı. "Ben sürücüydüm, Charlie. Kazaya ben neden oldum."

"Yağmur yağıyordu. Paparazziler bizi takip ediyordu. Onlar buna neden oldu. Ama bunu sana bin kez söylesem de, yine de bana inanmakta zorlanacaksın."

Aklımda nasıl bir izlenim bırakıyor? "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü..." Şimdi zorlanıyor. Tereddüt ediyor, başını eğip bana daha önce hiç göstermediği, sunmadığı veya uzatmadığı bir özen ve endişeyle bakıyor. "Neredeyse eminim ki sen obsesif kompulsif bozuklukla uğraşıyorsun."

Kaşlarım çatılır. "Hayır." Kendime gelirim, ayağa kalkarım. Eldivenli ellerimi başıma koyarak ağaç kütüğüne doğru yürürüm. Ellerimi boynuma kaydırırım. "Bunu bilirdim." OKB ailemizde var. "Babam bilirdi."

Charlie ayakta duruyor. "O senin yanında yeterince yok. O, her hareketimizi izleyen gökyüzündeki bir figür değil. O sadece senin ona gösterdiğin şeyleri görebilir ve o zaman bile, sen sadece ara sıra çöküntüler yaşarsın. Sen iğrenç bir şekilde - ve bunu en kaba anlamıyla söylüyorum - belirsizdin. Bu akıllıca bir yalan söyleme yöntemi idi, ama yeterince akıllıca değildi çünkü ben açıkça *buradayım*. Ve sen ölmedin."

Soğuk bir his kaplar beni. "Planım bu değildi," diye onu temin ederim. "Hayatımı sonlandırmak niyetinde değildim."

"Burada hayatta kalabileceğini mi sanıyorsun? Fındık ve çilekle? Giderek büyüyen, beslenen bir akıl hastalığıyla?"

Burnum genişliyor. Beynim dönüyor. Oturmam lazım, yoksa bayılabilirim. Ateş çukurunun etrafındaki bir ağaç kütüğüne oturuyorum. "Benden uzak durursanız hepiniz daha güvende olursunuz."

Charlie zoraki bir gülümseme zorlar. "Doğru. Yani Alaska'da bir arsa satın aldın. Burada yaşamak için...?"

Çenemi sıkıyorum, alarm dinmiyor. Huzursuzluk tüm vücudumu sarsıyor. Ayağa kalkmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Ona gerçek cevabı vermek için ağzımı açıyorum, ama cevap içimde sıkışıp kalıyor. "Yapamam..." Ağaçların soyulmuş kabuklarına gözlerimi kırpmadan bakıyorum. "Sana güvenmediğimden değil. Sadece fiziksel olarak yapamayacağımı hissediyorum..." Soğuk havada daha fazla oksijen almak için nefes alıyorum. *Kahretsin*. "Sana her şeyi anlattığımda ne olacağından korkuyorum."

"Hayatının geri kalanını burada geçirmeyi planladığını biliyorum. Bu bilgiyi paylaşırsan - ki ben zaten biliyorum çünkü *ben benim* - güvenliğimi tehlikeye atacağından korkuyorsun. Kendi zihninden bizi korumaya çalışıyorsun. Hastalığın, bize *tam olarak* neler olduğunu veya bize yardım etmek için hazırladığın bu ayrıntılı planı anlatmana asla izin vermeyecekti."

Sivri sarı-yeşil gözlerini bana diyor. "Bunun farkında mısın?"

Anlamaya başlıyorum.

Ağır mavi ceketimin fermuarını açtım. "Harriet'e bazı şeyler anlatabildim. Başkalarına anlatabileceğimden daha fazlasını." Düşüncelerim kafa karıştırırken başımı salladım. "Ona nasıl hissettiğimi anlattım... hiçbir şeyin bana mantıklı gelmediğini."

Charlie beni inceliyor. "Onu da korumaya çalışmıyor muydun?"

"Öyle değil." Geriye dönüp düşünüyorum. "Bunu yapmak zorunda olduğumu hissetmedim."

"Ona acı çektirmekten korkmadın mı?"

"Asla," diye fark ediyorum ve gözlerimdeki yanmayı silkeliyorum. "Kendime, ona iyi davrandığımı söyleyip duruyordum. Onun için iyiydim. Sonra o, benim hiç incitmediğim tek kişi gibi hissettim. O, incitmeden sevdiğim tek kişiydi." Kendi kendime sertçe gülüyorum. "Bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyorum, ama kafamda... anladığım tek şey buydu."

Charlie ağırlığını değiştirerek yürüyüş sopasına yaslanır. "Ama o burada değil." Sol sopasını ağaçların yoğun olduğu yere doğru sallayarak, "Orada değil. Kesinlikle satın alabileceğin en çirkin kulübede değil."

Neredeyse gülmek üzereydim. "Evet, iç mimar tutmadığım için üzgünüm." "Dışını kastetmiştim, ama eminim içi de aynı derecede iğrençtir."

Ben çekiyorum çıkardım eldivenlerimi
eldivenlerimi tarak saçımı elimisaçımısaçımı saçımı
tarıyorum. "Charlie..."

"O burada değil, Ben. Harriet Alaska'da değil. Bu da demek oluyor ki, hayatındaki 'tek kişi' artık hayatının bir parçası değil."

"Senin gibi herkesi var," diye mantık yürütürüm. "Cobalt İmparatorluğu var. O iyi olacak."

"Ona ne tür bir imparatorluk bırakıyorsun?" Charlie öfkeyle karşılık verdi. "Altıncı çocuk asla geri dönmezse ne olur sence?"

Hareket etmek ihtiyacıyla parmaklarımı eldivenlerime sokuyorum. Göğüs kafesim ciğerlerimi sıkıştırıyor. "Bence böyle daha iyi."

Sessizlik uzar. Charlie bere şapkasını çıkarır ve "Keşke Beckett'i de getirseydim" diye mırıldanır.

"Beckett bilemez..."

"Ona hiçbir şey söylemedim." O, sert bir bakış attı. "Kimse nereden olduğumu bilmiyor. Sana karşı acımasızca dürüst davranıyorum çünkü sana karşı nasıl yumuşak davranacağımı bilmiyorum."

Ama en az bir saat daha benimle kalmak zorundasın." Kılıcını ağaç kütüğüne koyar ve bacağını uzatır.

Bir saat.

Bir saat dayanabilirim.

"Yani aramıza binlerce kilometre mesafe koydun." Charlie dizini ovuşturur, sonra bana bakar. "Kimsenin endişelenmemesi için iletişimi mektuplarla sınırlandırmayı planladın. Belki eğlenceli bir kartpostal gönderirsin. Belki farklı eyaletlerden kartpostal satın aldın — *Wyoming, Kuzey Dakota, Montana'ya hoş geldiniz* — sırf seyahat ettiğine inanmamız için. Ben Pirrip, büyük Amerikan sırt çantalı macerasına çıkmış. Uzaklarda harika zaman geçiriyor." Yavaşça alkışlar.

Haksız değil.

Charlie devam ediyor: "Mektuplar sonunda yavaşlayacak, sonra da hiç gelmeyecek. Bizim seni unutmamızı umacaksın. Ne yaptığınla ilgilenmememizi. Sensiz hayatımıza devam etmemizi."

Evet.

Kafamı sallayamıyorum bile, ama o onay istemiyor. Haklı olduğunu biliyor.

Yoğun bakışları benimkilere sabitlenir. "Artık gerçekten yalnızsın. Bize ne olabileceğini hayal etmeye başladığında sırada ne var? Beckett'in boğulduğu rahatsız edici bir düşünce geliyor aklına. Şimdi paniklisin çünkü bu olabilir. Sen düşündün, şimdi sen buna neden oldun. Peki bizi korumak için ne yapacaksın, küçük kardeşim?"

Karları hayalet gibi bakıyorum. Konuşmak için bir dakika bekliyorum. "Benim varlığım, yokluğumdan daha zararlı," diye, uzun zamandır kafamda dönüp duran şeyi söylüyorum.

Charlie'nin gözleri kızarır, bakışları bana saplanır. "Seni kaybetmek, ailemizin başına gelebilecek en büyük felaket. Başka bir gezegende patlasan bile, hepimiz sanki bir santim uzaktasın gibi etkisini hissederiz. Anne babamız asla toparlanamaz. Annemiz hayatının geri kalanında senin yasını tutar. Hepimizi *onarılamaz* bir şekilde değiştirirsin."

Nefes alamıyorum. "Audrey'in ölümüne neredeyse ben sebep oldum. Ondadan önce ben gitsem daha iyi."

"Eve dönersen o ölmeyecek," diye itiraz etti Charlie. "Ölürse de, bunun sebebi senin yaptığın kötü bir seçim olmayacak."

"Sen bunu bilemezsin." Ayağa fırladım, göğsümde baskı hissettim. "Sen benim burada hayatta kalamayacağımı düşünüyorsun, ama Charlie, ben *orada* hayatta kalamam. Kelimenin tam anlamıyla, eğer sizden birine bir şey olursa..."

"Burada kalırsan bu savaşı kaybedeceksin," diyor Charlie yavaşça, kararlı bir sesle. "Bundan *eminim*. Ayrıca eve dönersen kazanma şansın olduğuna da eminim."

Bu sözler beni olduğum yerde dondu.

Charlie, yürüyüş sopasına dayanarak ayağa kalkar. "Beckett'in bu mücadeleyi anlamadığını mı sanıyorsun? O her gün lanet olası dürtüleriyle savaşıyor."

Gökyüzüne doğru yüzümü buruşturuyorum. "Bunun nasıl OCD olduğunu bile anlamıyorum. Beckett'in simetri veya kontaminasyon ritüelleri gibi değil. Aynı şey değil."

"Benzer. OCD'nin farklı türleri vardır. Bazıları tamamen burada." Şakağını işaret ediyor. "Olumsuz sonuçlar veya başkalarına zarar verme konusunda rahatsız edici düşünceleriniz var mı?"

Yutkunuyorum. "Evet, evet."

"Bашkalarını kendinden korumak için bir dürtü hissediyor musun?"

Kesinlikle. Başımı sallıyorum.

"Düşüncelerinizin veya eylemlerinizin olayların sonucunu kontrol edebileceğine dair mantıksız bir inancınız var mı?"

Her şey bir anda kafama dank ediyor. "Evet."

"Bu sihirli düşüncedir. Muhtemelen aşırı sorumluluk duygusu da var, ama ben lanet olası bir psikiyatrist değilim. Sadece çok okumuş ve kendi iyiliğim için fazla zekiyim." Direği karın içine sertçe saplar, sonra gözlerini bana diker. "Beckett *biliyor*, Ben. Zihninle savaşmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor... Öyle ki, sanırım o senin içinde hiçbirimizin görmediği şeyi gördü. Belki bilinçaltında, o her zaman biliyordu."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"New York'a gelmen konusunda *çok ısrarcıydı*. Hepimiz senin zor bir dönemden geçtiğini, iyi durumda olmadığını ve bizden uzaklaşmaya başladığını biliyorduk. Ama herkesten öte , Beckett *hissetti*

bir şeylerin çok yanlış olduğunu hissetti. Bizimle yaşamak zorunda olduğunu. Annem ve babamla Philadelphia'da değil, kardeşlerinle birlikte.

Birkaç adım geriye sendeleyerek geri çekildim. Beckett'ti.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, duygularım acıyla doluyor. Sonra yumruğumla yüzümü ovuyorum. Bunca zaman, kendi ailemin beni en az anlayacak kişiler olduğunu düşünmüştüm. Ama işte buradalar — her zaman beni anlayacak olanlar.

"Keşke onunla daha önce konuşsaydım."

"Bunun için bolca zaman var," diyor Charlie. "Ayrıca lanet terapistini kovup yeni birine karşı dürüst olmaya başlamak için de zaman var."

Boğuk bir kahkaha attım. "Evet, kim mesela?"

"Frederick." *Babamın terapisti*. Ben itiraz etmeden önce Charlie ekliyor: "On yıllardır babamızın zihninde olan adamdan daha iyisi yoktur. O, senin duygularını çoğu kişiden daha iyi anlayacaktır. İstedğin bu değil mi?"

Anlaşıldığını hissetmek.

Evet. Benim özlediğim şey bu.

Derin bir nefes alıp, içimdeki canavarı kovmaya çalışıyorum. Etrafımdaki ağaçlara bakıyorum. Kütükleri, karı. Uzakta duran küçük kulübeyi. Çok zor.

Bu yolu seçmek çok zor. "Ya gitmek yaptığım en büyük hata olursa, Charlie?" diye soruyorum.

Gözlerime bakar. "Hokeyi senden aldı. Arkadaşlarını aldı. Aileni aldı. Onu da almasına izin verme. Seni de almasına izin verme. Her zaman istemediğin domino taşları olacaktır. *Hatalardan* kaçınamazsın. Kötü seçimlerden kaçınamazsın. Değişimden kaçınamazsın. Kabul et ve ihtiyacın olan yardımı al. Burada bulamazsın."

Ona doğrudan bakarak hayatımın en derin nefesini alıyorum.

Sanırım burada buldum. Ona başımı sallayarak, duygulanmış bir şekilde "Hadi eve gidelim" diyorum.

Charlie elbette özel jetle gitti. Fosil yakıtları düşünemiyorum bile. Uçuşun neredeyse tamamında uyuyorum. Duygusal olarak bitkinim ve iniş yaptığımızda beni uyandırıyor. Bacaklarıma tekme atarak. Hala Charlie gibi, ama bugününden sonra onu sevmemek imkansız, birbirimizi kızdırsak bile.

Bana, "Ailemi aradım. Hepsi her şeyi biliyorlar" diyor. Ona teşekkür etme fırsatı vermiyor. Uçağın arkasından bagajını alıyor ve Oscar ile konuşuyor.

Uçmadan önce Charlie'den bu aramayı yapmasını istedim. Bunu kendim yapmak zorunda kalmamak büyük bir yükten kurtardı beni. Geride bıraktığım parçaları toplamaya başlamak için bana bir başlangıç sağladı. Umarım Harriet ile olanları bir araya getirebilirim... Umarım bunu kurtarabilirim.

Deneyeceğim.

Baş üstü bagaj rafından çantamı alıyorum, kapıdan çıkarken biraz eğiliyorum.

Dik durduğumda, Beckett'in özel pistin asfaltında beklediğini görüyorum. Koyu kahverengi saçları rüzgârla dalgalanıyor. Deri ceketi fermuarlı. Merdivenlerin dibinde duruyor. SUV'si daha uzakta park edilmiş. Ben ortaya çıkar çıkmaz AirPods'larını çıkarıyor ve genişlemiş, rahatlamış gözleri benimkilerle buluşuyor.

Göğsü daha derin bir nefesle yükseliyor. Kendini kaybetme.

Sakin yıkılma.

Ona doğru inerken kendi kendime şarkı söylüyorum, ama yaklaştıkça anlıyorum ki, oymuş. O olmasaydı, nihai planım başarılı olurdu. New York olmasaydı, asla aşık olmazdım. Harriet ile o kadar zaman geçirmezdim. Dört kardeşimle o kadar zaman geçirmezdim. Charlie beni asla bulmazdı. Bu uçağa binip huzur bulmak için geri dönmezdim.

Onu pistte bulurum ve anlarım ki kardeşim hayatımı kurtarmıştır. Çantamı bırakır ve ona sarılırım.

O da bana sarılır, onun sıcak kucaklamaları tüm çocukluğumun en güzeli. Teşekkür etmek istiyorum ama lanet olası konuşamıyorum bile.

O benden uzaklaşırken, boynumun yanını tutuyor ve beni hala yakınında tutuyor. Onun sakinleştirici gözleri taşıyor o kadar çok güven veriyor. "Eğer

Bugün, yarın veya gelecek hafta, geri dönmek istemenize neden olacak bir şey olursa, bilmeniz gereken bir şey var. Burada olsanız da olmasanız da, her zaman fırtınalar olacaktır, ama *burada olun.*"

Nefes alıyorum.

Devam ediyor: "Dünya kelebeklere ihtiyaç duyuyor, Pip. Kaos yaratıyorlarsa bile. Onlar olmadan ekolojik zararı bir düşün. Dünya sana ihtiyaç duyuyor. Biz *sana* ihtiyaç duyuyoruz." Onun yalvarışı içime işliyor. "Bunu atlatacağız. Şu anda imkansız gibi gelebilir, ama zamanla öyle olmayacak. Ben senin yanında olacağım." Çok güçlü bir şekilde diyor ki: "N'en doute jamais." *Bundan asla şüphe etme.*

Onun deri ceketini yumruklarımınla sıkıca kavrayarak onu tekrar kucaklarım ve fısıldarım, "Je n'ai jamais pu." *Asla yapamadım.*

Geri çekildiğimizde, güçlü bir şekilde nefes veriyorum, sonra SUV'ye doğru dönüp hareketsiz kalıyorum. Kalbim bir an duruyor.

"Bu...?" diye başlıyorum. Harriet.

Harriet.

Aracın dışında, büyük beden deri ceketle duruyor.

Dalgali sarı saçları, yumuşak, somurtkan yüzünün etrafında uçuşuyor.

Aklımdan önce ayaklarım hareket ediyor. Çantamı bırakıyorum. Koşmaya başlıyorum. Uzun bacaklarım yeterince hızlı koşmıyor. Dirseklerini tutuyor ve ben hızla yaralanıp yaralanmadığını kontrol ediyorum. Benim neden olabileceğim bir yaralanma. Onu terk ettim. Onunla konuşmadım.

Dört gün.

Onun kırılmış halini bir milim bile anlayamıyorum ve bu kararın ona benim zihinsel olarak kaldıramayacağım şekilde etki etmiş olabileceğini bilmek her adımda beni parçalıyor. Bununla başa çıkamazdım. Bir saniye bile olsa bunu düşünmeme izin veremezdim.

Harriet bırakıyor ve kollarını açıyor, acilen bana uzanıyor — bu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. Onu kollarımın arasına alıyorum, ona sarılıyorum ve bir anda göğsüme kaldırıyorum. Bacakları bacaklarımın etrafına dolanıyor.

Onu daha da yaklaşıtıyorum. Derin nefesini hissediyorum. Hızlanan kalp atışlarını hissediyorum. "İyi misin?" diye soruyorum, elimi saçlarında gezdirerek. "İyi misin? Özür dilerim. Harriet..."

"Nefes al," diye emreder, gözleri yaşlarla dolmuştur. "Seni geri kazandım, tamam mı, bu pistte hiperventilasyona girmen gerekmez. Sana kalp masajı yapmak istemiyorum."

Gülmek ister gibi boğuk bir ses çıkar. Ama işkence gibi geliyor. Sanki *parçalanmışım gibi*. "İyi olduğunu bilmem lazım."

"*Senin* iyi olduğunu bilmem lazım, Ben." Avuç içleri yüzümde, çenemden aşağı kayıyor, sanki bunun gerçek olduğundan emin olmak istercesine. Eğer bunların hepsi kafamızın içindeyse, Harriet'i kollarımda tutmak, kopamayacağım bir fantezi. Kızarmış yanaklarını, sık nefesini, şişmiş, kan çanağı gözlerini okşuyorum.

Çok ağlamış. İçimi parçalayan bir acı beni kemiriyor.

Yavaş nefes almaya çalışıyorum. Çenesini avuçlarım, bakışlarım onun çalkantılı okyanus mavisini gözlerine dalıyor. "Ben..." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Ben iyi değildim, zihinsel olarak, ve sana tüm bunları yaşattığım için üzgünüm. Seni incittiğimi bilmek... bir saat boyunca bile olsa, dört lanet gün boyunca değil, Harriet, benim için çok acı verici. Sen bunu hak etmedin."

"Sen *iyi değilsin*," diyor kararlı bir sesle. "Daha fazlasını yapabiliirdim..." "Hayır," diye araya giriyorum, çenesi titrerken saçlarını okşuyorum. Öpüyorum... kafasının üstüne. "Yapamazdın." Şu anda, onu hak ettiğimi düşünmüyorum, ama hak eden biri olmak istiyorum. Daha iyi olacağım. Daha iyi olmak zorundayım. Kendim için, onun için.

Gözlerini gökyüzüne, sonra bana çevirdi. "Muhtemelen hayatının en kötü döneminde tanıştık."

"Öyle yapmadın. Bence tam da sana ihtiyacım olduğunda karşılaştık." Kaçan gözyaşını silerken, diğer kolumla vücudunu destekleyerek göz hizasında kalmasını sağladım. "Eğer baştan başlasaydık, sadece son dört günü geri alırdım. Asla senin dairenizi terk etmezdim. Yanına oturur, *The Wild Robot'u* izler, pizza yer ve bütün gece seni kollarımda tutardım. Senin benim için orada olmana izin verirdim ve bunun daha iyi bir yol olduğunu göremediğim için kendimden nefret ediyorum."

Kollarını kullanarak ıslak çenemi siler. "Gerçekten endişelendim. Seni böyle kaybetmek, Ben..." Burnu genişler. "Belki bana asla geri dönmeyecektin, ama onlara geri dönmen gerekiyordu."

Kolunu arkamdaki Charlie ve Beckett'e doğru uzatır. "Smokey the Bear tarafından yenilebilirdin."

Küçük bir kahkaha attım. "Sanırım Smokey Bear. İnsanları yiyor mu yoksa orman yangınlarına karşı uyarıyor mu?"

"O zaman Bullwinkle."

"Dost canlısı geyik mi?"

"Ölebilirdin," diye vurguladı, acısı içimi parçaladı. "Sen..." Sesi kırıldı.

"Yardım çağıracağım." Yüzünü daha sıkı tutuyorum ve ben bu sözleri üç kez tekrar ederken o daha hızlı başını sallıyor, bu sözleri kendim için de pekiştiriyorum. "Sana bir daha böyle bir şey yapmayacağım, Fisher. Tüm kalbimle söz veriyorum." Sesim boğuk çıkıyor çünkü ağlıyorum. "Söz veriyorum, seni terk etmeyeceğim. Seni bir daha bu kadar incitmeye dayanabileceğimi sanmıyorum... ama her zaman iyi olacağıma söz veremem."

"İnanmıyorum, dostum," diye alay etmeye çalışır, ama sesi çok kısık çıkar.

Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Senin burada olmanla şansım arttı bence. Buna inanıyorum."

Bir zamanlar bana öyle dediği için duygusal davranıyor. "Seni sevmem için her zaman *iyi* olman gerekmez, Ben. Hepimiz biraz berbat durumdayız." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sen gittiğinde seni sevmekten vazgeçmedim. Şimdi geri döndün diye de sevmekten vazgeçmeyeceğim." Boynumu tutuyor. "Ama konuşacak çok şeyimiz var."

"Evet, var."

"Şu anda, sadece beni öpmeni istiyorum." Gözleri benim dudaklarıma, benimkiler de onun dudaklarına düşerken, ruhumu ve bedenimi çeken bir öpücükle ona yapışıyorum. Bu öpücük bizi birbirimize bağlar. Onun dokunuşuyla kanım kaynar. Parmakları saçlarıma dolanır. *Onu asla bırakmayacağım.*

Onu asla bırakmayacağım.

Beckett ve Charlie pistte kalıp birbirleriyle sohbet ederken, Harriet ve ben SUV'nin sıcaklığına girip

kaptan koltuklarını geçip dar arka koltuğa geçiyoruz. Sadece yan yana oturabilmek için.

Ağır kışlık ceketimi çıkarıyorum. Birkaç santim öteden beni incelediğini hissediyorum. O da deri ceketini çıkarırken ben de aynısını yapıyorum. izgili pantolonu beline kadar iniyor ve siyah süveteri göğsünü ve ince kollarını şekillendiriyor. Kalça kemiklerini görebiliyorum.

"Zayıflamışsın," diyorum, kalbim sıkışıyor.

Boynu kızardı. "Bütün gece kusmak insanı öyle yapar... Ayrıca pek iştahım da yoktu."

"Wendy's'e mi yoksa Taco Bell'e mi uğramak istersin?" "Sen fast food sevmezsin."

"Senin için her yere uğrarım."

Dudak kğesini ısıyor, neredeyse gülümsüyor. "Belki. Bakalım." Kolları dirseklerime kadar sıvadığımı izliyor. "Parmakların ve ayak parmakların yerinde mi, yoksa donma mı oldu?"

"Sağlam." On parmağımı da hareket ettiriyorum. "Fiziksel olarak iyiyim. Duygusal olarak şüpheli. Zihinsel olarak berbat durumdayım." Ona yaklaşıyorum. "Peki ya sen? Kafan, kulakların, dizlerin ve ayak parmakların?" Elimi kafasına koyuyorum, sonra sevimli kulaklarını imdikliyorum. "Hepsi yerinde."

"Gömleğini çıkarabilir misin?" diye sorar. "Yaralanmış olabilirsin diye." Ciddi ciddi endişeleniyor. Onu kızdırmıyorum çünkü ben de onun için aynı endişeyi duyuyorum.

Gmleğimin arkasını tutup başımdan çekerim. Kumaşı çıkararak önce omuzlarımı ve omurgamı, sonra çıplak göğsümü ve karın kaslarımı gösteririm.

Bana doğru atılır. "O da ne?" Kaburgalarımıdaki en ufak bir kesik bile incelediğinde gülümsememek zor.

"Sanırım buna çizik deniyor."

"Neden? Metalden mi? Tahtadan mı? Kıymık batmış olabilir. Ya da tetanos aşısı olman gerekebilir."

"Aşılarım güncel. Sence kıymık girecek kadar derin mi?"

Daha dikkatli bakıyor. Yanakları kızarmış. "Belki de değildir."

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Neden kustun...?"

"O gece aniden gittin dostum. O anda çok daha derin bir sorunun olduğunu anladım. İyi hissetmedim."

kollarını kavuşturur, geriye doğru eğilir ve ben de elimi onun başının arkasındaki koltuğun üzerine uzatırım. Bana yaslanmak isteyip istemediğine karar vermesi için ona bırakırım.

Harriet'in benim yüzümden hasta olduğunu bilmek çok acı verici. Kaslarımın gerildiğini görüyor ve nefesimin kısaldığını duyuyor.

Kendine kızıyor. "Sana bunu söylememem gerekirdi."

"Hayır, söylemelisin. Neyi kaçırdığımı ve seni nasıl etkilediğimi bilmek istiyorum çünkü bunlar tekrarlamak istemediğim şeyler. Bunun tekrar olmasına izin veremem. Vermeyeceğim."

"Ama benim için hiç endişelenmemelisin," diyor çok sessizce, boğazındaki gerdanlığı çevirerek. "Sağlıklı olmalısın ve belki de senin için en iyisi birlikte olmamamızdır."

Onu kaybedeceğim.

Geriye doğru düşüyorum. Yanık gözlerim arabanın tavanına yükseliyor, sonra ona düşüyor. "Seni kaybetmek istemiyorum. Eğer bunu seninle yapabilirsem, lütfen denememe izin ver. Sensiz yapmak çok daha kötü geliyor, Harriet, ama ben..." Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Benimle olmak istemiyorsan anlarım."

"Tek *istediğim* seninle olmak," diyor derin bir sesle. "Ama senin için bir engel olamam."

"yle değil. Seni nemsemem bir engel değil. Bir engel değil. Sen benim yolumda değilsin. Sen, ben kayalık bir yolda yürürken elimi tutan elimsin. Ve senden benimle birlikte yrmene rica ediyorum, bunun büyük bir rica olduğunu biliyorum..."

"Evet," diye araya giriyor. "Evet?"

"Seninle birlikte yürüyeceğim, Ben. Çünkü... seni gerçekten, *gerçekten* seviyorum," diyor çok yumuşak bir sesle. "Ve senin de benim için aynısını yapacağını biliyorum. Zaten yaptın bile." Parmağını kaldırıyor. "Ama eğer senin için en kötü şey olduğum ortaya çıkarsa, o zaman yeniden değerlendiririz."

"Tamam." Gülümsemeye başlıyorum. "Bu şartları kabul edebilirim, Fisher." nk onun benim için iyi olmaktan başka bir seçeneği yoktu. Bu başından beri çok açıktı. Nefes almama yardım eden oydu. "Ama seni uyarmalıyım," diyorum ona.

"Ne?" diye tereddüt ediyor.

"Bence senin ellerin şifa veriyor."

Gözlerini devirir, yanakları gülümsemeyle kıvrılır. "Senin bir aptal olduğunu söyleyebilirim, ama sen tam anlamıyla sporcu gibi kambur durup bacaklarını açıyorsun."

İçimden bir kahkaha yükselir. Birbirimize gülümseriz ve ona sorarım, "Ben yokken bir seçim yaptın mı? Rock yıldızı bir kız arkadaşım mı var, yoksa doktor bir kız arkadaşım mı?"

Yanağını kolumun yanındaki koltuğun üstüne dayadı. "Hangisini istiyorsun?"

"Uzun süreli bir kız arkadaş," diyorum. "Sonsuza kadar Harriet."

"Neyse ki senin için, ister rock yıldızı kız arkadaşı ister doktor kız arkadaşı olayım, bunun uzun süreli olacağını tahmin ediyorum."

Rahatlarım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Gözlerime bakıyor. "Hangi erkek arkadaşı alacağım?"

"Zihinsel olarak rahatsız bir erkek arkadaş. İyileşme yolunda olan bir erkek arkadaş." "Sonsuza kadar Ben mi?"

Başımı sallıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz veriyorum.

Koltuğun arkasına koyduğum elimi tutar, sonra boncuklu bileziklerini bileğime geçirir. "Tıp mı müzik mi, henüz karar vermedim. Seni bulmaya daha çok odaklandım."

Serbest elimle saçlarımı taradım. Acı ciğerlerimi, kalbimi, göğüs kafesimi sardı. "Kaçırdığım başka bir şey var mı?"

Saçının bir tutamını kulağının arkasına koyar, sonra yüzünü buruşturur. "Sana bunu söylememeliyim..."

"Söylemeni istiyorum," diye ısrar ettim. "Bilmek istiyorum."

"Tamam. Sadece kardeşlerin bir şeyler söyleyeceklerini düşündüğüm için, belki de önce benim söylemem gerekir."

Tamam. Ona başımı sallayarak onay veriyorum. "Anlat bana, Fisher."

Bileğimi bıraktı. "Hamile olabileceğim konusunda paranoyaklaşmıştım. Değilim. Ama test yaptırdım."

Yemin ederim kalbim durdu.

Gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Bir şey söyle, dostum."

"Hamile olduğunu mu sandın? Ve ben orada değildim?" Onun yaşadıklarını gözümün önüne getiriyorum ve bu, içimde vahşi bir hayvanın pençeleyip, parçalayıp, yırtıp atması gibi bir his uyandırıyor. Çenem sıkışıyor. Ellerimi yüzüme sürüp, mide bulantısı artarken öne eğiliyorum.

"Ben."

Uyanıyorum ve kollarımı ona dolayarak onu göğsüme çekiyorum. "İyi misin?" Gözlerinin içine bakıyorum. Sarılmak. Tutmak. Yanağını avuçlarım.

"Ben iyiyim," diye temin ediyor, küçük gülümsemesi beni daha da rahatlatıyor. "*Paranoyaklaşmışım*, tamam mı? Sen gitmeden önceki gece, test kiti aldım, çünkü kendimi çok korkutuyordum."

"Kağıt torba." Aniden aklıma geliyor. Bir şey sakladığını biliyordum... ama evet, *bu* değildi. "Çok üzgünüm... bunu tek başına halletmek zorunda kalmamalıydın, Harriet. Orada olmalıydım lan."

Elini çıplak göğsüme koyuyor. Sertçe atan kalbimin üzerine. "Neden gitmek zorunda hissettiğini şimdi anlıyorum."

Derin nefesler alıyorum. "Test sonucu negatif mi çıktı?"

"Evet, ve yalnız değildim. Kardeşin bana eşlik etti."

Bu gerçeği kabullenmeye çalışıyorum. Ama kardeşlerimin hamilelik korkusunu öğrenmelerinin, özellikle de ben yokken, *çok iyi* karşılandığından eminim. "Hangi kardeş?"

"Tahmin et."

"Beckett," diyorum, sanki herkesin bildiği bir şeymiş gibi.

"Onu neden bu kadar çok sevdiğini anlıyorum," diye fısıldıyor. "Artık seni korkutmuyor mu?"

"Hayır, hala çok korkutucu."

Gülüyorum ve o da göğsüme doğru hafifçe gülümsüyor. Şimdi nabzımın sakın bir ritme düştüğünü fark ediyorum. Bana daha fazla yaslanıyor, gevşiyor ve ben de başını boynumun kıvrımına yaslarken onu daha sıkı sarıyorum.

O, bileğimdeki boncuklu bilezikleri ve elastik Cappybara bileziği ile oynarken, ben onun sarı saçlarını öpüyorum. İkimiz de pencereden dışarıdaki hareketi fark ediyoruz ve kardeşlerimin SUV'ye doğru yürüdüklerini görüyoruz. Beckett, düşürdüğüm spor çantasını alıyor.

"Charlie ve Beckett," diyor, camısı mavi gözleriyle bana bakarak. "Onlara her şeyimi borçluyum."

Duygularım kabarıyor. Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Ben de."

Ben de.

BEN COBALT

Ovid bir keresinde şöyle yazmıştı: "Zihni inciten zincirleri kıran ve endişelenmeyi bir kez ve sonsuza kadar bırakan adam mutludur."

Ancak bu söz, Ovid'in Latince yazdığı "Remedia Amoris" şiirinden alınmıştır ve babama göre daha doğru çevirisi şöyledir: "Kalbini inciten zincirleri koparan ve kederi sonsuza dek sona erdiren kişi, kendi kendini en iyi kurtaran kişidir."

İlki kaygıdan, ikincisi aşk acısından bahsediyor ve ironik bir şekilde, ikisi de bana hitap ediyor. Son zamanlarda daha fazla kitap okuyorum. Yeni terapistimin tavsiyesi üzerine değil. Dr. Frederick Cothrell ile sadece bir kez görüştüm, ama New York'a döneli sadece bir hafta oldu.

Daha önce tanıştığımızı unutmamıştım. Bazen Cobalt Inc. etkinliklerine, galalarına, bağış toplama etkinliklerine katılır. Yine de, bu sefer ofisine girdiğimde farklı hissettim. Yüz hatlarını inceledim. Altmışlı yaşların başında. Tuz ve biber saçlı. Sanki beni çocukluğumdan beri tanıyormuş gibi sıcak ve samimi bir gülümseme. Beni derinlemesine tanıyormuş gibi.

Babamın yıllardır benim hakkımda konuştuğu için öyle olduğunu düşünüyorum. Bu rahatsız edici bir his olabilirdi, ama tam tersi oldu. Sanki bulutların üzerinde yürüyormuşum gibi hissettim. Etrafımda keskin, batıcı veya acı veren hiçbir şey yokmuş gibi. Sanki panik yapmadan konuşabiliyormuşum gibi.

Belki bu işe yarar.

Sonbahar dönemini bitirmeyi planlayıp planlamadığımı sordu. Bitirmemem gerektiğini söylemedi. Üniversiteyi bırakmamı ya da geri dönmemi önermedi. Bunlar benim kendi başıma karar vermem gereken yollar. Elbette yanlış bir seçim yapmaktan, hata yapmaktan ve çevremdeki insanları incitmekten korkuyorum, ama artık çözüm olarak herkesi uzaklaştırmam mümkün değil. Ya da zarar vereceğini düşündüğüm şeylerden kaçınmam mümkün değil.

Sürüş gibi. Direksiyon başında, ayağım gaz pedalında olma düşüncesi beni çok korkutuyor, ama bir noktada denemem gerektiğini biliyorum. Kaçınma uzun vadeli bir çözüm değil ve açıkça hayatımı daha da kötü hale getirdi.

Bunun üzerinde çalışıyorum.

Final haftası için geri döndüm. Böylece dönemi geçip Harriet ile aynı zamanda mezun olabilecektim. En azından bunu istediğimi biliyorum.

Sınıfta Xander'ı tekrar gördüğümde, suçluluk duygusu beni bir çığ gibi boğdu. O, on üç yaşındayken benim yaptığının aynısını yapmıştı. Kimseye benim acı çektiğimi söylememişti ve belki de söylemesi gerektiğini çok geç fark etmişti, ve ben onu bu duruma sokmuştum.

Aramızda başka bir Buz Devri'ne hazırlandım. Karları kaldırdım. *Game of Thrones*'a olan sevgisinden alıntı yapacak olursak, kış geliyordu. Her zamanki yerlerimizi arka sırada aldık. Harriet aramızdaydı ve Profesör Wellington son sözlü sınav için kürsüye çıktığında kağıtlarımız hazırды.

Profesörümüz bir şey söylemeden önce, Xander kalemi ve kağıdıyla sessizce ayağa kalktı ve yerini değiştirdi. Benim yanımdaki boş yere oturdu.

Ağlamamak için büyük bir irade gücü gerekti. Xander ve Harriet'in arasında otururken yüzümü elimle kapatmak zorunda kaldım. O, elini omzuma koydu.

Kendimi bile zorlukla anlayabildiğim bir durumda, nezaket ve anlayış beklediğimden emin değilim. Oysa Xander'ın beni dışlamaya her hakkı varken bana böyle davranması... Evet, sınava geçecek kadar konsantre olabildiğime şaşırdım.

Geleceği tahmin edemem. Sadece gerçekten istediğim geleceği görüyorum ve bence tekrar arkadaş olacağız.

Bu, 8 mil uzunluğundaki yürüyüşümde düşündüğüm şey. Catskills'te Ryke amcamla birlikte yürüdüğüm aynı patika, aynı gece bir greyhound otobüsüne bindiğim gece. Beni Alaska'ya ya da ülkenin öbür ucuna götürmedi. Otobüs beni Orta Batı'ya, sonra özel bir piste ve kimsenin takip edemeyeceği bir dizi tanıdık aracılığıyla tanıştığım bir pilota götürdü.

Charlie olmasaydı beni asla bulamazlardı. Son yedi gün boyunca, aklıma çok daha sık geldi. Ama o bu yürüyüşte değil.

Sadece ben ve babam varız.

Doğa parkurlarında sırt çantasıyla yürüyüş yapmak babamın pek de iyi olduğu bir şey değil, ama spor yapmaktan uzak ya da sakar biri de değil. Açıkçası, hayatında hiç tökezlediğini sanmıyorum.

Onu "sosyal yürüyüşçü" olarak tanımlayabilirim, çünkü grup aktivitesi olduğunda hiç sorun çıkarmadan katılır. İnanılmaz bir formda. Gençken onunla egzersiz yapmak için erken uyanırdım. O koşu bandında koşarken televizyonda Bloomberg izlerdi, ama ben evdeki spor salonundayken *Planet Earth*'ü izlememe izin verirdi.

Ateş kulesi peşinde yumuşak topraklarda yolculuk yaparken, dergi kapaklarını süsleyen temiz kesimli yüz hatlarına bakıyorum. Mükemmel şekillendirilmiş dalgalı kahverengi saçları, süper kahraman gibi güçlü çene hattı, sakin ve derin mavi gözleri. Bir kulağında kulaklık var, diğer kulağı ise benimle konuşmak için boş.

Fazla bir şey söylemedim. Tüm yapraklar dökülmüştü. Hafif bir kar tabakası yeri kaplamıştı. Aralık ayının ilk haftasıydı ve soğuk hava ciğerlerimi canlı bir şekilde dolduruyordu.

"Ne dinliyorsun?" diye soruyorum ona.

Gülümser ve gevşek kulaklığını bana uzatır.

Kulağıma takıp gülümsüyorum. O da gülümsüyor. Led Zeppelin'in "Ramble On" şarkısı çalıyor. Connor Cobalt'ın rahatça çalacağı klasik enstrümantal parçalar değil. Rock müziğe olan sevgimin tamamen onun sayesinde olduğunu ancak şimdi tam olarak anlıyorum.

Belki de babamla, kendime itiraf ettiğimden daha fazla benzerliğim vardır.

Yangın kulesinin tepesine vardığımızda, babam geniş, yaprak dökmeyen ağaçlarla çevrili manzarayı hayranlıkla seyretmiyor. Benim onu seyrettiğim gibi o da beni seyrediyor. Mavi kuş ve aslan. Harriet'i düşünerek içimden gülümsüyorum.

Ve birkaç kez başımı sallıyorum. "Her zaman nasıl senin oğlun olabildiğimi merak etmişimdir."

"Biliyorum." Kaşlarının arasında kırıksıklıklar oluşuyor. "Bu konuda da bir hata yaptım. Senin kendini uyumsuz hissetmene

uyum sağlayamadığını hissettiğine çok odaklandım. Bu da senin obsesif kompulsif bozuklukla mücadele ettiğini görmemi zorlaştırdı."

Anladıkça başımı sallıyorum. "Çünkü neden ailemi kendimden korumaya takıntılı olayım ki? Gençliğimin yarısını, buraya ait olup olmadığımı sorgulayarak geçirdim. Ama bu, sizi sevmediğim anlamına gelmezdi. Muhtemelen herkesi çok fazla seviyorum." Gözlerim babamın gözlerine kayıyor, onun çok az ve seyrek sevdiğini biliyorum. Tıpkı Charlie gibi. "Belki Charlie haklıdır, belki daha fazla zırh giymeliyim. Daha az hissetmeliyim." Beremi çıkarıp dalgalı saçlarımı elime alıyorum. "Ben mantıksızım. Duygusalım. Naifim. Aşırı duygusalım."

"Tutkulu, hassas, cömert, fedakar. Bunlar kusur değil, Ben."

"Bunlar zayıflatıcı özellikler, baba. Senin sahip olmadığın özellikler. Bu da beni senin en *kırılgan* uzantın yapıyor. Bu ailenin." Kolumu göğsüne doğru uzatıyorum. "Buna karşı çıkamazsın. Bunun doğru olduğunu biliyorsun ve bak, bu fikirden rahatsız olduğumu söylemiyorum. Benim kim olduğumu biliyorum. Her zaman biliyordum. Tıpkı benim kim olduğumu her zaman bildiğin gibi, senin asla anlayamayacağın *biri* olduğumu."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kaşlarını daha da çatıyor.

Şimdi ben kaşlarımı çatıyorum. Yanılıyor olabilir miyim? "Sen Charlie ile anlaşıyorsun. Ben

Charlie'ye *hiç* benzemiyorum. Bunlar gerçekler."

Yaklaşarak beni baştan aşağı süzer. "Charlie ile bir bağım var, ama ben Charlie değilim, Charlie de ben değilim. Bu dünyada nasıl yaşayacağımız konusunda *çok* farklı yaklaşımlarımız var." Karla kaplı ağaçlara bir göz atar, birkaç parmağıyla beni takip etmem için işaret eder ve camsız yangın kulesi çerçevesinin yanında dururuz. Açık pencereden esen rüzgar vücudumuza çarpar. "Aynı anda birden fazla şey doğru olabilir, Ben."

Onun dışarıya bakışını izledim. "Ne gibi?"

Kendinden emin gözlerini benimkilere dikti. "Sen kırılgan olabilirsin, ama aynı zamanda benim en *önemli* uzantım olabilirsin. Ailemizin."

"Buna inanmak zor," diyorum, onun kesinliği, kontrolü ve soğukkanlılığı beni sararken.

"Neden?" Kaşları çatılır. "Seninki gibi hassas kalpleri koruruz çünkü onlar *hayati önem* taşır. Gerekli. Herkes

elik. Bana meydan okuyorsun. Başka türlü asla göremeyeceğim şeyleri görmemi sağlıyorsun. Tutkunu, erdemini, *coşkunu* hayranlıkla izliyorum. Adaletsizliğe karşı haykırıyorsun. Başkaları için acı çekiyorsun. Veriyorsun ve karşılığında hiçbir şey beklemiyorsun. Hayatım, sen olmasan *sıkıcı* ve gri olurdu, mon fils courageux. *Cesur oğlum*. Dnyamı renklendiriyorsun ve seni kaybetmeye dayanamazdım. Tıpkı senin kim olduğunu değiştirmeye dayanamadığım gibi.

Daha yavaş nefes alıyorum. Konuşamayacak kadar boğulmuş durumdayım.

Onların beni sevdikleri için yanlarında sürükledikleri bir yük olduğumu düşünmüştüm, çünkü hibirimizi terk etmezlerdi, ama babamın beni değer verdiğini hiç düşünmemiştim. Ne inançlarım, ne kırılğanlığım, ne de farklılıklarım için... Aksine, olumsuz bir maliyet olduğumu düşünüyordum. Kobalt İmparatorluğu'nun bir tür ykmllğydm.

Bir kez bile kendimi bir nimet olarak görmedim. Bu, bana bunu daha önce daha açık bir şekilde söylemiş olup olmadığını merak etmeme neden oldu, ama ben bunu hiç anlamamıştım. Kendimi bir değer veya bir armağan olarak görmedim. Sadece, aramızda en kötüsü olduğum gerçeğiyle barıştım.

"Neden böyleyim?" diye soruyorum, hala boğazım düğümlenmiş halde. Gözlerimdeki yanmayı silkeliyorum. "Bana önemli olduğumu söylediğinde, bunu sorguluyorum. Koç Haddock gibi insanlar bana NHL potansiyelim olduğunu söylediğinde, onlara inanmamak için nedenler buluyorum."

"Alçakgönüllülük, benim çocuklarım için ilginç bir özellik, çünkü ben pek alçakgönüllü değilim."

Parlak bir kahkaha atıyorum.

O da bu sese gülümsüyor. "Senin oldukça fazla alçakgönüllülüğün var Ben, bu hem senin yararına hem de zararına olabilir. Ve OCD'nin 'şüphe hastalığı' olarak adlandırılmasının bir nedeni var. Bu hastalık, kendi gerçekliğini, kendi algılarını sorgulamana neden olur." Uçsuz bucaksız manzaraya doğru dönüyor. "Ama bu, egonun olmadığı anlamına gelmez."

Dalgalı tepelerin enginliğini, sisli sabah mavisini gökyüzünü, yaşamla dolu bozulmamış toprağı gözlerimle taradım.

"Her şeyin yaratılmasından sen sorumlu değilsin," diyor. Duygular gözlerimi yaşartıyor.

"Aynı şekilde, onun yok oluşundan da sorumlu olmayacaksın."

Onun beni incelediğini hissediyorum, ama gülümsememek daha zor. "Gerçekten senin oğlun olmalıyım," diyorum. "Tüm dünyayı etkileyebilecek güce sahip olduğuma inanıyorum. Etrafımda olan kötü şeylerin sebebi tek başıma benim." Kendime şiddetle başımı sallayıp hafifçe gülüyorum. "O zaman tersine, kendi önemimi bile kabul edemiyorum. Ben gerçek bir bilmeceyim."

"Bir paradoks," diye gülümsüyor. "Hiçbir kalıba uymak zorunda değilsin, mon fils. Sıradanlık sıkıcıdır."

Bana kendimi olduğum gibi kabul etmemi söylüyor. Çelişkili taraflarımla savaşmayı bırakmamı söylüyor.

Babamın benimle ortak olan özelliklerini görünce ona daha parlak bir gülümsemeyle bakıyorum. Gerçekten, ilk kez tüm sosyal becerilerini, sarsılmaz özgüvenini görüyorum ve onun bu özelliklerini seviyorum. Benim özelliklerimi. Ego'mu seviyorum. Alçakgönüllülüğümü seviyorum. Bu anda kendimi, hayatım boyunca hiç olmadığım kadar çok seviyorum. Ve her zaman ne olduğumu biliyorum.

Bir kelebek, bir mavi kuş... ve bir aslan.

HARRIET FISHER

Kahretsin... Buz pateninde *çok kötüyüm*. En son paten giydiğimde, altı ya da yedi yaşından büyük olamazdım. Ama bunun bisiklete binmek gibi bir şey olduğunu düşünerek kendimi kandırdım. Doğal sezgilerim devreye girecek ve pistte zarifçe süzülecektim, değil mi? Yanılmışım. Çok yanılmışım.

Dönüşler yapacağımı hayal etmemiştim ama Ben'le resmi bir randevuda kendimi korkuluklara tutunmuş halde hayal etmemiştim. Çoğu buluşmamızı randevu gibi görüyordum ama o özellikle "Bu öğleden sonra seni randevuya götüreceğim. Sıcak bir şeyler giy, Fisher" demişti.

Kalbim göğüs kafesime çarptı. "Randevu mu?" Daha önce hiç kimse bana bu kelimeyi kullanmamıştı. Her zaman "*Hadi bir şeyler yiyelim. Hadi film izleyelim. Hadi sevişelim.*" derdi. Asla "*Hadi randevuya çıkalım.*" demezdi.

"Evet," diye gülümsedi. "Bunun gibi daha çok olacak."

Daha fazlası olacak, Harriet. Onunla daha fazla zaman geçirmek benim için çok değerli. Benim dairemde Scrabble oynayabiliriz, bu da aynı derecede mükemmel olur.

Ama final haftasından sonra *bu* tür bir randevuya karar vermesine sevindim. Sınavların ve ödevlerin stresi, çirkin bir yağmur bulutu gibi başımın üzerinde asılı dururken, bu randevuyu bu kadar keyifle yaşayabileceğimi sanmıyorum. Yani, zihinsel olarak ayırım yapabileceğimi umuyorum, ama şu anda bunu düşünmek zorunda olmamayı seviyorum. Güz dönemi bittiğine göre, erkek arkadaşım la bu anı tam anlamıyla yaşayabilirim.

Erkek arkadaşım.

Tamam, bu hala beni doğal olmayan *bir şekilde heyecanlandırıyor*. Ben Cobalt'ın üzerimde yarattığı garip ve güçlü etkiyi kabul ettim. Hatta bu öğleden sonra beni şaşırtmasına bile izin verdim

beni şaşırtmasına izin verdim - gerçi nerede olacağımızı belirlemek için yirmi beş soru sordum.

Ben beni New York'ta bir açık hava buz pateni pistine götürdü. Yukarıda kış bulutları, etrafımızda şenlikli kıyafetler giymiş patenciler ve ışıltılı beyaz pistin üzerinde göz kamaştırıcı bir Noel ağacı... Bundan daha romantik bir komedi olamaz. Tabii neredeyse buz yutmak üzere olduğum an hariç.

İki kez.

Ben ile el ele, kuşların cıvıladığı Park Ave'de yürüyüş yapar gibi kayarken, bu mide bulandırıcı derecede tatlı anı hayal ettim. Bu, istediğimden bile emin olmadığım aptalca bir Disney prenses fantezisiydi. Çok sahte görünüyordu.

Bu yüzden, Elsa gibi olamadığım ve buz veya buz sarkıtları ya da her ne yapıyorsa onu yapamadığım için kendimi çok fazla suçlamıyorum. Açıkçası *Frozen*'ı hiç izlemedim, ama o "let it go" şarkısı kaçınılmaz.

Ortada, genç bir kız bir tür dönme hareketi yapıyor. *Kesinlikle eğitilmiş bir buz patencisi*. En azından biz bir gösteri değiliz. Koruması bizim yanımızda ileri geri kayıyor, ama çoğu kişi Ben Cobalt'ı pistte tanımıyor. Aileler, çiftler ve arkadaşlar hep birlikte güzel Aralık havasının tadını çıkarıyorlar, benim gülünç becerilerimi değil.

"Cidden, bensiz devam et, dostum." Bir elimle Ben'e devam etmesini işaret ediyorum, diğer elim ise korkuluğa sıkıca tutunmuş durumda. "Seni engellemek istemiyorum." O bir hokey oyuncusu. Buz onun doğal yaşam alanı, benim ayak bileklerim ise her an pes edecekmiş gibi bana haykırıyor.

Ben yakınımda durur ve ben hareket etmediğim için aniden durur. İlk kez yürümeyi öğrenen bir geyik yavrusu gibi bu korkuluğa tutunuyorum.

Endişeyle kaşlarını çatıyor. "Korku hissediyorum."

"Yüzüstü düşüp ön dişimi kırıp tam bir diş tedavisi görmemden korkuyorum, evet. Kırıma düşüp kuyruk kemiğimi incitip, muhtemelen kırmaktan da korkuyorum, evet."

Ağzında bir gülümseme belirir. "Buraya gel." Parmaklarını benimkilerle birleştirir. "Seni koruyacağım, mon bel oiseau."

Ciğerlerim genişledi. Bu, ilk kez *bana* güzel kuş.

Benim.

Benim.

Ben onunum.

Bu aşk dolu duygu beni sararken yanaklarımın içini ısıyorum. "Bilmiyorum Ben, patenlerde tam bir felaket olabilirim. Üç metre daha ileri gidersem diş takmam gerekebilir."

"Ön dişlerini kırmana izin vermeyeceğim. Hele de hepsini kırmana." Onun gülümsemesi benim gülümsememi ortaya çıkarıyor.

"Tamam," diyorum, ona güvenerek. "Ne yapacağım?"

Sol elimi tutar. "Sadece beni takip et." Sağ elini uzatır, ben de o avucunu tutarım. İki elim de onun ellerindeyken, dizlerim titremeye karşı direnir. Ben, buzda dengemi sağlamama yardım ederken *geriye doğru* kaymaktadır.

Kalbim göğsümde hızla atıyor, ama birkaç dakika sonra rahatlamaya başlıyorum. Bunun en büyük nedeni, Ben'in sürekli cesaretlendirmeleri ve buz üzerinde hiç çaba harcamadan hareket ederken gösterdiği üstün özgüveni. Sallanırken elini daha sıkı tutuyorum.

"Ben yanıdayım," diyor ve seksi gülümsemesi sinirlerimi yatıştırıyor.

O çok çekici. Donanma mavisini bere altından ince saç telleri sarkıyor ve kışlık ceketini benim suni deri kıyafetimden daha uygun. Ben bana her baktığında tüm vücudumu kaplayan kızarıklık olmasaydı daha çok üşürdüm.

Siyah kulaklık taktığım için kulaklarımı pembeye dönüp uyuşmaktan kurtuluyor. Bunlar, Le Petit Rêve'de tanıştığım annesinin bana verdiği bir hediye. Ona, "Noel hediyeleri alışverişi yapacağımızı bilmiyordum. Hiçbir şey getirmedi..." dedim.

"Bu Noel için değil," diye sözümü kesti, Tanrıya şükür. "Kulakların donmasın diye."

Onun annesini gittikçe daha çok seviyorum ve onu kendi annem olarak evlat edinmeyi hayal etmeye başladım. Bu gerçek bir olasılık gibi gelmeye başladı. Ki bu... *delilik*.

Ama şikayetçi değilim.

Ben, elimdeki ölümcül sıkışmanın gevşediğini hissetmiş olmalı. "Kendi başına denemek ister misin?"

"Belki biraz."

Sol elini bırakıyor, sonra ben dengemi sağladığımda sağ elini de bırakıyor. Sallanıyorum ama düşme tehlikesi yok. Derin bir nefes veriyorum. O gülümsüyor ve hala bir profesyonel gibi geriye doğru kayıyor. "Çok seksisin, Fisher."

"Ben de öyle hissediyorum. Sanki bu buza eriyip gidecekmişim gibi." Ayak bileklerim gerçekten yanıyor. Patenlerin boyutu yanlış mı, yoksa insanlar bu rahatsız edici, ayak bileğini kıran hissi alışkanlık haline mi getirmişler, bilemiyorum.

Dürüst olmak gerekirse... Sanırım buz pateninden nefret ediyorum. İnsanların bize çok yakın geçmelerinden hoşlanmıyorum, ama Ben'in kalabalık pistte omuzlarımla çarpışmamam için beni korumak için etrafımda paten kaymasından çok hoşlanıyorum. Hala dengesiz hissetmekten hoşlanmıyorum. Ama her seferinde kolunu sırtıma doladığında çok hoşlanıyorum. Ayaklarımdan bana patenleri çıkarmam için çığlık atmasını sevmiyorum. Ama acıya katlanıyorum çünkü Ben'in buzda sadece iki saniye geçirmesi çok yazık olur. Ve onun bıçakları üzerinde çok doğal bir şekilde kaymasını izlemeyi seviyorum.

O, temiz ve pratik bir dönüşle yanımda manevra yapıyor. Bu basit hareketten çok etkilendim. Sonra beni baştan aşağı süzdü, belki de benim yüzümü buruşturduğumu fark etti. "Bunu yapmak ister misin?"

Evet. "Hayır, daha yeni geldik. Ben gayet iyiyim, Kobalt çocuk. *Bak.*" Bu dürtüyle onu bırakıp kaymaya devam ediyorum — gösteriş yapmak için değil, çünkü *merhaba*, yeteneklerimin sınırlarını biliyorum ve bu onlardan biri değil — ama iyi olduğumu göstermek için.

Dönmek için en aptalca hareketi yapıyorum (görünüşe göre içgüdülerim ona bakmak ve kendimi korumamak yönünde). Dönerken patenlerim gıcırıyor ve kayıyor. Kahretsin. Dengemi sağlamaya çalışıyorum ama geriye doğru düşüyorum. Nefesim kesiliyor, tam o anda kollar aşağıya uzanıyor ve beni yakalıyor.

Ben beni dans eder gibi kucaklamış. Kalbim üç kat hızla atıyor ve ceketini yumrukluyorum, daha çok ona dokunmak, onu kendime çekmek için, çünkü Ben'in beni asla bırakmayacağını biliyorum.

Bakışları bir anlığına dudaklarıma kayıyor, sonra beni öpüyor beni öpüyor.

Başım dönüyor. Yanaklarım kızarıyor ve kendime gelemiyorum. Çünkü beni aniden kaldırıyor, patenlerim buzdan kalkıyor

ve beni göğsüne sıkıca sarıp ustaca bir daire çizerek dönüyor. Boynunun arkasını avuçlarımla kavriyorum — sırtıyorum, kahrolasınca *sırtıyorum*.

"Bu konuda çok iyisin," diyorum ona içtenlikle. "Ve buz pateninden çok daha fazlasını kastediyorum."

"Öyle mi?" Yüzümü dikkatle inceliyor. "Seni sevmekte iyi olduğuma seviniyorum. Bu konuda berbat olmayı hiç istemezdim, dostum." Kalbim doluyor, sonra dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor. Sonsuza dek tekrar tekrar yaşayacağım bu romantik anın ardından, beni dikkatlice patenlerimin üzerine indiriyor. Biraz yüzümü buruşturuyorum.

Ayak bileklerim, ah.

"Artık bırakıyoruz." Elimi tuttu, ama ben geri çekildim. "Harriet?"

Çıkışı çok sevinçle izliyorum. "Ben bunun için yaratılmamış olabilirim, ama sen yaratılmışsın. Sen biraz daha kay. Ben gidip sıcak çikolata alacağım."

Kararsız. "Emin misin?"

"Sapık bir hayran olmak istemem, ama senin kuş gibi uçmanı izlemek hoşuma gider."

Gülümsemesi kahkahaya dönüşüyor. "Sapık bir hayran olmak istemem ama senin sıcak çikolatayı yudumlamayı izlemek hoşuma gider."

"Oh, sıcak çikolatayı yudumlayacağım, Kobalt çocuk, sen de beni buz pistinden izleyebilirsin."

"Anlaştık." Bunu nazik bir öpücükle pekiştirir, dudaklarıma ulaşmak için çok daha aşağı eğilir ve beni çıkışa kadar götürdüğü için minnettarım.

Patenlerimi çıkardıktan, ayak bileklerim çok kızardıktan ve botlarımla tekrar giydikten sonra, sıcak çikolata ve elma şarabı alıyorum. Paten pistine bakan korkuluğun açık bir yerine yerleşiyorum.

Sonra onu buz üzerinde
görüyorum. Nefesim
kesiliyor.

Ben gerçekten *uçuyor*. Beni hayran bırakan hızı değil. Yarı kalabalık bir pistte hızlı ama saygılı bir şekilde kayıyor. *Önemli olan* kayma şekli. Esnek, zarif hareketleri, sanki vücudunun nerede bittiği ve buzun nerede başladığı belli değilmiş gibi. Sanki burada doğmuş gibi. Sanki ruhu burada huzur bulmuş gibi.

Bu o kadar güçlü bir etki yaratıyor ki, onu ilk kez kayarken görüyorum.

Onu izlerken boğazım düğümleniyor. Davul çalarken de böyle görüldüğümü düşünmek istiyorum. Tıp hakkında konuşurken. Tamamen ve tamamen büyülenmiş bir şekilde.

Müzik ve tıp... Bu karar, korkutucu bir stres faktörü haline geldi.

On dokuz yaşımdayım ve hayatımın en büyük seçimini yapmam gerekiyor. Geleceğimin pişmanlıkla dolu olmasından korkuyorum. Geride bıraktığım diğer yolu seçmiş olmayı dilemekten korkuyorum. Doğru yolu bulmam için bana ipucu verecek işaretler aramaya başladım. En ufak işaretler bile. Dün radyoda Green Day dinledim — müziği seçmeliyim. Dün gece Ben, nohut konservesi kutusu ile parmağını kestiğinde benden yara bandı istedi — tıbbi seçmeliyim.

Evrenin bana doğru yolu göstereceğini düşünmek aptalca. Ama ilahi müdahaleye umut bağlıyorum çünkü şu anda hangisini seçeceğime dair *hiçbir* fikrim yok.

Yüzde elli-elli.

Kalbim ikisine de ait. Nasıl bir seçim yapabilirim ki?

Neyse ki, hala zamanım var... Sanırım. Tom bana kesin bir son tarih vermedi, ama ne zaman karşılaşsak, kararımı verip vermediğimi soruyor. Gelecek dönem için derslerimi seçmem gerekiyor, bu yüzden hedefim Noel'e kadar karar vermek. Bu da bana en azından birkaç hafta daha zaman kazandırıyor.

Ben'i izleyerek stresten uzak duruyorum. Onun kayışını izlemek endişelerimi ortadan kaldırıyor ve bana doğru hızla yaklaşıp buzda keskin bir duruşla durduğunda iki kat daha fazla etkileniyorum.

Gülümsemeyi zor tutuyorum. "Gösteriş yapma."

"Bir yerlerde kendimi göstermek zorundayım," diye gülümsüyor. "Bu, benim en iyi olduğum tek şey."

"Bu hiç de doğru değil." Sıcak çikolatamı yudumluyorum, sonra o elimdeki fazladan bardağa bakıyor. Ben de ona "Elma şarabı. Bal yok" diyorum.

Gülümsemesi bebek mavisi gözlerine kadar uzanıyor. "Patenlerimi çıkarayım. Oturacak bir yer bulabiliriz." Ben'in bu gece geç saatlerde Philly'ye gitmeden önce onunla geçireceğim saatlerin tadını çıkarıyorum.

Bugün Çarşamba.

Lanet olası gizemli gün. Cobalt ailesinin akşam yemeğine davet edilmedim, davet edilmeyi de beklemiyorum, davet edilmeyi de istemiyorum. Aile geleneklerine saygı duyuyorum ve kutsal bir aile etkinliğine yeni bir ilişkimizi götürmeyeceğimden eminim.

Ben de onlarla baş başa kalmaya ihtiyaç duyuyor. Onları kendinden korumak için onları uzaklaştırmaya çalıştım. Ailesiyle baş başa kaldığında OKB'sini nasıl yönetebileceğini bulmak için bu fırsatlara sahip olması iyi bir şey.

Süslemeler ve çelenklerle süslenmiş ağacın manzarasını gören boş bir bank buluyoruz. Mariah Carey, bir yerlerden hoparlörlerden Noel şarkılarını söylüyor. Aslında, tatiller hiç benim en sevdiğim zamanlar olmamıştır. Genellikle televizyonumla baş başa geçirdiğim yalnız zamanlardır. Wendy's'te ekstra vardiyalar bile yapardım. Meşgul olmak için. Biraz para kazanmak için. Bu yüzden, Ben'le birlikte olmak "tatil neşesi"ne yepyeni bir anlam kazandırıyor.

Küçük çocuklar patenlerini giyerken kıkırdıyor ve ben, heyecanla babasını pistin kenarına sürükleyen çocuğun gülümsemesini yakalıyorum.

"Hokeyi tekrar sevebilir misin?" diye soruyorum ona, çünkü OCD'sinin bu spordan aldığı zevki elinden aldığını öğrenmiş. Diğer oyunculara zarar verme ve buzda hasara yol açma ihtimaline fazla takıntılıydı, bu da Ben'in oyundan zevk almasını zorlaştırıyordu.

"Bilmiyorum." O uzaklara bakıyor. "Bunu aşip tekrar sevebilecek miyim diye düşündüm, ama... şu anda bu ulaşılamaz görünüyor. Bir hafta sonra tekrar sorar mısın?"

Başımı salladım. "Takvimime yazarım."

"Ben de alarm uyarısı alacak mıyım?" Bana alaycı bir gülümseme atıyor. "Evet, çok basit bir tane," diyorum düz bir sesle. "Çan sesi."

"Elektronik bir bip sesi bile yok." Dudakları daha da yukarı kalkar.

"Soğuk kanlısın." "Senin ateşine buz gibi." Zayıf bir şaka yapıp burnumu kırıstırırım, ama

Ben, bu oldukça zekiceymiş gibi gülüyor, ben de özellikle onun sıcaklığı için ona daha yakın sarılıyorum.

Kolunu bana dolamış, yanımda yukarı aşağı hareket ettiriyor. Ceketini giymeme izin vermedim. Hava çok soğuk ve ben zaten dış giyim giyiyorum.

Oturduktan birkaç dakika sonra telefonum çalıyor.

TOM

Seni aceleye getirmek istemem Harry. Ama az önce plak şirketinden bir telefon aldım. Cuma gününe kadar karar vermem gerekiyor.

Midem düğümleniyor. "Siktir."

"Ne?" Ben, telefonumu ona doğru çevirdikten sonra omzumun üzerinden mesajı okur. Düşük bir homurtu çıkarır. "Bu saçmalık. Sana sadece iki gün veriyor. Onu aramamı ister misin?"

"Hayır, gerek yok. Onun kararı gibi görünmüyor." Gergin bir nefes veriyorum. "Bir yandan, The Carraways'e katılmak doktor olmaya çalışmaktan çok daha az baskı yaratır. Neredeyse bitiş çizgisine atlamak gibi bir şey. Oysa tıp fakültesi, ihtisas, burs... Hala yapmam gereken çok şey var." Stresim artmaya başlayınca sesim kısılıyor.

"Tom sana neredeyse bitiş çizgisine geldiğini söylemez," diyor Ben. "Onun kafasında, hala başlangıç çizgisinde takılıp kalmış durumda."

"Sanırım bu doğru... Belki de müzikte gerçek bir bitiş çizgisi yoktur. Belki de her albüm başka bir yarış olacaktır." Sıcak çikolatamın derinliklerine bakıyorum. Kafamda rahatsız edici bir düşünce yerleşiyor. "Bazen doktor olmak için gerekli içgüdüye sahip olmadığımı düşünüyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Ona bakmaya cesaretim yok. İçim rahatsız bir şekilde kıvrılıyor. "Senin yaşadıklarını o kadar çabuk anlamadım. Belki bu bir işarettir."

"Bir işaret," diye tekrarlar. "Harriet..." Parmaklarını çenemin altına koyar, başımı yukarı kaldırarak gözlerimizin karşılaşmasını sağlar. Bebek mavisi gözlerinde muazzam bir şefkat vardır. "Benim yüzümden tıp okumayı bırakma. Çünkü ben de kolayca iyi bir işaret bulabilirim."

"Ne gibi?"

"Seninle birlikte olmak bana sadece rahatlık ve huzur getirdi. Sen..."

"Eğer 'iyileştirici eller' dersen, seni bu bankın üzerinden aşağı iteklerim."

"Lanet olsun, Fisher, bu daha punk rock," diye alay ediyor ve ben de onun yumuşayan gülümsemesine kapılıp gülüyorum. Özellikle de "Eğer istediğin yol buysa, inanılmaz bir doktor olmak için gereken her şeye sahipsin. Tıpkı harika bir davulcu olacağın gibi." dediğinde.

Sözleri endişelerimi yatıştırıyor, ama ben *bizi* düşünüyorum. Çünkü kendi hedeflerimizin dışında, artık bir "*biz*" var.

Ben ve Harriet, New York'ta. Birlikte üniversiteye gidiyorlar. Ve gelecekteki yaşam durumumuz tamamen belirsiz.

Zemin daha da dengesiz hissettiriyor. Sanki tekrar buz üzerinde kaymaya çalışıyormuşum gibi. "Eden bu sabah bana mesaj attı," diyorum Ben'e. "Gelecek dönem Austin'in yanına taşınıyor. Zaten onun kanepesinde kalmayı planlamıyordum. Sadece seçeneklerim resmi olarak azaldı. Özellikle de Onur Evi'ne kabul edilme ihtimalim düşükken."

Elma şarabının son yudumunu içip, şişeyi geri dönüşüm kutusuna atıyor. "Guy Abernathy bu hatayı yaparsa, sen ve ben her zaman birlikte yaşayabiliriz" derken, onun sporcu tavırlarını bile eleştiremiyorum.

Aman Tanrım... Ne?

HARRIET FISHER

*Mo birlikte
yaşamaya
başlayabiliriz.*

Bunu çok rahat söylüyor. Sanki bu kolay bir adımmış gibi, ve belki de öyledir. Onunla birlikte olmak bana gerçek anlamda neşe ve mutluluk getirdi, ve o da Harriet'in fazlalığından bıkmadı. Bazıları erkek arkadaşıyla birlikte yaşamamanın her zaman iyi zamanlar anlamına gelmediğini söyleyebilir. Ama ben sadece karanlık ve mutsuzluk getiren insanlarla birlikte yaşadım.

Ailem. Annem. Onun eski sevgilileri.

Yüzüme televizyon kumandası. Zihnime hakaretler. Gerçekten kötü zamanlar.

Ben'de böyle şeyler yok. Birlikte binlerce şeytanla savaşıyor olabiliriz. O, obsesif kompulsif bozukluğuyla mücadele ediyor olabilir. Ben, Hello Kitty battaniyemin içinde mızımız bir huysuz olabilirim, ama yine de bu kadar *kötü* olmaz.

Ben'in tek yaptığı beni korumak, sevmek ve bana bakmak.

Ama ben de onun için aynısını yaptığımdan emin olmak istiyorum. Bu yüzden, birlikte yaşamayı önerdiğinde başımı sallıyorum.

Kafası karıştığı için dudakları aşağı doğru kıvrılıyor. "Senin için çok mu hızlı?"

"Öyle değil." Kolunun hala omuzlarımda olmasına seviniyorum. "İyileşme yolundasın. Bence benimle yalnız yaşamaktan çok kardeşlerine ihtiyacın var. Ben meşgul olacağım, ama onlar her zaman yanında olacaklar. En azından bir tanesi."

Ben araştırma yaparken, gönüllü çalışırken, ofisteyken ya da muhtemelen kayıt stüdyosundayken, Ben'in apartman dairesinde tek başına olduğunu hayal ediyorum. Şimdi, her zamankinden daha fazla, dört ağabeyine ihtiyacı var.

Bu yüzden onu New York'a getirmek istediler. Onun zihinsel olarak kendi başına bozmak istediği bu yolu bozamam. Çok, *çok* kötü bir şekilde.

"Beni din/e," Ben gülümsemeye başlar. "Sen ve ben. kardeşlerimle birlikte."

Gülerek burun
kıvırıyorum.

"Ciddiyim."

Oh... şimdi kendimi kötü hissediyorum. "Kanepede mi?" diye soruyorum. Alaska'dan döndüğünden beri hala çekyatda yatıyor.

"Daha büyük bir yere taşınmayı düşüneceklerdir, bence." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Derin bir nefes alır. "Tamam, belki öyle olmaz, ama bence yenilemeyi düşünebilirler. Yan daireyi satın alabilirler. Duvarı yıkabilirler. Mümkünse..." Sanki mümkün değilmiş gibi sözünü keser. Eminim yangın yönetmelikleri ve bürokrasi vardır. "Ben ilk taşındığımda binayı satın almayı konuşmuşlardı."

Vay canına.

"Bina mı?" Gözlerimi genişletip yavaşça başımı salladım. "Tam da hepinizin güven fonu bebekleri olduğunuzu unutmuşken."

"Bu arada, içkilerin parasını sana ödeyeceğim." Telefonunu çıkararak bana para gönderir. "Benim hesabımdan."

Kahretsin. Keşke paradan bahsetmeseydim. Midem birdenbire ağzıma gelir. "Endişelenme." Botumla kaldırımda sürtünürüm.

"Yüzünü buruşturuyorsun, Fisher."

Ve şimdi bir şeylerin ters gittiğini açıkça anlıyor. *Aferin, Harriet.* Bu konuyu ele almayı ciddi şekilde erteliyordum, ama sonunda karar verdim. "Gordon'la tanıştım."

"Gordon..." Gözleri donmuş bir arama motoru gibi bana yapışıyor. "Gordon Brown mu?"

"Senin emlak avukatın, o." Parmaklarımı yarım yürekli bir parmak tabancası gibi çıtlatıyorum.

Göğsü çöküyor ve derin bir nefes alarak bere'sini çıkarıyor, elini saçlarına geçiriyor. "Seninle iletişime geçti mi?"

"Sen Alaska'dayken," diye başımı salladım. "Bazı belgeleri imzalamamı istedi."

"Harika, evet, bunu yapmamalıydı. Ocak ayına kadar yapmamalıydı." Kalın saçlarını bir kez daha eliyle taradı. "Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Seni strese sokmak istemedim. Yeni bir terapistle konuşmaya yeni başlamıştın ve ben de kardeşlerinden birinin sana söyleyeceğini umuyordum çünkü bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum."

"Hepsi biliyor mu?"

"Bütün paranı bana bıraktığını, evet. Biliyorlar." Güçlü bir rüzgar esintisiyle ön saçlarım kirpiklerime takılır. Onları kenara itip kulaklıklarımı boynuma çekerim. "Açıkçası benim kadar şok olmadılar. Sanki hiç tanımadığın bir kız için iflas etmek senin doğanda varmış gibi, ama yalan söylemeyeceğim. Bu beni şok etti. Ve özellikle bana neden söylemediğini anlamıyorum."

Beanie'sini yumruklar, bakışları ciddi bir şekilde bana iner. "New York'a taşınmaya karar vermeden önce tröstü kurdum. Hiçbir fikrim yoktu..." Nefes alır. "Seni bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm, Harriet. Kardeşlik evinde karşılaştığımızda sana bundan bahsetmedim çünkü Ocak ayından çok önce şehirden ayrılmayı planlıyordum. O zaman paraya erişebilecektin. Neden iflas ettiğimi öğrenirsen, benim daha da dengesiz olduğumu düşüneceğinden ya da bunu kabul etmeyeceğinden endişelendim."

"Kabul etmiyorum." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

"İstemiyorum."

Geri al."

"Geri alamam, o senin."

"*Ben*," diye homurdandım. "Senin paranı saklayamam. Bana onu ihtiyacın olmadığını düşünerek verdin. Ama şimdi ihtiyacın var."

"Gerçekten ihtiyacım yok. Mayıs ayında güven fonuma para yatırılacak."

Alnım daha da derin bir kırısklıkla çatılır. "O da *altı* ay sonra. *İki* haftalık barmenlik bahşişlerini bile bütçelendiremiyorsun."

O gülümser.

"Bu komik değil dostum. Beni neredeyse hiç tanımadan bana bir servet verdin. Beni seçtiğin için çok şanslısın, çirkin bir parazit gibi senden faydalanacak birini seçmediğin için. Çünkü adresine girer girmez güven, I yavaş yavaş yeniden yatırmak *hesabına*

hesabına yatırıyorum." Bunu yapabileceğimden emin değilim — daha önce hiç bir tröstüm olmadı. Ama mantıklı geliyor.

Onun ciddi ifadesinden, bunun mümkün olmayabileceğini düşünüyorum.

Hemen ekliyorum: "Sen benim dedi, o zaman istediğim gibi yapabilirim yapabilirim."

Başımın arkasını avuçlar. Saçımı okşar. Bu benim zayıflığım. Zayıflığım. Sesi yumuşak ama derinleşir. "Seninle daha iyi bir şekilde kullanılacağı için onu saklamamı isterim, ama haklısın, seçim senin."

Dudaklarımın köşesini ısıyorum. Bu konuda onunla tartışmak istemiyorum. Bugün, hayatımızda başka pek çok karışıklık varken.

Yaşam koşullarımız gibi.

Lanet olası tüm geleceğim gibi.

Para meselesini karıştırmak, zaten karmaşık olan durumu daha da karmaşık hale getiriyor. Ayrıca End of the World'de hafta sonları barmenlik yapmayı çok seviyorum ve orada birlikte çalışmaya devam etmeye karar verdik. Kağıt üzerinde ne kadar zengin olursam olayım, bunun değişmesini istemiyorum.

"Bunu düşüneneceğim. Ve bir şeyi bilmeni istiyorum," derim derin bir nefes alarak. "Bana tüm yağmur ormanlarını, tüm aileni, paranı, kıyafetlerini verebilirsin, ama hiçbir şey seninle kıyaslanamaz. Sadece sen, Ben."

Gözleri cam gibi parlıyor, çenesini sıkarak başını sallıyor. "Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum." Benim yaptığım gibi derin bir nefes alıyor. "Ve biliyorum ki benim dışımda hiçbir şeye *ihtiyacın yok*, ama ara sıra kız arkadaşımı şımartmama izin vermelisin. El kitabında öyle yazıyor."

Yüzüm buruşuyor. "Ne el kitabı?"

"Şu anda yarattığım Ben Cobalt Erkek Arkadaş El Kitabı. Bölüm 1. Paragraf 1. Hepsi orada yazıyor." Sanki havada okuyabileceğim hayali bir el kitabı varmış gibi elini salladı.

Gülümsemeyi zor tutuyorum. "Bu el kitabında başka bilgiler de var mı? Mesela, büyük ailenizin Philadelphia ve New York'tan ne zaman göç edeceği gibi?" Hales, Meadows ve Cobalts aileleri genellikle tatillerini şehir dışında, bir göl evinde birlikte geçirirler.

Dağlık, özel ve halktan uzak bir yerde.

Yer hiç sızdırılmadığı için Ben'in Noel'i nerede geçireceğini hiç bilmiyordum. Ta ki bana Smoky Dağları'nda olduğunu söyleyene kadar. O, bu gürültülü, kaotik, şenlikli atmosferi, aileyle dolu devasa bir evi resmetti. Kavgalar ve gözyaşları olabilir, ama ardından bolca kahkaha gelir. Her zaman tarçınlı çörekler ve köknar ağaçları kokar.

Hayal etmesi zor.

Ben kuzenlerimi bile tanımıyorum. Ben ise yedi kuzeninin hepsiyle yakın. Benim çocukluğumun geçtiği ev ise mikrodalgada pişirilmiş domuz rosto ve yanmış sos kokardı.

Göl evi, güvenlik görevlileri yerini bildiği için Çarşamba Akşam Yemekleri kadar özel bir yer değil, ama Ben, hiç kimsenin tatil için oraya kız arkadaşını davet etmediğini söyledi. Eminim ki ailesi, ayrılık ve reddedilen eski sevgilinin magazin dergilerine haber vermesi konusunda endişeleniyordur. Bu, onlarca yıldır korudukları çok özel bir yeri mahvederdi.

"Ne zaman ayrılacağını merak ediyorum," diye açıklıyorum. "Sen gitmeden önce seninle ne kadar zamanım kaldı?" Noel'i ayrı geçireceğiz ve ben bunun bir gün önce olmasını umuyorum. Belki 24'ünde eşyalarını toplar.

"Evet, o konu hakkında." Buz pistine, sonra bana baktı. "Gitmeyeceğim."

Olamaz. Dikleşip ona tam olarak dönerek, "Ben, ailenin yanında olmalısın..."

"O yüzden değil." Gülümsemesi daha da genişledi, gözleri vücudumda dolaştı. "Beni düşünmen çok tatlı, Fisher."

"Flört etmeyi kes." Dudaklarımı büzerek gülümsemeyi engelliyorum.

"Aileme, seninle ve Beckett'le birlikte olmak için New York'ta kalmak istediğimi söyledim," diye açıklıyor Ben. "*Fındıkkıran balesi* nedeniyle tatillerde nadiren göl evine gider. Gitsen bile, *çok* kısa kalır. Sonra bir baktım ki, tüm kardeşlerim, annem ve babam bu yıl Noel'i Cobalt Malikanesi'nde geçireceklerini ilan etmişler. Sadece yakın ailem kalıyor ve dürüst olmak gerekirse, ilk başta onların kalmasını istemedim çünkü... Philadelphia'da bir şey olursa, bunun sebebi

benim yüzümden olur. Çünkü bunu *benim için* yapıyorlar. Ama belki de bunu onlarla birlikte çözmek iyi olur."

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurdum. O da *burada* olacak. Yani, birkaç saat uzaklıkta, ama bu, şehirden en az beş altı saat uzaklıkta gizli bir yerde olmaktan çok daha iyi.

"Gülümsüyor musun?" diye sordu Ben.

"Gülümsüyorsun," diyorum, çünkü gülümsemesi kocaman ve çok parlak ve benimkini yeni boyutlara taşıyor.

"Durma." Kollarını bana doladı.

"Yanaklarım çok ağrıyor. Sen bunu nasıl sürekli yapabiliyorsun?" Çenemi gererim.

Sonra şöyle diyor: "Noel'i benimle geçirmek ister misin?"

Yüzüm düşüyor. "Bekle, ne?"

"Yetkililerle konuştum ve tatil için Cobalt Estate'te bir hafta kalmaya davet edildin. Philly'de."

"Davet mi edildim?" Kaşlarım havaya kalkar. "Noel'e mi?"

"Evet." Benim şaşkınlığıma biraz güldü. "Evde bir misafir odası var. Ama muhtemelen bir hafta boyunca benim yatak odamda kalmaya izin verirler. Annem umursamaz herhalde. Seni seviyor."

"Bekle, beni mi seviyor?" Göğsüme dokunuyorum. Bu bir anda çok fazla. "Emin misin? Sana öyle mi söyledi yoksa tahmin mi ediyorsun? Çünkü kalbimle böyle oynayamazsın."

"Bu *çok* iyi, mantıklı bir tahmin," diye cevaplar Ben, daha geniş bir gülümsemeyle, sonra kanıt olarak boynumdan kulaklıkları çıkarır. "Bunları senin için tasarladı."

"Hayır, yapmadı," diye karşılık verdim, her yerim yanmaya başladı.

"Evet, öyle yaptı." Bana siyah kafa bandının altındaki *Calloway Couture* logosunu gösteriyor. Bunların onun butiğinden olduğunu anladım.

"Bana kendi ürünlerinden birkaç tane verdi."

"Hayır, onun moda koleksiyonunda *kulaklık* yok. Bunları senin için özel olarak yaptı."

Gözlerim yaşlarla doldu. Ne oluyor lan...? "Neden bana söylemedi?"

"Çok ısrarcı görünmekten çekindi. Seni boğmak istediğini sanmıyorum.

seni boğmak istediğini sanmıyorum."

Kulaklıkları sanki cama dönüşmüş gibi nazikçe tutuyorum.
"Boğulmayı sevdiğimi düşünmem garip mi?"

Daha çok gülümsüyor. "Öyleyse, ben de en az senin kadar tuhafım. Çünkü sana verebileceğim tüm sevgiyle seni boğmak istiyorum."

Kalbim çok dolu. "Sen çok şey veriyorsun." Onun yanına daha da yakınlaşıyorum. "Noel," diyorum özlemle. "Ailenle birlikte."

"Yani evet mi?" diye soruyor Ben.

"Hayır, bu yıl Harold'un arka koltuğunda *Elf'i* izlerken çok eğleneceğim," diyorum somurtarak.

Şimdi o somurtuyor. "Geçen yıl da öyle mi yaptın?"

"Belki..."

O iç çeker. "Lütfen evet de."

"Zaten yaptım. Kafamda. On beş kez falan." Onun muhteşem gülümsemesinin tekrar genişlediğini izliyorum. "Ama evet. Kesinlikle. Ailenle birlikte Philadelphia'da geçireceğin Noel takvime giriyor. Alarmlı bir hatırlatma ile."

"Elektronik bir bip sesi mi?"

"Daha da iyisi, bir punk rock şarkısı."

"Sadece Nothing Personal'dan bir şarkı seçme. Tom o grubun şarkısını telefonundan duyarsa, teklifini geri çekebilir."

Ona bir bakış attım. "Ciddi misin?"

"Kesinlikle."

"Bu çok önemsiz bir şey." Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle seğiriyor. "Onun düşmanlığına olan bağlılığını takdir ediyorum." Ve sanırım The Carraways'in davulcusu olursam, bu benim de intikamım olacak.

BEN COBALT

Çarşamba günleri ailem için. Cobalt İmparatorluğu için. Geri döndüğümünden, kafamdaki canavara isim verdiğimden beri ilk Çarşamba Akşamı Yemeğim ve endişe beni sarmadı. Henüz gergin ya da tedirgin değilim çünkü A.) Artık hiçbir şeyi saklamıyorum, B.) Evin yanması hakkında düşünmemeye elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve C.) Bu gece odak noktası daha çok Audrey.

Henüz yemek odasına geçmedik.

En küçük kız kardeşim kardeşlerimizin fotoğrafını çekmemizi istedi ve biz gelir gelmez hepimizi kütüphaneye topladı. Bu kütüphane, çoğu kitap kurdu tarafından kıskanılacak bir yerdi. Yerden tavana kadar uzanan koyu renkli ahşap kitaplıklar, süslü tavan süslemeleri, birkaç adet yerleşik merdiven, şömine ve mum ışıklı avize vardı. Bu karamsar akademik atmosfer bana hem tanıdık hem de yabancı geliyordu, çünkü büyürken burada pek zaman geçirmemiştim. Burayı kasvetli buluyordum.

Şimdi, hafif yağmur pencere camına vururken ve ateş gerçek odunlarla çıtır çıtır yanarken, burayı sakinleştirici buluyorum.

"Kulüp koltuklarına ne oldu?" diye soruyor Tom.

"Fotoğrafımız için mobilyaları yeniden düzenlettim." Audrey, gece mavisi Chesterfield kanepeyi işaret ediyor. "Lütfen oturun. Charlie, tercihen ortada otursun. Merci infiniment." *Sonsuz teşekkürler.*

O açıkça sinirli, ama ben ona sert bir bakış atıyorum, umarım buraya gelirkenki yolculuğu hatırlar. Kardeşlerim ve ben limuzin tarzı bir SUV ile Philadelphia'ya birlikte gittik, bu yüzden yol boyunca birbirimize karşı oturduk. Audrey bize fotoğrafı önceden haber vermiş ve herkese mavi giyinmelerini söylemişti.

Her zaman aykırı davranan Charlie, bu sefer de kıyafet kurallarına uymadı. Arabaya siyah takım elbise pantolonu

ve siyah bir takım elbise ceketini giymişti, altında gömlek yoktu. Yolda Audrey'den ilk kim bahsettiğini hatırlamıyorum, sadece iki saat *boyunca* onun hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorum.

"O etkilenmemiş, dostum," dedi Tom, Audrey'nin fentanil aşırı dozundan sonra nasıl olduğunu soran Beckett'e. "Aslında o gece bir Tylenol almış gibi görünüyor."

Beckett emin olamayan bir ifadeyle, "Rol yapıyor olabilir," dedi.

"Evet, ben de bunun ona hiçbir etkisi olmadığını sanmıyorum," dedim. "Bundan sonra hiçbir şeyin değişmeyeceğini sanmıyorum."

"Tabii ki göremezsin," diye işaret etti Charlie.

Bu, şaşırtıcı bir şekilde Eliot'u kızdırdı. Genelde tarafsız kalır ya da Charlie için bahaneler uydurur. Bunun yerine, somurtarak baktı. "En küçük kardeşimizi geri getirmek için Alaska'ya kadar gidip onu kızdırmak için mi?"

"Ben iyiyim, Eliot," dedim ona.

"O iyi, Eliot," dedi Charlie alaycı bir şekilde. "Bak, sana iyi olduğunu söyleyebilmesi için onu geri getirdim." Zoraki bir gülümseme zorladı.

Eliot konuyu kapattı, çünkü Tom araya girdi: "Hepinize söylüyorum, Audrey Virginia takıntılı değil. Aynen şöyle dedi: 'Hiçbir şey beni yok edemez. Ben bir Cobalt'ım.'"

Beckett gözlerini ovuşturdu.

Kafamı daha sert salladım. "O etkilenmemiş gibi davranmak *istiyor*, Tom. Bu, etkilenmediği anlamına gelmez. O gece *çok* korkmuştu ve üstüne üstlük, ona olanlar beni çileden çıkardığı için ben de oradan ayrıldım. Şimdi birdenbire albüm yapmaya mı başladı?" Bu yüzden pozlu bir grup fotoğrafı istiyor. Birlikte geçirdiğimiz anıları ölümsüzleştirmek için. "Yani bize iyi olduğunu mu söylüyor? Yoksa benim için güçlü kalmak için iyi gibi mi davranıyor?"

"Belki de onun iyi olmasını istiyorum," dedi Tom omuz silkerek. "O gecenin ona yapışıp kalmasını ya da onu değiştirmesini istemiyorum. Sen ister misin?"

"Hayır," dedim. "O gece onun üzerinde hiçbir etkisi olmasaydı, bunu tercih ederdim, ama bu gerçekçi görünmüyor."

Charlie, Beckett'in arkasındaki koltuğa kolunu uzattı. "Ya da hiçbir şey onun 25 santimlik zırhını delemesiz."

"Onun yenilmez olduğuna inanıyor musun? Gerçekten?" diye ciddi bir şekilde sordum.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi

Charlie. Ben ona sert bir bakış attım.

"Onunla uğraşma, Charlie."

"Daha iyisi ne?" diye karşılık verdi. "Hepimiz onun oyununa alet olup, onun duygusuz bir robot ve yok edilemez biriymiş gibi davranalım mı?"

"Cidden, onun gömdüğü travmayı ortaya çıkarmak mı istiyorsun?"

Bunu düşündü.

"İnanılmaz," diye mırıldandım, sonra Beckett'a bir bakış attım.

Charlie'ye, "Onun bu kadar pervasız bir şey yapacağını sanmıyorum. Ne olabileceğini aklının bir köşesinde tutuyor olmalı," dedi.

"Ya öyle değilse?" diye sordu Charlie. "Bu sefer *şanslıydık*."

"Onun güvenini sarsmak doğru yol değil, kardeşim," dedi Eliot. "Ben'e katılıyorum. Onun iyi olduğunu pekiştirelim."

"Aynen öyle," diye başını salladı Tom.

Beckett de aynı fikirdeydi ve Charlie'nin bu gece kız kardeşimize el bombası atmayacağına dair *söz vermesi* iki saat sürdü. Charlie sözlerini oldukça iyi tutar, ama sadece ailesi için. Ailesi dışında, verdiği sözleri bir saniyede bozar.

Şimdi hepimiz kütüphanedeyiz, Charlie kız kardeşimizin talimatını dinleyerek Chesterfield kanepenin ortasına oturur. "Ve beni ortada oturmamı istiyorsun çünkü..." diye sorar ona.

"Böylece fotoğraf çekilmeden önce kolayca kaçamazsın." Kız kardeşim çenesini kaldırdı. "Seni alt ettim."

"Hiç de bile."

"Görölmek için." Geri kalanımızı kanepeye çağırır. "Uygun gördüğünüz yere oturun. Thatcher, sen buraya." Fotoğrafı çekmesi için telefonunu kayınbiraderimize uzatır. Bu onun albümü için olsa da, hepimiz bunun sosyal medyada paylaşılma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyoruz.

Hiçbirimiz bunu gerçekten umursamıyoruz, çünkü bu onun için.

Bu yüzden kanepenin etrafında toplanıyoruz. Audrey, Charlie'nin sağ tarafına sıkışıyor ama Jane'in yanına oturabilmesi için yeterince yer açıyor. Sonra Beckett, Charlie'nin solundaki son koltukta oturuyor. Arkalarında Eliot ayakta duruyor ve sanki herkesin üzerinde uçan lanet olası Drakula gibi kollarını mobilyanın arkasına uzatıyor.

Bu beni güldürür ve yere çöküyorum. Küçük kız kardeşimin önündeki kanepeye yaslanarak, kolumu bükölmüş dizimin üzerine koyuyorum.

Tom yere oturur ve çakmağını açar. "Üç deyince fotoğrafı ek, Thatcher Alessio," diye talimat verir. "İki deyince hepimiz '*Kobaltlar asla ölmez*' diyoruz."

Tom'a gülümsüyorum, ama bir, iki, üç içinde işler doğal olarak ters gittiğinde çok gülüyorum. Eliot, Jane'in kafasından kedi kulaklarını çalıyor. Audrey, "Charlie!" diye bağırıyor çünkü o, Beckett'in yüzünün önüne avucunu koyarak kardeşimizi kameradan gizliyor ve diğer eliyle de merceğe orta parmak gösteriyor. Tom akmağın alevine dilini çıkarır ve ben fotoğrafta gülmekten kendimi alamam, tüm kalbimle sevdiğim aileme bakarak.

"Bir tane daha çekmeliyiz," diyor Audrey.

"Anne!" Maeve aniden Thatcher'ın ayak bileklerinin yanındaki yerden kalkar ve minik kollarını Jane'e doğru uzatarak yalpalayarak yürür. "Anne!"

İlk kez yürüyor.

"Evet, Maeve. Bak nasıl yürüyorsun!" Jane gülümsüyor.

Hepimiz onu alkışlıyoruz ve Thatcher, Audrey'in telefonuyla bu önemli anı kaydediyor. Maeve zaferle Jane'e ulaştığında, yeğenimiz heceleme yarışmasında birinci olmuş gibi ayağa kalkıp alkışlıyoruz. Charlie bile alkışlıyor. Bebek çok neşeyle gülüyor.

Sonra Charlie hızla odadan çıkar.

"Bekle!" Audrey çaresizce bağırır. Telefonunu alıp fotoğrafı kontrol eder. "Hayır, Ben." Bana doğru koşar. "Bak. Gözlerimi *kırprıyorum*. Gözlerim bile açık değil."

Thatcher'ın çektiği birkaç fotoğrafta, Audrey'in gözleri hepsinde kapalı. "Sadece doğal bir fotoğraf," diyorum. "Kameraya bile bakmıyorum."

"Ama gülüyorsun. Sen..." Daha sevgiyle gülümser, gözleri parıldamadan önce cam gibi olur. "*Gerçekten* mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim," diye gülümsüyorum ona. "Albümün için birkaç selfie çekelim."

Bu onu neşelendirir. Eliot da Audrey için daha fazla fotoğraf çekmek için geride kalır ve kanepede birbirimize sıkıca sarılırız. Yemek odasına gitmeye hazır olduğunda, bana çok sıkı sarılır, bu da onun tamamen iyi olmadığını düşündürür, ama ihtiyacım olduğunda onun için burada olacağımı biliyorum.

Bunu ona söylüyorum.

"Ben de her zaman senin yanında olacağım," diye başını sallar.

Ben de başımı sallayarak karşılık veriyorum, belki de benim iyiliğimi çok fazla düşündüğü için bana karşı savunmasız davranamayacağını anlıyorum. Ama sahte bir zırh giyemem. Ben neysem oyum. Bazen kolayca incinecek kadar kırılganım. Bazen buna dayanacak kadar güçlüyüm. Bazen sadece kızgınım. Ve yanıp yanıp yanıyorum.

Kütüphanede sadece ben ve Eliot kaldığımızda, yan yana kanepede otururken ona "Bu öğleden sonra Harriet'e bizimle birlikte yaşamayı teklif ettim" diyorum.

Randevumuzun sonunda, eğer Honors House'a giremezse, bunun en iyi B planı olduğu konusunda anlaştık. Onunla yaşamayı çok isterim, ama bunun onun büyük bir fırsatı kaçırmasına mal olması hoşuma gitmiyor. Karışık duygular gerçek.

Eliot gülümsüyor. "Yani kalıcı olarak mı kalacaksın?" "Kalıcı olarak kalacağım," diye başımı sallıyorum.

"Çekyatda değil, kardeşim. Sen ve Harriet benim odamı kullanabilirsiniz."

Onu yerinden etmek fikrine yüzümü buruşturuyorum. Belki de ilk taşındığımda korktuğum gibi, onun dünyasını altüst etmekle yaşamayı öğrenebilirim, ama yine de çok fazla şey almayı sevmiyorum. "Ben..." Onunla ya da Tom'la aynı odayı paylaşmayı teklif etmeden önce kendimi durduruyorum, ki bunu tercih ederim, ama Harriet'e bunu yapamam. Eğer taşınırsa, kendi yatak odasını hak eder, en azından sadece benimle paylaştığı bir odayı. "Duvarı yıkma ihtimali var mı?" Bunun zor olduğunu bilerek gülümsüyorum.

"Senin için, yapabilseydim hepsini çoktan yıkmış olurdum."

"İnanıyorum." Sonsuz kitap sıralarına bakıyorum. "Tüm bu işkenceyi, içime korku salan tüm korkunç şeyleri geride bırakmak istiyorum, ama bu çok... çok zor görünüyor." En rahat kardeşimle göz göze geliyorum. "Geçmiş, bir önsözdür." Bunun *The Tempest*'ten olduğunu biliyor.

"Sadece sen izin verirsen." Eliot omzumu sıkıyor. "Ve eğer Shakespeare'in bir öyküsünde yaşıyorsak, senin öykün trajedi olmayacak, küçük kardeşim. Karanlığa teslim olmayacağız."

Bu güçlü duygu beni yemek odasına taşır. Seitan'ın yanındaki koltuğa otururum. Babam yine masanın benim tarafına gelir, ama bu sefer gergin değilim.

"Açılış konuşmaları başladı," diyor annem sandalyesine otururken.

Kadehime uzanmak üzereyim, Eliot'un ayağını masaya vurmasına hazırlıklı olarak. Sonra donakalırım, çünkü Beckett önce harekete geçer. Bu... hiç olmaz. Kaselerini tabaklarının üzerine koyar, çatal bıçakları kenara iter ve sonra büyük bir zarafetle sandalyesine çıkar. Sonra masaya.

Beckett masanın üzerinde duruyor. Onun etkileyici gözleri benimkilere bakarken, içlerinde bir gülümseme beliriyor ve nefesim kesiliyor. "Ensemble."

Birlikte.

Audrey hemen masanın üzerine atlar. Bakışları keskin bir şekilde bana düşer. "Ensemble."

Duygularım göğsüme dolarken geri çekilirim. Bu sadece ailemin sloganı değildir. Bu, ben küçük bir çocukken bana söylenen bir kelimedir. Ait olmadığımı hissettiğim için evden kaçmak için çantamı topladığımda. Her biri tek tek masanın üzerine çıkıp bana her zaman ait olduğumu hatırlattılar.

Şimdi büyüdük.

Eliot'un masanın üzerine tırmanıp tabakları ve kadehleri devirmesini izliyorum. Gözleri gülümsemeyle parıldarken, boyu masanın üstüne çıkıyor. "Ensemble."

Sonra Tom, Eliot'un yanına kalkarken çakmağını kapatır. Sadece bana bakar. Bana başını sallar. "Ensemble."

Jane, sandalyeden masaya geçerken tül eteğini kaldırır. Dönerek benim tarafıma bakar. Dudakları kalkarken ve esintili sesi kulaklarımı doldururken bana bakar. "Ensemble."

Charlie, oturan kardeşlerimden sonuncusu. Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi, ayağa kalkın son kişi o.

Sigara izmaritini tabağına söndürür, sonra bir ayağını sandalyeye, diğerini masaya koyar. Çünkü geri döner. Ve bana elini uzatır. "Ensemble." *Birlikte.*

Gözlerim yanıyor ve içimde hiçbir soru, tereddüt ya da isteksizlik yok. Her zaman aynı fikirde olmayabileceğim ama her zaman seveceğim en büyük ağabeyimin elini tutuyorum ve onunla birlikte ayağa kalkıyorum.

"Toujours," diye söz veriyorum. *Her zaman.* Gülümsemem tüm ruhumu ateşe veriyor. "Ensemble."

HARRIET FISHER

Cuma günü, her şey aynı anda oluyor. Neredeyse Dorothy gibi bir şey yaptığımı, bir kasırgaya kapıldığımı, kendimi bayılttığımı sanıyorum. Elbette, cadıların pembe baloncuklarda uçtuğu sihirli bir ülkede değilim ve bildiğim aslanlar korkak değil, ama Onur Evi'ndeyim.

Masallar.

Sanırım bugün yavaş yavaş kendi hayatımı yaşıyor olabileceğimi kabul ediyorum. "Bu kadar çabuk taşınabilmen harika," diyor Kiki Kershaw

beni odama götürdükten sonra. Yeni çevreme bakmak yerine onunla göz göze gelmeye çalışıyorum. "Çoğu kişi kış tatili için evlerine gidiyor. Ben pazartesi günü Cleveland'da olacağım, ama tatil boyunca burada kalan birkaç kişi var. Guy da onlardan biri. Planın var mı? Burada kalacağını ona söyleyebilirim."

Bu yıl tatilde asla yalnız kalmayacağımı bilmek beni çok mutlu etti. Ben göl evinde kalmayı seçmiş olsa bile.

"Ben Philly'de olacağım." Bir süre durdum.

Ben'den bahsedersen, bu övünmek için isim vermek olur mu?

Siktir et. Erkek arkadaşımın adını kullanacağım. "Tatili erkek arkadaşım ve ailesiyle geçireceğim. Ben Cobalt ile çıkıyorum, bu yüzden..." Yüzüm kızardı, çünkü daha önce hiç kimseye bir ilişkim olduğunu açıkça söylememiştim ve bu garip ama aynı zamanda... bunu seviyorum. Birine ait olmayı seviyorum. O kişinin Ben olmasını seviyorum.

Onun da bana ait olmasını seviyorum.

Kiki gülerek başını sallar. "Biliyordum. *Biliyordum*. Bekle, bekle" — koruyucu ve ciddi bir şekilde elini kaldırır — "Hala Kappa Phi'de değil, değil mi? Okulu bıraktığını duydum, ama çok dikkatli olmalısın Harriet.

sırf bu saçma sapan kardeşlik bahsini yerine getirmek için Honors House kızlarıyla yatmaya çalışacaklar."

Görünüşe göre bahis o kadar da gizli değilmiş. "Onu duydum."

"Öyle mi?" Gerçekten şok olmuş ama bunu bana kimin söylediğini sormuyor.

Ben olduğu açık olsa da. Sadık yanlarım hala hayati bir şekilde sağlam ve bu otobüs öldürmeye yetecek kadar hızlı gitmese bile onu asla satmam.

Onaylayarak başımı sallıyorum. "Ama Ben kardeşlikte değil. Yani artık KPD ile büyük bir bağı yok."

"Güzel, *güzel*." O kuvvetlice başını sallar. "Bunu sana söylememem gerekirdi, ama sen benim ilk tercihimdin. Meclis bir süre kimi seçeceği konusunda bölündü, bu yüzden bu dönem on ikinci üyemizi seçmek *çok uzun* sürdü." Ben, Easton ve tıp fakültesine girmeyi uman diğer aday Grace arasında seçim yapıldığına dair söylentiler duymuştum. "Guy da senin için çok uğraştı."

Bu beni şaşırttı, çünkü bu dönem ona iki kelime falan söyledim, ama o Ben'le çok arkadaş. Benim Cobalt İmparatorluğu'ndan bir derece uzakta olmamdan hoşlandığına dair bir teorim var. Venus da Charlie Cobalt'la tanışmak umuduyla bana oy vermiş olabilir, ama dürüst olmak gerekirse, bağlantılarımın beni bitiş çizgisine taşımış olması umurumda bile değil.

Burada herkesin var. Bu, diğer tüm başarılarımı değersizleştirmez ve neden hayatımın daha zor olmasını isteyeyim ki? Engeli aştığım için neden suçluluk duymalıyım?

Hissetmiyorum.

Sadece çok mutluyum.

Kiki bana anahtarımı ve hoş geldin paketini verdikten sonra, eşyalarım ile ilgili yardıma ihtiyacım olursa çalışma odasında olacağını, ama önce her şeyi incelememe izin vereceğini söyledi. Gözlerimin odanın içinde dolaştığını fark etmiş olmalı.

"Teşekkürler, gerçekten," diyorum ona. "Burada olmak demek..." Bu imkansız hedefi başardığım için duyduğum minnettarlığı ve sevinci ifade edecek kelimeler bulamıyorum. *O kadar da imkansız değil, Harriet. Şu haline bak.*

Gülümsemesi katlanarak artıyor. "Biliyoruz." Başarılı insanlarla dolu bir evdeyim, hepsi bunun için çabaladı, hepsi daha önce bu noktaya geldi. "Burada olduğun için mutluyuz, Harriet."

Bu beni havaya uçuruyor. Sanki *uçuyorum*.

Kiki kapıya ulaştığında, elimi kaldırıp "*görüşürüz*" diyorum. O da gülümsüyor, sonra ortadan kayboluyor. Yatak odamda 360 derece dönüp etrafa bakıyorum. Düz krem rengi duvarlar, raptiyeli bir mantar pano, parlak cilalanmış zeminler, eski moda bir pencerenin altında sağlam bir ahşap masa, karlı ön bahçenin rüya gibi üniversite manzarası, tamamen bana ait tek kişilik bir yatak. Bunların *hepsi benim*, kendime ait.

Anahtarı ve paketi masanın üzerine atıyorum. Ciğerlerim şişiyor ve kendimi tutamıyorum — zıplıyorum ve yumruklarımı havaya kaldırıyorum. Evet, evet, *evet!*

Karate tekmesi ve sıçrama kombinasyonuyla döndüğümde, bir vücuda çarptım ve sert bir "*oof*" sesi duydum.

"Siktir." Ellerimi uzatıp donakalırım, Ben ise tüm vücuduyla gülmeye başlar. Yaralanıp yaralanmadığını hızla kontrol ederim. "Hayalime mi tekme attım?"

"O kadar yüksek değil, Fisher." Kollarını dolu tutarken bacağına doğru başını sallar. Karton kutuda eşyalarımı taşıyor, sırt çantamı omzuna asmış ve bunları masama getirirken bana epik derecede çekici bir bakış atıyor. "Az önce Harriet Fisher'ın mutlu dansını mı gördüm?"

"Teknik olarak hissettin."

Gülümsedi. "Umarım günlerce hissederim."

"Ve sen *bana* punk rock diyorsun." Deri ceketimi çıkarıp, sıcaklığı yüksek seviyeye ayarlıyorum. Çıplak yatağımın üzerine atıyorum. "Acı konusunda çok hassasım. Mosh pitlere bile girmiyorum."

Kutumu yere koyar ve sırt çantamı masa sandalyesine asar. "Bu iyi bir şey. 1,55 boyundaki kız arkadaşımın, kendinden iki kat daha iri erkekler tarafından itilip kakıldığını hayal etmek beni gerçekten sinirlendiriyor."

"Ama eğlence için itip kakıyorlar," diyorum. "Evet, bu beni daha da kızdırıyor."

Keşke genç Harriet'e, onu koruyacak birini bulacağını ve onun bunu yapmasına izin vereceğini ve bunun her saniyesinden keyif alacağını söyleyebilseydim.

Ben yaklaşır, parmağında araba anahtarlarımı döndürür. Eli omurgamdan aşağı kayar ve odamı neredeyse hiç incelemediğini fark ederim. Sadece yüz hatlarıma odaklanmıştı ve onu gülümsetmek hoşuma gider. Yaptığım şey budur — dudaklarını yukarı kaldırmak, bebek mavisini gözlerini parlatmak.

Sadece varlığımın bile başkalarını mutlu edebileceğine inanmaya başladım. Ben bana annemin elinden aldığı bir şeyi verdi. Benim arkadaşlığım ağır ve ruh emici değil. Ben enerji emici biri değilim. Partilerde hala alçı duvara yaslanıyor olabilirim, ama Ben'in beni bulacağını biliyorum.

Benim yanımda kalacağını biliyorum.

Bana gülümseyeceğini biliyorum.

Boynumu uzatıp ona bakacağını biliyorum.

Yalnız hissetmeyeceğimi biliyorum.

"Arabınıza iki kez daha gidip gelelim," diyor, "bütün eşyalarınızı buraya taşıyayım."

"Yardım edeceğim." Bir sefer daha yapmamız gerekiyor. Neyse ki Honors House'un oldukça geniş bir otoparkı var, böylece Harold'ın da bir evi oldu. Honda'mı terk etmek zorunda kalmadım.

Katlanmış çarşaf larımı, yastığımı ve yorganımı yatağın üzerine atıyorum. Sonra Son of Ben'i ayak ucuna daha nazikçe yerleştiriyorum. Doldurulmuş aslanın bükülmüş گردanlığını düzeltiyorum. "Bu ortak velayet düzenlemesi için hafta sonlarını mı yoksa hafta içlerini mi istiyorsun?" diye soruyorum Ben'e.

"Ortak velayet, ayrıldığımız anlamına gelir." Saksıdaki eğrelti otunu masanın üzerine, yazıcımı da prizin yanındaki sehpayı koyar. "Benden şimdiden boşanmak mı istiyorsun?" Bana alaycı bir gülümseme atar.

"Evlenmeden boşanamazsın, Kobalt çocuk." Gözlerinde cesur bir bakış var.

Gözlerim genişler ve onu işaret ederim. "Bu, diz çökmen için bir davet değil."

Hayal edilebilecek en seksi gülümsemeyle gülüyor. "Şu anda sana evlenme teklif etmem, Harriet."

Tamam... Uzun bir rahatlama nefesini veriyorum. "Sadece seninle bu yeni bölüme acele etmek istemiyorum. Ama bir gün, Ben'in oğlu muhtemelen yasal bir anneye ihtiyaç duyacak, değil mi?" Ne yapıyorum ben...? Geri alamam. İstemiyorum ve bu samimi konuşmalar

zor değil, şaka yapıp alay etsek bile. Beklenti kalbimin atışını hızlandırıyor.

O, şifonyerime yaslanıyor, parmakları gergin dudaklarını okşuyor. "Doldurulmuş hayvanlar konusunda ebeveynlerin yasal haklarını bilmiyorum."

Aslanın kulaklarını kapatıyorum. "O *gerçek* bir çocuk."

İkimiz de gülümsüyoruz, özellikle Ben "Bizim oğlumuz" dediğinde. Yüzümü okşuyor. "Bir gün yasal bir annesi olacağını sanıyorum."

"Eğer o ben değilsem..."

"O *sensin*," diye gülerek araya girer. "Hadi ama Fisher, başka kim olabilir ki? Sadece sensin."

Gözlerine bakmakta zorlanıyorum. Ona olan hislerim o kadar güçlü bir şekilde yüzeye çıkıyor ki, sonunda aslanın yelesini okşamaya başlıyorum. "Ona çok iyi bakacağım."

"Biliyorum. Çünkü zaten bakıyorsun. Aslında bu çok sevimli. Hiç evcil hayvanın olmamasına şaşırdım."

"Çok uğraştırıyorlar."

"Her gece saçındaki her düğümü tarayan kız diyor bunu." "Bu daha çok benim için. Bu... terapötik." Şimdi daha meraklıyım.

"Sence burada evcil hayvanlara izin veriyorlar mı?" Masaya doğru yürür ve hoş geldiniz paketini incelerim. Kurallar kalın harflerle yazılmıştır. Gözden kaçması imkansız. "Hayvanlara izin verilmez. Eh, kirpi anne olma umudum da suya düştü."

"Benim dairemde böyle bir kısıtlama yok." Ben şifonyerin yanında duruyor. "Kirpi annesi olmak istiyorsan, onu benim evimde tutabilirsin."

Onun evi. Artık kardeşlerinin dairesini resmen kendine ait olarak görüyor ve ayaklarını yere sağlam basıp, kendini kolayca yerinden söküp atmayacağını duymak içimi rahatlatıyor. Gözlerine bakıyorum.

"Sadece sen babasıysan."

"Umarım başka bir baba olmaz, Fisher."

Mutluluk yanaklarımı kızartıyor. "Belki de kirpi olmaz." "Ne istersen."

Duygularım taşıyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Belki bir kuş."

Gülümsemesi güneş ışığı gibi parlıyor ve biliyorum ki bu o. Bir gün birlikte sahip olacağımız evcil hayvan bu. Güzel bir küçük kuş.

Hoş geldiniz paketine tekrar bakıyorum ve "*sokağa çıkma yasağı*" kelimesini görüyorum. Kahretsin, bunu ona açıklamam gerektiğini unutmışum. "Kiki bana misafirler için uygulanan katı kurallardan bahsetti."

"Bana bilgi verildi." Başını kapıya doğru çeviriyor. "Geceyi burada geçiremem. Misafirler saat 22:00'de dışarı çıkarılır." Bana bakıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Omuz silkiyorum. "İlk başta canımı sıktı, ama bu kuralın tüm üyeler için geçerli olduğunu düşününce, güvenliği seviyorum. Burada yabancıların dolaşmadığını bilmek güzel. Ve evdeki herkesin birbirini kolladığını hissediyorum." Ben, onun ve ailesinden önce böyle bir şey yaşamadığımı biliyor. "Ama bu durumumuzu karmaşıklştırıyor."

"Ne zaman istersen benim dairemde kalabilirsin." İlk kez gözleri yeni odamı tarıyor. Odayı süpürüyor. Gerçekten içine alıyor.

Tek kişilik yatakta, sonra mantar panoda, güzel lambri duvarlarda gözlerini gezdirmesini izliyorum, ama aklımdan geçenleri okuyamıyorum.

Hiç.

Acaba plan B'ye geçmemizi mi istiyor? "Birlikte yaşamadığımız için hayal kırıklığına uğradın."

"Ne?" Kaşlarını çatıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu bir hipotez." Omuzlarımı tekrar kaldırıyorum.

"Fisher..." Aramızdaki mesafeyi kapatır, biraz eğilerek beni belimden kaldırır, böylece gözlerimiz aynı hizaya gelir. Bacaklarımı ona dolanır ve boynuna sarılırım. "Bunu çürütmeme izin ver," der. Gözleri benimkilere derinlemesine bakar ve daha söylemeden, anlarım. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Göğsüm derin bir nefesle şişer, onun sözlerini içime çekerim.

"Başarın beni çok mutlu ediyor," diyor kararlı bir şekilde. "Benimle yaşamak bu kadar iyi değil. Bu bir yedek plandı. Şu anda tercih edilen sonuç bu değildi, ama *bu* öyle, ve bunu kutlamalısın. Daha fazla mutlu danslar hissetmek istiyorum. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Söyle," diye yalvarıyorum.

Beni tanıyarak, ne istediğimi bilerek gülümsüyor ve "Hâlâ buradayım" diyor.

[illegible]

Yüzümde büyük bir somurtkanlık olsa bile.

Kıçımı masanın üzerine koyuyor ve başını eğip beni bir kez, iki kez öpüyor. Duygusal, okşayıcı, ateşli öpücükler.

Vücudum ısınır ve ikisinin arasında ona şöyle derim: "Kendini özel hisset dostum, çünkü benim mutlu dansımın tek tanığı sensin — *lanet olsun!*" Masada bir hamamböceği koştururken görürüm ve kendimi mobilyadan fırlatırım. Dizim Ben'e çarpar ve o acı içinde inler, sonra masaya güçlü bir elini koyar.

"Kahretsin, lanet olsun." Onun için üzülerек, ellerimi temkinli bir şekilde dirseğine koyarım. "O senin aletin miydi?"

Ben'in kaşları çatılır. "Evet," sesi kaba ve boğuktur. "O benim sikimdi, Fisher."

"Siktir," diye tekrar küfür ediyorum. "İyi mi? Kontrol etsek mi?"

Bu öneri üzerine gözleri karardı ve baş döndürücü bir hale geldi, bakışları vücudunun aşağısına kaydı. "Benden kıyafetlerimi çıkarmamı mı istiyorsun, dostum?"

Oh... yanaklarım yanıyor. Kapiya hızlıca bir bakış atıyorum. Kapalı. Her şey yolunda. "Evet," diyorum kendinden emin bir şekilde. "Pantolonunu indir."

Cevap vermek için ağzını açar ve bir hareket ikimizin de dikkatini çeker. *Hamam böceği* pencere pervazında hızla geçer ve ben eğilip botumun bağcıklarını çözerim.

Ben kaşlarını çatıyor. "Ne yapıyorsun?" "Hamam böceği silahı alıyorum."

Dirseklerimden tutup beni kaldırıyor. "Hayır, hayır. Hamamböceğini öldürmeyeceğiz."

Kaşlarımı çattım. "Ben, onun yatak odamda yaşamasına izin veremem. O şey bakteri taşıyor olabilir. Salmonella. E. coli."

Ellerini iki koluma da koydu. "Seninle birlikte yaşamayacağım. Senin oda arkadaşın olamıyorsam, o hamamböceğinin benim yerimi almasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Peki, o zaman ne olacak?" "Yakala ve serbest bırak."

Şüpheyle gözlerimi kısıyorum. "*Eğer yakalayabilirsen.*"

"Yakalayabilirim," diyor kendinden emin bir şekilde. "Sen eşyalarını boşaltmaya odaklansan nasıl olur, Killer." Gülümsemesi gözlerine kadar ulaşıyor ve bu sayede, botumla canlı bir varlığı neredeyse öldürmek üzere olduğum için bana kızgın olmadığını anlıyorum.

Saati kontrol ediyorum. "Kahretsin, saat dört olmuş bile." Aceleyle yazıcımın başına gidip fişe takıyorum. "Günün bitmeden sözleşmeyi imzalayıp göndermeliyim."

Her şeyin aynı anda gerçekleştiğini söylediğimde, en önemli hayat kararlarının *bugün* verildiğini kastetmiştim. Sadece Honors House ile ilgili değil.

Kariyerim de belirlendi.

Ben, kutularımdan birinde üzerinde siyah harflerle "*Still Emo*" yazan beyaz bir kupa bulur ve sanırım onunla hamamböceğini tuzağa düşürecek. O böceği takip ederken, ben yazıcının önünde diz çöküp Wi-Fi özelliğini ayarlarım.

Pişmanlıklardan nefret ederim.

Bu yüzden kendime, hangisini kaybetmekten daha çok pişman olacağımı sordum.

Rose bile bana yardım etti. Ben'in annesi, on yıl sonrasını hayal etmemi söyledi. Ben bir doktorem. Yorucu bir mesainin ardından bir konsere gidiyorum. Hayranlarla dolu bir kalabalığın içindeyim ve Tom'un tüm kalbiyle şarkı söylemesini izliyorum. Davulcunun benim olabileceğim yerde olduğunu görüyorum. Belki de biletleri tükenmiş bir stadyumdur. Belki de sadece bir avuç tutkulu hayrandır.

Ya da ben davulcuyum. Sahnede, damarlarımdan akan müziği çalıyorum. Kalabalığın içinde ezilen bir kız görüyorum. Yardım etmek için konseri durdurabilirim, ama ambulansla götürüldüğünde ve acil servise kaldırıldığında, işi bitiren, sonuna kadar gidenler doktorlar olacak. Benim olmadığımı bilerek davulların başına döneceğim.

Ben doktor değilim. Ve asla da olmayacağım.

Bu, boğazıma düğümlenen bir karardı. Her iki senaryo da üzüntü yaratıyordu.

Ama sadece biri midemi aşırı derecede bulandırdı.

Telefonumdan bir belge açıp yazdır düğmesine basıyorum.

Makine gürültüyle çalışmaya başlıyor ve HIPAA formu tepsiden çıkıyor.

Tıp alanını seçiyorum.

Doktor olmayı hiç denemediğim için bin kat daha fazla pişman olurum, fark ettim. Çünkü Tom'un müziğini her zaman dinleyeceğim. Kalbimin derinliklerinde, davul setinin arkasında olsam da olmasam da bu müziğin yapılacağına inanıyorum. Tıbbı bırakarak çok daha fazlasını feda etmiş olurum.

Doktor olmak *benim* hayalim. Ve ben bu hayali takip ediyorum.

Bu sabah Tom'un dairesinde buluştuk. Sadece haberleri vermek için. Beni gruba kabul edeceğini düşünerek bana *Still Emo* kupasını verdi.

Kupayı geri verdim. "The Carraways'e katılmıyorum."

Gözünü bile kırpmadı. Şok olmuştu. "Harriet..."

"Harika bir şarkı yazmışsın dostum," diye araya girdim. "Müzik yapmak için bana ihtiyacın yok. Başka birini bulursun. Bulacağını biliyorum ve şarkını kaydetmezsen çok kızarım. Çünkü bu şarkı dinlenilmeyi hak ediyor. O yüzden The Carraways'ten vazgeçmesen iyi olur."

Uzun, acı verici bir nefes aldı, sonra kupayı açılmış avucuma geri koydu.

Kaşlarımı çattım. "Tom, beni duydun mu..."

"Evet, duydum. Ve sen hala duygusalın." Bana başını sallayarak söylediklerimi kabul etti. "Eminim görüşürüz."

"Olasılık yüksek. Senin küçük kardeşinle çıkıyorum." "Sen benim uyku felci iblisim olduğun için olasılık daha da yüksek."

Gözlerimi devirdim.

O yaptı bir yüzünü yüz ve ekledi, "Sadece bana bana yalvararak geri gelme, Harry. Bu tek seferlik bir teklifti."

"Bunu *kesin olarak* reddediyorum,

Thomas." "Mükemmel."

"Harika."

Birbirimize orta parmak gösterdik.

Yeni odamda, Ben yatağın altında hamamböceği ararken gözlerini bana çevirdi. "Kaleme ihtiyacın var mı?"

"Sanırım bir tane bulabilirim." Sırt çantamı karıştırıp kalem kutumu çıkarırım. "Buldum." Geniş, etkileyici gülümsemesi benimkini de yukarı çekiyor. Benim için duyduğu gurur, doğrudan güneşe bakmak gibi. Asla başka yere bakmak istemiyorum.

Sadece HIPAA formunu imzalamak için yapıyorum, bu da Dr. Farrow Redford Keene Hale'i gölge gibi takip etmemi sağlayacak — bundan sonra soyadını doğru yazacağım, emin olun.

Herhangi bir görüşme sırasında, özellikle de New York'taki görüşmelerde, onunla birlikte çalışmamdan memnun olacağını söyledi, çünkü zaten buradayım ve görüşmelere katılmam kolay olacak. Öncelikle, müşterilerinin "Ben'in kız arkadaşı"nın da eşlik etmesine bir itirazı olup olmadığını *tüm* aileye sorması gerekiyordu.

Hangilerinin reddettiğini henüz bilmiyorum, ama tüm Kobaltların kabul ettiğini biliyorum. Yani aralarından herhangi biri yaralanır ve yardıma ihtiyaç duyarsa, ben orada olacağım. Ve Farrow'a sorular sorabilirim. Onun bilgilerini alabilirim. Bana daha fazlasını öğretecek. Bu o kadar heyecan verici ki, geri göndermek için formu tararken bile *titriyorum*.

Sanırım doğru seçimi yaptım.

Henüz bunu söylemek için çok erken olabilir, ama seçmediğim yolu takıntı haline getirmemek için elimden geleni yapacağım. Bulduğum yolu sonuna kadar yaşamak istiyorum ve bunun tek yolu ayaklarımın altındaki yere bakmak. Ve ileriye bakmak.

Ben'e bakıyorum. Tam da hamamböceğini yakaladığı anda. Kupayı ters çevirip yere koyuyor. Sanki bu çok kolay bir şeymiş gibi davranıyor. Onun için sıradan bir cuma günü.

Neden böcek yakalama yeteneği bu kadar... seksi?

Yazıcıya başını sallar. "Bana bir kağıt uzatır mısın?"

Kağıt tepsisinden bir yaprak çıkarıp ona uzatıyorum. "Yardım ister misin?"

"Ben hallederim." Kağıdı bardağın altına sıkıştırdıktan sonra dikkatlice masaya getirdi. "Bu şeyin taşıdığı hastalıklar hakkında çok şey biliyorsun. Bunun tıbbi olan ilginden kaynaklandığını düşündüm, ama MCAT sınavında hamam böceği kaynaklı bakteriler sorulacağını sanmıyorum." Gözleri benimkilere kayar ve onlarda derin bir endişe sezerim. "Başka bir şey mi var yoksa ben fazla mı abartıyorum?"

Kesik kesik anılar gözümün önüne gelir. Hafifçe nefes alıp, "Annem beni evden attıktan sonra, hastalanıp doktora gitmekten çok korkuyordum. Kendi başıma yaşadığımı öğrenirlerse ne olacağını hayal edemiyordum. Ya Helena teyzemin yanına gönderilirdim ya da... koruyucu aileye. Bilmiyorum. Ama

büyük bir korkuydu. Evet, olası bulaşmaları önlemek için birçok rastgele araştırma yaptım."

Yavaşça başını salladı, endişesi üç katına çıktı. "Yaşadıklarınızı konuşmak için benden daha nitelikli birine ihtiyacınız olursa, her zaman güven fonunuzdaki parayı kullanabilirsiniz. Bu para için iyi bir kullanım olur."

Bunun için minnettarım. Gerçekten. Ama bilmiyorum. "Seninle konuşmak kolay," diyorum ona. "Bir yabancıyla konuşmayı hayal edemiyorum. Açıkçası bu beni korkutuyor."

"Hazır değilsen sorun değil. Baskı yapmıyorum, Fisher."

Bu, omuzlarımı rahatlatıyor. Beni nasıl idare edeceğini her zaman bilir.

Sanki ben, sadece onun için yapılmış bir Harriet Fisher paketiymişim gibi.

Pencereyi açtığında, soğuk kış havası odaya girer. Birkaç saniye içinde, böceği dışarıya salar. Hatta binaya tutunmasını ve düşüp ölmemesini garanti eder. Eminim ki, sıcaklığa geri dönecektir. Akıllı her canlı öyle yapar.

Başarılı olduğundan emin olmak için pencereyi kapatmadan önce bekler. Bir hayat kurtarılmıştır.

Onu izlerken dudaklarım yukarı doğru kıvrılır. Ben Cobalt'ın olduğu bir dünya daha iyi bir yer ve umarım bir gün o da buna inanır.

Formu ailesinin sağlık ekibine gönderdikten sonra, birlikte eşyalarımı açıyoruz. Ben, kıyafetlerimi dolaba asarken, o da benim dağınık yatağımın üzerinde oturarak karton kutudaki ıvır zıvırları karıştırıyor.

"Çocukluk fotoğrafları mı?" Ben, hiç çerçeveletmediğim bir dizi 4x6 fotoğrafı gösterir. Gülümsemesi genişler. "Bunları bana göstermedin."

"Onların olduğunu unutmuşum."

Fotoğrafları gülerek karıştırır. "At kuyruğun."

"Hey, saç stilimi eleştirme. Anneme *yalvararak* yaptırttığım tek şeydi ve o da beni dinledi. İkinci sınıfa kadar o saç stilini sürdürdüm."

"Sevimli bir çocukmuşsun." Fotoğrafı çevirir, sonra gülümsemesi yavaşça kaybolur. Arkasına bakar... Neden hayalet görmüş gibi baktığını anlayamıyorum.

"Yedi yaşındaki benim arkamda Casper'ı görüyor musun?" diye şaka yapıyorum ve kazaklarımı bırakıp yanına oturuyorum. Omzum onun vücuduna değiyor ama o neredeyse hiç kıpırdamıyor.

"Disneyland'a ne zaman gittin?" diye sorar.

Parmaklarının arasında tuttuğu fotoğrafta ben Disney'deyim. Arka planda çay fincanları lunapark treni bulanık bir şekilde görünüyor. Ben klasik siyah ve kırmızı Minnie kulakları takmışım, babam ise ellerini beline koymuş, benden biraz bıkmış gibi görünüyor. Sanırım Disney onun tarzı değildi, en azından annem öyle söylemişti. Bu gezi, evliliklerinin bir dönüm noktası olmuştu, muhtemelen bu yüzden bu, ailemizin tek aile tatili olmuştu.

"Uh, sanırım burada dört yaşındaydım." Fotoğrafa gözlerimi

kısarak bakıyorum. "Evet, dört." "Hangi ay?"

Kafam karıştı. "Neden... bunun önemi var ki?"

"Temmuz muydu?"

"Sanırım." Başımı sallıyorum. "Doğru gibi. Kesinlikle yazdı." Fotoğrafın arkasını inceliyorum. Tarih yazmıyor. "İyi misin Ben?"

Benim yatağımın dayandığı duvara yaslanarak, sersemlemiş bir şekilde geriye doğru nefes alır. Yanına yaklaşmak için geri çekilirim. Düşünceleri kafa karışıklığı içindeyken, uzaklara bakar. "Oradaydım."

"Disneyland'da mıydın?"

"Temmuz ayında. Aynı zamanda oradaydık." "Tamam, ama farklı günlerde."

Ben uzaklara dalmış bir ifadeyle fotoğrafa bakıyor. "Örgülü saçlı küçük bir kız hatırlıyorum. Açık kahverengi saçlı." Benim doğal saç rengim. "Dizleri sıyrılmıştı."

Fotoğrafa daha yakından bakıyorum. Dizlerim düşmüş gibi belirgin bir şekilde kızarmış.

"Babasının ona çok kötü davrandığını hatırlıyorum, bunu görmek çok acı vericiydi. Bunun için ağladığımı hatırlıyorum... bunun için..." Bana bakıyor.

Kalbim hızla atmaya başlar. "O ben olmayabilirim. Bunun olasılığı ne kadar, Ben? Sen... kaç yaşındaydın?"

"Beş."

"Beş yaşındaki bir çocuğun hafızası ne kadar iyidir ki?" Cevabı internette aramak için telefonumu aramak için kalçama dokunuyorum, ama cep telefonumu yazıcının yanında bırakmışım.

"O geziden pek bir şey hatırlamıyorum," diyor. "Ama bunu hatırlıyorum. Beni üzdüğü için aklımda kazındı. O kıza gitmek istedim, ama kalamadım. Başka bir yöne çekiliyordum." Yüz hatlarımı inceliyor.

Onun yüzüne daha sıkı sarılıyorum, sanki o uzun zaman önceki yazdan kalan anılarım yüzeye çıkacakmış gibi yüzünü inceliyorum. Belki zihnimde onu görebilirim. "Kaderin varlığına inanmadığını sanıyordum."

"İnanmadığımı sanıyordum," diye fısıldıyor nazik sessizlikte. "Peki ya sen? Sen neye inanıyorsun?"

"Şey... Helena teyze bana hepsinin gerçek olduğunu söyledi. Medyum arkadaşı Angelica'yı arayıp bize falına bakmasını isterdi, ki bunu bize zaten söz vermişti."

Ben geçen gün video sohbetinde teyzemle tanıştı. Teyzem, Ben'de "iyilik" hissettiğini ve bizim ateş ve hava burçlarımızın patlayıcı bir seks yaratacağını düşündüğünü söyledi. Ben, teyzemle ve Ben'le birlikte bu konuyu konuşmak istemedim. Ben gülmesini iyi kontrol etti.

Ben kendini tanıttığında, teyzem "Sen o ünlü ailenin üyesi olan Cobalt mısın?" diye sormuştu.

Teyzem bile Cobalts'ları tanıyor. Onun gerçekten de o ünlü soyun üyesi olduğunu doğruladıktan sonra, nefesini tutarak "Harry!" dedi. Sanki büyük ikramiyeyi kazanmışım gibi, ki kesinlikle öyleydim, ama Ben'in parası ya da şöhreti yüzünden değil. Telefon görüşmesinin sonunda, annemden öylesine bahsetti. Onu engellemeye devam etmemi hatırlattı.

"Teyzenin neye inanacağını biliyorum," diyor Ben. "Ama Harriet Fisher neye inanıyor?"

Ona daha yakın olmak istediğim için kucağına oturdum. Elleri kalçalarımın indi, ben de dizlerimi yatağa bastırırken boynuna sarıldım. "Bilimsel olarak konuşursak, anılarının bana ait olup olmadığını doğrulamanın bir yolu yok. Aynı gün parkta olduğumuzu anlasak bile."

"Evet," diye başını sallar, bu mantığa karşı çıkmaz.

"Ama... bu gerçekten çok güzel bir inanç." O benim gözlerimi ararken, ben de onun gözlerini arıyorum, sanki birbirimizin daha fazla parçasını, zamanla dağılmış daha fazla parçamızı arıyormuşuz gibi. Tabii ki onları toplamak isteyecektir. Onları kucaklamak, korumak isteyecektir ve ben de Ben'in onları benimle paylaşmasını isterim.

Ben'in yanaklarını tutuyorum, parmağım onun güzellik lekesini okşarken, Ben'in gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Çocukluk anılarımı hatırlamak hoşuma gitmiyor. İlk kez geriye bakmak istememin sebebi, senin her zaman orada olabileceğini bilmem. Tüm bu kasvetin içinde bir yıldız vardı."

"İki yıldız," diye fısıldadı. "Sen hiç sıkıcı değildin, Harriet. En azından benim için."

"İki yıldız," diye onaylıyorum, boğazım d ğ mlenmesin diye uğraşarak. "Ve ne kadar seçim yaparsak yapalım, hep birbirimizin y r ngesindeydik. Hep tekrar tekrar  arpışacaktık. Ta ki buraya gelene kadar. Biz birbirimiz için yaratılmışız, Kobalt  ocuk. Ben buna inanıyorum. Çünkü bu beni mutlu ediyor ve bana aptalca bir mutluluk veren şeylere inanmak istiyorum."

O benim yanaklarımı okşarken, ben de onun yanaklarını okşuyorum. "Bence bunu destekleyebilirim."

"Gerçekten mi?" O kelebek etkisine inanıyor. Onun eylemleri olayları değiştirebilir. Kader, kontrolü evrene bırakıyor.

"Fotoğrafi başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum, ama a ıklamayacağım. Seninle birlikte olmak kaderimde olsun istiyorum. Ama her şeyden çok, sadece seninle birlikte olmak istiyorum Harriet. Gerisi umurumda değil."

Onun gülümsemesine karşılık gülümsüyorum. Birbirimizi ezici bir  p c ge çekiyoruz. Beni göğsüne doğru kaldırıyor ve beni yatağa geri getirirken dudaklarına nefes nefese yapışıyorum. Onun altındayım. Onun sıcaklığı, sevgisi, kalbi.

Daha derin, duygusal öpücüklerle birbirimize dolanıyoruz. Uzuvlarımız, bir ağacın düğümlü dalları gibi, birbirine sarılıyor, i  içe geçiyor. Toprağa kök salıyoruz. Toprağa dikiliyoruz.

Eğrilmi , budaklı, b k lm   şeyleriz.

Ve birlikte büyüdükçe geli eceğiz. Birlikte.

BEN COBALT

Tom, sanki havada bir mantık topunu yakalamak istercesine ellerini uzatıyor. "Dostum, bunu tüm kalbimle söylüyorum..."

"Damarlarında," diye Eliot'a vurgularım ve bizi 21-kata çıkarmak için asansör düğmesine basarım.

Eliot bana gülümsüyor, ama Tom'un sözlerini dinliyoruz: "Ben senin oda arkadaşın olmamalı." Bu sabah sadece beşinci kez bu düşüncesini paylaşıyor.

Hepimiz yataktan yeni kalkmış gibi görünüyoruz. Saçlarımız biraz dağınık. İpli pantolonlar giyiyoruz (uyurken giydiğim türden). Ben gömlek bile giymiyorum. Yaklaşık on dakika önce uyandık. Üçümüz postalarımızı almak için lobide buluştuk. Korumalarımız, tehdit mektuplarını ve kullanılmış iç çamaşırlarını (Charlie sürekli bunlardan alıyor) çöpe atmak için postaları önceden gözden geçirmişlerdi. Normalde postaları bize getirirler, ancak güvenlik ekibinde bir iletişim sorunu yaşandı ve postalar resepsiyona bırakılmıştı.

Asansör bizi yukarı çıkarken Eliot, "Ben çok daha iyi bir oda arkadaşıyım Tom. Sen her saatte müzik dinliyorsun. Onun uykusunu bozacaksın" diyor.

"Onun uykusunu *mu* bozacağım?" Tom göğsüne dokundu. "Sen her saat başı sevişiyorsun."

Neredeyse gülecektim, ama aralarında durumun kızışıp kızışmadığını anlayamıyorum. *Nadiren* kavga ederler ve bunun bir kavgaya dönüşmesinden biraz endişeleniyorum.

"Abartıyorsun," diyor Eliot bana, sonra Tom'a, "Ben bile 24 saat seks yapamam kardeşim. Fiziksel olarak imkansız."

"Eliot Alice, dinle. Ben, senin ilişkilerin yüzünden her gece odasından atılacak. Sonunda

Kanepede yatacak. Tam da bizim istemediğimiz yerde."

Parmaklarımla dağınık saçlarımı tarıyorum. "Çekyatlarda yatmak benim için sorun değil. Gerçekten önemli bir şey değil..."

"Hayır," dediler hep bir ağızdan.

Eliot, Tom'a karşı dururken elini asansör duvarına dayar. Gömleksiz Eliot'un kasları o kadar belirgindir ki, aynada kendini hayranlıkla seyrettiğini düşünürsünüz. Ama ayna aslında onun arkasında. "Seks yapmaya *ihtiyacım yok*," der. "Ben benimle aynı odada kalmaya başladığında, kızları odama getirme sıklığımla önemli ölçüde azalacak."

Charlie ve Beckett, Eliot'un çok sarhoş olduğu için rıza gösteremeyecek durumda olduğu halde, ona yapışan bir kızı uzaklaştırmaya çalıştıklarında Eliot'un bayıldığını gözümün önüne getiriyorum. O gece kızın ona bir şey mi kattığını gerçekten merak ettim.

"Belki de bu iyi bir şeydir," diyorum Tom'a.

Eliot kollarını uzatır, bir elinde bir yığın zarf tutar. "Benimle oda arkadaşısı olmak daha iyi bir seçenek."

"Ben de kulaklık takabilirim," diyor Tom, Eliot'tan çok bana dönerek. "Müziğimi neredeyse hiç duymazsın."

"Bu iyi bir nokta," diyorum Eliot'a.

"*Gördün* mü," diyor Tom. "*En iyi* seçenek benim. Bunu Ben'den duydun."

"Kasetleri oynatın," diye ona gülümsüyorum. "İkinizin de iyi seçenekler olduğunu söylediğimden eminim."

Eliot, Tom'a kaşlarını kaldırır. "Sen Meryem Ana değilsin. RJ'yi getirdiğinde ne olacak?"

"Grubum yaşam destek ünitesinde. Onu yeniden canlandırmak için vaktim olduğunu mu sanıyorsun?"

"İşte bu yüzden yapacaksın kardeşim."

Tom asansörün kaçış şaftına doğru inliyor.

"Duygusal olarak..."

"Tamam, tamam, tamam," diye çabucak cevaplar Tom. "Onun numarasını silsem nasıl olur? Çünkü sileceğim." Telefonunu çıkarır.

"Dur, dur," diye araya girerim, onu durdurmak için elimi uzatırım. "Benim yüzümden ilişkinizi mahvetmeyelim."

"Bu bir *ilişki* değil," diye vurgular Tom. "Bu sıradan... *sıradan*," diye tekrarlar Eliot'a, "bir durum."

Eliot bana "*ilişki*" diye işaret ediyor. Eliot için en ufak bir duygu bile "ciddi" olarak değerlendirilebileceğini düşünürsek, gerçeğin ortada bir yerde olduğunu hissediyorum.

Onlar tekrar tartışmaya başladıklarında, ikisi arasında bakışlarımı gezdirirken kendimi gülümserken buluyorum. Tom ve Eliot'un benim için bu kadar sert bir şekilde kavga edeceklerini hiç düşünmemiştim. İkisi de benim onlarla aynı odada kalmamı, odayı paylaşımlarından daha çok istiyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, bence beni gözetlemek ve bana yardım etmek istiyorlar, ama daha fazla izole olmak bunun yolu değil.

İçlerinden birinin oda arkadaşım olması sonsuza kadar sürmeyecek, ama bu "şimdilik" bir durum ve ben bunu bu kadar çabuk bitirmeye hazır değilim. Kardeşlerimle hayatımın bir dönemindeyiz ve bu dönemi bir daha geri getiremeyeceğiz. Gençiz, özgürüz, daha bencil olabiliriz, hırslarımızı takip edebiliriz, bütün gece sevişebiliriz ve her şeyi boş verebiliriz.

Sonunda Beckett'in onlarla şehirde yaşamakla ne demek istediğini anladım. Bunlar bir daha asla geri getiremeyeceğim anlar ve onları bir kenara itmek yerine her birinin içinde var olmak istiyorum. Zihnimin benden daha fazla şey çalmasına izin veremem.

Söylemesi kolay ama yapması zor, ama deniyorum. Bütün bedenim ve ruhumla deneyeceğim.

Asansör bip sesi çıkarır. Kapılar açılır ve tartışmaya koridorda devam ederler. Ortam yine gerginleşince araya girerim: "Hanginizin benim için daha iyi olduğunu bulmaya çalışmak yerine, hanginizin benimle uğraşmak istediğine karar verseniz nasıl olur? Çünkü ben dünyanın en iyi ev arkadaşı olmayabilirim."

"Saçmalık," diye itiraz eder Eliot.

"Evet, saçmalık, Ben Pirrip," diye ekler Tom. "Horlamıyorsun. Her yere kirli çamaşırlarını atmıyorsun. Sabah erken kalktığında sessizsin. Senin en kötü yanın kız arkadaşın, bu bir şaka. Bu bir *şaka*."

Ben ona dik dik bakıyorum.

Eliot önümüzde geriye doğru yürür ve kollarını uzatır. "Kız arkadaşını seviyorum. Bu konuyu kapatır."

"Hayır, *hayır*." Tom yüzünü buruşturuyor. "Şaka yapıyordum. Tamam, Harry ve benim aramda gerçek bir çekişme var. Senin onunla neyin var, Eliot?"

"Bizim de bir ilişkimiz var, sorduğun için teşekkürler." Eliot kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Biz arkadaşız. En iyi arkadaşız."

Gülmemeye çalışıyorum. "Aslında bu çok mantıklı," diye alay ediyorum. "O *benim* en iyi arkadaşım olduğu için."

"Seni tahtından indirmiş olabilirim, kardeşim." "Evet, bu mümkün değil."

Tom benim bölgesel tavrımı fark eder ve sanki kazanmış gibi sırtıyor. "İkinize seçim yapmanızı istedim," diye hatırlatırım. "Belki de sadece düşünün

kız arkadaşımın geceyi nasıl geçireceği hakkında. Sokağa çıkma yasağı olduğu için Honors House'da kalamam. Bu yüzden Harriet bazen benimle birlikte yatakta yatacak ve bu durum ikinizden birini rahatsız ediyorsa, şimdi vazgeçin.

Eliot "*rahatsız*" kelimesine gülüyor ve Tom sorun yokmuş gibi davranıyor. Apartman kapısına yaklaşırken telefonum çalıyor.

Winona'dan gelen mesajı kontrol etmek için geride kalırım.

Sonunda ona ulaşmıştım. Ben yokken ailem kaç tane mesaj göndermeye çalıştı bilmiyorum. Telefonumu sildiğim için hiçbirini ulaşmadı. Buluttaki tüm verilerimi indirmek biraz zaman aldı, ama numaram aynı.

Winona mesaj attığını söyledi. Aradı. Endişelendiğini biliyordum. Henüz tam anlamıyla bir telefon görüşmesi yapmadık. Önce onu yüz yüze görmek istiyorum, ama o göl evinde kalacak ve ben de Philadelphia'da kalacağım, tatil sırasında yollarımız kesişir mi emin değilim. Zaman ayırmamız gerekebilir, bu yüzden ona soğuk rüzgâr için üzgün olduğumu, yüz yüze açıklamamın daha iyi olacağını ve yakında görüşmemiz gerektiğini söyledim. Kaçınılmaz olarak aile etkinlikleri ve geziler için birbirimizi görmeden önce.

WINONA MEADOWS

Buluşmak iyi fikir. Ne dersin? Kahvaltı? Taş ocağında yüzmek? Ducati ile ölümüne sürüş?

Biraz gülümsedim ve cevap yazdım.

BEN COBALT

Taş ocağında yüzmek için hava çok soğuk. Ölmek yok, lütfen. Kahvaltı mükemmel. En sevdiğimiz vegan mekanı?

WINONA MEADOWS

Orada olacağım.

Derin bir nefes alıp bir kez daha mesaj atmayı düşünüyorum, ama o benden önce davranıyor.

WINONA MEADOWS

Seni özledim.

Eliot "İyi misin kardeşim?" diye sorarken ben de "*Ben de*" diye cevap veriyorum.

"Evet," boğazımdaki düğümü çözüyorum. Olanlardan sonra Winona ile arkadaşlığımızın eskisi gibi olacağını sanmıyorum, ama zaman ve yaşla birlikte her şey değişecekti zaten. Sadece bu aşınmayı durdurmak istiyorum, böylece yeni bir hayat filizlenebilir.

Daireye vardığımızda, Eliot kapıyı açar ve içeri girdiğimde yumurta, hindi sosisi ve akçaağaç şurubu kokusu burnumu doldurur. Beckett, bir tavada sosileri kızartırken, Charlie bir bar taburesinde oturmuş, bir elinde katlanmış bir kitap tutarken, taze sıkılmış portakal suyu içmektedir.

Eliot postaları giriş masasındaki sepete atar, sonra Beckett'e yardım etmek için doğrudan ocağa yönelir. Eliot, çocukken gerçekten yemek pişiren tek kişiydi. Sanırım, çoğunlukla ailemizin aşçısıyla sohbet etmeyi seviyordu ve aynı şekilde, Şef Michael da Eliot'a bıçak kullanma becerilerini, mükemmel bir sufle yapmayı ve yumurta haşlamayı öğretmekten zevk alıyordu.

Tom'un Beckett'tan oda arkadaşı tartışmasına katılması için ricada bulunduğunu duyuyorum, ama bakışlarım oturma odasına kayıyor. İki buçuk metrelik Noel ağacının önünde çömelmiş kısa boylu sarışın kıza. Saçları da sanki yataktan yeni kalkmış gibi dağınık duruyor — çünkü öyle. Benimle birlikte.

Harriet, siyah eşofman altı üzerine benim MVU sweatshirt'ümü giymiş. Bordo kumaş, küçük vücudunu sarıyor ve uyluklarının altına kadar uzanıyor. Evet, benim kıyafetlerimi giymesini seviyorum. Lobideyken bunu yapmadığını görmemiştim.

Temassız voltaj test cihazıyla, ışık zincirindeki arızalı ampulü bulmakla meşgul. Ağacı kurduğumuzdan beri bu onun görevi ve ağaç yanmıyor.

Tam hareket etmek üzereyken, köknar ağacı sıra sıra aydınlanıyor ve tepesindeki yıldıza ulaşıyor.

Gülümserim ve ona iki parmağımla yüksek sesle ıslık çalarım. "Aferin, Fisher."

O, benim ve gururla gülümseyen kardeşlerimin yüksek ve içten alkışları eşliğinde dönüyor. Charlie bile kitabını bırakıp ellerini birleştiriyor.

Beyaz yanakları kızarır, ama sert bir reverans yapar ve sanki bir elbiseymiş gibi sweatshirt'ümün kenarlarını çeker. Onu kollarımın arasına almak istiyorum. Gözleri ağaca doğru yükselir. "Neden şaşırmadım ki? Hepiniz *maviyi* seçtiniz."

Ağaç sadece mavi ışıklarla aydınlatılıyor.

"Tanrıların rengi," diyor Eliot dramatik bir şekilde. Beckett gülüyor.

Kız arkadaşımın yanına giderken, ayağımla mutfak alanından bir karton kutuyu itiyorum. Charlie bana yan gözle bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Eşyalarım her yere dağılmış durumda. Birkaç kutu, tüm hokey ekipmanlarımın sıkıştırıldığı bir spor çantası, birkaç saksı bitkisi. Tabii, oturma odasının ortasındaki kraliçe yataktan bahsetmiyorum bile. Harriet ve ben dün gece orada uyuduk. Yatak çerçevesi açılmamış bir kutunun içinde, Tom ve Eliot nereye gideceğime karar verdikten sonra kutuyu açıp yatak çerçevesini monte edeceğim.

Bütün eşyalarım burada.

Oturma odasını dağınık bıraktığım için midem ağrıyor. Hâlâ yoluna çıkmaktan hoşlanmıyorum. Beckett'in endişelenmesine neden olabileceğim konusunda birdenbire rahatlamadım. Kendi sorunlarımın OKB'den kaynaklandığını bildiğim için içimde bir değişiklik olmadı. Bu yüzden *bugün* tüm bunları bir odaya taşımayı planlıyorum.

Tom ve Eliot karar vermeli. Noel'e on gün kaldı ve yakında Philly'ye gidip Cobalt Estate'te bir hafta geçirmeyi planlıyoruz.

Harriet'e giderken düşen hokey sopamı alıyorum ve onun gümüş süsleri ve sallanan kristal buz sarkıtlarını düzeltmesini izliyorum.

"Çok soğuk," diyor dekor hakkında.

"Buz kraliçesinden doğan beş oğul," diye gülümsüyorum ona. Dudakları hafifçe titriyor. "Hepiniz markanıza uygunsunuz, Kobalt çocuk."

Parmaklarımla sarı saçlarını tarıyorum, neredeyse pişmanlık duyarak düzeltiyorum. Vahşi saç telleri, sanki parmağını elektrik prizine sokmuş gibi dalgalanıyor ve bu gerçekten çok sevimli. Gözleri, kardeşlerimin oda arkadaşı durumunu tartıştıkları mutfağa doğru kayıyor.

"Katılmak ister misin?" diye sorar.

"Hayır, bir süreliğine onların tartışmasına izin vereceğim." Hokey sopasını duvara dayadım. Belki gelecek sezon oynarım. Belki bir gün NHL'de oynarım. Ya da belki hayatım farklı bir yöne döner. Neyse ki, bunlar yakın zamanda vermem gereken kararlar değil. Ben sadece burada yaşamaya hazırım.

Burada olmak için.

Harriet'e gülümserim. Beckett, Eliot'a *"Ne oluyor lan?" der gibi* bir yüz ifadesi yaparken, o kısmen kardeşlerime odaklanmıştı ve sonra "Bir yıl boyunca cinsel perhiz yapabileceğini mi düşünüyorsun?" der.

Yüzünde çürümüş hurma yemiş gibi bir ifade var.

Gülüyorum, ama sonra onun bu dairede geceyi geçireceğini düşünüyorum. Bu karar Harriet'i bir dereceye kadar etkiliyor. Daha sessiz bir şekilde ona soruyorum, "Hangi kardeşimin benim oda arkadaşım olmasını istersin?"

"Olmaz." Ellerini kaldırır ve o da fısıldayarak konuşur. "Ben bu işe karışmıyorum. Eliot zaten bana rüşvet vermeye çalıştı ve Tom'un grubunu reddettikten sonra onun da bana kızmasını istemem."

"Eliot sana rüşvet mi teklif etti?" Mutfaka doğru bakarak onunla yüzleşmek üzereyim, ama o belimden tutup beni Noel ağacının yanına çekiyor.

"Bir yıllık şeker stoğu ile," diye açıklıyor. "Bana para vermedi ve ben de almadım, tabii ki. Benim seni onunla oda arkadaşı olmaya ikna etmeye çalıştığımı görmüyorsun."

O çok tarafsız davrandı.

Onun normal huysuz tavrını görmezden geliyorum. "Her iki yönde de güçlü hislerin yok mu?"

"Arabamda yaşıyordum dostum. Seçici değilim."

Başının arkasını daha şefkatle tutuyorum. Kollarını açıyor ve bana sarılıyor. Yanağını göğsüme dayıyor, tam o sırada Tom'un uzun, sinirli bir inilti duyuyoruz.

Yüzünü buruşturur, sonra sessizce, "Cobalt tatillerinde oda kapmak bu kadar dramatik mi? Yoksa kıdem meselesi mi var? En yaşlı olan en iyi odayı kapar."

"Nadiren yaşa göre," diyorum ona. "Aramızda uzlaşamazsak, oyunlarla anlaşmazlıkları çözeriz. Taş-kağıt-makas gibi basit bir oyun bile olabilir. Göreceksin."

"Göreceğim mi?"

"Sadece tatillerde davet edileceğini mi sanıyorsun?"

Omuzları belirsiz bir şekilde kalkar. "Hiçbir şey varsaymıyordum. Ailenizde kız arkadaşların bile aşamayacağı kalın duvarlar var."

Haksız sayılmaz. "Göl evi ve Çarşamba Akşam Yemekleri dışında, bundan sonra hemen hemen her aile etkinliğine davet edileceğini varsayabilirsin. Fransa gezileri dahil. Dünya çapında geziler. Yat en az yılda bir kez denize açılır..."

"Yat." Kaşları kaşlarına kadar yükselir. "Yani... açık denizin ortasında mı kalacağım?"

Onun şaşkın gözlerini görüyorum ve tek istediğim onun korkusunu yatıştırmak. "Biliyor musun," diyorum nazikçe, parmaklarımla saçlarının arkasını okşayarak. "Apartmanımda özel bir kapalı yüzme havuzu var. Sana yüzmeyi öğretebilirim. Belki karşılığında sen de bana tekrar araba kullanmamda yardım edersin." Bu, teklif etmek istediğim şeydi. "Ama iyi bir öğrenci olacağıma söz veremem."

"Havuzun dibine batmayacağıma söz veremem." "Seni batırmayacağıma söz verebilirim."

Kaşlarını çatmış hali, minicik bir gülümsemeye dönüşüyor. "Peki nasıl kötü bir öğrenci olacaksın?"

"Direksiyon başında panik atak geçirebilirim," diye itiraf ettim.

Yüzü yumuşar. "Park yerinde başlayacağız, dostum." Belimden elini çeker ve geri çekilir, sadece elini uzatmak için. "Anlaştık."

Gülümsemem daha da belirginleşir ve el sıkışırım. Elini bırakmadan parmaklarımızı birbirine geçirir, sonra onu pencereye yaklaştırım.

Kanepeden yıpranmış mavi beyzbol şapkamı alıyorum. Onu kafasına takmak üzereyim, ama o benimkini işaret ediyor.

Şapkamı paylaşmaya karar verdik, ama o benim takmamı daha çok seviyor. Ben de şapkayı ters takıyorum. Dudaklarını büzerek bir gülümseme daha deniyor. Onun her bir gülümsemesini zihnime kazıyorum. Geçici olsalar bile, onları hala görebiliyorum.

Onu öpmek istiyorum, ama manzara onun dikkatini çekiyor. Kar taneleri sabah rüzgârında uçuşuyor ve hava tahminlerine göre bugün yaklaşık 13 santimetre kar yağacak.

Kışın şehir manzarasına bakarken, eli benim elimde kalıyor. Işıklar ve çelenkler birkaç binanın balkonlarını süslüyor. Sokak lambalarına çelenkler ve kırmızı fiyonklar asılmış. Bulutlar şehri bir sisle kaplıyor, ama kar pencerelere, parmaklıklara ve yangın merdivenlerine konarken, bu manzara hiç de kasvetli değil.

"New York'un en güzel manzaralarından biri," diyor Harriet sessizce.

Ona bakıyorum. "Evet, öyle," diye fısıldıyorum. New York'a aşık olduğumu söyleyebilirim, ama bu şehirdeki insanlara daha çok aşık oldum.

Bazen hayat, nereye gittiğinle değil, kiminle gittiğinle ilgilidir ve dünyanın sonunda olmak istediğim yer, onun yanındadır.

"Haklıydın," diyorum ona.

Gözleri benimkilere doğru yükselir. "Ne hakkında?"

"Böyle bitmeyecek. Sen benim her şeyimsin, Harriet Fisher. İstediğim gelecekte hep sen varsın. Görebildiğim kadarıyla, sen hep oradasın. Hep benimlesin."

Göğsü derin, duyulabilir bir nefesle çöküyor. "Kardeşlerinin önünde beni ağlatma."

Gülüyorum, gözlerim ona olan aşkımla yanıyor. "Ağladığın için seninle dalga geçerlerse, onların canına okurum." Yanağını tutuyorum.

Gözleri iyi görünüyor, ama birkaç nefes sonra gözyaşları diner ve parmak uçlarına basarak beni öpmek için ayağa kalkar. Yeterince yaklaşmıyorum. Bu yüzden onu belinden kaldırıyorum ve bacakları doğal olarak bana sarılır.

"Beni kaldırdığın için teşekkürler, dostum," diye mırıldanır, gözleri dudaklarımdadır.

dudaklarına bakarak mırıldanır.

Benimki de onun dudaklarında. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Seni bu yüzden seviyorum,

Dostum."

Dudakları kıvrılır ve beni öper. Ben de gülümserim, parmaklarım onun dağınık saçlarına dalar.

"Ben Pirrip, öpüşmeyi bırak!" Tom bağırarak dikkatimizi mutfağa çeker. "Seçim yapman gerek, dostum. Biz seçemeyiz."

Harriet'i ayağa kaldırıyorum. Bar taburelerinin önünde onlara katılıyoruz. Charlie bize dönmüş, Beckett ise adanın arkasında durmuş, "Karar vermelisin, Pip" diyor.

"Asla anlaşmayacaklar," diye ekliyor Charlie.

Bu tuhaf bir ifade. Tom ve Eliot neredeyse her zaman aynı tarafta olurlar ve ben sürtüşmeye neden olan kişi olmak konusunda takıntılı olmamaya çalışırım. İkisi de, kimi seçersem seçeyim, kimseye kırılmayacaklarını hatırlatırlar. Sadece bu seçimi kendileri yapamıyorlar. İkisi de inatçı. Kararlı. Sonuna kadar sadık.

Harika, bu tamamen bana kalacak. Kafamı eğip bir düşünceyle gülümsüyorum. "Kimsenin çeyreklik yok mu?"

"Onlara yazı tura attırmak mı istiyorsun?" diye sorar Beckett, sonra Charlie ile şok olmuş bir bakış alışverişinde bulunur.

"Evet," diye başımı sallarım ve Harriet çantasından bir çeyrek dolar çıkarır. Onu Tom'a atar.

"Bunu şansa mı bırakıyorsun, kardeşim?" Eliot taburede yarı oturur halde sorar.

"Kaderime, evet."

Tom çeyrek doları parmakları arasında sıkıştırır. "Babam asla yapmazdı." Eliot'a parıldayan bir gülümseme atar.

"Sen karar ver. Ben atarım," diyor Eliot ona.

Hayatımın bir sonraki adımı böyle belirlenir. Para atarak.

Tüm eşyalarımı yeni odama taşımak birkaç saat sürer. Ahşap yatak çerçevesini monte etmek otuz dakika sürer. Ben

Yerde, talimatları zar zor takip ediyorum ve Harriet adım adım okurken bana başını sallamaya devam ediyor. İkimiz de hala duş almadık. Ben tişört bile almadım. O benim MVU sweatshirt'ümü dirseklerine kadar sıyırdı.

"Sen şeytan gibisin," diyor.

"Sen öyle diyorsun," diye gülümsüyorum ona. "Bu sezgisel. Delik. Vida.

Tahta."

"Birkaç farklı tür vida var."

"Bu doğru görünüyor." Ona geniş bir ahşap vidasını ve meşe tahtadaki daha büyük deliği gösteriyorum. "Ne dersin?"

Tekrar kontrol eder, sonra başını sallar. "Doğru, devam edebilirsin."

"Çok teşekkürler, güzel kuşum." Vidayı

tahtaya bakarken, onun beni izlediğini fark ettim, okyanus mavisi gözlerinde sevgi dolaşıyordu. Oradan ayrılmak zordu. Ayrılmak zorunda olmamayı seviyorum.

Çerçeve kurulduktan, yatak taşındıktan (bunda Eliot'un da payı var) ve mavi ve yeşil kareli yorganımla yatak yapıldıktan sonra, Harriet yatağın ayak ucuna oturur ve ben de onun yanına uzanırım, onun yeni odamdaki dolaşan bakışlarını takip ederim.

Bir ara tavana ray takıp mahremiyet perdesi asmayı planlıyoruz, ama şimdilik kardeşimin tarafı görünür durumda, ancak iki kraliçe yatak olmasına rağmen dar değil. O daima apartmandaki en büyük odalardan birine sahipti, bu yüzden madalyonun yazı gelmesi gerçekten mükemmel.

Tom'un seslendiği şey.

"Onlar sadece gösteriş için mi?" Harriet duvara asılı gitarları işaret ediyor.

"Hayır, kesinlikle onları çalıyor." Tom'un tarafı kapıya daha yakın, benim tarafım ise odanın içinde, yere kadar uzanan pencerenin yanında. Harriet'in dudaklarını ısırırken, aslında *gülümserken*, çerçeveli Green Day posterini, karanlık ve kasvetli duvarları, punk rockçı kardeşimin çıkartmalarla kaplı şifonyerini, eski kasetlerini ve 90'ların stereo sistemini gördüğünü fark ediyorum.

"Kardeşimle iyi anlaşıyor musun?" diye alay ediyorum.

"Onun kişisel eşyalarıyla. O sorarsa, neredeyse hiç." Parmaklarını sıkıştırarak bir tutam gösterir.

Gülümsüyorum. "Eliot'un kuzgun resimlerini görene kadar bekle. Odalarımızı değiştirmemi isteyebilirsin."

"O kadar karanlık mı?"

"Çocukken kabuslar görmeme neden oluyordu," diye gülüyorum. "Ya da belki Eliot'a Tom'un odasını daha çok sevdiğini söylemelisin. Onun egosunu birazcık kırmalısın."

"Vay canına, egoların Fort Knox'u," diyor ciddi bir ifadeyle, sonra meşe şifonyerin yanındaki fil kulağı bitkilerime bakıyor. "Senin tarafını daha çok seviyorum."

Onu baştan aşağı süzerim. "Senin tarzın olmasa bile mi?"

"En çok onu seviyorum çünkü sana benziyor. Seni seviyorum ve etrafıma baktığımda sadece Ben'i görüyorum." Gözleri yavaşça durur ve tam önümüzdeki duvara sabitlenir. Eliot ve Beckett'in buraya getirip astıkları devasa yağlı boya tablonun üzerine. "O..." der sessiz bir saygıyla. "O sana çok benziyor ve ben onun ne olduğunu bile bilmiyorum."

Thomas Cole'un resmime "The Arcadian" adını verdim.

Sabah ışığı yosunlu bir dağ zirvesinin arkasında yükselirken, geniş pastoral araziler, çok canlı, yemyeşil. Bir tepenin üzerinde taş bir bina inşa edilmiş. Kadınlar bir köşede dans ederken, başka bir figür flüt çalıyor. Tarlalar sürülmüş. Çobanlar sürülerine bakıyor. Yaşlı bir adam toprağa geometrik bir şekil çiziyor, yeni keşifler yapıyor. Kıyıya doğru yelken açan tekneler. İnsanlık, toprakla barış içinde.

Gülümsemeye başlıyorum ve ona "Bu bir imparatorluğun başlangıcı" diyorum.

PARLAK YAN

"O, meşalelere parlak yanmayı öğretiyor!"
- *Romeo ve Juliet*, William Shakespeare

KIŞ TATİLİ

Ben ve Harriet'i daha fazla görmek ister misiniz?

Kış tatilini Cobalt Malikanesi'nde geçiriyorlar... Orada ona yüzmeyi öğretiyor olabilir. *Burn'un*

Bright bonus sahnesini

[almak için! Kaydolmak için](#)

[buraya tıklayın](#)

TEŞEKKÜR

Cobalt İmparatorluğu yıllarca süren bir çalışmanın ürünü ve kısmen dayanma, ısrar etme, burada olma hakkında bir hikaye için... Hepinize *burada* olduğunuz için teşekkür etmek istiyoruz. Bu büyük dünyada sizler önemlisiniz ve yarattığımız ve sevdiğimiz karakterleri okumak için zaman ayırdığınız için gerçekten onur duyuyoruz. Özellikle de Ben ve Harriet.

Bu seri, yıllardır bu aileleri seven okuyucularımız olmasaydı var olamazdı. Cobalts, Hales ve Meadows ailelerini hiç unutmayan en eski okuyucularımıza teşekkür ederiz. Onları kalplerinizde yaşattığınız için teşekkür ederiz. Onların on yıldan fazla bir süredir hayatta kalmalarının ve bizlerin onlar hakkında hikayeler yazmaya devam etmemizin sebebi sizlersiniz.

Sizler inanılmaz bir sayıdasınız. Bu kadar uzun yıllar sonra hala bu kadar çok kişinin burada olduğunu bilmek gerçekten gözlerimizi yaşartıyor. Bu güçlü, şiddetli, sadık bir sevgi ve bizler bunu görebildiğimiz ve hissedebildiğimiz için çok şanslıyız. Hayatımızın her günü.

Teşekkür ederiz.

Ve bize ve Ben ile Harriet'in aşkına şans veren yeni okuyucularımıza da teşekkür ederiz. Bu bizim ilk kitabımızsa, başlangıç noktası olarak *Burn Bright*'ı seçtiğiniz için çok minnettarız ve umarız ki kitap bir şekilde size hitap etmiştir ve daha fazlasını okumaya hazırsınız (çünkü daha çok şey gelecek!).

En başından beri her adımda yanımızda olan annemize teşekkür etmek istiyoruz. Her zaman perde arkasında en büyük destekçi olduğun için. Gökyüzümüzdeki en parlak yıldız olduğun için teşekkür ederiz. Her zaman ve sonsuza kadar bizim Rose Calloway'imiz.

Cobalt ailesine en iyi yuvayı bulduğu ve her adımda bize rehberlik ettiği için en güçlü menajerimiz Kimberly Brower'a teşekkür ederiz. Sen ve muhteşem yeteneklerin olmadan kariyerimizi hayal edemeyiz. Christa Désir ve Bloom ekibine, *Burn Bright*'ı her zaman olabileceğini düşündüğümüz parlak yıldız haline getirmek için verdikleri tüm destek ve teşvik için teşekkür ederiz. Cobalt Empire'ın sizin ellerinizde olmasından çok mutluyuz.

Marie, güzel Fransızca çevirilerin için *teşekkür ederiz*.

Hala bizimle olduğunuzu bilmek - bunca yıl sonra - yine, bunu yazarken gözyaşlarımız akıyor. Bizler duygusal insanlarız! Ama Cobalt'ların yıllardır sizin dokunuşunuzla şekillendiğini bilmek nostaljik ve dokunaklı. Sizi çok seviyoruz ve Cobalt Empire'a Fransızca uzmanlığınızı kattığınız için size ne kadar teşekkür etsek azdır.

Fizzle Force'un arkasındaki sevgili dostlarımız ve en nazik ruhlardan bazıları olan Jenn, Lanie ve Shea'ya sonsuz destek ve sevginiz için teşekkür ederiz. Hala burada olduğunuz için minnettar olmadığımız bir gün bile geçmiyor.

Yol boyunca edindiğimiz diğer arkadaşlarımıza - Haley, Andrea, Alyssa, Andressa, Juana, Maria, Marissa, Abby, Angelina, Sarah Green, Em, Margot, Laura, Rowena, Zoe, Rose, Allyn, Olivia, Kenny - teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Bize bu kadar çok sevgi, tutku ve nezaketle destek olduğunuz için. Kitaplarımızı hayatta tutmamıza ve şüphe canavarlarımızı uzaklaştırmamıza yardım ettiniz. Desteğinize sahip olduğumuz için çok şanslıyız ve her birinizi kucaklayabildiğimiz için daha da mutluyuz.

Bazı okuyucular da bizi devam ettirdi ve en çok cesaretlendirici sözlerle ihtiyacımız olduğu bir zamanda bize e-posta gönderen Jared'e teşekkür etmek istiyoruz. Bu, gidişatımızı değiştirdi ve bizi bu yolda tuttu. Size sonsuz teşekkürler.

Bizi ve tüm kitaplarımızı destekleyen *çok sayıda* insan var, hepinizi görüyor ve seviyoruz. Keşke bu kitabı daha kalın yapıp hepinizi burada listeleyebilseydik. Adınızı görmüyorsanız, bizim için çok değerli olduğunuzu bilin.

Patreon'daki destekçilerimiz, sizin desteğiniz sayesinde bu kitapları yazmaya devam edebildik ve çocukluk hayallerimizi yaşamaya devam edebildik. Patreon'daki tüm sevginiz ve *tüm* ekstraları isteyen okuyucularımıza sonsuza kadar minnettarız. Kalbimizi dökebileceğimizi ve her şeyi yutacak insanlar olduğunu bilmek

kalbimizden geçenleri yazabileceğimizi ve bunları hepsini yutacak insanlar olduğunu bilmek! Burası bizim mutlu olduğumuz yer. Daha fazlasını istediğiniz için teşekkür ederiz. Çalışmalarımıza bu kadar bağlı olduğunuz için teşekkür ederiz. Sizi her zaman gururlandırmayı umuyoruz.

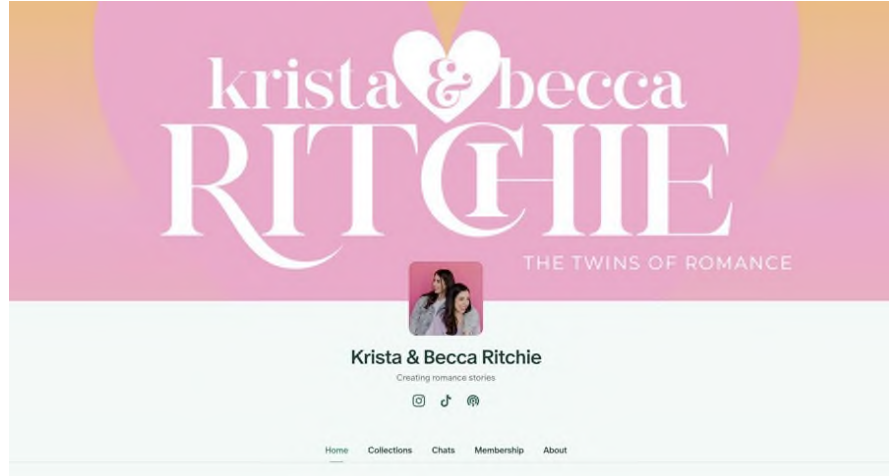
Bu destanın başlangıcına eşlik ettiğiniz için siz okuyuculara bir kez daha teşekkür ederiz. Kobalt İmparatorluğu dönemi başladı ve daha yeni başlıyor. En sevdiğimiz aslan sürüsü geri dönerken ve romantizmler kızışırken, devamını görmek için sabırsızlanıyoruz. Ben ilk aşık olan olabilir, ama kesinlikle sonuncu olmayacak ;)

Sırada kim var tahmin edebiliyor musunuz?

Tüm evrenlerdeki tüm sevgilerle (özellikle gökyüzünde Kobaltların olduğu evrenlerde),

xoxo Krista & Becca

KRISTA & BECCA'NIN PATREON'U

Krista & Becca'nın Patreon'unu ziyaret ederek onlarla etkileşim kurun ve her ay ekstra içerikler, bonus içerikler ve podcast'ler alın! Burası onların en sevdikleri yer — bu yüzden Krista ve Becca'yı Patreon'da sık sık sizin (ve onların!) en sevdiğiniz karakterler hakkında sohbet etmeye hazır olarak bulabilirsiniz.

[Beni Patreon'a götür!](#)

KRISTA & BECCA'NIN DİĞER ÇALIŞMALARI

ADDICTED SERİSİ

[Sana Bağımlı](#)

[Ricochet](#)

[Şimdilik Bağımlı](#)

[Gökyüzünü](#)

[Öp Seralarda](#)

[Yetişen Çiçek](#)

[Thrive](#)

[Sonuçta Bağımlı](#)

[Fuel the Fire](#)

[Uzun Yol Bir Tür](#)

[Mükemmellik](#)

KÖTÜ İTİBAR DUET

[Ne Gerekliorsa](#)

[Nerede Olursan Ol](#)

SİRK AİLEDİR

[Başarısız Seçmeler](#)

[Gizli Eski Erkek Arkadaş](#)

KOBALT İMPARATORLUĞU

[Parlak Yan](#)

BİZİ BEĞEN SERİSİ

[Bizim Gibi Hasarlı](#)

[Bizim Gibi](#)

[Aşıklar Bizim](#)

[Gibi Alfalar](#)

Bizim Gibi

Karışık Bizim Gibi

Günahkar Bizim

Gibi İnatçı Bizim

Gibi Çekici

Vahşi Gibi

Bizim Gibi

Korkusuz Gibi

Bizim Gibi Kötü

Şöhretli Gibi

Bizim Gibi

Uyumsuz Gibi

Bizim Gibi

Bizim Gibi

Şanssız Bizim

Gibi Kimse

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Aşk ve Diğer Lanetli Şeyler

ÖRDÜĞÜMÜZ AĞLAR

Dürüst Olmayarak

Senin Yıkıcı Bir

Şekilde Benim

Kitaplarımızın en güncel listesi için lütfen web sitemizi ziyaret edin: www.kbritchie.com

YAZARLAR HAKKINDA

Krista & Becca Ritchie, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan yazarları ve tek yumurta ikizleridir. Biri bilim meraklısı, diğeri çizgi roman hayranıdır, ancak yazmaya olan ortak tutkularıyla çocukluklarından beri zihinsel güçlerini birleştirmişler ve hikaye anlatmayı hiç bırakmamışlardır. Süper kahramanları, kusurlu karakterleri ve ruh ikizi aşkı severler.

KRISTA & BECCA'NIN KİTAPLARININ HAYRANLARI

[Fizzle Force Facebook Grubuna](#) katılarak diğeri okuyucularla etkileşim kurun, kitaplar hakkında sohbet edin ve özel Fizzle Force hediye çekilişlerine katılın.

KRISTA VE BECCA İLE BAĞLANTI KURUN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

